

Thế Thân Nghịch Tập Chi Nam

Contents

Thế Thân Nghịch Tập Chi Nam	2
1. Chương 1: Y Lai	2
2. Chương 2: Chuyện Cũ	5
3. Chương 3: Tình Dịch	7
4. Chương 4: Giao Tộc	10
5. Chương 5: Trần Châu	13
6. Chương 6: Sống Chết	15
7. Chương 7: Rời Xa...	18
8. Chương 8: Tử Vong	20
9. Chương 9: Tái Sinh	22
10. Chương 10: Hạ Diễm	24
11. Chương 11: Hôn Ước	27
12. Chương 12: Thân Nhân	29
13. Chương 13: Kết Hôn	31
14. Chương 14: Mang Thai	34
15. Chương 15: Ác Mộng	37
16. Chương 16: Gặp Lại (thượng)	39
17. Chương 17: Gặp Lại (hạ)	42
18. Chương 18: Chấn Tướng (thượng)	45
19. Chương 19: Chấn Tướng (hạ)	47
20. Chương 20: Ở Chung	50
21. Chương 21: Trao Đổi	52
22. Chương 22: Cắt Dứt	55
23. Chương 23: Âm Mưu	58
24. Chương 24: Bảo Vệ	62
25. Chương 25: Sự Cố	66
26. Chương 26: Âm Mưu	68
27. Chương 27: Giải Cứu	71
28. Chương 28: Chứng Bệnh	75
29. Chương 29: Trị Liệu	78
30. Chương 30: Mật Trí Nhớ	81
31. Chương 31: Tái Kiến	85
32. Chương 32: Thân Thế	89
33. Chương 33: Trả Thủ	93
34. Chương 34: Thế Thân	96
35. Chương 35: Đạo Tặc	101
36. Chương 36: Bảo Bảo	104
37. Chương 37: Đối Kháng	108
38. Chương 38: Gặp Mặt	111
39. Chương 39: Nhược Điểm	115
40. Chương 40: Trả Thủ	118

41. Chương 41: Thân Phận	121
42. Chương 42: Câu Đố	124
43. Chương 43: Mục Đích	128
44. Chương 44: Hỏa Diễm	131
45. Chương 45: Mời Nhử	133
46. Chương 46: Thành Quả	137
47. Chương 47: Thú Bông	140
48. Chương 48: Trở Về	143
49. Chương 49: Quân Thần	147
50. Chương 50: Giám Định	151
51. Chương 51: Gặp Mặt	155
52. Chương 52: Trả Thù	160
53. Chương 53: Lật Ngược Tình Thế	165
54. Chương 54: Kinh Hỉ	169
55. Chương 55: Vé Tàu	172
56. Chương 56: Chân Tướng	176
57. Chương 57: Lưu Lại	180
58. Chương 58: Chọc Thủng	184
59. Chương 59: Huỳnh Đệ	188
60. Chương 60: Gặp Lại	191
61. Chương 61: Giữ Gìn	195
62. Chương 62: Quen Biết Nhau	198
63. Chương 63: Đánh Đổi	202
64. Chương 64: Tình Dịch	205
65. Chương 65: Tình Dịch (thượng)	208
66. Chương 66: Tình Dịch (hạ)	212
67. Chương 67: Hòa Hảo	215
68. Chương 68: Thực Hiện Được!	219
69. Chương 69: Hòa Hảo (thượng)	223
70. Chương 70: Hòa Hảo (hạ)	225
71. Chương 71: Ký Ức	226
72. Chương 72: Mất...	230
73. Chương 73	233
74. Chương 74	236

Thế Thân Nghịch Tập Chỉ Nam

Giới thiệu

Số chương: 72 + 1 phiên ngoạiThể loại: sinh tử, cường cường, ngược luyến tàn tâm, trước ngược thụ sau ngược công, mỹ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-than-nghich-tap-chi-nam>

1. Chương 1: Y Lai

Tiệc rượu quý tộc kỳ thực rất tẻ nhạt, ánh đèn lờ lợt, âm nhạc ầm ĩ, khắp nơi đều đầy rẫy dối trá, tham lam cùng dục vọng...

Ấy thế mà có vài người lại chơi đến vui vẻ sung sướng.

Người kia vô luận là ở nơi đâu cũng là tiêu điểm. Y đứng tại trung tâm hội trường, trên mặt trang điểm

đậm đến như che lấp hẳn dung mạo vốn có. Ánh mắt dài nhỏ lộ ra một luồng mị hoặc, làn môi đỏ hồng, trên người khoác một tấm áo choàng đỏ sắc. Mà áo choàng này cùng áo ngủ khá giống nhau. Bên hông lại buộc một cái đai lưng, vẽ ra một thân eo nhỏ, làm lộ ra đôi chân vừa thon vừa dài cùng xương quai xanh tinh xảo, nhìn liền đoán ra chính là hồ ly tinh. Thường có một ít đàn ông vây quanh nam nhân này, sắc mị mà đánh giá y, cơ mà hoàn toàn không dám động thủ.

Còn những người khác, đều chỉ nhìn từ xa, lộ rõ vẻ khinh thường. Có một ít người là lần đầu tiên tham gia loại tiệc rượu này, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy y, sẽ tò mò mà hỏi một câu. Khi biết y nguyên danh là “Y Lai”, đều sẽ cổ mà tránh xa, chỉ lo bị y lây bệnh truyền nhiễm.

Ở Đế Quốc, danh tiếng của Y Lai cực khó nghe. Y là hồ ly tinh, mê hoặc hoàng đế - Nặc Mạn Đại Đế.

Y Lai trước kia vốn vô danh, sau đó lại được Nặc Mạn Đại Đế coi trọng, dùng tốc độ vô cùng nhanh mà thăng chức, liền trở thành một trong các đại thần, bước lên giai cấp quý tộc của Đế Quốc. Y Lai sở dĩ được thăng chức nhanh như vậy, không phải vì y tài giỏi, mà là vì khuôn mặt của y. Tất cả mọi người đều cho rằng nam nhân như y có thể được trọng dụng đến như vậy nguyên nhân chỉ có một, đó chính là y đã bỏ lên giường của Nặc Mạn Đại Đế. Y Lai chính là triệt để tiểu nhân, lợi dụng hoàng đế sủng ái, tiêu trừ mọi bất đồng, sống vô cùng xa hoa.

Y Lai ở Đế Quốc có rất nhiều kẻ thù, trong đó bao quát cả tứ đại tinh tương cùng tam đại quý tộc của Đế Quốc. Xa hơn nữa còn có chiến quân Mễ Ân cùng gia tộc Wilson do Lâm Sát đứng đầu. Tứ đại tinh tương* cùng ba gia tộc lớn đã từng cùng nhau yêu cầu hoàng đế bãi miễn chức vị của Y Lai, xử phạt tội của y, thế nhưng cuối cùng vẫn bị từ chối. Điều này đủ chứng minh Y Lai được hoàng đế sủng ái đến mức nào, vì thế càng gây thêm không ít phẫn nộ cho giới quý tộc.

(Tứ đại tinh tương: bốn trụ cột lớn của Đế Quốc:”>)

Nhưng mà bọn họ lại không thể làm gì, chỉ có thể xem thường cùng chửi rủa.

“Ngoại trừ gương mặt ra đều không có sở trường gì... Cũng không biết y có tư cách gì mà lớn lối. ”

“Ha! Không chỉ có mỗi gương mặt thôi nha. Có người nói công phu trên giường của y cũng cực kỳ tốt đi, cho nên mới mê hoặc bệ hạ thần hồn điên đảo...”

“So với kỹ nữ Khắc Lao Thụy Ti có hơn không???”

“Tôi chỉ từng thử Khắc Lao Thụy Ti, Y Lai thì chưa từng, làm sao có thể so sánh?!”

Những người kia càng nói chuyện càng hạ lưu, trong giọng nói đều xem thường Y Lai. Ở trong mắt bọn họ, Y Lai cùng kỹ nữ chính là giống nhau. Tựa hồ làm thấp đi thân phận Y Lai, tâm lý bọn họ mới hơi cân bằng chút.

Y Lai cũng không nghe thấy mấy lời này, mà cho dù có nghe cũng chẳng thèm bỏ vào tai. Tâm tình của y vô cùng tốt. Trong đôi mắt xinh đẹp hiện ra lam quang, như một con bướm nhẹ nhàng lướt trong đám đông, đi chân đất đến đài cao. Bóng người của y dùng phương thức hình chiếu phóng đi ở rất nhiều nơi, trong phòng vũ hội nhất thời xuất hiện rất nhiều “Y Lai”, mọi người quay đầu liền nhìn thấy một gương mặt yêu mị, môi đỏ tươi, nhìn xuống dưới một chút là xương quai xanh tinh xảo, lồng ngực trắng nõn, có người nhin không được nuốt nước miếng “ực” một cái.

“Tôi muốn mời một vị thân sĩ cùng tôi khiêu vũ.” Thanh âm Y Lai cũng không phải nữ tính lắm, ngược lại chính là khàn khàn mà trầm ngập từ tính, so với âm thanh của ca sĩ nổi danh ở Đế Quốc nghe còn hay hơn mấy phần.

Y Lai vừa dứt lời, tiệc rượu liền nổi lên một trận huyền ảo. Tất cả mọi người đều đang nghĩ, kẻ nào xui xẻo bị Y Lai chọn trúng đây... Cầm cổ tay Y Lai cho dù có tẩy rửa một tháng cũng không sạch được. Bọn họ không khỏi trợn mắt, vênh tai, nóng lòng mà trông đợi kết quả này.

Ánh mắt Y Lai ở trong đám người từ từ di chuyển, cuối cùng tập trung ở một chỗ. Tất cả mọi người đều hướng theo ánh mắt Y Lai. Thời điểm nhìn thấy người đàn ông ngồi trong góc kia, bọn họ càng thêm hưng phấn, có mấy người thậm chí quên băng cả lễ nghi, không nhin được huyết sát một tiếng.

Nam nhân tựa nửa người vào tường, trong tay cầm một ly rượu đỏ, một thân y phục màu xám bạc, nút áo cao nhất cũng buộc chặt, cầm dục mà gọi cảm. Mái tóc ngắn đen, hai mắt sâu thẳm mê người, sống mũi cao rần rở, môi mỏng khêu gợi, ngũ quan phối hợp cùng nhau tốt như vậy, anh tuần lại nhu hòa. Tướng mạo cùng dáng người khiến cho người khác khó mà nhìn thấu, toàn thân đều tỏa ra hormone, khiến người ta rất dễ sa vào...

Nhưng mà, mọi người đều biết hẳn không phải dạng người bị vẻ ngoài mê hoặc. Wilson là gia tộc lớn nhất Đế Quốc, Lâm Sát hẳn lại nắm quyền Wilson. Bề ngoài hẳn anh tuần ôn nhu, nhưng tính tình như lang sói. Lâm Sát cũng không lớn lên trong gia tộc, hẳn vốn là con riêng, từ nhỏ lưu lạc ở bên ngoài. Cuộc đời hẳn quả thật rất ly kỳ. Năm hẳn 18 tuổi, nhờ vào thành tích tốt nghiệp đại học thương mại ưu tú nhất Đế Quốc mà nổi danh, tiếp đó lại quay về gia tộc Wilson, từ bị người xem thường cùng bài xích lại từng bước từng bước trèo lên trên. Vốn vẹn chỉ trong năm năm, liền trở thành người nắm quyền gia tộc. Nam nhân như vậy, nhất định là tất thắng, được rất nhiều người ái mộ, nhưng mà tính cách lạnh lùng, rất ít người dám tới gần.

Mời Y Lai tham gia tiệc rượu như thế này, đều do những quý tộc sa đọa vì lấy lòng Y Lai mà tổ chức. Mà ở trong yến tiệc này, cường chế dư thừa dân chủ, thực lực Y Lai đều mạnh hơn hết thảy. Y Lai chỉ định người cùng khiêu vũ, nếu như từ chối, thì qua ngày hôm sau, Y Lai sẽ đi tìm Nặc Mạn Đại Đế mà cáo thượng một tội danh.

Tính cách Lâm Sát vốn cũng không tốt. Hơn nữa, tất cả mọi người đều biết, Lâm Sát hẳn tựa hồ cực kỳ chán ghét Y Lai.

Lâm Sát quả nhiên không có đi tới sân khấu, mà cứ đứng ở nơi đó, con mắt nguy hiểm khép lại. Gương mặt Y Lai vẫn mang theo ý cười, y tựa hồ không có bất kỳ lúng túng nào, mà đi chân đất xuống đài cao, tới trước mặt Lâm Sát, duỗi một tay về phía hẳn, làm ra tư thế mời, vẻ mặt cực kỳ chân thành.

Lâm Sát trực tiếp xoay người rời đi, thân ảnh cao lớn tức tốc biến mất khỏi phòng yến hội, không chút lưu tình.

Y Lai đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng Lâm Sát rời đi, không khỏi liếm môi một cái.

Lâm Sát về đến nhà, trước tiên tới thư phòng, bắt đầu làm việc. Nếu không phải Nặc Mạn Đại Đế tự mình ký tên lên thiệp mời, khẳng định hẳn sẽ không tham gia loại tiệc rượu tẻ nhạt kia, có cái gì lạ thú đâu? Có điều nhìn người nam nhân kia khoe khoang phong tạo... Nghĩ tới đây, Lâm Sát không khỏi có chút thất thần, trong đầu lại hiện ra dáng vẻ Y Lai, một luồng nhiệt khí xông xuống bụng dưới. Sắc mặt Lâm Sát không khỏi đen, cũng không còn tâm tình làm việc, đứng lên liền đi trực tiếp đến phòng ngủ.

Trong phòng ngủ đã có một người. Nam nhân đứng dựa vào vách tường, mặc áo ngủ, lộ ra lồng ngực trắng như tuyết, bên dưới áo ngủ là hai chân thon dài trắng nõn, trên chân không có xỏ giày, khiến cho người ta hoài nghi ngoại trừ áo ngủ, y bên trong cái gì cũng không mặc. Mái tóc nam nhân màu đỏ, mặt mày tinh xảo mà yêu mị, đặc biệt là cặp mắt kia, màu lam thâm thúy, vô cùng xinh đẹp.

Vẫn là nhan sắc Y Lai, thế nhưng y đứng trước mặt công chúng, hầu như không có ai nhận ra được. Chỉ là vẻ quyến rũ thoát ra từ thân thể kia, làm sao cũng đều không thay đổi được.

Y Lai nâng ly rượu đỏ trong tay, uống một ngụm nhỏ, lộ ra vẻ mặt say sưa, thậm chí không nhìn được, duỗi ra đầu lưỡi, có vẻ vẫn còn thèm thuồng.

Lâm Sát ánh mắt ám muội...

Y Lai chậm rãi đi tới trước mặt Lâm Sát, ánh mắt nhìn xuống nửa người dưới, quần tây đã hơi nhỉnh lên.

Lâm Sát đột nhiên nắm lấy tay y, trên tay dùng lực càng lớn, Y Lai đau đến vận vẹo, Lâm Sát tựa hồ rất hưởng thụ vẻ mặt thống khổ của y. Lâm Sát lại đột nhiên buông hẳn ra. Y Lai còn không kịp thở ra một hơi, Lâm Sát lại đột nhiên ra sức, đem Y Lai vút ở trên giường, phát ra tiếng vang kịch liệt...

Đau quá! Một lát sau, Y Lai mới phản ứng được, y nghiêng mặt, gò má dính sát vào đệm chăn mềm mại, ánh mắt khẩn trương nhìn chằm chằm Lâm Sát, khóe miệng vẽ ra một nụ cười.

Nụ cười này tựa hồ chọc giận Lâm Sát. Lâm Sát đi nhanh tới, tay phải nắm lấy cằm của y, kéo y nâng mặt lên... Tiếp đó môi liền ép xuống, dùng sức mà cắn, mang theo một loại trừng phạt. Rất nhanh, Y Lai liền nếm trải được mùi ngọt tanh...

Lâm Sát xé áo ngủ y ra, liền đè lên...

Sau một hồi tình sự hung ác bạo tàn, lúc kết thúc, Y Lai như bại liệt mà nằm trên giường, mồ hôi ướt đẫm toàn thân, thân thể mất đi cảm giác, rất lâu sau y vẫn chưa thể phản ứng...

Y nghe bên tai dần lắng lại tiếng thở dốc, tiếp đó y nghe được âm thanh Lâm Sát. Lâm Sát mà nói lại làm cho y như trầm xuống đáy biển.

Lâm Sát nói: “Cậu ở trên giường bệ hạ cũng là như vậy sao? Không biết liêm sỉ, cứ như dâm phụ...”

Y Lai dùng tay che khuất một bên mắt, đột nhiên thấp giọng nở nụ cười...

Y Lai rất hứng thú hỏi: “Khuôn mặt này... thật như dâm phụ sao???”

Ba năm trước, y đã bò lên giường Lâm Sát, thế nhưng toàn bộ Đế Quốc, biết chuyện này còn không được đến ba người. Có điều cho dù nói ra, cũng sẽ không có ai tin. Tất cả mọi người đều biết người đứng đầu gia tộc Wilson vì y dựa vào thân thể hồ ly nên căm ghét đến cực điểm.

Dựa theo lẽ thường, chính là không có khả năng. Thế nhưng rất nhiều người cũng không biết, hình dáng y... thực giống người yêu Lâm Sát, người đã lâm bệnh mà ra đi vào ba năm trước.

2. Chương 2: Chuyện Cũ

Y Lai đột nhiên nở nụ cười, khóe mắt cũng lộ ra một luồng quyền rũ, y duỗi ra một tay ôm lấy cổ Lâm Sát, môi đỏ tươi dán vào lỗ tai người kia, thấp giọng rì rì nói: “Nếu những người khác biết tôi không chỉ bò lên giường bệ hạ, mà còn có giường của chủ nhân gia tộc Wilson... thì như thế nào nhỉ?”

Mặt Lâm Sát đen thui, vốn nguyên bản là mặt ôn nhu bỗng nhiên có chút khủng bố, cứ như vừa chạm vào điểm yếu của hắn. Y Lai không nhận được câu trả lời của hắn, một phút sau lại bị ném khỏi giường. Vị chủ gia tộc Wilson này không có tâm tư thương hoa tiếc ngọc, khí lực lại vô cùng lớn, sàn nhà cũng vô cùng cứng rắn, Y Lai cảm thấy như xương của y tựa hồ vỡ vụn...

“CÚT!!!”

Y Lai nghe trên đỉnh đầu phát ra một âm thanh mang theo tức giận...

Y Lai cũng không đi, y từ mặt đất bò lên, ung dung thong thả mặc lại áo ngủ, vừa mặc lại vừa hướng Lâm Sát trao ánh mắt mỉa mai. Thời điểm Lâm Sát không nhịn được nữa mà đem Y Lai ném ra ngoài, Y Lai mới chậm rãi rời đi.

“Nếu như có người biết chuyện giữa chúng ta, tôi sẽ khiến cho cậu sống không bằng chết.”, thanh âm Lâm Sát ở phía sau vang lên, trong giọng nói nghe đầy sát ý, không hề che giấu chút nào.

Y Lai còn chưa đi khỏi, đối với phía sau đưa ra ngón giữa, liền hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt Lâm Sát.

Lâu đài Tập Lạp...

Lâu đài Tập Lạp ở phía bắc thủ đô Đế Quốc, kế núi cạnh sông, diện tích mấy vạn dặm. Ngoại trừ mấy lâu đài liền kề nhau ở phía ngoài, bên trong còn có một hồ nhân tạo thật lớn. Khung ngoài xanh lam, mặt trời nhân tạo nhỏ, hồ nước phản chiếu màu lam của khung đỉnh, bên hồ như một tấm gương êm đềm, nhìn thực rộng lớn vô cùng.

Một nam nhân trẻ tuổi từ đằng xa đi đến. Khuôn mặt hắn anh tuấn, góc cạnh sắc bén, mặc thường phục màu đen, trên đầu mang mũ quan, bên hông đeo bội kiếm, toàn thân đều lộ ra tao nhã cùng cao quý, chính là Hoàng Đế - Nặc Mạn Đại Đế. Nặc Mạn Đại Đế đi tới bên hồ, gỡ bội kiếm xuống, cúi thường phục, liền

xuất hiện bộ ngực trần trắng kiện, thân thể như rồng, xuyên vào trong nước. Hồ nước này rất sâu, tới mấy chục mét, đáy hồ còn có nham thạch, cá bơi cùng tảo biển, ngược lại càng giống biển hơn. Nặc Mạn Đại Đế bơi rất tốt, nhắm về một hướng mà bơi tới. Bơi được hơn mười phút, một cái tay đột nhiên nắm lấy tay hắn, đem hắn lôi lôi kéo kéo, liền kéo xuống đáy hồ...

Sau một khắc, Nặc Mạn Đại Đế liền bị kéo vào một quả cầu ánh sáng. Quả cầu này tạo ra một không gian riêng biệt, đem hồ nước ngăn cách ở bên ngoài. Một cái khăn lông được ném tới, trực tiếp rơi trúng đầu Nặc Mạn Đại Đế, hắn thuận thể xoa xoa tóc, đồng thời quay đầu lại nhìn.

Y Lai đang ngồi trên bậc thang, trên người không mặc áo, tóc đỏ như lửa xõa xuống, như Tinh Linh ở nơi biển rộng sâu xa, thần bí mà mê hoặc. Y Lai chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt ngọc màu lam so với ngọc thạch còn có phần thuần túy hơn. Y hơi nheo mắt, nhìn Nặc Mạn Đại Đế.

“Bệ hạ, tôi đẹp không?” Tiếng nói của y trầm thấp nặng nề, nghe vẫn rất hoàn hảo... Đầu y hơi hơi ngẩng, lộ ra vùng cổ, lông mi y rất dài, môi hơi hơi giương lên, đáng vẻ này, đủ khiến hết thảy nam nữ cuồng điên.

Nặc Mạn Đại Đế như bị mê hoặc mà đi tới, một tay nâng cằm Y Lai lên, tay còn lại thì nhẹ nhàng vuốt ve da thịt y. Y Lai da dẻ trắng nõn mềm mại, giống như tơ lụa vậy. Ngón tay Nặc Mạn Đại Đế lưu luyến trên khóe mắt y...

“Y Lai, ngươi có nếp nhăn...” Nặc Mạn Đại Đế thâm tình nói.

“...”

Ánh mắt Y Lai biến đổi, khí chất yêu mị trong nháy mắt liền biến mất, trở nên ác liệt, một cước trực tiếp đạp tới, Nặc Mạn Đại Đế tựa hồ đã sớm đoán trước được y sẽ động thủ, liền lùi về sau một bước, tiếp đó nắm lấy chân Y Lai, y vì mất thăng bằng mà trực tiếp ngã xuống, ngã vô cùng chật vật. Nặc Mạn Đại Đế đi đến, đem hắn nâng lên, lại thả xuống bậc thang một lần nữa, chính mình ngồi xuống bên cạnh, khoát một tay lên bả vai Y Lai, ngăn cản Y Lai động thủ.

Y Lai như con thú nhỏ bị giam hãm, thở phò phò nhìn hoàng đế.

“Lại bị Lâm Sát đuổi ra sao? Tâm tình kém như thế...” Nặc Mạn Đại Đế thưởng thức mái tóc đỏ của y, tò mò hỏi.

Y lườm hắn một cái, Nặc Mạn biết mình đoán đúng. Nhìn dấu vết xanh xanh tím tím trên người Y Lai, chặc chặc nói: “Lâm Sát nhìn như bộ dáng cấm dục, không ngờ trên giường lại hung hãn như vậy... Bất quá Y Lai của chúng ta xinh đẹp đến như vậy, hắn “ăn sạch” liền ném ra ngoài, thực là một chút cũng không biết thương hoa tiếc ngọc.”

Lời còn chưa nói hết, một vật đáng đập như tảng đá nhỏ liền đập tới, trực tiếp đập thẳng vào mặt của Nặc Mạn Đại Đế, cũng dừng lại câu chuyện của hắn.

“Tiểu khoáng tinh chúc quyền*.”

(Tiểu khoáng tinh chúc quyền*: tên của loại đá quý ấy.)

Quặng mỏ khoáng tinh tuy rằng nhỏ, thể nhưng lưu lượng rất lớn, Nặc Mạn Đại Đế coi trọng quặng mỏ này đã lâu. Quặng mỏ này lại thuộc sở hữu của gia tộc Wilson, Y Lai lại muốn lưu nơi này xây sơn trang làm chốn nghỉ ngơi, liền mạnh mẽ mà đoạt lại.

“Cái này đưa quản gia là được rồi, hắn sẽ giải quyết.” Hoàng đế đem viên đá thả lại vào tay Y Lai.

“Tôi chỉ là muốn ngài im miệng.” Y Lai trừng mắt.

Gian phòng này của bọn họ là xây ở đáy biển, mà chất liệu xây giống như pha lê, thể nhưng tính dai rất mạnh. Đồng thời cũng có thể cảm ứng thân nhiệt mà mở ra, tiếp đó lại đóng lại.

Nặc Mạn Đại Đế cùng hồ ly tinh Y Lai sóng vai nhau ngồi ở trên bậc thang, hai người đều trầm mặc, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài. Cá chậm chạp bơi ngang qua, quả là một thế giới yên tĩnh!!!

Y Lai đem đầu tựa lên bả vai hoàng đế, tóc đỏ chột tung bay, có chút buồn ngủ...

“Y Lai, lựa chọn của ngươi, ngươi có hối hận không?” Hoàng đế đột nhiên mở miệng.

“Không phải lựa chọn của tôi, là ông ấy lựa chọn...” Y Lai cũng chưa tỉnh táo, “Hơn mười năm, ông ấy cũng đã chết rồi.”

Ông lão kia không phải người lạ, mà là người thân của Y Lai. Gia tộc Niết Phổ Đốn là gia tộc cổ xưa, cùng Hoàng Tộc căn bản muốn truy ra nguồn gốc phải đến mấy ngàn năm trước. Niết Phổ Đốn là gia tộc trên biển, quanh năm sinh sống ở biển. Mấy ngàn năm trước, tổ tiên bọn họ đã từng được Hoàng Tộc cứu. Gia tộc Niết Phổ Đốn vì cảm tạ ân cứu mạng của Hoàng Gia, trước mặt Thần Biển hứa hẹn, con trưởng đều sẽ trung thành với Hoàng Tộc. Sau khi bọn họ tuyên thệ, sẽ không còn quan hệ với gia tộc Niết Phổ Đốn, chấp nhận để hoàng đế đặt tên cho, thân phận cùng tính mạng đều không còn thuộc về mình, mà là triệt để thuộc về Hoàng Tộc.

Bác Y Lai chính là vì bảo vệ tính mạng Nặc Mạn, chết trong một cuộc ám sát. Y Lai tiếp nhận chức trách của bác. Y cũng không phải là con trưởng, vốn là không cần chịu trách nhiệm. Thế nhưng anh của y vốn thân thể suy nhược. Ông của y rất cuộc lại chọn Y Lai, đồng thời lúc báo cho cha mẹ y, Y Lai đã kinh ngạc đến muốn ngất đi.

“Người đến nơi này, không có người thân, không có bằng hữu, chỉ có người hận người, bọn họ hận không thể băm người ra. Người yêu người hận người, thân nhân căm hận người.” Hoàng Đế nói: “Người hối hận ta đưa người đẩy tới vị trí này sao? Một hoàng đế anh minh phía sau thường là vô số người hi sinh, Y Lai, người thay ta chịu hết thảy nhục mạ.”

Rất lâu, hoàng đế vẫn không có được câu trả lời chắc chắn. Hắn quay đầu, lại phát hiện mắt Y Lai đã nhắm, hô hấp đều đặn, đã ngủ rồi.

“Chờ xử lý xong một chuyện cuối cùng, ta sẽ thả người ra.” Hoàng đế thấp giọng nói, càng giống lầm bầm lầu bầu, thế nhưng cũng là một lời hứa hẹn với Y Lai.

Y Lai mơ một giấc mơ, trong mộng là một đại dương mênh mông. Hai người thiếu niên ngồi cạnh nhau, gương mặt vẫn mang theo chút trẻ con, đều nhìn về phía biển xa xăm.

“Vì sao ngày nào cậu cũng tới đây?” Thiếu niên nhỏ tuổi hơn hỏi.

“Tôi đang đợi một người.” Thiếu niên còn lại đáp.

“Tại sao lại ở biển chờ?”

“Hắn ở biển...”

“Tại sao người lại sống trong biển?”

“Vì hắn là người, cũng là cá...”

Thiếu niên theo bản năng mà nhìn xuống chân của mình, tiếp đó hai mắt sáng lấp lánh mà nhìn thiếu niên còn lại...

Hình ảnh đột nhiên chuyển. Cạnh biển chỉ còn lại một người. Thiếu niên nhỏ nhắn lẻ loi ngồi ở đó, đã đợi rất lâu, nhưng người kia chưa từng quay lại dù chỉ một lần...

Nhiều năm sau này, thiếu niên nhỏ nhắn đã lớn, trở thành một nam nhân, y cũng gặp một người đàn ông tiêu sái, thế nhưng người đó đã không còn nhớ y là ai nữa rồi...

Người kia tên là Lâm Sát. Lâm Sát cũng có người trong lòng, tên A Thụy Tư.

3. Chương 3: Tình Dịch

Thời điểm Y Lai từ trong giấc mộng tỉnh lại, đã không còn ở đáy hồ kia nữa, mà đang nằm trên giường mềm mại. Y mở mắt ra, nhìn gian phòng u ám, đột nhiên phát hiện trên mặt có chút khí lạnh... Sờ lên, chính là

lệ rơi đầy mặt... Y Lai có chút khó hiểu, cái kia đến tột cùng là mộng, vẫn còn ẩn giấu sâu trong ký ức. Đó là một đoạn ký ức tuyệt hảo, cũng chính là nỗi thống khổ tột cùng.

A Thụy Tư, trong thần thoại cổ xưa chính là tên của một chiến binh.

Nhắc đến cái tên này, dân chúng đầu tiên sẽ nghĩ đến “cơ giáp chi thần” A Thụy Tư. A Thụy Tư tướng mạo vốn thực thanh tú nhã nhặn. Mái tóc đỏ nhưng không kiêu ngạo, trên mặt luôn mang theo ý cười ôn nhu, khiến cho người ta dễ sinh thiện cảm. Thường người nào đã từng gặp qua A Thụy Tư, không thể không thích cậu.

A Thụy Tư sinh ra ở Đế Quốc, dùng cổ xưa cùng thần bí lập gia tộc Niết Phổ Đốn. Cậu ở phương diện chế tạo cơ giáp* có thiên phú đặc biệt. Đoàn đội của cậu đã từng chế tạo ra cơ giáp mạnh nhất Đế Quốc. Nhưng mà thiên tài như vậy luôn có thiếu hụt. Thân thể của cậu vô cùng kém. Kém chính là gen kém. Y Thuật tiên tiến nhất Đế Quốc cũng không thể thay đổi được gì... Sở dĩ A Thụy Tư vẫn sống là do người khác bao bọc cậu cẩn thận từng li từng tí.

(cơ giáp*: có thể hiểu là mấy bộ áo giáp, cũng là mấy kiểu rô-bốt á các cậu:>)

A Thụy Tư không chỉ là bảo bối của gia tộc Niết Phổ Đốn, là con trai cưng, mà còn là người yêu của Lâm Sát. Lâm Sát bề ngoài trông như vô tình, thật ra hắn không vô tình, mà là đem toàn bộ tình cảm trao cho một người. Lâm Sát như là kỵ sĩ, bảo vệ bên người A Thụy Tư, cẩn thận từng li từng tí, hận không thể đem thứ đồ tốt nhất đến cho cậu.

Ba năm trước, A Thụy Tư lâm trọng bệnh mà qua đời, Lâm Sát rốt cuộc cũng trở thành người vô tình...

Lâm Sát thực yêu A Thụy Tư, bạn bè khắp nơi, thậm chí ba mẹ A Thụy Tư cũng biết. Nhưng mà, cái buồn cười ở đây chính là, mãi đến tận khi A Thụy Tư qua đời, Lâm Sát cũng vẫn không dám biểu lộ tình cảm với A Thụy Tư. Bọn họ vẫn gọi cái gì mà bằng hữu, huynh đệ. Thường nam nhân uy dũng ngang tàng bao nhiêu, trước ái tình, vẫn là ngu ngốc bấy nhiêu.

Ở trong mắt người ngoài, A Thụy Tư chết rồi, Lâm Sát vẫn độc thân... Hắn không kết hôn, mãi mãi cấm dục. Hắn đối với A Thụy Tư thâm tình như vậy, khiến cho rất nhiều người cảm động, thậm chí ngay cả cha mẹ A Thụy Tư cũng khuyên Lâm Sát hắn không cần vì A Thụy Tư mà mãi thương tâm, khuyên hắn nên bắt đầu cuộc sống mới.

Mà Y Lai, ở trong lòng hắn, là một người qua đường không quan trọng, là một dâm phụ, là để hắn tưởng niệm hình bóng người trong lòng, cũng là nơi để hắn phát tiết dục vọng...

Y Lai vĩnh viễn nhớ đến lần đầu tiên bọn họ cùng nhau làm tình, Lâm Sát dùng chủy thủ* kề vào cổ y, dùng âm thanh mang theo hàn ý nói: “Y Lai, nếu như có người biết quan hệ giữa chúng ta, tôi liền giết cậu!”

(Chủy thủ*: là cái dao ngắn á.)

Trước đây không lâu, Lâm Sát có một lần nhắc nhở thân phận của hắn. Đối với Lâm Sát, quan hệ của bọn họ chính là vô cùng dơ bẩn, cho nên mới muốn giấu chuyện này đi.

Y Lai có thể bò lên giường Lâm Sát, kỳ thực nên cảm tạ A Thụy Tư. Bởi vì A Thụy Tư chết rồi, Lâm Sát đau đến không muốn sống. Bởi vì gương mặt của y... đối với dung nhan A Thụy Tư có đến mười phần giống. Chỉ cần bày ra dáng vẻ chính tề của A Thụy Tư, lộ ra một nụ cười nho nhã, xuất hiện trước mặt Lâm Sát luôn nhớ nhung A Thụy Tư kia mà uống một chút rượu, mọi chuyện đều như dự đoán mà phát sinh.

Y Lai rốt cuộc tình nguyện bò lên giường Lâm Sát, cứ thế mà bò suốt ba năm...

Hai năm trước, quan hệ của bọn họ cũng không phải như vậy, chí ít cũng không bết bát như thế. Bọn họ cố định mỗi tuần gặp nhau hai lần, có lúc Lâm Sát sẽ chủ động tìm y. Sau khi bọn họ lên giường, Lâm Sát cũng sẽ không đuổi y đi, mà mạnh mẽ ôm lấy eo y, hai người da thịt chạm nhau, hô hấp nhịp nhàng, cùng nhau ngủ. Đương nhiên, đó là do Y Lai suy nghĩ tích cực, vì y rất giống A Thụy Tư. Y Lai đã từng đem hết thấy video có A Thụy Tư ra xem, học theo cách cậu ăn mặc, cử chỉ, cách cậu cười. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là cảm tạ khuôn mặt này. Bất luận y ở trước mặt công chúng như thế nào, trước mặt Lâm Sát đều sẽ mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây. Trên mặt luôn cười ôn hòa, Lâm Sát sẽ hôn y, sẽ tặng y một ít lễ vật, tựa như tình nhân vậy...

Từ khi nào lại thay đổi như vậy?

Là bởi vì từ đầu đến cuối, thời điểm Lâm Sát ôm Y Lai, trong miệng lại chỉ gọi “A Thụy Tư”? Hay vì Lâm Sát tặng cho y một ít lễ vật, lại là vật A Thụy Tư yêu thích? Mô hình cơ giáp kiểu mới, sách điện tử về phương diện cơ giáp, mà Y Lai chỉ yêu thích mỹ thực cùng rượu ngon... Hay là vì y vô ý tẩy trắng cái cà vạt rồi ném vào thùng rác, y không biết đó là quà A Thụy Tư tặng cho Lâm Sát, lại bị Lâm Sát tát cho một bạt tai...

Tiếp đó, Y Lai đã mất hứng với loại trò chơi thể thân này... Y liền thay đổi, đã biến thành hồ ly tinh trước mặt công chúng, đem mái tóc đỏ xõa xuống, tùy tiện mặc một bộ áo ngủ, đi chân đất, trên mặt vẽ ra ý cười yêu mị, chính là đáng vẻ Lâm Sát ghét nhất. Y nhất cử nhất động, toàn thân đều muốn nói cho Lâm Sát biết, y không phải A Thụy Tư, tên của y là Y Lai...

Lâm Sát không hề che giấu sự căm ghét đối với Y Lai. Thời điểm Lễ Ân Tinh Tương trước mặt mọi người nhục mạ Y Lai, Lâm Sát đều sẽ phụ họa. Thế nhưng, bọn họ vẫn duy trì quan hệ âm muội kia...

Để công chúng biết đến quan hệ của bọn họ, chính là điểm yếu của Lâm Sát. Vì không muốn để thiên hạ biết chủ gia tộc Wilson lại cùng hồ ly tinh Y Lai dây dưa? Hay vì hắn muốn giữ lại danh tiếng yêu A Thụy Tư vô cùng thuần túy, cho dù tận sâu đáy lòng đã tan nát? Bọn họ cùng nhau lên giường nhiều lần, còn có thể nói là trung thành sao? Y Lai cảm thấy, Lâm Sát cũng là một người dối trá, một bên cùng y lên giường, một bên lại đối với y căm ghét cực kỳ, đồng thời còn cao giọng chính mình vô cùng yêu A Thụy Tư.

Nhưng mà, một người vô liêm sỉ như vậy, Y Lai lại không thể nào bỏ xuống được, y chính là tiện nhân... Có điều y không dễ chịu, cũng sẽ không để cho Lâm Sát dễ chịu.

Lần kia qua đi, ròng rã mười ngày Y Lai cũng không có đi tìm Lâm Sát, Lâm Sát cũng không chủ động đi tìm y. Sau mười ngày, trời ấm gió mát, Y Lai tâm tình vô cùng tốt, không trang điểm mà đi ra ngoài, có điều mái tóc đỏ kia vẫn có chút chói mắt, y còn cố ý mặc tây trang thật đơn giản.

Lâu đài Tập Lạp cùng lâu đài Mai Lâm có một lối đi bí mật thông với nhau. Bọn họ thông qua lối đi này mà lui tới, quan hệ của bọn họ chưa từng minh bạch, cho nên không có ai biết giữa bọn họ còn có mối quan hệ này.

Y Lai tới lâu đài cổ Mai Lâm. Lâu đài này thực lớn, thế nhưng phạm vi hoạt động của Lâm Sát chỉ có mấy chỗ. Y Lai mỗi tuần đều đến mấy lần, nhà Lâm Sát đối với nơi ở của mình còn có phần quen thuộc hơn. Y thuần thực tiến vào, trước tiên đi tới phòng ngủ, lại tới thư phòng, không có bất kỳ ai, cuối cùng mới tới phòng huấn luyện cơ giáp.

Quả nhiên, Lâm Sát ở trong đó.

Phòng huấn luyện cơ giáp là một gian phòng trống trải, Y Lai liền thấy nam nhân cao to đứng cạnh một bộ cơ giáp trắng bạc. Nam nhân đứng trước bộ cơ giáp, không nhúc nhích, ánh mắt lưu luyến, mang theo hoài niệm sâu sắc cùng thương cảm.

Bộ cơ giáp này, là A Thụy Tư vì Lâm Sát mà thiết kế.

Thời gian cùng thống khổ mài giũa người đàn ông này, nam nhân tâm tình nội liễm, ít khi vẻ mặt có chút ôn hòa, chỉ khi nhìn thấy đồ vật A Thụy Tư lưu lại, mới có thể lộ ra cảm tình rõ ràng như vậy.

Y Lai đột nhiên cảm thấy như có thứ gì kiềm hãm y đứng tại chỗ, một bước cũng không thể đi được. Vẻ mặt y động lại, yết hầu như bị ngạnh, khó chịu đến lợi hại.

Thời điểm Lâm Sát chuyển ánh nhìn từ cơ giáp sang người Y Lai, ánh mắt có chút hoảng hốt. Hôm nay Y Lai mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây đen, Lâm Sát hầu như sản sinh một loại ảo giác, đứng trước mặt hắn chính là A Thụy Tư.

Y Lai từng bước từng bước đi đến gần, tới trước mặt Lâm Sát, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Y Lai da dẻ rất trắng, cứ như bệnh bạch tạng. Nhưng mà càng như vậy, trông y ngũ quan càng xinh đẹp. Hai mắt màu lam, môi đỏ tươi, mày hiện lên rõ ràng. Đầu lưỡi đỏ liếm môi một cái, đôi mắt hơi cong lên, vẽ ra một nụ cười, ý cười kia như khiến y càng thêm quyến rũ.

Y không phải A Thụy Tư, A Thụy Tư sẽ không cười như vậy. Trong mắt Lâm Sát, ảo giác nhất thời biến mất, trở nên lạnh lẽo...

“Cậu đến làm gì?” Lâm Sát mặt không chút cảm xúc nói.

“Nhớ anh a.” Y Lai cười híp mắt khẽ nói, xem ra cực kỳ chân thành. Có điều y đã nói câu này nhiều lần, khiến Lâm Sát không khỏi nghĩ, liệu câu này y đã nói với bao nhiêu người.

“Cậu tại sao lại nhớ tôi?” Lâm Sát tiếp tục hỏi.

Y Lai hơi kinh ngạc, Lâm Sát rất ít nói, đặc biệt là ở trước mặt của y, đã ít lại càng ít. Đối thoại kiểu này, bọn họ nửa năm cũng khó mà có được một lần. Bọn họ ở cùng nhau, chủ yếu chỉ có lên giường. Y Lai trong lòng có tâm tư cực kỳ quái, tựa hồ có hơi hưng phấn. Cứ như là chơi trò diễn kịch, mà bọn họ đóng vai tình nhân, y cũng rất nhanh mà nhập tâm diễn.

“Bởi vì tôi yêu anh.” Y Lai nhìn chằm chằm Lâm Sát, ánh mắt đảo qua ngũ quan anh tuấn của người kia, mang theo mê luyến sâu sắc.

“Cậu yêu tôi bao nhiêu?” Lâm Sát hỏi. Tựa như lời tâm tình, nhưng bên trong âm thanh kia cùng vẻ mặt, chỉ có lạnh lẽo.

Vấn đề này thực làm khó Y Lai.

Hắn có yêu y bao nhiêu đâu...

Trong đầu y mơ hồ hiện ra cảnh biển rộng, cảnh tượng thật chân thực, y tựa hồ chỉ nghe được thanh âm sóng biển, cảm giác như được gió biển thổi lướt qua. Bên cạnh y, là một thiếu niên thực anh tuấn, thiếu niên có một mái tóc đen mượt, mày rậm mắt to, ẩn chứa sự ôn nhu.

Lâm Sát chờ đến mất kiên nhẫn, tiếp tục hỏi: “Nếu như tôi ép cậu phải chết thì sao?”

Y Lai trên mặt lộ ra một nụ cười vô vị: “Được.”

Vào lúc ấy, Y Lai chỉ cho rằng Lâm Sát giận quá nói bừa, cho nên cùng hắn nói trắng hoa như kịch. Đối với Y Lai chính là kịch vui, rất mới mẻ, y tình nguyện diễn.

Sau đó, Y Lai mới biết, Lâm Sát là người làm việc quyết đoán, đối với diễn kịch hoàn toàn không có hứng thú. Hắn xưa nay không thích phí lời, hắn nói đều là thật...

4. Chương 4: Giao Tộc

Truyền thuyết về Giao Nhân* đã xuất hiện cách đây mấy ngàn năm, nhưng cũng không hẳn là truyền thuyết. Trong vũ trụ bao la, Giao Tộc vốn tồn tại. Bọn họ cũng giống như người bình thường, về ngoài hầu như không có gì khác, chỉ là gương mặt họ rất đẹp... Bọn họ vô cùng yêu mến biển rộng.

(*Giao Nhân là người cá, Giao Tộc là tộc người cá ^^)

Trong truyền thuyết, nước mắt Giao Nhân có thể biến thành ngọc châu, còn Giao Tộc thật này, nước mắt chứa đựng một loại sức mạnh còn kỳ diệu hơn... Nước mắt bọn họ có một loại năng lượng rất dị, khả năng cải tử hoàn sinh. Đương nhiên, cũng không phải ai trong tộc đều có khả năng này. Trong sách cổ ghi chép, người có năng lực này, mắt màu xanh lam thâm thúy như biển rộng bao la, hình vẩy thú, còn có hào quang bảy màu.

Chính vì thế, người trong tộc xưa nay không tiết lộ thân phận của mình. Vì một khi bại lộ, nhân loại tham lam sẽ khiến cho bọn họ gặp không ít tai ương. Bọn họ hòa nhập với cuộc sống bình thường, che giấu năng lực này đi, tồn tại và sinh sôi. Người trong Giao Tộc vô cùng ít, mọi người thậm chí lãng quên sự tồn tại của bọn họ.

Phủ công tước Niết Phổ Đốn...

Phủ công tước Niết Phổ Đồn được xây trên hải đảo, bốn bề là biển, ngăn cách thành thị huyền ảo, chỉ có âm thanh gió biển, như một tòa lâu đài trôi nổi trên biển, đẹp đẽ như trong truyện cổ tích vậy.

Cửa phòng đóng chặt, một đôi vợ chồng trung niên đứng ở đó, bọn họ là vợ chồng Niết Phổ Đồn, cha mẹ của A Thụy Tư. Trên mặt bọn họ có chút bất đắc dĩ. Căn phòng này là phòng của A Thụy Tư. A Thụy Tư sau khi ra đi, mỗi tháng Lâm Sát đều sẽ tới đây, tự nhốt mình trong phòng suốt một ngày. Người mất đã đi, nhưng người sống vẫn phải tiếp tục. Ròng rã ba năm, vợ chồng Niết Phổ Đồn từ mất con trai duy nhất cũng đã vui bớt đi nỗi thống khổ, thế nhưng Lâm Sát vẫn mãi không thoát ra được.

“Ước Hàn, ông đi khuyên nhủ Lâm Sát đi.” Phu nhân Niết Phổ Đồn thở dài, bà vốn là một nữ nhân thiện lương.

Lão nhân gật đầu, vừa định gõ cửa, cửa phòng liền từ bên trong mở ra. Bóng người Lâm Sát thẳng tắp đứng ở nơi đó. Đối với vợ chồng Niết Phổ Đồn, vẻ mặt Lâm Sát rất ôn hòa, trên mặt mang theo ý cười. Trong ấn tượng của vợ chồng Niết Phổ Đồn, giống với A Thụy Tư, Lâm Sát là người trẻ tuổi ôn văn nho nhã. Bọn họ rất yêu mến nam nhân này. Nếu như A Thụy Tư còn sống, bọn họ rất tình nguyện thúc đẩy hai người kết hôn, đáng tiếc...

“Lâm Sát, con sau này không phải tới. A Thụy Tư đã ra đi nhiều năm như vậy, con là chủ gia tộc Wilson, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, không nên mãi chìm đắm trong thống khổ.” Phu nhân Niết Phổ Đồn khuyên lớn.

“Phu nhân, người có muốn A Thụy Tư sống lại không?” Lâm Sát đột nhiên hỏi.

Nếu như không phải vẻ mặt hẩn nghiêm túc, không có chút nào ý vị trêu đùa, phu nhân Niết Phổ Đồn sẽ cho rằng hắn đang nói đùa.

“Lâm Sát, tỉnh lại đi. A Thụy Tư nếu còn sống sót, cũng không hy vọng nhìn thấy con như vậy.” Tiên sinh Niết Phổ Đồn nói. Ông cho rằng Lâm Sát quá nhớ nhung A Thụy Tư cho nên mới sản sinh ra loại ý tưởng quái đản này.

Lâm Sát không nói gì, nhếch môi, trên mặt vẽ ra một đường cong hoàn mỹ. Hắn nghiêng người chào, liền xoay người rời đi. Phu nhân Niết Phổ Đồn quay đầu nhìn lại, liền thấy thân ảnh Lâm Sát càng lúc càng xa, dưới chân bước tiến mạnh mẽ, phẳng phất mang theo một loại quyết tâm kiên định.

Phu nhân không khỏi quay lại nhìn chồng hỏi: “Ước Hàn, A Thụy Tư thật sự có thể sống lại sao?”

Ước Hàn không khỏi lắc đầu: “Phu nhân, đừng suy nghĩ miên man...”

Lâu đài Tạt Lạp.

“Christine, bộ y phục này thế nào?”

Y Lai mặc áo ngắn tay cùng quần dài bên trong, bên ngoài khoác áo choàng đen, chân mang giày Martin*, trông giống như phong cách Gothic*, mặc ở trên người Y Lai, càng thêm phần mỉa mai. Sắc mặt y trắng xám, mắt lam như ngọc thạch thuần túy trông thật chói mắt, ngũ quan xinh xắn lộ ra một vẻ đẹp lạ lùng, khiến người ta không dời mắt nổi.

(giày Martin*: giống giày bata nhưng chất liệu bằng da, thường có màu tối.

phong cách Gothic*: phong cách ăn mặc giống phù thủy, tông chính là màu đen.)

Cô hầu gái trẻ tuổi ngơ ngác nhìn Y Lai, mặt không khỏi đỏ, hồng đến vành tai.

Y Lai rất hài lòng với biểu hiện của cô hầu gái, tâm tình y đang tốt, đưa tay sờ mặt cô gái. Christine chấn kinh lùi về sau hai bước, tiếp đó ngẩng đầu lên, hai mắt len lén nhìn Y Lai, lấy dũng khí hỏi: “Tiên sinh, ngài là muốn đi nơi nào sao?”

Khóe miệng Y Lai nhếch lên, mắt ngọc như lóe sáng: “Tôi đi hẹn hò a.”

Cô hầu gái trẻ ngơ ngác đứng ở nơi đó, nhìn bóng người khoác áo đen rời khỏi Tạt Lạp. Không biết vì sao, vào thời khắc ấy, trong đầu Christine hiện ra một hình ảnh, đúng là con thiêu thân, cứ mãi hướng về giấc mộng của nó mặc dù đã mất đi ánh lửa rồi...

Bên ngoài pháo đài Tạt Lạp đã có một chiếc phi cơ, mà người lái chính là Lâm Sát. Y Lai chậm rãi đi tới, tiếp đó dựa lên phi cơ, trưng ra một tư thế rất lười biếng.

Lâm Sát nhú mày, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, không thèm nhìn Y Lai, dùng một cánh tay mở cửa, lạnh nhạt nói: “Lên đây!”

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau bên ngoài. Thời điểm Y Lai nhận được lời mời hẹn hò, y cứ tưởng mình đang nằm mơ. Y Lai nghĩ đến trò diễn kịch lần trước, khiến y thực yêu thích, y cho rằng kết quả cuối cùng sẽ là lên giường, không phải trò chơi đó đã kết thúc hoàn mỹ rồi sao? Lẽ nào Lâm Sát còn muốn tiếp tục trò chơi này? Có điều mình bạch mà hẹn hò cùng Lâm Sát, thực là kích thích nha, Y Lai vui vẻ đi tới.

Phi cơ hạ cánh trên một hải đảo.

Về mặt Y Lai liền tỏ ra rất mừng rỡ, Y Lai rất yêu mến nước, đặc biệt là biển xanh. Nhìn thấy biển, y rất muốn vùi mình vào, đem chính mình hòa vào biển rộng. Y bước xuống khỏi phi cơ, gió biển mơn mẩn lướt qua mặt, Y Lai hít một hơi thật dài, tiếp đó nhìn Lâm Sát nở nụ cười: “Tôi rất thích địa điểm hẹn hò này.”

Lâm Sát tháo găng tay trắng ra, mái tóc bị gió biển thổi lên, mắt có chút lạnh, cả người xem qua rất ôn hòa: “Tôi dẫn cậu đi gặp một người.”

Y Lai nâng cằm, tò mò nhìn xung quanh, lại nhìn cổng lâu đài: “Lẽ nào là đi gặp cha mẹ anh? Cha mẹ anh ở đây dưỡng lão sao? Trời ạ, mặc dù nói con dâu xấu xí muốn gặp cha mẹ chồng, nhưng tôi còn chưa chuẩn bị...”

Lâm Sát không để ý đến y ăn nói linh tinh, mà đi thẳng về phía trước. Khi đã đi đến cổng chính pháo đài, nhìn mặt trên có khắc ba chữ lớn “Niết Phổ Đốn”, mặt Y Lai hơi biến sắc, theo bản năng mà lui về phía sau một bước. Lâm Sát nhìn sang, sắc mặt Y Lai lại rất nhanh mà khôi phục lại bình thường, chậm rãi mà đi sau lưng hắn, chỉ là đem đầu rụt lại.

Lâm Sát rất quen thuộc với tòa lâu đài này, bọn họ cùng nhau đi cũng không có ai ngăn cản, Y Lai hóa trang thay đổi, hơn nữa lại không trang điểm, trong ấn tượng của mọi người đều không giống Y Lai, cho nên cũng không có ai nhận ra y.

“Lâm Sát, sao lại đến rồi?” Giọng của nữ nhân mang theo phần kinh ngạc. Cũng chẳng trách, Lâm Sát cố định mỗi tháng đều đến một lần, thế nhưng hôm qua đã đến rồi, hôm nay lại đến nữa.

Lâm Sát hôn lên tay nữ nhân ngỏ lời thăm hỏi, nữ nhân cười đáp lễ, tiếp đó ánh mắt rơi trên người Y Lai. Y Lai ăn mặc quá dị, lại cúi thấp đầu không lộ rõ mặt, nhưng nhìn dáng vẻ thân quen đó, phu nhân Niết Phổ Đốn vẫn có chút chấn động: “Cậu là...”

Y Lai theo bản năng rũ đầu xuống, nỗ lực nắm nắm tay, cơ thể dựng thẳng, chỉ như vậy mới không nhìn thấy thân thể đang run rẩy của chính mình.

Lâm Sát trên mặt mang theo ý cười. Hắn đương nhiên sẽ không nói đó là Y Lai. Danh tiếng Y Lai truyền đi khắp nơi, tất cả mọi người đều biết y là tiểu nhân, là tình nhân nhỏ của bộ hạ, phu nhân đối với y cũng không có hảo cảm.

“Một người bạn.” Lâm Sát mơ hồ bảo: “Phu nhân, tôi đi xem cậu ấy một chút.”

Ánh mắt phu nhân Niết Phổ Đốn nhìn Y Lai không dời, từ từ gạt đầu. Lâm Sát kéo tay Y Lai đi vào. Tay Y Lai có chút lạnh, không biết là bởi vì nhìn thấy phu nhân Niết Phổ Đốn hay vì y đã đoán được chuyện gì. Đương nhiên chuyện này Lâm Sát không hay không biết, hắn chỉ để ý chuyện của mình.

Đi vào gian phòng kia, thời điểm nhìn thấy người trong quan tài bằng gỗ gương mặt cùng giống mình, trong lòng Y Lai đột nhiên dấy lên cảm giác chua xót. Trên mặt y lại nháy mắt khôi phục nụ cười kiêu diễm, có thâm ý nói: “Không nghĩ tới người còn có ham muốn như vậy...”

Sắc mặt Lâm Sát có chút khó coi. Y Lai là loại thực dơ bẩn, mà A Thụy Tư trong lòng hắn thánh khiết hào quang, hắn không cách nào khoan dung Y Lai sỉ nhục A Thụy Tư.

“Im miệng!”

Y Lai nhún vai một cái, tìm một chỗ tùy tiện ngồi xuống. Y vốn nghĩ rằng lần này là hẹn hò, không ngờ lại là đến xem người chết. Y chờ mong một buổi hẹn bây giờ lại trở nên khô khan cực kì. Mãi cho đến lúc Lâm Sát xoa eo y, Y Lai đột nhiên trở nên rất hưng phấn. Ở trước mặt người yêu Lâm Sát thân thiết, nghĩ thể nào cũng hết sức kích động, thân thể hắn trở nên mềm mại như không có xương, tay cũng không an phận, theo vòng eo của hắn mà di chuyển, lúc sắp chạm vào nơi cần chạm thì đột nhiên tay lại bị nắm lấy. Trong mắt Y Lai đột nhiên hiện ra lam quang, ngẩng đầu nhìn Lâm Sát.

Lâm Sát ánh mắt thanh minh, thực không có chút dáng vẻ động tình.

Như tạt một chậu nước lạnh vào mặt, Y Lai trong nháy mắt không còn hứng thú, hơi không kiên nhẫn nói: “Lâm Sát, rốt cuộc mục đích của anh là gì?”

“Tôi chỉ cần một thứ duy nhất.” Lâm Sát nói, ánh mắt rơi vào trong chiếc quan tài.

“Thứ gì?”

“Nước mắt của cậu, ngọc châu của Giao Nhân.”

Âm thanh Lâm Sát trầm thấp mà tràn ngập từ tính, ngữ khí bình tĩnh. Thế nhưng câu nói này lại khiến Y Lai cả người đều cứng lại, sau lưng bắt đầu phát lạnh, giống như nghe thấy một chuyện thực điên rồ, trọn to hai mắt nhìn Lâm Sát.

5. Chương 5: Trân Châu

“Tôi muốn nước mắt của cậu.”

Âm thanh này cứ vang vọng mãi trong đầu y. Cuối cùng lại biến thành một loại nguyên rủa. Y Lai đột nhiên cảm thấy có chút mê muội. Cảnh tượng quanh y dần biến hóa, Lâm Sát biến mất, mặt đất biến mất, vách tường cứng rắn cũng biến mất. Trước mặt Y Lai xuất hiện cảnh biển rộng lớn vô cùng xinh đẹp, còn có một người phụ nữ. Nữ nhân mặc quần dài màu xanh lam, tóc đỏ cùng hải tảo rủ xuống, khuôn mặt mỹ lệ kỳ ảo, như thiên thần giáng thế vậy. Trong miệng ngân nga câu ca dao cổ xưa, phảng phất rơi vào nhân gian, vô cùng ưu mỹ êm tai.

Lúc ấy Y Lai vẫn còn bé, chỉ cao đến đùi nữ nhân. Nữ nhân ngừng hát, ngồi xổm xuống, nhìn vào tiểu Y Lai.

“Y Lý.” Giọng nữ nhân mềm mại gọi nhũ danh Y Lai, “Nước mắt và yết hầu là vật quý giá nhất của Giao Tộc, cũng là tín ngưỡng của Giao Tộc. Vì thế, không được vứt bỏ hai thứ này.”

“Cô ơi, nếu như nhất định phải vứt bỏ thì sao?” Tiểu Y Lai tò mò hỏi.

Trên mặt nữ nhân lộ vẻ trầm tư. Nàng suy nghĩ rất lâu, tiếp đó lắc đầu: “Cô cũng không biết. Giao Tộc có sức mạnh của Giao Tộc. Ánh mắt chúng ta có linh khí, nước mắt lại là ngọn nguồn của linh khí, không còn nước mắt... Có lẽ sẽ chết.” Ánh mắt nữ nhân chăm chú mà kiên định: “Y Lý, cháu phải nghe cô, có chết cũng không được khóc.”

Giọng của nữ nhân như xa như gần, càng lúc càng hiện rõ trong đầu Y Lai.

Tiếp đó, nước biển biến mất, bóng người nữ nhân cũng dần mờ hồ, trước mặt lại hiện ra thân ảnh cao lớn của Lâm Sát. Thời điểm Lâm Sát nói ra câu đó, Y Lai mới biết y là thật sự yêu Lâm Sát, hơn nữa là rất rất yêu. Nếu không, tại sao lòng y lại đau như vậy? Vào lúc này, hết thảy ước ao đều bị đánh nát, Y Lai cảm giác trong lòng như đã chết đi...

Y Lai đột nhiên có chút mất hứng với cuộc sống hiện tại, y quán lấy Lâm Sát như vậy, hắn cũng có thêm đề ý đầu... Nhưng cho dù trong lòng chưa có tâm trạng để tính toán, y cũng không muốn chịu thua. Khóe miệng Y Lai hơi cong lên, khóe mắt lộ ra ý cười, mà mị đến cực điểm. Y nắm nắm một vệt tóc, có chút hững hờ nói: “Nếu như tôi từ chối thì sao?”

Không ngoài dự đoán của Lâm Sát, Y Lai là người ích kỷ như thế, làm sao chịu dễ dàng mang vật của mình cho người khác. Hắn đã sớm đoán được đáp án này: “Nếu như cậu đem nước mắt đưa cho tôi, tôi sẽ đáp ứng cậu một điều kiện.”

“Một điều kiện?” Y Lai đột nhiên hứng thú: “Bất luận là điều kiện gì sao?”

Lâm Sát chần chờ một chút, tiếp đó gật gật đầu.

“Nếu tôi chết thì sao? Chết rồi thì điều kiện gì cũng thành vô dụng.” Nước mắt kết thành trân châu, lại mang đi mạng sống của y, chết còn bị mù. Y cũng là người, dựa vào cái gì mà lấy mạng y đổi mạng người trong lòng Lâm Sát cơ chứ? Lẽ nào y càng sống càng dễ tiện? Y Lai cảm thấy trừ khi mình điên rồi mới chịu đáp ứng yêu cầu của hắn.

Trong lòng Lâm Sát chấn động một hồi, hắn xưa nay không nghĩ tới vấn đề này, nếu như Y Lai chết đi, trong lòng hắn cũng có chút khủng hoảng. Lâm Sát không biết tại sao mình khủng hoảng, hay là bởi vì lòng trắc ẩn? Hắn nhìn Y Lai, rất trẻ trung xinh đẹp, dùng mạng sống như vậy đem đi đổi mạng A Thụy Tư...

Nhưng mà, đã ngồi đến vị thế ngày hôm nay, hắn cũng không còn lòng trắc ẩn nữa. Lâm Sát hít sâu một hơi, thời điểm ánh mắt rơi trên người A Thụy Tư, Lâm Sát liền thay đổi ý định. Mạng người đều phân chia quý hay tiện, thân thể Y Lai khỏe mạnh để làm cái gì đây? Câu dẫn Hoàng Đế, lãng phí, đem toàn bộ đế quốc làm thành bần thủ xấu xa, vô số người muốn lấy mạng y, chờ y bị Hoàng Đế thất sủng, cũng không biết kết cục thế nào. Mà A Thụy Tư lại là thanh niên ôn hòa, có người nhà, có bằng hữu, được nhiều người chờ mong như vậy, có thể thiết kế ra cơ giáp hùng mạnh nhất lịch sử Đế Quốc, là một thành tựu thần thánh. (:>>)

Nếu như vậy, không bằng đổi mạng cũng có ý nghĩa. Trong lòng Lâm Sát đã quyết định...

Y Lai tựa hồ nảy sinh ý nghĩ: “Lẽ nào anh cũng đem tôi đặt trong quan tài, một tuần đến ”ngủ” một lần?” Y Lai như bị chính mình chọc vui, nhẹ giọng nở nụ cười.

Đây mới chính là Y Lai, ác độc, chỉ biết dâm loạn, hắn vừa rồi lại không muốn mất, nghĩ đến mà tự thấy mình điên.

Mặt Lâm Sát không chút dễ chịu, còn pha chút căm ghét, ánh mắt ấy không khỏi khiến Y Lai rung mình một cái.

“Lâm Sát, nước mắt có linh hồn. Nếu như anh ép buộc tôi, cuối cùng hậu quả cũng chỉ là cá chết lưới rách.” Y Lai nhắc nhở, “Tôi không sống nổi, A Thụy Tư cũng đừng nghĩ có thể sống.”

Lâm Sát hít sâu một hơi, sát ý trong mắt rút đi, lộ ra một nụ cười động viên: “Y Lai, việc này không nhất định sẽ chết. Tôi tôn trọng sự lựa chọn của cậu.”

Y Lai lười biếng đứng dậy, tiếp đó lắc lắc cái eo, chậm rãi đi ra ngoài: “Để tôi suy nghĩ thật kỹ...”

Lâu đài Tạp Lạp.

Y Lai sau khi trở lại liền lập tức đi tới bên hồ. Nơi đó đã có một người ngồi sẵn, Nặc Mạn Đại Đế ngồi quay lưng về phía y, nửa người trần truồng, lộ xuất thân thể cường tráng. Y Lai đi tới, thô lỗ kéo quần áo của chính mình, một giây sau liền trằm mình xuống hồ, bọt nước qua đi, người liền biến mất. Nặc Mạn Đại Đế sau cũng nhảy vào trong hồ.

Thời điểm Nặc Mạn Đại Đế đến gian phòng nơi đáy hồ, Y Lai cũng không có ở nơi đó. Hắn liền ngồi đó chờ, sau mười phút, Nặc Mạn Đại Đế ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một thân thể trắng như tuyết từ xa trôi dạt tới, dường như không có chút nào giận dữ, khiến người ta cũng không thấy khó chịu. Nặc Mạn Đại Đế đưa tay ra, Y Lai liền nằm trong lòng hắn. Nặc Mạn Đại Đế xem như đang ôm trẻ con trong ngực, sau đó dùng khăn lau khô nước trên người Y Lai. Mặt Y Lai dính sát vào ngực Đại Đế, lam quang trong mắt đều đã mờ mịt, một lát sau mới dần dần khôi phục thần thái.

Y Lai điều chỉnh thân thể, thay đổi tư thế để có thêm chút thư thái. Y ngồi trên đùi Nặc Mạn Đại Đế, hai tay ôm cổ hắn, đầu liền vừa vịn đặt trên bả vai hắn.

“Lâm Sát nói muốn dùng nước mắt của tôi đổi mạng A Thụy Tư.” Thanh âm Y Lai rất bình tĩnh, như là chuyện này chẳng liên quan gì đến y, đổi cũng không phải đổi mạng y.

Nặc Mạn Đại Đế không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nghe.

“Cứu A Thụy Tư, hai người bọn họ lại ở cùng nhau, hạnh phúc bầu bạn. Mà tôi lại bị vớt ở một bên, lại chết không ra chết sống không ra sống. Chuyện ngu xuẩn như vậy, tôi không làm.” Y Lai khinh thường nói. Đến lúc này, tâm tình Y Lai có chút khó chịu, y phần nộ, để hả giận, y ở trên cổ Nặc Mạn Đại Đế cắn một cái, chờ nghe thấy mùi máu tanh mới chịu buông hân ra.

Nặc Mạn Đại Đế đúng là đối với Y Lai nhường nhịn mà sùng nịch. Người có thể ngồi ở vị trí hoàng đế này, tuyệt không phải hạng người thiện lương. Đặc biệt là Nặc Mạn Đại Đế, địa vị hôm nay là nhờ vào thủ đoạn cùng ác tâm mà đổi lấy. Hân là hoàng đế cao cao tại thượng, uy nghiêm cao quý, không ai dám đi cắn Hoàng Đế, cho dù người đó có là hậu phi trên giường cũng không dám. Chỉ có Y Lai dám, lần này đúng là phạm trọng tội.

Nặc Mạn Đại Đế thay y lau vết máu nơi khóe môi, trong mắt lóe ra vẻ không đành lòng, đây cũng không phải trạng thái hân nên có. Nặc Mạn Đại Đế nhận ra được chính mình thất thố. Hân rất nhanh điều chỉnh lại tâm trạng của mình, ôn nhu nói: “Y Lai, nếu như ta bảo người đem nước mắt ngưng kết thành trân châu đưa cho A Thụy Tư thì sao?”

Y Lai trên mặt lộ xuất vẻ kinh ngạc, hân nhìn chằm chằm Nặc Mạn Đại Đế, Nặc Mạn Đại Đế trên mặt không hề có chút cảm xúc. Gương mặt vô cảm của Nặc Mạn Đại Đế thực có chút khủng bố, ánh mắt quá mức ác liệt, góc cạnh cũng thực sắc bén.

“Y Lai, người hoàn thành nhiệm vụ lần này, ta liền trả tự do cho người. Đây là một lần cuối cùng.” Nặc Mạn Đại Đế cam kết. Y Lai nhếch miệng cười, màu lam trong mắt cũng tràn lên thủy quang: “Bệ hạ, ngài nói cái gì đó? Mạng của tôi vốn thuộc về Hoàng Tộc, thuộc về bệ hạ ngài.”

Y Lai tuy rằng đang cười, nhưng trong mắt không hề mang ý cười, ánh sáng trong mắt hoàn toàn tắt lịm, hóa thành khoảng không vô định. Nặc Mạn Đại Đế thấy rõ biến hóa này, tâm hân như bị đốt một hồi, một trận đau lòng. Hân rất muốn đem Y Lai ôm vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi, kỳ thực mệnh y so với ai cũng đều không quan trọng, so với A Thụy Tư càng không quan trọng. Thế nhưng khi hân hạ xuống lệnh này, hết thấy đều không còn chút ý nghĩa nào.

Hân cùng Lâm Sát có gì khác biệt đâu?

6. Chương 6: Sống Chết

Nam nhân nằm trên giường, tứ chi dang ra, toàn thân hiện ra bộ dáng lười biếng. Con mắt của y hơi hơi nhắm, lông mi rất dài, còn vương chút hơi nước, hai gò má chưa hết đỏ ửng, tóc đỏ rối tung lên, càng hiện ra ngũ quan xinh đẹp. Đây là một nam nhân cực kỳ kiều diễm, khiến người ta không dời mắt nổi.

Đột nhiên, thân thể nam nhân biến hóa. Toàn thân y có một vàng sáng trắng bao vây, trên đùi hân xuất hiện vảy cứng. Mấy cái vảy đó xuất hiện càng ngày càng nhiều, đem chân y lút cha lút chút che hết lại. Đến cuối cùng, cái chân kia cũng không còn là chân, lại biến thành một cái đuôi cá. Tầng vảy mỏng manh ấy tỏa ra hào quang bảy màu. Bên trong vàng sáng chính là nam nhân cực kỳ nhu hòa, tựa như thiên thần nơi biển cả, mang theo một loại mê hoặc kỳ ảo, khiến cho người ta mãi say mê.

Lâm Sát mở choàng mắt, hân không nghĩ tới, tình cảnh đó hân lại nhớ rõ ràng như vậy. Giác mơ kia như một bức tranh, vững vàng mà chiếu vào trong đầu hân. Y Lai hết thấy, đều ở trong đầu hân mấy may ẩn hiện.

Ở trong ấn tượng của Lâm Sát, Y Lai ngoại trừ có cái mặt ra thì không có gì khác người. Nhưng cũng chính nhờ cái mặt đó, hấp dẫn Lâm Sát, khiến Lâm Sát càng lúc càng lún sâu, cùng y duy trì mối quan hệ âm mưu không chút thanh minh kia. Mỗi lần nhìn thấy A Thụy Tư, Lâm Sát đều cảm thấy như mình đã phản

bội cậu, hổ thẹn, tự trách... Nhưng khi gặp Y Lai, phòng tuyến tâm lý của hắn hoàn toàn tan vỡ. Ngày qua ngày, lại qua đi ba năm, Lâm Sát lại càng chìm sâu trong căn bệnh đó. Có lẽ chỉ khi A Thụy Tư sống lại, hắn mới có thể hoàn toàn được cứu rỗi...

Nhưng mà bên trong thống khổ cùng dần vật, Lâm Sát không phải không thu hoạch được gì.

Hắn không ngờ Y Lai là người của Giao Tộc, hơn nữa còn là huyết thống thuần chủng nhất. Hắn nghiên cứu qua vô số cách có thể khiến A Thụy Tư sống lại, duy chỉ có hai cách là tốt nhất. Cách thứ nhất chính là trân châu của Giao Tộc, cách thứ hai chính là nhân bản. Nhưng A Thụy Tư bản sau sẽ không còn là A Thụy Tư, cùng lắm chỉ là cái xác sống, vì thế nên so ra thì cách thứ nhất tốt hơn nhiều. Càng thêm đáng vui chính là, Lâm Sát đã tìm ra huyết mạch chính thống của Giao Tộc, mà vấn đề hiện tại là làm sao để người kia cam tâm tình nguyện giao trân châu cho hắn.

Lâm Sát cảm thấy mình điên rồi mới mang Y Lai đến chỗ A Thụy Tư. Loại người như Y Lai làm sao có khả năng đáp ứng yêu cầu của hắn đây? Sự thật chứng minh, Y Lai căn bản sẽ không cứu người, chỉ có thể chê cười.

Nhưng mà, qua ngày thứ hai, Y Lai lại chủ động liên hệ với hắn, nói đồng ý đem trân châu ngọc cho A Thụy Tư. Lâm Sát mừng rỡ như điên, cũng không quan tâm tại sao Y Lai lại thay đổi chủ ý. Tâm tư của hắn toàn bộ đều rơi vào vấn đề làm sao để A Thụy Tư nhanh một chút tỉnh lại.

Trân châu dị năng rất lớn, không cách nào bảo tồn, ngay khi ngưng tụ thành cần phải ăn ngay mới có thể phát huy tác dụng triệt để. Thế nên, vẫn là bọn họ nên tới phòng của A Thụy Tư.

Lâm Sát thậm chí không kịp thay đổi quần áo, mặc luôn thường phục mà đi đến lầu đài Tập Luyện.

Ngày hôm nay, Y Lai mặc áo choàng rộng, bên hông buộc một cái đai lưng, lộ ra vai cùng xương quai xanh nõn nà như tuyết. Tóc đỏ rối tung, mắt cùng môi trang điểm dày đặc, toàn thân từ trên xuống đều lộ ra một luồng khí yêu mị.

Cũng may bọn họ đang ngồi trên phi cơ, căn bản là không gặp phải người nào, nếu không Đế Quốc chẳng mấy chốc sẽ truyền ra tin “Y Lai ở cùng Lâm Sát chủ nhân gia tộc Wilson, Nặc Mạn Đại Đế bị vợ cấm sùng.”

Lâm Sát ánh mắt rơi trên người Y Lai, cẩn thận mà tìm tòi nghiên cứu. Hắn vẫn là không mấy tin tưởng, luôn cảm thấy Y Lai có âm mưu gì. Y Lai không có ngu, tự nhiên cũng hiểu được ánh mắt của hắn.

“Lâm Sát, nhớ kỹ lời anh đã hứa.” Y Lai vuốt cằm, ánh mắt không có ý tốt.

Lâm Sát nghĩ đến việc ngày hôm qua hắn đáp ứng, nếu như Y Lai đồng ý đem nước mắt cấp cho A Thụy Tư, thì hắn sẽ đáp ứng cho Y Lai một điều kiện. Y Lai quả nhiên không có tốt bụng như vậy. Nếu chỉ vì cái điều kiện kia, mà không có mưu đồ khác, Lâm Sát trái lại an tâm được một chút.

Lâm Sát đã cố ý thông báo cho vợ chồng Niết Phổ Đốn, đồng thời cố ý chọn một đường nhỏ đến phòng A Thụy Tư, dọc theo đường đi không có bóng người nào. Hai người đi được mấy bước, Y Lai đột nhiên ngồi xổm xuống, hai tay ôm chân phải của mình, ca thán một tiếng: “Chân tôi đau quá...”

Lâm Sát dừng bước lại nhìn y: “Thì sao?”

“Anh công tôi...” Mắt Y Lai đã ngấn nước, thẹn thùng nói.

Lâm Sát hơi không kiên nhẫn, thế nhưng lại nghĩ đến mình có việc cần người, liền đi tới, trực tiếp đem Y Lai khiêng đến trên lưng. Thân Y Lai cũng khá cao, không lùn, vậy mà lại rất nhẹ, tựa như một cái thùng rỗng không chút trọng lượng. Tâm tư Lâm Sát lại bị cánh tay đang luồn vào trong áo hắn đánh gãy. Lâm Sát đưa tay ra nắm lấy tay y, âm thanh âm trầm nói: “Đừng có mà được voi đòi tiên.”

“Chờ tôi chết rồi liền không sờ được.” Y Lai không cam lòng nói: “Lâm Sát, thừa dịp tôi trước khi chết, chúng ta ”làm” một lần cuối được không?”

Lâm Sát muốn làm bộ không nghe thấy ngôn ngữ ô uế của y, lại không nói lời nào. Y Lai trên lưng hắn hưng phấn vịn vẹo, Lâm Sát không thể nhịn: “Cậu sẽ không chết. Chỉ là mất đi dị năng, không thể biến thành hình thú* được nữa.”

(Hình thú*: Ý là người cá á:>>)

Cô của y còn không biết, hẳn thế quái nào lại biết??? Y Lai hiểu kỳ nói: “Làm sao anh biết?”

“Trên sách có ghi chép, tối hôm qua tôi có xem.” Lâm Sát nói.

Y Lai không nói gì nữa, hai tay ôm chặt Lâm Sát, tiếp đó đem đầu dựa trên lưng Lâm Sát, mặt dán vào lưng hắn. Y Lai rõ ràng nghe được tiếng tim hắn đập, kiên định mà mạnh mẽ, có thể cảm giác được nhiệt độ của hắn. Nếu như không phải vì mục đích, bọn họ xem ra cực kỳ thân mật, liền tưởng như hai người đang yêu.

Nhưng mà, con đường kia rất nhanh đã đi hết, ẩm áp tan đi, sự thật tàn độc cũng may mắn xuất hiện. Y Lai từ trên người Lâm Sát nhảy xuống, vọt vào trong phòng lại ngay lập tức đóng cửa lại, nhốt Lâm Sát ở bên ngoài.

Lâm Sát đã xem đến đoạn sẽ không chết, lại không xem đoạn quá trình ngưng tụ trên châu ngọc sống không bằng chết. Trong phòng, Y Lai ngồi bên cạnh quan tài bằng. Trước mắt y có một cái lọ, nước mắt không khô khan mà nhỏ xuống, một giọt lại một giọt, rơi lên cái bàn ngọc bên trên, phát ra tiếng vang lạnh lạnh. Những giọt nước mắt tụ lại, hóa thành hạt ngọc tỏa sáng lấp lánh, càng lúc càng sáng. Trên châu ngọc càng sáng, chứng tỏ dị năng càng mạnh. Thời điểm cả gian nhà đều được bạch quang rọi sáng, trên châu ngọc liền có khả năng cải tử hoàn sinh.

Y Lai có loại cảm giác, trong mắt y chảy xuống không phải là lệ, mà là máu. Y cảm giác được đau đớn tột cùng, loại đau đớn này không phải đến từ thể xác, mà là sâu trong linh hồn. Phảng phất như có thứ gì đang lôi kéo linh hồn của y, đem hồn y làm cho tan vỡ. Rất nhiều ký ức ở trong đầu y ẩn hiện, rồi lại nhanh chóng biến mất. Có rất nhiều thứ, Y Lai coi như chính mình đã quên, thực tế chính là sợ nhớ tới. Y nhìn thấy mẹ y mặc cho y một bộ đồ mới, thấy cha y ôm y vào trong lồng ngực. Mẹ Y Lai vốn là một phu nhân tao nhã thiện lương, cha y là một thân sĩ anh tuấn. Trước đây, y được cha mẹ nâng niu như bảo bối. Lại đến ngày đó, lão già mang theo y ra biển bắt cá. Tiếp đó, cuộc đời của y liền hoàn toàn thay đổi, y cũng không còn được cha mẹ ôm ấp nữa...

Thân thể Y Lai co lại, răng cắn chặt môi, cắn ra vết máu nồng đậm, sắc mặt trắng bệch, thân thể không khống chế được mà run rẩy. Loại đau đớn kia bao vây hắn, vô biên vô tận, mỗi từng giây từng phút đều như kéo dài vô hạn.

Khi trên bàn ngọc xuất hiện một trên châu ngọc to như ngón cái, ánh sáng mãnh liệt chiếu sáng cả gian phòng, cửa lại đột nhiên bị đẩy ra, Lâm Sát vọt vào, ánh mắt rơi trên hạt trên châu. Hắn cấp tốc lấy ra viên trên châu, dị năng của ngọc khiến cho hắn thất khiếu* đều chảy máu tươi. Thế nhưng hắn cũng không thả ra, nắm càng thêm khấn nguyện, vì trong tay hắn chính là tính mạng của A Thụy Tư.

(Thất khiếu*: bảy lỗ hổng trên người đàn ông. Ví dụ nhá: lỗ mũi này, hốc mắt, lỗ tai các thứ:>>)

Lâm Sát bước chân trầm ổn từng bước từng bước đi tới. Mở quan tài bằng ra, kéo mở miệng A Thụy Tư, đem trên châu để vào miệng. Lâm Sát một khắc cũng không dời mắt khỏi A Thụy Tư, tay hắn lơ lửng giữa khoảng không, không dám đụng vào A Thụy Tư, cũng không nỡ thu tay lại. Từ đầu tới cuối, hắn đều không có ý nhìn sang Y Lai một chút.

Y Lai nằm trên đất, hai mắt trống rỗng vô thần, da dẻ đều như bị bệnh mà trắng bệch, cả người đều không còn sức tức giận. Trong tâm mắt của y, bóng người Lâm Sát đều dần dần mờ, cuối cùng lại biến thành một vệt sáng mơ hồ.

Sau khi rời xa cha mẹ Y Lai chỉ có duy nhất một điểm ẩm áp, duy nhất một chờ mong. Thế nhưng hiện tại, chờ mong cũng đã hoàn toàn biến mất.

Ánh sáng trong mắt Y Lai hoàn toàn tiêu tan...

7. Chương 7: Rời Xa...

A Thụy Tư tim có đập, hô hấp có, thân nhiệt cũng có, không còn là thi thể lạnh như băng nằm trong quan tài nữa, những biến hóa này làm Lâm Sát mừng rỡ như điên. Quãng thời gian sau đó, Lâm Sát hầu như ngày nào cũng canh giữ bên người A Thụy Tư, không nghỉ không ngơi, chờ cậu tỉnh lại. Nhưng mà, nửa tháng trôi qua, A Thụy Tư cũng không có tỉnh. Lâm Sát có chút thất vọng, thế nhưng so với ban đầu không có tí hy vọng vẫn tốt hơn. Hắn có thời gian dài đằng đẳng để chờ đợi.

Y Lai đến tìm Lâm Sát, Lâm Sát cũng không có cảm giác kinh ngạc. Đến vào lúc này, Lâm Sát mới hậu tri hậu giác* phát hiện, Y Lai yêu hắn. Hắn nghĩ đến ánh mắt Y Lai nhìn hắn, những việc làm kia của y, y thậm chí còn đồng ý đem trân châu ngọc của mình cấp cho hắn. Y Lai yêu hắn, hơn nữa là yêu đến trầm mê. Nhưng mà, vì sao yêu hắn lại cùng nam nhân khác lên giường? Hay là tính y vốn “thương người”? Hắn nghĩ đến thật có chút buồn cười. Bị người như Y Lai yêu mến cũng không mang lại được chuyện tốt đẹp gì, giống như Nặc Mạn Đại Đế hiện tại lại phải gánh danh xưng “hôn quân”.

(Hậu tri hậu giác*: một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình không biết, mãi sau mới phát hiện ra... Ý là ngu á:>>)

“Đã qua nửa tháng, anh cũng chẳng thèm nhớ tới tôi.” Trong máy truyền tin, Y Lai cười một cách quái gở, “Lâm Sát, anh đúng là biết cách qua cầu rút ván.”

Tâm tư Lâm Sát đều đặt ở trên người A Thụy Tư, căn bản không có thời gian nhớ tới Y Lai.

Y Lai nói xong câu kia, liền không nói gì thêm. Lâm Sát vốn cũng không nói nhiều, đặc biệt đối với Y Lai, tựa hồ chỉ có ở trên giường bọn họ mới giao lưu nhiều hơn một chút. Hai người trò chuyện, phần lớn là Y Lai nói. Y Lai trầm mặc, cuộc đối thoại liền rơi vào trầm mặc. Lâm Sát rốt cuộc cũng mất kiên nhẫn, hững hờ đáp một tiếng: “Cậu tới đi.”

Thanh âm cứng ngắt, không có được chút cảm tình, tiếp đó đã kết thúc cuộc trò chuyện lần này.

Động tác Y Lai rất nhanh. Chưa đến mười phút, y đã có mặt tại lầu đài cổ Mai Lâm. Y cũng không đi vào phòng Lâm Sát, mà ngồi trên ghế sa-lông ở phòng khách. Lâm Sát cảm thấy rất kỳ quái, trước đây Y Lai không hề khách khí, đều sẽ trực tiếp xông vào phòng ngủ hắn, nếu như Lâm Sát không phải người trong cuộc, hắn sẽ cho rằng Y Lai là nửa chủ nhân của phòng hắn. Y Lai đối với nhà của hắn còn quen thuộc hơn nhà của y.

Sau đó, Lâm Sát phát hiện việc càng làm cho hắn kinh ngạc hơn. Y Lai thích quần áo rộng rãi sáng màu, mặc những y phục như vậy có cảm giác ngả ngớn yêu diễm. Thế nhưng hôm nay, y lại mặc một bộ quần áo thoải mái, tóc cắt xén, sạch sẽ chỉnh tề, mái tóc nhỏ vun rơi trước trán, cặp mắt trong suốt lại xinh đẹp. Trang phục Y Lai như vậy tựa như một thiếu niên thanh tú, trên mặt mang theo tính trẻ con. Y Lai hơi gầy, lộ ra mặt càng thêm nhỏ, eo cũng nhỏ. Tuy y mặc quần áo thể thao, cũng không thể trực tiếp mà nhìn ra, thế nhưng Lâm Sát cảm giác được, trước đây cần hai cánh tay mới có thể ôm chặt eo y, mà hiện tại...

Lâm Sát phát hiện mình có chút thất thần, vội vã hoàn hồn. Bởi vì không chút biểu tình, vẻ mặt vốn ôn nhu có chút lãnh khốc.

Lâm Sát ngồi đối diện Y Lai. Trong lòng hắn còn đang suy tư một chuyện, hắn đã chấp nhận đáp ứng Y Lai một điều kiện. Chờ A Thụy Tư tỉnh lại, hắn sẽ nói rõ tình ý của mình. Người như Y Lai khi người khác hạnh phúc, có thể hay không đưa ra một điều kiện xảo quyết để bọn họ không thể gần nhau? Hay là đưa ra mong muốn chính mình cùng một chỗ với hắn? Nhưng mà cái sau khả năng xảy ra là khá nhỏ. Gia tộc Wilson tuy rằng giàu có, nhưng là không cách nào so sánh với hoàng đế. Tính cách coi trọng lợi ích của Y Lai, sẽ không bỏ qua hoàng đế mà lựa chọn hắn. Thế nhưng, Y Lai tựa hồ có hơi yêu thích hắn. Tâm tư Lâm Sát trở nên buồn bực, ánh mắt càng lúc càng lạnh lùng.

Lâm Sát đột nhiên có chút hối hận với mối quan hệ này. Thế nhưng hắn không nên hối hận, nếu không có mối quan hệ này, hắn không thể có được trân châu ngọc, mà A Thụy Tư cũng không thể sống lại.

“Sắc mặt cậu hơi tái.” Lâm Sát mở miệng nói.

Y Lai nở nụ cười, y lúc cười lộ lên sẽ lộ ra hai cái răng nanh nhỏ. Lâm Sát tinh thần không khỏi lơ đãng một hồi, bởi vì hần cư nhiên lại cảm thấy y có chút đáng yêu. Lâm Sát hoàn hồn, trong lòng cười gằn, Y Lai lại đổi biện pháp câu dẫn hần sao? Có điều nói thật, dáng dấp Y Lai ăn mặc như vậy kỳ thực rất đẹp. Tại sao lại phải đem chính mình biến thành cái dáng vẻ kia?

“Tôi ở bệnh viện một thời gian.” Y Lai làm ra nét mặt sợ hãi, “Tôi tưởng rằng thời điểm trên châu ngọc ngưng tụ đã sống không bằng chết, không nghĩ đến thời điểm trị liệu, hận chính mình thà rằng không sống còn hơn.”

Lâm Sát đến giờ vẫn còn chút hồ thẹn, thế nhưng khi Y Lai nói ra câu này, loại hồ thẹn kia đều biến mất không thấy bóng dáng. Y Lai quả nhiên sẽ không dễ dàng giao cho hần vật quý giá như thế, y nói câu này chính là có ý nhắc nhở. Y Lai rốt cuộc muốn cái gì đây? Cửa cải? Quyền lực? Cùng hần kết hôn? Ở trước mặt công chúng tuyên bố quan hệ tình nhân của bọn họ?

Lâm Sát nhếch miệng lên cười một cách trào phúng, đợi Y Lai nói tiếp.

“Nửa tháng này, tôi nghĩ rất nhiều chuyện. Nghĩ đến lần đầu chúng ta gặp mặt.” Y Lai nói, vẻ mặt tà ác biến mất, trở nên ngây thơ trong sáng vô cùng.

Bọn họ chỉ là bạn tình, lấy đâu ra hồi ức? Lần đầu gặp mặt? Lâm Sát suy nghĩ một chút, đoạn ký ức này căn bản không có dấu vết. Y Lai diễn kịch thật tốt.

“Lần đầu gặp, anh mặc âu phục, mặt mày ôn nhu, ánh mắt lại lạnh lùng như vậy, toàn thân đều tỏa ra mùi vị cấm dục. Khi đó, tôi muốn nhất định phải cùng anh lên giường một lần.” Y Lai tự mình nói, “Thế nhưng anh chưa từng để ý tới tôi, trong mắt anh chỉ có người đó, anh vẫn chỉ luôn dõi theo cậu ta. Đợi khi cậu ta chết rồi, tôi rốt cuộc cũng có cơ hội.”

Lâm Sát không thích nói A Thụy Tư cùng chữ “chết”, mặt hần đã có chút không vui.

“Kỳ thật tôi cùng Nặc Mạn Đại Đế ngoại trừ quan hệ quân thần, cũng không có phát sinh gì khác.” Y Lai đột nhiên nói.

Á? Toàn bộ thủ đô đế quốc đều biết Y Lai là tình nhân của Nặc Mạn Đại Đế, dựa vào thân thể của chính mình bò đến vị trí nội bộ.

“Lâm Sát, anh có chuyện gì muốn nói với tôi không?” Y lai hỏi, trên mặt có chút chờ mong.

Đây là phương thức y lựa chọn báo đáp sao? Lùi một bước tiến hai bước, Y Lai quả thật có mấy phần tâm cơ.

Lâm Sát mở miệng, âm thanh trầm thấp êm tai, thế nhưng hàm ý trong lời nói lại làm người ta phát lạnh: “Y Lai, ba năm nay, chúng ta duy trì loại quan hệ này, xem như là theo nhu cầu mỗi bên. Mà hiện tại, tôi cần trên châu ngọc của cậu, thân thể cậu lại ảnh hưởng không tốt. Nói tóm lại là tôi nợ cậu. Tôi sẽ đáp ứng cậu một điều kiện, thế nhưng tôi cần phải nhắc nhở cậu, trong lòng tôi chỉ duy nhất yêu một người, chính là A Thụy Tư.” Nếu như Y Lai thật sự muốn cùng hần kết hôn, hần sẽ giữ đúng lời hứa, thế nhưng sẽ không yêu y.

Lâm Sát dừng một chút, tiếp tục nói: “Y Lai, kỳ thực tôi càng hy vọng kết thúc mối quan hệ này, còn lại điều kiện gì ta cũng đáp ứng cậu.”

Quyền lực, tiền tài, hần đều có thể đáp ứng.

Y Lai ngồi ở đó, ánh mắt nhìn hần có chút mơ hồ, trên mặt vì bệnh trạng mà trắng bệch, xem ra có chút yếu đuối. Y Lai trầm mặc, tựa như đang suy nghĩ cái gì. Lâm Sát cũng không quá hy vọng Y Lai sẽ dễ dàng kết thúc mối quan hệ này, chỉ mong y có chút mệt mỏi, không cần chạm đến điểm yếu của hần. Cho dù bọn họ miễn cưỡng ở cùng một chỗ, cũng sẽ không vui vẻ.

“Lâm Sát, khoảng thời gian này tôi đã nghĩ rất nhiều, tôi yêu anh, nhưng anh chưa từng quan tâm đến tôi. Tình cảm miễn cưỡng cũng không có gì tốt.” Y Lai nói, “Vì thế, tôi quyết định buông tay. Lâm Sát, tôi đồng ý kết thúc mối quan hệ này.”

Lâm Sát kinh ngạc nhìn Y Lai, tựa hồ muốn từ trên mặt y đoán ra ý tứ, hắn không nghĩ đến y lại dễ dàng đáp ứng như vậy. Nhưng mà, thời điểm Y Lai nói ra muốn rời đi, Lâm Sát cực kỳ không thoải mái, hắn không nghĩ tới Y Lai sẽ chủ động rời xa hắn.

Không đúng, Y Lai trước giờ quý kẻ đa đoan*, y lại muốn dùng thủ đoạn gì?

(Quý kẻ đa đoan*: thủ đoạn khôn lường, ý nói người rất quý quái thâm độc.)

“Y Lai, cậu rốt cuộc muốn cái gì? Cậu nghĩ giống như vậy vui lắm sao?” Lâm Sát không kiên nhẫn nói.

“Vô vị, nên tôi buông tay. Lâm Sát, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa.” Y Lai nói xong, liền hào hiệp rời đi, còn không nhìn đến Lâm Sát một lần.”

Lâm Sát nhìn chằm chằm bóng lưng Y Lai rời đi, trong lòng như trống rỗng, khiến cho tâm tình của hắn có chút khó chịu. Có điều rất nhanh, Lâm Sát liền phục hồi tinh thần lại. Hắn dĩ nhiên không nghĩ đến kết quả như thế, Y Lai là lạt mềm buộc chặt* sao? Những thủ đoạn này đối với nam nhân khác hiệu quả, nhưng đối với hắn thì vô hiệu.

(Lạt mềm buộc chặt*: ví thái độ mềm mỏng thì dễ đi đến thành công. Lấy mềm thắng cứng á:>>>)

Lâm Sát cười lạnh. Hắn biết không được quá mấy ngày, Y Lai sẽ trở lại tìm hắn.

Nhưng mà Lâm Sát không biết, khi Y Lai trở lại lâu đài của chính mình, vốn là bước chân vững vàng lại đột nhiên lão đảo một hồi. Tiếp đó, thân thể gầy yếu kia chậm rãi ngã xuống, máu tươi từ khóe miệng chậm rãi rỉ ra, mặt vốn trắng bệch giờ lại tái mét.

Trên mặt của y chậm rãi mất đi sinh khí*, phẳng phất báo trước tính mạng của y đang dần tan biến...

(Sinh khí*: Sức sống, lực sống)

****_****

Mị đaoooo lòng quá T~T... tiểu thụ bé nhỏ của tuiiii:

8. Chương 8: Tử Vong

Một ngày rồi lại hai ngày, Y Lai vẫn không tìm đến hắn, Lâm Sát cũng không có cảm giác. Nhưng mà đến một tuần lễ sau, Y Lai vẫn không có xuất hiện, Lâm Sát cảm thấy Y Lai khẳng định đang tính toán một âm mưu to lớn. Thời điểm qua nửa tháng, Y Lai vẫn không thấy bóng dáng đâu, Lâm Sát rốt cuộc vô cùng không dễ chịu. Cho dù lúc này hắn đang chăm sóc cho A Thụy Tư, hắn vẫn luôn thấy như mất đi vật quý gì đó...

Ngày đó, Y Lai xuất hiện như một lời nguyện, như là gieo xuống một hạt giống, chờ hạt giống ấy mọc rễ nảy mầm. Lâm Sát không khỏi nghĩ đến Y Lai, có lúc nằm mơ cũng mơ thấy y. Lâm Sát cảm thấy chính mình rất kỳ lạ, hắn bắt đầu tự ép mình đừng nghĩ đến Y Lai nữa. Thế nhưng có một số việc thường sẽ ngược lại, hắn càng tự ép chính mình, trái lại càng thêm nhớ y. Mãi đến tận sau này, khi hắn ở trong bệnh viện chăm sóc A Thụy Tư, trong đầu hắn dĩ nhiên tràn ngập hình ảnh Y Lai.

Lâm Sát đột nhiên khiếp sợ, sắc mặt vô cùng khó coi, xoay người bước ra ngoài. Hắn cảm thấy hắn nên cùng Y Lai hảo hảo nói chuyện, để xem Y Lai rốt cuộc là muốn giở trò gì.

Lâm Sát trở về nhà liền gấp rút gọi điện cho Y Lai, từng phút rồi lại từng phút trôi qua, phía bên kia cũng không có ai tiếp, Lâm Sát mạnh mẽ đem điện thoại trong tay đập vỡ, vọng ra tiếng vang kịch liệt. Mắt hắn trừng bộ đàm, trong mắt tràn đầy lửa giận. Hắn chưa từng gọi điện cho Y Lai, mà lần này Y Lai dám không tiếp điện thoại của hắn. Lâu đài của Lâm Sát cùng lâu đài trong lòng đất của Y Lai có một lối đi bí mật. Trước đây Y Lai có thể ra vào tự do, Lâm Sát cũng ngầm đồng ý. Lần này, hắn đi tới đó, đem cánh cửa kia hoàn toàn khóa chặt lại, vẻ mặt rất lạnh. Hắn làm vậy là mang theo ý trừng phạt, Y Lai nếu dám không tiếp điện thoại của hắn, thì không cần gặp mặt lại.

Những ngày kế tiếp, Lâm Sát khôi phục lại quy luật sinh hoạt. Ban ngày đi làm, xử lý công vụ, sau khi tan việc, hắn sẽ tới bệnh viện thăm A Thụy Tư khoảng tầm hai giờ. Cuộc sống vô cùng nhàn nhã, nhạc đệm duy nhất chính là ở công ty trong lúc lơ đãng đã nhìn thấy bóng lưng của một nam nhân, nhìn đặc biệt quen mắt, có chút giống Y Lai, hắn nhìn chăm chăm một lát, mới hoàn hồn...

Lâm Sát hoàn toàn không muốn biết đến sự tình Y Lai ra sao, nhưng lại nghe được tin tức của y. Có một lần, hắn cùng Mễ Ân - một trong tứ đại tinh tượng* trò chuyện, Mễ Ân lại như nhớ đến điều gì thú vị vỗ đùi cười lớn, tiếp đó nói: “Lâm Sát, cậu biết gì chưa? Tiểu hồ ly Y Lai kia chết rồi. ”

(Tứ đại tinh tượng*: theo mị đoán là bốn vị đại tướng chăng? *-*)

Thân thể Lâm Sát đột nhiên cương cứng, câu nói này của Mễ Ân như tiếng sấm rền đánh vào lỗ tai hắn. Lâm Sát hoài nghi có phải hắn nghe nhầm? Về mặt hắn cứng đờ nhìn Mễ Ân một hồi.

Mễ Ân tiếp tục nói: “Ta cũng là hai ngày trước mới biết. Ta thắc mắc vì sao dạo gần đây không thấy tiểu hồ ly kia nhảy nhót, sai người đi thăm dò một chút mới biết. Một tháng trước, y chết ở bệnh viện, nghe nói lúc chết mặt rất thê thảm.” Thanh âm Mễ Ân xem thường cùng cao hứng: “Hoàng đế đối với tiểu hồ ly kia đúng là thâm tình, chết rồi còn che.”

Mễ Ân nhìn Lâm Sát, tựa hồ không nhìn thấy sắc mặt hắn vô cùng khó coi: “Lâm Sát, cậu nói xem, tiểu hồ ly này chết rồi, đã hả giận chưa? ”

Lâm Sát mặt không chút thay đổi: “Đã hả giận rồi.”

Mễ Ân vỗ vai Lâm Sát, liền rời khỏi.

Mễ Ân sau khi rời đi, Lâm Sát liền như quả bóng bị xì hơi tựa vào ghế sa-lông, toàn thân tựa hồ vô lực. Trong đầu hắn vang vọng thanh âm Mễ Ân.

Y Lai chết rồi? Y Lai đã chết rồi? Một tháng trước, hắn rõ ràng vẫn gặp Y Lai. Y Lai ngoại trừ sắc mặt có chút khó coi, cũng không có gì dị thường, làm sao có khả năng chết cơ chứ?

Trong đầu Lâm Sát lại đột nhiên hiện ra gương mặt Y Lai, Y Lai cao hứng hỏi hắn: “Nếu như tôi chết thì sao?”

Lẽ nào không còn trên châu ngọc sẽ chết sao? Làm sao có khả năng? Hắn rõ ràng đã điều tra, không thể chết!

Tin tức của Mễ Ân nhất định là không chính xác. Lâm Sát xoa xoa huyệt thái dương, đem tâm tư hỗn loạn trong đầu làm rõ. Hắn cho người đi thăm dò bệnh viện chỗ Y Lai ở, bác sĩ trưởng cùng với tư liệu bệnh nhân, ngày thứ hai hắn tự mình đi bệnh viện kia.

Lâm Sát mặc tây trang màu đen, thắt cà-vạt sọc, nếu không phải hắn đang đứng trong bệnh viện, bên cạnh lại là một bác sĩ vận áo khoác trắng, hầu như khiến người ta nghĩ rằng hắn đang tham gia một buổi hội nghị thương vụ.

Hắn mỉm cười chào hỏi cùng vị bác sĩ kia, vị kia liền đem tư liệu bệnh trạng điện tử phát qua quang não của Lâm Sát. Lâm Sát nhắm mắt lại, những số liệu cùng văn tự kia cấp tốc truyền vào đầu óc hắn. Chỉ qua mấy giây, hắn đã đem đồng tư liệu kia xem xong. Cuối cùng, hắn rút ra một kết luận trọng yếu...

Y Lai chết rồi.

Thời điểm xem xong tư liệu bệnh trạng, trên người Lâm Sát đã đổ ra một tầng mồ hôi lạnh, cứ như mộng vậy. Hắn duỗi tay, có chút run rẩy xoa xoa huyệt thái dương, hắn cần yên tĩnh. Nếu như không nhìn vào ánh mắt hắn, chỉ nghe thanh âm, căn bản không có gì khác so với lúc ban đầu.

“Y...thật sự đã chết rồi? ” Hắn muốn xác định lại lần cuối.

Bác sĩ gật đầu: “Nếu như ngày hôm đó, cậu ấy không lên từ bệnh viện trốn ra ngoài, có thể vẫn sẽ không chết nhanh như vậy. Lúc cậu ấy được đưa trở lại, đã bắt đầu thổ huyết*, thần trí đều đã mơ hồ, buổi tối hôm ấy não liền chết*.” Bác sĩ dừng lại một chút, lại nói: “Sau chuyện kia, cậu ta hoàn toàn không còn muốn sống nữa, tựa như đang chờ chết.”

(Thổ huyết*: học máu...

Não liền chết*: trạng thái não chết á, lúc này cơ thể vẫn sống, chỉ là não không hoạt động nữa)

Ngày hôm đó... chính là ngày hấn gặp Y Lai lần cuối...

“Nguyên nhân y chết... trong này viết cũng không rõ ràng.” Lâm Sắt nói.

“Đúng, tựa như có một nguồn sức mạnh giúp cậu ấy chống đỡ, thế nhưng đột nhiên nguồn sức mạnh kia bị rút đi, sức sống của hấn từng chút từng chút hao mòn đến không còn gì, cuối cùng dẫn đến tử vong. Loại bệnh này y học hiện đại rất khó giải thích. Thế nhưng ở Đế Quốc có một loại người, trên người bọn họ thường phát sinh những việc mà y học rất khó giải thích. Chính là dị năng giả, y cũng là một người trong số đó.” Bác sĩ lễ phép nói.

Lâm Sắt rời khỏi bệnh viện, ngồi trên phi cơ. Vị bác sĩ kia nhắc tới chính là trân châu ngọc, Y Lai cũng là vì mất đi trân châu mà chết. Là hấn hại chết Y Lai.

Hấn khí lực toàn thân đều như bị rút cạn ngồi dựa vào ghế, trong đầu hấn thoáng hiện lên bóng hình Y Lai.

Y Lai thâm tình nhìn hấn, hấn nói, “Lâm Sắt, tôi yêu anh.”

Trên mặt Y Lai mang theo nụ cười hững hờ, y nói, “Lâm Sắt, anh có vui không?”

Trên mặt Y Lai tràn ngập vẻ chờ mong, y nói: “Lâm Sắt, anh còn nhớ lần đầu chúng ta gặp mặt không?”

Lâm Sắt không nghĩ tới, tất cả những điều này, hấn lại nhớ rõ ràng như vậy. Mà những chuyện này, cũng trở thành hồi ức cuối cùng của hấn cùng Y Lai.

Hết thấy đều kết thúc, Y Lai chết rồi, tất cả đều không dư không thừa...

Mặt Lâm Sắt có chút dữ tợn, một tay đặt ở trước ngực, nơi tim đập từng trận đốn đau, tựa hồ có thứ gì đó đang nuốt lấy trái tim hấn, tâm tình hấn dần dần trống rỗng. Hấn ngồi đó, thân thể cứng ngắc, toàn thân rét lạnh, như rơi xuống hầm băng, lòng bàn tay chảy ra mồ hôi lạnh.

Y Lai rốt cuộc cũng chết rồi, không còn ai quán lấy hấn, không phải hấn nên hài lòng sao? Lâm Sắt rốt cuộc cười ra tiếng, chỉ là tiếng cười của hấn khó nghe đến cực điểm, cười đến làm người ta sởn cả tóc gáy...

9. Chương 9: Tái Sinh

Hương vị tử thần lan tỏa khắp người. Rõ ràng một khắc trước, y còn cảm giác được từng trận đau đốn lan ra toàn thân, lực phủ ngũ tạng đều tựa hồ mục nát, đầu đau như muốn nổ tung. Mà một lúc sau, những đau đốn kia đột nhiên biến mất, chỉ còn một thứ gì đó vô cùng ấm áp bao lấy y. Linh hồn của y tựa hồ thoát khỏi thân thể, bắt đầu từ từ bồng bềnh đứng dậy. Những buồn phiền kia cũng dần dần đi xa, ký ức trở nên mơ hồ, trong đầu của y hiện lên rất nhiều cái tên, Lâm Sắt, Nặc Mạn, A Thụy Tư, ông nội,... Thế nhưng, y đều không nhớ nổi gương mặt của những người này.

Lúc Y Lai tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên chiếc giường xa lạ. Rõ ràng một khắc trước, y còn đang ở trong bệnh viện cao cấp, thống khổ dần vật y, thần trí dần dần mơ hồ. Y Lai trong lòng kinh ngạc tới cực điểm, y hẳn là đã chết đi, vì sao hiện tại lại còn sống sót???

Y Lai chuyển động mắt, đem cả phòng đánh giá một vòng, đây là một gian phòng đơn sơ có chút cũ nát. Bốn phía chất đầy mấy vật linh tinh, còn pha tạp một mùi hôi thối...

Tiếp đó, y liền nhìn thấy có người đi vào, là một người đàn ông xa lạ. Trên người đầy mỡ, lúc bước đi thịt trên người cũng run run theo. Nam nhân đi tới trước mặt Y Lai, đưa tay ra sờ sờ túi tiền của y, tiếp đó lấy ra một khối ngọc màu đỏ, đặt ở bên miệng thổi thổi, bên trong ánh mắt lộ rõ vẻ tham lam.

Y Lai toàn thân như nhũn ra, thế nhưng vẫn nỗ lực đưa tay ra, nắm lấy góc áo người nọ, thanh âm trầm thấp: “Muốn làm gì?”

Trộm đồ bị người ta phát hiện, tên mập này lại không chút căng thẳng, trái lại lời nói hùng hồn: “Tôi muốn nhìn trên người cậu một chút xem có thứ gì đáng tiền hay không, để cậu giữ cũng thật lãng phí.”

Tên trộm này thật vô cùng hung hăng! Mắt Y Lai hơi nheo nheo lại, trong mắt lóe ra một tia tàn nhẫn. Tên mập kia lại không nhận thấy, lại trong túi khác của Y Lai mà sờ sờ, sờ không thấy gì mới không cam lòng mà cầm viên ngọc kia đi ra ngoài.

Y Lai nhắm mắt lại, nếu tên kia tiếp tục hung hăng, y cũng không thể làm gì. Y không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trên người cũng không có nửa phần sức lực, chỉ có thể chờ khí lực chậm chạp khôi phục. Y đã nhớ kỹ tướng mạo tên mập kia, đợi khi y khôi phục, nhất định sẽ khiến cho hắn sống không bằng chết.

Y Lai nằm từ sáng sớm đến chạng vạng tối, người cũng dần khỏe, tiếp đó, y nghe tiếng mở cửa, y vẫn nhắm mắt, thế nhưng từ tiếng bước chân có thể đoán được, người đến chính là tên mập ban sáng kia.

Trong lúc tên to béo kia tới gần y, Y Lai đột nhiên nắm lấy cánh tay của hắn, tiếp đó mở mắt ra, mặt không chút cảm xúc nhìn chằm chằm tên mập kia: “Mày rốt cuộc là ai?”

Tên mập ngao ngao kêu lên: “Tên tiểu tử cậu thật to gan, mau buông tôi ra!!!”

Y Lai gia tăng khí lực, tên béo cảm giác được tay của mình sẽ đứt đoạn mất, vội vã thay đổi ngữ khí cầu xin: “Thiếu gia, thiếu gia, cậu mau thả tôi ra đi... Tôi chính là chú mập đây! Cậu đúng thật là không phải, làm sao có thể không nhận ra chú mập tôi chứ!?”

Tên mập này, tốc độ trở mặt cũng quá nhanh đi..

Y Lai buông hắn ra, tiếp đó từ trên giường ngồi dậy, hai tay ôm cánh tay, mắt nhắm trừng mắt tên mập kia.

Tên mập bị y nhìn đến toàn thân sợ hãi, không ngừng nói: “Thiếu gia, cậu làm sao mà lại biến thành như thế này chứ?”

Y Lai hơi suy nghĩ, nhíu mày nói: “Vậy tôi trước kia như thế nào?”

Tên mập từ trước đến giờ chỉ biết bắt nạt kẻ yếu: “Vừa ngu vừa ngốc, không đúng, chính là ngây thơ. Đương nhiên hiện tại không còn ngu ngốc nữa. Chú mập thật sự là cảm động nha.” Tên mập đem viên ngọc ban sáng đã lấy đi trả lại cho Y Lai: “Chú mập là sợ trên người cậu có chút tiền lại bị người ta gạt đi.”

Lúc sau, trong suốt một tiếng đồng hồ tên mập không ngừng nói, tên mập này có thể nói vô cùng nhiều, nói đến nước miếng văng tung tóe. Y Lai từ lời của hắn rút ra được một chút tin tức.

Nơi này là hành tinh Hải Thần, cách Đế Quốc mấy trăm năm ánh sáng*, Hạ gia chính là một trong ba gia tộc lớn nhất ở đây. Gen của Hạ gia rất đặc biệt, người nhà họ Hạ chỉ kết hôn cùng người có gen thích hợp mới có thể sinh ra đời sau. Lần này, người thừa kế Hạ gia tuyển vợ, cả hành tinh Hải Thần xúng với Hạ gia chỉ có năm người. Thế nhưng nam nhân bình thường không thể sinh con, cuối cùng chỉ chọn được ba ứng cử viên. Ba người này cùng đi tới chỗ người thừa kế Hạ gia, chờ Hạ gia chọn ra một người cuối cùng. Y Lai chính là một trong ba người đó.

(Năm ánh sáng*: là đơn vị đo khoảng cách được dùng chủ yếu trong thiên văn học. Một năm ánh sáng ứng với khoảng 9.460.730.472.580,8 km)

Tên mập nói Y Lai tên thật là “Y Lý”, xuất thân từ một gia đình quý tộc ở hành tinh Hải Thần, gia đình giàu có, nhận được sự yêu thương, là thiếu niên không màng thế sự. Tên mập từ tấm ảnh nhỏ nhìn y, giống như là quần gia vậy. Gia tộc của Y Lý sở dĩ cùng Hạ gia chênh lệch rất lớn, cho nên sau khi biết gen của Y Lý xứng với gen của người thừa kế Hạ gia, tựa như không thể đợi được nữa, bắt y xách hành lý liền đến nhà Hạ gia.

Bởi vì Y Lý quá ngây thơ, nên trên đường đi vẫn bị người lừa gạt. Rất nhanh, tài sản của bọn họ toàn bộ đều bị Y Lý làm cho mất hết, bây giờ nghèo rớt mồng tơi.

Y Lai nhìn xuống tay phải, có đeo một chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn kia không phải là nhẫn tầm thường, mà là đại diện cho thân phận, bên trong có thể chứa đựng tin tức tựa như não con người vậy. Y Lai tìm hiểu thông tin bên trong nhẫn một chút, hầu như đều đúng với những gì tên mập này nói. Y sau khi tỉnh lại cư

nhân lại biến thành một người khác, không còn là Y Lai của Đế Quốc, mà lại trở thành công tử nhỏ của một gia đình quý tộc. Lẽ nào y thay đổi cả thân thể? Y Lý vốn chỉ là nữ danh của y. Y Lai luôn cảm thấy y không chỉ đơn giản là thay đổi thân thể như vậy.

“Theo cậu nói, chúng ta hiện tại phải ở chỗ Hạ gia, không phải ở đây.” Y Lai nói.

Y Lý tính cách mềm yếu, tên mập đã quen bắt nạt rồi, rất ít khi hắn có cảm giác Y Lý là chủ nhân hắn. Mấy câu nữa được nói ra, tên mập đã hoàn toàn quên khi nãy tay của hắn suýt chút nữa bị Y Lai bóp nát. Tên mập liếc Y Lai một cái: “Còn không phải cậu làm ra chuyện tốt sao? Cậu đi câu dẫn người thừa kế Hạ gia, cuối cùng câu dẫn không được, chính mình lại nhảy xuống sông. Cậu làm ra chuyện như vậy, Hạ gia cũng mắc kệ cậu, tiền cũng mất hết. Nên chúng ta chỉ có thể ở lại nơi này... Tôi thật là số đen tám kiếp, cứ nhân lại gặp phải chủ nhân như cậu.” Tên mập bắt đầu hùng hục hổ hủ đứng dậy.

“Câm miệng!” Y Lai chau mày đồng thời trừng tên mập. Tên mập nhất thời im bặt, Y Lai hỏi: “Người thừa kế Hạ gia tên gì? ”

“Thiếu gia, cậu thật sự mất trí nhớ?” Tên mập kinh ngạc nói, con người chuyển động, cũng không biết đang nổi lên ý xấu gì.

Y Lai biết thằng mập này không phải người tốt, thế nhưng kẻ ác càng sợ kẻ ác, y chỉ ném cho tên mập một ánh mắt hung tợn, tên mập thịt mỡ liền run lên: “Hạ Diễm.”

“Hạ Diễm...” Y Lai nhắc lại, nghiền ngẫm hai chữ này, trong nháy mắt liền rõ ràng vì sao y lại biến thành Y Lý của hành tinh Hải Thần, nắm giữ thân phận mới. Y Lai nhìn tay mình, y biết thân thể này là của mình, hơn nữa lại vô cùng giống với Y Lý, nên thằng mập này mới nhận lầm người. Còn thân phận này đổi như thế nào? Y nhớ tên mập nói Y Lý nhảy xuống sông, chỉ là nhảy xuống chính là Y Lý, nhưng vớt lên lại là Y Lai.

Y Lai nghĩ đến mấy tháng trước, y có cùng Nặc Mạn Đại Đế nói chuyện.

Nặc Mạn Đại Đế nói: “Y Lai, chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, mạng ngươi không còn thuộc về hoàng tộc, không còn thuộc về ta nữa. Mạng ngươi thuộc về ngươi.”

Nặc Mạn Đại Đế nói: “Y Lai, ta cần ngươi đi câu dẫn một người, người đó tên gọi là Hạ Diễm.”

Vào lúc ấy, y không biết Hạ Diễm là ai, hiện đã biết rồi. Hạ Diễm - con trưởng của Hạ gia, người thừa kế gia tộc họ Hạ. Nặc Mạn Đại Đế hết thấy đều đã thay y an bài xong.

Có điều đây cũng là một lần tái sinh, y đã rời xa Đế Quốc, cái tên “Lâm Sát” cũng hoàn toàn từ sâu trong tâm can y mà tan biến. Từ bây giờ tốt nhất đừng nên gặp lại, cho dù thấy cũng không được nhìn, hoàn toàn trở thành hai con người xa lạ...

10. Chương 10: Hạ Diễm

Y Lai hít sâu một hơi, ánh mắt y một lần nữa lướt nhìn gian phòng, cuối cùng dừng lại ở góc chất đầy rác rưởi. Đống rác bống cửa quây, một người chậm rãi ngồi dậy. Nguyên lai căn phòng này ngoại trừ y và tên mập, còn có một người nữa.

Người kia ngồi chỗ đó, dùng một tay chống đầu, rồi từ từ quay đầu lại, liền cùng Y Lai trên giường bốn mắt nhìn nhau. Đó là một nam nhân lồi thối, quần áo trên người đã rách nát, tóc bết lại, trên da trái rộp vô vàn vết thương lớn nhỏ. Tiếp đó, Y Lai chú ý tới cặp mắt kia, bên trong ánh mắt mang theo kiêu ngạo khó che giấu. Y Lai biết, người đàn ông này không phải người bình thường.

Ánh mắt Y Lai lại rơi trên người tên mập. Tên mập chà xát tay nói: “Ha, cậu nhảy xuống sông, con sông kia lại nổi danh ăn thịt người, dùng thủ đoạn nào hay công nghệ cao cũng đều không có tác dụng.” Tên mập miêu tả con sông khủng khiếp ấy sinh động như thật vậy.

Tên mập nói rất nhiều, lúc Y Lai sắp mất kiên nhẫn, hần rút cuộc mới nói đến trọng điểm: “Là tôi ở bờ sông tìm mấy ngày, cuối cùng mới tìm được cậu đang hấp hối, mạng của cậu chính là chú mập đây cứu về. Người này, hần đồng thời lại ở cạnh cậu, sẵn tay tôi lượm hần về luôn.” Tên mập hạ giọng nói, “Ai mà biết trên người hần một thứ đáng tiền cũng chẳng có, thật phí công!”

Y Lai xuống giường, đi tới trước mặt người đàn ông, nam nhân này cho dù chật vật, trên người lại mang theo một luồng khí kiêu ngạo. Y Lai đánh giá hần, ánh mắt hần cũng đồng thời đánh giá Y Lai.

“Anh là ai?” Y Lai hỏi.

Nam nhân miệt thị nhìn Y Lai, tựa như xem thường chẳng thèm nói chuyện với y. Y Lai bị ánh mắt của hần nhìn chăm chú đến vô cùng không thoải mái.

“Đưa cho tôi một chút thức ăn.” Nam nhân phân phó nói, hoàn toàn làm ra vẻ đại gia, xem Y Lai như người hầu.

Y Lai muốn hỏi: “Tại sao tôi lại phải làm?”, thế nhưng phát hiện bụng mình cũng đói, liền nhìn tên mập một chút: “Nhanh đi tìm chút thức ăn đi.”

Tên mập vẻ mặt như đưa đám: “Thiếu gia, tiền của chúng ta... Cậu đều để cho người ta gạt hết rồi, tiền đâu ra bây giờ? Không có tiền thì lấy gì mua đồ ăn?”

Y Lai đột nhiên đưa tay ra, trong nháy mắt liền từ túi của tên mập lấy ra mấy viên ngọc nhỏ màu đen, mấy viên ngọc này chính là tiền thông dụng ở Đế Quốc. Y Lai liền đem ngọc nhỏ bỏ lại vào túi tiền của tên mập: “Nhanh đi mua đi.”

“Đây là tiền riêng của tôi mà...” Tên mập lầm bầm.

“Nhanh đi.” Y Lai liếc hần một cái.

Tên mập bịt miệng túi, không cam lòng, cũng không muốn đi ra ngoài.

Y Lai ngồi xuống bên cạnh nam nhân, ánh mắt nhìn chăm chăm tay phải của hần. Nam nhân trừng Y Lai một cái: “Cách xa tôi một chút.”

“Ở đây là chỗ của tôi, tôi muốn ngồi đâu liền ngồi ở đó.” Y Lai nói, tiếp đó lại nhìn tay của chính mình, cũng có một chiếc nhẫn, chỉ là màu sắc không quá giống nhau.

“Cậu...” Nam nhân trừng Y Lai, cuối cùng lại dè xuống cơn giận.

Y Lai cảm thấy người đàn ông này khẳng định là biết mình, hơn nữa còn cực kỳ chán ghét, từ ánh mắt miệt thị của hần cùng hiện tại hần nhắm mắt xem mình như không tồn tại liền có thể nhận biết được.

Y Lai đột nhiên đưa tay ra, nắm lấy chân nam nhân, cảm xúc máy móc lại mờ đến: “Chân anh bị thương?”

Mặt nam nhân lóe một tia bất ngờ, một chút lúng túng, đột nhiên dùng lực, một chưởng liền đem Y Lai đẩy ra xa. Nam nhân khí lực rất lớn, Y Lai ngã tại cửa, suýt chút nữa xương cũng nứt ra. Cửa lúc này vừa vặn mở ra, tên mập liền hướng về bàn tay của Y Lai giẫm lên, Y Lai liều mạng né ra mới thoát cảnh bị giẫm cho thành cháo.

“Ai dõ, thiếu gia này nhất kinh nhất sợ* thực muốn hù chết chú mập nha...” Tên mập bắt đầu cằn nhằn liên miên.

(Nhất kinh nhất sợ*: chỉ lúc người ta cảm xúc mãnh liệt, tinh thần quá mức hưng phấn hoặc khẩn trương, căng thẳng mà có biểu hiện, nét mặt, cử chỉ khoa trương. Nguồn: Wattpad)

“Câm miệng! Nhanh đem thức ăn ra.” Y Lai gọn gàng dứt khoát nói.

Tên mập bĩu môi, đem hai lọ thuốc dinh dưỡng ném cho Y Lai. Y Lai nhớ hận, vốn không định đưa cho nam nhân kia. Nhưng nhìn một lọ trong đó tựa hồ đã được mở nắp qua, hai lọ đóng gói giống nhau, lọ từng được mở nắp lại nhẹ hơn một chút, hần là đã được uống qua. Tên mập chột dạ nhìn xung quanh, còn hừ hừ giọng ca hát.

Y Lai cười cười, đem cái lọ nọ ném cho người đàn ông kia. Nam nhân nhặt lên, đưa đến mũi ngửi một cái, lọ ra biểu hiện say sưa, mũi tựa hồ rất dễ chịu.

Y Lai rất ghét thuốc dinh dưỡng. Y mở ra, liền nghe thấy một mùi thuốc kém chất lượng. Lẽ nào hai lọ này không giống nhau? Y Lai nào chịu để cho người đàn ông này chiếm tiện nghi, đi tới, liền từ trong tay nam nhân cướp đi lọ thuốc. Nam nhân cũng đoạt lấy lọ của Y Lai. Thời điểm Y Lai ném qua ngửi qua mùi thuốc, liền phát hiện mình bị lừa. Hai lọ này vốn là giống nhau, người này quả thật là ranh ma.

Y Lai nhìn mặt người nam nhân, cứ nhiên lại nhìn thấy gương mặt người kia mang biểu tình đắc ý.

Y Lai từ miệng tên mập mà biết được, gian phòng này là nhà dân trong khu ổ chuột, là tên mập bỏ ra mười tệ tiền Đế Quốc thuê lại nửa tháng. Trong ấn tượng của Y Lai, mười tệ ở Đế Quốc còn không thể thuê xe, bọn họ quá nghèo, tên mập này cũng thật keo kiệt. Thế nhưng bất luận thế nào, phòng này cũng là của y, mà người đàn ông kia là người ngoài, y có quyền đem nam nhân kia đuổi ra ngoài.

Hai ngày sau, người đàn ông kia lại cử động, đem theo đồng rác của hắn ra ngoài. Hắn lại nằm ườn ra giường, thân nhiên nằm xuống, hai chân bắt chéo, thư thái nhàn nhã, dương dương tự đắc, ngoại trừ cặp mắt kiêu căng, dáng dấp hắn hiện tại cùng ăn mày ngoài đường không khác nhau là bao. Y Lai vốn muốn đuổi hắn đi, nhưng nhìn đến chiếc nhẫn của hắn, lại nhịn xuống.

Toàn bộ mạng lưới của Đế Quốc chia làm bốn giai cấp, mỗi một cấp bậc đều cần quyền hạn. Phạm vi trong mạng lưới Đế Quốc là cấp một: chỉ cần là công dân của Đế Quốc là có thể đăng ký. Trong phạm vi tỉnh cầu là cấp hai: chỉ có cư dân trên tỉnh cầu mới có quyền hạn. Mà mạng lưới gia tộc là cấp ba: chỉ có nhân tài đặc biệt trong gia tộc mới có quyền. Mạng lưới cá nhân là cấp bốn: chỉ có chính mình có quyền tiến cấp. Đăng cấp càng cao, độ công kích càng mạnh, độ tinh tế càng cao.

Y Lai dùng thân phận của Y Lý lên mạng của hành tinh Hải Thần. Trên Internet, tin tức của Hạ Diễm rất ít ỏi. Người thừa kế của gia tộc lớn, thân phận cũng đặc biệt bí ẩn. Trên Internet đánh giá người đàn ông này thân thể ốm yếu, tính nết quái dị, thậm chí ngay cả một tấm hình cũng không có. Ở thời đại cổ, có rất nhiều bệnh khó trị, đa số là ung thư. Mà ở thời hiện đại, những căn bệnh này đều có thể trị khỏi, thế nhưng lại xuất hiện loại bệnh khó trị khác, chính là gen bệnh tật. Do thiếu hụt gen nên dẫn đến bị bệnh, không cách nào trị khỏi. A Thụy Tư cũng vậy, Hạ Diễm cũng vậy...

Y Lai cảm thấy những điều được lý giải này còn thiếu rất nhiều, nên y hack vào bên trong mạng gia tộc Hạ thị, rất nhanh liền lấy được thông tin từng trải của Hạ Diễm. Hạ Diễm lúc sinh ra đời chỉ số dị năng* là 140, vượt xa bình quân dị năng là 40, thiên tài như vậy, cho dù là đại gia tộc Hạ gia như thế đều rất ít. Hạ Diễm thuở nhỏ trời sinh thông minh, rất có đầu óc buôn bán, năm mười bốn tuổi bắt đầu tiếp xúc việc buôn bán của gia tộc, chính mình quản lý mấy hãng công ty, quản lý ngay ngắn rõ ràng, bởi vậy ngồi càng thêm vững trên vị trí người thừa kế. Nhưng mà, Hạ Diễm hai mươi lăm tuổi, gen thiếu sót đột nhiên bộc lộ ra, thân thể nhanh chóng yếu đi, tại trên giường bệnh nằm hai năm mới khôi phục như cũ, tính lại tính nết Hạ Diễm đại biến, có chút vẻ thần kinh, còn có khuynh hướng bạo lực. Thiên chi kiêu tử* biến thành người ốm yếu, chính biến hóa này khiến tính cách Hạ Diễm thay đổi.

(Chỉ số dị năng*: giống chỉ số IQ á.

Thiên chi kiêu tử*: con được cưng chiều quá nên sinh hư hỏng, kiêu ngạo)

Hạ Diễm có một đời vợ trước, sau khi gả vào Hạ gia, chỉ nửa năm ngắn ngủi đã sinh bệnh mà chết. Nói là bệnh mà chết, nhưng mà người thông minh một chút có thể nhìn ra được, cái chết của vợ hắn cùng Hạ Diễm có chút quan hệ.

Bởi vậy có thể thấy được, ba người được tuyển bị đưa tới, cũng không phải là tự nguyện, mà là gia tộc muốn trèo cao vào nhà Hạ gia, hi sinh bọn họ. Y Lý cũng không ngoại lệ.

Y Lai nhìn thấy ảnh chụp Hạ Diễm, nam nhân mặc âu phục, thân hình cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, cặp mắt lại mang theo kiêu căng khó thuần, trên người lộ ra một luồng khí chất cao ngạo, đó là ảnh chụp Hạ Diễm năm hai mươi lăm tuổi.

Y Lai ngẩng đầu lên, nhìn nam nhân đang thay đổi tư thế nằm bên trong góc, ánh mắt trở nên lãnh đạm mà đứng dậy: “Anh rốt cuộc là ai?”

Nam nhân nheo nheo mắt, trong ánh nhìn lóe ra một tia sáng nguy hiểm: “Cậu còn hỏi tôi là ai? Cậu quên rồi hả, bốn ngày trước là ai đã cởi hết quần áo nằm trên giường của tôi?”

Chương này dài đã man >.< còn=“” khó=“” hiểu=“” nữa,=“” chữ=“” nghĩa=“” cứ=“” lòng=“” từng=“” xèng=“”>.

11. Chương 11: Hôn Ước

Người đàn ông này chính là Hạ Diễm! Tuy rằng hần quần áo đều đã rách nát, chặt vật đến cực điểm, khắp khuôn mặt đều có vết thương, lời thôi như ăn mỳ. Thế nhưng cặp mắt kia sẽ không gạt người, ánh mắt này cùng ánh mắt trong hình Hạ Diễm giống nhau như đúc.

Y Lai đối với lời nói của tên mập vẫn có chút hoài nghi. Dựa theo lời tên mập, thì Y Lý chính là người vừa ngu vừa ngốc, người như vậy lại dám đi câu dẫn Hạ Diễm sao? Thế nhưng khi lời này là từ người trong cuộc nói, Y Lai không thể không hoài nghi Y Lý thật sự làm chuyện này, có điều hiển nhiên thủ đoạn không đủ, ngược lại còn gặp miệt thị.

Y Lai đột nhiên rất muốn biết ký ức của Y Lý, biết đến rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì. Nếu không, y sẽ rất bị động. Hạ Diễm hơi hơi híp mắt nhìn chăm chăm Y Lai, ánh mắt thô bạo. Tiếp đó đưa tay chạm vào cổ Y Lai, thời điểm bàn tay lạnh buốt của hắn chạm vào cổ Y Lai, Y Lai không khỏi run lên một hồi. Y cảm nhận được sát khí. Y Lai vừa mới sống lại, y cũng không muốn chết trong tay tên thần kinh này.

Đầu óc Y Lai nhanh chóng suy nghĩ... Nói tới sức mạnh, y mất đi trân châu ngọc, cũng không còn dị năng, căn bản không phải là đối thủ của Hạ Diễm. Nói đến thân phận, Hạ Diễm là người thừa kế của Hạ gia. Ở hành tinh Hải Thần, Hạ gia chính là lão đại. Nói đến đầu óc, Hạ Diễm là bị bệnh tâm thần, lúc không vui giết người cũng là chuyện bình thường.

Như vậy tính ra, y lại không có đường để lui...

“Tôi cảm thấy tôi có thể thỏa mãn tâm nguyện của cậu.” Hạ Diễm thu tay về, ngồi xuống bên cạnh Y Lai.

Từ điên cuồng giết người lại biến thành thầy coi bói*, chuyển biến cũng thật nhanh đi. Y Lai càng thêm khẳng định, Hạ Diễm không chỉ bệnh tâm kinh, còn bị bệnh tâm thần. Y biết Nặc Mạn Đại Đế thả y đi câu dẫn một tên thần kinh quả thật không dễ gì, so với câu dẫn Lâm Sát còn khó hơn, vì y căn bản không biết Hạ Diễm suy tính cái gì.

(Thầy coi bói*: ý nói Hạ Diễm có thể đoán được suy nghĩ của Y Lai...Mà mị lại không biết dùng từ gì diễn tả cho hợp nên để là “thầy coi bói” luôn cho liên mạch văn.)

Y Lai nhìn hắn, không nói.

Hạ Diễm ở trên giường Y Lai trực tiếp nằm xuống: “Tôi muốn ăn tối, hai lọ thuốc dinh dưỡng chất lượng tốt.” Hắn nói xong, liền nhắm mắt dưỡng thần.

Y Lai ngồi bất động tại chỗ. Qua mấy phút, Hạ Diễm đang nhắm mắt lại nói: “Có rất nhiều người thích cãi lời tôi, thì thế đều không toàn vẹn.”

Nhìn thế nào cũng thấy đây là uy hiếp trắng trợn, thế nhưng Y Lai cũng khuất phục. Lần này, y không sai tên mập ra ngoài mua nữa, mà từ trong túi tiền của tên mập lấy ra mấy chục viên thạch đen, liền đi ra ngoài. Hành tinh Hải Thần cùng Đế Quốc khá giống nhau, một ngày đều có 24 tiếng, một năm lại ngắn hơn Đế Quốc mấy ngày. Y Lai đi được mấy dặm đường, mới ra khỏi xóm nghèo. Y ngẩng đầu lên, hiện trước mặt y chính là nhà cao tầng, còn có đường ray xung quanh trên không trung, xe lửa cứ chạy qua chạy lại trên đầu y, cao hơn nữa còn có các loại phi cơ lớn nhỏ. Y tra trên internet thì hiểu rõ hành tinh này hơn được một chút. Bây giờ tận mắt xem, nơi này cùng Đế Quốc kỳ thực không có gì khác nhau, đều là cao ốc san sát, xe cộ cũng tấp nập.

Y Lai mua ba lọ dinh dưỡng tốt, lại mua thêm một lọ chất lượng kém về. Lúc y về đến cửa nhà, liền phát hiện tên mập trốn trong góc như một con thỏ, nhìn thấy Y Lai như nhìn thấy vị cứu tinh, lôi kéo tay Y Lai nói: “Chuyện này... Người bên trong thực đáng sợ. Sớm biết như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không cứu hấn về.”

Ánh mắt Y Lai lóe lên: “Hấn làm gì?”

“Đột nhiên phát điên như thú dữ vậy. Suýt chút nữa đem tôi đây xé ra...” Tên mập trong lòng vẫn còn sợ hãi nói, “Thiếu gia, hay là cho hấn nơi này đi, chúng ta tìm nơi khác ở?”

Y Lai đã hiểu rõ tình trạng của Hạ Diễm, cho nên đối với việc hấn phát điên không có chút kinh ngạc, vốn là trong dự liệu. Y Lai suy tư trong chốc lát liền quyết định: “Căn phòng này là phải bỏ ra mười tệ thuê, nữ lãg phí sao?”

Tên mập keo kiệt nói: “Vây ở lại nơi này đi.”

Lúc Y Lai đi vào, Hạ Diễm đã khôi phục lại bình thường. Vốn là căn phòng bữa bộn giờ lại thêm ngổn ngang, cái giường duy nhất cũng sụp. Hạ Diễm ngồi trên ván giường, tóc đen che đi đôi mắt, xem ra đặc biệt khủng bố. Lớp vải cuối cùng trên người hấn cũng nát, lúc này chỉ còn lại một vật gì đó che quanh phần eo, còn lại toàn bộ da thịt đều lộ ra. Người này không ốm yếu giống như y đoán, trái lại thân thể khỏe mạnh, ngực cùng bụng đều bao trùm một tầng cơ bắp, vô cùng mạnh mẽ.

Y Lai đem hai lọ thuốc dinh dưỡng ném tới, Hạ Diễm bắt lấy, một hơi liền uống xong.

“Cậu có phải đang rất tưởng tượng lúc tôi ”đề” cậu??? ” Hạ Diễm hỏi rất tự nhiên.

Y Lai nhìn Hạ Diễm, nhìn hấn lộ ra vẻ mặt ngang ngược đầy vết thương, còn có ánh mắt thâm thúy, Y Lai không biết hấn đang suy nghĩ gì.

“Cởi quần áo ra.” Hạ Diễm ngữ khí hung hăng.

Con người Y Lai rũ xuồng, nói như vậy, dị năng càng mạnh, nhu cầu càng dồi dào. Hạ Diễm vừa phát điên, nghĩ muốn chuyện kia cũng rất bình thường, mà nơi này chỉ có hấn cùng tên mập, chỉ cần không phải người mù đều sẽ chọn hấn. Y Lai cũng không nóng lòng với chuyện như vậy, thế nhưng nghĩ đến nhiệm vụ của y, thì đây chính là cơ hội tuyệt vời. Thế nên y vẫn cởi quần áo, ánh mắt theo bản năng mà quét xuống nửa người dưới của Hạ Diễm. Theo thể trạng của hấn, thì vật kia nhất định không nhỏ, xem ra y sẽ phải nếm chút đau khổ...

Hạ Diễm gỡ bỏ nội khóa*, thời điểm y thấy vật kia, so với tưởng tượng của y còn hùng vĩ hơn một chút. Hạ Diễm đi tới, Y Lai đột nhiên có chút sợ sệt, hơi thở xa lạ của đàn ông tràn ngập giác quan của y, y theo bản năng mà có chút bài xích*.

(Nội khóa*: quần chip á:))

Bài xích*: kiểu như sợ, xa lánh, muốn tránh xa một chút)

Tiếp đó, Hạ Diễm nhấc quần áo của y lên, bắt đầu mặc vào...

Y Lai: “...”

Y Lai cao một mét bảy mươi lăm, hình thể hơi gầy, mà Hạ Diễm thì lại cao hơn y khoảng chừng 5 cm, thân thể cường tráng. Hạ Diễm mặc quần áo của Y Lai, liền như người lớn mặc y phục của đứa nhỏ, tay áo cùng ống quần đều ngắn đi một đoạn, trông vô cùng buồn cười.

“Cậu tựa hồ rất chờ mong tôi làm gì cậu?” Hạ Diễm liếc Y Lai một chút.

“Sao anh không bảo tôi mua một bộ quần áo mới vừa vặn?” Y Lai hít sâu một hơi, đề xuống lưng tưng trong lòng.

Hạ Diễm ngẩng đầu liếc y, ném cho y hai chữ lạnh nhạt: “Quên.”

Mấy ngày liên tiếp, Y Lai cùng tên mập thay nhau làm trâu làm ngựa cho Hạ Diễm, khổ không thể tả, lúc Y Lai cho rằng thời gian này thống khổ vô cùng tận, Hạ Diễm lại đột nhiên biến mất, cũng không còn xuất hiện trong khu ổ chuột này nữa.

Kỳ thực chuyện này không có gì lạ, Hạ Diễm là người thừa kế của Hạ gia. Không biết vì nguyên nhân gì lại rơi vào con sông kia, được tên mập lượm về. Nhà giàu ân oán tranh đấu nhiều, Hạ Diễm ở lại chỗ này năm ngày, tuyệt đối không phải vì cảm thụ sinh hoạt của dân đen, hẳn là có âm mưu gì. Hạ Diễm đã đạt được mục đích, liền rời đi.

Hạ Diễm rời đi, Y Lai cùng tên mập như được giải phóng, tên mập cao hứng khua tay múa chân, Y Lai cũng không vui mừng lắm. Nhiệm vụ của y là câu dẫn Hạ Diễm, thế nhưng trải qua mấy ngày, tựa hồ một cái ngón chân của hắn cũng chưa chạm tới. Y đã lãng phí một cơ hội tốt.

Nhưng mà Y Lai không nghĩ tới, chính là ngày thứ hai, một chiếc phi cơ liền dừng lại trước nhà y. Một người đàn ông trung niên mặc âu phục đi tới trước mặt bọn họ: “Thiếu gia Y Lý, chúc mừng ngài. Thiếu gia nói rất yêu thích ngài, chẳng bao lâu nữa, ngài chính là thiếu phu nhân của Hạ gia. Tôi đến đón ngài về Hạ gia.”

Y Lai cùng tên mập như chết đứng, hai người đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên. Y Lai nghĩ, Hạ Diễm cư nhiên nhanh như vậy lại muốn cùng y kết hôn, nhiệm vụ câu dẫn Hạ Diễm không phải quá đơn giản sao? Tên mập nghĩ, Hạ Diễm kia vô cùng chán ghét Y Lý mới đúng, hiện tại lại muốn cùng y kết hôn?

Y Lai cùng tên mập vô cùng ngạc nhiên, người đàn ông kia cũng vô cùng ngạc nhiên. Việc Y Lý câu dẫn thiếu gia, mọi người trong nhà Hạ gia đều biết, mà thiếu gia cư nhiên lại chọn y, chẳng lẽ y thật sự câu dẫn thành công? Hạ đại thiếu gia cũng không giống mắt nhìn người kém, là người trước mặt có chỗ hơn người sao? Nam nhân nhìn gương mặt Y Lai, khuôn mặt này đúng thực là tinh xảo, da dẻ trắng nõn, trong ba người ứng tuyển thì đúng là xinh đẹp xuất sắc. Hoặc có thể nói, Hạ đại thiếu gia xem ra cao thâm khó dò, đáng vẻ hỉ nộ vô thường, trên thực tế lại là người háo sắc?

Ba người cùng lên phi cơ, tâm tư mỗi người mỗi khác. Dọc trên đường đi, tên mập rất hưng phấn, khi thì chọt chọt eo Y Lai, khi thì vỗ vỗ cánh tay y, mặt nóng khó giấu nổi hưng phấn.

“Thiếu gia, cậu ngày đó cũng từng nhìn thấy Hạ đại thiếu gia, nói tôi nghe hẳn có phải là thân sĩ anh tuấn như lời đồn đại không? ” Tên mập mặt đầy bất quá nói.

Tên mập này nếu như biết mấy ngày nay vị thân sĩ đã đem hắn làm trâu ngựa, làm cho thống khổ không thể tả chính là Hạ Diễm thiếu gia, không biết hắn sẽ thế nào.

Y Lai mắt nhìn phía trước, lộ xuất nụ cười cao thâm khó giấu.

“Thiếu gia, đừng cười như dân phụ thế được không?” Tên mập kích động nói.

Ánh mắt nam nhân ngồi chỗ tài xế không khỏi liếc qua đây một chút.

Y Lai cảm thấy vô cùng khó xử, tên mập này sao lại phiền đến vậy? Nhưng mà, trong lòng y cũng có chút cảm giác lạ lẫm, trong hai mươi năm quá khứ của y, toàn là âm mưu quỷ kế, rất ít khi gặp phải người như tên mập, bao nhiêu xấu xa đều biểu hiện hết trên mặt.

Trước một khắc, Y Lai còn đang suy nghĩ về nhiệm vụ của mình, nghĩ Hạ Diễm rất khó đối phó. Thế nhưng hiện tại, nhìn dáng vẻ buồn cười của tên mập, lo lắng trong lòng Y Lai cũng dần biến mất...

12. Chương 12: Thân Nhân

Hạ Lâm - người nắm quyền chính thức của Hạ gia, tuổi cũng đã cao, tóc hoa râm, thể nhưng tinh thần sáng suốt, ánh mắt có thần. Lão nằm trong phòng, một bộ hình chiếu hiện ra trước mắt lão. Bên trong hình chiếu, một nam nhân mặc âu phục, đứng trước mặt lão.

“Lão gia, thiếu gia từ ba vị được tuyển đã lựa chọn.” Trong hình chiếu, nam nhân nói.

Hạ Lâm sững sốt một chút: “Đó là tên nhóc con kia? Nhóc con đó còn nhỏ, tính tình còn chưa hết trẻ con, mong cũng nhỏ, vừa nhìn đều sẽ thấy không bằng vị tiểu thư kia. Có điều nhóc đó môi hồng răng trắng, bề ngoài quả thật không tệ, nếu như tiểu Diễm yêu thích, lão gia ta cũng không có ý kiến gì.”

“Lão gia, không phải đâu ạ.” Nam nhân nói.

Hạ Lâm toàn thân kỳ quái: “Còn có ai? Tiểu Diễm có tình nhân bên ngoài sao? Cái này không được, gen không phù hợp sẽ không có đời sau. Người thừa kế Hạ gia không thể không có đời sau!”

Lão gia tử cuống cả lên.

“Lão gia, chính là vị thiếu gia Y Lý kia.” Nam nhân nói.

“Y? Y còn sống sao? ” Hạ Lâm lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Phẩm chất tiểu tử này có được hay không a? Cứ nhiên đi câu dẫn tiểu Diễm, chính là không an phận, tính tình như vậy sao có thể trở thành thiếu phu nhân Hạ gia?”

“Thế nhưng thiếu gia đã mang y trở về Hạ gia, hôn lễ cũng đã chuẩn bị tốt rồi ạ.” Nam nhân nói.

“Sao ta lại không biết?” Hạ Lâm trợn tròn mắt.

“Lão gia, ngài nói chuyện này ngài không hỏi đến, để cho thiếu gia tự mình quyết định.”

Hạ Lâm không thể nói gì nữa. Trầm mặc trong chốc lát liền tỉnh táo lại: “Vậy nếu hắn thích thì cưới. Chỉ ít so với trên đường cái vợ lấy đại một người vẫn là tốt lắm rồi.”

“Lão gia, chuyện cưới hỏi lần này... Có cần thông báo cho gia đình Anna hay không?” Đây mới là mục đích chính của nam nhân, Anna là người vợ trước đã chết của Hạ Diễm, chuyện này thực sự trọng đại, Hạ Diễm vẫn chưa phải gia chủ, chỉ là người thừa kế, sở dĩ không thể giải quyết được, chỉ có Hạ lão gia mới có thể tự định đoạt.

Về mặt cột nhà của Hạ lão gia cũng biến mất rồi, trở nên cực kỳ nghiêm túc. Vừa nghĩ tới chuyện này, lão liền buồn phiền, có nên hay không? Chỉ cảm thấy huyết thái dương ầm ầm đau. Hạ lão gia vừa xoa xoa huyết thái dương, vừa ở trong phòng của mình đi lại hai vòng, mới nói: “Phát một phần thiệp mời đi, cũng xem như là lễ nghĩa. Bọn họ sớm muộn gì cũng biết đến, chuyện gì nên tới sẽ tới. Cũng không thể vì Anna mà tiểu Diễm không lấy vợ nữa. Người thừa kế Hạ gia không thể không có con a... Không có cháu, lão gia đây khẳng định sẽ rất buồn phiền.”

Lão gia tử lại lải nhải kêu lên.

Cách Lỗ Tư là trợ lý của Lâm Sát, đi theo bên cạnh hắn hơn mười năm, nhìn hắn từ một đứa con riêng trở thành người có quyền lực nhất, trở thành người nắm quyền gia tộc lớn mạnh nhất Đế Quốc.

Tất cả mọi người đều thấy Lâm Sát hiện tại ngăn nắp, nhưng lại không biết hắn vừa đi qua một con đường tràn ngập máu tanh. Cách Lỗ Tư gặp Lâm Sát thủ đoạn, người đàn ông này tính cách ẩn nhẫn, thủ đoạn tàn nhẫn. Xung quanh nơi hắn đến toàn là quyền lực cùng lợi ích đan dệt. Chỉ thật lòng đối tốt với duy nhất một người, chính là A Thụy Tư. Thời điểm A Thụy Tư chuyển biến tốt, cậu thấy sự thay đổi của hắn, về mặt hắn vốn chỉ có tối tăm giờ lại hóa thành nhẹ nhõm. Sở dĩ Cách Lỗ Tư cũng rất yêu mến A Thụy Tư, cũng hi vọng A Thụy Tư sớm ngày tỉnh lại.

Thế nhưng cuộc sống như thế tựa hồ không kéo dài được bao lâu. Tâm tình Lâm Sát đột nhiên đại biến, so với lúc trước còn kém hơn. Cách Lỗ Tư biết việc này không phải vì A Thụy Tư, bởi vì A Thụy Tư nắm viện công việc đều do cậu làm. A Thụy Tư tuy không tỉnh lại, nhưng sức khỏe vẫn bình thường. Vậy thì là vì cái gì? Cách Lỗ Tư tỉ mỉ mà quan sát, thế nhưng cũng không biết được.

Cách Lỗ Tư chỉ duy nhất một lần vô tình nhìn thấy, lúc Lâm Sát đang nghỉ trưa lại gặp ác mộng, trong miệng kêu tên một người. Hình như là “Y Lai”, cậu lập tức nghĩ đến người có xú danh* kia, Lâm Sát làm sao có khả năng gọi danh tự của người đó? Cách Lỗ Tư cảm giác mình khẳng định đã nghe lầm.

(Xú danh*: danh tiếng xấu, tệ)

Lúc Lâm Sắt tức giận tuy rằng sẽ không nổi trận lôi đình. Thế nhưng ánh mắt lạnh buốt kia đã quét tới, thì sẽ quét cho tê cả da đầu. So với bị mắng một trận càng khó chịu hơn nhiều. Cuộc sống như thế, Cách Lỗ Tư trải qua trong nơm nớp lo sợ, chỉ cố gắng làm việc thật nghiêm túc cẩn thận, cố gắng không phạm phải sai sót.

Hiện tại, Cách Lỗ Tư đang đứng trong phòng làm việc Lâm Sắt. Lâm Sắt ngồi ở chỗ đó, chau mày, vẻ mặt ôn nhu cũng biến thành lạnh lùng nghiêm nghị. Nghĩ đến chính mình sắp phải báo cáo, Cách Lỗ Tư càng thêm bất an.

Cách Lỗ Tư đứng ở trong phòng đã hơn mười phút.

Có thể làm trợ lý của Lâm Sắt, phải trải qua tầng tầng lớp lớp, vô số lần tuyển chọn mới được lưu lại, Cách Lỗ Tư năng lực làm việc rất tốt, hành sự già dặn, rất ít khi kéo dài thời gian như vậy.

Lúc cậu dừng lại cũng làm cho Lâm Sắt chú ý. Lâm Sắt ngẩng đầu liếc nhìn cậu: “Cách Lỗ Tư, có chuyện gì không?”

“Tiên sinh, Hạ gia của hành tinh Hải Thần đưa tới thiệp mời, mời ngài đến tham dự hôn lễ.” Cách Lỗ Tư hít sâu một hơi nói.

Con mắt Lâm Sắt hơi nheo lại: “Hôn lễ của ai?”

“Người thừa kế Hạ gia - Hạ Diễm.” Cách Lỗ Tư nói.

Lâm Sắt thẳng tắp ngồi đó, trầm mặc một hồi, cả phòng nhất thời bao phủ một tầng khí lạnh. Cách Lỗ Tư hơi hơi rũ mắt, hai tay nắm lấy nhau, nhìn xuống đất, không dám nhìn Lâm Sắt. Thế nhưng dù vậy, cậu vẫn cảm giác được Lâm Sắt đang tức giận.

Lâm Sắt là con riêng, cùng người nhà gia tộc Wilson không có tình cảm gì, chỉ có một cô em gái là khác một chút. Đó là em gái cùng cha khác mẹ của Lâm Sắt, đối với Lâm Sắt đặc biệt ỷ lại. Sau khi Lâm Sắt nắm quyền, cũng chỉ đối tốt với người em gái này. Cô em gái này tên gọi là Anna, là vợ trước của Hạ Diễm, vì lâm bệnh nặng mà chết. Sau khi chuyện này xảy ra, vẻ mặt của Lâm Sắt không có gì thay đổi, thế nhưng lại không bao giờ đặt chân lên đất Hải Thần nữa, đồng thời thu lại hết mấy hạng mục đầu tư ở Hạ gia. Mấy hạng mục này đối với gia tộc Wilson không tính là gì, nhưng lại suýt chút nữa lật đổ cả Hạ gia.

Từ đó về sau, Hạ gia đã mấy lần muốn cầu hòa quan hệ với gia tộc Wilson, thế nhưng đều bị từ chối. Bởi vậy có thể thấy được, Lâm Sắt đem việc Anna mất mạng quy tội cho Hạ gia, đặc biệt là Hạ Diễm, trả thù và trừng phạt. Mà Hạ Diễm hiện tại kết hôn cùng người khác, không chỉ Lâm Sắt, Cách Lỗ Tư cũng cảm thấy rất tức giận.

Chưa được mấy phút, Cách Lỗ Tư lại cảm thấy như đã qua mấy tiếng. Thật lâu sau, Lâm Sắt rót cuộc cũng mở miệng: “Tôi sẽ không tham dự hôn lễ của hắn, cậu chuẩn bị một phần quà tặng, đưa đến đó.”

“Vâng, thưa tiên sinh.” Cách Lỗ Tư nói, “Ngài còn dặn dò gì nữa không?”

“Xem lại lịch làm việc của tôi, tôi muốn đi Hải Thần tinh một chuyến.” Lâm Sắt nói.

Cách Lỗ Tư tức tốc tra xét ghi chép trong sổ: “Tiên sinh, hai tháng sau, ngài có năm ngày nhàn rỗi.”

“Thay tôi sắp xếp đi Hải Thần tinh. ” Lâm Sắt nói, “Tôi muốn mang tro cốt Anna trở về.”

Cách Lỗ Tư biết, hành động này của Hạ gia hoàn toàn làm Lâm Sắt tức giận.

13. Chương 13: Kết Hôn

Nhìn lên phía trên núi liền thấy hai mươi lăm căn biệt thự xếp liền kề nhau, bên ngoài nhằng nhịt mấy trăm tia sáng vờn quanh khắp nơi, hệ thống an ninh đảm bảo vững chắc. Ở bên ngoài, là con sông dài nhất Hải Thần tinh - cạnh sông, chính là Hạ gia.

Biệt thự Hạ gia không mấy xa hoa, mỗi kiến trúc của một gia tộc đều đại diện cho phẩm chất của gia tộc đó. Hạ gia trên thương trường rất biết điều, mặc dù bọn họ nắm giữ 80% nền kinh tế Hải Thần tinh.

Phi cơ đáp xuống trước một tòa biệt thự, biệt thự này thuộc quyền của Hạ Diễm, trong khu biệt thự này lại đặc biệt dễ thấy, không hổ danh là biệt thự của người thừa kế.

Y Lai cùng tên béo đi vào, vị thư ký kia lấy ra hai bộ quần áo: “Xin mời hai vị sau khi tắm xong, đổi bộ y phục này.”

Y Lai gật đầu, người kia liền rời đi. Y Lai vốn không muốn để ý đến tên mập, tự mình tắm rửa, tiếp đó đổi lại quần áo. Đó là một bộ trang phục dạ hội. Y Lai đứng trước gương, thời điểm tự ngắm mình trong gương, còn có loại cảm giác như đang mơ. Trong gương là thiếu niên tóc đỏ mắt lam, sắc mặt hồng hào, rõ ràng đều là một gương mặt, mà Y Lai lại cảm thấy như không phải chính mình. Y đã chết một lần rồi, làm sao có khả năng hoàn toàn giống lúc trước?

Đột nhiên, có người từ phía sau lưng ôm lấy y. Rõ ràng là tiếp xúc thân mật, lại làm cho Y Lai sợ đến nổi cả da gà. Y rất nhanh đã nhìn thấy mặt nam nhân. Mấy ngày biến mất, Hạ Diễm bộ dạng đã hoàn toàn thay đổi. Một thân âu phục vừa vặn, tóc đã được chỉnh trang tỉ mỉ, hoàn toàn không phải như tên ăn mày lười thôi. Gương mặt hắn có bao nhiêu anh tuấn đều hiện ra hết, ánh mắt kiêu căng khó thuần cũng không hề che giấu, cả người đều tỏa ra hương vị nam tính.

Y Lai cảm thấy, cũng không quá khó để tiếp nhận Hạ Diễm đẹp trai lại quyến rũ như vậy. Y Lai đột nhiên xoay người, hai tay ôm lấy cổ Hạ Diễm, từ từ nhón chân lên, hai người liền đối mặt, chóp mũi đối chóp mũi, môi đối môi.

Ánh mắt Hạ Diễm trở nên âm trầm, Y Lai đột nhiên lè lưỡi liếm môi Hạ Diễm một hồi. Hạ Diễm cũng phản ứng nhưng là đột nhiên đẩy y ra. Thân thể Y Lai đánh vào trong gương, tạo ra tiếng vang kịch liệt. Y Lai ngồi ở đó, y có cảm giác như mình vừa phát hiện một bí mật rất ghê gớm.

“Xin lỗi.” Hạ Diễm nói.

Y Lai nhún vai một cái: “Không thể trách anh được, chỉ trách tôi mị lực không đủ.”

Lúc này, tên mập vừa thay y phục đi ra. Sau khi nhìn thấy Hạ Diễm, cặp mắt liền tròn tròn, quanh Hạ Diễm quay một vòng, vẻ lạnh lợi thường ngày không thấy, mà tiện miệng nói: “Không nghĩ mày mặc quần áo đẹp đúng là hình người dạng cầu, sao mày lại ở chỗ này? Lẽ nào mày là người hầu Hạ gia?” Nói xong lại chỉ vào Y Lai: “Thấy không? Vị này sắp trở thành thiếu phu nhân của Hạ gia, cũng chính là chủ nhân của mày, còn không mau qua đây xin lỗi?” Tên mập cao giọng nói, như chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng* vậy.

(Chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng*: Ý chỉ tên mập ý mình đang trong địa bàn của Y Lai nên chẳng sợ con nào ấy:>>)

Y Lai trầm mặc không nói, bày ra tư thái đang xem kịch vui.

Hạ Diễm hí mắt nhìn hắn nói: “Muốn trở thành tên tàn phế sao?”

Tên mập đoán hắn rất lợi hại, không nhịn được hơi rụt đầu lại: “...Mày là ai?”

“Hạ Diễm.”

“Tên gì mà khó nghe như vậy..?” Tên mập đột nhiên phản ứng lại, trừng mắt nhỏ nhìn Hạ Diễm: “Ngài tên Hạ Diễm? Trời ạ, chẳng trách tôi lần đầu nhìn thấy ngài liền cảm thấy được khí chất bất phàm, khẳng định không phải người thường. Hóa ra ngài lại là Hạ đại thiếu gia, bây giờ nhìn lại, tôi thật đoán không lầm.”

Tên mập trở mặt tốc độ quá nhanh, cũng quá tốt đi, Y Lai không nhịn được cười ra tiếng.

Hạ Diễm phát phát tay, trên mặt lộ xuất vẻ mặt thiếu kiên nhẫn: “Đi ra ngoài đi, tôi có mấy lời muốn nói với Y Lý.”

Tên mập dưới chân như có bánh xe nhất thời lăn đi, trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

Y Lai tìm một vị trí ngồi xuống, rảnh rỗi ngồi chờ Hạ Diễm.

“Hôn lễ của chúng ta đã định sau mười ngày nữa. Mấy ngày nay tôi sẽ dẫn cậu gặp ông nội của tôi, cùng mấy vị chú bác.” Hạ Diễm nói.

“Vậy làm sao anh biết tôi chấp nhận cuộc hôn nhân này?” Y Lai chống cằm, cười như không cười hỏi.

Hạ Diễm khoanh tay: “Em có thể từ chối.”

Y Lai nở nụ cười: “Có thể gả cho Hạ đại thiếu gia, tôi làm sao lại từ chối?”

Mấy ngày kế tiếp, Hạ Diễm liền dẫn Y Lai mỗi người Hạ gia đều thăm qua một lần. Nhà giàu nhiều người, mỗi lần gặp đều câu tâm đầu giác, có điều Y Lai từ lâu đã quen với cuộc sống như thế, cũng không thấy quá mệt mỏi. Trong âm thầm, Hạ Diễm đều đem tính cách cùng sở thích mỗi người nói cho Y Lai, thế nhưng chưa từng tiết lộ quá phân nửa chuyện của mình. Mấy ngày ở chung trôi qua, bọn họ đối với đối phương vẫn là biết rất ít. Hạ Diễm là bởi vì giấu đi quá kỹ, còn Y Lai, Hạ Diễm đối với y căn bản không hứng thú, hắn chỉ cần một người vợ biết nghe lời.

Rất nhanh liền đến thời gian cử hành hôn lễ.

Y Lai đã từng tưởng tượng qua hôn lễ của chính mình, y cùng Lâm Sát mặc âu phục trắng, hai người sóng vai nhau tiến vào lễ đường, được mọi người chúc phúc, trao nhẫn, hôn môi đối phương, tiếp đó là vĩnh viễn ở cùng nhau...

Sau đó, chính là trở thành một giấc mộng xa không thể với, Y Lai cũng không còn hy vọng nữa.

Hạ Diễm cho y một hôn lễ lớn, bọn họ hai tay nắm lấy nhau, cùng đi trên thảm đỏ, trước mặt mọi người hôn môi. Người ở bên ngoài xem như một màn ẩm áp cực kỳ, nhưng chỉ người trong cuộc mới biết, bọn họ kỳ thực mỗi người đều mang mục đích riêng.

Hạ Diễm không vạch trần Y Lai, mà Y Lai cũng không vạch trần Hạ Diễm. Hai người tường an vô sự.

Đêm tân hôn.

Y Lai rất hứng thú hỏi: “Hạ Diễm, anh có thích ai không? Hay là anh bị bệnh ưa sạch sẽ*???”

(*Ý Y Lai là Hạ Diễm ưa sạch sẽ nên dù thích người nào đó vẫn không muốn giao du:D)

Hạ Diễm nằm ở trên giường, tứ chi thả lỏng, tựa hồ đã ngủ thiếp đi.

Hạ Diễm ngậy người nằm trên giường, mà Y Lai thì lại ngồi trên ghế cả một đêm.

Ngoại trừ đêm tân hôn, Y Lai liền rất hiếm thấy Hạ Diễm. Hạ Diễm tựa hồ rất bận rộn, cách một khoảng thời gian mới nhìn thấy một lần. Y Lai cảm thấy hắn tiêu tụy đi rất nhiều, hai mắt đều bị thâm đen, xem ra cực kỳ uể oải. Thân là thiếu phu nhân Hạ gia, Y Lai cảm thấy mình tất nhiên nên biểu thị quan tâm Hạ Diễm một chút. Cho nên cũng lén lút tìm hiểu việc của Hạ gia.

Sau đó, y biết, có người đang giáo huấn Hạ gia. Đối phương là gia tộc lớn nhất Đế Quốc, gia tộc Wilson. Người Hạ gia đắc tội là Lâm Sát. Khi lại một lần nữa thấy cái tên kia, Y Lai cảm thấy như đang mơ. Cái tên ấy quá xa xôi, trước đây chỉ cần y nhớ đến cái tên ấy tim liền đập nhanh hơn, lúc này được nghe lại, đã không còn cảm giác gì nữa...

Y Lai một lần nữa xâm nhập mạng lưới cá nhân của Hạ Diễm, cẩn thận xem tư liệu của Hạ Diễm, rốt cuộc tìm ra manh mối. Anna, vợ trước Hạ Diễm vốn là người của gia tộc Wilson. Y Lai đi thăm dò quan hệ của gia tộc Wilson, rất nhanh đã phát hiện, Anna chính là em gái ruột của Lâm Sát. Mà Lâm Sát đối đầu với Hạ gia là sau khi Hạ Diễm cùng y kết hôn, sở dĩ Lâm Sát hắn là báo thù, bởi vì Hạ Diễm kết hôn cùng người khác.

Đến lúc này, Y Lai mới cảm thấy Lâm Sát bám dai như đĩa. Y hiện tại đã kết hôn, vợ trước của chồng cư nhiên lại là em gái Lâm Sát, đúng là âm hồn bất tán. May mà Hải Thần tinh cùng Đế Quốc cách nhau khá xa, Lâm Sát chỉ là điều khiển từ xa đối phó Hạ gia, sẽ không tự chạy tới đây, bọn họ cũng không có cơ hội gặp mặt.

Mấy ngày sau phát sinh một chuyện. Chuyện này đối với cuộc sống của Y Lai chấn động không ít.

Bác gái của Hạ Diễm cùng hai cô con gái nàng đều là nhân vật tương đối lợi hại. Vị bác gái kia sinh ra ở Kỳ gia - một trong ba gia tộc lớn nhất ở Đế Quốc, là đại tiểu thư Kỳ gia, tính tình ngang bướng, từ nhỏ nhận hết sủng ái, tính tình này sau khi kết hôn cũng không có thay đổi. Nhưng mà, nàng ta cũng không hung hăng đến ngu xuẩn, nàng có cẩn thận tính toán riêng. Trước mặt Hạ lão gia và chồng của nàng, đều vô cùng nghe lời. Còn đối với những hậu bối, thích thì yêu đến tận xương tủy, ghét thì đi đâu cũng đâm chọc. Con cái của nàng cũng kế thừa cái tính này, Y Lai lại xui xẻo, hai người kia đều không thích y.

Bọn họ chán ghét Y Lai, cảm thấy y sinh ra thấp kém, căn bản không xứng với Hạ Diễm, không xứng làm anh dâu bọn họ, nên nghĩ mọi cách để bắt nạt. Hạ Diễm căn bản không rảnh bận tâm Y Lai, điều này càng làm cho hai người kia không kiêng dè gì.

Công nghệ cao phát minh ra rất nhiều trò chơi kích thích.

Như là đem người trực tiếp từ lầu cao ném xuống, trên người không có bất cứ thứ gì ràng buộc, đây hoàn toàn là hình thức nhảy lầu.

Như là đem người đóng trong bọc kín, tấn tốc rút cạn không khí, cảm giác nghẹt thở của cái chết.

Như mô phỏng lại toàn bộ quá trình bị cá sấu nuốt chửng.

Hai người này muốn mang Y Lai nhà quê đi mở mang kiến thức, liền đem y kéo ra ngoài.

Hiện tại, Y Lai cùng tên mập đang đứng trên không trung, dưới chân bọn họ không hề có thứ gì, trên người cũng không có bất kỳ dây thừng, đây là mô phỏng hoàn toàn trò chơi nhảy lầu. Tên mập đã sợ đến chân đều run lên, nếu như hất tề ra quần, Y Lai cũng sẽ không kinh ngạc.

Có điều Y Lai vẫn là rất cảm động, tên mập này nhất gan muốn chết, lúc biết bọn họ phải đem Y Lai ném xuống, vẫn là toàn thân thật mỡ nói muốn đi cùng Y Lai.

Chớp mắt một cái, vật vô hình chống đỡ bọn họ cũng biến mất, Y Lai cùng thân thể của tên mập tức tốc rơi xuống. Tên mập hét lên như tiếng heo bị thọc huyết. Mà Y Lai lại rất bình tĩnh, hai đứa nhỏ kia còn tưởng dọa được y, vẫn còn non lắm.

Nhưng mà, Y Lai lại không nghĩ tới, khi y rơi xuống đất, đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng, mắt tối sầm lại, liền không khỏi ngã xuống.

“Ha ha, nhìn này, đồ quỷ nhất gan. Bị dọa cho hôn mê luôn rồi.”

Đây là câu nói sau cùng Y Lai nghe được, trong thanh âm tràn đầy trào phúng cùng cười nhạo.

14. Chương 14: Mang Thai

Lúc Y Lai còn đang hôn mê, tin tức y mang thai đã truyền khắp toàn bộ Hạ gia, lão gia tử của Hạ gia cao hứng đến nỗi suýt chút nữa nhảy căng lên, trong nháy mắt không còn ác cảm đối với Y Lai nữa, vui vẻ chạy tới, đối với đứa cháu dâu này nhìn đi nhìn lại, khen rồi lại khen, cảm thán liên tục “Hạ gia có hậu”.

Hạ gia có hậu. Câu nói này đến tai Hạ nhị lão gia liền thay đổi sắc mặt. Hạ nhị lão gia là bác thứ hai của Hạ Diễm, con ruột của Hạ lão gia tử. Ý tứ của Hạ lão gia tử đều trong những lời này, Hạ Diễm có con trai thì Hạ gia mới có đời sau, mà con trai của hắn* (Hắn ở đây chỉ Hạ nhị lão gia) thì lại không tính. Cho dù Hạ Diễm là người thừa kế, thì hắn vẫn có cảm giác không cam lòng. Hắn đứng một bên, lạnh lùng nhìn cái cảnh này.

“Lão nhị, lần này cháu dâu bị ngắt, chuyện này cùng Hạ Tự, Hạ Dục có liên quan không?” Hạ lão gia tử nhìn Hạ nhị lão gia hỏi.

“Thưa cha, Hạ Tự cùng Hạ Dục không hiểu chuyện, con sẽ giáo huấn bọn nó thật tốt.” Hạ nhị lão gia cúi đầu nói, nhưng tay không khỏi nắm thành nắm.

Sau khi Hạ lão gia tử cùng Hạ nhị lão gia đi rồi, Y Lai liền tỉnh lại. Lúc này, bên cạnh y chỉ còn lại tên mập.

“Xảy ra chuyện gì? Vì sao tôi lại nằm ở trên giường?” Y Lai hỏi.

Trên mặt tên mập thịt mỡ liền run lên, đối với Y Lai giơ ngón tay cái lên: “Thiếu gia, cái bụng của cậu cũng không chịu thua kém ai, cậu mang thai nha.”

“Mang thai...” Về mặt Y Lai hoàn toàn động lại, ngạc nhiên căn bản là không cách nào che giấu. Người của Giao Tộc cho dù là nam nhân cũng có thể mang thai, chỉ là y cùng Hạ Diễm còn chưa “động phòng”, thế nên đứa nhỏ này chỉ có thể là.... Lâm Sát.

Trong bụng y lại có con của Lâm Sát...

Thật lâu trước đây, sau khi Y Lai cùng Lâm Sát làm tình, y đã từng nghĩ muốn đùa dai, để Lâm Sát đem những thứ đó lưu trong cơ thể y, nếu như y mang thai thì làm sao bây giờ? Vị trí của Y Lai trong lòng Lâm Sát có cũng được mà không có cũng được, thế nhưng con cái thì lại khác, hổng dừ không ăn thịt con, hài tử* cùng A Thụy Tư, Lâm Sát sẽ chọn ai? Vào lúc đó, Y Lai tưởng tượng ra dáng vẻ khổ sở của Lâm Sát, càng nghĩ càng thấy thú vị, chỉ là ý nghĩ này còn chưa thực hiện xong.

(Hài tử*: trẻ con, con cái)

Mà hiện tại, trên người Y Lai lại có cảm giác của một kẻ thất bại. Y rõ ràng đã buông xuống quá khứ, khi y quyết định bắt đầu một cuộc sống mới, tại sao lại có một đứa bé?

Y Lai nằm trên giường một ngày, cả người rầu rĩ nôn nóng, tên mập lại thập phần hưng phấn, đi theo làm tùy tùng, quả thật muốn đem Y Lai cung phụng như thần.

Buổi tối hôm ấy, Y Lai liền nhìn thấy Hạ Diễm một tuần đã không gặp mặt, trên người hần ầu phục vẫn chưa cởi, tóc đen ngắn ngang, hần ở trên ghế sa-lông ngồi xuống, tiếp đó tự mình nói lỏng cà-vạt, liền ngồi lười biếng như vậy, ánh mắt rơi trên người Y Lai.

Đó là một loại ánh mắt rất thẳng thắn, lại nhìn Y Lai, cả người không dễ chịu đứng dậy. Thế nhưng Y Lai vẫn cứ nhìn thẳng hần, không có một chút nào lùi bước.

“Chúng ta cùng nói chuyện về đứa nhỏ đi.” Hạ Diễm nói.

Y Lai từ trên giường ngồi dậy, gật đầu nhìn Hạ Diễm.

“Anh muốn thế nào?” Y Lai hỏi. Hạ Diễm đối với y tuy rằng không có tình cảm gì, thế nhưng bọn họ dù sao cũng đã kết hôn, vô duyên vô cớ tự nhiên lại bị cấm sừng, nếu như là Y Lai, y cũng khó mà chấp nhận được. Thế nhưng khó chấp nhận là chuyện của Hạ Diễm, Y Lai không cần vì thế mà ray rứt.

“Đứa nhỏ này nhất định phải là con của tôi.*” Hạ Diễm nói. “Mặt khác, còn có một việc, chúng ta kéo dài thời gian hôn ước, tôi hi vọng em có thể trung thành, đồng thời, tôi cũng sẽ đối với em trung thành.”

(* tui nghĩ chắc ý Hạ Diễm là đứa nhỏ phải mang họ Hạ á:”>)

Đứa nhỏ này sắp ba tháng rồi, mà y cùng Hạ Diễm kết hôn còn chưa đến một tháng. Người nhà họ Hạ cũng không nhận ra có gì không bình thường, việc này cũng nhờ vào bản lĩnh Hạ Diễm.

Y Lai từ trên giường đi xuống, đi chân đất tới trước mặt Hạ Diễm, tiếp đó trên đùi hần ngồi xuống, khuôn mặt tinh xảo kề sát vào mặt Hạ Diễm: “Vậy bây giờ chúng ta lên giường, bồi dưỡng tình cảm vợ chồng đi.”

Tư thái Hạ Diễm vẫn là lười biếng, khoe miệng còn mang theo ý cười, cặp mắt kia sâu không thấy đáy, không nhìn rõ được tâm tư.

Y Lai xấn tới, đầu tiên là trên môi hần mà nghịch ngợm, tiếp đó cắn tới vành tai, nhẹ nhàng liếm. Sau đó y liền phát hiện vành tai Hạ Diễm dần dần đỏ. Cho nên Hạ đại thiếu gia không phải vì thích người khác, cũng không phải vì bệnh thích sạch sẽ, mà là thẹn thùng? Phát hiện này khiến cho Y Lai cảm thấy vô cùng thú vị, y đưa tay ra muốn tiến vào trong quần Hạ Diễm, đột nhiên bị tóm lấy.

Hạ Diễm cầm lấy giày, giúp Y Lai mang vào: “Đi chân đất không tốt cho con.”

Giúp y thay giày xong, Hạ Diễm liền xoay người rời đi. Hạ Diễm rời đi bước chân quá nhanh, tựa như đang che giấu điều gì, Y Lai liếm liếm môi, thực sự là quá đáng tiếc, chỉ thiếu chút nữa, y đã có thể chân chính tiếp cận Hạ Diễm. Thân thể ốm yếu, tính cách quái đản, những lời này không đủ để hình dung tính tình Hạ Diễm. Người này che giấu quá tốt, bọn họ cạnh bên nhau ròng rã một tháng, Y Lai vẫn cứ nhìn không thấu hần. Nhưng cũng chính vì Hạ Diễm giấu càng sâu, Y Lai lại càng muốn tìm hiểu.

Nhưng mà Y Lai lại không nghĩ đến cơ hội lại đến nhanh như vậy. Hạ Diễm quá bận, bận bịu đến cơ bản không trở về nhà. Thế nhưng sau khi Y Lai mang thai, Hạ lão gia liền đối với Hạ Diễm mà ra mệnh lệnh bắt buộc, hần mỗi tuần nhất định phải về nhà hai lần. Lần này, Hạ Diễm là mang theo mùi rượu trở về. Gương mặt tuần tú của hần có chút đỏ, quần áo có chút loạn, trực tiếp đi vào phòng. Khi đó Y Lai còn đang ngủ, nghe thấy âm thanh trong nháy mắt liền tỉnh lại, thế nhưng y không có mở mắt.

Tiếp đó, Hạ Diễm liền bắt đầu chửi ầm lên. Hạ Diễm xem ra không giống thiếu gia nho nhã gì cả, dù sao hần cũng xuất thân danh giá, thế nhưng Y Lai không nghĩ tới trong đầu hần lại cất giấu nhiều ý thô tục như vậy. Thô tục không ngừng cuộn cuộn từ trong miệng hần phun ra, hơn nữa không có câu nào trùng câu nào*, Hạ Diễm mắng đối tượng chỉ có một người, chính là Lâm Sát. Mà trên giường Y Lai vô tội yên tĩnh nằm cũng thương tâm. Bởi vì Hạ Diễm mắng cái gì mà “Đoạn tử tuyệt tôn”, “Sinh con không có hậu môn”... Y Lai không khỏi sờ sờ bụng mình.

(Không có câu nào trùng câu nào*: nguyên tác là “không mang theo lặp lại”, sợ mọi người khó hiểu nên tui đổi lại thành như trên luôn T~T... Ý là công phu chửi của Hạ Diễm rất là tốt nha~)

Hạ Diễm quả thật bị Lâm Sát làm cho cuống cả lên, nhưng mà cũng là thủ đoạn Lâm Sát lợi hại, có thể dùng cách này để phát tiết. Y Lai cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất để hiểu rõ Hạ Diễm, liền cũng từ trên giường ngồi dậy, học cách mắng của Hạ Diễm, đem Lâm Sát mắng vài câu.

Sau khi hai người mắng xong, bốn mắt nhìn nhau, lại đột nhiên nở nụ cười. Y Lai tựa hồ nhìn thấu Hạ Diễm, nhưng chỉ một chút. Đây là nam nhân luôn có mục tiêu rõ ràng, mà hiện tại bị nam nhân khác bức đến cuống cả lên.

“Lâm Sát hôm nay dám xem tôi như là giun đỉ, chờ sau này có cơ hội, nhất định sẽ không để hần dễ chịu.” Hạ Diễm híp mắt, “Có điều không thể không nói, Lâm Sát đúng là một đối thủ rất tốt.”

“Sẽ có một ngày như vậy.” Y Lai nói.

Hạ Diễm nhìn Y Lai: “Em cũng chán ghét Lâm Sát? Em đâu có quen biết hần? ”

“Bởi vì anh chán ghét hần.” Y Lai nói.

Câu này như một lời tâm tình. Hạ Diễm nhìn y, nhìn đôi mắt xanh lam kia, không khỏi đưa tay sờ sờ đầu y. Y Lai mất mớ to ngạc nhiên, trên mặt trắng nõn hiện ra chút đỏ ửng, tựa hồ đã chạm đến phần mềm mại nhất trong lòng Hạ Diễm. Y Lai tới gần, thời điểm bụng y dán vào bụng hần, Hạ Diễm không khỏi nhìn bụng y một chút, đột nhiên thu tay về, cùng Y Lai kéo dài khoảng cách.

Hạ Diễm trên ghế sa-lông ngủ một đêm, ngày thứ hai từ rất sớm đã mất bóng.

Y Lai có hai việc vui tự đưa tới cửa. Hạ Tự cùng Hạ Dục đang tới xin lỗi, hai tỷ muội hung hăng này bị mắng, kêu ngạo cũng hạ xuống một chút, đi tới trước mặt Y Lai, không cam lòng mà xin lỗi.

Y Lai nhìn người trước mặt: “Tôi có thể tha thứ cho hai người...”

Hai chị em kia dùng vẻ mặt “coi như người hiểu chuyện” nhìn Y Lai.

“Thế nhưng trước hết chúng ta đi chơi trò này một lát đi.”

Hai chị em cùng nhìn mặt nhau trong chốc lát, nghĩ đến lời nói của cha bọn họ, sẽ đánh cho bọn họ gãy chân, chỉ có thể không cam lòng gật đầu.

Liền nhìn thấy đỉnh tòa nhà cao nhất của Hạ gia, một cái rương trong suốt chứa hai người, từ chỗ cao nhất rơi xuống chỗ thấp nhất, lại đi lên, rồi lại hạ xuống, cứ như vậy lặp lại, ở bên trong rương hai người đã hết đến muốn điên rồi.

Tên mập đối với Y Lai giơ ngón tay cái lên, cũng thật là hả giận.

Lúc hai người kia được thả xuống, cả người đều ngã quấp, bọn họ lần đầu tiên biết đến cái gì gọi là ác giả ác báo. Bọn họ được người máy nhắc lên, chỉ là lúc rời đi, trong mắt lóe ra tia độc ác.

Những ngày kế tiếp, liền đến thời điểm Y Lai dưỡng thai. Hiện tại ở Hạ gia, địa vị của Y Lai không thể so tầm thường, bởi vì trong bụng y đang hoài thai chính là hài tử thừa kế Hạ gia, ăn dùng đều là đồ tốt nhất, một chút cũng không kém so với ở Đế Quốc.

Ngay lúc Y Lai hầu như muốn quên luôn cả Đế Tinh thì ở Hạ gia, hay nói chính xác hơn là Hạ Diễm lại nghênh đón một vị khách từ Đế Quốc.

15. Chương 15: Ác Mộng

Đó là một khoảng thời gian tối tăm buồn khổ, hắn theo mẹ đến ở cạnh biển. Ban đêm, thanh âm của sóng biển làm cho hắn ngủ không được, vén chăn, từ trên giường ngồi dậy. Hắn đi ra khỏi phòng, dọc theo đường nhỏ đi tới cạnh biển. Đêm đã khuya, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ cảm nhận được khí lạnh của gió biển.

Hắn đi đến cạnh biển, ở trên vách đá ngồi xuống. Thời điểm hắn đang mơ mơ màng màng, hắn đột nhiên nghe được một giọng ca*. Tựa hồ là một bài đồng dao, âm thanh vẫn còn non nớt, nhưng lại đặc biệt êm tai, hắn phảng phất như lạc vào thế giới cổ tích, nơi đó không có nghèo hèn, cũng không có cười nhạo, chỉ có một con đường nở đầy hoa tươi, cùng giọng ca uyển chuyển.

(Giọng ca*: trong bản QT thì để là “một trận tiếng ca”, tui hổng biết sửa sao cho dễ hiểu nên để thành “giọng ca” luôn)

Tiếng hát kia hấp dẫn hắn vô cùng.

Sau lần đó, mỗi ngày vào ban đêm, hắn đều tỉnh lại, sau đó đi đến cạnh biển. Hắn cảm giác được giọng hát này chính là từ phương xa truyền đến. Vào ban ngày, hắn phát hiện cách đó không xa có một hòn đảo nhỏ, trên đảo có xây dựng một tòa lâu đài xinh đẹp. Thế nên trong đêm đen, nghe tiếng hát ấy, hắn đều sẽ tưởng tượng, bên trong lâu đài là một mỹ nhân ngư xinh đẹp.

Tiếng hát kia không phải mỗi đêm đều có, nếu may mắn một chút, hắn mới có thể nghe thấy. Dần dần, hắn bắt đầu không vừa lòng chỉ nghe tiếng hát kia, hắn muốn gặp người hát. Ý nghĩ đó của hắn càng lúc càng mãnh liệt. Rốt cuộc có một ngày, hắn thừa dịp du thuyền đi tới hòn đảo kia, canh giữ ở ngoài thành. Ngày thứ nhất, hắn thất vọng ra về. Ngày thứ hai, hắn nghe được giọng hát kia, thế nhưng không có gặp được người hát. Ngày thứ ba, ngày thứ tư,... Một ngày rồi lại một ngày trôi qua, hắn rốt cuộc nhìn thấy người kia.

Kỳ thực chỉ là nhìn thoáng qua, người kia ở trong biển, khắp nơi đều là một vùng tăm tối, chỉ có chỗ hắn có một chút ánh sáng. Người kia tựa như thiên thần trong bóng đêm vậy.

Hắn nhìn thấy y có đuôi cá lóe ra tia sáng, cùng gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp. Hắn cũng không thấy rõ mặt y, chỉ là cảm thấy rất đẹp. Từ sau ngày đó, hồn phách hắn dường như đã lưu lại trên người thiếu niên đó. Chỉ cần có thời gian rảnh, hắn sẽ đi tới hòn đảo nhỏ kia, chờ y.

Ngày qua ngày, hắn rốt cuộc đợi được. Hắn nhìn thấy thiếu niên nho nhỏ hướng về phía hắn chậm rãi đi tới. Tiếp đó thân thể y từ từ phóng đại (trong tầm nhìn), tóc trở nên càng đỏ tươi hơn, ngũ quan cũng dần hiện rõ ra, đã hiện ra một thiếu niên xinh đẹp.

Lâm Sát từ trong ác mộng tỉnh dậy, tiếp đó thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Đây vốn nên là quá trình hắn cùng A Thụy Tư gặp gỡ, nhưng cuối cùng người hướng về hắn đi tới lại là Y Lai. Từ khi Y Lai chết đi, Lâm Sát không ngừng mơ thấy những cơn ác mộng kỳ quái lạ lùng. Trong mộng, bóng người Y Lai ở khắp nơi.

Có vài người, khi người đó còn sống, sẽ làm cho người ta cảm thấy có cũng được mà không có cũng được, thế nhưng khi thật sự không ở đây nữa, Lâm Sát trong lòng liền cảm thấy được vắng vẻ.

Mặc dù nói là ác mộng, thế nhưng Lâm Sát tựa hồ có hơi say mê những cơn mộng này... Ở trong mơ, Y Lai trở nên đáng yêu rất nhiều. Những giấc mộng kia quá chân thực, sau khi tỉnh lại, Lâm Sát theo bản năng mà sờ sờ vị trí bên cạnh, hẳn luôn cảm thấy nơi đó vẫn nên có một người nằm. Thế nhưng vị trí bên cạnh hẳn, lạnh lẽo, không hề có chút nhiệt độ.

Ngày thứ hai, Lâm Sát đến thăm A Thụy Tư, A Thụy Tư lại đang ngủ say. Hắn nhìn gương mặt A Thụy Tư, nhưng trong đầu không khỏi tưởng nhớ đến gương mặt khác. Y Lai khi còn sống, Lâm Sát nhìn gương mặt y tưởng nhớ A Thụy Tư, thế nhưng khi Y Lai chết rồi, hẳn cư nhiên nhìn mặt A Thụy Tư lại nghĩ đến Y Lai.

Lâm Sát đột nhiên cảm thấy chính mình có chút buồn cười. Thời gian hắn ở trong phòng bệnh ngày ngốc lần này là ngắn nhất, chỉ năm phút đồng hồ, hắn liền rời khỏi.

Hắn đi tế bái Y Lai, Nặc Mạn Đại Đế đối với Y Lai sủng ái không phải bình thường, cư nhiên đem Y Lai an táng ở bên trong Hoàng Lăng. Hoàng Lăng - bên trong chỉ an táng người của Hoàng Tộc. Y Lai thì là cái gì chứ... Chỉ là một nịnh thần, cư nhiên lại được đãi ngộ như hoàng hậu của Đế Quốc. Lâm Sát là người đầu tiên phản đối việc này, tất cả mọi người đều nghĩ là hắn cảm thấy Y Lai không xứng đáng được chôn cất ở bên trong Hoàng Lăng. Chỉ có Lâm Sát biết, hắn không muốn để cho Y Lai chết rồi vẫn cứ cùng một người đàn ông khác có quan hệ. Nhưng mà, Nặc Mạn Đại Đế dường như đã hạ quyết tâm thật lớn, cuối cùng gạt bỏ định kiến, Y Lai chung quy vẫn là an táng ở bên trong Hoàng Lăng.

Trước bia mộ, ảnh chụp Y Lai bên trong thoáng hiện, Lâm Sát nhìn chằm chằm bức ảnh kia mà ngơ ngẩn cả người, mãi đến khi có một người đi đến bên cạnh hắn, hắn mới phục hồi tinh thần lại.

Lâm Sát đối với nam nhân khom người chào hỏi: “Bệ hạ!”

Nặc Mạn Đại Đế hai tay chấp sau lưng: “Trẫm không nghĩ tới người sẽ đến nhìn em ấy.”

Lâm Sát cảm thấy Nặc Mạn Đại Đế nói câu này ẩn chứa rất nhiều hàm ý, hàm ý thâm mật cùng Y Lai và cả trào phúng dành cho y. Lâm Sát giả vờ nghe không ra thâm ý đó, chỉ cười cười, không nói gì.

Nặc Mạn Đại Đế đi tới, ở trước bia mộ ngồi xổm xuống. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve ảnh chụp Y Lai, giống như đang xoa dịu người mình thương yêu nhất. Gương mặt vốn có chút lãnh khốc của hắn cũng biến thành ôn nhu.

Lâm Sát hai tay nắm thật chặt thành quyền, hắn cùng Y Lai trước giờ quan hệ không thấy chút ánh sáng. Y Lai chết rồi, ngay cả tư cách nhìn y lần cuối hắn cũng không có. Trước đây, hắn hận không thể cùng Y Lai đoạn tuyệt quan hệ, thế nhưng hiện tại...

“Y Lai trước khi ra đi, có nhắc qua người.” Nặc Mạn Đại Đế nói.

Lâm Sát trong lòng đầu tiên là vui vẻ, nhưng sau đó lại là kinh ngạc, ánh mắt của hắn bình tĩnh mà nhìn về phía Nặc Mạn Đại Đế: “Em ấy làm sao mà lại nhắc tên tôi? ”

“Vào lúc đó, em ấy nằm ở trên giường, gãy trơ cả xương, da dẻ trắng bệch, thần trí đã mơ hồ. Hồi sau, đột nhiên vội vàng hô to một cái tên, kêu được hai tiếng, hơi thở liền tắt ngấm. Lâm Sát – chính là cái tên mà em ấy đã gọi.”

Nghe Nặc Mạn Đại Đế miêu tả dáng vẻ Y Lai trước khi chết, Lâm Sát liền cảm thấy tim đau như bị dao cắt, trong đầu hắn hiện ra dáng vẻ ấy, hắn phảng phất nghe tiếng Y Lai kêu, chờ mong, không cam lòng, thế thảm, tiếp đó cố gắng bình tĩnh lại.

Sau đó, Lâm Sát thường xuyên nhớ tới một vấn đề, nếu như hắn biết mất đi trên châu ngọc Y Lai sẽ chết, liệu hắn có thể không từ mọi thủ đoạn lựa chọn A Thụy Tư?

Nhưng mà, bất luận là thế nào... Hết thấy đều đã muộn, Y Lai đã chết rồi.

Nặc Mạn Đại Đế ánh mắt nhìn về phía Lâm Sát, tựa như đang chờ phản ứng của hắn.

Lâm Sát lộ ra vẻ mặt nghi hoặc: “Bệ hạ, chắc là ngài nghe lầm chẳng? Thần cùng Y Lai cũng không thân thiết, hẳn làm sao lại gọi tên thần chứ? ”

Nặc Mạn Đại Đế không nhìn hắn nữa: “Có thể là trẫm nghe lầm.”

Sau khi Lâm Sát rời đi, Nặc Mạn Đại Đế nhìn ảnh chụp Y Lai, không nhìn được lắc lắc đầu: “Y Lai, hẳn thực sự hoàn toàn không để tâm đến người.”

Lâm Sát đi ra khỏi nghĩa trang, lúc đang ở cổng, hắn không khỏi quay đầu lại nhìn. Mặt trời đã xuống núi, ánh tà dương trải dài khắp mặt đất, nghĩa trang sâu thẳm khủng khiếp kia, chính là nơi cuối cùng Y Lai an nghỉ.

Lâm Sát trở về nhà, hắn thẳng tắp ngồi ở đó, vẻ mặt trở nên thâm trầm. Trong đầu của hắn tới tới lui lui đều vang vọng câu nói kia của Nặc Mạn Đại Đế, còn có gương mặt Y Lai... Những điều này dần vật hắn, khiến cho hắn có chút điên cuồng. Hai tay của hắn yểm* trước mặt, tâm tư đột nhiên có chút mơ hồ.

(Yểm*: kiểu che mặt lại lúc khóc á)

Hắn nghe tiếng bước chân vang lên, càng lúc càng gần, nhất thời có chút hoảng hốt.

” Y Lai! ”

Lâm Sát theo bản năng mà kêu lên một tiếng, chỉ là trong nháy mắt ngẩng đầu lên, thần thái trong mắt liền tan hoang, khôi phục yên tĩnh cùng lạnh lùng như xưa.

“Cách Lỗ Tư.” Lâm Sát nói.

“Tiên sinh...” Cách Lỗ Tư chần chừ nói, hắn vừa nghe rõ ràng, Lâm Sát gọi tên “Y Lai”.

“Có chuyện gì không?” Lâm Sát hỏi.

“Tiên sinh, tôi đã sắp xếp tốt cho ngài rồi. Ngày mai mười giờ, ngài từ nhà xuất phát đi đến hành tinh Hải Thần, hành trình dài một ngày, thời gian ngài trở về là khoảng hai giờ chiều. Thời gian ngài dừng lại trên Hải Thần tinh chỉ có hai tiếng.” Cách Lỗ Tư nói.

“Được rồi, tôi biết rồi.” Lâm Sát nói.

Cách Lỗ Tư rời đi, chỉ là nghi ngờ trong lòng hắn vẫn không có được giải đáp. Lâm Sát tiên sinh làm sao cùng Y Lai hồ ly tinh kia có quan hệ?

16. Chương 16: Gặp Lại (thượng)

Nếu như có thể, đời này Lâm Sát sẽ không đặt chân lên Hải Thần tinh một lần nào nữa, càng không muốn đặt chân vào Hạ gia một bước. Trong trí nhớ của hắn, vẫn còn lưu lại bóng dáng của Anna. Đó là một thiếu nữ xinh đẹp đơn thuần, làm cho người ta rất khó có thể chán ghét. Lâm Sát vừa trở lại gia tộc Wilson được mấy năm, chỉ có Anna nói chuyện cùng hắn, cười với hắn. Lâm Sát cũng không phải người sống tình cảm như vậy, thế nhưng cũng không phải là không có cảm tình, hắn đem Anna coi như muội muội, liền lo lắng chăm sóc cho cô.

Anna chỉ gặp mặt Hạ Diễm có một lần liền nhất kiến chung tình, thiếu nữ khóc lóc khẩn cầu nói phải được gả cho người đàn ông kia. Lâm Sát đã điều tra Hạ Diễm, vốn là không đồng ý việc kết hôn này. Thế nhưng em gái của hắn vì chuyện này mà suýt nữa đoạn tuyệt với hắn. Cho nên hắn thỏa hiệp, đồng thời dùng mấy hạng mục đầu tư quan trọng làm của hồi môn, tất cả đều cho Hạ gia. Lễ cưới vô cùng rộn ràng, chỉ là hắn không nghĩ đến cuối cùng đối lấy kết cục như thế này.

Anna chết rồi, hắn biết Anna có bao nhiêu yêu mến Hạ Diễm, hơn nữa đây cũng là nguyện vọng của Anna, cho nên vẫn để thờ Anna trên hành tinh kia, ở trong thành phố kia, cũng là ở bên người đàn ông kia. Hiện tại Hạ Diễm có tân hoan*, Anna khẳng định không muốn ở lại nơi đó nữa. Lâm Sát không muốn gặp Hạ Diễm, càng không muốn nhìn thấy vị phu nhân kia của hắn. Thế nhưng vì Anna, hắn cũng đã đến đây rồi. Hắn ngủ lại trong một quán rượu ở Hải Thần tinh, tiếp đó hẹn gặp mặt Hạ Diễm. Trong điện thoại, Hạ Diễm nói Anna hiện tại đang ở Hạ gia, cũng mời hắn đến chỗ Hạ gia ngồi một chút. Lời nói Hạ Diễm rất khách khí, thế nhưng Lâm Sát biết, trong lòng Hạ Diễm đã hận hắn thấu xương.

(Tân hoan*: ý là cưới vợ mới á:”>)

Có điều những thứ này đều là ý nghĩ của Hạ Diễm, không liên quan tới hắn.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, hắn liền đến Hạ gia. Hạ Diễm đã chờ sẵn ở cửa, hai người đàn ông đều mặc âu phục, bất đồng duy nhất chính là Lâm Sất mặc âu phục trắng, còn Hạ Diễm mặc âu phục đen, một bên là ngũ quan nhu hòa, khí chất tao nhã, một bên lại là đường nét ác liệt, khí chất kiêu ngạo. Lâm Sất tháo găng tay, bắt tay cùng Hạ Diễm, hai người cùng đi vào phòng khách, nhìn như hài hòa khách khí, kỳ thực mỗi người một ý, các loại sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

“Cần uống chút gì không? ” Hạ Diễm hỏi.

“Không cần.” Lâm Sất nhìn đồng hồ, rõ ràng không muốn dây dưa thêm, hỏi thẳng: “Anna đâu?”

“Tiên sinh, nếu đã đến rồi, không bằng anh ở đây du ngoạn mấy ngày đi.” Hạ Diễm hết lòng nói.

“Không cần, lịch trình của tôi rất bận.” Lâm Sất trực tiếp từ chối.

Hạ Diễm nhíu mày: “Xin chờ một chút, Lâm Sất tiên sinh, Anna đi rồi, tôi thật sự không nỡ rời xa nàng, xin cho phép tôi ở cùng Anna nhiều hơn một chút.”

Trên mặt Lâm Sất lộ ra một nụ cười trào phúng.

Hạ Diễm lại không thấy có gì thất thường: “Xin cho tôi thêm một giờ, để tôi gọi phu nhân tôi đến chiêu đãi anh.”

Lâm Sất sắc mặt tao nhã rút đi, bắt đầu trở nên ác liệt: “Không cần làm phiền Hạ phu nhân.”

“Tiên sinh!” Hạ Diễm trong ánh mắt mang theo khẩn cầu.

Lâm Sất chán ghét Hạ Diễm, tự nhiên cũng chán ghét vị phu nhân kia. Hạ Diễm có mới nói cũ, vị phu nhân kia chắc cũng chẳng phải người tốt lành gì, ngu ngốc ngu ngốc, mã tầm mã. Hắn đối với vị phu nhân kia một chút hứng thú cũng không có, càng không muốn gặp mặt.

Lâm Sất trên mặt mang theo thiếu kiên nhẫn, giận dữ cũng không cần che giấu: “Tôi có thể chờ anh một canh giờ, thế nhưng đừng có để cho tôi nhìn thấy vị phu nhân kia.”

Hạ Diễm sau khi rời đi, Lâm Sất liền ngồi chờ ở đây. Trước đây khi Anna còn sống, đã từng mời hắn tới đây chơi, Lâm Sất ở đây tận mấy ngày, không gian yên tĩnh, thích hợp để ở lại. Thế nhưng lần này đến, chủ nhân của nơi này đã thay đổi, hắn ngồi ở chỗ này toàn thân cũng không thoải mái.

Tên mập như một cục tròn tròn từ trên lầu lặn xuống, trong tay còn bưng một ly cà phê, phóng tới trước mặt Lâm Sất, trên mặt mang đầy vẻ lấy lòng. Lâm Sất từ quần áo cho đến hành vi cử chỉ đều không giống như người tầm thường. Tên mập có bản tính yêu tiền, thấy người có tiền đã nghĩ đến thu nhập.

Lâm Sất không thích tên mập nhìn như khôn lỏi, kỳ thực ánh mắt quá mức ngu ngốc.

“Tôi là trợ lý trước đây của Hạ đại phu nhân. Hiện tại cũng theo ngài ấy đến Hạ gia. Phu nhân hôm nay có chút bận, cho nên không thể đến hầu ngài.”

Từ tên mập này liền có thể thấy được chủ nhân hắn thế nào, Lâm Sất vẫn giữ phong độ: “Không sao.”

Thấy Lâm Sất không uống, tên mập kia lại đẩy ly cà phê lại gần Lâm Sất hơn: “Tiên sinh, xin mời dùng cà phê.”

“Cảm tạ, tôi tạm thời không muốn uống.” Lâm Sất nói.

Tên mập hắc hắc cười hai tiếng: “Tiên sinh, ngài làm nghề gì?”

“Ngài phải ở lại chỗ này mấy ngày sao?”

“Ngài hiện tại đã bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ngài cưới vợ chưa?”

Vào lúc Lâm Sát sắp bị tên mập này phiền chết. Hạ Diễm rút cuộc ôm hũ tro cốt từ trên lầu đi xuống. Lâm Sát đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt Hạ Diễm, từ trong tay Hạ Diễm cẩn thận từng li từng tí nhận lấy. Hắn tựa hồ không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa: “Xin cáo từ.”

Lâm Sát nói xong, Hạ Diễm cũng không đáp lại, Lâm Sát liền xoay người rời đi.

Hạ Diễm đi tới bên cửa, nhìn bóng lưng Lâm Sát xa dần, ánh mắt không khỏi hơi hơi nheo lại. Tên mập cũng đi tới cửa, thở dài nói: “Vì cái gì mà ngài ấy không thích Y Lý vậy?*” Nói xong mới hậu tri hậu giác nhận ra trên thân thể người kia tỏa ra hơi lạnh vô cùng đáng sợ.

Hạ Diễm quay đầu nhìn tên mập một cái.

Tên mập nhìn Hạ Diễm: “Ngài trường tôi làm gì?”

Hạ Diễm giơ tay lên, làm ra bộ dáng muốn đánh hắn, tên mập vội vã hơi co đầu lại, khí thế trong nháy mắt đã không còn.

“Sáng sớm đã ra ngoài.”

“Em ấy đang mang thai, còn không mau đi tìm?”

Tên mập nhìn uy lực của Hạ Diễm liền tròn vo lặn đi.

Lâm Sát rời khỏi Hạ gia. Phi cơ mỗi lần trải qua chuyến đi dài đều cần tiến hành bảo trì, cách thời gian trở về còn có một tiếng. Lâm Sát trước hết ngồi xuống trong một quán café ở nội thành.

Cao ốc san sát, phi cơ cứ bay qua bay lại, thành phố này trình độ phát triển không thua kém gì Đế Quốc. Mà hiện tại, ôm hũ tro cốt trong lòng ngực, Lâm Sát càng kích động muốn phá hoại thành phố này. Mà hiện tại hắn kỳ thực cũng đang làm chuyện này, hắn muốn chôn thành phố này xuống cùng Anna...

Một thân âu phục trắng tắp, nam nhân từ đằng xa đi tới trước mặt Lâm Sát, cung kính nói: “Tiên sinh, phi cơ đã bảo trì xong xuôi, chúng ta có thể trở về rồi.”

Lâm Sát đứng lên, hắn cùng Cách Lỗ Tư rời khỏi quán café, đi tới một chỗ đất trống, phi cơ đang đậu ở chỗ này. Thời điểm Lâm Sát mới vừa sải bước chân về phía phi cơ, bước chân đột nhiên dừng lại, ánh mắt của hắn khẩn trương nhìn về phía trước, nơi đó có một gương mặt quen thuộc vừa lóe lên một cái liền biến mất.

Tâm trí Lâm Sát dao động kịch liệt, bước chân đã không còn khống chế được đi ra ngoài. Nơi này là khu mua bán, lượng người tới lui rất nhiều, vừa rồi chỉ là nhìn thoáng qua một chút, thế nhưng Lâm Sát có dự cảm, hắn cảm giác mình không có nhìn lầm.

“Tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì sao?” Cách Lỗ Tư chạy tới hỏi.

Lâm Sát không để ý đến hắn, đột nhiên xoay người, tiếp đó lên phi cơ. Hắn đem người điều khiển ném đi, tự mình lái phi cơ, cũng không để tâm đến Cách Lỗ Tư, phi cơ đã cất cánh.

Nhìn phi cơ bay qua trên đỉnh đầu của mình, Cách Lỗ Tư trong nháy mắt sững sờ. Cậu không biết là đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng cậu biết chắc chắn đã có cái gì đó phát sinh, mới khiến Lâm Sát đột nhiên lại trở nên không bình thường như vậy. Trên thế giới này, việc có thể khiến Lâm Sát hoảng hốt rất ít, lẽ nào...

Phi cơ của Lâm Sát là chọn loại bay thấp, tốc độ bay cũng chậm, thế nhưng so với người đi bộ vẫn là rất nhanh. Ánh mắt của hắn trong đám người tìm tòi, từng chút từng chút mà nhìn, khi hắn đem toàn bộ vùng này tìm qua một lần, tâm tình Lâm Sát đột nhiên nguôi xuống.

Hắn đến cùng là đang làm gì? Chỉ mới nhìn thấy một gương mặt tương tự, hắn lại điên cuồng đi tìm kiếm. Hơn nữa lần này không phải là lần đầu tiên. Lần trước hắn ở Đế Quốc, hầu như đem hết cái thành phố đào lên, lại phát hiện người kia không phải Y Lai.

Y Lai đã chết rồi, hắn một lần rồi lại một lần tự nói với chính mình. Thế nhưng trong lòng luôn có loại cảm giác không cam lòng. Khi con người đang trong hoàn cảnh tuyệt vọng sẽ sản sinh ám ảnh tâm lý, luôn cố suy nghĩ tích cực. Hết thấy đều đã chứng thực rằng Y Lai đã chết, thế nhưng sâu trong nội tâm Lâm Sát, cứ cố chấp rằng Y Lai còn sống.

Lâm Sắt thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn lại, cái quay đầu trong nháy mắt đó, từ bên cạnh hắn, bên trong một chiếc phi cơ tức tốc bay qua, hắn đột nhiên nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Lâm Sắt tấn tốc đuổi theo.

“Thiếu gia, chiếc phi cơ kia hình như đang đuổi theo chúng ta.” Tên mập chột chột cánh tay Y Lai, nhỏ giọng nói.

Y Lai cũng có chú ý tới, y hiện tại kết hôn cùng con nhà giàu, đối phương lẽ nào muốn bắt cóc mình?

“Tiểu Hạ, cố bỏ xa chiếc phi cơ kia đi.” Y Lai ra lệnh.

“Vâng, thưa phu nhân.” người điều khiển phi cơ nói. Đột nhiên, phi cơ xoay vòng 360 độ, xoay xong, Y Lai xem chút nữa rơi xuống đất.

Y muốn chính là bỏ xa phi cơ kia, không phải muốn chơi trò tàu bay.

Có điều sau cái trò tàu bay đó, chiếc phi cơ xác thực đã biến mất.

Lâm Sắt đột nhiên đập một cái lên bảng điều khiển phi cơ, sắc mặt cực kỳ khó coi. Trước mặt hắn đã là không gian trống rỗng, chiếc phi cơ kia đã hoàn toàn biến mất.

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu đột nhiên lóe ra một tia sáng. Nếu như vừa rồi hắn không có nhìn lầm, cái người ngồi cạnh Y Lai trong phi cơ kia chính là tên mập đáng ghét ở nhà Hạ gia.

17. Chương 17: Gặp Lại (hạ)

Hạ Diễm mở cửa, lúc nhìn thấy người đang đứng bên ngoài, trên mặt lộ ra kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Lâm Sắt lại quay lại.

“Tên mập kia đâu? ” Lâm Sắt trực tiếp hỏi.

“Ra ngoài mới vừa trở về rồi. Hiện tại đang ở trên lầu, tiên sinh tìm hắn có việc gì không? ” Hạ Diễm dò hỏi, trong lòng đem tên mập kia mắng mấy trăm lần, xem ra sắc mặt Lâm Sắt rất khó coi, tên mập này chẳng lẽ lại đắc tội người ta rồi?

“Tôi có chuyện muốn hỏi hắn.” Lâm Sắt nói.

Hạ Diễm kêu tên mập đi xuống.

Tên mập hùng hục chạy đến, vây quanh Lâm Sắt chạy hai vòng, trên mặt lộ ra nụ cười khen ngợi, chân chó* nói: “Tiên sinh, ngài tìm tôi? ”

(Chân chó*: chỉ người nịnh nọt, đeo bám.)

Lâm Sắt nhìn Hạ Diễm một chút, Hạ Diễm cũng nhìn hắn. Lâm Sắt đi ra ngoài, tiến ra cửa, tên mập vẫn đứng tại chỗ. Hạ Diễm đập tên mập một cái, tên mập vội vã lặn hùng hục ra ngoài.

“Tôi hỏi cậu.” Lâm Sắt nói.

Tên mập gật đầu liên tục.

“Người mới vừa rồi ngồi cùng cậu trong phi cơ là ai?” Lâm Sắt hỏi.

“Tiểu Hạ? Thiếu gia?” Hai cái tên đang bay lòng vòng trong đầu tên mập.

Lâm Sắt suy nghĩ một chút: “Thiếu gia cậu đang ở đâu?”

Tên mập chỉ chỉ vào phía sau cửa phòng.

Lâm Sắt theo tên mập lại đi vào trong biệt thự. Đúng vào lúc này, cửa phòng trên lầu hai mở, có một người đi ra.

Lâm Sát quay đầu nhìn lại, tiếp đó hấn ngậy người, tâm hấn đột nhiên nhảy một cái, tựa như có thứ gì mãnh liệt dâng trào. Nam nhân mặc thường phục* rộng rãi, tóc ngắn màu đỏ được cắt tỉa vô cùng chính tề, mắt như ngọc thạch trong suốt, đôi môi cho dù không tô son vẫn cứ đỏ hồng như vậy. Lâm Sát xưa nay chưa từng thấy, cư nhiên lại có đến hai người giống nhau như vậy, không chỉ giống ở hình dáng, mà đến vẻ mặt hoặc kia cũng giống nhau như đúc. Nam nhân kia mang dáng vẻ hững hờ, còn cả cái điệu bộ lúc hít mũi, quả thật cùng Y Lai giống nhau như đúc.

(Thường phục*: Quần áo mặc ở nhà.)

Y Lai... Y Lai thật sự đã chết rồi! Chỉ là bởi vì ý nghĩ này, Lâm Sát liền cảm thấy được trong lòng một trận đau đớn. Lâm Sát là người tâm tình nội liễm, trong lòng hấn dù có sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, thế nhưng biểu hiện ở bên ngoài, chỉ là khuôn mặt căng thẳng, ánh mắt trở nên thâm trầm, ngón tay theo bản năng mà đưa lên.

Lúc đang đi trên đường, có người đánh cho mình một đòn cảnh cáo thì cảm giác ra sao chứ? Đây chính là cảm giác của Y Lai lúc này. Khi đứng trên lầu nhìn thấy người đàn ông này, y trong nháy mắt có chút bối rối. Y xem như chính mình sẽ không bao giờ nhìn thấy Lâm Sát nữa, thế nhưng ở tình huống bất ngờ như vậy không kịp chuẩn bị, y lại gặp hấn. Y chỉ là vội vã nhìn lướt qua, rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, rũ mắt xuống che lấp tâm tư chính mình...

Y không phải Y Lai, Y Lai đã chết rồi, y là Y Lý, là vợ của Hạ Diễm. Trong nháy mắt đó, Y Lai đột nhiên bình tĩnh lại. Trên mặt của y treo lên một nụ cười ôn hòa, Y Lai sẽ không cười như vậy. Y Lai từng bước tiến đến, đi tới bên người Lâm Sát.

Đương lúc người kia đi đến bên cạnh Lâm Sát, Lâm Sát theo bản năng mà liếc mắt nhìn y, có vô số lần, Y Lai đều là chậm rãi đi tới như vậy, tiếp đó sà vào lồng ngực hấn. Thế nhưng lần này, y không thể nữa, y trực tiếp đi đến bên cạnh người đàn ông khác. Người đàn ông kia đem y kéo vào trong lồng ngực, thân mật mà xoa xoa đầu y, tiếp đó nói với Lâm Sát: “Lâm tiên sinh, đây chính là vợ của tôi, tên Y Lý.”

Câu nói này khiến cho Lâm Sát có chút choáng váng.

Y Lý, vợ của Hạ Diễm.

Thế nhưng vì sao mà y lại có gương mặt cùng Y Lai giống nhau đến như vậy?

Lâm Sát đột nhiên cảm thấy hành động thân mật của hai người kia có chút ngứa mắt, cho dù y không phải là Y Lai, cho dù đây chỉ là gương mặt của một con người xa lạ, hấn cũng không thể chịu đựng được y bị một người đàn ông khác ôm vào trong ngực. Lâm Sát cảm giác hấn tựa hồ có hơi run lên.

Ngón cái Lâm Sát vuốt nhẹ bàn tay của mình, Y Lai hiểu rõ hấn, đây là hấn đang căng thẳng bất an. Lâm Sát gặp lại y, tất nhiên sẽ cảm thấy căng thẳng bất an.

Y Lai đầu tiên là cảm thấy kỳ quái, có điều rất nhanh sau đó đã hiểu ra. Y chết rồi, không có ai trở ngại dây dưa cùng Lâm Sát, Lâm Sát có thể cùng A Thụy Tự hạnh phúc bên nhau. Tất cả những điều này đều là để thỏa mãn tâm tư Lâm Sát. Nếu như vạn nhất y sống lại, Lâm Sát lại gặp phải một phiền phức lớn, cho nên Lâm Sát mới cảm thấy bất an.

Vô luận là vì lý do gì, Y Lai đều quyết định, không thể để cho Lâm Sát phát hiện ra y còn sống. Y rất nhanh liền điều chỉnh tốt trạng thái cùng tư thái.

Y Lai đối với Lâm Sát đưa tay ra, lễ phép nói: “Lâm tiên sinh, chào ngài, rất hân hạnh được gặp ngài.”

Lễ phép mà xa cách, Y Lai sẽ không nói chuyện như vậy với hấn. Hơn nữa, tiếng nói của y trầm trầm khàn khàn, cũng không giống thanh âm trong trẻo của Y Lai. Lâm Sát trong lòng có chút lạc lõng. Hấn cũng đưa tay ra, nắm chặt lấy tay y, Lâm Sát tựa hồ có hơi thất thần, bắt tay đối phương có hơi lâu.

Hạ Diễm ánh mắt đảo qua nhìn hai người, trong mắt lóe ra một tia đăm chiêu.

“Hai người biết nhau à?” Hạ Diễm hỏi.

“Không có quen.” Y Lai nói.

“Hình dáng Y Lý giống với một người quen cũ của tôi.” Lâm Sát nói.

“Lâm tiên sinh, ngài có thể cùng Y Lý tâm sự, tôi đi nhìn Anna một chút.” Hạ Diễm nói. Hạ Diễm ôm hũ tro đặt bên cạnh Lâm Sắt rồi đi.

Lần này Lâm Sắt trả lời là: “Tốt.”

Hạ Diễm rời đi, Lâm Sắt trên ghế sa-lông ngồi xuống. Tư thái của hắn nhàn nhã, ánh mắt lơ đãng đánh giá cách bài trí của gian phòng, chỉ là cuối cùng ánh mắt lại rơi lên người nam nhân ngồi đối diện hắn.

Nam nhân kia vẫn ngồi yên tĩnh, y hơi hơi rũ mắt, lông mi dài che lấp đi ánh sáng trong đáy mắt. Y không nói gì, Lâm Sắt cũng không đoán ra y nghĩ gì.

“Dung mạo cậu thật rất giống một người bạn của tôi.” Lâm Sắt nói.

Nam nhân hai tay nắm lấy nhau, siết càng thêm chặt một chút: “Có thật không?”

“Cậu rất sợ tôi?” Lâm Sắt hỏi. Người đối diện không nhìn hắn được một cái, điều này làm cho tâm tình của hắn có chút u ám.

“Không có!” Nam nhân liền vội vàng lắc đầu, đột nhiên khiếp sợ đứng dậy, có vẻ hơi hoảng loạn: “Ngài có muốn uống gì không?”

Lâm Sắt căn bản không có tâm tư uống cái gì hết, hắn vốn là muốn từ chối, chỉ là tâm đột nhiên xoay chuyển một cái, nhân tiện nói: “Một ly café, cảm ơn.”

Nam nhân tự mình đi đến rót một ly café, tiếp đó đưa tới trước mặt Lâm Sắt, ngay lúc y muốn lùi lại, Lâm Sắt đột nhiên nắm lấy tay y.

Nam nhân tựa hồ có chút hoảng, lông mi run lên một cái, nỗ lực muốn thu lại tay chính mình.

Lâm Sắt đột nhiên hoàn hồn, hắn đang làm gì đây? Hắn cảm thấy thật vô vị, người này chỉ đơn giản có gương mặt giống với Y Lai, căn bản không phải Y Lai.

Lâm Sắt như vô lực tựa lên ghế sa-lông, trên nét mặt anh tuần lộc ra vẻ phiền muộn. Tay hắn xoa xoa huyệt Thái Dương, nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Bởi vì hắn nhắm mắt lại, cho nên không nhìn thấy nam nhân đối diện trên mặt lộ xuất một nụ cười tự giễu.

Sau một tiếng, Hạ Diễm xuất hiện, còn mang theo hũ tro của Anna. Hắn đem hũ tro cẩn thận từng li từng tí ôm vào trong lòng, thật sự giống như đang âu yếm thê tử. Hắn hôn hũ tro một hồi, trên mặt lộ xuất vẻ mặt lưu luyến không nỡ rời xa, cuối cùng đem hũ tro đưa tới: “Lâm tiên sinh, xin ngài chăm sóc tốt cho Anna.”

Lâm Sắt trịnh trọng nhận lấy.

Hạ Diễm khom người chào hắn.

“Chúc ngài thượng lộ bình an.” Hạ Diễm nói.

“Nơi này dù sao cũng là nơi Anna từng sống, tôi muốn ở lại đây mấy ngày.” Lâm Sắt đột nhiên nói.

Lâm Sắt chán ghét Hạ gia, ghét Hả Thần tình, hận không thể lập tức rời đi, như thế nào lại có ý muốn ở lại chỗ Hạ gia? Lâm Sắt vội vã rời đi, hiện tại lại quay trở về, rõ ràng cùng Y Lý có quan hệ. Có điều hắn bây giờ là loạn trong giặc ngoài, nếu như có thể cùng Lâm Sắt hòa hoãn quan hệ, lại là hết sức tốt. Chỉ trong nháy mắt, Hạ Diễm liền nghĩ qua vô số chuyện.

“Vô cùng hoan nghênh, chỗ này của tôi có rất nhiều phòng khách. Mấy ngày nay công việc của tôi có chút bận, không thể đi theo hầu chuyện, quản gia sẽ phục vụ anh bất kể lúc nào.” Hạ Diễm nói.

“Y Lý là tốt rồi.” Lâm Sắt nói.

Hạ Diễm đột nhiên quay đầu nhìn Y Lai một chút, Y Lai cũng lộ ra vẻ mặt như thấy quỷ.

Trong lòng Lâm Sắt vô cùng đa nghi, hắn vừa diễn một phen, cũng không có gì có thể gạt được Lâm Sắt. Lâm Sắt sẽ không cho phép bất cứ nhân tố nào gây bất lợi cho sự tồn tại của mình, cho nên hắn muốn hoàn toàn xác nhận thân phận của y.

Y Lai đột nhiên muốn cười, y đã minh bạch rõ ràng nói chính mình sẽ không quẩn lấy hắn nữa, cũng là đã chết đi một lần, vậy mà Lâm Sát vẫn là không chịu buông tha cho y. Y cùng Lâm Sát đã ba năm lên giường, Lâm Sát cũng chưa từng tin tưởng y.

Trong bản QT một từ nhiều nghĩa, nếu chuyển sang thuần Việt thì rất khó diễn giải T~T Cho nên mình xin phép đôi lúc sẽ thêm một chút xíu xiu từ để làm mượt câu văn hơn mà dễ hiểu nữa T*T Mong mọi người thông cảm nha~

18. Chương 18: Chân Tướng (thượng)

Hạ Diễm nói: “Y Lý, mấy ngày nay em thay tôi chiêu đãi Lâm tiên sinh thật tốt.” Nói xong còn ở trên trán thanh niên hôn một cái, “Lâm tiên sinh là khách quý của chúng ta, mấy ngày nay cực khổ cho em rồi.”

Nam nhân rũ mắt xuống, trên mặt tựa hồ có hơi thẹn thùng, thấp giọng nói: “Không sao mà.”

Hạ Diễm đem người kia nửa ôm vào trong lồng ngực, rất thân mật. Lâm Sát đứng một bên, ánh mắt u ám, trong lòng thổi qua một luồng khí lạnh, trầm thấp nặng nề.

Phòng khách rất nhanh chuẩn bị xong, Lâm Sát tiến vào, mà Y Lai thì lại theo Hạ Diễm trở về phòng. Cửa phòng đóng lại, trên mặt Hạ Diễm vẻ sùng nịch đã hoàn toàn biến mất, hắn ở trên ghế sa-lông ngồi xuống, ánh mắt như có thâm ý đánh giá Y Lai: “Em biết Lâm Sát?”

“Không quen biết, tôi chưa từng đến Đế Quốc, anh không tin thì có thể tra quá khứ của tôi.” Y Lai nói.

“Biểu hiện của em cũng không giống như cùng hắn qua lại thân mật, thế nhưng em lại có hài tử.” Hạ Diễm nói, rõ ràng là không tin y.

Y Lai có chút nghẹn lời: “Nếu như tôi nói tôi cũng không biết làm sao mà mang thai, thì anh có tin tôi không?”

“Lẽ nào đứa nhóc là của tên mập đáng chết kia?” Hạ Diễm nói.

“Anh nghĩ sao vậy???”

Hạ Diễm cau mày suy nghĩ một chút: “Chuyện đó quên đi, nón xanh đội như vậy thật quá đáng tiếc*.”

(*Đội nón xanh là việc bị phản bội á, ý anh Diễm là tình địch của mình mà là tên mập thì quá nhục rồi:D)

“Lâm Sát sao lại muốn ở lại, còn chỉ đích danh em phục vụ?” Hạ Diễm vẫn cảm thấy nghi hoặc.

Y Lai trong lòng hồi hộp một hồi, sắc mặt lại lộ ra một nụ cười mê hoặc: “Lẽ nào bởi vì tôi quá đẹp?”

Mắt Y Lai dài nhỏ, đuôi mắt hơi hơi câu lên mang theo vẻ quyến rũ trời sinh, đặc biệt là lúc y cười rộ lên như vậy, quả thật là trời sinh tuyệt sắc, khiến cho miệng lưỡi hắn khô không khóc. Hạ Diễm nhìn y, đột nhiên có loại kích động muốn đem y đặt ở dưới thân. Có điều phản ứng kia chỉ trong nháy mắt, Hạ Diễm rất nhanh đã lấy lại tinh thần.

Y Lai có chút thất bại, Hạ Diễm phòng thủ tâm tư quá giỏi đi!

“Lâm Sát nói hình dáng tôi giống người quen của hắn. Hay là không phải vì ta quá đẹp, mà vì gương mặt đại chúng* này?”

(Gương mặt đại chúng*: khuôn mặt giống với người khác)

Hai người nói chuyện thật lâu, cũng không có đưa ra được kết luận.

“Mấy ngày nay, em phải cố gắng chiêu đãi Lâm Sát, hắn muốn cái gì liền làm cái đó, nhất định phải làm cho hắn thư thái.” Hạ Diễm phân phó nói.

“Mấy ngày trước anh còn muốn đem hấn đánh cho một trận cơ mà?” Y Lai nói.

Hạ Diễm hoàn toàn không vì bị giễu mà quần bách: “Tôi hiện tại cũng muốn vậy, có điều thương nhân vì lợi ích nên nhẫn nại.”

Y Lai gật gật đầu: “Tôi sẽ khiến Hạ đại thiếu gia hài lòng.”

Hạ Diễm sờ sờ mái tóc hơi rối của Y Lai.

“Nhớ kỹ ước định của chúng ta lúc trước, tôi đội nón xanh một lần được rồi, không muốn đội nón xanh lần thứ hai.” Hạ Diễm nói. Ngờ khí của hấn cũng không đáng sợ, ánh mắt lại mang theo cảnh cáo.

Y Lai tiếp tục gật đầu.

Để khen thưởng cho Y Lai, hôm đó y được cơ hội ngủ trên giường, Hạ Diễm ngủ trên ghế sa-lông. Đêm đó, Y Lai ngủ như thế nào cũng không thấy an ổn, kỳ thực từ sâu trong nội tâm, y hấn là không muốn nhìn thấy Lâm Sát. Thế nhưng đây là công việc, là nhiệm vụ của y, y là Y Lai, y không thể trốn tránh. Hơn nữa Lâm Sát đã hoài nghi, y càng trốn tránh, Lâm Sát sẽ càng hoài nghi. Đây kỳ thực cũng là một cơ hội, một lần khiến cho Lâm Sát hoàn toàn yên tâm, việc y cần làm là chứng minh chính mình là Y Lý, không phải là Y Lai.

Y Lai đem tư liệu trong chiếc nhẫn của Y Lý điều tra lại, đem quá khứ từ nhỏ đến lớn của Y Lý ghi tạc vào trong lòng. Y Lý nhất gan đơn thuần, thích ăn thích ngủ. Người như vậy, rất dễ sắm vai, thế nhưng diễn cũng rất khó. Bản tính Y Lai quá khó để sửa đổi.

Thời gian Lâm Sát rời giường rất có quy luật, sáng sớm bảy giờ liền rời giường. Hạ Diễm và Y Lai cùng hấn dùng qua bữa sáng. Y Lai cảm thấy, kỳ thực Hạ Diễm cùng Lâm Sát kỹ năng diễn xuất tốt hơn y nhiều. Rõ ràng là hai người chán ghét lẫn nhau, trên thương trường đấu đá đến một mắt một còn, mà hiện tại, cư nhiên lại có thể cùng nhau dùng bữa sáng, bầu không khí ấm áp hài hòa, khách khí đến cực điểm.

Y Lai tự mình vui đầu ăn cơm, đem chính mình ngụy trang thành kẻ tham ăn. Lúc y ngẩng đầu lên, liền cảm giác được Lâm Sát đang nhìn mình. Y Lai cười rộ lên về thiên chân vô tà*, Lâm Sát về mặt nhu hòa, cũng cười đáp Y Lai.

(Thiên chân vô tà*: Lương thiện, không có ác tâm)

Y Lai cảm giác như mình thấy quý. Trong quá khứ, Lâm Sát chưa từng cười tươi như vậy với y, phần lớn là vô cảm.

Sau khi cơm nước xong, Lâm Sát cùng Y Lai ngồi lên phi cơ. Y Lai rất yên tĩnh ngồi đó, hai tay đặt phía trước, trên mặt lộ xuất vẻ ngây thơ, tựa như một nhóc con ngoan ngoãn, mang theo một chút mất tự nhiên. Y Lai nghĩ, nguyên lai Y Lý chính là đáng đáp kiểu này.

Ánh mắt Lâm Sát đều là thỉnh thoảng rơi trên người y, hấn quan sát nhất cử nhất động của y. Tối hôm qua, hấn đã thu được tư liệu của vợ Hạ Diễm, từ lúc sinh ra, gia đình, tính cách, quá trình trưởng thành, đều được ghi chép rõ ràng. Từ ánh nhìn, cử chỉ đến tính cách, đều là hai con người hoàn toàn khác nhau, thế nhưng khi hấn nhắm mắt lại, lại có cảm giác như Y Lai đang ở cạnh bên.

Y Lai tự nhiên cảm giác được ánh mắt của hấn, y nghĩ mình hiện tại đang diễn vai Y Lý, trên mặt lộ vẻ ngại ngùng: “Lâm tiên sinh, ngài nói hình dáng tôi giống một vị người quen của ngài? Là bạn hay là kẻ thù vậy?”

“Là bạn.”

“Là người mà ngài yêu mến sao?” Về mặt Y Lai có chút hiếu kỳ.

“Không phải.” Lâm Sát theo bản năng mà trả lời.

“Cậu thích gì?” Lâm Sát chủ động hỏi.

“Tôi thích ăn vặt.” Y Lai nói.

Lâm Sát lại hỏi mấy việc liên quan đến gia đình của Y Lý, Y Lai đều trả lời.

“Mẹ tôi mất sớm, sau đó cha tôi liền lấy mẹ kế. Lúc đầu, mẹ kế đối với tôi rất tốt, sau đó sinh em trai nữa, em trai tôi rất đáng yêu.” Y Lai nói.

“Cậu yêu Hạ Diễm sao?” Lâm Sát hỏi.

“Yêu. Anh ấy đối với tôi rất tốt.”

“Nếu như tôi cùng Hạ Diễm, cậu sẽ chọn ai?”

“Tôi đã kết hôn cùng Hạ Diễm.” Y Lai nói. Y cảm thấy Lâm Sát có chút lạ, những vấn đề này không giống với Lâm Sát bình thường sẽ hỏi, giống như là bị động kinh ấy. Lâm Sát hỏi một câu, y sẽ trả lời một câu.

Y Lai cùng Lâm Sát ở trong thành phố đi dạo một vòng. Lâm Sát đối với du ngoạn tựa hồ chẳng có chút hứng thú, hẳn đầu tiên là hỏi dò Y Lai một phen, tiếp đó bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Y Lai nỗ lực diễn vai Y Lý, đồng thời đem sở thích của mình đổi hết, nỗ lực rửa sạch dấu vết Y Lai trên người mình.

Y còn nhân cơ hội mang Lâm Sát đi trả thù. Giống như mang Lâm Sát đi ăn món hủn hủn ghét nhất, thời điểm nhìn Lâm Sát chán ghét đem những đồ ăn sền sệt nuốt xuống, Y Lai trong lòng đã hân hoan vô cùng. Y còn mang Lâm Sát tới công viên, hai người cùng nhau ngồi trên vòng đu quay, nhìn Lâm Sát thiếu kiên nhẫn, mà đáng về cổ nhẩn nhẩn, tâm tình Y Lai càng thêm tốt, khéo miệng không khỏi câu lên.

Có điều y chính là cười ngây ngô đến ngốc nghếch như Y Lý.

Lâm Sát đột nhiên ôm lấy Y Lai, Y Lai thân thể đột nhiên cứng lại, toàn thân tóc gáy đều dựng đứng lên.

“Cậu hình như rất vui vẻ?” Lâm Sát nghiêm mặt nói.

Y Lai ngây thơ mà nhìn hắn: “Vậy à?”

Lúc đi xuống, Y Lai liền phóng ra ngoài trước.

“Y Lai.” Lâm Sát đột nhiên kêu một tiếng.

Y lai theo bản năng mà quay đầu lại nhìn, chỉ là đầu vừa quay lại một nửa liền cứng lại. Động tác phảng phất như chậm lại, đầu y rồi cuộc xoay lại. Nhìn Lâm Sát, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nói: “Ngài nói cái gì?”

Tâm y bắt đầu kịch liệt nhảy lên.

Y biết Lâm Sát đang cố thăm dò y.

19. Chương 19: Chân Tướng (hạ)

“Y Lai là người quen cũ của tôi, tôi chỉ là đột nhiên nhớ đến cậu ấy.” Lâm Sát nói.

Trong lòng Y Lai khấp khểnh kia vẫn chưa nguôi xuống, y biết tiếp đến y càng nên cẩn thận một chút.

“Lâm tiên sinh, ngài có thứ gì đặc biệt yêu thích không?” Y Lai hỏi.

Lâm Sát suy nghĩ một chút: “Biển rộng ở Hải Thần tinh rất đẹp... Không bằng đi bơi đi?”

Bơi cái khỉ gió! Y Lai xưa nay không biết hắn có loại yêu thích như vậy, Lâm Sát hận không thể đem chính mình mỗi ngày bao bọc lại, không lộ nửa điểm da thịt, như thế nào lại thích bơi???

Thế nhưng hiện tại, Lâm Sát là khách quý, y chỉ có thể nghe theo.

Bọn họ đến bãi tắm lớn nhất Hải Thần tinh. Cổ đông lớn của nơi này cũng chính là Hạ gia, quản lý nghe nói Hạ phu nhân đã tới, vội vàng ra ngoài nghênh đón, đồng thời thay bọn họ sắp xếp bãi tắm đơn.

Y Lai đi thay áo tắm, lúc đi đến trước gương, mặt y đột nhiên nghiêm túc hẳn. Chỗ eo của y có một cái bớt hồng hồng to bằng ngón tay cái, y cùng Lâm Sát đã lên giường nhiều lần như vậy, Lâm Sát tự nhiên

cũng sẽ quen thuộc cơ thể của y, nếu để cho hắn thấy cái bớt này, vậy mọi cố gắng trước giờ của y đều tan thành mây khói.

Y Lai thần sắc bất định mà nhìn cái bớt kia, cuối cùng nghĩ ra cách.

Thời điểm Y Lai đi ra ngoài, Lâm Sát đã cởi bỏ âu phục, trên người chỉ mặc cái quần bơi. Vóc người Lâm Sát rất đẹp, vai rộng eo hẹp, da dẻ màu đồng, bắp thịt vừa vặn bao trùm ở trên người, như một con dã thú, sức sống mãnh liệt vô cùng.

Lâm Sát thẳng tắp đứng ở nơi đó, Y Lai vừa đi đến, ánh mắt hắn liền rơi trên người y. Thanh niên cũng chỉ mặc một cái quần bơi, ánh mắt Lâm Sát đầu tiên là rơi trên eo y, mắt lóe sáng, tiếp đó rơi trên mặt y. Thanh niên rất đẹp, da thịt trắng nõn, mặt mày dài nhỏ, mũi tinh tế, môi đỏ au, cằm trợt, ngũ quan phối hợp lại với nhau, chỉ có thể dùng từ xinh đẹp mà hình dung. Dáng vóc xương bướm của nam nhân cũng rất xinh đẹp, eo thon, hông vênh cao.

(Cái vụ xương bướm làm mị hoang mang ghê >.< nó=" là=" một=" phần=" xương=" ở=" phần=" đầu=" chúng=" ta=" đấy=" nhé=" ">v< làm=" mị=" nghĩ=" bậy=" hà=" ">

~)

Lâm Sát trong lòng khê động, cái “kia kia” đang ẩn trong quần hình như có phản ứng, hắn đột nhiên xoay người, thân thể liền như cá bơi vào trong nước.

Y Lai thở phào nhẹ nhõm, Lâm Sát quả nhiên là muốn nhìn cái bớt kia của y, cũng may y che giấu tốt, màu sắc nơi đó cùng da thịt giờ đã giống nhau. Y Lai đi tới, tiếp đó nhảy xuống. Y yêu nước, khi bơi ở trong nước, y có loại cảm giác như trong cơ thể mẹ vậy, y nhắm mắt lại, nước tùy ý mà vây lấy y, gột rửa cho y.

Đột nhiên, sau lưng y xuất hiện một cơ thể nóng rực, người kia từ phía sau ôm lấy y, tay đặt lên ngực y, ngay hông còn có một vật cứng chột chột. Y Lai mở choàng mắt, gương mặt anh tuấn của Lâm Sát liền hiện lên.

Mặt trời bị mây đen che lấp, trời đã tối đi, vực biển sâu mấy trăm dặm, chỉ hai người bọn họ. Y Lai bỗng nhiên hoàn hồn, đẩy Lâm Sát ra, trên mặt lộ xuất vẻ sợ hãi: “Ngài...ngài muốn làm gì?”

Lâm Sát không hề bị lay động, một cánh tay thủ sẵn ôm thân thể y thật chặt, một tay khác thì lại ấn xuống eo Y Lai một cái. Y Lai đột nhiên cảm thấy tê dại một hồi, tiếp theo liền trở thành một trận khoái cảm, thân thể y không chế không được run nhẹ lên.

“Đây là điểm mẫn cảm của cậu.” Âm thanh Lâm Sát trầm thấp vang lên.

Sau một khắc, hắn liền đem Y Lai ôm vào trong ngực thật chặt, giống như ôm một bảo bối đã mất đi lại tìm về được, khẩn trương, không chịu buông ra nửa phần.

Y Lai còn sống. Trong lòng hắn tràn đầy vui sướng, tâm tình có chút lắng lại, hắn lần đầu biết, vậy ra Y Lai sống sót đối với hắn mà nói lại quan trọng như vậy.

Hắn ôm người trong lòng thật chặt, hận không thể đem y nhét vào trong người mình. Hắn sợ nếu mình buông lỏng, người trước mắt sẽ đi mất. Giấc mơ này, hắn đã mơ vô số lần.

Nhưng mà, hoàn toàn ngược với biểu hiện kích động của Lâm Sát, sắc mặt Y Lai trắng nhách...

Lâm Sát đã biết thân phận của y.

Nón tay Lâm Sát luồn qua eo Y Lai, lúc đó, nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên vị trí cái bớt: “Y Lai, cậu rất thông minh. Thế nhưng ngoại trừ nơi này, trên người cậu vẫn còn rất nhiều dấu ấn khác.” Tay Lâm Sát ở trên người y sờ loạn, cuối cùng chạm lên xương quai xanh của y. “Nơi này của ngươi hơi hơi lõm xuống, rất gợi cảm...” Nói xong lại chạm vào hông y, “Còn có nơi này nữa...”

Thân thể Y Lai trước tiên là phản ứng, trở nên mềm nhũn, tựa vào lồng ngực Lâm Sát. Y cắn chặt môi, cảm giác được trong đầu một trận mê muội.

Là y tự cho rằng mình thông minh. Lâm Sát đã ba năm lên giường cùng y, đối với thân thể y hẳn thấu hiểu so với chính bản thân y còn muốn rõ hơn, làm sao có khả năng không nhận ra? Y tự xưng là thông minh, nhưng so với Lâm Sát, vẫn còn kém xa lắm. Việc Lâm Sát đã muốn biết, y làm sao có khả năng giấu diếm?

Vào thời khắc ấy, Y Lai đột nhiên có chút tuyệt vọng, y đã đi đến bước này, Lâm Sát tại sao lại không buông tha cho y?

Y Lai dần dần bình tĩnh lại, y biết có muốn hối hận cũng đã muộn, chuyện duy nhất có thể làm chính là cứu chữa như thế nào.

Lâm Sát sẽ đối phó y như thế nào đây? Giết y ư?

Lâm Sát ôm đến toàn thân y đau đớn, vật kia chạm vào y, hô hấp nóng rực phả lên cổ y, xem ra là đặc biệt khát khao, là bởi vì y không ở cạnh, Lâm Sát không có đối tượng để phát tiết sao? Cũng đúng, A Thụy Tư hiện tại vẫn còn nằm trên giường, mà cho dù có tỉnh lại, Lâm Sát đem cậu xem như bảo vật, làm sao có thể dằn vặt cậu, chỉ có thể đem cậu cẩn thận che chở trong lòng bàn tay. Vì người yêu hẳn nhìn dự vọng của chính mình, cũng thật giống một con chó trung thành đi... Đáng tiếc là trung thành với người khác, mà trong mắt Y Lai, con chó ngoan này chỉ là muốn phát tiết mà thôi.

Giữa người với người, như thế chính là không công bằng. Y Lai đã quen, y không thể khiến cho Lâm Sát yêu y, nhưng y có thể lựa chọn không làm tình thánh...

Y Lai liền mặc xác cho hắn ôm, không biết qua bao lâu, Lâm Sát rút cuộc buông y ra.

“Lâm Sát, anh có phải đang rất thất vọng?” Y Lai cười gằn hỏi.

Tâm Lâm Sát chấn động một hồi, đúng là Y Lai. Có điều Y Lai như vậy, có loại xa lạ không nói thành lời được. Hắn biết Y Lai thái độ sắc bén, thế nhưng bên trong cái sắc bén ấy chính là mang theo mềm mại, tựa như đứa con nít không được cho kẹo, quật cường, mà lại có chút yếu đuối. Thế nhưng hiện tại, Y Lai thái độ sắc bén, bên trong sắc bén còn mang theo ý lạnh. Trong lòng Lâm Sát, vui mừng khi biết Y Lai còn sống đã vơi đi một chút.

“Thất vọng?”

“Tôi chết rồi thì không có ai quán lấy anh nữa.” Y Lai nói.

“Tôi không thất vọng.” Lâm Sát nói, “Tôi rất vui.”

“A Thụy Tư tỉnh rồi?” Y Lai hỏi.

Y Lai đột nhiên hỏi vấn đề này, Lâm Sát cảm thấy rất kỳ quái, thế nhưng vẫn lắc đầu một cái.

“A Thụy Tư không tỉnh, anh là nên cần thêm trân châu ngọc, không nên cần một người thể thân để phát tiết, không phải sao?” Y Lai nói.

Lâm Sát sắc mặt đen xuống: “Cậu vì sao lại phải đem quá khứ nói đến khó nghe như vậy?”

“Lẽ nào đây không phải là sự thật sao?” Y Lai hỏi vặn lại.

Lâm Sát phát hiện mình dĩ nhiên không có gì để nói, bởi vì quá khứ của hắn cùng y chính là khó nghe như thế.

“Anh muốn thế nào?” Y Lai hỏi.

Lâm Sát nhú mày.

“Tôi không muốn để cho Hạ Diễm biết thân phận thật của tôi.” Y Lai nói.

Lâm Sát mày nhú đến càng thêm lợi hại. Lúc chưa xác định được y chính là Y Lai, nhìn y ở trong lòng ngực Hạ Diễm, Lâm Sát liền cảm giác được khó chịu. Mà hiện tại, hắn biết y chính là Y Lai, đồng thời là thê tử của Hạ Diễm, một màn thân mật của hai người liền hiện ra trước mặt hắn, khiến cho trong lòng hắn toàn là mùi ghen tuông. Ghen tuông kia quấy nhiễu đến hắn muốn phát điên.

“Tại sao?” Lâm Sát trầm giọng nói.

Y Lai nghĩ đến câu trả lời tốt nhất, y tưởng đây cũng là đáp án Lâm Sát mong đợi nhất. Trên mặt Y Lai lộ ra một ý cười, màu xanh lam trong mắt mang theo ánh ôn nhu dị dạng: “Bởi vì... tôi yêu anh ấy.”

Câu nói này như lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực Lâm Sát. Lâm Sát cảm giác được đau đớn một hồi, ngũ quan ôn nhu cũng biến thành vụn vụn.

“RẦM” một tiếng, thân thể Lâm Sát đột nhiên xuất hiện ở bên bờ, tiếp đó tán tóe rời khỏi bể tắm. Bên trong bể tắm to lớn, chỉ còn lại một mình Y Lai, chỉ còn âm thanh dịu nhẹ của gió biển.

Thân thể Y Lai dần dần chìm xuống nước, mặc cho nước biển tràn qua đỉnh đầu y.

20. Chương 20: Ở Chung

Lúc Y Lai từ trong nước biển đi ra, trời đã đen kịt rồi. Người của Giao Tộc trời sinh yêu biển, nước là cơ thể mẹ, là quê hương, thời điểm y chìm trong biển rộng, hết thấy buồn phiền cùng thống khổ đều biến mất.

Y Lai ngẩng đầu lên, liền có thể thấy bầu trời đầy sao sáng. Thế nhưng hiện tại y không có tâm tình thưởng thức sao trời. Y là Y Lai, rất nhiều chuyện y không thể trốn tránh, mà là phải đối mặt.

Y lên bờ, tiếp đó thay đổi một bộ quần áo, liền trở về Hạ gia.

Thời điểm y đi vào, Hạ Diễm đang ngồi trên ghế sa-lông, ánh mắt trầm tĩnh xem một đoạn video. Thời điểm thấy được nội dung của đoạn video kia, con ngươi Y Lai đột nhiên rụt lại, y cảm thấy toàn thân rét run. Trên truyền hình không phải cái gì khác, chính là ngày hôm nay ở trong biển, cảnh tượng Lâm Sát khấn trương ôm lấy y, hai người cả thân trần truồng, dính vào nhau thật chặt. Bể tắm kia vốn thuộc về Hạ gia, cảnh này bị ghi lại cũng không có gì kỳ quái.

Y Lai đứng ở đó một lát, mới chậm rãi hướng về phía Hạ Diễm đi tới, ở bên cạnh hắn ngồi xuống. Hạ Diễm đem cái video kia phát đi phát lại, Y Lai liền tròn mắt lên nhìn.

“Đẹp mắt không?” Con mắt Hạ Diễm híp lại, rất hứng thú hỏi. Bị ánh mắt kia nhìn thấu, Y Lai tê cả đầu.

Y Lai lắc lắc đầu.

“Tôi không thích người khác lừa dối tôi.” Hạ Diễm nói, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Y Lai, “Em rốt cuộc là ai?”

“Là người cùng anh kết hôn.” Y Lai nói, nhưng mà lại nói lắp la lắp lửng.

Hạ Diễm hai tay chống ngược sau đầu, hai chân tréo nguẩy, chậm rãi đưa một chân. Bởi vì trầm mặc, không khí trong phòng trở nên ngưng đọng.

Y Lai hai tay đặt ở trên đùi, nắm thành quyền, lại từ từ buông lỏng. Y tức tốc mở nút áo sơ mi của mình ra, lộ ra da thịt trắng nõn, tiếp đó ngồi lên đùi Hạ Diễm, nhắm ngay môi Hạ Diễm mà hôn tới. Hạ Diễm nhú mày, nhưng không có đẩy y ra, trái lại người đang xem trò vui, nhìn Y Lai.

Y Lai hôn môi hắn, hôn hầu kết hắn, một tay mở nút áo hắn, môi lưỡi dần dần trượt xuống... Lúc Y Lai muốn kéo khóa quần hắn, Hạ Diễm đột nhiên đưa tay ra, nắm lấy tay Y Lai. Y Lai ngẩng đầu lên nhìn hắn, con mắt màu xanh lam tỏa ra thủy quang, xem ra diễm đam đáng yêu. Hầu kết Hạ Diễm giật giật, ánh mắt trở nên thâm thúy.

“Chuyện đã qua tôi đều đã quên.” Ánh mắt Y Lai chân thành.

Hạ Diễm nhìn thẳng y, tựa hồ muốn từ trong ánh mắt của y nhìn ra điều gì đó. Một lát sau, Hạ Diễm đột nhiên đưa tay ra, vuốt mặt y. Trong ánh mắt Y Lai xẹt qua một tia sáng, y biết Hạ Diễm có bệnh ưa sạch sẽ, Hạ Diễm chịu chạm vào y như vậy liền có chút ngứa tình...

“Hai người ngày hôm nay đã nói những gì?” Hạ Diễm hỏi.

Trong video chỉ có hình, có thể nhìn thấy vẻ mặt hai người, thế nhưng không nghe được tiếng hai người nói, âm thanh tiêu tan bên trong sóng biển, khẩu hình* cũng không rõ ràng, chỉ có thể nhìn ra mấy từ. Lâm Sắt cuối cùng là giận dữ rời đi.

(Khẩu hình*: Hình dạng môi của mình trong lúc phát âm, giống như lúc nói chữ “ô” thì cái mồm mình sẽ như vậy nè “0”)

Y Lai đem đầu của mình gối lên đùi của hắn, ngửa đầu nhìn hắn: “Hình như Lâm Sắt yêu tôi.”

“Sau đó thì sao?”

Y Lai đem video tua đến phần cuối, trong video Y Lai mang theo ý cười, trong mắt mang theo ôn nhu cùng say đắm khác thường, trong video môi Y Lai tựa như đang nói: “Bởi vì... tôi yêu anh ấy.”

“Anh ấy” là ai? Tâm Hạ Diễm đột nhiên nhảy một cái.

“Xin lỗi, tôi chưa hoàn thành nhiệm vụ anh giao, chiều đãi hắn thật tốt. Cứ như vậy, Lâm Sắt chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi Hải Thần tinh.” Y Lai nói, trong thanh âm mang theo hổ thẹn.

“Hắn đưa cho tôi hành trình ở Hải Thần tinh của hắn, hắn sẽ ở lại Hải Thần tinh năm ngày.” Hạ Diễm nói, vẻ mặt có chút phức tạp, “Hắn chỉ định người đi theo phục vụ vẫn là em.”

Y Lai cũng lộ xuất vẻ mặt kinh ngạc. Y đã nói rằng y yêu Hạ Diễm, Lâm Sắt nên hoàn toàn yên lòng, sẽ không ở lại Hải Thần tinh thêm một khắc nào nữa. Mục đích của Lâm Sắt đến cuối cùng là cái gì?

Y Lai nhắm mắt lại, đem mấy chuyện phát sinh mấy ngày nay hết thảy đều nghĩ lại, trong lòng đột nhiên phát sinh một ý tưởng kỳ dị. Y đột nhiên mở mắt ra, đem video kia phát lại, từ đầu tới cuối nghiêm túc xem lại một lần. Ánh mắt của y liên tục nhìn chăm chăm vào Lâm Sắt, Lâm Sắt kích động, căng thẳng, phần nộ, đều rõ ràng như vậy. Y tưởng Lâm Sắt là lưu tâm y, chỉ là lưu tâm không phải bởi vì yêu, là bởi vì y muốn chiếm đoạt quấy phá.

Chuyện “lưu tâm” này trước đây y có chết cũng không nghĩ ra được, hiện tại lại trở thành kế hoạch của hắn.

Đêm đó là lần đầu tiên Y Lai cùng Hạ Diễm ngủ chung giường. Trong bóng tối, hơi thở hai người đan dệt, Hạ Diễm tựa hồ đã ngủ say, thanh âm Y Lai liên vang lên trong bóng tối.

Y Lai nói: “Hạ Diễm, tôi sẽ giúp anh.”

Hạ Diễm đột nhiên mở mắt ra, trong ánh mắt lóe ra một tia ánh sáng phức tạp. Thông minh như Hạ Diễm, đã sớm từ bên trong đoạn video kia nhìn ra tình cảm của Lâm Sắt. Đây là nhược điểm của Lâm Sắt. Trong mắt Hạ Diễm, Lâm Sắt quá mạnh mẽ, cường đại đến không có nhược điểm, đối phó kẻ địch như vậy đặc biệt vất vả. Mà hiện tại, hắn phát hiện nhược điểm của Lâm Sắt, nếu nắm được nhược điểm thì nên lợi dụng.

Thế nhưng, nhược điểm của đối phương lại kết hôn cùng chính mình. Nếu như là đàn ông một chút, hắn nên quyết đoán từ chối yêu cầu Y Lai đi theo của Lâm Sắt. Nhưng hắn đã chấp nhận rồi, hắn đã quyết định rõ ràng. Thế nhưng lúc Y Lý nói ra, hắn đột nhiên thấy có chút hổ thẹn.

Y Lai dứt tiếng đã lâu, Hạ Diễm vẫn không nói gì.

Ngày thứ hai, Y Lai liền đem bản hành trình Lâm Sắt đọc qua một lượt. Hắn sắp xếp hành trình tỉ mỉ, muốn đi thẳng cảnh cũng không phải dựa theo độ nổi tiếng của địa phương đó, mà là đi vài nơi yên tĩnh. Nơi như thế rất thích hợp cho hai người hẹn hò.

Rất nhanh, Y Lai lại một lần nữa nhìn thấy Lâm Sắt. Lâm Sắt vẫn mặc đồ Tây, quần áo sạch sẽ, tóc tia vô cùng chính tề, hắn đi tới trước mặt Y Lai, sắc mặt như thường, tựa như ngày hôm qua cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Hai người ngồi phi cơ cùng đến ngọn núi cao nhất Hải Thần tinh, phi cơ vờn quanh núi cao, nhìn xuống liền có thể thấy biển Vân Hải rộng mênh mông. Y Lai đã chuẩn bị đầy đủ, y dựa theo sách vở ghi chép đem ngọn núi này giới thiệu một lần, làm trọn chức trách của một hướng dẫn viên. Lâm Sắt chống đầu, tựa hồ nghe đến vô cùng chăm chú.

Y Lai giới thiệu xong, Lâm Sắt đột nhiên nói: “Xin lỗi.”

Xin lỗi? Xin lỗi cái gì? Y Lai cũng không biết, y cũng không muốn ở vấn đề này tiếp tục dây dưa, vì vậy nói: “Tôi chấp nhận lời xin lỗi này của anh.”

Lâm Sát ánh mắt không tự chủ rơi trên người Y Lai. Y Lai thật sự đã thay đổi, đối với hắn xa lánh, xem ánh mắt của y cũng không còn chút hào quang. Những biến hóa của Y Lai này làm hắn rất không thích. Hơn nữa, Y Lai còn nói, yêu người đàn ông kia. Điều này cơ hồ làm hắn đổ kị đến phát điên.

Đây tựa như một thứ gì đó, vốn là thuộc về mình, đột nhiên có một ngày, biến thành đồ của người khác. Thất lạc, đổ kị, thống khổ, phần nộ, những tâm tình này trào ra cùng một lúc, rửa trôi niềm vui sướng lúc biết Y Lai còn sống. Thế nhưng năng lực tự kiềm chế của hắn rất tốt, đem những tâm tình kia toàn bộ đặt ở đáy lòng.

Phi cơ cuối cùng hạ xuống ở giữa sườn núi, Lâm Sát cùng Y Lai đi xuống, hai người liền ngồi ở trên vách đá, nhìn ngắm phong cảnh phía dưới.

Trước đây thật lâu, tình cảnh này Y Lai có mơ cũng mong được. Bên trong đất trời, chỉ mình và người yêu, hai người tựa sát lẫn nhau, thưởng thức thời gian cùng mỹ cảnh. Thế nhưng hiện tại, y không có bất kỳ kích động cùng vui vẻ nào, y chỉ là đang hoàn thành một nhiệm vụ thôi.

“Theo tôi trở về Đế Quốc đi.” Lâm Sát đột nhiên nói.

Trở về Đế Quốc? Tiếp tục làm bạn tình của hắn?

“Lâm Sát, anh thật buồn cười!” Y Lai giễu cợt nói.

“Tôi không cho rằng đây là chuyện đùa.” Lâm Sát mặt không chút thay đổi nói, “Vậy chúng ta bàn đến chuyện cậu khởi tử hoàn sinh đi, cậu không chết, Nặc Mạn Đại Đế không thể không biết.”

“Anh đang uy hiếp tôi sao?” Y Lai nói, “Tôi chán cuộc sống cũ, muốn đổi thân phận, muốn đổi cuộc sống. Chỉ đơn giản như vậy.”

“Về Đế Quốc!” Lâm Sát nói, ngắn gọn ba chữ.

Y Lai chống đầu suy nghĩ một chút: “Tôi quay về cũng không phải là không thể. Nhưng nếu như tôi ly hôn cùng Hạ Diễm, anh sẽ kết hôn với tôi?”

Lâm Sát quả nhiên không nói nữa.

Lâm Sát có ý muốn độc chiếm quấy phá, không nhìn nổi y cùng Hạ Diễm hạnh phúc ở bên nhau.

Lâm Sát một bên thương y, một bên căm ghét y, xưa nay không đem y để trong mắt. Trong lòng hắn chỉ có A Thụy Tư, như thế nào lại cùng y kết hôn?

Bởi vì không có chờ đợi, cho nên cũng không có thất vọng. Y Lai đã sớm biết đáp án sẽ như vậy, trong lòng một trận cười giễu...

21. Chương 21: Trao Đổi

Khí hậu trên núi thay đổi vô cùng nhanh, một khắc trước mặt trời còn treo, một khắc sau mây đen đã che đi ánh nắng. Gió núi từng trận, thổi đến mức cả thân người nhiễm lạnh, Y Lai ngẩng đầu nhìn, liền đứng lên nói: “Trời mưa rồi kìa, chúng ta lên phi cơ đi.”

Y Lai nói xong liền lên phi cơ ngồi, thế nhưng Lâm Sát lại chậm chạp không đứng dậy. Y Lai quay đầu nhìn lại, liền thấy bóng lưng cao to của Lâm Sát, hắn dùng tư thế nghiêm cẩn ngồi đó, không nhúc nhích. Con người Lâm Sát từ trước tới nay đều không nhiều lời, đều dùng hành động thực tế để nói lên quyết định của chính mình. Y Lai chẳng muốn quản hắn, đem ghế dựa trên phi cơ hạ thấp xuống, tiếp đó nằm lên, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

“Phu nhân, như vậy có phải không hay lắm hay không? Để Lâm tiên sinh một mình ngồi ở đó?” Khách quý một mình ở bên ngoài, mà chủ nhà lại ngồi trong phi cơ ngủ. Đến người lái phi cơ cũng nhìn không được.

Lâm Sát đúng thật là khắc tinh của y, Y Lai buồn bực gỡ đầu một cái rồi mới đứng lên, lại bước xuống phi cơ, đi tới bên người Lâm Sát.

Lâm Sát chỉ vào vị trí bên cạnh nói: “Ngồi.”

Y Lai ở bên cạnh hần ngồi xuống. Y trên người mặc áo sơ mi trắng, dưới mặc quần tây, gió núi thổi lại đây, Y Lai có chút lạnh. Lâm Sát đem áo khoác âu phục mình cởi ra, khoác lên người Y Lai. Y Lai không từ chối, y đâu có muốn mình chết cóng chứ! Áo khoác trên người vẫn mang theo nhiệt độ của nam nhân cùng khí tức lạnh lẽo. Y Lai hít một hơi, những hương vị kia liền tràn ngập trong mũi.

Gió thổi đến càng lớn, Y Lai cảm giác như mình sắp bị thổi bay luôn, một cánh tay mạnh mẽ duỗi tới, đem y kéo vào trong lồng ngực. Một trận gió to qua đi, gió càng lúc càng nhỏ, thế nhưng Lâm Sát vẫn không có buông y ra.

Y Lai từ trong lồng ngực hần cổ vùng ra.

Lâm Sát nhìn cánh tay trống rỗng của chính mình, ánh mắt tối sầm.

“Tại sao?” Lâm Sát hỏi.

“Tôi đã kết hôn cùng Hạ Diễm, đương nhiên phải cùng những người khác giữ khoảng cách.” Y Lai nói.

Lâm Sát không khỏi nhăn mày: “Cậu trước đây không phải là người như vậy.”

Y Lai nghe ra trong giọng nói Lâm Sát mang theo tràn đầy giễu cợt. Trong mắt Lâm Sát, y là hồ ly tinh, trong từ điển không có hai chữ “trung thành”, hình tượng phóng khoáng của y trong lòng Lâm Sát đã kinh thâm căn cố đế*. Chỉ là y cũng không muốn biện giải.

(Kinh thâm căn cố đế*: đã ăn rất sâu, ảnh hưởng rất nặng nên khó có thể thay đổi)

Y Lai đem áo khoác cầm lên, thả vào tay Lâm Sát.

“Y Lai, lúc biết cậu còn sống tôi rất vui.” Lâm Sát nói.

“Tôi còn tưởng rằng anh sẽ thất vọng lắm chứ?” Y Lai kinh ngạc nói.

“Tôi đã chắc chắn rằng dù mất đi trên châu ngọc, vẫn sẽ không chết.” Lâm Sát nói.

“Nếu như thật sự sẽ chết, anh còn muốn tôi giao ra trên châu ngọc nữa không?” Y Lai hỏi.

Lâm Sát chần chờ một chút, đối với vấn đề này hần cũng đã suy nghĩ rất lâu: “Tôi không biết.”

“Tôi nên cảm tạ anh sao?” Y Lai nói.

Lâm Sát nghi hoặc nhìn y.

“Tôi đã cho rằng anh sẽ không do dự mà trả lời ”Sẽ“. Anh chần chờ có nghĩa là mạng của tôi cũng không có tiện như vậy.”

“Y Lai...” Lâm Sát muốn giải thích gì đó, nhưng lại không biết phải nói thế nào, ngược lại nói, “Tôi vừa suy nghĩ một chút, cậu trở lại Đế Quốc, sinh hoạt vẫn như trước kia. Có điều tôi kiến nghị, cậu tốt nhất thay đổi cách ăn ở đi, giữ khoảng cách với hoàng đế một chút.”

Ánh mắt Y Lai có chút lãnh: “Tôi nói rồi! Tôi rất thích cuộc sống hiện tại.”

“Hạ Diễm đang lợi dụng cậu, nếu như hần thực sự yêu cậu, thì sẽ không để cậu đến bồi tôi.” Lâm Sát nói.

Y Lai không biết Lâm Sát cư nhiên lại gây xích mích ly gián.

“Tôi cam tâm tình nguyện.” Y Lai nói.

Sắc mặt Lâm Sát rốt cuộc thay đổi: “Y Lai, cậu không nên không chút tự trọng như vậy.”

“Tôi yêu anh ấy, nguyện ý vì anh ấy làm bất cứ chuyện gì, vậy ra cái này gọi là không tự trọng?” Y Lai nghiêng đầu nhìn Lâm Sát, nhìn từ góc độ này, mặt Y Lai có chút ác liệt. Hay là ở trong lòng Lâm Sát, y vẫn luôn là không tự trọng đi?

Y Lai luôn có thể chuẩn xác mà đâm trúng chỗ đau của hắn. Lâm Sát cảm giác được trái tim như có một trận đau đớn, nỗi thống khổ kia như đâm vào phủ ngũ tạng hắn, hắn hít sâu một hơi, đem đau đớn kia đè nén xuống.

Hai người rơi vào trầm mặc. Mây đen dần dần tản ra, ánh nắng mặt trời một lần nữa chiếu sáng khắp mặt đất, nhiệt độ trên núi đột nhiên tăng. Trên mặt Y Lai bắt đầu đổ mồ hôi nóng.

Lâm Sát từ lồng ngực lấy ra khăn tay, đem từng giọt từng giọt mồ hôi trên trán Y Lai lau đi, động tác ôn nhu.

Buổi chiều, bọn họ cùng đi phòng ăn trên không nổi danh nhất Hải Thần tinh ăn cơm. Bên trong phòng ăn có rất nhiều cặp tình nhân, tràn ngập không khí lãng mạn. Khi y còn là Y Lai, bọn họ chưa từng cùng nhau ăn cơm, càng không cùng nhau xuất hiện trước mặt mọi người. Mà hiện tại đổi thân phận khác, chuyện như vậy tự nhiên lại được thực hiện...

Có một số việc xảy ra đúng lúc thì chính là hạnh phúc, nhưng ở thời điểm sai lầm mà xảy ra, thì cảm giác gì cũng không có.

Y Lai đối với chuyện lãng mạn này làm như không thấy, mà thần nhiên ăn thức ăn, đồng thời còn uống vào mấy ngụm rượu, đem mặt trắng nõn uống đến đỏ cả lên. Thời điểm y ngẩng đầu lên liền phát hiện Lâm Sát đang nhìn y.

“Vậy ra cậu thích uống loại rượu này.” Lâm Sát nói, “Rượu này vốn dành cho con nít mà.”

“Anh có muốn thử một chút hay không?” Y Lai trừng mắt hỏi.

Dáng dấp Y Lai như vậy xem ra vô cùng đáng yêu, Lâm Sát đột nhiên cảm thấy hứng thú, hắn đem cái ly đẩy đến, Y Lai liền rót một ly cho hắn. Lâm Sát nhẹ nhàng nhấp một miếng, lòng mày không khỏi cau lại, phát hiện ra rượu này mùi vị rất ngọt.

“Anh không thích đồ ngọt.” Y Lai nói.

“Cậu biết?” Lâm Sát kinh ngạc.

“Sở thích của anh tôi đều biết.” Y Lai nói.

Trong lòng Lâm Sát đột nhiên nổi lên một cỗ ám áp, tâm tình cũng trở nên tốt lên. Cho dù tính vốn chán ghét rượu ngọt, hắn cũng không nhận được liền uống vào mấy ngụm.

Bọn họ tiếp đó đi đến biển Vọng Thập câu cá, biển Vọng Thập rất lớn, đường ven biển rất dài, Y Lai đứng cùng một chỗ với Lâm Sát, trong vòng vài dặm đều không có ai. Bên trong đất trời, tựa hồ chỉ có hai người bọn họ. Y Lai cởi giày, giẫm vào trong nước, cảm thụ làn gió biển lạnh lạnh từ bên tai y thổi qua. Lâm Sát ngồi cạnh biển, ngồi cạnh cần câu, ánh mắt vẫn dõi theo Y Lai.

Hắn biết tình trạng của chính mình rất không đúng, khi hắn cho rằng Y Lai đã chết rồi, đoạn thời gian đó hắn trải qua cứ ngỡ ngỡ ngác ngác. Khi hắn biết Y Lai còn sống, vui sướng hầu như tràn ngập lồng ngực, lúc không ở cùng Y Lai, hắn đều là nhớ tới y, lúc ở cùng Y Lai, ánh mắt của hắn không tự chủ được rơi trên người Y Lai. Trong quá khứ, chỉ có một mình A Thụy Tư mới có thể tác động đến tâm lý của hắn, giờ lại thêm một Y Lai.

Hắn chán ghét nhìn thấy Y Lai ở bên cạnh Hạ Diễm, chán ghét cử chỉ thân mật giữa bọn họ, khi nghĩ đến Y Lai cùng Hạ Diễm kết hôn, hắn ghen tị đến muốn điên. Hắn có chút hối hận đã không đến dự hôn lễ của bọn họ, nếu như biết vợ mới của Hạ Diễm là Y Lai, hắn nhất định sẽ ngăn cản buổi hôn lễ này. Hắn muốn Y Lai trở về Đế Quốc, những ý nghĩ này đều là sâu trong nội tâm hắn sản sinh. Lâm Sát bắt đầu phân tích nội tâm của mình. Nếu như nói thật lòng yêu mến, thì chính là A Thụy Tư. Cho nên đối với Y Lai, hắn là muốn chiếm đoạt quấy phá sao?

Y Lai lút sóng, toàn thân ướt đẫm, áo sơ mi màu trắng áp sát vào người, màu da thân thể như ửng như hiện. Y như một cơn gió thổi qua bên người Lâm Sát, lúc trở lại đã thay đổi y phục.

Lâm Sát đem cá câu được đưa đến trước mặt Y Lai. Y Lai nhìn những con cá kia: “Tôi không thích ăn cá, ăn cá có cảm giác như tôi đang ăn đồng loại của mình vậy.”

Lâm Sát đem những con cá kia thả đi: “Vậy tôi cũng không ăn.” Mang theo một chút cảm giác sủng nịch.

Hai người ngồi trên bờ biển, một người ăn, nghiền ngẫm một lọ thuốc dinh dưỡng. Thuốc dinh dưỡng mùi vị bình thường mà Lâm Sát lại ăn rất vui vẻ.

Y Lai đột nhiên nghĩ tới điều gì: “Lâm Sát, anh đã nói chỉ cần tôi giao ra trân châu ngọc, anh sẽ đáp ứng tôi một điều kiện. Câu nói này anh vẫn giữ lời chứ?”

Lâm Sát nói: “Đương nhiên giữ lời, cậu muốn gì?”

“Tôi muốn anh đừng đối phó với Hạ Diễm nữa.” Y Lai nói.

Câu nói này của Y Lai, đem hết thủy âm áp hủy hoại đến không còn. Rõ ràng nắng ấm giữa trời, Lâm Sát lại cảm thấy khí nổi lên lạnh cả người. Trước đây hẳn cho rằng Y Lai sẽ dùng điều kiện này đổi lấy tình yêu của hắn, mà lại không nghĩ đến y vì người đàn ông khác đổi lấy điều kiện này. Chỉ là Lâm Sát lại quên, tâm đổi tâm, nếu như hắn chưa từng thật tâm, làm sao có thể bắt Y Lai vì hắn mà trả giá chân tâm?

Qua rất lâu, Lâm Sát mới nói: “Được.”

P/s: Anh Sát thả thính ăn ngon ghê -.-

22. Chương 22: Cắt Đứt

Một lát sau, Lâm Sát liền hướng về phía phi cơ đi đến. Y Lai đi theo, hai người cùng ngồi lên phi cơ. Dọc đường đi, hai người đều trầm mặc, ai cũng không nói gì. Bên trong phi cơ lan tràn khí lạnh trầm trọng, đến người điều khiển ngồi phía trước cũng cảm nhận được.

Phi cơ đáp xuống, Lâm Sát liền trực tiếp trở về phòng của mình, từ nãy đến giờ, cũng không có nói với Y Lai câu nào. Nếu như hắn không phải là Lâm Sát, Y Lai còn tưởng là tên nhóc con hay giận dỗi nữa chứ. Có điều lúc này Y Lai không có tâm tình suy đoán lòng dạ của Lâm Sát, chỉ đi theo hắn.

Lâm Sát cho dù tâm tình nhìn như rất kém cỏi, thế nhưng hắn nói được thì làm được. Một ngày trước, Hạ Diễm vẫn còn sứt đầu mẻ trán, nửa đêm mới trở về, ngày thứ hai liền tan việc rất sớm, vẫn cứ mệt mỏi, thế nhưng tinh thần lại tốt hơn nhiều. Hạ Diễm vừa vào phòng ngủ đã ôm lấy Y Lai, vừa ôm vừa nằm trên giường, đem Y Lai ôm thật chặt vào trong lòng.

Khí ấm từ trên người Hạ Diễm trong nháy mắt tràn ngập chóp mũi Y Lai.

“Ngủ cùng tôi một giấc đi.” Hạ Diễm nói, âm thanh có chút khàn.

Nói ngủ là ngủ, Hạ Diễm rất nhanh đã thiếp đi. Y Lai nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của hắn, cũng nhắm hai mắt lại. Gần đây y trở nên rất thèm ngủ.

Ngày hôm sau, thời điểm Y Lai tỉnh lại, Hạ Diễm đã mặc quần áo chỉnh tề đứng bên giường. Y Lai vươn người một cái, tiếp đó ánh mắt mông lung buồn ngủ nhìn hắn.

Sắc xanh xinh đẹp hiện trong con ngươi vương chút hơi nước, tựa như một động vật nhỏ lười biếng nhưng lại đáng yêu. Hạ Diễm nhin không được ở trên trán y nhẹ nhàng hôn: “Y Lý, cảm ơn.”

Y Lai chỉ nhìn hắn, không nói lời nào.

“Nếu như Lâm Sát không dừng tay, quả thật tôi có chút ứng phó không nổi. Hạ Long chính là chờ tôi bị Lâm Sát lật đổ, tiếp đó hẳn chỉ cần ngồi không cũng câu được cá lớn.” Hạ Diễm ngồi xuống giường, híp mắt nói, trong ánh mắt lại hết sức lãnh tĩnh.

Hạ Long chính là bác hai của Hạ Diễm.

Khoảng thời gian này, Y Lai từ internet và người hầu Hạ gia thu được không ít tin tức liên quan đến Hạ gia cùng Hạ Diễm. Chủ nhà họ Hạ là Hạ Lâm, Hạ Diễm là con trưởng của Hạ gia, cha mẹ đều đã mất, hẳn được Hạ Lâm chỉ định làm người thừa kế. Nhưng mà Hạ Lâm không chỉ có một đứa con trai, ngoại trừ cha của Hạ Diễm ra, còn có Hạ Long. Hạ Diễm trở thành người thừa kế, Hạ Long tự nhiên bất mãn, hai người vẫn minh tranh ám đấu. Mấy năm này, Hạ gia kỳ thực phát sinh vài chuyện lớn. Cha mẹ Hạ Diễm vì tai nạn máy bay rơi mà chết, Hạ Diễm đột nhiên bệnh nặng, tính cách hẳn cũng không thô bạo như lời đồn đại, Anna - vợ của Hạ Diễm ốm chết, tất cả những thứ này nhìn như không có gì liên quan, thế nhưng nếu cẩn thận ngẫm lại, trong đó có vài việc liên quan cùng nhau.

Bây giờ Y Lai cũng bị cuốn vào bên trong. Là vì y bước chân vào nhà Hạ gia, y mới bị cuốn vào. Y lựa chọn Hạ Diễm.

Hạ Diễm không phải là vẫn nằm ở trạng thái bị động, nếu không sẽ mất luôn vị trí người thừa kế, sớm bị người đuổi đi. Hạ Diễm không thích y, mà lại vội vã cùng y kết hôn, đồng thời nhận luôn đứa nhỏ trong bụng y. Điều này thể hiện rõ hẳn đang cấp bách cần một người vợ một đứa con, bất luận người vợ này là ai, cũng bất luận đứa nhỏ này có phải của hẳn hay không.

Y Lai biết Hạ Diễm cùng bác hai của hẳn có ân oán, thế nhưng Hạ Diễm xưa nay không nói với hẳn những chuyện này, đây là lần đầu tiên. Y Lai nhếch miệng cười, gương mặt kia vốn xinh đẹp càng trở nên điệu dàng khả ái*. Hạ Diễm nhìn y, vẻ nhu hòa cũng dần hiện trên mặt.

(Khả ái*: dễ thương, dễ nhìn)

Không biết là do hổ thẹn, hay là vì cảm kích, Hạ Diễm đối với Y Lai tốt hơn rất nhiều, hai người cùng nhau dùng cơm, sau khi ăn xong lại cùng nhau tắm bộ, có lúc còn cùng nhau xem phim, dáng vẻ chẳng khác một cặp phu phu. Ban đêm, bọn họ còn cùng nhau hôn môi, thế nhưng họ lại không lên giường.

Thời điểm Hạ Diễm cùng Y Lai nắm tay nhau tắm bộ trên đường nhỏ trước biệt thự, cửa sổ phòng khách ở lầu ba, luôn có bóng dáng một nam nhân đứng nơi đó. Ánh mắt Lâm Sát thâm trầm mà nhìn hai người, hai tay chấp sau lưng, không khỏi nắm thành quyền.

Trong đầu hẳn hiện lên rất nhiều chuyện. Những chuyện này có trật tự rõ ràng mà hiện lên. Y Lai giả chết, tiếp đó đến một tình cầu khác, dùng thân phận khác mà sống. Lâm Sát cảm thấy, bên trong chuyện này bao hàm một âm mưu rất lớn. Bất luận thế nào, hẳn cũng không tin Y Lai thật sự yêu Hạ Diễm.

Y Lai yêu hẳn, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

Nhưng mà cũng không lâu lắm, ý nghĩ này liền vô tình bị đánh nát.

Lâm Sát nhận được một văn kiện được trợ lý đưa tới, thời điểm hẳn vừa xem xong văn kiện đó, tay không khỏi bắt đầu run rẩy.

Đó là báo cáo của việc kiểm tra sức khỏe, trên giấy rõ ràng viết Y Lai mang thai, đứa bé kia đã được một tháng, bây giờ tính lại, thời điểm Hạ Diễm cùng Y Lai kết hôn cũng vừa đúng.

Trong đầu Lâm Sát “Oang” một tiếng như nổ tung, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Hẳn cầm trong tay máy phát quang não nện xuống đất, kịch liệt thổ hỗn hển, tựa như một con dã thú cuồng bạo.

Thời điểm Cách Lỗ Tư đi vào gian phòng, một cái bóng đen to lớn đột nhiên hướng về phía cậu mà đánh tới. Khi thấy quái vật khổng lồ trước mắt giường cái miệng lớn như chậu máu, Cách Lỗ Tư sợ đến tim suýt chút nữa ngừng đập luôn.

Tiếp đó, cậu mới phục hồi tinh thần lại, dạng thú của Lâm Sát chính là sư tử. Làm trợ lý của Lâm Sát, cậu từ trước tới nay chưa từng thấy qua dạng thú của Lâm Sát, chỉ là từ tư liệu biết một chút thông tin. Dự năng giả* cơ bản sẽ không hóa thành hình thú, trừ khi chiến đấu hoặc trạng thái tâm lý cực đoan. Bây giờ

không phải đang chiến đấu, mà từ trên người con quái vật khổng lồ kia tỏa ra tức giận, Cách Lỗ Tư biết Lâm Sát lúc này rất phần nộ.

(Dị năng giả*: Người có năng lực đặc biệt, có khả năng biến thân, trí tuệ và của thể lực thường rất phát triển.)

Con quái vật kia rút cuộc cũng từ trên người cậu nhảy ra, tiếp đó tao nhả bước đến bên cửa sổ, oai phong lẫm liệt.

Nhìn con sư tử mạnh mẽ kia, Cách Lỗ Tư nỗ lực nhịn xuống run rẩy. Cậu cứ đứng đó, không biết nên vào hay ra. Cách Lỗ Tư đứng một lát, rút cuộc vẫn lặng lẽ lui ra. Cách Lỗ Tư vừa lui ra ngoài, sư tử dừng mãnh từ cửa sổ nhảy ra ngoài, tốc độ cực nhanh, nếu như quan sát qua màn hình, chỉ có thể thấy một cái bóng nhanh chóng xẹt qua, thậm chí ngay cả đó là thứ gì cũng không nhìn rõ.

Y Lai luôn cảm thấy có một đôi mắt nhìn mình chằm chằm, cặp mắt kia nguy hiểm khủng khiếp. Thế nhưng khi y nhìn lại chung quanh, cái gì cũng không thấy.

Y Lai đến bệnh viện làm kiểm tra định kỳ, đảm bảo thai nhi khỏe mạnh trưởng thành. Đây là “cháu trưởng đích tôn” của Hạ gia, Hạ gia lão tử vô cùng coi trọng. Mỗi lần nhìn thấy Hạ lão gia cầm phiếu báo cáo kiểm tra thai nhi cười đến mất hình tượng, trong lòng Y Lai không khỏi có chút chột dạ.

Hôm đó, Y Lai đi tới bệnh viện, sau khi làm một loạt kiểm tra, kết luận là thai nhi hết thủy đều bình thường. Y Lai cầm tờ báo cáo kia nhìn một hồi, y biết bác sĩ này là người của Hạ Diễm, nội dung báo cáo cũng không biết cái nào là thật, cái nào là giả. Y không không mấy để tâm, đem báo cáo bỏ vào trong túi.

Chờ ra khỏi bệnh viện, khí tức nguy hiểm càng thêm rõ ràng. Đi tới một chỗ trống, không có bất kỳ người nào, đó là góc chết tuyệt hảo của bệnh viện, khiến Y Lai cảm giác được sự nguy hiểm kia rút cuộc xuất hiện. Hắn đã chờ đợi thời cơ, bây giờ rút cuộc tìm được cơ hội hiện thân.

“Sao anh lại đi theo tôi?” Y Lai lạnh lùng nhìn hắn hỏi.

Lâm Sát âu phục thẳng tắp, giống như tham gia một hội nghị nghiêm túc, căn bản không giống một người đang theo đuôi. Mặt Lâm Sát căng thẳng, có chút lạnh, hắn đi tới trước mặt Y Lai, đột nhiên đưa tay ra, liền đem phiếu báo cáo trong túi Y Lai giật ra ngoài.

Y Lai trong nháy mắt hoảng loạn, y sợ Lâm Sát biết con trai của y cùng hắn lại có quan hệ. Thế nhưng trong cái chớp mắt tiếp theo, Y Lai liền bình tĩnh lại. Báo cáo kiểm thai này cũng đã bị động tay động chân rồi.

Lâm Sát đem phiếu báo cáo kia nhìn từ đầu tới cuối, hắn tuy đã biết Y Lai mang thai, nhưng thời điểm nhìn đến đoạn báo cáo này, tức giận trong lòng hắn càng thêm tăng vọt lên. Trong lồng ngực như có một con mãnh thú, lời kéo trái tim của hắn, muốn thoát ra ngoài. Lồng ngực Lâm Sát kịch liệt thổ gấp hai lần, cặp mắt lại đột nhiên vây chặt lấy Y Lai.

Y Lai cũng nhìn hắn, không thoái lui chút nào. Nhìn Lâm Sát thống khổ, Y Lai trong lòng dâng lên sự vui vẻ vì báo được thù. Y đối với Lâm Sát vẫn có hận, loại hận kia không phải chết liền có thể tiêu tan.

“Trả đây.” Y Lai nói.

Lâm Sát nắm thật chặt, tờ giấy kia bị hắn nắm đến hình dạng thay đổi. Tức giận trong lòng càng bành trướng, không có chỗ để phát tiết.

“Y Lai, cậu quả nhiên vẫn vậy, một chút cũng không thay đổi.”

“Y Lai, mấy tháng trước cậu còn nói yêu tôi. Hiện tại, cậu không chỉ cùng Hạ Diễm kết hôn, mà còn có con.”

“Chỉ là đứa con trong bụng cậu có chắc là của Hạ Diễm không? Không phải của hoàng đế à?”

Người đàn ông này so với y tưởng tượng còn muốn ác độc hơn. Nam nhân này trầm mặc ít lời, nhưng một khi lời ra khỏi miệng thì chẳng khác đâm vào lòng người ta. Nhưng mà Y Lai cũng không có cảm thấy khổ sở. Ở trong mắt Lâm Sát, y là người bất cứ lúc nào bất kể nơi đâu cũng có thể cùng đàn ông lên giường. Y đã nói mình cùng Nặc Mạn Đại Đế không có quan hệ trên giường, Lâm Sát vĩnh viễn cũng không tin tưởng y.

Nhưng như vậy thì sao? Y đã không còn buồn để ý đến ánh nhìn của Lâm Sắt.

Y Lai đi tới, đem phiếu kiểm tra từ trong tay Lâm Sắt cầm về, sau đó nói: “Lâm Sắt, tôi thật hối hận khi dùng trăn châu cứu A Thụy Tư, tôi không nên giúp cậu ta sống lại. Tôi lẽ ra nên để anh hầu hạ thi thể cậu ta cả đời. Người yêu nằm ở trên giường, không có hô hấp, tim không đập, tôi nên để anh cảm thụ loại tuyệt vọng kia mới đúng.”

Sắc mặt Lâm Sắt càng thêm lạnh.

Lâm Sắt dùng những lời ác độc kia đâm vào tim y, Y Lai miệng lưỡi cũng không vừa, đương nhiên phải ăn miếng trả miếng chứ.

“Lâm Sắt, mạng A Thụy Tư là của tôi ban, đây là hai người các người nợ tôi, sau này các người có ở cùng nhau cũng đừng quên ân nhân cứu mạng.” Y Lai nở nụ cười, “Có điều A Thụy Tư cũng chưa chắc đã thích anh, cá tính cậu ta có vẻ ôn nhu, thế nhưng quật cường, rất không thích bị động, chắc là càng yêu thích thiếu niên mềm mại hoặc nữ nhân ôn nhu đi. Mà người như anh cứng rắn, ở trên giường hung hăng bá đạo, A Thụy Tư chắc chắn không yêu mến. Nếu như anh đồng ý nằm dưới, đem mình biến thành dáng vẻ nữ nhân, không chừng A Thụy Tư sẽ thích đó.”

Y Lai nhìn sang, Lâm Sắt như đã nhận sự sỉ nhục lớn nhất, mắt hần đã đỏ rồi. Y Lai còn muốn nói tiếp, Lâm Sắt đột nhiên xoay người rời đi. Bước chân của hần rất nhanh, trong nháy mắt đã không thấy bóng.

Cơn giận của hần tựa hồ đã tích lũy đến cực điểm, Y Lai còn sợ Lâm Sắt sẽ đánh y một trận. Lâm Sắt sau khi rời đi, khí thế bức người cũng biến mất rồi, Y Lai thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó vỗ vỗ ngực mình.

Có điều phải nói, cái cảm giác này thật là thoải mái.

P/s: chội ôi:”> nghĩ sao đi cãi lộn với Y Lai nhà chụy vậy -.- ăn chửi là phải (Ý kiến cá nhân)

23. Chương 23: Âm Mưu

Suốt đêm Lâm Sắt từ Hạ gia chuyển ra ngoài, tiếp đó vào một quán rượu ở Hải Thần tinh. Sau khi cửa phòng vip đóng lại, Lâm Sắt không kìm nén được tức giận, đem mọi thứ trong phòng đập phá một trận. Hần rất phẫn nộ, chính hần còn không hiểu đến tột cùng là bởi vì Y Lai sỉ nhục hần với A Thụy Tư, hay là bởi vì lời nói của y chẳng có chút nể mặt nể mũi, Y Lai đang dùng sự thật nói cho hần, y thật sự không yêu hần.

Đầu óc Lâm Sắt xác thực đang rất loạn, Y Lai đã mở miệng thì chẳng khác con dao sắc bén đâm vào trong lòng hần. Loại đau đớn kia khiến cho Lâm Sắt hoàn hồn, khiến hần tỉnh ngộ, hần đến tột cùng là đang làm cái gì. Nếu như nói Y Lai chết làm cho hần hổ thẹn, khiến cho hần đối với Y Lai nhớ mãi không quên. Bây giờ Y Lai đã sống lại, hần cũng đã hoàn thành điều kiện của Y Lai, bọn họ nên không ai nợ ai mới đúng. Người hần yêu là A Thụy Tư, nên canh giữ bên người A Thụy Tư, không phải là quán lấy Y Lai, hần nên trở về Đế Quốc.

Cho dù Y Lai có về Đế Quốc thì làm sao? Bọn họ tiếp tục mối quan hệ mờ ám? Vậy hần làm sao xứng với A Thụy Tư? Cho nên kết cục tốt nhất chính là để Y Lai ở lại hành tinh Hải Thần, hần về Đế Quốc, hai người từ đây không còn quan hệ gì nữa.

Thế nhưng ngay cả như vậy, Lâm Sắt luôn cảm thấy trong lòng vắng vẻ, như đã đánh mất thứ gì đó rất quan trọng. Gương mặt Y Lai, thanh âm của Y Lai, những thứ này cứ ở trong đầu hần vang vọng. Khi nghĩ đến Y Lai thành vợ của người khác, trong bụng còn đang có con của người khác, hần luôn cảm thấy một trận hờn dỗi đè nén ở trong lòng, khiến cho hần hậm hực bất an.

Cách Lỗ Tư từ trước tới nay chưa từng thấy qua Lâm Sát phần nộ như vậy, loại tức giận kia tựa hồ muốn thiêu hủy toàn thể giới. Cách Lỗ Tư không dám nói, không dám nhìn, chỉ canh giữ ở cửa phòng, chờ cơn tức giận của Lâm Sát lắng lại.

Chỉ là cơn tức giận này lắng lại tựa hồ có hơi chậm, Lâm Sát đem chính mình nhốt ở trong phòng ròng rã hai ngày, không ăn không uống, không ngủ không nghỉ. Cho dù cách nhau một cánh cửa, Cách Lỗ Tư cũng có thể cảm giác được cơn giận của hắn.

Chạng vạng ngày thứ hai, cửa phòng rốt cuộc mở ra. Lâm Sát đứng ở nơi đó, sớm đã không còn hình tượng bình tĩnh như trước nữa, tóc của hắn ngổn ngang, nút áo còn rơi mất một cái, sắc mặt uể oải mà trắng bệch, cặp mắt lạnh lùng khiến cho người ta phát lạnh.

Cách Lỗ Tư mơ hồ đoán được lí do, Lâm Sát tựa hồ thất tình, chỉ là đáng vẻ thất tình có chút khủng bố, hơn nữa chẳng phải A Thụy Tư mà ông chủ yếu đang ở bệnh viện ở Đế Quốc sao?

Đương nhiên, những chuyện này Cách Lỗ Tư không dám nói ra ngoài miệng, cậu còn chưa muốn bị sa thải.

Sau đó, Lâm Sát lại giao cho cậu nhiệm vụ mới, hắn muốn video sinh hoạt hằng ngày của Hạ Diễm cùng vợ hắn. Hệ thống bảo an của Hạ gia vô cùng nghiêm ngặt, muốn đem máy theo dõi vào Hạ gia vô cùng không dễ dàng, Cách Lỗ Tư phải bỏ ra rất nhiều sức lực mới thu được mấy cái video kia. Cậu có cảm giác, ông chủ nhà cậu từ một người thất tình giờ biến thành thánh cuồng dìm ngó, tựa như trong tác phẩm truyền hình biến thái. Nếu như không tận mắt nhìn, cậu khó mà có thể đem boss nhà cậu cùng mấy cái từ này liên hệ với nhau.

Cách Lỗ Tư đem video giao cho Lâm Sát, Lâm Sát liền đem chính mình nhốt vào quán rượu, bắt đầu xem mấy đoạn video kia, mỗi lần nhìn thấy bọn họ đáng vẻ ân ái, Lâm Sát đều cảm thấy tim mình đau như bị dao cắt. Thế nhưng hắn lại ép buộc chính mình xem một lần rồi lại một lần, mặc xác lưỡi dao cắt vỡ trái tim hắn, cuối cùng máu tươi chảy ròng. Đường như chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho hắn hoàn toàn thức tỉnh.

Loại ngọt ngào kia hầu như khiến Lâm Sát không kịp thở. Hắn vội vàng muốn gặp A Thụy Tư, vào thời khắc này, A Thụy Tư tựa hồ là người duy nhất có thể cứu rỗi hắn.

Đến ngày thứ ba, Lâm Sát rốt cuộc lại lần nữa mở cửa, đối với người canh cửa Cách Lỗ Tư chỉ nói ba chữ: “Về Đế Quốc.”

Biệt thự phía Đông của Hạ gia, cửa phòng khẩn trương đóng lại, ngăn cách hết thảy thiết bị theo dõi. Trong phòng, một nam một nữ ngồi ở đó, sắc mặt nam lãnh khốc, nữ mặt mày thê thảm.

“Long ca, từ sau lần đó, con gái chịu đả kích, buổi tối đều mơ thấy ác mộng, tối hôm qua còn khóc ròng lên. Vốn là hai đứa con gái ngoan, bây giờ trở nên khủng hoảng điên điên.” Nữ nhân xinh đẹp mặt mày có chút thê thảm, nữ nhân này là vợ của Hạ Long nhị lão gia, Kỳ Tú.

Cái lần mà Kỳ Tú nói, chính là lần Y Lai đem hai chị em kia treo trên không trung xoay vòng vòng, hai người này lúc đe dọa Y Lai thì lá gan rất lớn, tiếp đó đến phiên chính mình, lá gan liền trở nên vô cùng nhỏ. Xoay trên không mấy vòng, Hạ Dục sợ đến tiểu ra quần, hai chị em nằm trên giường bốn, năm ngày mới chậm rãi khôi phục.

“Bụng y có cháu đích tôn của Hạ gia, lão gia tử hận không thể mỗi ngày đem y nâng niu trong lòng bàn tay. Hạ Diễm là cháu Hạ lão gia, vậy Hạ Tự cùng Hạ Dục liền không phải cháu của lão sao?” Nữ nhân tức giận nói, nước mắt liền không ngừng rơi xuống.

Hạ Long thẳng tắp ngồi chỗ đó, trên mặt không có chút cảm xúc nào.

“Sắp đến sinh nhật lão gia tử rồi.” Hạ Long đột nhiên nói, “Em trai của em cũng sẽ đến.”

Kỳ Tú đột nhiên trợn to hai mắt, liếc mắt nhìn hắn. Hắn là nam nhân sắc mặt bình tĩnh, thế nhưng khiến cho nàng cảm thấy phát lạnh.

“Em đã quên Anna chết như thế nào sao?” Khóe miệng Hạ Long kéo ra một vệt cười.

Kỳ Tú sững sốt một chút, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt tỉnh ngộ, cuối cùng lộ ra ý cười: “Kỳ Nhiên... hẳn có cảm tình với Hạ Diễm, còn cả thủ đoạn của hẳn...”

Y Lai về đến nhà, tâm tình y vô cùng tốt, tốt đến nỗi Hạ Diễm không nhận được nhìn vào mắt y. Hạ Diễm đem y ôm vào trong lòng, ở trên mặt y hôn một cái: “Có chuyện gì mà lại vui vẻ như vậy?”

Y Lai nhún mày: “Một con sâu đáng ghét luôn ở trước mặt tôi lượn tới lượn lui, hôm nay rốt cuộc bị tôi đập chết rồi.”

Trong mắt Hạ Diễm cũng ánh lên ý cười: “Đúng là chuyện đáng ăn mừng. Tôi cũng mới vừa nhận được thông báo, Lâm Sát phải trở về Đế Quốc. Sau này em có thể ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.”

Đối với việc Lâm Sát trở về Đế Quốc, Y Lai không hề kinh ngạc. Có điều hẳn vội vã chạy về Đế Quốc, tựa hồ chạy trốn chết, vui mừng thắng lợi trong lòng Y Lai càng thêm dày đặc.

“Hôm nay đến bệnh viện à?”

“Đúng vậy.”

“Phiếu báo cáo kiểm thai đâu?” Hạ Diễm hỏi.

Y Lai đem tờ giấy có phần nhăn nheo kia đưa cho Hạ Diễm, Hạ Diễm cầm lên, cũng không có xem, liền cất đi. Hẳn trước giờ không hỏi đến chuyện đứa nhỏ, điều này liền nói rõ hẳn coi thường đứa nhỏ này. Có điều Y Lai cũng có thể hiểu được tâm tư của hẳn, trên danh nghĩa là vợ chồng, mà đứa con trong bụng lại không phải của mình, nếu như là Y Lai, cũng sẽ đối với đứa nhỏ không có cảm tình.

“Mấy ngày nữa là sinh nhật của ông nội, tôi mấy ngày này có chút bận, không thể ở cạnh em.” Hạ Diễm nói.

Ngữ khí thân mật, giống như vợ chồng thật sự vậy, vô cùng ân ái.

Quá khứ từng làm sủng thần của Hoàng Đế, Y Lai từng tổ chức các loại tiệc rượu, tiệc sinh nhật hay hôn lễ của các gia tộc lớn cũng từng tham dự không ít, cũng là một người sống quá trụy lạc đi. Là người thừa kế Hạ gia, tiệc sinh nhật của Hạ lão gia cũng là một tay Hạ Diễm xử lý. Cho nên mấy ngày kế tiếp, Hạ Diễm trở nên vô cùng bận rộn, lại lần nữa trở về trạng thái đi sớm về trễ.

Lâm Sát đi rồi, Hạ Diễm bận rộn, Y Lai trở nên nhàn nhã hẳn. Hầu hết thời gian y đều ăn rồi ở trong sân sưởi nắng, mệt thì ngủ, cơ bản là cùng động vật nguyên thủy không khác nhau mấy. Y thỉnh thoảng lại nằm mơ. Trong mộng, Lâm Sát biến thành một con quái thú, tàn nhẫn mà cắn y, đem y cắn đến vỡ đầu chảy máu. Có lúc, y lại mơ đến đứa nhỏ được sinh ra, sau một cái chớp mắt, đứa bé kia đã biến thành Lâm Sát, trừng trừng hai mắt nhìn y, y sợ đến nỗi nửa đêm liền tỉnh lại. Ngoại trừ những điều này, thời gian Y Lai trải qua vô cùng thông thuận.

Cái bụng Y Lai đã dần dần thành hình, hơi nhô nhô ra.

Trong Giao Tộc, dù là nam hay nữ đều có thể mang thai, thế nhưng tỉ lệ thụ thai là rất thấp, cho nên nhân số tộc giao nhân không ngừng giảm thiểu. Chính vì như thế, bọn họ đối với đứa nhỏ vô cùng coi trọng. Bảo vệ đứa nhỏ chính là một loại khái niệm thâm căn cố đế trong lòng bọn họ. Cho nên khi Y Lai biết tin mình có thai, bất luận cha đứa bé là ai, y cũng chưa từng có ý nghĩ không cần đứa nhỏ.

Y Lai nằm ngửa trên ghế, mắt hơi híp lại. Phiếu báo cáo kiểm thai có thể làm giả, thế nhưng ngày đứa bé sinh ra không thể làm giả, qua mấy tháng nữa, hài tử trong bụng y sẽ bị lộ mất. Y phải suy nghĩ thật kỹ về tương lai của y cùng đứa nhỏ này.

Nháy mắt liền tới sinh nhật của Hạ lão gia.

Tiệc sinh nhật tổ chức vô cùng náo nhiệt, người dự hầu như bao gồm toàn những nhân vật có tiếng ở hành tinh Hải Thần, thậm chí còn có mấy vị khách quý từ những hành tinh khác đến.

Rượu đồ sành trong ly, ánh đèn lóng lánh, Hạ Diễm đứng bên tay trái Hạ lão gia, Hạ Long đứng bên tay phải, ba người cùng đi lên nơi cao nhất. Hạ lão gia chỉ đơn giản nói hai câu, tiệc sinh nhật liền bắt đầu. Làm cháu dâu Hạ lão gia, Y Lai tất nhiên phải ra trận, y đầu tiên là đi bên người Hạ lão gia. Hạ lão gia đem y giới thiệu cho rất nhiều người, trong đó có cả bạn tốt lâu năm của chính mình, điều này chứng tỏ lão đã hoàn toàn thừa nhận thân phận của Y Lai.

Hạ lão gia đi hai vòng liền mệt, vào phòng nghỉ ngơi. Sau khi Hạ lão gia rời đi, rất nhiều người liền vây quanh bên người Y Lai, giả vờ hàn huyên, cũng may y từ lâu đã quen với những trường hợp như vậy, vô cùng điêu luyện thành thạo. Hạ Diễm xã giao với khách của chính mình xong, liền đi tới. Vừa vặn có người muốn chạm cốc uống rượu với Y Lai, ly rượu của Hạ Diễm liền chạm tới.

“Vợ tôi mang thai, không thích hợp uống quá nhiều rượu.” Ngữ khí Hạ Diễm cứng chiều, một tay khoác lên người Y Lai, hình thành tư thế bảo vệ, một tay còn lại nâng ly rượu một hơi cạn sạch, chừa cho đối phương đủ mặt mũi.

Người kia cười nói: “Chúc mừng!”, thái độ đối với Y Lai càng thêm cung kính. Không chỉ được Hạ Diễm sủng ái, còn mang thai đứa nhỏ, lần này, người này chắc chắn ngồi vững trên vị trí phu nhân người thừa kế rồi.

Y Lai mặc âu phục màu trắng, ánh đèn lạc trên người y, y ngũ quan xinh đẹp, trên mặt mang theo nụ cười vừa ý, tao nhã như quý công tử. Mà Hạ Diễm hần thì lại mặc một thân âu phục xám, mắt to mày rộng, ánh mắt kiêu ngạo, sống mũi cao thẳng, môi rất mỏng, ngũ quan hoàn mỹ, khuôn mặt tuấn tú. Thân hình hần cao lớn, vừa vặn cao hơn Y Lai nửa cái đầu, hai người đi chung với nhau vô cùng xứng đôi.

Y Lai cảm nhận được ánh mắt lạc trên người mình, ước ao, đổ kị, nịnh nọt. Đây kỳ thực là một loại cảm giác xa lạ, trước đây trong những buổi tiệc rượu, lạc ở trên người y chỉ có ánh mắt xem thường.

Hạ Diễm cùng Y Lai là tiêu điểm của cả buổi tiệc.

Mà trong bóng tối, nơi ánh đèn không soi đến, âm mưu đã dần dần nổi lên. Hạ Long ngồi ở đó, rượu uống hết một ly rồi lại một ly. Hần không được thừa hưởng bề ngoài tuấn mỹ của Hạ gia, mà là mặt chữ quốc, khuôn mặt phổ thông, chỉ có cặp mắt là giống người nhà Hạ gia, mặt không chút nụ cười đang hiện ra một luồng khí nham hiểm.

Hạ Long uống rất nhiều rượu, thể nhưng trên mặt không có hồng, cả người xem ra cũng không có gì khác. Đột nhiên, khóe miệng của hần chậm chạp câu lên.

Trong nháy mắt kia, Y Lai cảm giác được toàn bộ ánh mắt rơi trên người mình đều biến mất rồi, yển hội ồn ào cũng yên tĩnh lại, mà người đứng bên cạnh y toàn thân căng thẳng, khí chất hững hờ kia biến mất không còn tăm hơi, tựa hồ mang theo vẻ sốt sắng.

Ánh mắt của mọi người rơi tại cửa, Y Lai cũng nhìn sang. Một người đàn ông từ cửa lớn của phòng tiệc tiến vào, là một nam nhân có gương mặt âm hiểm, tóc vàng ngắn, mắt đen, một đôi mắt thâm tà, hơi hơi híp, đoạt mất hồn phách người ta. Nam nhân mặc đồ Tây, mà lại đem cái âu phục kia sinh ra cảm giác lười biếng.

Y Lai cảm giác được nam nhân hướng về phía mình thẳng tắp mà đi tới, tiếp đó cách mình một bước thì dừng lại. Rõ ràng là khuôn mặt nam nhân xinh đẹp, mà Y Lai lại ngửi được một tia khí tức nguy hiểm. Tiếp đó y liền nhận ra được, nam nhân không phải đi về phía y, mà là hướng về phía Hạ Diễm, bởi vì từ đầu tới cuối, hần còn không liếc mắt đến y.

Vóc người nam nhân này cùng với Hạ Diễm khá giống nhau, hai người đối diện nhau, chẳng hề nói một câu. Y Lai cảm thấy hầu như không khí có chút quái dị, hai người này không giống bạn bè, cũng không giống kẻ địch, hay là vừa yêu vừa hận? Y Lai bị ý nghĩ của chính mình chọc cười, bất luận như thế nào, hiện ở tình huống như vậy, y giống như con pháo hôi.

Hai người kia rốt cuộc cũng nhớ đến còn có con pháo hôi này ở đây, Hạ Diễm ôm eo y, ôm càng thêm chặt một chút: “Kỳ Nhiên, đây là vợ tôi.”

Kỳ Nhiên, một trong ba gia tộc lớn của Đế Quốc?

Kỳ Nhiên rốt cuộc đưa mắt nhìn đến trên người Y Lai: “Vợ anh không phải chết rồi sao?”

Câu nói này của Kỳ Nhiên quá trực tiếp đi, trực tiếp vạch trần đoạn chuyện cũ khó chấp nhận nhất, sắc mặt Hạ Diễm rất khó coi, dâng lên một luồng tức giận. Hạ Diễm tự chủ luôn rất tốt, thể nhưng hiện tại, Y Lai cảm thấy hần kích động đến mức muốn nhảy cả lên.

Hạ Diễm chùng quy vẫn là nhin xuống: “Đây là vợ mới của tôi, Y Lý.”

“Em không nhận được thiệp mời.”

“Cậu luôn bận rộn.”

“Em rất tiếc đã không đến tham dự hôn lễ, cho nên lần này, em có mang theo chút lễ vật.”

Hạ Diễm ôm lấy Y Lai, tay nắm càng thêm chặt: “Hà tất gì phải hao phí như vậy.”

“Tiểu Diễm, anh đã quên giữa chúng ta có quan hệ gì sao?” Ánh mắt đào hoa của Kỳ Nhiên dập dờn, ngữ khí đột nhiên trở nên thân mật.

Trong mắt Hạ Diễm lóe ra cảm ghét cùng nhằn nại: “Vậy thì cảm ơn.”

Bốn phía của phòng tiệc có trang bị tám cái màn hình lớn, hiện tại đang chiếu những màn khiêu vũ quý phái cùng âm nhạc. Kỳ Nhiên đảo mắt một cái, nội dung phát ra từ màn hình liên thay đổi.

Một ảnh rồi lại một ảnh hiện ra, sắc mặt Y Lai đột nhiên thay đổi. Nếu như khi này y cảm giác mình là pháo hôi, hiện tại như vậy, y thật sự triệt triệt để để là pháo hôi.

Những bức ảnh này chính là ảnh chụp y cùng Lâm Sất ở chung, mặt Lâm Sất thì được xử lý đến khó nhận dạng, mà mặt y thì lại hoàn toàn lộ ra trước mặt mọi người, đủ loại ôm ấp, không có chỗ nào là không có thái độ thân mật, khiến cho người ta mơ tưởng.

Chỉ trong nháy mắt, trong phòng tiệc nhất thời nổi lên sóng lớn. Vừa được Hạ lão gia cùng Hạ Diễm giới thiệu, bọn họ đã đem gương mặt của Y Lai nhớ thật kỹ, bọn họ cũng biết, người trong ảnh chụp chính là phu nhân người thừa kế Hạ gia.

Ảnh chụp Hạ thiếu phu nhân cùng một người đàn ông khác thân mật... Nơi này hầu như toàn người nổi tiếng ở Hải Thần tinh. Trong tiệc sinh nhật Hạ lão gia lại trưng ra những tấm ảnh này, khiến cho Hạ gia mất hết mặt mũi. Mà đối với Y Lai đứng ở đầu gió, cũng chính là một đòn trí mạng.

Y Lai hít sâu một hơi, y quay đầu nhìn Kỳ Nhiên, ánh mắt của nam nhân kia cũng nhìn về phía y. Ánh mắt hẩn nhìn y như nhìn người chết, khiến cho Y Lai có cảm giác như sờn cả tóc gáy.

Y Lai cảm giác được ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người y, không quen biết, khinh thường, miệt thị, còn có cười trên sự đau khổ của người khác, nhìn đến y không có chỗ dung thân.

3312 từ T^T Chương dài kỷ lục luôn:“< xin=”” lỗi=”” vì=”” sự=”” chậm=”” trễ=”” của=”” mị=””>..

24. Chương 24: Bảo Vệ

Kỳ Nhiên là con cưng của chủ nhân Kỳ gia, tuy rằng không phải người thừa kế, thế nhưng người trong nhà đối với gã sủng ái đến cực điểm, trong tay gã nắm đến 50% cổ phần Kỳ gia, quyết định của gã có lúc so với người thừa kế còn quan trọng hơn.

Kỳ Nhiên lần này quả thật có chút quá đáng. Thế nhưng tính cách của gã vốn là như vậy, gã yêu Hạ Diễm, không chừa thủ đoạn muốn chiếm được hẳn, cho nên mới quang minh chính đại làm ra chuyện như vậy. Mục đích của gã đã sáng tỏ, bất luận Hạ gia nghĩ như thế nào, cũng bất luận Hạ Diễm nghĩ như thế nào. Hai tay gã gác vào nhau, tư thái nhàn nhã, âm nhu trên mặt mang theo một vệt cười, giống như người ngoài cuộc chờ Hạ Diễm đối phó với cái bẫy.

Những bức ảnh kia khiến cho Hạ Diễm đội một cái nón xanh cực lớn, không ít người cũng bắt đầu suy diễn đứa nhỏ trong bụng Y Lai không phải của Hạ Diễm. Những đoạn phim kia rất nhanh bị tắt đi, chỉ là đã tạo ra chấn động lớn như thế không dễ gì dập tắt được, ánh mắt của mọi người vẫn tập trung ở một chỗ, rất nhiều người cho dù ở bên ngoài không có biểu hiện gì, kỳ thực trong lòng đều là thái độ đang xem trò vui, nhìn xem Hạ gia sẽ giải quyết vụ bê bối này như thế nào. Mà lúc này, Hạ Diễm là một người đàn ông, cách

làm tốt nhất chính là điều tra rõ ràng những việc này, cùng Y Lý rũ sạch quan hệ, nên trừng phạt không chút lưu tình.

Sống lưng Y Lai thẳng tắp, trên mặt không có chút hoảng loạn.

Hạ Diễm vẫn nắm tay y không buông, mà nắm càng thêm chặt.

“Tôi sẽ luôn bên cạnh em.” Hạ Diễm nhẹ giọng ghé vào lỗ tai y nói.

Trên mặt Y Lai lộ ra vẻ kinh ngạc. Những ánh mắt xem thường, miệt thị, Y Lai sớm đã quen, thể nhưng như vậy không có nghĩa là y thích ánh mắt đó. Nhưng cho dù không thích cũng vô dụng, cũng chỉ có mình y chịu đựng. Mà hiện tại, Hạ Diễm cư nhiên lại nguyện ý cùng y gánh chịu những ánh mắt như vậy.

Không thể không thừa nhận, vào thời khắc ấy, Y Lai xác thực đã thay đổi sắc mặt.

Hạ Diễm nắm tay Y Lai đi đến trên bục cao, hai vị nhân vật chính của sự kiện liền hoàn toàn hiện lên trước mặt mọi người. Hạ Diễm bắt đầu phát biểu, tiếng nói của hắn trầm ổn, không có phần nộ, cũng không thấy hoang mang, thiết bị phóng đại âm thanh khiến cho cả phòng tiệc đều nghe thấy tiếng của hắn.

“Tôi không biết những tấm ảnh là đã xảy ra chuyện gì, đến tột cùng là người nào ác tâm muốn nhắm vào Hạ gia, còn nhắm vào Hạ Diễm tôi.” Ánh mắt Hạ Diễm thần nhiên, đảo qua khán phòng, quét đến đôi mắt hơi nheo lại của người đang đứng ôm hai tay trong góc kia, “Nhưng tôi tin tưởng Y Lý. Tôi yêu em ấy, em ấy cũng yêu tôi, tôi không tin em ấy sẽ làm ra loại chuyện như vậy. Y Lý là vợ tôi, nếu như có người hoài nghi Y Lý, thì chính là hoài nghi nhân cách của tôi. Xin lỗi, vừa rồi có chút kích động.” Hạ Diễm lộ ra ánh mắt áy náy mang chút ý cười, trong lời nói đối với Y Lai ý tứ bao bọc rất rõ ràng, “Tôi chỉ là không thể chịu đựng có người nói xấu vợ mình, đây cũng là lời giải thích của tôi. Ngày hôm nay, cảm tạ các vị đã đến chung vui tiệc mừng thọ của ông tôi. Tôi rất xin lỗi về chuyện vừa xảy ra, xin mời các vị tiếp tục thưởng thức rượu ngon và mỹ thực.”

Hạ Diễm sau khi nói xong, liền hôn lên trán Y Lai một cái, Y Lai ngẩng đầu lên nhìn hắn, mắt xanh hiện ra quang lam lóng lánh, Hạ Diễm hơi đắm chiêu, lại ở trên mặt Y Lai hôn thêm cái nữa.

Tình cảnh này lọt vào tầm mắt mọi người, thể hiện rõ cặp phu phu này xác thực ân ái, bọn họ không khỏi nghĩ, những bức ảnh kia hóa ra là giả, hay là người trong ảnh kia cùng Y Lai giống nhau như đúc? Hạ Diễm là người thừa kế Hạ gia, cho dù là thật sự đội nón xanh, Hạ Diễm vẫn bảo vệ Y Lý như vậy, người ngoài bọn họ đương nhiên sẽ không quá tò mò, tò mò có khi lại đắc tội với Hạ gia.

Lời này nói ra, cuộc nháo kịch liền kết thúc.

Hạ Diễm đỡ Y Lai đi vào phòng nghỉ ngơi, trong phòng tiệc lần nữa khôi phục náo nhiệt.

“Xem ra địa vị của Y Lý ở trong lòng Hạ Diễm còn hơn rất nhiều so với chúng ta tưởng tượng, có khi còn nặng tình hơn Anna.” Hạ Long cầm ly rượu đi tới trước mặt Kỳ Nhiên, nhẹ giọng nói.

“Xoảng” một tiếng, ly rượu đỏ trong tay Kỳ Nhiên vỡ vụn, tay gã lại không buông, trái lại còn nắm thêm chặt, rượu đỏ pha tạp vào máu tươi một giọt lại một giọt rơi trên mặt đất. Gã tựa hồ không có chút cảm giác đau đớn nào, chỉ là ánh mắt kia vốn hiện ra đào hoa lại lóe thêm một tia tàn nhẫn.

Y Lai nằm ở trên giường, Hạ Diễm mặc xác đám khách khứa, ở lại chăm sóc y. Y Lai quay đầu lại, chống cằm nhìn Hạ Diễm, đem Hạ Diễm nhìn đến mất tự nhiên.

“Em ngủ đi, chờ tiệc rượu kết thúc, tôi ôm em về nhà.” Hạ Diễm động viên nói.

“Hạ Diễm, anh thật là đẹp trai, rất là ga-lăng nha!” Y Lai giơ ngón tay cái nói.

Mắt xanh của y tỏa ra thủy quang, trên mặt tinh xảo tràn ngập ý cười, xem ra thật giống như một đứa bé. Hạ Diễm không nhịn được đưa tay sờ sờ mái tóc đỏ của y, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm xúc mềm mại kia khiến cho hắn sản sinh một chút không đành lòng.

“Sao lại là ga-lăng?” Hạ Diễm hỏi.

Y Lai suy nghĩ một chút, tiếp đó thấp giọng nói: “Từ xưa tới nay chưa từng có ai ở bên cạnh tôi, vẫn chỉ có một mình tôi, tôi cũng quen rồi. Thế nhưng hiện tại tôi mới biết, hóa ra cảm giác không chỉ có một mình mình lại là như vậy.”

“Tiểu Y Lý của chúng ta, trước đây đến cùng là đã chịu khổ thế nào đây?” Hạ Diễm vuốt nhẹ mái tóc đỏ kia, ngữ khí thân mật nói.

“Không khổ, chỉ là không có cảm giác ấm áp.” Y Lai nói.

“Em vì giúp tôi nên mới bị như vậy.” Hạ Diễm nói.

Tất cả góc độ đẹp đều bị biên tập lưu thành ảnh chụp, sau đó còn có mặt cùng thân hình mơ hồ của Lâm Sắt, thế nhưng hần liếc mắt liền nhận ra, đó là Y Lý cùng Lâm Sắt, bởi vì đoạn phim của hai người ở biển kia hần đã xem vô số lần.

“Thế nhưng anh vẫn có thể chọn cách khác mà?” Y Lai nói.

Không tin người khác sẽ giúp mình, đem mọi người phỏng đoán tiêu cực, Hạ Diễm nhìn thanh niên nằm trên giường, y đến tốt cùng là trải qua quá khứ như thế nào mới có thể biến thành như thế này?

“Tôi sẽ không để cho em phải đối mặt một mình nữa.” Hạ Diễm nói.

“Hạ Diễm, chúng ta chơi một trò được không?” Y Lai nói.

“Trò gì?”

“Trò thật tâm thân mật.” Y Lai nói.

Hạ Diễm vẫn không trả lời, cửa lớn của phòng nghỉ đột nhiên bị một lực lớn đẩy ra từ bên ngoài, Y Lai quay đầu lại nhìn, liền thấy kẻ cầm đầu Kỳ Nhiên đang đứng tại cửa. Trên người Kỳ Nhiên dính đầy chất lỏng màu đỏ, trên mặt cũng dính một chút, xem ra đặc biệt khó coi.

“Hạ Diễm, em muốn nói chuyện với anh.” Kỳ Nhiên nói.

Ôn nhu trên người Hạ Diễm biến mất, cả người trở nên lạnh lẽo cứng rắn: “Đúng lúc tôi cũng muốn cùng cậu nói chuyện.”

Hai người dần rời khỏi phòng nghỉ. Trong nháy mắt cửa phòng đóng lại, Y Lai từ trên giường ngồi dậy, lặng lẽ đi tới cửa, đem tai mình kề sát vào cửa phòng nghỉ.

Phòng nghỉ có hai gian nối với nhau, Y Lai hiện tại ở bên trong phòng, mà Hạ Diễm cùng Kỳ Nhiên cũng không có đi xa, ở bên ngoài phòng nghỉ. Cửa có hiệu quả cách âm rất tốt, đầu tiên là một trận cãi vã, sau cùng, Y Lai rốt cuộc nghe rõ tiếng rống giận của Kỳ Nhiên.

Kỳ Nhiên nói: “Hạ Diễm, em không chiếm được, người khác cũng đừng mơ có được.” Bên trong lời nói kia mang theo sát ý cùng tức giận ngập trời.

Y Lai vội vã nằm trở về giường. Một giây sau, cửa liền bị đẩy ra, Hạ Diễm nhanh chân bước vào, hô hấp dồn dập, dùng dằng tức giận. Y Lai quay đầu nhìn lại, đứng dựa vào cửa. Trên mặt hần có chút đen, bên trong cặp mắt kia mang theo kiêu ngạo cùng tàn nhẫn, hai tay nắm chặt thành quyền, tựa hồ như đang cực lực nhấn nài.

“Tôi nhất định phải giết hần!” Khuôn mặt Hạ Diễm dữ tợn nói.

Qua rất lâu, Hạ Diễm mới bình tâm được tức giận cùng căm hận. Hần đi tới bên giường, ôm lấy Y Lai từ phía sau.

Khí lạnh từ trên người Hạ Diễm truyền tới người Y Lai, Y Lai không khỏi run rẩy một hồi, Hạ Diễm ôm càng thêm chặt.

“Y Lý, tôi sẽ bảo vệ em, sẽ không để cho hần tổn thương em.” Hạ Diễm nói, tựa như một lời hứa hẹn.

Trên phi cơ lái từ Hải Thần tỉnh về Đế Quốc, nam nhân mặc âu phục ngồi đó, sắc mặt tỉnh táo xử lý công vụ.

Chỉ có Cách Lỗ Tư luôn đi theo bên cạnh hắn mới phát hiện Lâm Sắt mất tập trung.

“Tiên sinh, chỗ Hải Thần tinh có một chút tin tức, tôi phát quang não đến ngài nhé?” Cách Lỗ Tư hỏi.

Nghe đến ba chữ “Hải Thần tinh”, tinh thần Lâm Sắt đột nhiên tỉnh táo: “Được.”

Hắn lập tức kiểm tra tư liệu Cách Lỗ Tư phát tới. Đó là một đoạn video. Hắn biết kia là tiệc sinh nhật, biết ảnh chụp của bọn họ bị phát tán, biết Y Lai đã đối mặt với hoàn cảnh nào. Lúc Hạ Diễm đứng bên cạnh y, Lâm Sắt nhìn thấy ánh mắt Y Lai, hắn chưa từng nhìn thấy Y Lai như vậy. Trong trí nhớ của hắn, Y Lai cho dù là đang cười, trên người vẫn mang theo vẻ u tối. Thế nhưng lần này, trong mắt y lóe sáng, thực sự là đang cười, toàn thân đều mang theo vui vẻ. Tình cảnh này đặc biệt chói mắt, trong lòng Lâm Sắt nổi lên một luồng cảm xúc chua xót, loại cảm giác lạc lõng kia trong lòng càng thêm rõ ràng. Hắn như tự ngược đãi bản thân, đem đoạn phim kia nhìn thêm một lần, nhìn Y Lai cười, trong lòng có thứ gì đó như ẩn như hiện...

Hắn tưởng đã bắt được, thế nhưng vật kia lại biến mất trong nháy mắt, không thấy hình bóng.

Lâm Sắt buồn bực xoa xoa thái dương, mãi đến khi đem đoạn phim kia nhìn đi nhìn lại vô số lần, hắn rốt cuộc tắt đi, bắt đầu xem tư liệu ở phía dưới.

Kỳ Nhiên, cái tên này nhảy vào tầm mắt của hắn. Nhiều năm trước hắn có gặp Kỳ Nhiên, vào lúc ấy, Kỳ Nhiên vẫn còn là một thiếu niên. Trong ấn tượng của hắn, Kỳ Nhiên là công tử nhà giàu, một đứa trẻ được chiều hư, có điều, hiện tại xem những tài liệu này, vị tiểu thiếu gia họ Kỳ này xem ra không có đơn giản như vậy.

Kỳ Nhiên rất yêu mến Hạ Diễm, yêu đến cuồng dại.

Những bức hình kia là do Kỳ Nhiên thu thập và phát tán, gã ta cuồng ngạo như vậy, không có chút nào che giấu. Kỳ Nhiên yêu Hạ Diễm đến độ này, muốn đem người bầu bạn cùng Hạ Diễm bức đến chết. Lâm Sắt không khỏi nghĩ đến Anna, Kỳ Nhiên có thể làm vậy với Y Lai, vậy có phải cũng từng đối phó với Anna như vậy?

Trong mắt Lâm Sắt kết nên một tầng hàn băng, Anna là nữ nhi đơn thuần như vậy thì làm sao đối phó với Kỳ Nhiên lòng dạ độc ác? Qua nhiều năm như vậy, hắn đối với cái chết của Anna vẫn mang nghi hoặc trong lòng, hắn cho rằng tên điên Hạ Diễm làm, thế nhưng hiện tại, trong lòng hắn lại thêm một đối tượng khả nghi. Vứt bỏ phiến diện đối với Hạ Diễm, mấy ngày nay hạ mình tiếp xúc, Lâm Sắt biết Hạ Diễm là người rất coi trọng quyền thế, người như vậy bình tĩnh, nhẫn nại, lợi thu hại tránh, nên mới để cho vợ mình đi bồi tiếp nam nhân có ý ám muội. Người như vậy, hiển nhiên sẽ không hại chết Anna, khiến cho mình lâm vào thế bất lợi. Nghĩ đến đó, khả năng là Kỳ Nhiên lại tăng thêm một chút.

Có điều năm đó đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, lại có thể làm cho toàn bộ Hạ gia miệng kín như bưng, hắn tra xét nhiều năm như vậy, cũng không tra ra nguyên nhân cái chết của Anna?

“Cách Lỗ Tư, đi thăm dò Kỳ Nhiên, nhất định phải đem nguyên nhân cái chết của Anna làm rõ.” Ánh mắt Lâm Sắt tỏa ra một đạo ý lạnh.

“Vâng, tiên sinh.” Cách Lỗ Tư rời đi.

Lâm Sắt luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, hắn bị vây ở trong đó, cho nên đã quên một số việc trọng yếu. Lâm Sắt nhắm mắt lại, tỉnh táo suy nghĩ.

Lâm Sắt đột nhiên mở mắt ra, ngữ khí lạnh lùng nói: “Cho phi cơ đi ngược lại, quay về Hải Thần tinh.”

Hạ Diễm nếu đã sớm biết tính cách Kỳ Nhiên, lại đối tốt với Y Lai như vậy, rõ ràng là đem Y Lai đẩy tới đầu sóng, trở thành đối tượng Kỳ Nhiên căm hận.

P/s: tự nhiên mị muốn ship cặp Diễm - Lai quá đi >..
< sắp=“” ngược=“” thụ=“” nữa=“”>

25. Chương 25: Sự Cố

Ảnh chụp bị phát tán đối với cuộc sống của Y Lai vẫn là có ảnh hưởng nhất định. Chuyện này dù Hạ Diễm đã cực lực che giấu vẫn bị vạch trần, vẫn là lưu lại một hạt giống nghi ngờ. Ánh mắt người nhà họ Hạ nhìn y cũng đã thay đổi. Buổi tối hôm ấy, Hạ lão gia liền tìm y nói chuyện. Hạ lão gia vẫn cười híp mắt, lại giống y hết con cáo già. Con cáo già nói rất rõ ràng, đứa trẻ sinh ra nhất định phải giám định gen, nếu như là đứa con nhà Hạ gia, Hạ gia sẽ đối với cha con bọn họ tốt gấp trăm lần. Nhưng nếu không phải, Y Lai tốt nhất nên chuẩn bị sẵn sàng, Hạ gia rất không thích bị người lừa dối.

Y Lai từ trong phòng Hạ lão gia đi ra, trên người đều mang một tầng khí lạnh, toàn thân lạnh lẽo, hơi lạnh kia thật lâu cũng chưa tản đi, mãi đến khi Hạ Diễm đem y ôm vào trong ngực, ôm thật lâu, y mới cảm giác được ấm áp.

“Y Lý, lần trước em nói chơi trò gì đó, chơi làm sao?” Hạ Diễm ôm y trong ngực, tay phải xoa xoa tóc y.

Từ sau sự kiện ảnh chụp đó, quan hệ của hai người trở nên thân mật hơn rất nhiều, ngoại trừ lên giường, chuyện vợ chồng nên làm cũng đã làm. Hạ Diễm yêu mến đem Y Lai ôm vào trong ngực, Y Lai cũng nhu thuận tựa đầu vào ngực hắn.

“VẬY anh nói trước đi, nói về chuyện giữa anh với Kỳ Nhiên.” Mắt Y Lai chớp chớp, ánh mắt màu xanh lam hiện ra một tia bùng bình.

Hạ Diễm đưa tay nặn nặn mũi y, trong mắt mang theo sủng nịch: “Tôi cùng Kỳ Nhiên từ nhỏ đã quen biết, bắt đầu từ lúc tiểu học là đồng học. Học cùng nhau được mười năm, quan hệ bọn tôi cũng không tốt lắm. Tôi vẫn cho rằng hắn căm ghét tôi lắm, thứ gì cũng muốn giành của tôi. Hắn giống như ông trời con, tùy hứng, bá đạo. Tính cách bọn tôi quá giống nhau, cho nên tôi cũng không mấy ưa hắn. Mãi đến tận khi tôi cùng Anna kết hôn, hắn lại nói hắn yêu tôi. Khi đó, tôi cảm thấy rất buồn cười. Sau đó tôi mới biết, hắn không có nói giỡn.”

Đây chính là đoạn ân oán của Hạ Diễm với Kỳ Nhiên, Hạ Diễm tựa hồ rất không thích nhắc đến Kỳ Nhiên, thế nhưng Y Lai hỏi, Hạ Diễm vẫn trả lời.

“Y Lý, em thì sao?”

Y Lai nói: “Tôi không phải Y Lý.”

Đây là lần đầu tiên Y Lai thẳng thắn thừa nhận thân phận của mình.

“Ngày đó, tôi cũng cùng Y Lý rơi xuống nước. Bọn tôi bị người đẩy xuống sông, Y Lý vừa rơi xuống nước liền bắt đầu co giật. Cậu ta rất sợ nước, mà em thì lại vô cùng yêu mến.”

“Kỳ thực Y Lý là tên thân mật của tôi thôi, cô của tôi thường gọi yêu như vậy.”

“Y Lý...” Hạ Diễm ôn nhu kêu một tiếng.

Y Lai dùng đầu cọ cọ ngực Hạ Diễm.

Quãng thời gian dài sau đó, Hạ Diễm đều chăm sóc, ở bên cạnh y. Hắn đem tư liệu làm việc trong công ty chuyển về thư phòng trong nhà, hầu như ngày nào cũng canh giữ bên người Y Lai. Từ chuyện ăn uống đến đi đứng của y, hết thảy đều được quản vô cùng nghiêm ngặt.

Nhưng mà bất ngờ ở chỗ, Y Lai cũng không ghét loại hạn chế này. Y biết, Hạ Diễm là muốn tốt cho y, hắn sợ Kỳ Nhiên gây bất lợi cho y.

Đó là một đoạn thời gian an an tĩnh tĩnh, thế nhưng tâm trí Y Lai lại không mấy bình tĩnh. Tính theo thời gian, ngày sinh đứa nhỏ càng lúc càng gần, y không thể nằm trong thế bị động như vậy mãi được.

“Y Lý, em yên tâm. Cho dù đứa nhỏ có sinh ra, cũng sẽ không ai biết nó không phải con tôi.”

Đây là lời hứa của Hạ Diễm. Thế nhưng đứa trẻ sinh ra, so với không sinh thì vẫn khó giấu hơn nhiều. Y không tin Hạ Diễm có bản lĩnh thông thiên.

Mấy ngày nay, Hạ Diễm đem y bảo vệ rất tốt. Có điều Y Lai lại không nghĩ tới, y không có xảy ra chuyện, thế nhưng Hạ Diễm lại xảy ra chuyện.

Tin tức Hạ Diễm điều khiển phi cơ rơi tan tác. Ở Hạ gia, Y Lai cơ bản là người cuối cùng biết đến, vẫn là tên mập kia đi nghe ngóng tin tức.

Phi cơ rơi tan, hài cốt cũng không còn.

Tin tức kia tựa như sấm sét giữa trời quang, Y Lai trực tiếp ngã xuống đất. Sắc mặt Y Lai tái nhợt, hai mắt vô thần, tay cũng bắt đầu run rẩy. Đầu của y trống rỗng, một lát sau mới dần dần có ý thức. Rõ ràng trước một ngày, Hạ Diễm còn sống sờ sờ đứng trước mặt y, tại sao một ngày sau, Hạ Diễm liền thành một kẻ đã chết?

Y nhớ đến ngày nọ, Kỳ Nhiên nói: “Tôi không chiếm được, người khác cũng đừng hòng mơ tưởng được.” Hạ Diễm đem y bảo vệ quá tốt, chuyện này đã khiến cho Kỳ Nhiên tức giận hoàn toàn. Gã đã đối với Hạ Diễm yêu đến điên cuồng chấp nhất, Kỳ Nhiên giết Y Lai không được, liền giết Hạ Diễm sao?

Hạ Diễm xảy ra chuyện, toàn bộ Hạ gia đều loạn cả lên, tất cả mọi người đều không để ý đến cái dấu vết này có hơi khoa trương. Y Lai đi tìm Hạ lão gia, Hạ lão gia đem y nhốt ngoài cửa, căn bản không có thời gian để ý đến y. Y Lai chỉ có thể lên mạng, tra chút tin tức ít ỏi trên internet.

Qua hai ngày, Y Lai lại gặp Kỳ Nhiên, Y Lai không biết hẳn làm sao mà vào được. Lúc y vừa tắm xong, từ trong phòng tắm đi ra, liền nhìn thấy nam nhân ngồi trên ghế sa-lông. Người đàn ông này có một gương mặt tuần tú, lại khiến cho người ta có cảm giác sờn cả tóc gáy. Gã mặc một bộ âu phục đen, càng lộ ra da dẻ trắng bệch, lười biếng ngồi đó, híp mắt nhìn Y Lai.

Y Lai sửng sốt một chút, rất nhanh liền phản ứng lại. Y đi đến trên ghế sa-lông, ở bên người nam nhân ngồi xuống: “Kỳ tiên sinh.”

“Mày không sợ tao?” Kỳ Nhiên rất hứng thú hỏi.

“Tại sao phải sợ?” Y Lai bình tĩnh nói.

“Không sợ tao giết mày sao?”

“Hiện tại sợ cũng không kịp.”

“Mày so với Anna khá hơn một chút. Con nhỏ kia chỉ biết khóc lóc sụt sùi.”

“Chuyện này hình như không phải lần đầu tiên.” Y Lai bèn nhảy nhận ra được trong lời nói nam nhân có thâm ý, “Hạ Diễm ở nơi nào?”

“Địa ngục?” Kỳ Nhiên nói, “Mày muốn đi cùng anh ta sao?”

“Chuyện này chả buồn cười chút nào.” Y Lai nói.

“Tao không có đùa.” Kỳ Nhiên nói, ánh mắt hắn đảo qua Y Lai, cuối cùng dừng trên bụng y, ánh mắt trở nên ác độc, “Có lẽ anh ấy cũng tình nguyện để mày đi cùng.”

Kỳ Nhiên nói xong liền nghênh ngang đi ra ngoài.

Hai ngày sau, Y Lai đem chính mình nhốt trong nhà, đóng cửa không ra. Y nghĩ Kỳ Nhiên biến thành người điên rồi, bây giờ đối với y mà nói, ở nhà Hạ gia là an toàn nhất.

Hai ngày sau, tên mập lại dò thăm tin tức, cảnh sát tìm thấy người có khả năng là Hạ Diễm, người kia dung nhan thiêu hủy, thế nhưng vẫn còn hơi thở, không chết. Từ đặc điểm nhận dạng kết luận, người kia chính là Hạ Diễm, thế nhưng vẫn cần thêm một bước làm gen giám định, xác định thân phận người bị thương.

Y Lai vội vã mặc vào một bộ quần áo, liền lên phi cơ bay đến bệnh viện.

Tâm tình Y Lai cấp bách, y hi vọng có thể đến bệnh viện sớm một chút. Thế nhưng một lát sau, y liền nhận ra được có chút quái dị, bệnh viện ở khu trung tâm não nhiệt, mà hướng phi cơ bay càng đi càng hẻo lánh.

“Tiểu Hạ.” Y Lai kêu một tiếng.

Ở giữa chỗ điều khiển cùng ghế khách của phi cơ có một tấm ngăn, tấm ngăn có thể chỉnh thành loại trong suốt hoặc loại che kín, hiện tại là loại che kín kia, Y Lai không thể nhìn thấy tình hình chỗ điều khiển.

“Tiểu Hạ, dừng lại!” Y Lai nói.

Tốc độ phi cơ càng thêm nhanh.

Tay Y Lai đẩy chốt an toàn trên cửa.

“Mày mở không được đâu.” Thanh âm từ phía trước truyền đến, là tiếng của Kỳ Nhiên.

Y Lai biết mình chạy không thoát, trái lại bình tĩnh lại.

Bên trong phòng tổng thống* của một khách sạn ở Hải Thần tinh, gian phòng này nhìn từ bên ngoài xem ra cùng những phòng khác không hề khác biệt, thế nhưng bên trong lại bị cải tạo thành một khu trang bị hệ thống theo dõi vô cùng nghiêm ngặt. Video theo dõi được chiếu lên mặt tường trơn bóng, rất chi tiết, liếc mắt một cái là rõ mồn một.

(Phòng tổng thống*: Ý là phòng vip nhứt nhứt khách sạn:”> không phải phòng của ông tổng thống thiệt đâu:))

“Tiên sinh, Kỳ Nhiên bắt cóc vợ Hạ Diễm.” Cách Lỗ Tư chỉ vào một máy chiếu nói.

Ngón tay Lâm Sắt theo bản năng mà run lên một hồi, ánh mắt đảo qua, rơi vào màn hình. Tiếp đó hắn liền thấy một gương mặt quen thuộc. Y Lai bình tĩnh mà ngồi ở đó, hoàn toàn không giống dáng vẻ bị bắt cóc.

“Tiên sinh, phi cơ cùng trên người Y Lý đều được chúng ta cài máy theo dõi, vậy chúng ta có đem ngài ấy cứu ra hay không?” Cách Lỗ Tư hỏi.

Cách Lỗ Tư tuy rằng không biết quan hệ của Lâm Sắt cùng vợ của Hạ Diễm, thế nhưng làm trợ lý, từ trước đến giờ toàn nghe lời đoán ý. Cậu biết ông chủ đối với vị tiên sinh Y Lý này tựa hồ có cảm tình khác thường, chỉ cần là liên quan đến việc của Y Lý, đều có thể khiến cho Lâm Sắt mất khống chế.

Lâm Sắt đột nhiên đứng lên, muốn nói gì đó, ngay khi Cách Lỗ Tư cho rằng cậu đã đoán trúng câu trả lời chắc chắn, Lâm Sắt đột nhiên tay nắm thành quyền, tựa như đang cố kiềm chế cái gì đó.

“Khoan đã, chúng ta cần biết nguyên nhân cái chết của Anna...” Lâm Sắt nói, “Nhất định phải bảo vệ Y Lý thật tốt. Không được để cho cậu ấy chịu bất kỳ tổn thương gì.”

Nhưng mà Lâm Sắt đã quên, Y Lai hiện đối mặt chính là người điên, muộn mấy phút, chậm mấy giây, cũng có thể mất mạng, khiến cho y rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

26. Chương 26: Âm Mưu

Y Lai bị Kỳ Nhiên nhốt trong một gian phòng kín, vách tường bốn phía, kể cả sàn nhà cùng nóc phòng đều trắng toát. Bên trong không hề có thứ gì. Tất cả mọi thứ trên người Y Lai đều bị Kỳ Nhiên lấy đi, thậm chí cả chiếc nhẫn đại diện cho thân phận, Kỳ Nhiên chỉ để lại cho y một bộ y phục. Loại bố trí này chính là “thử thách tinh thần”. Người mà tinh thần không kiên định, ở trong phòng như thế này một thời gian, thì tinh thần sẽ sụp đổ. Trống rỗng, không nhận định được thời gian, mỗi một giây đều như bị kéo dài vô hạn, bên trong tâm trí còn có cảm giác như đã qua mấy tháng, thế nhưng bên ngoài chỉ mới mấy tiếng.

(Đây là một loại “Tử hình tinh thần” của một số nước châu Âu thời phong kiến, bây giờ thì không biết còn không. Tội nhân bị nhốt vào không gian kín toàn màu trắng, sau vài tiếng ý thức sẽ bị rối loạn, sợ sệt, sống không bằng chết, có xu hướng tự hành hạ bản thân. Cái này mị không nhớ đã đọc ở đâu, nhưng nó có thật á:“> nếu tò mò thỉnh search google:”>)

Y Lai nhắm hai mắt lại, từ khi y mất đi trên châu ngọc, mắt của y cùng người bình thường là như nhau, thậm chí còn yếu hơn một chút. Nếu như y vẫn mở mắt nhìn, y rất nhanh sẽ bị mù. Nhắm mắt lại cũng có thể tận lực không phải đối mặt với khoảng không trắng toát kia, làm chậm lại tốc độ tan vỡ của tinh thần y, cho nên đây là lựa chọn tốt nhất. Y Lai tự mình cố tưởng tượng ra một thế giới xinh đẹp, bên trong có cây xanh cỏ mọc, hoa tươi chim hót, y cất bước đi, theo một con đường nhỏ. Đến cuối đường, y đột nhiên nghe thấy thanh âm sóng biển, bước chân Y Lai càng thêm nhanh, sắp đến rồi...

Ngay khi một chân Y Lai đã bước vào trong nước, thân thể đột nhiên như bị giật điện một hồi, trong lòng Y Lai nảy một cái, mắt cũng đột nhiên mở, liền nhìn thấy mình đang đứng trước mặt Kỳ Nhiên. Kỳ Nhiên một thân âu phục trắng, lúc này cười giống như ác ma vậy.

“Cảm giác thế nào?” Kỳ Nhiên hỏi.

“Thích hợp để ngủ.” Y Lai đáp.

Kỳ Nhiên phát ra tiếng cười gằn. Y Lai cảm giác được trên đầu đau đớn một hồi, Kỳ Nhiên nắm tóc y, sức hấn rất mạnh, mạnh mẽ kéo từ trên đầu y xuống một nắm tóc.

“Không được ngủ, mở mắt ra cho tao!” Khuôn mặt Kỳ Nhiên dữ tợn nói.

Y Lai mở mắt ra nhìn hấn.

“Tại sao mày lại dùng ánh mắt này nhìn tao?”

“Kỳ Nhiên, anh đúng là thằng điên. Nếu tôi là Hạ Diễm, tôi cũng sẽ không thích anh.”

Kỳ Nhiên đã là người điên, Y Lai lại không sợ chọc giận hấn. Thế nhưng khi câu này được nói ra, biểu hiện Kỳ Nhiên tỉnh táo dị thường: “Anh ấy không thích tao cũng không liên quan đến tao, chỉ cần tao yêu anh ấy là đủ rồi.”

“Anh giết Anna, giết tôi, Hạ Diễm sau này khẳng định lại lấy thêm vợ khác.”

“Chờ tao không nhịn được nữa, tao sẽ giết Hạ Diễm.”

“Hóa ra Hạ Diễm chưa mất mạng.” Y Lai bèn nhảy nhận ra được tin tức trong lời nói của hấn.

Kỳ Nhiên cười quái dị hai tiếng, đưa tay ra bóp lấy cằm Y Lai: “Mày sắp chết rồi, còn lo lắng chuyện sống chết của Hạ Diễm, đến tốt cùng là Hạ Diễm diễn quá tốt hay là mày ngu ngốc vậy? Thật sự đem lòng yêu hấn? Diễm này, Anna - người phụ nữ kia lại khá hơn mày một chút.”

Nếu Kỳ Nhiên không cho y nhắm mắt lại, Y Lai chỉ có thể tìm cách khác phân tán sự chú ý của mình. Thí dụ như suy nghĩ. Mà nơi này, đối tượng nói chuyện với y chỉ có Kỳ Nhiên. Để tránh đối tượng nói chuyện duy nhất rời đi, Y Lai nghe lời đoán ý, chọc lấy đề tài Kỳ Nhiên yêu thích mà nói.

Trên mặt Kỳ Nhiên lộ ra một ánh mắt đặc ý: “Nơi này có phải là rất tuyệt?”

“Nếu như mày đem mặt tường đổi thành tấm gương, hiệu quả có thể sẽ khá hơn một chút.” Y Lai nói.

Khi mở mắt ra lại thấy vô số “mình”. so với nhìn vách tường trắng càng khiến cho người ta điên cuồng.

Kỳ Nhiên tán thưởng nhìn Y Lai một chút: “Mày thông minh, tao không nỡ giết mày. Hơn nữa, gian phòng này có cái rất hay, mày rất nhanh sẽ cảm nhận được thôi.”

Ánh mắt Y Lai đảo một vòng quanh phòng: “Năm đó Anna cũng bị giam ở đây?”

Kỳ Nhiên như nhớ tới chuyện gì thú vị: “Tao có thứ muốn chia sẻ với mày.”

Sau một khắc, trước mặt bọn họ đột nhiên xuất hiện một đoạn phim. Trong video cũng là một căn phòng nhỏ màu trắng, chỉ là người bị trói trong góc đã đổi thành một cô gái mảnh mai. Người phụ nữ kia ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ chút vết thương, tất cả đều là do móng tay cào lên mà thành, ánh mắt đen láy tràn đầy sợ hãi. Tóc tai ngắn ngang, hai tay kéo lấy tóc của mình, cô dường như không cảm giác được đau đớn, cứ làm một động tác máy móc ấy. Có thể thấy, nàng đã đối mặt với biên giới tan vỡ.

“Đây là video đẹp nhất tao thu được.” Kỳ Nhiên nói.

Trong con người xanh lam của Y Lai, lại hiện ra chút u ám. Y biết, nữ nhân trong video chính là Anna, em gái của Lâm Sát, vợ của Hạ Diễm. Y nhìn Anna, lại thấy phảng phất hình ảnh của chính mình, lực lượng tinh thần của mình so với Anna kiên định hơn một chút, thế nhưng theo thời gian trôi qua, y cũng sẽ rơi xuống kết cục như vậy.

Trong đầu Y Lai lại nghĩ đến một vấn đề khác, Anna rõ ràng là Kỳ Nhiên giết chết, vì sao Hạ gia lại tung tin Anna vì sinh bệnh mà chết, Hạ Diễm mang trên lưng nỗi oan ức này, hoàn toàn chịu chỉ trích từ gia đình Anna?

Chỉ là vấn đề này rất nhanh đã được giải đáp.

“Tôi không yêu Hạ Diễm, tôi không yêu anh ta chút nào... Tôi muốn ly hôn với anh ta, van cầu anh thả tôi ra đi, van anh...” Anna bắt đầu điên cuồng gào thét lên, nàng ta dùng sức cào vách tường, mãi đến khi trên vách xuất hiện dấu bàn tay đỏ như máu.

“Năm đó trước khi bọn họ kết hôn, tao đã cảnh cáo ả, lúc ấy ả nói: ”Tôi yêu anh ấy, tôi nhất định phải gả cho anh ấy, trừ khi anh giết tôi. Mà đến lúc tao thật sự giết ả, ả lại nói không yêu. Bọn người các người thay lòng nhanh vậy sao?” Kỳ Nhiên giễu cợt nói, hắn đột nhiên chuyển hướng đến Y Lai, “Y Lý, mày vẫn yêu Hạ Diễm sao?”

Trong mắt Kỳ Nhiên mang theo sát ý. Y Lai không nói gì, bởi vì y biết, bất luận là trả lời như thế nào, Kỳ Nhiên cũng sẽ đâm y một dao.

“Tôi cho anh biết một chuyện, tôi biết bí mật của Hạ Diễm, đừng giết tôi!” Thanh âm gào thét của nữ nhân vang lên, phảng phất như ở bên tai.

Tiếng thét nữ nhân thành công hấp dẫn sự chú ý của Kỳ Nhiên, Y Lai thở phào nhẹ nhõm, cái cảm giác sờn cả tóc gáy kia hơi hơi lui đi một chút. Y cũng chú ý tới Anna, bí mật của Hạ Diễm?... Bí mật của Hạ Diễm... là cái gì?

Trái tim Y Lai bắt đầu nhảy lên kịch liệt, y ần ần có dự cảm, chân tướng vùi lấp trong sương mù đang dần dần hiện ra. Bí mật này rất quan trọng, chính là bởi vì bí mật này, Kỳ Nhiên uy hiếp Hạ gia, Anna chết quy tội cho Hạ gia... Cũng chính bởi bí mật này, Nặc Mạn Đại Đế thiên tân vạn khổ mang y tới đây, khiến y đi cứu dấn Hạ Diễm.

Kỳ Nhiên đột nhiên tắt ngang video, mắt hoa đào tỏa ra sát khí, đem toàn thân Y Lai đảo qua toàn bộ. Sắc mặt Y Lai bình tĩnh mà nhìn thẳng hắn.

“Mày muốn biết bí mật này sao?”

“Đằng nào tôi chẳng chết! Tôi có biết cũng chẳng ảnh hưởng gì đến anh.” Y Lai nói.

Kỳ Nhiên suy nghĩ một chút, tựa hồ tán đồng ý kiến với Y Lai. Video được tiếp tục phát.

Nữ nhân vẽ như bệnh thần kinh liếc nhìn chung quanh, tiếp đó đứng lên, chậm chạp đi tới trước máy thu hình, đem miệng kề sát, hết sức giảm thấp âm thanh nói: “Hình thù cả Hạ Diễm là Hỏa Diễm đó, là Hỏa Diễm thuần chủng, tôi đã tận mắt thấy!”

Hóa ra đây chính là chân tướng.

Dị năng hình thú* được chia thành hai loại, một loại là loại phổ biến, một loại là hi hữu. Hình thú phổ biến - bọn họ chỉ có duy nhất một dị năng, hóa thành hình thú có sức mạnh to lớn. Hình thú hi hữu - giống như Y Lai, y là người của Giao Tộc, thân dưới là đuôi cá, âm thanh của bọn họ rất êm tai, có thể mê hoặc người khác, nước mắt là ngọc quý nhất thế gian, nước mắt bảy màu thậm chí còn có thể cải tử hoàn sinh, rất nhiều người nằm mộng cũng muốn chiếm được bọn họ. Mà Hỏa Diễm - trên người bọn họ bao trùm vảy giáp dày nặng, có thể ngăn cản bất kỳ vũ khí nào, chất liệu vảy giáp vô cùng tốt, thậm chí có thể ngăn cản sức mạnh tinh thần. Có người nói, dùng vảy giáp của Hỏa Diễm thuần chủng chế tác Cơ giáp, sẽ là mạnh nhất trong lịch sử Cơ giáp, không gì không xuyên thủng, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Từ điểm này mà nói, vận mệnh của Y Lai cùng Hạ Diễm là giống nhau. Khi thân phận của bọn họ bị người khác phát hiện, đối mặt chính là tai ương ngập đầu.

(Dị năng hình thú*: khả biến thành thú:>)

Những người nắm giữ dị năng hình thú hi hữu như bọn họ, đều sẽ cực lực che giấu thân phận của mình, đây là một loại tự mình phòng vệ. Thời điểm bọn họ dễ dàng nhất lộ ra hình thú, là lúc ở trên giường. Vào lúc ấy, nằm ở bên cạnh họ là người thân mật nhất, cũng là thời điểm tinh thần phòng bị lỏng lẻo nhất.

Y Lai nghĩ, Lâm Sát khẳng định đã biết từ lúc lên giường cùng y, y đã để lộ thân phận của mình. Điều này khiến cho Y Lai thống khổ tới cùng. Chuyện Hạ Diễm trải qua cũng tương tự y. Hạ Diễm yêu mến Anna, nên mới đồng ý mạo hiểm lớn như vậy. Hạ Diễm để cho Anna biết hình thú của hắn, nhưng ở bước ngoặt sinh tử, Anna chung quy vẫn không kiên trì vì hắn mà giữ miệng. Nàng ta đem bí mật này nói cho Kỳ Nhiên, lại thành vũ khí cho Kỳ Nhiên uy hiếp Hạ gia.

Mục tiêu Nặc Mạn Đại Đế nói cũng là vảy giáp của Hỏa Diễm thuần chủng, đáng tiếc y đã thất bại, không chỉ có vậy, tính mạng y hiện tại còn không giữ nổi. Hạ Diễm bên cạnh y, bọn họ làm hết việc thân mật, cũng không có lên giường. Hạ Diễm trước sau đối với y vẫn là có phòng bị.

Kỳ Nhiên tắt video, tiếp đó liền đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn Y Lai, y mở mắt ra, trước mặt là một mảnh trắng xóa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tinh thần Y Lai dần dần tan rã, y dần dần cảm giác được cảm thụ của Anna, đó là một loại hoảng sợ cực đoan, một luồng giận dữ đặt trong lòng y, khiến cho y không thở nổi. Căn phòng này như một con dã thú, đem y từng chút từng chút nuốt chửng, nhai nát xương cùng máu thịt y, cuối cùng tàn lụi không sót lại một chút nào. Y cảm thấy đói, thấy khát khao, ở bên trong ý thức Y Lai, như đã trải qua một tháng. Y nhìn thấy thế giới màu sắc, thế nhưng khi y bò đến, cái gì cũng không tồn tại.

Lúc Y Lai gần như tan vỡ, trong phòng đột nhiên xuất hiện người thứ ba, ngoại trừ Kỳ Nhiên, còn có một người, là Hạ Diễm. Hạ Diễm mặc âu phục, hoàn hảo không chút tỳ vết đứng trước mặt y, nhưng Y Lai lại không có chút mừng rỡ nào. Là bởi vì y đã sớm biết Hạ Diễm không chết, cũng là tuồng kịch của Kỳ Nhiên, muốn dụ dỗ y rời khỏi Hạ gia, hay là bởi vì y đã biết, đoạn tình cảm kia của y cùng Hạ Diễm chính là bọt biển? Bọt biển... cũng tan mất rồi...

Sắc mặt Y Lai tái nhợt, tóc ngổn ngang, sức mạnh tinh thần đang từng chút từng chút mà biến mất. Ánh mắt Y Lai thần thờ nhìn Hạ Diễm. Sắc mặt Hạ Diễm như thường, ánh mắt hắn như đang nhìn một người xa lạ, thân mật ngày xưa tựa hồ chưa từng tồn tại.

Trong tay Kỳ Nhiên cầm một đoạn dao sắc bén, trong mắt hiện ra một vệt sáng: “Tiểu Diễm, anh muốn cứu nó sao?”

“Tôi vì sao phải cứu? Y đã biết bí mật của tôi.” Hạ Diễm nói, hắn nhìn về phía Y Lai, ánh mắt có chút lạnh, “Hơn nữa, Y Lai, em tiếp cận tôi chính là vì vảy giáp Hỏa Diễm.”

Hắn gọi y là “Y Lai”...

Thật thân mật, kỳ thực bọn họ ai cũng không có thật tâm...

27. Chương 27: Giải Cứu

Nhà gỗ nhỏ được xây sâu trong rừng, trên vách đá cheo leo, cỏ xanh cùng hoa tươi trải khắp bốn phía, là một gian nhà bình thường. Không ai nhìn ra được tình trạng bên trong như thế nào...

“Tiên sinh, tình huống trong phòng không thể theo dõi được.” Cách Lỗ Tư nói, “Tất cả máy theo dõi đều bị vô hiệu hóa.”

“Bọn họ vào đó bao lâu rồi?”

“Mười phút.” Cách Lỗ Tư nói.

Hai tay Lâm Sát nắm thành quyền, hắn đột nhiên đứng lên: “Chuẩn bị phi cơ, tôi lập tức đến đó.”

“Tiên sinh, có phải là quá nguy hiểm hay không?” Cách Lỗ Tư chần chừ nói.

Ánh mắt Lâm Sát quét tới, Cách Lỗ Tư nhất thời im bật, vội vã đi sắp xếp.

“Tôi ở đây bao lâu rồi?” Y Lai hỏi.

Kỳ Nhiên nhìn đồng hồ trong tay: “Khoảng mười lăm phút, thế nhưng trong ý thức của mày hẳn là mười lăm ngày.”

Đây chính là “cái hay” mà Kỳ Nhiên nói tới, cái thằng điên tạo ra gian phòng này quả nhiên lợi hại hơn bề ngoài rất nhiều.

Ánh mắt tan rã của Y Lai dần dần tập trung, mắt xanh dần dần có chút ánh sáng, cũng vì vậy mà cả người khí chất đều thay đổi, loại thần thờ cùng vô thức kia đều biến mất. Y Lai kỳ thực là một nam nhân vô cùng xinh đẹp, y phục trên người y là do Kỳ Nhiên ném cho, màu trắng toát, quần dài đen, phong cách cực kỳ bình thường, mà lại không che lấp nổi dáng người hoàn mỹ, eo nhỏ mỏng hẹp, da dẻ trắng nõn, mái tóc màu đỏ càng khiến cho dung mạo y thêm phần thanh tú. Gương mặt y rất nhỏ, ngũ quan tinh xảo, mắt dài hẹp, ánh mắt xanh đầy nước, môi đỏ bồng. Y nhìn Hạ Diễm như vậy, trong con ngươi ẩn chứa ngàn vạn tâm tư, nhìn đến tay Hạ Diễm chấp sau lưng không khỏi nắm thành quyền.

“Hạ Diễm, anh đối với tôi không có một chút tình cảm nào sao?”

Thủy quang trong đáy mắt diễm lệ, người khác nhìn thấy rất dễ run rẩy, chỉ có Hạ Diễm, gương mặt vẫn lạnh lùng, thanh âm của hắn cũng lạnh: “Không. Tôi rất ghét những ai gạt tôi.”

Dư quang trong mắt Y Lai đảo qua Kỳ Nhiên, cuối cùng tập trung trên người Hạ Diễm: “Thế nhưng tôi yêu anh.”

Hạ Diễm cười lạnh một tiếng, nhìn Kỳ Nhiên: “Còn không mau động thủ?”

Kỳ Nhiên tựa hồ đối với cuộc trò chuyện của bọn họ cảm thấy rất hứng thú, giống như một người đang xem kịch vui, hắn ta thu hồi con dao, khoanh tay đứng một bên, mắt hơi nheo lại, ánh mắt ở hai người bọn họ mà đảo qua đảo lại.

“Em thích xem kịch cơ.”

“Hạ Diễm, tôi yêu anh. Tôi sẽ không đối với người giống như Anna.” Y Lai nói.

Sắc mặt Hạ Diễm đột nhiên thay đổi, mắt đen tựa hồ ẩn chứa tức giận ngập trời, thanh âm càng thêm lãnh khốc: “Câm miệng! Câm em nhắc đến ả!”

Sắc mặt Y Lai đột nhiên trắng.

Kỳ Nhiên xem đến say sưa ngon lành.

Về mặt Y Lai như hồn bay phách lạc, dáng vẻ đầy thương tích, thế nhưng đầu óc y lại tấn tốc tính toán, y biết Kỳ Nhiên hứng thú với tuồng kịch này, y nỗ lực suy nghĩ lời kịch, muốn kéo dài thời gian. Có điều kéo dài thời gian rồi sao? Sẽ có người đến cứu y sao? Nặc Mạn Đại Đế sẽ không vì y mà đắc tội hai người đứng đầu gia tộc lớn, Lâm Sát thì hận không thể khiến cho y chết thêm một lần nữa. Cho nên, đây căn bản đã là đường cùng, không có ai đến cứu y. Y không sợ chết, chỉ là đứa nhỏ trong bụng y thực sự vô tội. Thế nhưng hiện tại, ngoại trừ chết, y không còn lựa chọn nào khác. Y làm tất cả để hoãn bước tử thần, nhưng rồi cũng không thể thoát khỏi cái chết.

Ánh sáng trong mắt Y Lai đột nhiên lụi tắt, sức sống trên người cũng biến mất rồi. Hạ Diễm liên tục nhìn chăm chăm y, tự nhiên nhận ra y khác thường, tay hắn giấu sau lưng không khỏi run lên một hồi.

Kỳ Nhiên mất đi hứng thú, cầm con dao nhỏ, đi đến trước mặt y. Kỳ Nhiên là người điên, hắn không thích Y Lai chết quá thoải mái, hắn muốn xem máu tươi phun ra từ huyết mạch y, tiếp đó từng dòng từng dòng chảy xuống. Lưỡi dao lạnh lẽo, xúc cảm lạnh lẽo, Y Lai nhắm mắt lại, chờ đợi cơn đau kéo đến.

Đoạn thời gian bị giam ở trong phòng trắng kia đã làm hao mòn tinh thần của Y Lai, y cảm giác được sự mệt mỏi chưa từng có. Hơn mười năm, y đã trải qua cuộc sống như thế, vì người khác mà sống. Kỳ thực y

rất không thích cuộc sống đó, thế nhưng y không có lựa chọn nào khác. Chết... có lẽ cũng là một loại giải thoát.

Sắc mặt Y Lai bình thản chưa từng có.

Trên mặt Kỳ Nhiên lộ ra một nụ cười quái dị.

Hạ Diễm nhú mày.

Y Lai nhắm mắt lại, chờ lưỡi dao sắc bén kia cắt vào cổ. Sau đó đợi đã lâu, đau đớn theo dự liệu không đến. Y Lai mở mắt ra, liền nhìn thấy Kỳ Nhiên bị Hạ Diễm bóp cổ đẩy lên tường, sắc mặt Kỳ Nhiên tái nhợt, như cá thiếu nước mà run rẩy, giãy giụa.

Biến cố này tựa hồ chỉ trong nháy mắt, Y Lai có chút ngây người, bản năng sinh tồn khiến Y Lai từ mặt đất đứng dậy.

“Chạy đi!” Hạ Diễm nói.

Không biết Kỳ Nhiên lấy đâu ra khí lực, đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười kia vô cùng khủng bố, cười đến làm cho người ta sờn cả tóc gáy.

“Y rời đi cũng không sống nổi đâu!” Âm thanh khàn khàn như bị vải rách nhét vào miệng từ cổ họng Kỳ Nhiên thoát ra.

Sắc mặt Hạ Diễm thay đổi: “Cậu có ý gì?”

“Em có cấy vào vài thứ trên người thằng ranh kia. Hạ Diễm, anh còn nhớ Anna chết thế nào không?”

Vì lượng bom, nòng ta nổ tung trước mắt Hạ Diễm, máu thịt be bét, thê thảm cực kỳ. Tay Hạ Diễm không khỏi run lên một hồi, cảnh tượng đó, hẳn không muốn nhìn lại lần thứ hai.

Mắt Hạ Diễm đột nhiên đỏ, tay dùng thêm sức, thanh âm Kỳ Nhiên liền bị chặn ở yết hầu, hoàn toàn tiêu thanh*, trên mặt của hắn duy trì dáng vẻ vụn vụn, từ từ nhắm hai mắt lại. Hạ Diễm buông lỏng tay ra, Kỳ Nhiên tựa như mất đi sinh mạng, ngã xuống đất.

(Tiêu thanh*: thanh âm tiêu tán, không thể nói được...)

Y Lai đứng ở nơi đó, y nghe thấy Kỳ Nhiên nói, nơi nào đó trên cơ thể y, được cấy thứ có thể lấy mạng y. Y tưởng đã tìm thấy được hi vọng, kỳ thực tử thần chưa từng thay đổi. Tinh thần vốn lung lay sắp đổ khi này của y, vào lúc này hoàn toàn tan vỡ.

Vào lúc ấy, cửa nhà gỗ nhỏ đột nhiên đẩy ra. Lâm Sát đứng ở đó, quần áo xộc xệch, tóc tai ngổn ngang. Hắn rất nhanh đã nhìn thấy Y Lai đứng trong góc. Đồng thời, cảnh tượng trong phòng cũng lọt vào tầm mắt của hắn. Gian phòng không hề có thứ gì, mặt tường màu trắng khiến người ta phát điên, lúc vừa bước chân vào, hắn liền cảm giác được áp lực. Hắn không nghĩ tới bên trong lại như vậy, vậy mà Y Lai đã bị nhốt ở đây ròng rã nửa giờ liền. Hắn lại để cho Y Lai bị nhốt bên trong đến nửa giờ! Sau lưng Lâm Sát có chút lạnh, hắn vội vã đi tới, kéo tay Y Lai ra khỏi gian phòng.

Khi thấy cây cỏ xanh tươi, Y Lai có loại cảm thụ như trong mộng. Chân y nhấc lên, cũng không dám bước xuống, liền đứng lại ở đó, cả người đều hiện ra một tư thái quỷ dị. Lâm Sát phát hiện ra y bất thường, khắp toàn thân Y Lai từ trên xuống dưới, bất kể là vẻ mặt, hay là động tác, đều hiện ra cảm giác quỷ dị mà cứng ngắc.

“Y Lai.” Lâm Sát kêu một tiếng.

Y Lai từ từ ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt màu lam đã không còn ánh sáng, lại khiến cho trong lòng Lâm Sát cảm giác được một trận nhuệ đau.

“Bước xuống đi.” Lâm Sát nói.

Chân Y Lai trên khoảng không dùng độ cong cực kỳ nhỏ quét quơ, y nắm lấy tay Lâm Sát càng thêm chặt, thân thể căng thẳng hẳn, khi vừa giẫm xuống mặt đất, toàn thân Y Lai đều run rẩy lên.

“Trên người em ấy có bom cảm ứng!” Thanh âm Hạ Diễm đột nhiên vang lên.

Sắc mặt Lâm Sát càng thêm khó coi, hắn nhìn Y Lai bên cạnh còn đang trong trạng thái lan man, trong lòng thêm một trận khủng hoảng. Khoảng thời gian Y Lai bị giam trong phòng này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mà lúc y đi ra lại trở thành như vậy? Lâm Sát hiện tại đã hối hận đến cực điểm, lúc Y Lai vừa bị bắt đi, hắn nên lập tức đem y cứu ra, không nên vì nghe ngóng chân tướng cái chết của Anna mà đem Y Lai đặt trong cảnh nguy hiểm. Nhưng vào lúc đó, hắn lại không lựa chọn y, bây giờ mới rơi vào kết cục như thế.

“Lâm Sát, em ấy là Y Lai, chính là xú danh* Y Lai ở Đế Quốc, ta biết giữa các người không có quan hệ, anh cũng không cần vì em ấy mà mạo hiểm. Anh có hai lựa chọn, một là đem em ấy giao cho tôi, còn lại là thả em ấy xuống vách núi, cả hai lựa chọn này đều không gây bất lợi cho anh.” Hạ Diễm nói.

Lâm Sát nắm tay Y Lai thêm chặt, trong lòng hắn kỳ thực đã loạn lên. Hắn phát hiện hắn đối với Y Lai, tựa hồ không chỉ là ý muốn sở hữu đơn giản như vậy. Khi Y Lai gặp cảnh nguy khốn, hắn sẽ buồn bực mất tập trung. Khi Y Lai biến thành dáng vẻ đó, hắn cảm nhận được đau nhói cùng hoảng sợ. Hắn không biết kết quả đến cuối cùng là thế nào, nhưng hắn biết, hắn không thể buông tay Y Lai được, cho dù hắn cứ nắm tay thế này Y Lai cũng sẽ chết, hắn vẫn không thể buông tay. Bằng không, hắn sẽ hối hận cả đời...

Hắn chẳng thèm nhìn đến Hạ Diễm, lại đem Y Lai trực tiếp ôm lên, vọt thẳng đến bên cạnh phi cơ.

“Alpha, mau đến kiểm tra toàn thân cho em ấy, tìm xem bom cảm ứng kia đang ở nơi nào.” Lâm Sát nói.

Một nam nhân thân thủ nhanh nhẹn từ trên phi cơ nhảy xuống, hai tay rơi trên người Y Lai, nhẹ nhàng tìm kiếm, tay cậu cuối cùng dừng lại ở trên bàn tay Y Lai.

“Tiên sinh, ở đây.” Người kia nói, sắc mặt lại không có vẻ nhẹ nhõm, “Tiên sinh, theo tôi đoán, bom này chẳng mấy chốc sẽ nổ tung.”

Hắn theo bản năng mà nhìn xuống vách núi một chút. Kiến thức kỹ thuật về chất nổ của hắn rất thuần thực, hắn dò xét qua loa một hồi, tính toán cũng chỉ có 30% tỉ lệ thành công, bom cảm ứng mạnh vô cùng, một khi nổ tung, chu vi ngàn mét vuông không một ai sống nổi. Nếu như người này không phải nhân vật quan trọng, lựa chọn tốt nhất là đem y vứt vào trong vách núi.

“Lập tức gỡ bom.” Lâm Sát ra lệnh.

Alpha lập tức thi hành mệnh lệnh. Lâm Sát đứng đó nhìn, cách Y Lai khoảng hai mét, vừa vặn không gây trở ngại cho động tác Alpha.

“Cách Lỗ Tư, mang tiên sinh lên phi cơ, tốt nhất nên cách nơi này hai km.” Alpha một bên bận rộn, một bên hướng về Cách Lỗ Tư nói.

Cách Lỗ Tư nhìn về mặt Lâm Sát. Khuôn mặt Lâm Sát lo lắng, hai tay nắm lại, cả người đều hiện ra tư thái căng thẳng. Môi hắn mím lại, hai mắt khẩn trương nhìn chăm chăm người trên mặt đất, thậm chí mắt còn không chớp. Cách Lỗ Tư đi theo bên người Lâm Sát mười năm, xưa nay chưa từng thấy dáng vẻ này của hắn. Cậu biết, người nằm trên đất này đối với Lâm Sát khẳng định có ý nghĩa không bình thường. Ý nghĩa này có thể khiến cho Lâm Sát không màng đến tính mạng.

Cách Lỗ Tư không nói gì. Cậu đang thở phào vì chuyện bắt cóc lần này, họ đã mang theo Alpha.

Alpha đem một cái ống tiêm đâm vào tay Y Lai. Y Lai trợn tròn mắt nằm ở nơi đó, không nhúc nhích, mắt mở to, ánh mắt vô thần. Khi kim tiêm tiến vào thân thể Y Lai, Y Lai từ từ nhắm hai mắt lại.

Alpha động tác nhanh nhạy, ngón tay lướt tới, cẩn thận từng li từng tí, bởi vì loại căng thẳng kia, mỗi một giây một phút đều bị kéo dài, tựa hồ đã qua cực kỳ lâu, thế nhưng lại là trong nháy mắt, trong tay Alpha cầm một cái ống nghiệm, bên trong có một thứ gì đó cực kỳ nhỏ, kích cỡ chỉ tương đương hạt cát, nếu không nhìn kỹ, căn bản là không nhìn thấy.

Trên mặt Alpha lộ xuất vẻ mặt thả lỏng. Lâm Sát đem ba bước biến thành hai*, đem Y Lai cẩn thận từng li từng tí một ôm vào lòng, càng ôm càng chặt, tựa hồ sẽ không bao giờ buông tay.

(Ba bước biến thành hai*: Ý là đang gấp gáp, đi nhanh hơn...)

“Tiên sinh, làm sao bây giờ?” Cách Lỗ Tư hỏi.

“Lập tức trở về Đế Quốc.”

28. Chương 28: Chứng Bệnh

Tòa bệnh viện này nằm ở phía Bắc Đế Quốc, dựa vào núi, ở cạnh sông, phong cảnh thanh tĩnh, là bệnh viện tâm thần rất nổi tiếng.

Trong sân bệnh viện, một thanh niên đang ngồi trên xe lăn tự động. Trên người y mặc bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, khiến cho vóc người cân xứng đột nhiên trở nên trông thật gầy, xương quai xanh càng thêm hiện rõ. Mái tóc đỏ của y xòa ra, sắc mặt tái nhợt đến như trong suốt, môi nhếch, không có chút sắc thái, xem ra cực kỳ yếu đuối. Y cứ ngồi đó, không nhúc nhích, nếu như ngực y không phập phồng thì trông phẳng phất như không có chút sức sống, hầu như khiến cho người khác nhìn không được muốn hô hấp nhân tạo cho y.

Cách thanh niên không xa, hai người ngồi ở chỗ đó, bởi vì hết sức nhỏ giọng, cuộc trò chuyện của bọn họ như tiêu tan trong gió.

“Tiên sinh, người sát hại Anna đúng là Kỳ Nhiên. Lúc Kỳ gia đến cứu hẩn về thì hẩn đã sống dở chết dở, Kỳ gia nói nhất định sẽ cho ngài cùng Hạ gia một câu trả lời thỏa đáng.”

“Ừm.” Lâm Sát có chút hứng hờ, sự chú ý của hẩn đang hoàn toàn tập trung ở một nơi khác, ánh mắt liên tục nhìn chăm chăm vào người đang ngồi trên xe lăn. Tựa hồ như nghĩ tới điều gì, ánh mắt Lâm Sát tối sầm, âm thanh trở nên tàn nhẫn: “Nợ máu trả máu.”

“Đã rõ thưa tiên sinh.” Cách Lỗ Tư rời đi.

Lâm Sát đứng dậy, đi tới bên người thanh niên, ánh mắt thẳng tắp rơi trên gương mặt y. Hẩn cúi nửa người xuống, đưa tay ra, chạm đến gương mặt thanh niên, động tác đặc biệt cẩn thận từng li từng tí. Rõ ràng mấy ngày trước, đáng dấp Y Lai vẫn là như vậy, đối chọi gay gắt, tuyệt không thỏa hiệp, rõ ràng là tính cách của tuổi trẻ, mà hiện tại lại biến thành như vậy.

Trong lòng Lâm Sát đan đốn từng cơn, khi hẩn biết cái nhà gỗ nhỏ kia còn có thể khiến cho người ta sản sinh ảo giác, mỗi một thời khắc đều bị kéo dài, hẩn cảm giác cực kỳ hối hận, lúc này nhớ đến, vẫn như một luồng khí lạnh trong lòng. Hẩn hít sâu một hơi, đè nén những tâm tư lo lắng xuống. Lâm Sát nhận ra được chính mình không bình thường, sau khi trở lại Đế Quốc, liền ở lại bệnh viện Hách Lỗ Tư, tình hình của Y Lai không tốt lắm, hẩn vẫn muốn ở lại nhìn Y Lai, muốn giúp y chăm lo chuyện ăn uống, sinh hoạt hằng ngày, thậm chí không có thời gian đi xem A Thụy Tư. Vị trí của Y Lai trong lòng hẩn, so với hẩn tưởng tượng còn quan trọng hơn nhiều.

Điều Lâm Sát hy vọng nhất bây giờ chính là Y Lai có thể mở mắt ra, trong ánh mắt tràn ngập thần thái, bất kể là vui sướng hay là phẫn hận, hoặc là căm ghét, chỉ cần không phải là ánh mắt vô thần kia, hẩn đều sẽ cảm giác cực kỳ vui sướng. Nhưng mà, Y Lai rất ít khi mở mắt ra. Cho dù có mở, ánh mắt nhìn Lâm Sát cũng là vô cùng xa lạ. Loại ánh nhìn kia khiến cho Lâm Sát vô cùng bức mình.

Lâm Sát đem mái tóc Y Lai vuốt ra sau đầu, nhìn môi y, không nhìn được cú đầu, ở trên đôi môi kia nhẹ nhàng hôn xuống. Y Lai đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt xanh lam liên trùng trùng nhìn Lâm Sát. Ánh mắt thần thờ kia nhìn mình chăm chú khiến cho Lâm Sát vô cùng khó chịu, hẩn đưa tay che mắt y lại, tiếp đó nhẹ nhàng gặm nuốt môi miệng của y. Y Lai liền yên tĩnh nằm, không nhúc nhích, mãi đến khi đôi môi y đã tím đỏ, Lâm Sát mới lưu luyến rời đi. Mắt Y Lai lại một lần nữa nhắm lại.

“Lâm Sát tiên sinh, tôi cùng ngài nói chuyện một chút được không?” Bác sĩ mặc áo khoác trắng đứng cách đó không xa nói.

Lâm Sát đứng thẳng người, theo sau bác sĩ, đi vào phòng làm việc. Lâm Sát ngồi xuống đối diện vị bác sĩ.

“Bác sĩ, em ấy thế nào rồi?” Lâm Sát hỏi.

Bác sĩ mở ra quang não của chính mình, tay vẩy vẩy, chân mày ông hơi nhíu lại, báo trước đây cũng không phải là vấn đề dễ chịu gì: “Tình hình bệnh nhân tương đối phức tạp. Cậu ấy hiện tại mắc chứng ”vô thần“, đem chính mình phong bế trong thế giới tinh thần của mình. Nếu như là bệnh nhân bình thường, chúng ta nên xây dựng một thế giới tinh thần khác. Thế nhưng cậu bệnh nhân này không giống thế.”

“Tại sao không giống?” Lâm Sát hỏi.

“Cậu bệnh nhân này đã từng trải qua huấn luyện chuyên môn, thế giới tinh thần của y so với người bình thường vững chắc hơn nhiều, tình huống như thế, thế giới tinh thần một khi đã sụp đổ, muốn xây dựng lại một lần nữa thì độ khó hầu như phải dùng cấp lũy thừa mà nhân lên. Nếu như không thành công, tình hình bệnh nhân có khả năng sẽ chuyển biến xấu, hoàn toàn bị điên luôn.” Bác sĩ nói, “Tình trạng như vậy, chúng tôi cũng rất hiếm khi gặp phải.”

“Hơn nữa, dựa theo kinh nghiệm của tôi, bệnh nhân từ nhỏ đã phải chịu kiểu huấn luyện chuyên môn này rồi.”

Trên mặt Lâm Sát lộ ra vẻ kinh ngạc. Năm đó, lúc Y Lai bò lên giường của hắn, hắn đã đem Y Lai điều tra hoàn toàn một lần. Y Lai sinh ra trong một gia đình bình thường, cha mẹ đều mất vào năm y năm tuổi, sau đó được đưa vào cô nhi viện. Y lớn lên ở cô nhi viện, sau khi tốt nghiệp giáo dục trung cấp, y liền bắt đầu đi làm. Năm đó, y mười sáu tuổi, làm nhân viên tạp vụ trong quán rượu, sau đó tiến vào hoàng cung, cũng chỉ là người giúp việc cấp thấp thôi. Năm Y Lai mười tám tuổi, Nặc Mạn Đại Đế coi trọng y, cuộc sống Y Lai cũng hoàn toàn thay đổi, y có chức có quyền, đồng thời được thăng chức vô cùng nhanh, chỉ trong thời gian ba bốn năm, Y Lai liền ngồi vào vị trí đại thần nội bộ, xứng đáng với cái danh nam sủng của hoàng đế.

Trong ấn tượng của Lâm Sát, quá khứ Y Lai giống như một bộ phim vậy, kỳ thực vô cùng bình phàm. Y không có tài năng, không có năng lực, thậm chí còn chưa học hết chương trình, hoàn toàn là dựa vào gương mặt đó, tựa như một thằng hề diễn trò lấy lòng mọi người. Y Lai sống rất xa hoa, lãng phí, từ trên xuống dưới ở Đế Quốc, không ai không ghét y. Lâm Sát cũng rất ghét kiểu người như vậy, chưa từng đem y để vào trong mắt, sở dĩ những chuyện xảy ra trong ba năm qua, Y Lai chỉ là đối tượng để phát tiết. Người như vậy, tại sao lại huấn luyện tinh thần chuyên môn?

Lâm Sát phát hiện, kỳ thực hắn cũng không hiểu Y Lai. Trong đầu Lâm Sát đột nhiên nghĩ đến một khả năng, khả năng này khiến cho đầu óc hắn muốn nổ tung, thân thể không khỏi run rẩy một hồi, thật lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

Dựa theo tư liệu hắn tra được, Y Lai căn bản không thể chịu huấn luyện tinh thần từ nhỏ được, sở dĩ chỉ có một khả năng, chính là quá khứ của Y Lai bị bóp méo, những gì hắn tra được căn bản không phải là sự thật. Chân tướng đằng sau lớp che lấp dối trá kia đến cùng là cái gì? Quá khứ của Y Lai đến tột cùng là như thế nào?

“Tiên sinh, nếu như biết được phương thức huấn luyện tinh thần của cậu ấy, khả năng chữa trị càng lớn hơn.” Bác sĩ nói.

Lâm Sát nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, trong đầu đột nhiên nhớ đến một người.

Thời điểm Lâm Sát đến hoàng cung, đã là chạng vạng, ánh tà dương rơi trên tòa lầu đài, phẳng phất như một sợi nắng đang cổ len qua, hình thành một loại mỹ cảnh vô cùng đặc biệt. Nặc Mạn Đại Đế mặc thường phục, áo vuốt phẳng phiu, ngồi xổm trong sân ngắm hoa.

Lâm Sát đi tới, âm thanh cung kính nói: “Bệ hạ.”

Nặc Mạn Đại Đế đứng lên, phỉ phỉ cát vương trên người, nhìn Lâm Sát một chút: “Y Lai trở về?”

“Tất cả những chuyện này không phải ngài nắm rõ trong lòng bàn tay sao?” Ngự khí Lâm Sát cung kính, nói móc lại vô cùng trực tiếp.

Nặc Mạn Đại Đế nhẹ giọng cười, sau khi cười, mày lại cau chặt: “Trẫm không biết vì sao lại biến thành như vậy, trẫm cũng không hy vọng Y Lai bị thương tổn.”

Tay Lâm Sát không khỏi nắm thành quyền, Y Lai cải tử hoàn sinh, dùng một thân phận khác sinh sống ở Hải Thần tinh, hơn nữa còn trở thành vợ Hạ Diễm. Tất cả những chuyện này, đều là một kế hoạch hoàn

hảo. Hắn nhớ đến Y Lai, Y Lai nói quan hệ của y cùng Nặc Mạn Đại Đế chỉ là quân và thần. Lúc ấy, hắn cảm thấy rất buồn cười. Chỉ là quan hệ quân thần? Nếu như không phải dựa vào gương mặt cùng cơ thể, Y Lai dựa vào cái gì mà bò lên được vị trí đại thần nội các? Thế nhưng hiện tại, Lâm Sát cảm thấy hình như mình sai rồi. Y Lai xác thực đang làm việc giúp cho Nặc Mạn Đại Đế, hơn nữa còn có rất nhiều phương diện hắn không biết. Khi ý thức được những điểm này, Lâm Sát không biết là nên buồn hay vui, chỉ thấy trong lòng nặng trĩu.

“Ngài biết rõ em ấy sẽ gặp nguy hiểm, mà vẫn giữ ý định cũ để em ấy gặp chuyện.” Âm thanh Lâm Sát có chút trào phúng.

“Lâm Sát, ngươi không đủ tư cách xỉa xối ta.” Thanh âm Nặc Mạn Đại Đế vô cùng nghiêm khắc.

“Bệ hạ, thân phận của Y Lai cuối cùng là thế nào?” Lâm Sát hỏi.

“Lâm Sát, rốt cuộc ngươi cũng nghĩ đến vấn đề này. Chỉ là tới bây giờ ngươi mới hỏi, không cảm thấy đã muộn sao?” Nặc Mạn Đại Đế nói, “Tình cảm của Y Lai đối với ngươi không phải là giả. Chỉ là hiện tại, y đã không còn chút cảm tình nào với ngươi nữa rồi. Những việc này, ngươi biết cũng chỉ có thể ôm bụng khó chịu.”

Y Lai không còn chút cảm tình nào với hắn, câu nói này khiến cho Lâm Sát có chút buồn bực. Sắc mặt Lâm Sát rất khó coi, cổ chấp nói: “Bệ hạ, thỉnh ngài cứ nói.”

“Trẫm sẽ không nói cho ngươi, nếu như Y Lai đồng ý, y sẽ tự mình nói cho ngươi.” Nặc Mạn Đại Đế nói.

Lâm Sát bình ổn tâm tình chính mình, sau đó nói: “Tình thần của Y Lai đã tan vỡ, cần xây lại thể giới tinh thần một lần nữa. Bệ hạ có thể mang tài liệu về phương án huấn luyện tinh thần của em ấy cho thần không?”

Sắc mặt Nặc Mạn Đại Đế hơi hơi thay đổi, hắn nhìn Lâm Sát một chút, tựa như đang cân nhắc chuyện gì, cuối cùng nói: “Thôi được rồi.”

Sau khi Lâm Sát trở lại bệnh viện, liền nhận được tin tức Nặc Mạn Đại Đế phát tới. Đây là đã được thu dọn vô cùng sạch sẽ, bên trong chỉ có phương thức huấn luyện tinh thần của Y Lai, không còn bất cứ thứ gì khác có quan hệ với Y Lai. Lâm Sát đem những phương thức huấn luyện từ đầu tới đuôi đều xem không sót một chữ. Có điều sau khi xem xong, sau lưng của hắn đã hoàn toàn đóng băng...

Y Lai từ mười tuổi đã bắt đầu huấn luyện, phương thức huấn luyện y, so với huấn luyện cận vệ của hoàng đế còn muốn nghiêm khắc hơn nhiều. Một cậu nhóc nhỏ bé như vậy, đã chịu biết bao nhiêu áp lực tinh thần. Y Lai đến tận cùng là đã tiếp tục kiên trì vì cái gì? Y Lai trước đây hắn nhìn thấy chỉ là một cái xác tượng trưng, Y Lai trong những thông tin này... mới thực sự là Y Lai. Đây là lần đầu tiên Lâm Sát chân chính hiểu rõ Y Lai.

Bầu không khí ngột ngạt ép Lâm Sát đến không thở nổi, hắn đột nhiên đứng lên, đi tới gian phòng cách vách. Đó là phòng bệnh của Y Lai. Lâm Sát nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra. Trong bóng đêm, Lâm Sát lúc ẩn lúc hiện nhìn thấy trong chăn nhô lên cái bóng. Hắn đi tới, ngồi xuống bên người Y Lai. Hơi thở Y Lai rất nhẹ, chỉ khi hoàn toàn im ắng mới có thể nghe thấy.

Lâm Sát ngồi ở đó, như một bức tượng điêu khắc.

Ngày hôm sau, thời điểm bác sĩ đi vào kiểm tra phòng liền bị người ngồi ở đầu giường sợ hết hồn. Khi thấy rõ tướng mạo Lâm Sát, ông mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ngài ngồi ở đây cả đêm sao?” Bác sĩ nhẹ giọng hỏi.

Trên mặt Lâm Sát xuất hiện bọng mắt đen, giữa cặp mày mang theo chút uể oải, thế nhưng ánh mắt lại vô cùng thanh tỉnh: “Tôi đã đem phương thức huấn luyện tinh thần của em ấy gửi đến hộp thư của ông, xin mau chóng sắp xếp trị liệu.”

Bác sĩ đáp một tiếng.

Người máy bắt đầu làm kiểm tra toàn thân Y Lai, Lâm Sát đứng ở một bên.

“Tiên sinh, có người muốn gặp Y Lai.” Cách Lỗ Tư nói. Trải qua sự tình gần đây, Cách Lỗ Tư đã biết người trên giường chính là xú danh Đế Quốc - Y Lai. Cậu là một trợ lý thông minh, rất nhanh đã hiểu đại boss cùng Y Lai có quan hệ thực sự, đồng thời quản lý mọi chuyện rất tốt.

“Ai?” Lâm Sát nói.

Một thân nam nhân âu phục giày da đứng ở cửa phòng bệnh, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Sát, trong mắt lộ ra kiêu ngạo cùng cố chấp, đối chọi với hắn rất gay gắt: “Là tôi.”

Hạ Diễm - người chồng trên danh nghĩa của Y Lai.

29. Chương 29: Trị Liệu

Y Lai vừa trở lại Đế Quốc mấy ngày, Hạ gia đã hoàn toàn loạn. Hạ Diễm bắt được Hạ Long cấu kết với người ngoài làm tổn hại Hạ thị, cùng Kỳ Nhiên giết chết Anna, mưu hại Y Lý, chứng tỏ đã hại chết cháu đích tôn Hạ gia, khiến cho Hạ lão gia tức giận, đem Hạ Long đá khỏi Hạ gia. Hạ lão gia vì tức mà sinh trọng bệnh, Hạ Diễm chân chính trở thành người nắm quyền.

Sau tất cả những sự cố này, Hạ Diễm lại là người được lợi lớn nhất.

Tình địch gặp lại, đặc biệt ngứa mắt. Cho dù Lâm Sát biết Y Lai tiếp cận Hạ Diễm chính là có mục đích khác, cũng không phải bởi vì thật sự yêu Hạ Diễm như y từng nói. Thế nhưng một khi nghĩ đến Y Lai cùng Hạ Diễm vui vẻ cùng giường, đồng thời còn làm việc giao hoan vợ chồng, hắn liền cảm thấy hết sức ghen tỵ.

Hai người đàn ông liền đứng ở nơi đó, ánh mắt chém giết xẹt qua xẹt lại, mà kiểm tra sức khỏe định kỳ cũng đã kết thúc.

“Lâm tiên sinh, liên quan đến việc khi nào thì bệnh nhân bắt đầu trị liệu, thời gian cụ thể sẽ thông báo cho ngài sau.” Bác sĩ nói, chắc ông cũng cảm giác được bầu không khí trong phòng bệnh quá mức quái dị, cũng vội vã rời đi.

Lâm Sát cùng Hạ Diễm vẫn trừng nhau, trừng đến mấy phút, lại cảm giác được mình có chút khôi hài. Một vị nắm quyền gia tộc Wilson lớn nhất Đế Quốc, một vị là người thừa kế Hạ gia, hai người trừng mắt nhau như vậy, thực ra có chút ngốc.

Lâm Sát thu hồi ánh mắt, bộ mặt căng thẳng, cả người tỏa ra hơi lạnh. Hạ Diễm đi đến bên giường, ở một góc giường mà ngồi xuống, nhìn khuôn mặt tái nhợt kia, ngữ khí mềm nhẹ nói: “Mấy ngày nay tôi bận xử lý việc trong nhà, đúng lúc không thể đến thăm em. Có trách tôi không?”

“Em ấy tỉnh lại căn bản là không còn quen biết anh.” Lâm Sát ngữ khí lạnh lùng nói.

Nhưng vào lúc này, lông mi Y Lai giật giật, từ từ mở mắt ra, ánh mắt liền rơi trên người Hạ Diễm, tiếp đó còn hiểu kỳ chớp chớp, khác hẳn so với ánh mắt thẫn thờ lúc đối mặt với Lâm Sát. Mặt Lâm Sát không khỏi đen, trong lòng dợn lên cảm giác chua xót, lẽ nào trong lòng Y Lai, Hạ Diễm so với hắn còn quan trọng hơn?

Hạ Diễm ở bên cạnh nhìn y. Tinh thần Y Lai rất căng thẳng, mắt xanh trừng hắn một lúc, rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

“Tôi muốn mang Y Lai trở lại Hải Thần tinh.” Hạ Diễm nói.

Lâm Sát nhất thời hết hồn đứng dậy: “Anh vốn biết em ấy tiếp cận anh là có mục đích!”

“Thế nhưng em ấy là vợ của tôi!” Hạ Diễm nói.

“Em ấy không phải Y Lý. Cho dù đã biết thân phận của em ấy, anh cũng có thể xem em ấy là vợ sao?” Sắc mặt Lâm Sát bức bách.

Hạ Diễm trầm mặc. Hắn xác thực chưa hề nghĩ tới chuyện này. Trong lúc hắn ở cùng Y Lai, cái nào là thực tâm, cái nào là giả ý, chính hắn cũng không phân biệt được. Bọn họ thăm dò lẫn nhau, nhìn như thân mật, kì thực ai cũng không tín nhiệm ai. Chỉ là nếu như thật sự muốn buông tay, Hạ Diễm trong lòng vẫn cảm thấy có chút vắng vẻ. Thế nhưng hắn nhất định phải lựa chọn.

“Tôi có một chuyện.” Hạ Diễm nói.

“Xin cứ nói.” Lâm Sắt vô cùng thân sĩ.

“Đứa bé trong bụng Y Lai... là của anh phải không?” Hạ Diễm chần chờ trong chốc lát, lại tiếp tục hỏi.

Chân Lâm Sắt không khỏi run rẩy một hồi. Kết quả kiểm thể (kiểm tra thân thể) của Y Lai đã có, đứa bé trong bụng y đã bốn tháng, bốn tháng trước Y Lai còn chưa quen biết Hạ Diễm, cho nên đứa nhỏ không phải của Hạ Diễm được. Chỉ là Lâm Sắt không nghĩ tới lại là chính mình. Ở trong ấn tượng của hắn, Y Lai cùng rất nhiều nam nhân quan hệ, là người phóng đảng, đây là một khái niệm thâm căn cố đế, cho dù biết có khả năng Y Lai cùng Nặc Mạn Đại Đế có khả năng không có quan hệ, hắn nhất thời vẫn khó thay đổi quan niệm của chính mình. Bốn tháng trước, bọn họ xác thực có lên giường, đứa bé này quả thực vô cùng có khả năng là của hắn.

Lâm Sắt nhìn về phía bụng Y Lai, ánh mắt trở nên phức tạp.

“Đứa nhỏ là của anh, anh rất không vui?” Hạ Diễm bèn nhảy nhận ra được Lâm Sắt biến hóa.

Lâm Sắt nở nụ cười, ngữ quan cũng trở nên ôn nhu: “Đương nhiên là rất vui.”

Hạ Diễm nhìn Y Lai một chút, liền xoay người rời đi. Từ nhỏ tới lớn, mọi thứ hắn làm đều có kế hoạch. chỉ có lần này hắn hành sự lỗ mãng. Hắn biết hắn không nên tới Đế Quốc, không nên tới thăm Y Lai, hắn hiện tại rời đi, chính là lựa chọn tốt nhất. Bóng người Hạ Diễm rất nhanh biến mất trong bệnh viện, tựa hồ cũng mang đi đoạn thời gian Y Lai ở Hải Thần tinh. Chỉ là tâm tình thất vọng mất mát vẫn kéo dài, đến khi hắn rời khỏi Đế Quốc cũng chưa hồi phục.

Sau khi Hạ Diễm rời đi, Lâm Sắt ngồi ở đó, mắt liên tục nhìn chăm chăm vào bụng Y Lai, hắn tựa hồ đang suy tư điều gì, ánh mắt có chút trầm lắng.

Thời khắc biết con Y Lai không phải của Hạ Diễm, đồng thời còn vô cùng có khả năng là của mình, Lâm Sắt mừng rỡ. Thế nhưng sau khi mừng rỡ, tâm trí hắn lại chìm xuống. Nếu như đứa bé thật sự là của hắn, hắn nhất định phải đối đứa bé mà chịu trách nhiệm, cho nó một gia đình hoàn thiện. Vậy nghĩa là hắn phải cùng Y Lai kết hôn. Trong đầu hắn không khỏi hiện lên một cái tên khác A Thụy Tư, hắn yêu mến A Thụy Tư hầu như đã trở thành một loại bản năng. Trong lòng Lâm Sắt có một cái cân, Y Lai cùng A Thụy Tư được đặt tại hai bên bàn cân, hắn khó có thể chọn lựa được.

Thời điểm trời tối, Y Lai tỉnh lại một lần. Y mở mắt ra, con người không nhúc nhích, vẻ mặt thẫn thờ. Lâm Sắt nhìn đáng vẻ y, hơi dăm chiêu, không khỏi ôm lấy mặt y, đem gò má của chính mình dán tới. Mắt Y Lai mở càng lớn hơn một chút, ánh mắt xanh lam trong suốt, mê man mà nhìn hắn như vậy, tâm trí Lâm Sắt trở nên vô cùng mềm mại.

Vào lúc này, trong lòng hắn hoàn toàn bị Y Lai chiếm cứ.

“Y Lai...” Lâm Sắt thanh âm thâm trầm khàn khàn, “Khỏe nhanh một chút, tôi sẽ đối tốt với cậu.”

Bác sĩ đem bệnh tình Y Lai cùng bản huấn luyện tinh thần của y tấn tốc giải thích một lần, đồng thời xác nhận phương án trị liệu cùng ngày bắt đầu. Những nội dung này được Lâm Sắt xem qua đầu tiên, sau khi hắn xác nhận xong, trị liệu liền lập tức được bắt đầu.

Đó là một gian phòng tối tăm, Y Lai nằm ở nơi đó, bác sĩ ngồi bên cạnh y. Lâm Sắt cũng ngồi một bên, ánh mắt của hắn vẫn dán trên người thanh niên.

Bác sĩ xây dựng một thế giới hoàn mỹ cho Y Lai, Y Lai đi lại trong đó, Lâm Sắt cũng đi vào thế giới kia. Hắn nhìn thấy Y Lai sống sờ sờ, ở cạnh biển, ở trong núi rừng, ở sâu thẳm trong lâu đài cổ, ở phố xá phồn hoa, hắn đi theo bước chân Y Lai, đi qua chỗ y từng đi, nhìn y cười vui vẻ, nhìn y mắt không chế bật khóc, từng giọt nước nhỏ trên khuôn mặt kia, phác họa ra một Y Lai chân thực và vô cùng hoàn chỉnh.

Đột nhiên, Lâm Sát dừng bước, hần đứng ở nơi đó, toàn thân căng thẳng, bởi vì hần nhìn thấy Y Lai dừng bước, đầu chậm rãi quay lại, chỉ cần một chút nữa là có thể nhìn thấy hần.

Bác sĩ đã nói, ở bên trong thế giới giả lập này, có thể tái tạo cái nhìn của một người đối với người khác. Hần làm tổn thương tâm hồn Y Lai, Y Lai hận hần oán hần, đồng thời sẽ không yêu hần. Thế nhưng có thể bởi vì cái nhìn này, một lần nữa từ thất lạc nhau tìm về yêu say đắm. Đây kỳ thực là mục đích Lâm Sát tiến vào thế giới này. Hần muốn khiến cho những kí ức mơ hồ kia của Y Lai có thể tốt đẹp nhất.

Lâm Sát làm ra một bộ mặt anh tuấn cùng ôn nhu, chỉ cần hần chịu cười, trời sinh chính là trêu chọc hoa đào. Lâm Sát đứng thẳng người, trên mặt nở ra một nụ cười, trong lòng đặc biệt đếm “một,... hai,... ba,...”, chờ lúc Y Lai nhìn thấy hần, đối với hần có một ấn tượng tuyệt hảo.

“Tiên sinh, phu nhân Niết Phổ Đốn gọi điện thoại đến, nói tiên sinh A Thụy Tư tỉnh rồi!” Đột nhiên vang lên một thanh âm, Lâm Sát liền biến mất khỏi thế giới giả lập.

A Thụy Tư tỉnh rồi! Thời điểm nghe thấy tin tức này, trong lòng Lâm Sát chấn động mạnh, A Thụy Tư nằm trên giường bệnh đã ròng rã bốn tháng. Lâm Sát cùng vợ chồng Niết Phổ Đốn mỗi ngày đều ngắm trông cậu tỉnh lại. Mà hiện tại, A Thụy Tư rốt cuộc tỉnh lại, đây là tin tức vô cùng tốt. Vừa nghĩ tới sẽ được nhìn thấy A Thụy Tư sống sờ sờ, trong đầu Lâm Sát trống rỗng, trong lòng lại càng nhiều kích động cùng kinh hãi, hần liếc mắt nhìn Y Lai đang nằm trên giường, ở trên trán y hôn một cái, liền cảm áo khoác xông ra ngoài.

Trong thế giới giả lập kia, Y lai quay đầu, chỉ nhìn thấy một mảnh góc áo thoáng hiện. Y biết vốn dĩ nơi đó là có một người đang đứng, người kia đã theo y đi qua thật nhiều con phố, là người vô cùng quan trọng. Nhưng mà hiện tại, người đó cùng y đã vạch ra một thế giới xa cách... Y Lai chống đầu suy nghĩ, người kia là ai? Hần tại sao lại rời đi? Là bỏ lại mình sao? Càng muốn biết, lông mày của y càng cau đến đau.

Bác sĩ vẫn ở đó chú ý hết thảy, nhìn biến hóa của y, nhìn đến biểu hiện trên mặt y do nghi hoặc mà sinh phiền muộn lại thống khổ, tâm trí ông cũng căng thẳng, quá trình trị liệu không được xảy ra bất cứ sai lầm nào, bằng không sẽ trở thành dã tràng xe cát. Bác sĩ nỗ lực khắc chế thanh âm chính mình, ôn nhu nói: “Y Lai, đó là một người không quá quan trọng. Không cần nghĩ nhiều, tiếp tục đi về phía trước đi.”

Bác sĩ sau khi nói xong, ánh mắt liên tục nhìn chăm chăm Y Lai trên màn hình vi tính. thân thể bởi vì căng thẳng mà lao lực. Nếu như bệnh nhân cứ xoắn xuýt mãi ở đây, không tiếp tục đi, như vậy vô cùng có khả năng rơi vào trong cái vòng luẩn quẩn này căn bản không thể hoàn thành trị liệu. Mà trị liệu lần sau thì độ khó càng thêm lớn, nguy hiểm cũng càng nhiều hơn. Đương nhiên, lần này phải đảm bảo bệnh nhân không điên mất, lần sau mới có khả năng.

Nghe thấy thanh âm kia, Y Lai đầu tiên là sửng sốt một chút, tiếp đó lông mày dần dần dần ra, y một lần nữa bước đi, đi về phía trước. Bác sĩ thở phào nhẹ nhõm, một giọt mồ hôi lạnh nhỏ xuống từ trên trán.

Lâm Sát đã rời đi, trong phòng hiện tại chỉ còn ông là người tỉnh táo. Ngoại trừ những biến cố kia, quá trình trị liệu cũng rất thuận lợi. Bệnh nhân vẫn một đường thẳng mà đi về phía trước, thế giới giả lập cũng càng lúc càng hoàn chỉnh. Đột nhiên, chân trời xuất hiện một vệt nắng sớm. Ánh nắng kia soi trên gương mặt bệnh nhân, bệnh nhân chậm rãi mở mắt ra, khoe miệng câu lên một nụ cười nhạt nhòa. Màn hình đột nhiên chuyển đen, trị liệu kết thúc. Bác sĩ ngồi dựa vào ghế, thở ra một hơi thật sâu.

Ngày thứ hai, Y Lai liền tỉnh lại. Vị bác sĩ ngồi ở bên giường, nhìn y mở mắt ra, ánh mắt sáng suốt.

Y Lai cảm thấy, chính mình đã mơ một giấc mộng thật lâu, mộng quá dài, ký ức cũng mơ hồ. Rất nhiều người, rất nhiều chuyện, y đều không nhớ được. Bất cóc, tử vong, rõ ràng là chuyện vừa phát sinh mấy ngày trước, mà lại như đã qua mấy chục năm.

Đầu Y Lai chậm rãi chuyển động, đem toàn bộ phòng bệnh đều nhìn một lượt, ánh mắt cuối cùng tập trung ở trên người vị bác sĩ, ngữ khí bình tĩnh nói: “Bác sĩ, cháu muốn xuất viện.”

“Cậu cần tiến hành kiểm tra toàn thân một lần nữa, xác định khỏi hần mới được xuất viện.” Vị bác sĩ nói.

Y Lai từ trên giường bò dậy: “Cháu muốn xuất viện, cũng không phải hỏi ý kiến của bác, mà là thông báo với bác một tiếng.”

Y Lai nói xong, liền mang giày, dưới ánh nhìn của bác sĩ thẳng tắp đi ra khỏi phòng bệnh, tiếp đó hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của ông.

Đây là lần đầu tiên gặp được bệnh nhân tùy hứng như vậy, chờ Y Lai biến mất rồi, bác sĩ mới phản ứng được, vội vã gọi điện thoại cho Lâm Sát.

“Lâm tiên sinh đang bận, tôi sẽ chuyển lời cho ngài ấy, cảm tạ ngài.”

Được trợ lý Lâm Sát hồi đáp, bác sĩ mới thở phào nhẹ nhõm, ngoại trừ có thể thiếu hụt một số bộ phận ký ức, bệnh nhân hẳn là đã khỏi hẳn, hơn nữa cũng đã thông báo cho người thân của bệnh nhân, trị liệu lần này xem như là kết thúc rồi!

Y Lai mới vừa đi khỏi cửa bệnh viện, một chiếc phi cơ liền đậu trước mặt y, chỗ tài xế ngồi duỗi ra một cái đầu: “Y Lai tiên sinh, bệ hạ phái tôi tới đón ngài.”

Y Lai mặc bệnh phục cứ như vậy ngồi vào phi cơ, tư thái nhàn nhã mà thư thái. Phi cơ trực tiếp đậu trước hầm cung Hoàng Đế, Y Lai rời khỏi phi cơ, đi vào hầm cung, Y Lai thấy Nặc Mạn Đại Đế đang ngồi ghế.

“Bệ hạ.”

Nặc Mạn Đại Đế hoảng hốt đứng dậy, đem Y Lai ôm vào trong ngực: “Y Lai, người trở về rồi.”

“Bệ hạ! Xin lỗi, thần chưa hoàn thành nhiệm vụ lần này.” Y Lai nói. Nhiệm vụ của y lần này kỳ thực là liên hoàn nhiệm vụ, dùng trân châu cứu A Thụy Tư, giả chết rồi đến Hải Thần tinh, có thân phận mới, tiếp đó câu dẫn Hạ Diễm lấy vảy giáp hỏa diễm thú. Thế nhưng y lại thất bại.

“Người đã hoàn thành một nửa, A Thụy Tư tỉnh rồi.” Nặc Mạn Đại Đế nói.

Mắt xanh Y Lai lóe lên, cuối cùng bình tĩnh lại.

“Chúc mừng bệ hạ! A Thụy Tư là cơ giáp chi thần, năng lực của anh ta nhất định làm ra cơ giáp ngài thích.” Y Lai nói.

Nặc Mạn Đại Đế thế nhưng không cảm thấy vui vẻ: “Y Lai, người vì sao lại xa lánh ta như vậy?” Bọn họ tuy là quân thần, thế nhưng ở chung rất nhiều năm, quan hệ thân mật. Mà lần này, Y Lai sau khi trở lại, Nặc Mạn Đại Đế rõ ràng cảm giác được y đang tránh né.

Y Lai chần chờ chốc lát, nhón chân lên, tiếp đó ở trên cầm Nặc Mạn Đại Đế hôn một cái.

Ánh mắt Nặc Mạn Đại Đế tối sầm xuống, hất thả Y Lai ra, tiếp đó đem toàn thân y từ trên xuống dưới đều nhìn qua một lần, hấn cảm giác được Y Lai rất khác thường. Khắp toàn thân y từ trên xuống dưới đều quá dị khó nói thành lời: “Người như vậy là bởi vì Lâm Sát sao? Y Lai, A Thụy Tư tỉnh rồi, người vẫn là nên quên hẳn đi.”

Trên mặt Y Lai lộ xuất vẻ nghi hoặc: “Lâm Sát... là ai?”

30. Chương 30: Mất Trí Nhớ

Lần này, Nặc Mạn Đại Đế hoàn toàn sững sốt. Hắn cùng Y Lai ở chung nhiều năm như vậy, biết rõ tính cách của y. Y Lai là một người cố chấp, y đã quyết định một việc, liền nhất định phải làm đến cùng, y yêu mến một người, liền sẽ không dễ dàng thay đổi. Hắn không biết Y Lai yêu Lâm Sát từ lúc nào, khi hắn biết đến, thì tình yêu kia đã biến thành một loại chấp niệm. Hắn biết Y Lai có bao nhiêu yêu Lâm Sát, hấn cảm thấy có một ngày, cho dù Y Lai quên tất cả mọi người trên thế giới này, cũng sẽ không quên Lâm Sát. Đã là quá khứ, sự thật này khiến cho Nặc Mạn Đại Đế có chút không thoải mái, dù sao hắn cũng là người hiểu rõ Y Lai nhất.

Nhưng mà chuyện này thật sự xảy ra, kết quả lại nằm ngoài dự liệu của hắn. Hấn không nghĩ tới kết quả lại là như vậy. Y Lai nhớ hết tất cả mọi người trên thế giới, lại cô đơn quên đi Lâm Sát...

Nặc Mạn Đại Đế rất nhanh hồi phục lại tinh thần, hắn bấm điện thoại gọi thư ký, hướng cậu yêu cầu tư liệu trị liệu của Y Lai. Những tư liệu kia rất nhanh gửi đến quang não cá nhân Nặc Mạn Đại Đế. Nặc Mạn Đại Đế đem những tư liệu kia tấn tốc xem qua một lần. Hắn rốt cuộc cũng tìm ra vấn đề. Mà trong lúc này, Y Lai vẫn ngồi yên tĩnh ở chỗ đó, không có bất kỳ động tác dư thừa nào.

Nặc Mạn Đại Đế biết vì sao thái độ của y đối với hắn đã thay đổi, cũng biết vì sao Y Lai lại quên Lâm Sát. Đây là di chứng sau kỳ chữa bệnh tâm thần, trị liệu đối với tính cách nhất định sản sinh ảnh hưởng. Quá trình trị liệu tương đối tỉ mỉ, tuy nhiên hắn vẫn có chú ý đến một chi tiết nhỏ, Lâm Sát tiến vào thế giới giả lập, trên đường lại rời đi, đây là nguyên nhân dẫn đến việc Y Lai quên đi Lâm Sát.

Khi thấy chuyện này, Nặc Mạn Đại Đế suýt chút nữa không nhịn được cười to. Từ hành động này của Lâm Sát, Nặc Mạn Đại Đế phát hiện Lâm Sát đối với Y Lai cũng không phải không có chút tình cảm nào, Y Lai không phải hoàn toàn yêu đơn phương. Lâm Sát nghĩ muốn đem chính mình gieo vào ký ức của Y Lai, để lại cho y một hồi ức tuyệt hảo, mà lại không nghĩ tới cư nhiên lại khiến cho Y Lai hoàn toàn quên hắn. Đây chính là mua dây buộc mình.

Nhưng mà hết thấy chuyện này, đối với sắc mặt bình tĩnh của Y Lai mà nói, tựa hồ cũng không quá quan trọng. Quên Lâm Sát, đối với Y Lai không hẳn là việc xấu.

Nặc Mạn Đại Đế đè nén tâm tình muốn phun trào trong lòng, tiếp đó bên người Y Lai ngồi xuống.

“Y Lai, người lưu lại bên cạnh ta đi, chân chính làm chính mình.” Nặc Mạn Đại Đế nói, ánh mắt nhìn Y Lai mang theo sung nịch, “Không cần phải chịu đựng ánh mắt xem thường của những người kia nữa, không cần phải làm chuyện mình không thích nữa.”

“Bệ hạ, nhiệm vụ của thần còn chưa hoàn thành.” Y Lai cố chấp nói.

“Hạ Diễm đã biết thân phận của ngươi, hắn sẽ không vì ngươi bỏ qua vật trọng yếu* như vậy.” Nặc Mạn Đại Đế nói, “Ngươi đã làm được rất nhiều việc rồi.”

(* Ý chỉ cái váy Hỏa Diễm á.)

“Thế nhưng bệ hạ, không chỉ có váy giáp Hỏa Diễm. Ở Hồng Hà Đế Quốc, còn có một thứ, so với váy giáp Hỏa Diễm thú còn thích hợp chế tạo cơ giáp hơn.” Y Lai nói, “Thần biết, chế tạo cơ giáp đỉnh cấp là nguyện vọng của ngài.”

Trong mắt Nặc Mạn Đại Đế hiện lên một tia sáng. Hắn biết thứ mà Y Lai nói là cái gì, ánh mắt của hắn rất nhanh lại tối sầm đi. Muốn lấy được thứ đó, so với lấy váy Hỏa Diễm trên người Hạ Diễm độ khó càng cao hơn rất nhiều.

“Y Lai, chuyện này ngươi không cần phải để ý đến, ta sẽ phái người đi làm.”

“Bệ hạ, xin hãy cho thần đi.”

“Y Lai, ngươi không cần như vậy.”

“Bệ hạ, đây là ước định giữa chúng ta. Hơn nữa, thần không muốn ở lại Đế Quốc.” Y Lai nói, con ngươi xanh lam lộ ra thần thái kiên định. “Không biết tại sao, nơi này tựa hồ có thứ gì đó khiến thần hoảng sợ, thần muốn rời khỏi đây!”

Y Lai ngồi ở chỗ đó, vẫn cứ mặc bệnh phục rộng lớn, lộ ra vóc người thon gầy. Y Lai xác thực gầy đi rất nhiều, cằm càng thêm nhọn, mắt vốn dĩ dài nhỏ trông có vẻ lớn hơn, xem ra đặc biệt đáng thương. Đặc biệt là dáng vẻ lúc y cắn môi cau mày, càng khiến lòng người thêm xót.

Nặc Mạn Đại Đế đối diện với ánh mắt của y, nhất thời không biết nên nói gì. Hắn biết Y Lai đang sợ hãi điều gì. Bởi vì yêu Lâm Sát, Y Lai xác thực đã chịu nhiều đau khổ, nhận hết bi thương, chịu hết ủy khuất, thậm chí suýt chút nữa mạng cũng đánh mất, nhưng vẫn không chiếm được vật mình muốn.

Rời xa Đế Quốc, rời xa Lâm Sát, chuyện này đối với Y Lai như được tái sinh một lần nữa.

.....

Thời điểm Lâm Sát đi vào phòng bệnh, liền nhìn thấy một người ngồi trên giường. A Thụy Tư mặc bệnh phục rộng lớn, sắc mặt tái nhợt, trên gương mặt tuần tú mang theo một nụ cười nhạt nhòa, cậu cười rất ấm áp, vẻ mặt vô cùng ôn nhu. Lâm Sát đứng ở nơi đó, suýt chút nữa nhịn không được làm ra động tác ấu trĩ dùng hai tay dụi mắt.

A Thụy Tư thật sự tỉnh rồi, sống sờ sờ, sẽ cười, sẽ nói. Chuyện hấn chờ đợi ba năm rốt cuộc cũng thành sự thật. Một khắc đó, hấn cứ ngỡ rằng mình đang mơ. Hấn cẩn thận từng li từng tí một bước tới, đi đến trước giường bệnh A Thụy Tư. A Thụy Tư nhìn thấy hấn, nụ cười trên mặt càng thêm nồng, thanh âm cũng rất ôn nhu, thấp giọng hô một câu: “Lâm Sát...”

Có thể là vì vừa tỉnh lại, đã quá lâu không nói, nên A Thụy Tư có chút khàn giọng, thế nhưng Lâm Sát lại nghe đến vô cùng êm tai.

Lâm Sát đột nhiên cúi người xuống, đem A Thụy Tư ôm thật chặt vào trong ngực. A Thụy Tư trong lồng ngực hấn là chân thực, là có nhiệt độ, hấn thậm chí cảm giác được hơi thở của A Thụy Tư.

A Thụy Tư là một người ôn nhu, cậu tùy ý để Lâm Sát ôm. Cho dù hấn ôm vẫn có chút khó chịu, trên mặt cậu vẫn mang theo ý cười.

Mấy phút sau, Lâm Sát rốt cuộc buông cậu ra.

Ánh mắt Lâm Sát rơi trên khuôn mặt A Thụy Tư. Cậu tựa hồ không hề thay đổi, vẫn giống như ba năm trước. Ba năm trôi lại không để lại trên người cậu bất kỳ một dấu vết gì. A Thụy Tư là tóc đen mắt xanh, thế nhưng thần thái bên trong, không thể không lộ ra cái bóng của người khác. Lâm Sát nhìn chằm chằm A Thụy Tư, trong đầu lại hiện ra một gương mặt khác. Tóc đen biến thành đỏ, mắt màu lam nhạt lại biến thành màu lam thẫm... Ánh mắt hấn có chút u ám, chỉ là nhìn bằng mắt, thầm nghĩ nghĩ, lại không nhớ ra đến tột cùng là ai.

Vợ chồng Niết Phổ Đốn chia nhau ngồi bên trái cùng bên phải A Thụy Tư. Trên gương mặt hai người là ý mừng khó che giấu, ánh mắt nhìn về phía A Thụy Tư cũng tràn đầy từ ái. Phu nhân Niết Phổ Đốn hiển nhiên là vừa mới khóc, trên mặt còn đầy nước mắt, viền mắt của Niết Phổ Đốn tiên sinh còn có chút đỏ lên. Đây kỳ thực là một màn cảm động. Thế nhưng Lâm Sát không khỏi nghĩ đến Y Lai, thực sự là chênh lệch rõ ràng, Y Lai chỉ có một mình, bên cạnh y không có bất kỳ người thân nào. Khi y tỉnh lại, làm bạn với y cơ hồ chỉ có khoảng không lạnh lẽo. Lâm Sát có chút thất thần, hấn đột nhiên hối hận chính mình lại đi vội vã như vậy, hấn có lẽ nên ở đó bồi tiếp Y Lai hoàn thành trị liệu. A Thụy Tư đã tỉnh lại, hấn có thể ngày mai đến nhìn cậu, chỉ cần nhịn thêm một chút. Thế nhưng hiện tại hấn đã đến rồi, ý nghĩ kia cũng chỉ ngăn hấn vài giây, bản năng hấn lựa chọn ai mới là quan trọng, tiếp tục suy tưởng cũng không có ý nghĩa.

“Lâm Sát, A Thụy Tư đã tỉnh lại, con cẩn thận bồi nó đi, dì cùng tiên sinh có chút mệt mỏi.” Niết Phổ Đốn phu nhân làm ra vẻ mặt buồn ngủ, mà lại lén lút hướng Niết Phổ Đốn tiên sinh nháy mắt, tiên sinh khiếp sợ vội vã đứng dậy, đôi vợ chồng cùng A Thụy Tư cáo biệt, sau liền cùng nhau đi ra ngoài.

Kỳ thực bọn họ coi như chịu ủy khuất, không nỡ lòng rời xa nhi tử vừa tỉnh dậy. Chỉ là ba năm qua, bọn họ nhìn thấy chân tình của Lâm Sát đối với A Thụy Tư, cho nên muốn cho hấn cơ hội. Lâm Sát tất nhiên là biết, trong lòng hấn cảm động, thế nhưng chẳng biết vì sao trong tâm có một cỗ lúng túng.

“Lâm Sát, ba năm qua thật cảm ơn anh đã vì tôi làm nhiều việc, mẹ đều đã kể tôi nghe hết rồi.” A Thụy Tư nói, gương mặt cậu trắng xám hơi hơi đỏ lên, so với nói là thẹn thùng, không bằng nói là lúng túng. Dù sao ở trong lòng cậu, Lâm Sát vẫn tồn tại như một người bằng hữu bình thường, cậu chưa từng hưởng nghĩ về phương diện tình cảm. Thế nhưng Niết Phổ Đốn phu nhân nói những chuyện kia khiến cho cậu cảm động, cậu nhất thời không thể nào tiếp thu được, cũng không biết nên đem Lâm Sát đặt ở vị trí nào.

“A Thụy Tư, hà tất gì phải khách khí với tôi như vậy?” Lâm Sát nói, thời điểm đối mặt với A Thụy Tư, hấn vĩnh viễn là một bộ dáng đáp ơn nhu.

“Lâm Sát, đã nửa đêm rồi, anh cũng ngủ đi.” A Thụy Tư xem đồng hồ nói.

“Tôi nhìn cậu ngủ trước.”

Lâm Sát đỡ A Thụy Tư nằm xuống, A Thụy Tư nhắm mắt lại, hô hấp dần dần bình ổn. Lâm Sát vẫn ngồi bên giường, lưng thẳng tắp. A Thụy Tư đột nhiên mở mắt: “Anh sao còn không đi nghỉ ngơi?”

“A Thụy Tư, cậu đang giả bộ ngủ.” Lâm Sát vạch trần cậu. Cậu muốn giả bộ ngủ để hẩn đi ngủ sớm một chút.

A Thụy Tư không có vì bị vạch trần mà lúng túng, trên mặt của cậu lộ ra một nụ cười nhạt nhòa: “Tôi đã ngủ ba năm, thật sự ngủ không được nữa. Hơn nữa, tôi có chút sợ hãi. Tôi sợ... lần này ngủ không tỉnh lại nữa...”

“A Thụy Tư, sẽ không đâu.” Lâm Sát ôn nhu an ủi, “Tôi ngồi cùng cậu một lát.”

“Anh không mệt sao?”

“Nhìn thấy cậu tỉnh lại, tôi rất kích động, làm sao có thể ngủ được?”

A Thụy Tư cười cười: “Lâm Sát, tôi rất hiểu kì. Tôi rõ ràng đã chết rồi, làm sao sống lại được?”

Ánh mắt Lâm Sát chợt tối sầm: “Giao Nhân châu.”

A Thụy Tư lộ xuất vẻ kinh ngạc, sắc mặt cậu thay đổi mấy lần, cuối cùng bình tĩnh lại, mà Lâm Sát tựa hồ có hơi thất thần, sờ dĩ cũng không thấy biến hóa của A Thụy Tư.

“Người của Giao Tộc... hẩn ở đâu? Tôi muốn gặp hẩn!” A Thụy Tư nén kích động trong lòng nói.

Sắc mặt Lâm Sát có chút âm trầm, hẩn trầm mặt, không trả lời A Thụy Tư. A Thụy Tư nhìn thấy vẻ mặt của hẩn, trong lòng đột nhiên sinh ra suy nghĩ không lành, thanh âm A Thụy Tư có chút kích động: “Hẩn có phải có ẩn khuất gì không? Dù sao trên châu cũng nắm giữ linh khí, người trong Giao Tộc không thể mất đi giao nhân châu.”

“A Thụy Tư...” Lâm Sát nhận ra được A Thụy Tư khác thường, “Cậu đối với Giao Tộc hiểu rất rõ?”

A Thụy Tư rũ mắt xuống, che lại những tâm tư phức tạp, thanh âm trở nên bình ổn: “Trong sách có ghi chép...”

“Hẩn không có chuyện gì...”, A Thụy Tư ngẩng mặt lên, trong đầu Lâm Sát không khỏi hiện ra khuôn mặt Y Lai, trong lòng lại không khỏi có chút lo lắng, không biết Y Lai tiến độ trị liệu như thế nào. Dưới ánh nhìn chăm chăm của A Thụy Tư, Lâm Sát hoàn hồn, tiếp tục nói: “Hẩn không muốn để cho người khác biết thân phận của hẩn.”

Trên mặt A Thụy Tư lộ xuất biểu tình thất vọng.

A Thụy Tư tựa hồ rất muốn nhìn thấy người cứu cậu. Lâm Sát nghĩ, Y Lai hẩn sẽ không đồng ý đến gặp A Thụy Tư.

“A Thụy Tư, ba năm qua, tôi thu thập được một ít tin tức về cơ giáp Đế Quốc, cậu rảnh rỗi có thể xem qua.” Lâm Sát nói.

Sự chú ý của A Thụy Tư rất nhanh bị cơ giáp thu hút, hẩn cùng Lâm Sát nói đến chuyện cơ giáp, rất nhanh liền đến hừng đông, hai người cũng là một đêm chưa chợp mắt. A Thụy Tư dần dần buồn ngủ, lúc đó vừa khoảng bảy giờ, A Thụy Tư ngủ thiếp đi, Lâm Sát lại tỉnh táo chưa từng thấy.

Lâm Sát đứng lên, đi ra khỏi phòng bệnh, bên ngoài rất yên tĩnh vắng vẻ, luôn cảm giác như thiếu cái gì đó. Lâm Sát có cảm giác mình tựa như bị ma ám, hẩn lại nghĩ đến Y Lai, ý niệm này càng thêm sâu đậm, cuối cùng thành một loại khát vọng mãnh liệt.

Hẩn yêu A Thụy Tư, người hẩn yêu đang nằm đó, vì sao hẩn lại nghĩ đến một người khác? Lâm Sát một lần rồi lại một lần hỏi mình, nhưng thủy chung không tìm ra đáp án. Hẩn chỉ có một ý nghĩ, hẩn phải đi thăm Y Lai.

Lâm Sát thậm chí không kịp để Cách Lỗ Tư sắp xếp, chính mình liền lao ra khỏi bệnh viện, dùng tiền thuê một chiếc phi cơ, liền chạy đến bệnh viện Hách Lỗ Tư.

Phi cơ đáp xuống, Lâm Sát liền vọt vào bệnh viện, thẳng tắp chạy đến phòng bệnh Y Lai. Chỉ là khi hẩn đứng đó, hẩn đột nhiên có chút sốt sáng lên. Y Lai sẽ biến thành thể nào? Vẫn là cái bộ dạng thần thờ kia? Hay là đáng đáp trước đây? Hẩn lại không nghĩ đến chút nữa làm sao đối mặt với Y Lai cùng đứa trẻ trong

bụng y, hần hiện tại chỉ muốn nhìn thấy y, thấy gương mặt của y, xem y có mạnh khỏe hay không... Lâm Sắt theo bản năng chình chình y phục cùng tóc, trên mặt treo lên vẻ nghiêm nghị, tiếp đó từ từ đẩy cửa ra.

Trên giường không có một bóng người. Cơ thể Lâm Sắt cứng đờ, có loại lạc lõng khó có thể nói thành lời. Ánh mắt của hần chậm rãi di chuyển, cuối cùng rơi trên người máy đang ngồi cạnh giường.

“Bệnh nhân đâu?”

“Bệnh nhân đã xuất viện.” Thanh âm người máy kim loại đáp lại.

“Tại sao tôi không biết?” Sắc mặt Lâm Sắt có chút khó coi. Y Lai vừa tỉnh lại, cư nhiên liền xuất viện.

“Đã gọi điện thoại thông báo cho ngài.”

“Bệnh nhân đi đâu rồi?”

“Xin lỗi, tôi không thể trả lời. Vấn đề này không có trong hệ thống bệnh viện.”

Lông mày Lâm Sắt chau lại. Hần lập tức gọi một cú điện thoại cho Cách Lỗ Tư.

“Tra xem Y Lai đang đi đâu!”

Cách Lỗ Tư rất nhanh đã có câu trả lời chắc chắn, Y Lai bị cận vệ hoàng đế đưa đi hoàng cung rồi.

“Tôi ở bệnh viện Hách Lỗ Tư, lập tức sắp xếp phi cơ, tôi muốn đến hoàng cung.” Hần nhất định phải nhìn thấy Y Lai, nhìn một Y Lai đã khôi phục thần trí. Chuyện sau này thì để sau này tính.

Chỉ là Lâm Sắt lại quên, không có ai sẽ vĩnh viễn chờ hần, chờ hần nghĩ rõ ràng đến tột cùng thứ mình muốn là cái gì...

Lật bàn**** BỐ HẬN!!!! –Anh Sắt nhây vl

31. Chương 31: Tái Kiến

(Xưng hô chương này hơi rắc rối, nên mình để Nặc Mạn Đại Đế là “ngài” nha: “> Lâm Sắt vẫn là ”hần“, Y Lai là ”y”)

Hoàng đế Đế Quốc là người trầm ổn và tràn ngập uy nghiêm, từ trước đến giờ hỉ nộ không hiện rõ. Nhưng mà, khi ngài biết Lâm Sắt vội vã xông vào hoàng cung, Nặc Mạn Đại Đế không nhịn được cười to lên, cười đến thủ vệ cũng không màng lễ nghi nữa, hai mắt không nhịn được nhìn ngài chăm chăm.

Thời điểm Lâm Sắt bước vào tẩm cung, Nặc Mạn Đại Đế đã khôi phục uy nghiêm như xưa. Ngài mặc thường phục, ngồi ở chỗ đó, trong tay cầm quang não, đang chăm chú xem tin tức Đế Quốc, tư thái nhàn nhã, kiêu ngạo cùng quý phái không hề thuyên giảm.

“Bệ hạ, Y Lai đâu?” Lâm Sắt cực lực kiềm nén tâm tình của chính mình, hỏi.

Nặc Mạn Đại Đế ngẩng đầu nhìn Lâm Sắt một chút, Lâm Sắt luôn trầm ổn mà nghiêm túc, lúc này trên mặt mang theo lo lắng cùng hoảng loạn khó có thể che giấu: “Lâm Sắt, trước khi gặp Y Lai, trăm muốn hỏi người một vấn đề.”

Lâm Sắt vội vàng muốn gặp được Y Lai, trong lòng hơi không kiên nhẫn, trên mặt cũng biểu hiện ra: “Bệ hạ, thỉnh vấn.”

“Ở trong lòng người, Y Lai đến tột cùng là tính là gì? Người gặp được Y Lai rồi lại định làm như thế nào? A Thụy Tư đã tỉnh rồi.” Nặc Mạn Đại Đế nói, ánh mắt của ngài thẳng tắp nhìn Lâm Sắt, không cho hần một chút đường để lui.

Lâm Sát không muốn nghĩ đến vấn đề này, tay hắn nắm thành quyền, lại thả ra. Động tác như thế lặp lại mấy lần, môi cũng khấn trương mím lại. Nặc Mạn Đại Đế đợi rất lâu cũng chưa nhận được câu trả lời chắc chắn của hắn.

“Lâm Sát, ta hi vọng người không gặp lại Y Lai.” Nặc Mạn Đại Đế nói.

Lâm Sát nhìn Nặc Mạn Đại Đế, ánh mắt trở nên sắc bén, hai người liền như vậy thẳng thắn đối diện, Lâm Sát mở miệng trước: “Tôi nhất định phải thấy em ấy! Bệ hạ, em ấy đang ở đâu?”

“Y sẽ không chịu gặp người.” Nặc Mạn Đại Đế nói.

Đáp án như vậy khiến Lâm Sát cảm giác vô cùng khó chịu, thế nhưng lại nằm trong dự liệu. Khoảng thời gian này, thái độ của Y Lai đối với hắn xem ra là hận nhiều hơn yêu, Y Lai căn bản vốn không muốn gặp hắn. Hắn xác thực đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với Y Lai, chuyện này tích dần, rốt cục cũng đến lúc báo ứng.

“Tôi muốn nhìn em ấy một chút, muốn xác nhận em ấy mạnh khỏe.” Lâm Sát lui một bước nói, “Còn có đứa bé nữa, tôi muốn nhìn con của tôi!”

Từ đối Y Lai xem thường, hiện tại làm tình thánh, Nặc Mạn Đại Đế đối Lâm Sát cũng là nhìn với cặp mắt khác xưa. Chỉ là nói đến đứa bé kia, Nặc Mạn Đại Đế liền cảm thấy buồn cười.

“Con trai của người? Người xưa nay không có xem đứa nhỏ của y là con người.” Nặc Mạn Đại Đế lộ ra một nụ cười xỏ xiên.

Nặc Mạn Đại Đế đối với bản tính Lâm Sát vô cùng hiểu rõ. Lâm Sát vốn dĩ là người vô cùng cực đoan, đối với người mình yêu thì cực kỳ bao che khuyết điểm, mà đối người không yêu thì lại vô cùng lạnh lùng. Giống như trước kia, hắn vì muốn cứu A Thụy Tư, lại hoàn toàn không đem chuyện sống chết của Y Lai để ở trong mắt. Nếu như không phải bây giờ hắn đối Y Lai có cảm tình, cho dù là con trai của hắn, hắn cũng sẽ không nhìn đến tình thâm phụ tử.

“Giao tộc rất ít người để tâm đến cha mình, họ chỉ thân cận với chính người đã thai nghén mình là đủ rồi.” Nặc Mạn Đại Đế sâu xa nói.

Câu nói này khiến Lâm Sát vô cùng không vui. Ánh mắt Lâm Sát có chút lãnh khí, ngữ khí bình tĩnh nói: “Bệ hạ, sinh nhật ngài cũng sắp tới rồi. Tôi đồng ý dùng hồng lam khoáng tinh làm quà mừng thọ.”

Hồng lam khoáng tinh sản lượng thu vào hằng năm có thể chi cho cả hoàng tộc trong một năm. Nặc Mạn Đại Đế xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, trầm mặc trong chốc lát mới nói: “Y đã không còn ở Đế Quốc nữa.”

Lông mày Lâm Sát cau lên thật chặt: “Em ấy trước đây không lâu mới vừa xuất viện, làm sao có khả năng không ở Đế Quốc?”

Nặc Mạn Đại Đế nhìn đồng hồ: “Y vừa rời khỏi mới một canh giờ trước. Lâm Sát, nếu như người đến sớm một chút, có thể nhìn thấy y một lần.”

Sớm một chút... một chút sớm đó hắn vẫn còn đang bồi tiếp A Thụy Tư nói chuyện. Tâm tình Lâm Sát đột nhiên trở nên nổi quạu, đồng thời còn có hồi hận cùng bất đắc dĩ. Hắn cần thời gian suy nghĩ vị trí của Y Lai cùng A Thụy Tư, thế nhưng Y Lai sẽ không cho hắn thời gian, sẽ không một mực chờ đợi hắn. Ai hắn cũng không thể hận, chỉ có thể hận chính mình.

“Lúc Y Lai đi, có nói cái gì không?” Lâm Sát hỏi.

“Y nói y sẽ không trở về Đế Quốc.” Nặc Mạn Đại Đế nói, “Hơn nữa, y đã không còn nhớ rõ người.”

Trên mặt Lâm Sát lộ rõ vẻ kinh ngạc. Nặc Mạn Đại Đế kể chuyện Y Lai sau khi tỉnh lại đã quên hắn không sót một chữ. Lâm Sát rút cuộc duy trì không nổi đáng về trầm ổn nữa. Con mắt dần đỏ lên, cổ khí lạnh lùng cũng biến mất rồi, trở nên cực hừng vô cùng.

Y Lai đi rồi, còn đem hắn quên đến sạch sành sanh. Chuyện giữa bọn họ, tốt xấu gì Y Lai đều quên hết. Từ nay về sau, cái tên Lâm Sát này hoàn toàn xa lạ đối với Y Lai. Y có một cuộc sống mới, gặp bằng hữu mới, yêu người xa lạ, sẽ kết hôn, cùng người khác sống đến hết đời. Mà những điều này, lại không có can hệ gì đến hắn. Nhưng mà những chuyện này, đều là do một tay hắn tạo nghiệt, là hắn nghĩ sai lầm, là hắn

đẩy Y Lai ra xa khỏi hân. Sắc mặt Lâm Sát hết sức khó coi, lông mày cũng cau lại thật chặt. Thời khắc ấy, hân đột nhiên ý thức được cái gì đối với mình trọng yếu nhất, nhưng vật trọng yếu kia đã kinh từ trong bàn tay hân trốn mất, cái gì cũng không để lại. Trong tay hân chẳng còn lại gì, trong lòng cũng là vắng vẻ.

Đây là báo ứng. Hân là kẻ nhu nhược, chuyện chính mình đã tin mấy năm nay lại là giả tạo. Hân vẫn cho rằng chính mình yêu A Thụy Tư, còn yêu hơn mười năm, không ai có thể thay thế được vị trí của A Thụy Tư. Nhưng mà giờ phút này, khi biết Y Lai hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời hân, hân lại khó chịu như vậy, khó chịu đến khó thở. Đây là hân tự làm tự chịu. Hân phải dùng hết khí lực toàn thân, mới không có ngã xuống.

Lâm Sát không nói gì thêm, mà xoay người đi ra ngoài. Mặt hân không chút cảm xúc, bước chân chậm chậm mà kiên định, chỉ là bóng lưng lại không khỏi nói lên sự trống vắng. Nặc Mạn Đại Đế đứng dậy, nét giận trên mặt biến mất, tức giận trong lòng cũng biến mất. Trong lòng ngài cũng rõ ràng, tự cho rằng Y Lai mãi bên cạnh, tự biết mình cũng quan tâm Y Lai, kỳ thực chuyện ngài làm đối với Y Lai cùng Lâm Sát không hề khác gì nhau. Y Lai quên Lâm Sát, thái độ của y đối với ngài cũng lạnh lùng. Đây chính là nội tâm Y Lai mách bảo, ngài cũng chưa từng nhìn thấu được suy nghĩ của Y Lai.

Lâm Sát mất đi Y Lai, mà ngài cũng mất đi Y Lai.

Chốn hoàng cung vốn không có tình cảm, chỉ có lợi ích. Đây là lời nói phụ thân từng dạy cho ngài. Qua nhiều năm như vậy, Nặc Mạn Đại Đế cũng là dựa theo câu nói này mà làm. Ngài được rất nhiều thứ, nhưng cũng mất đi rất nhiều. Thời điểm một thân một mình ngồi ở bên trong hoàng cung trống vắng, ngài cũng cảm giác được cô độc.

Chỉ là, đây cũng là lựa chọn của ngài, ngài là nhà chính trị gia ưu tú, vĩnh viễn lựa chọn thứ có lợi nhất đối với mình. Ngài không hối hận, cũng không thể hối hận. Ngài phải là hoàng đế vĩ đại nhất trong lịch sử Đế Quốc, được ghi chép vào trong sách sử, cho người đời nhớ công lao của ngài.

Sắc mặt thất thần của Nặc Mạn Đại Đế biến mất, trở nên kiên định, trong mắt lóe ra một tia sáng lạnh lẽo.

G654 là một chiếc phi thuyền chở khách, từ Đế Quốc đi Phong Thần tinh. Bởi vì khí hậu, hành khách trên thuyền cũng không nhiều, trong khoang thuyền to lớn, chỉ có mấy người ngồi lẻ loi rời rạc. Từ Đế Quốc đến Phong Thần tinh, cách mấy trăm năm ánh sáng, lại chỉ đi trong một ngày một đêm, là bay đường dài, chuyến đi kiểu này phi thường vô vị. Chỉ có rải rác mấy người ngồi, nhưng không đến nỗi quạnh quẽ, trái lại có tiếng cười nói phân tán, chủ yếu tập trung ở phía thanh niên ngồi trong góc kia.

Thanh niên kia ăn mặc rất nhẹ nhàng, áo thun rộng, quần đen, trên đầu mang mũ lưỡi trai. Dung mạo y cũng rất xuất sắc, tóc ngắn đỏ hồng, ánh mắt xanh lam, ngũ quan tinh xảo, lúc cười lên ánh mắt sáng lóa. Nam nhân như vậy vốn được rất nhiều người yêu thích, hơn nữa thanh niên còn biết làm ảo thuật, rất nhanh hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Sự việc này bắt nguồn từ một vị lão nhân cùng một đứa nhỏ ngồi bên cạnh chàng trai. Đứa nhỏ vì phải rời cha mẹ, cùng ông đi thăm người thân nơi khác mà cứ nỉ non khóc, lão nhân dỗ rất lâu, cuối cùng vẫn là bó tay. Chàng trai lại biến ra một quả cầu phát sáng đưa cho đứa nhỏ, nó liền ngừng tiếng khóc. Những đứa bé khác trên phi thuyền thấy vậy, cũng hiếu kỳ tới gần, tranh nhau muốn thứ ấy. Thanh niên liền cười mỉm biến ra đủ thứ, tiếp đó liền cười cười nói nói, rất nhiều người lớn cũng xông tới.

“Tiểu tử, người đi Phong Thần tinh làm cái gì? Là đi nghỉ phép sao?”

“Định cư.”

“Phong Thần tinh quang cảnh ưu mỹ, khí hậu ấm áp, là một nơi thích hợp để ở lại, mắt nhìn của tiểu tử người thật tốt.”

Thanh niên không khiêm tốn chút nào: “Đó là tất nhiên.”

“Người muốn đi thành phố nào?” Lão nhân tiếp tục hỏi.

“Hải Na thành.” Thanh niên nói ra một cái tên.

“Hải Na thành là thành phố ven biển, phong cảnh không tệ, có điều hải đảo kia...” Lão nhân tựa hồ nghĩ đến chuyện gì rất đáng sợ, đột nhiên im bặt.

“Anh trai, anh có người yêu chưa?” Một cô bé đỏ mặt nói.

Thanh niên sững sốt một chút, trong đầu chợt có gì đó lóe lên, rất nhanh liền biến mất không còn tăm hơi. Thanh niên lắc lắc đầu.

“Ôi, Nancy mến anh đẹp trai này sao?” Có người chế nhạo nói.

Bé gái mặt càng thêm đỏ, dậm dậm đầu ngón tay nói: “Anh xem em như thế nào?”

“Không được, chờ em thành niên, anh đã thành lão già.” Thanh niên nhìn cây cải đỏ cao đến đầu gối mình, nghiêm túc hồi đáp.

Bé gái trẻ môi, lộ ra vẻ mặt đưa đám, những người khác đều bắt đầu cười ha hả. Phi thuyền gặp phải một trận bão, đột nhiên có chút bất ổn, tiểu cô nương đột nhiên nhảy căng lên, tứ chi ôm lấy thanh niên thật chặt, thanh niên cũng theo bản năng mà ôm lấy nó. Chờ hết gió, trong phi thuyền lại tĩnh lặng, bé gái còn núp ở trong lồng ngực thanh niên, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Em rất nhanh sẽ lớn lên, em sẽ sinh con cho anh.”

Lại thêm một trận tiếng cười.

“Ai da, huynh đệ, tiểu hoa đào như thế cũng trêu chọc.” Một cái thanh âm trung niên vang lên. Thanh âm quay đầu nhìn lại, liền thấy một tên béo tai to mặt lớn thịt mỡ lắc lư đi đến, trên người mập mạp này còn mặc y phục của nhân viên phi thuyền.

Thanh niên kia chính là Y Lai, mà mập mạp này chính là tên béo đáng chết.

Y Lai nhìn tên mập kia, vẻ mặt khó có thể che giấu: “Anh tại sao lại ở đây?”

Bé gái cảnh giác: “Chú là ai?”

Tên mập từng bước nhỏ đi tới, tiếp đó trên ngực Y Lai chợt chợt một hồi: “Đây là chồng ta!”

Y Lai:...

Bé gái từ trên người Y Lai nhảy xuống, một mặt thương tâm mà nhìn Y Lai: “Hóa ra anh đã có vợ...”

Vợ... tên mập sao? Y Lai nỗ lực nhịn xuống kích động muốn nôn mửa, đối với dung nhan tên mập này, y vẫn là nuốt không nổi. Ánh mắt của mọi người bay qua bay lại trên người Y Lai cùng tên mập, cuối cùng đều làm ra vẻ mặt >.< *,=“” ánh=“” mắt=“” khó=“” chịu=“” dòi=“” đi=“” chỗ=“”>

(>.< *:=" trong=" bản=" qt=" đề=" là=" "thôn=" phần"...=" mình=" không=" biết=" nó=" là=" cái=" gì=" a=" t^t=" nên=" để=" tạm=" vậy.=" ai=" biết=" xin=" chỉ=" giáo=" để=" mình=" sửa=" lại=" nga:=">)

Tên mập đặt móng ngồi lên đùi Y Lai, chân Y Lai suýt chút nữa là phé luôn...

“Anh sao lại ở chỗ này?” Y Lai nhỏ giọng, chỉ có hai người mới nghe được.

“Tôi đang chờ cậu.”

“Anh là người của Nặc Mạn Đại Đế?” Y Lai nói. Y Lý là người của Nặc Mạn Đại Đế, tên mập này cũng vậy.

“Hiện tại ta là người của cậu.” Tên mập hướng về phía Y Lai quăng một ánh mắt mỉa mai.

Y Lai liền đem tên mập một cước đạp xuống đất, tên mập bắt đầu thút thút khóc. Y Lai hai chân treo nguẩy, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Phi thuyền thông báo bắt đầu giảm tốc độ, trong tầm nhìn của Y Lai, xuất hiện một hành tinh xanh lam.

Là nơi y muốn đến.

Hải Na thành ở Phong Thần tinh.

Trong phi thuyền đột nhiên vang lên tiếng còi báo động, chung quanh lóng lánh hồng quang*, màu đỏ đại biểu cho nguy hiểm, đây là cảnh báo nguy hiểm! Trong khoang thuyền to lớn bắt đầu huyền ảo, tên mập mắng một tiếng, vội vã từ mặt đất đứng dậy, ngồi vào một chỗ vào thắt chặt dây an toàn.

(Hồng quang*: Ánh sáng đỏ, giống cái đèn chớp chớp trên xe cấp cứu á)

Thân thuyền bắt đầu lung lay, mọi người mất khống chế ngã người về phía trước. Ánh mắt Y Lai rơi ra ngoài cửa sổ, hành tinh xanh lam kia đã biến mất rồi, bên trong tầm mắt chỉ còn lại ánh lửa lấp lóe.

Cảm giác không trọng lực ập đến, trong đầu Y Lai trống rỗng, tiếng còi báo động sắc bén, tiếng người hét chói tai, hết thảy đột nhiên trở nên xa xôi, nghênh tiếp y chỉ có bóng đêm...

32. Chương 32: Thân Thế

Tại dinh thự của công tước Niết Phổ Đôn.

Một chiếc phi cơ hạ cánh trước cổng, nam nhân từ phi cơ bước xuống, thân mặc âu phục, khuôn mặt lãnh khốc, trực tiếp đi vào. Hắn vòng qua mấy nơi liền đến chỗ cần đến. Thời điểm đẩy cửa vào, liền nhìn thấy một thanh niên ngồi giữa đồng kim loại. Trên người thanh niên chỉ tùy tiện mặc thường phục, tóc ngắn ngang, sắc mặt tái nhợt, xem ra có chút lờn thoi. Chân mày cậu hơi nhíu lại, tựa hồ đang rơi vào trầm tư. Sự quấy rối đến suy nghĩ của thanh niên, nam nhân cố gắng đè thấp tiếng bước chân, từ từ đi vào, tiếp đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thanh niên đang làm việc vô cùng yên tĩnh, mang theo một loại mị lực đặc biệt. Trước đây, Lâm Sát thích nhìn nhất chính là dáng vẻ chuyên tâm làm việc của A Thụy Tư, thời điểm nhìn cậu, toàn bộ thế giới đều tĩnh lại. Thế nhưng hiện tại, nhìn khuôn mặt quen thuộc ấy, hắn lại không thể không nhớ đến một người khác. Lâm Sát cảm thấy như mình bị bệnh thời kỳ cuối rồi, trước đây nhìn Y Lai nhớ đến A Thụy Tư, mà hiện tại nhìn gương mặt A Thụy Tư lại nhớ đến một ai đó... Có lúc Lâm Sát cũng không hiểu nổi, mỗi ngày hắn đều đến dinh thự Niết Phổ Đôn, đến cùng là để nhìn A Thụy Tư, hay là để nhìn gương mặt tương tự kia.

A Thụy Tư là người cuồng công việc. Cơ giáp so với mạng của cậu còn muốn quan trọng hơn, lúc làm việc có thể mấy ngày mấy đêm không ăn không ngủ. Cậu chết lúc tuổi còn trẻ không chỉ vì mang gen bệnh, vẫn là có liên quan đến cậu tiêu hao thân thể quá độ. Hiện tại, mới ra viện không mấy ngày, cậu lại lần nữa tập trung vào công việc.

Lâm Sát chọn một chỗ ngồi xuống. Qua mấy tiếng, A Thụy Tư rút cuộc ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn hắn, trên mặt lộ xuất một nụ cười xin lỗi. A Thụy Tư rót một ly nước, đưa cho Lâm Sát: “Bộ phận tấn công vừa sinh ra một số vấn đề nhỏ, tôi vừa sửa xong.”

“Cậu nên nghỉ ngơi thật tốt.” Lâm Sát không đồng ý nói, “Công tước cùng phu nhân rất lo lắng cho cậu.”

Trên gương mặt tái nhợt của A Thụy Tư lộ xuất một nụ cười: “Trước đây tôi luôn cảm giác thời gian mình có hạn, cho nên trong thời gian còn lại muốn hoàn thành thật nhiều việc. Sau đó liền trở thành thói quen, chết rồi cũng sửa không được.”

“Cậu nhất định phải sửa đổi.” Lâm Sát nói. Hắn rất ít khi dùng ngữ khí cứng rắn như vậy nói chuyện với A Thụy Tư, nhưng nhìn cậu không biết quý trọng thân thể của mình, Lâm Sát liền cảm thấy vô cùng không thoải mái, “Mạng cậu không chỉ của riêng cậu.”

A Thụy Tư sững sờ một chút, cup mắt cười: “Đúng thật, dùng vật quý giá như vậy đổi lấy.” Nói xong nhìn Lâm Sát một chút, “Lâm Sát, anh có tâm sự gì phải không? Sắc mặt của anh cũng không dễ nhìn, hơn nữa đều là dáng vẻ mất tập trung.”

Về mặt Lâm Sát trở nên nghiêm túc: “Không có. Muộn giờ cơm rồi. Đi ăn cơm!”

A Thụy Tư không muốn, liếc mắt nhìn linh kiện tốt mà mình vừa thiết kế.

“A Thụy Tư, đi ăn cơm.” Lâm Sát nhấn mạnh.

A Thụy Tư vô cùng không tình nguyện rời khỏi phòng làm việc.

Thấy A Thụy Tư chịu ăn cơm, vợ chồng Niết Phổ Đồn thập phần vui vẻ, toàn bộ món ăn trên bàn đều là món A Thụy Tư thích. Gia tộc Niết Phổ Đồn kỳ thực vô cùng bảo thủ. Bọn họ xưa nay không mời người ngoài vào nhà ăn cơm. Trước đây, mặc dù Lâm Sát là bạn tốt của A Thụy Tư, thế nhưng vẫn là người ngoài. Sở dĩ đây là lần đầu tiên Lâm Sát ngồi trên bàn ăn của gia tộc Niết Phổ Đồn, có nghĩa là cặp vợ chồng đã ngầm thừa nhận A Thụy Tư cùng Lâm Sát có quan hệ, đem Lâm Sát hoàn toàn xem như con trai của chính mình.

A Thụy Tư bởi vì việc làm của bọn họ nên hết sức khó xử. Còn đối với Lâm Sát mà nói, đây vốn là chuyện cầu còn không được, thế nhưng hiện tại cũng không quá vui vẻ.

“A Thụy Tư, con đừng cả ngày làm việc đến phát ngốc, ra ngoài cùng Lâm Sát nhiều một chút.” Công tước nói.

“Đúng đấy, A Thụy Tư, con cần nghỉ ngơi nhiều.” Phu nhân nói, sắc mặt tối sầm lại, “Nếu như con xảy ra chuyện gì, con bảo mẹ phải làm sao bây giờ...”

Thấy phu nhân lại muốn rơi lệ, A Thụy Tư vội vàng nói: “Mẹ, con biết rồi. Con sẽ chú ý đến bản thân.”

Trên bàn ăn có chỗ kỳ lạ. Bàn ăn chỉ có bốn người, thế nhưng lại có đến năm cái bát. Cái bát kia đặt kế chỗ phu nhân, vị trí kia vẫn không có ai ngồi.

Ánh mắt Lâm Sát rơi trên cái bát thứ năm kia, phu nhân Niết Phổ Đồn nhìn theo ánh mắt của hắn, tựa hồ nghĩ đến chuyện gì rất khổ sở, vẻ mặt cũng biến thành rất khó coi, mang theo chút thương cảm. Tiên sinh Niết Phổ Đồn vỗ vỗ lưng bà: “Phu nhân, lại làm sao vậy? Đã qua mười mấy năm rồi.”

“Tôi hôm qua tôi lại mơ thấy nó.” Viên mặt phu nhân hơi đỏ lên, “Nó vẫn là đáng về lúc còn bé, trên người mặc quần áo rất cũ kỹ, tóc rối, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dính rất nhiều vật đen như mực, cuộc sống cũng chẳng tốt.”

Công tước thở dài một hơi, trên mặt cũng lộ xuất vẻ thương cảm, A Thụy Tư rũ mắt không nói gì, chỉ là cái vẻ mím môi kia đã nói rõ tâm tình cậu cũng không tốt.

Chỉ có một mình Lâm Sát bị ngăn cách ở ngoài, hắn cảm giác được ba người thương cảm cùng đau khổ, hắn biết cái bát thứ năm này thuộc về một người đối với gia tộc này có ý nghĩa rất quan trọng.

Một bữa cơm ăn rất là ngưng ngừng. Sau khi ăn xong, công tước Niết Phổ Đồn liền đỡ phu nhân đi nghỉ ngơi.

Lâm Sát theo A Thụy Tư cùng tiến vào thư phòng. Trong lòng hắn có rất nhiều nghi hoặc, nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào.

“Nó là em trai tôi.” A Thụy Tư nói.

Lâm Sát lộ xuất vẻ mặt kinh ngạc: “Em trai?” Hắn cùng A Thụy Tư quen biết hơn mười năm, cũng không biết cậu có một người em trai.

Tựa hồ nghĩ đến điều gì, trên mặt A Thụy Tư lộ ra một nụ cười nhạt nhòa: “Là một tiểu gia hỏa nhí nhảnh, có lúc rất nghịch ngợm, có khi lại rất ngoan ngoãn, cứ bám theo sau lưng tôi. Nó leo mếp khôn vặt, rất thích đùa dai, chỉ là những chuyện mờ ám kia, tôi một chút liền nhìn thấu. Mỗi lần bị vạch trần, khuôn mặt nhỏ của nó đỏ lên, miệng phồng lên...” Nụ cười trên mặt A Thụy Tư ngày càng đậm: “Tiểu tử kia có chút cao ngạo, nó luôn cố ý muốn gây sự chú ý đến người khác, thật ra sự chú ý của mọi người trong nhà đều đặt trên người nó. Mỗi lần nhìn nó, tôi đều cảm thấy rất vui.” Về mặt A Thụy Tư đột nhiên thay đổi, trở nên vô cùng thông khổ: “Tôi vốn cho rằng sẽ mãi như vậy, nhìn nó trưởng thành, từ nhóc con trở thành thiếu niên, lại thành thanh niên, nhìn nó biết yêu, nhìn nó kết hôn, sau đó sẽ sinh cho tôi một đứa cháu nhỏ đáng yêu. Thế nhưng tôi lại không nghĩ tới, năm hắn mười tuổi thì theo ông nội ra biển, sau đó lại không

trở về nữa. Nhóc con nhỏ bé như vậy, liền biến mất nơi biển rộng. Ông nói nó đã không còn, cha mẹ ta vẫn không tin. Thế nhưng đã qua mười mấy năm, làm sao có khả năng còn sống đây...”

A Thụy Tư ngồi ở chỗ đó, trên gương mặt thanh tú vây kín một tầng bóng tối. Cậu nhớ đến đoạn thời gian tối tăm. Thời kỳ tên tiểu tử kia vừa mất tích, toàn bộ gia đình đều như muốn phát điên. Mẹ của cậu là một nữ nhân yếu mềm, lại một thân một mình chạy đến trên biển, mấy ngày rồi mấy tháng, cũng không chịu trở về. Cha của cậu đích thân chỉ huy quân đội trên biển tìm kiếm, hầu như đem cả vùng biển kia đào lên, cuối cùng cũng không thu hoạch được gì. Một quãng thời gian dài kể từ chuyện kia, toàn bộ gia tộc Niết Phổ Đốn đều trong trạng thái kiềm nén, rất lâu mới khôi phục như cũ.

“A Thụy Tư, đã qua rồi.” Lâm Sát nói.

A Thụy Tư hoàn hồn, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười. Cậu nhìn Lâm Sát, vẻ mặt bỗng trở nên chăm chú: “Lâm Sát, chúng ta cũng là bằng hữu mười năm, có một chuyện, tôi nói cho anh. Thế nhưng anh phải đảm bảo rằng ngoài anh ra sẽ không có bất luận người nào biết.”

Lâm Sát gật đầu: “Tôi dùng nhân cách cùng danh dự bảo đảm.”

“Gia tộc Niết Phổ Đốn, kỳ thực là người cá.” A Thụy Tư nói.

Trên mặt Lâm Sát cũng không có vẻ gì kinh ngạc: “A Thụy Tư, kỳ thực lần đầu tiên tôi gặp cậu, tôi đã thấy hình thù của cậu. Tôi nghe được tiếng hát của cậu, bị thanh âm ấy hấp dẫn. Sau đó lên đi theo đến nơi này, nhìn thấy cậu có đuôi cá.”

Cậu không nghĩ đến Lâm Sát cư nhiên đã sớm biết thân phận Giao nhân* của cậu, mà hẩn vẫn giấu. Chuyện này khiến A Thụy Tư có chút xấu hổ: “Tôi... rất không thích hát, thế nhưng nhóc con kia rất yêu mến. Cả ngày bơi ở trong nước, còn yêu thích hát mấy bài kỳ quái.”

(Giao nhân*: Người cá -> Giao tộc: Tộc người cá:”>)

Lâm Sát thân thể cứng ngắc, rũ mắt, trong ánh mắt lóe ra vạn ngàn tâm tư. Rất nhiều năm trước, thiếu niên hẩn lần đầu tiên nhìn thấy lại không phải là A Thụy Tư, mà là em trai A Thụy Tư? Kỳ thực chỉ là nhìn một chút, hẩn thậm chí còn không thấy rõ gương mặt của nhóc kia ra sao. Hẩn cho rằng đó là lần đầu gặp gỡ giữa hẩn cùng A Thụy Tư, từ đó về sau, hẩn liền chú ý A Thụy Tư. Rất nhiều năm qua, khi bọn họ đã quen biết nhau được khá lâu, loại quan tâm kia đã chuyển thành ái mộ. Tiếng hát của thiếu niên kia xác thực đã cùng hẩn đi qua một thời gian tối tăm. Cho dù rất nhiều ký ức đã mơ hồ, hẩn vẫn nhớ mãi tiếng hát ấy, đó là một phần ký ức quý giá. Hẩn vì tiếng hát ấy mà yêu A Thụy Tư, đến sau này, cho dù tiếng hát kia không phải của A Thụy Tư không quan trọng. Chỉ là nghĩ đến tiểu thiếu niên đã chôn thân nơi biển rộng sâu thẳm, Lâm Sát liền cảm thấy tiếc nuối.

“Người trong giao tộc rất hiếm, cho nên tôi mới hỏi anh người tặng dùng thất sắc giao* cứu tôi. Trân châu đối với giao tộc rất trọng yếu, người đó nếu chịu cứu ta, có thể hay không có tình cảm gì đó... Tôi muốn biết, người đó có thể hay không là...” giọng nói A Thụy Tư có chút đứt quãng, có chút sốt sắng, có chút chờ mong.

(Thất sắc giao*: ngọc bảy màu, ý chỉ trân châu á.)

Câu nói này của A Thụy Tư như một tiếng sấm nổ vang lên trong đầu Lâm Sát, nổ cho hẩn tỉnh. Trong nháy mắt đó, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu hẩn, cuối cùng tạo thành một ý nghĩ khiến hẩn khiếp đảm.

A Thụy Tư cùng Y Lai tại sao lại giống nhau đến như thế? Cùng là tóc đỏ mắt xanh, ngũ quan hầu như là đều từ một cái khuôn mà khắc ra.

A Lai cùng A Thụy Tư đều là người cá.

Hồ sơ của Y Lai là giả. Năm y mười tuổi đã bắt đầu tiếp nhận huấn luyện tinh thần, mà trước mười tuổi, thông tin của y trống rỗng. Y Lai không cha không mẹ, không có thân phận.

Trong giấc mộng của hẩn, đến phút cuối, xuất hiện ở trước mặt hẩn đều là Y Lai...

Nếu như Y Lai đúng là em trai A Thụy Tư... Sự thật này làm đầu óc hẩn trống rỗng, qua rất lâu tinh thần mới phục hồi lại. Hẩn biết điều này có ý vị gì, mà hẩn đã làm gì với Y Lai?

Vậy là thiếu niên ban đầu hấn gặp chính là Y Lai? Nếu như thiếu niên kia là Y Lai, ý nghĩa của tiếng hát kia liền khác đi. Bởi vì hấn hiện tại, yêu Y Lai...

Nếu như Y Lai là người của gia tộc Niết Phổ Đôn, chuyện khi đó phát sinh lớn như vậy, tuyệt đối là một âm mưu khổng lồ, mà Y Lai chỉ là một con cò.

Từ một đứa trẻ nhận hết sủng ái, lại biến thành hồ ly tinh bị mọi người phỉ nhổ, biến thành nam sủng của hoàng đế, mất đi người thân, thành đối tượng mọi người xem thường... Còn bị huấn luyện tinh thần rất nghiêm khắc. Trải qua hơn mười năm, Y Lai đến tột cùng đã sống như thế nào?

Mà hấn, Lâm Sát, cũng là một trong những người xem thường Y Lai, hấn thậm chí nhiều lần dâng thư yêu cầu xử tử Y Lai... Y Lai chịu đau khổ, hấn lại ban phát cho chút ít, kỳ thực lại dả thương trái tim Y Lai hơn bất cứ người nào. Lâm Sát hai tay che mặt, một khắc đó, tâm tình của hấn đã không thể tự kiềm chế, hối hận hoàn toàn lộ ra.

“Lâm Sát, anh làm sao vậy? Sắc mặt của anh rất khó coi.” A Thụy Tư lo lắng nói.

Lâm Sát hít sâu một hơi, hấn đột nhiên đứng lên: “A Thụy Tư, ta có chút việc gấp cần phải về xử lý.”

Lâm Sát thậm chí không chờ câu trả lời của A Thụy Tư, liền vội vã rời đi. A Thụy Tư nhìn bóng lưng hấn dần xa, trên mặt lộ ra vẻ dăm chiêu.

Lâm Sát vừa về đến nhà, liền gọi điện thoại cho Cách Lỗ Tư, yêu cầu cậu lập tức tới gặp mình. Sau năm phút, Cách Lỗ Tư liền đến trong thư phòng Lâm Sát.

“Có hai việc. Thứ nhất, lấy tiêu bản gen của Y Lai cùng tiêu bản gen của tiểu nhi tử gia tộc Niết Phổ Đôn đem đi giám định, ngày mai phải có kết quả.”

“Chuyện thứ hai, điều động toàn bộ người có thể dùng, trong phạm vi toàn Đế Quốc tìm cho bằng được Y Lai.”

Y Lai đã rời đi quãng thời gian rất dài. Sau khi Y Lai rời đi, hấn mới hoàn toàn tỉnh táo lại, đem rất nhiều chuyện từ đầu tới đuôi nghĩ lại một lần. Hấn biết mình muốn cái gì thế nhưng hết thấy đều đã chậm.

Hấn đã mơ thấy y, hấn cũng nhớ đến y, Lâm Sát có loại kích động muốn không chừa thủ đoạn mà đem y trở về. Nếu như Y Lai muốn đi, hấn liền đem y nhốt lại. Đây tựa hồ là một loại bệnh trạng tư tưởng, Lâm Sát cố gắng khắc chế chính mình. Hấn vốn là buông tay, muốn cho Y Lai một cuộc đời tự do. Thế nhưng hiện tại, hấn không muốn buông, hấn không muốn chờ đến hoàn toàn mất đi mới thấy hối hận.

Lâm Sát một đêm không ngủ, hấn đem tin tức có liên quan đến Y Lai mấy năm qua đều tra ra, tiếp đó là xác nhận suy đoán của chính mình.

Hiệu suất làm việc của Cách Lỗ Tư rất cao. Rạng sáng ngày thứ hai, một phần báo cáo giám định gen liền phát đến quang não của Lâm Sát. Kết quả đều trong dự liệu của Lâm Sát. Y Lai chính là em trai A Thụy Tư, là con trai thứ hai của vợ chồng Niết Phổ Đôn.

Hấn bắt đầu tìm hiểu xem qua nhiều năm như vậy, làm nam sủng của hoàng đế, đến tột cùng Y Lai là vì cái gì. Từ bên ngoài nhìn vào, Y Lai muốn nhiều thứ đều do bản thân ham lợi, vì bản thân muốn hưởng lạc, ý vào hoàng đế sủng ái, trắng trợn cướp nhiều thứ của quý tộc. Thế nhưng nếu Y Lai chết, những thứ này đều thuộc về Đế Quốc. Sở dĩ Nặc Mạn Đại Đế là người được lợi nhất.

Sự thật cư nhiên lại là như vậy. Y Lai hứng chịu tất cả mọi người chỉ trích, mà người được lợi lại là Nặc Mạn Đại Đế.

Rất nhanh, chuyện thứ hai cũng có tin tức.

“Tiên sinh, Y Lai đi chuyến tàu số G654 từ Đế Quốc đến Phong Thần tỉnh, chuyến phi thuyền này gặp gió lốc, thời điểm sắp hạ cánh lại rơi tan, không ai còn sống.”

Cách Lỗ Tư hít sâu một hơi, mới mở miệng nói. Cậu một hơi nói xong, không dám nhìn đến sắc mặt Lâm Sát. Trong thư phòng, trầm mặc lan tràn, yên tĩnh không hề có một tiếng động, lại tựa như đang áp ủ một trận mưa to gió lớn. Qua rất lâu, Cách Lỗ Tư rốt cuộc nhin không được ngẩng đầu nhìn Lâm Sát.

Lâm Sát thân thể cứng đờ ngồi ở đó, trên gương mặt anh tuần không chút cảm xúc, chỉ có cặp mắt kia cực kỳ dọa người...

Hoàn phần 1:">

OA~ Đi được nửa chặng đường rồi a~ Chương này đọc mà muốn khóc luôn T^T Y Lai của tui sao đáng thương quá vậy >.< ẻm="” thật="” là="” kiên="” cường="”>.

Chương 33 bên bản Qt nhà bạn IkeH49 hình như không phải chap của “Thế thân nghịch tập chỉ nam”, nên mình không edit chương này nha T^T (Cơ mà rất cuộc chương 33 của chế ở đâu nhớ??? >.<)

33. Chương 33: Trả Thù

Trên đường phố u tối, một nam tử cao lớn nằm trên đất, toàn thân hằn quần áo đã rách bươm, tóc bết lại, máu tươi trên mặt đã khô, thoát nhìn cực kỳ chật vật, ai cũng đoán không được y là tên hô phong hoán vũ ở Thổ Thân tinh - Dã Báo. Một khắc trước, y còn đang ở bên trong phòng thượng hạng say rượu cùng loạn lạc, vô số người còn quần trái quần phải y, hiện tại lại thành chó mất chủ. Thổ Thân tinh - là một hành tinh hỗn loạn, bên trong pha tạp đủ loại thể lực, nơi này nằm ngoài vòng pháp luật, mỗi ngày đều sẽ có tội phạm, mỗi ngày đều có cướp bóc cùng tử vong, đen tối, máu, dơ bẩn.

Quân đoàn độc lập là một lực lượng ẩn núp trong bóng tối, tận sức muốn lật đổ chính quyền Đế Quốc. Quân đoàn độc lập đã phát triển qua hai thế kỷ, mặc dù không có lớn mạnh đủ để lay động chính quyền Đế Quốc, thế nhưng thường xuyên chế ra một ít lời đồn đãi cùng tập kích, giống như con muỗi vậy, mỗi ngày ong ong kêu bên tai Hoàng Đế, khiến cho ngài phiền muộn không thôi. Hoàng đế đã từng mấy lần quyết định muốn triệt để tiêu diệt lực lượng này, thế nhưng vì nguyên nhân khó nói thành lời, tuy rằng hao phí tinh lực rất nhiều, cuối cùng đều không bàn mà chấm dứt.

Mà hiện tại, quân đoàn độc lập trong vòng một tháng cấp tốc bị tiêu diệt, tên nắm quyền cũng trong khoảng khắc trở thành chó mất chủ. Trên người nam nhân vết thương che kín thân, bị nhốt trong một quả cầu phát ra ánh sáng màu xanh lam, y không có chỗ nào để trốn. Đến giờ này, y còn không rõ lắm đến cùng xảy ra chuyện gì, y không nghĩ tới có người dám đối với y động thủ, cũng không biết là người nào đối với y động thủ.

Bất quá cũng không lâu lắm, y liền biết đến, y thấy được những nam nhân mặc áo đen ngày đó quần lấy y đang nhường ra một con đường, những người đó trên mặt đều lộ ra biểu tình cung kính, dùng kính nghiệm nhiều năm của hắn, biết đến người giạt dây liền sắp xuất hiện. Y dùng tay chống đất, miễn cưỡng ngồi ngay ngắn lại, trên mặt dính đầy vết máu không chút cảm xúc, toàn thân lộ ra một vẻ cướp đoạt vô lại, đối thủ của y sắp tới, y tuyệt đối không thể bại trước khí thế của đối phương.

Bất quá chốc lát, trước mặt y liền đứng một người, người kia mặc âu phục, tây trang màu đen không nhiễm một hạt bụi. Sau đó, Dã Báo thấy được mặt của hắn. Đó là một gương mặt tuần tú, chỉ có cặp mắt kia, lạnh lùng khiến cho người ta phát run.

“Quân đoàn độc lập chưa từng đắc tội đến gia tộc Wilson, mà tại sao lại muốn đối phó tao?” Vết sẹo trên mặt Dã Báo theo hắn nói chuyện mà ngo ngoáy, thoát nhìn vô cùng gớm.

Chính là nam nhân này đã phá huỷ tất cả của y, phá huỷ nỗ lực mấy đời người, phá huỷ thể lực lớn mạnh y nhọc nhằn khổ sở giành lấy, làm cho y biến thành chó mất chủ!

Lâm Sát từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt tàn nhẫn, nhìn hắn chẳng khác một kẻ đã chết. Đối với một đôi mắt như vậy, Dã Báo tàn nhẫn ngày xưa đều biến mất, thân thể cũng mềm nhũn xuống, bởi vì y cảm giác được người hắn đang đối mặt so với hắn còn muốn tàn nhẫn hơn.

Dã Báo đột nhiên học ra một ngụm máu tươi trên mặt đất: “Tao muốn biết nguyên nhân tao chết! Tao không biết chủ nhân gia tộc lớn nhất Đế Quốc cư nhiên lại ngu xuẩn như vậy, vì hủy diệt quân đoàn độc lập, cư nhiên lại không tiếc lương bại câu thương*.”

(Lương bại câu thương*: Không đếm xỉa gì đến sự thiệt hại của bản thân, đánh nhau đến chết thì thôi.)

Vì hủy diệt quân đoàn độc lập, sản nghiệp gia tộc Wilson sa sút một phần ba, trong vòng mười năm cũng khó khôi phục.

Lâm Sát ánh mắt âm lãnh, không nhúc nhích chút nào.

” Phi thuyền G654 rơi tan.” Lâm Sát bờ môi nhẹ nhàng mà phun ra mấy chữ.

Dã Báo chân mày cau lại, y thực hiện vô số chuyện như vậy, cho nên đối với chuyện này cũng không phải là ký ức gì đáng nhớ. Quân đoàn độc lập nhìn như dã man tàn bạo, thế nhưng mỗi lần trước khi hành động đều sẽ tiến hành điều tra, bảo đảm sẽ không gây ra quá nhiều rắc rối. Bọn họ mục đích minh xác, chính là muốn chọc giận hoàng đế, thế nhưng là không có ý trở thành địch nhân cùng những thế lực khác.

“Tao muốn đem quân đoàn độc lập chôn cùng em ấy, trong đó tất nhiên bao gồm cả mày - Nặc Á, trung đoàn trưởng độc lập quân đoàn.” Lâm Sát nói. Ngữ khí của hắn bình thản, tựa hồ hủy diệt toàn bộ quân đoàn độc lập, cũng không coi là chuyện lớn gì.

(Mình nghĩ tên thật của Dã Báo là Nặc Á, Dã Báo chỉ như cái danh hiệu thường gọi thôi a~:“> sẵn chút thích luôn, dã báo nghĩa là con báo hoang;”>)

Về mặt Dã Báo trở nên nghiêm túc, hắn biết trên phi thuyền có một người đối với Lâm Sát cực kỳ quan trọng, người này có thể khiến thương nhân đề cao lợi ích lại từ bỏ lợi ích thật lớn. Dã Báo cảm thấy được, y tựa hồ rơi vào một cái bẫy đủ để ép chết y. Người bày mưu không phải Lâm Sát, mà là cái người ẩn trong bóng tối kia. Lòng mày Dã Báo dần ra, chỉ là tỉnh ngộ có chút trễ.

“Giết tao đi.”

Lâm Sát nhìn chiếc nhẫn trong tay mình, nhẹ nhàng mân mê: “Không đơn giản như vậy.”

Một lát sau, Dã Báo liền biết đến hàm nghĩa “Không đơn giản như vậy” trong miệng Lâm Sát. Lâm Sát không có làm ra bất cứ hành động gì gây thương tổn thân thể y, thậm chí còn cho y một bộ quần áo sạch, sau đó đem y đẩy vào trong một gian phòng kín, bên trong bày một đồng máy móc lớn, trong nháy mắt khi thấy máy móc đó, sắc mặt Dã Báo đột nhiên trắng, mặt dữ tợn kia nhẫn đến càng có chút bối rối.

Loại máy móc này, quân đoàn độc lập dùng để đối phó một số quan chức cấp cao ở Đế Quốc, vô luận người kiên định bao nhiêu sau khi tiến vào, kết quả cuối cùng chỉ có một loại, chính là triệt để hóa điên. Y đã từng nhìn qua tình trạng của bọn họ, bọn họ bò trên đất, khoe miệng lưu nước miếng, trên mặt lộ ra nụ cười quái gở. Vào lúc ấy, Dã Báo cảm thấy rất thú vị, chỉ là không nghĩ tới, giờ đây lại dùng tại trên người mình. Đây là một loại tinh thần dẫn vật, cảm giác chết đi cứ lặp đi lặp lại, loại cảm giác sắp chết kia hành hạ thần kinh người ta, mãi đến tận khi tinh thần suy sụp, cuối cùng sẽ làm ra các loại hành động quái dị.

Dã Báo bị bắt đứng ở cửa, thân thể đứng thành thẳng tắp, không có phương hướng cứ tiếp tục đi về phía trước. Lâm Sát đột nhiên đi vào, nắm chặt áo của y liền kéo về phía trước, sau đó mạnh mẽ đem y đẩy tới cái kia chỗ chết.

Bắt đầu hành hạ.

Lâm Sát liền đứng ở nơi đó nhìn, khi thấy bộ dáng Dã Báo vặn vẹo cực độ, đôi mắt Lâm Sát không chớp lấy một lần.

Cách Lỗ Tư đứng ở bên người Lâm Sát, nhìn đến toàn thân phát lạnh.

“Kỳ thực tôi là một kẻ nhu nhược.” Lâm Sát đột nhiên nói.

Cách Lỗ Tư mắt nhìn thẳng, cậu không hiểu ý tứ Lâm Sát, Lâm Sát là kẻ nhu nhược mà có thể làm ra chuyện dẫn vật người như vậy?

Cậu không hiểu ý tứ Lâm Sát. Lâm Sát đúng là người nhu nhược, hẳn gây ra sai lầm lớn nhất với người kia, hẳn lại lựa chọn hành hạ người khác để giảm bớt dần vật nội tâm mình. Nếu như ngày đó, A Thụy Tư tỉnh lại, hẳn vẫn không rời Y Lai, hẳn cứ ở bên cạnh y, cấp Y Lai lưu lại một ấn tượng thật đẹp, như vậy Y Lai liền sẽ không rời đi, cũng sẽ không chôn thây bên trong chiếc phi thuyền vỡ nát. Tất cả những chuyện này đều là hẳn tạo thành, Y Lai quên mất hẳn, sau đó chết, đều là vì hẳn, hẳn mới chính là kẻ tội đồ.

Lâm Sát đứng ở nơi đó nhìn, nhìn tên kia ngày càng thêm điên cuồng, nhìn tên kia chết đi, sau đó mới quay người rời đi. Quá trình này, về mặt của hẳn không có biến hoá quá lớn, chỉ có lạnh lùng, sau đó rời đi.

Lâm Sát sau khi rời khỏi Thổ Thần tinh, không lập tức trở về Đế Quốc, mà đến Phong Thần tinh. Phi thuyền rơi xuống qua tầng tầng khí quyển Phong Thần Tinh rơi tan, hài cốt hẳn đã rơi xuống đại dương. Mấy trăm chiếc thuyền cỡ lớn kiểu mới nhất của Đế Quốc lượn vòng quanh trong vùng biển đó tìm tòi đã được một tháng, bởi vì tính chất phức tạp của vực biển, đến nay không thu hoạch được gì, thậm chí ngay cả xác phi thuyền cũng không tìm thấy một khối.

Chiếc phi thuyền kia giống như hóa thành tro tàn, tan vào biển rộng mênh mông, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Nếu không phải Lâm Sát lấy được bằng ghi hình theo dõi quân đoàn độc lập, hẳn sẽ không tin chiếc phi thuyền kia biến mất không còn tăm hơi. Dù sao Nặc Mạn Đại Đế không phải lần đầu tiên diễn trò Y Lai biến mất. Hẳn rất hi vọng lần này vẫn là Nặc Mạn Đại Đế diễn trò, song khi nhìn thấy đoạn video kia, mắt thấy là thật, hẳn thậm chí không còn khả năng lừa gạt mình.

Bên cạnh vực biển xanh biếc, một bóng người cao to đứng ở nơi đó, gương mặt hẳn căng thẳng, đường nét sắc bén, ngũ quan cũng trở nên lạnh lẽo cứng rắn, ánh mắt của hẳn sâu thẳm, mắt nhìn về phía đường ven biển xa xa. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nam nhân không nhúc nhích, phảng phất đã hóa thành một toà điêu khắc.

Cách Lỗ Tư đứng ở cách đó không xa, nhìn bóng lưng Lâm Sát. Làm trợ lý bên cạnh Lâm Sát, tất cả những chuyện Lâm Sát làm, Cách Lỗ Tư đều biết. Mấy ngày trước lúc xác định Y Lai gặp chuyện, Lâm Sát rất trấn tĩnh, thế nhưng hành vi của hẳn rất điên cuồng, hẳn chỉ làm hai việc, một là đem vùng biển này hoàn toàn đào lên, hai là đối hung thủ tiến hành trả thù. Hiện tại, hai việc cũng đã hoàn thành. Đường hai chuyện này sau khi hoàn thành, Lâm Sát lại giống như trống rỗng, trên người như có thứ gì đó tựa hồ triệt để tiêu tán. Cho dù là Cách Lỗ Tư, đưa mắt về phía Lâm Sát cũng biến thành nơm nớp lo sợ.

Trời đã tối dần, Lâm Sát vẫn như trước đứng ở nơi đó không nhúc nhích, phảng phất mất đi tri giác. Y Lai là người cá, biển là quê hương của y, hồn về hải lý, này có lẽ cũng là giấc mộng của Y Lai. Lâm Sát đứng ở nơi đó, tâm hồn dần dần mà bay xa, theo tiếng sóng biển kia, hẳn tựa hồ về tới phủ công tước Niết Phổ Đồn trên hòn đảo nhỏ kia, hẳn ngồi bên bờ biển, nhìn thân ảnh xinh đẹp kia trên thoáng hiện mặt biển, chợt lóe lên, cho dù ở trong bóng tối cũng sáng rực lấp lánh.

“Anh tại sao mỗi ngày đều tới nơi này?”

Thanh âm non nớt của thiếu niên tựa hồ tại vang lên bên tai. Hẳn như quay trở lại mười năm trước, ngồi bên cạnh hẳn là một tiểu thiếu niên. Hẳn thấy được gương mặt tiểu thiếu niên, mái tóc màu đỏ, ngũ quan xinh xắn, lam quang trong con ngươi lóng lánh sáng. Ấn tượng của hẳn vẫn luôn dừng trên đuôi cá xinh đẹp, cho nên chưa từng đem người bên cạnh cùng thiếu niên đuôi cá ngày ấy liên hệ với nhau. Mãi đến một ngày nọ, hẳn gặp được A Thụy Tư ở trong biển hiện ra hình thú, sau đó cùng cậu đi vào gia tộc Niết Phổ Đồn.

Ma xui quỷ khiến. Bọn họ cuối cùng lại đi đến bước đường cùng không thể cứu vãn như vậy.

Lâm Sát đột nhiên quay người rời đi, Cách Lỗ Tư vội vã đi theo.

“Cách Lỗ Tư, đem vùng biển này mua lại.” Lâm Sát đạo, “Bất kỳ thuyền đánh cá nào cũng không thể tiến vào.”

“Vâng, tiên sinh.”

Đêm đó, Lâm Sát liền trở về Đế Quốc.

Trong quãng thời gian này, thân thể Lâm Sát cấp tốc gầy gò hẳn. Thân thể của hẳn vốn thuộc dạng cường tráng, gầy đi, chính là da bọc xương, từ vốn là tuần mỹ trở nên hơi khủng bố.

Làm trợ lý thân cận của Lâm Sát, Cách Lỗ Tư tất nhiên biết nguyên nhân tạo thành chuyện này. Lâm Sát thời gian rất lâu đều dựa vào thuốc dinh dưỡng mà sống, đồng thời lâm vào trạng thái cuồng công việc, thời gian ngủ cũng bị áp đến ngắn nhất. Gia tộc Wilson vì là gia tộc lớn nhất Đế Quốc, chuyện lớn nhỏ tất nhiên rất nhiều, trước đây Lâm Sát liền biết làm sao để an bài xong xuôi, mà hiện tại, toàn bộ đều một mình hắn làm, kể cả vốn là công việc nên do Cách Lỗ Tư hoàn thành.

Cách Lỗ Tư cảm thấy được, hắn là người phụ tá duy nhất công tác chính là đi theo bên người Lâm Sát, để ngừa một ngày nào đó hắn quá sức mà ngất đi rồi đem hắn đưa đến bệnh viện. Đương nhiên, chuyện này người máy cũng có thể làm. Cách Lỗ Tư chủ yếu là sợ chính mình thất nghiệp.

Một tháng sau, đương Cách Lỗ Tư một lần nữa xem kỹ bộ dáng Lâm Sát, chính hắn giật nảy mình. Trên thân nam nhân vốn là mặc âu phục rất hợp giờ lại có vẻ hơi lớn hơn, mặc lên người, lại như máng lên móc áo, tóc của hắn dài rất nhiều, suýt chút nữa che luôn đôi mắt, trong con ngươi màu đen tràn đầy tơ máu, đôi môi tái nhợt, trên cằm mọc đầy râu tua tủa, thoát nhìn vô cùng chán chường, hoàn toàn không có cách nào cùng vị gia chủ ngày xưa liên hệ với hiện tại. Nhìn bộ dáng này của Lâm Sát, Cách Lỗ Tư không khỏi sẽ nghĩ tới bộ dáng hắn như của một ông chú, bị thương đến cực điểm, không thể phát tiết, chỉ có dần vật chính mình.

Cách Lỗ Tư há miệng, câu khuyên lớn lại không nói ra được. Có chút đau xót, người khác nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, chỉ có thể tự mình thông suốt.

Cứ cách một khoảng thời gian, Lâm Sát đều sẽ đến Phong Thần Tinh. Hắn không hề làm gì, chỉ là lặng lẽ ngồi cạnh biển. Hắn đều sẽ có loại ảo giác, đợi đến có một ngày, hắn đột nhiên quay lại, bên cạnh đã ngồi một người.

Thanh niên tóc đỏ lóng lánh, con ngươi xanh lam hơi nheo lại, mỉm cười nhìn hắn, sau đó đối với hắn nói: “Lâm Sát, đây chỉ là trừng phạt anh, kỳ thực tôi cũng chưa có chết.” Thanh niên trừng mắt nhìn, trong mắt lộ ra một tia xấu xa, “Lâm Sát, trò chơi này thú vị lắm phải không?”

Chỉ là ngày qua ngày, năm này qua năm khác, tình cảnh như thế đều chưa từng xuất hiện.

Y Lai chết rồi, Lâm Sát rốt cuộc không còn mơ giấc mộng cạnh biển kia, hắn rất ít nằm mơ. Chỉ là cảm giác đã từng cùng Y Lai sinh tử quần quýt trên giường, hắn hội có một loại ảo giác, tựa hồ bên cạnh vừa nằm một người, y vừa rời đi không lâu, nơi đó còn lưu lại nhiệt độ thân thể y.

Hiên Dư: Chương này đoạn đầu hơi khó hiểu, nên mình giải thích đơn giản lại nha:”>

“Đã báo cảm thấy được, hắn tựa hồ rơi vào một cái bẫy đủ để ép hắn chết bên trong. Người bày mưu không phải Lâm Sát, mà là cái người ẩn trong bóng tối kia.” - Người bày mưu tính kế là chỉ Nặc Mạn Đại Đế, ngài cho làm giả lịch trình của Y Lai, làm Lâm Sát tưởng Y Lai chết trên chuyến G654 nên mới tìm Dã Báo trả thù. Ngài mượn tay Lâm Sát tiêu diệt quân đoàn độc lập: “< ông= ”” vua= ”” khôn= ””>

34. Chương 34: Thế Thân

Sống lại lần nữa, cuộc sống A Thụy Tư lại tăng thêm một chuyện, không chỉ có cơ giáp, còn có một người. Cậu cũng không phải người ngu xuẩn, có thể bị Lâm Sát dẫn ba câu liền lừa gạt. Ngược lại, cậu rất thông minh. Cậu luôn cảm thấy người đã cho cậu giao nhân châu và chính mình vốn không giống như có quan hệ bình thường. Từ giao nhân châu đến em trai mình, A Thụy Tư đem hai chuyện này liên hệ đến cùng một chỗ, trong lòng liền sinh ra một suy đoán có chút lạ, chỉ là này vẫn là suy đoán, bởi vì cậu không có cách nào đi nghiệm chứng.

A Thụy Tư cảm thấy được, Lâm Sát có lẽ là người duy nhất biết đến chân tướng.

Cậu ngày đó nói ra chuyện của em trai, một là vì giữa bằng hữu thẳng thắn, thứ hai là muốn thăm dò Lâm Sắt. Sau khi cậu nói xong chuyện kia, Lâm Sắt biểu hiện dị thường càng khiến A Thụy Tư tăng thêm hoài nghi. Hắn muốn cùng Lâm Sắt hảo hảo đàm luận, song đã qua mấy tháng, Lâm Sắt đều xuất quỷ nhập thần, cậu thậm chí ngay cả mặt Lâm Sắt cũng không thấy.

Mẹ của cậu nói Lâm Sắt có tình cảm với cậu, thế nhưng hiện tại cậu lại cơ hồ hoài nghi, mẹ cậu nói Lâm Sắt cùng cậu hiện tại đều đang độc thân. A Thụy Tư xem Lâm Sắt như bạn tốt, người này thay đổi làm cậu rất không dễ chịu, hắn cũng không phải là không biết cách từ chối, thế nhưng cậu vô cùng biết ơn hắn, Lâm Sắt giúp cậu sống lại một lần, cậu vốn muốn thử tiếp thu Lâm Sắt, thế nhưng trong quá trình tiếp nhận không thiếu lúng túng, Lâm Sắt thường không ở Đế Quốc, cho A Thụy Tư tự do tự tại một chút. Thế nhưng Lâm Sắt vẫn luôn không ở Đế Quốc, cho dù A Thụy Tư nhẫn nại chờ đợi, cũng có chút nôn nóng rồi, cậu khẩn cấp muốn biết tung tích của giao nhân châu.

Một tháng sau, Lâm Sắt rốt cục về tới Đế Quốc. Khi biết tin hắn trở về Đế Quốc, A Thụy Tư liền lập tức đến nhà Lâm Sắt. Thời điểm nhìn thấy Lâm Sắt, A Thụy Tư sợ hết hồn. Trong trí nhớ của cậu, Lâm Sắt từ trước đến giờ vô cùng hoàn mỹ, âu phục hợp thể, tóc chỉnh tề, gương mặt anh tuấn, mang theo ý cười, vô cùng ôn nhu, còn vô cùng tao nhã cùng quý khí. Thế nhưng nam nhân trước mặt, áo của hắn có chút ngổn ngang, tóc dài rất nhiều, suýt chút nữa che cả đôi mắt, cầm mọc ra râu tua tủa, toàn thân đều lộ ra một luồng cảm giác chán chường.

A Thụy Tư trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt, tâm cậu giật giật, loại cảm giác buồn bực trong lòng tại hai tháng trước từng xuất hiện. Cậu biết trong thân thể của mình có một viên giao nhân châu, bên trong giao nhân châu tản ra năng lực chống đỡ lấy nhịp tim đập của cậu. Cảm giác này của cậu, hơn nữa bộ dáng của Lâm Sắt, chẳng lẽ là cậu xảy ra chuyện?*

(* ý là má Tư nghĩ Lâm Sắt thê thảm như thế là vì lo lắng cho Tư, nên tưởng mình sẽ xảy ra chuyện --)

“Lâm Sắt, một tháng qua anh đi đâu vậy?” A Thụy Tư hỏi.

Thời điểm nhìn gương mặt A Thụy Tư, Lâm Sắt có chút hoảng hồn. Khuôn mặt này là gương mặt hắn yêu rất nhiều năm, thế nhưng lúc này lại không đủ để làm hắn bình tĩnh lại, trái lại cảm xúc buồn bực còn điên cuồng tăng lên.

“A Thụy Tư, xin lỗi, tôi hơi mệt, chờ tôi nghỉ ngơi tốt sẽ đi tìm cậu.”

Lâm Sắt tiến vào phòng ngủ.

Tình trạng của Lâm Sắt rất không tốt, Cách Lỗ Tư lo lắng hắn nhất thời sẽ làm ra chuyện cực đoan, cho nên vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn. Chờ đến Lâm Sắt đuổi về lâu đài Mai Lâm, Cách Lỗ Tư mới thở phào nhẹ nhõm.

Cách Lỗ Tư cùng A Thụy Tư đồng thời đứng trong phòng khách, Cách Lỗ Tư đột nhiên có chút lúng túng. Hắn đi theo Lâm Sắt bên người thời gian rất lâu, là người biết rõ nhất chuyện Lâm Sắt thăm mền A Thụy Tư. Lâm Sắt cùng A Thụy Tư vốn là đứng ở vị trí bằng hữu, A Thụy Tư sau khi tỉnh lại, cậu cho là bọn họ sẽ biến thành người yêu, chỉ là sau sự cố này, bọn họ liền lui về vị trí bằng hữu.

“A Thụy Tư tiên sinh.” Cách Lỗ Tư thái độ cung kính.

A Thụy Tư lộ ra một nụ cười, nụ cười rất ôn hòa, lại giống như tỏa ra dương quang, rất dễ khiến người ta sinh ra hảo cảm trong lòng.

“Cách Lỗ Tư, Lâm Sắt làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Hắn đã đi đâu vậy? Sắc mặt hắn rất khó nhìn.” Trong giọng nói A Thụy Tư ân cần.

Cách Lỗ Tư há miệng, mới vừa muốn nói chuyện, đột nhiên nghĩ tới thái độ Lâm Sắt, liền vội vã ngậm miệng lại.

Trên mặt A Thụy Tư lộ ra biểu tình thất vọng.

Trong lúc chờ Lâm Sắt đi ra khỏi phòng ngủ, A Thụy Tư ngồi trên ghế sa-lông trong phòng khách, cậu đang xem một đoạn ghi hình. Lâm Sắt đi tới, thời điểm khi thấy rõ nội dung video, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Đó là một đoạn cảnh giường chiếu, là của hắn cùng Y Lai. Lâm Sắt tất nhiên không có loại thú vui này, người quay chụp là ai có thể tưởng tượng được, đồng thời còn để lại cho Lâm Sắt một phần. Ánh mắt Lâm Sắt đóng đinh ở trên mặt thanh niên, mồ hôi từ trên trán của hắn chảy xuống, tóc đỏ áp sát vào trên mặt, trong cặp mắt màu xanh nhạt kia tràn đầy hơi nước...

Lâm Sắt thân thủ liền muốn từ trong tay của cậu lấy đi, đây là lần đầu tiên đối A Thụy Tư thô lỗ như thế. A Thụy Tư linh hoạt hơn so với hắn tưởng tượng, rất nhanh liền đoạt lại. A Thụy Tư sắc mặt nghiêm túc, không quan tâm hình ảnh mãnh liệt này, ánh mắt trước sau tập trung ở trên người thanh niên dưới thân Lâm Sắt.

“Cậu ta là ai?” A Thụy Tư hỏi, chất vấn, “Dung mạo rất giống tôi, ít nhất có năm phần tương tự.”

Lâm Sắt có chút lúng túng.

“Cậu ta có phải là người đã cho giao nhân châu?” A Thụy Tư câu hỏi rất sắc bén, “Tôi muốn gặp cậu ta.”

“A Thụy Tư, tôi nói rồi, cậu ấy không muốn gặp cậu.” Lâm Sắt nói.

A Thụy Tư trong mắt loé ra một ít hoảng loạn: “Tại sao?”

“A Thụy Tư, thỉnh tôn trọng ý nguyện của cậu ấy.” Lâm Sắt có chút cứng rắn nói.

A Thụy Tư không có miễn cưỡng nữa.

“Lâm Sắt, vô luận phát sinh cái gì, anh cũng nên chú ý thân thể của chính mình.” A Thụy Tư nói.

Lâm Sắt có chút không yên lòng gật gật đầu.

A Thụy Tư rời đi, bước chân có chút loạn, gương mặt người thanh niên kia ở trước mặt cậu chợt lóe, cậu có loại dự cảm, cái người kia cùng mình lúc trước khẳng định có liên hệ nào đó. Nếu như đúng là em trai của cậu, vậy tại sao lại không muốn gặp cậu? Tiểu tử kia nghịch ngợm gây sự, thế nhưng A Thụy Tư biết, tiểu tử kia rõ ràng thích mình nhất...

Những ngày kế tiếp, A Thụy Tư không hề từ bỏ. Nếu Lâm Sắt không chịu nói cho cậu biết, vậy thì cậu liền từ những nơi khác bắt tay điều tra. Điều tra chuyện này, cậu vẫn luôn gạt vợ chồng Niết Phổ Đốn. Cậu sợ bọn họ sau khi biết sẽ dấy lên hi vọng, cuối cùng nếu chỉ là một giấc mộng hư huyền, như vậy còn không bằng vẫn luôn không có hi vọng.

Chỉ là quá trình điều tra cũng không mấy thuận lợi, qua mấy tháng hiệu quả vẫn rất ít.

A Thụy Tư nhìn như ôn hòa, kỳ thực tính tình quật cường, cũng không dễ dàng bỏ cuộc. Một ngày lại một ngày, một năm rồi lại một năm, đến năm thứ ba từ khi A Thụy Tư tỉnh lại, sự tình rốt cục có tiến triển. Một năm trước, A Thụy Tư ôm hi vọng muốn thử một chút, một lần ở trên mạng tham gia hoạt động “Tìm kiếm người y hệt mình”. Cậu vốn là đã sắp quên mất chuyện này, thế nhưng không nghĩ tới một năm trôi qua rồi, có người gửi vào quang não cậu một tấm ảnh. Trong hình là thanh niên tóc đỏ mắt xanh, khẽ mỉm cười đón dương quang, mặt mày trong trẻo.

Thanh niên trong hình cùng thanh niên bên trong video ngày đó hoàn toàn giống nhau như đúc. Chỉ là, A Thụy Tư vẫn cứ cảm thấy được có chút quái dị, cậu nhắm mắt lại, từ từ suy ngẫm, sau đó liền phát hiện có chỗ sai biệt. Bởi vì đôi mắt kia, đôi mắt của thanh niên trong hình là trong sáng, không trải qua thế sự, mà thanh niên bên trong video ngày đó, cặp mắt kia lại tựa như cất giấu rất nhiều chuyện, từng giọt lệ nhỏ lộ ra vẻ quyến rũ, bên trong còn lộ ra thống khổ. A Thụy Tư lại mất hồn suy nghĩ một hồi, thanh niên bên trong video là tại lên giường, mà thanh niên trong bức ảnh, là đang thưởng nắng trên bờ cát... Có lẽ đây chính là nguyên nhân tạo thành ánh mắt kinh ngạc.

Không thể có hai người giống nhau như đúc được!

A Thụy Tư lập tức liên lạc người đã gửi cho cậu bức ảnh kia, thế nhưng đối phương nói trùng hợp mà gặp được, cũng không biết thân phận của người kia, cũng không có phương thức liên hệ, manh mối này cũng đứt đoạn mất. A Thụy Tư vốn là kích động tâm nhất thời yên tĩnh lại...

Cậu điều chỉnh quang não, bên trong xuất hiện rồi một số bức ảnh khác. Đó là ảnh mà A Thụy Tư vẫn luôn gìn giữ, bức ảnh chụp từ lúc tiểu tử mới sinh ra đến khi cậu mười tuổi; tiểu bảo bảo cái mông trần nằm

trên mặt đất, hai con mắt tròn vo tròn lên, đặc biệt đáng yêu; tiểu bảo bảo ngồi ở bên trong phi cơ, đem ngón tay cái bỏ vào trong miệng, hai gò má phình lên; tiểu tử mặc âu phục nhỏ đứng nghiêm, một đôi mắt câu nhân nhìn chăm chăm camera; tiểu tử ngồi bên trong cơ giáp chuyên môn mà cậu thiết kế, ánh mắt lười biếng, một bộ dáng dấp vô cùng không tình nguyện... Những bức ảnh này chụp khi y đã trưởng thành...

“Y Lý...” A Thụy Tư ánh mắt nhìn chăm chú kia một bức ảnh, không nhận được thấp giọng kêu thành tiếng. Niết Phổ Đồn Y Lý, tên thân mật của em trai cậu.

Lâu đài Tập Lạc khác.

Từ lúc Y Lai rời đi, tòa lâu đài này cũng không có thay đổi gì lớn, thủ vệ như trước trú thủ tại chỗ này, người máy mỗi ngày quét tước vệ sinh, vẫn là bộ dáng không nhiễm một hạt bụi.

Y Lai, chủ nhân tòa lâu đài này, đã rời đi bốn năm, duy nhất tưởng niệm Y Lai cũng chỉ có thị nữ Christine, mà sáng sớm ngày hôm đó, thị nữ này cũng muốn rời khỏi tòa lâu đài, nàng sắp kết hôn rồi. Thời điểm đang đi ra khỏi lâu đài Tập Lạc Khắc, nàng đột nhiên dừng bước, nhìn lại lâu đài kia chìm đắm trong ánh bình minh.

“Nguyện ngài ở trên thiên đường được an nghỉ, chủ nhân của ta.” Christine thành kính nói.

Toàn bộ thủ đô Đế Quốc đều biết Y Lai vì bệnh qua đời.

“Hồ ly tinh kia rốt cục chết rồi.”

“Thượng Đế trực xuất ác ma, rốt cục cũng đem y mang đi.”

“Hồ ly tinh kia biến mất, bầu trời lại trong xanh a.”

Khi đề cập đến cái chết của Y Lai, giọng điệu dân chúng Đế Quốc không có ai thương tâm, càng nhiều hơn chính là cười trên sự đau khổ của người khác. Hiện tại, Y Lai chỉ tồn tại bên trong trò cười của dân chúng. Rất nhanh, y thì sẽ từ bên trong trò cười biến mất, sau đó triệt để tiêu tan.

Nặc Mạn Đại Đế vẫn như trước định kỳ đến lâu đài Tập Lạc khác, ngồi ở đó cả ngày. Tất cả mọi người biết đến hoàng đế đối hồ ly tinh kia sủng ái, cho nên hành vi như vậy cũng không kỳ quái. Chỉ là Y Lai đã chết, hoàng đế dù có nhớ thương, y cũng vẫn là người chết, dù sao không nổi lên được sóng lớn gì. Mọi người đối hành vi của hoàng đế cũng không có quá nhiều chỉ trích.

Một chiếc phi cơ đáp xuống bên ngoài lâu đài Tập Lạc Khắc, hoàng đế trẻ bước chân trầm ổn từ phía trên đi xuống, sau đó đi vào tòa lâu đài này.

Mục tiêu của ngài minh xác, trực tiếp đi đến hồ nước bên trong. Ngài cởi bỏ quần áo, sau đó nhảy vào, bắn lên bọt nước lớn nhỏ. Tầm mắt của ngài tập trung tại ánh sáng của quả cầu, ngài bơi tới, khi tiếp xúc viên quang cầu, một nguồn sức mạnh liền đem ngài hút vào.

Toàn thân ngài trần trụi, đứng ở nơi đó, tư thái cao quý mà uy nghiêm, vẫn là một bộ dáng vương giả.

Bên trong góc, một người ngồi ở chỗ đó, hai tay hẩn ôm đầu gối, cả người co lại thành một đoàn, lại giống như một con thỏ nhỏ đang sợ hãi, rúc ở bên trong, không nhúc nhích.

Sau khi nghe thấy âm thanh, người kia đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Nặc Mạn Đại Đế liếc mắt một cái, đó là một thanh niên vô cùng xinh đẹp, da thịt trắng nõn, ngũ quan xinh xắn, mái tóc màu đỏ, mắt màu xanh nhạt, giống như một viên ngọc trai trắng nõn, sạch sẽ thuần túy. Ánh mắt xanh lam vốn là sợ hãi, khi thấy Nặc Mạn Đại Đế, nhất thời tỏa ra ánh sáng. Y đột nhiên nhào tới, thẳng tắp nhào vào trong lồng ngực Nặc Mạn Đại Đế.

Nặc Mạn Đại Đế ôm y ở trên ghế sa lon ngồi xuống, thanh niên nằm úp sấp ở trên lồng ngực của ngài, đôi mắt hơi nheo lại, như một con mèo nhỏ dính người. Nặc Mạn Đại Đế đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại. Thanh niên cạ cạ cổ hoàng đế, khóe mắt tiết lộ ra một vệt ý cười.

Gương mặt quen thuộc này làm ngài có chút hoảng hồn, khiến ngài nghĩ tới một người khác, ánh mắt cũng biến thành nhu hòa.

“Y Lý, vẫn sợ nước sao?” Nặc Mạn Đại Đế ôn nhu hỏi.

Thanh niên nghe vậy, liền ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn ngài, trong ánh mắt kia không chút bụi trần nổi lên một tầng hơi nước, làm nũng nói: “Sợ...”

Nặc Mạn Đại Đế động tác vuốt ve đầu y đột nhiên có chút dừng sức, trong mắt ôn nhu biến mất, trở nên sắc bén: “Thế nhưng em ấy không sợ nước.”

Thanh niên bèn nhảy nhận ra được Nặc Mạn Đại Đế tâm tình biến hóa, nhất thời hơi co lại đầu: “... Em sẽ mau chóng quen.”

“Người từ Hải Thần tinh trở về đã bốn năm, trăm đã cho người thời gian bốn năm.”

Nam nhân bị nhìn thẳng, có chút tay chân luống cuống, y cảm thấy sợ sệt, sợ nam nhân mạnh mẽ quần giáo y. Y đột nhiên từ trong lồng ngực Nặc Mạn Đại Đế bò đi ra, quay người nhảy vào trong hồ nước. Lúc trở lại lần nữa, toàn thân đã ướt đầm, giọt nước theo y phục của y lăn xuống, mắt màu xanh lam nhìn chằm chằm Nặc Mạn Đại Đế: “Em không sợ.”

Nặc Mạn Đại Đế thần sắc khó lường mà liếc nhìn mắt hắn: “Người không sợ nước? Ta không thích người khác gạt ta.”

Thanh niên cắn môi thật chặt, mãi đến tận khi đem đôi môi cắn đến đỏ lên: “Xin lỗi.” Y chỉ là muốn được để ý nhiều hơn.

“Giáo sư Lô Đình của người nói, chân của người giải phẫu đã hoàn thành.” Nặc Mạn Đại Đế nói.

Thanh niên ngoan ngoãn gật gật đầu, y ngồi trên mặt đất, hai chân khép lại cùng nhau. Dần dần, cặp kia chân lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được dính liền ở cùng một chỗ, trên đùi của y mọc ra ngân vảy màu xám, vảy đem chân của y hoàn toàn bao vây lấy, cuối cùng hóa thành một cái đuôi cá màu xám bạc. Thân thể trắng nõn cùng đuôi cá xinh đẹp chặt chẽ mà nối liền cùng một chỗ, đường nét ưu mỹ, lại như thiên sứ xinh đẹp nhất thế gian này.

Nặc Mạn Đại Đế trong mắt lóe lên một vệt sáng, quá giống, nếu như vảy của y là bảy màu thì cùng người kia quả thực giống nhau như đúc.

Nặc Mạn Đại Đế nhìn thanh niên đuôi cá nằm trên đất, hầu kết giật giật, cúi người xuống đem hắn ôm vào trong ngực, thanh niên cũng thuận thể đem đầu vùi vào cổ của ngài.

“Y Lai...” Nặc Mạn Đại Đế hôn da thịt trơn bóng của, đôi môi thốt lên một cái tên.

Danh tự này đối với thanh niên mà nói là xa lạ, nhưng cũng đặc biệt chói tai, khiến cho trong lòng y đau đớn. Tại góc độ Nặc Mạn Đại Đế không nhìn thấy, thanh niên trong mắt lóe ra một đạo ánh sáng không cam lòng.

Nặc Mạn có chút động tình, hai tay đặt trên người thanh niên bắt đầu vuốt ve, đuôi cá hóa thành hai chân, ôm lấy eo thân tinh trắng của Nặc Mạn Đại Đế. Hai người trần trụi quấn quýt cùng nhau, phát ra âm thanh làm người ta mặt đỏ tim đập.

Sự tình qua đi, thanh niên khấn nường nằm tựa vào lòng Nặc Mạn Đại Đế, đôi môi hơi mở ra, ánh mắt mơ hồ. Nặc Mạn Đại Đế vuốt ve tóc đỏ trên trán y, chậm rãi thưởng thức.

“Bắt đầu từ hôm nay, người chính là Niết Phổ Đốn Y Lý.”

Thanh âm Hoàng đế trầm thấp ghé vào lỗ tai y vang lên. Thanh niên đột nhiên mở mắt ra, nhìn hoàng đế liếc mắt một cái, sau đó nghiêm túc gật gật đầu.

Bắt đầu Beta lại từ chương một a:”>

Chắc mấy bạn vẫn nhớ Y Lý chứ nhỉ:”> Y Lý là vợ thật của Hạ Diễm, lúc rơi xuống sông cái đổi vị trí với Y Lai á. Vô tình tên thân mật của Y Lai cũng là Y Lý -- loạn cào cào...

35. Chương 35: Đạo Tặc

Hoạt động thám hiểm ở đây do công tước Ni Khắc ở Phong Thần tỉnh khởi xướng. Quần đảo U Linh Chi nổi danh nhờ có đảo Hải Na, đã từng được coi là “Thánh Địa” của người thám hiểm. Nghe đồn rằng, khi vừa tiến vào đảo Hải Na, rất nhiều thiết bị sẽ mất đi tác dụng, còn có quái thú xuất quỷ nhập thần, lúc nào cũng có thể mất mạng. Thế nhưng đây chỉ là truyền thuyết, bởi vì các nhà thám hiểm vẫn chưa từng có năng lực trở về. Mãi đến sau này, đảo Hải Na liền trở thành nơi cấm địa, ngăn không cho cả nhà thám hiểm lẫn du khách bước vào. Du thuyền Sonia chở khách, nơi đến lần này lại là đảo Hải Na ở quần đảo U Linh Chi.

Công tước Ni Khắc rất thích thám hiểm, lần này là sinh nhật bốn mươi tuổi của hắn, liền muốn dùng thú vui này để chúc mừng, mời cả mấy nhân vật tai to mặt lớn ở Đế Quốc. Những người được mời, có người cảm thấy hứng thú với đảo Hải Na, có người muốn thừa cơ giao hảo với công tước Ni Khắc, đều tham gia lời mời lần này.

La Đức Wilson, khá nổi danh trong giới kinh doanh ở Phong Thần tỉnh, ngành du lịch lẫn chế tạo cơ giáp đều có mặt hắn. Mặt khác, sau lưng vị tiên sinh này còn có thể lực hùng hậu, chính là gia tộc lớn nhất Đế Quốc. Người này thân phận cao quý, đồng thời nắm giữ trong tay mạch kinh tế của Phong Thần tỉnh. Đương nhiên, đảo Hải Na trên danh nghĩa cũng thuộc về La Đức, muốn đi vào nhất định phải có sự cho phép của hắn, cho nên chuyện có tiệc đều mời hắn là tất nhiên a.

La Đức là công tử nhà giàu, toàn bộ Phong Thần tỉnh đều biết.

Phẩm chất La Đức có thể dùng tám chữ để hình dung: “Ngọc thụ lâm phong, cực điểm phong lưu”. Hắn đã thoải mái đồng ý, đồng thời còn dẫn theo bốn, năm mỹ nhân hắn yêu thích gần đây nhất.

Trong đại sảnh du thuyền, một người đàn ông đang ngồi, hắn mặc âu phục, thân hình cao lớn, dung mạo anh tuấn. Hắn chính là La Đức.

Lúc này, hai tay của hắn khoát lên ghế sa-lông, bên người có hai nữ nhân một trái, một phải chia nhau ngồi. Một bên là mỹ nhân trong sáng, một bên là người đẹp mỹ miều, còn có một người trực tiếp ngồi trên đùi hắn, “địa phương tròn trịa” ở trên người hắn chà tới chà lui. Trong miệng La Đức ngậm một miếng thuốc, ánh mắt lười nhác, có vẻ không hứng thú lắm.

“Áo Đế Tư đâu?” La Đức hỏi.

Trên gương mặt nữ nhân lộ ra một tia âu lo, đẩy đẩy lồng ngực cường tráng của La Đức, chu môi đỏ làm nũng nói: “La Đức, lẽ nào em không đủ tốt sao?”

La Đức từ trước đến giờ ghét nhất ai tra hỏi hắn, cho dù người cùng giường cũng không được. Ánh mắt hắn có chút nham hiểm trừng nữ nhân một cái: “Biến chỗ khác!”

Nữ nhân bất đắc dĩ phải đến chỗ ghế sa-lông ngồi xuống, có chút oán giận nhìn La Đức. Người đẹp thanh thuần nhân cơ hội liền ôm lấy cánh tay La Đức, một đôi mắt xanh lam nhìn hắn chằm chằm, vô ý lộ ra mê hoặc.

“Người cũng biến.” La Đức nhẹ nhàng nói.

Nữ nhân thu tay về. La Đức cầm theo miếng thuốc, mắt hơi nhắm lại, ánh mắt có chút phật phù.

Hắn đột nhiên có chút hối hận khi mang những nữ nhân này theo. Có một vài thứ, khi chinh phục được rồi liền mất vui. Hắn cần một thứ thú vị đến kích thích chính mình.

Vận may La Đức quả không tệ.

Đột nhiên, trong mắt La Đức lóe ra một tia sáng, ánh mắt như là dã thú, nhanh chóng nhắm được con mồi.

Một người thanh niên từ cửa đi vào. Đó là một nam nhân trẻ tuổi, mặc áo bành tô, vóc người thon dài, móng nhỏ eo thon, nếu như đặt dưới thân, cảm giác chắc hẳn sẽ thích thú lắm. Ánh mắt La Đức rơi trên

gương mặt của thanh niên, nhìn một chút cũng không mấy xuất sắc, thế nhưng thời điểm lần thứ hai nhìn lại, liền cảm thấy được thêm chút mùi vị. Làn da của y trắng nõn, mái tóc đỏ, mắt đen, ngũ quan tuy rằng bình thường, thế nhưng cặp mắt kia quá câu người. Môi y rất đầy đặn, La Đức nghĩ, đôi môi kia ngâm trong miệng mùi vị khẳng định ngọt cực kỳ.

Hầu kết La Đức giật giật, ánh mắt liền dính trên người thanh niên, rõ ràng mang theo dục vọng. Thanh niên đột nhiên quay đầu liếc mắt nhìn hắn. Cũng chỉ tiện liếc một cái, vậy mà La Đức lại cảm giác ánh mắt kia như rực lửa, tràn ngập mê hoặc nóng bỏng, hồn vía hắn cũng bị câu đi rồi. Ánh mắt hắn nhìn thanh niên chằm chằm, nhìn y tiến vào một gian phòng, đóng cửa lại, mắt hắn cũng không rời đi, tựa hồ muốn trừng đến thủng cửa thì thôi.

Qua rất lâu, La Đức mới hoàn hồn, điều thuốc trong miệng dùng một đường cong hoàn mỹ mà đáp thẳng vào gạt tàn. Hắn đưa tay nới lỏng cà vạt, mang theo một thân hỏa khí mà về phòng, vào phòng rửa tay. Lúc đi ra, La Đức đứng trước gương, người trong gương xem ra có chút phờ phạc, là bộ dáng dục cầu bất mãn. Những người hắn mang đến kia đã ăn đến chán ngấy, xem ra hắn xác thực cần thay đổi khẩu vị.

Tám giờ tối, thanh niên mới vừa tắm xong, thay áo chuẩn bị đi ngủ. Vào lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên. Y mở cửa, liền nhìn thấy một nam nhân cao lớn tựa vào cửa.

“Mỹ nhân, em tên gì?” La Đức trực tiếp hỏi, ánh mắt chăm chú nhìn xương quai xanh, mơ hồ có thể nhìn thấy hai điểm hồng anh...

Thân thể La Đức nóng lên, máu nóng sôi trào.

Thanh niên cũng nhìn hắn chằm chằm, trên mặt lộ xuất vẻ cười không rõ ý vị. La Đức hai bước liền tiến vào, một tay ôm eo của y, một tay vịn lấy gáy y, cuối cùng cũng nếm được vị đôi môi đỏ hồng hắn mơ ước đã lâu, cảm giác thật mềm mại, so với hắn tưởng tượng còn mê người hơn.

Thanh niên trợn tròn mắt, cũng không trả lời, biểu hiện này càng thêm khiến La Đức nhiệt huyết cuộn cuộn, rất có thú vui chinh phục. Bàn tay thô ráp của La Đức mò vào bên trong áo ngủ y, y đột nhiên nắm lấy tay hắn.

“Ngài đi nhầm phòng rồi.” Thanh âm thanh niên khàn khàn.

Giọng nói này khiến La Đức không kiềm chế được run rẩy một hồi. Giác quan La Đức hoàn toàn bị khiêu khích. Động tác của hắn dừng một chút, một giây sau liền đem thanh niên vác lên vai, nhanh chân chạy về phòng mình. La Đức cảm thấy như nhặt được báu vật, người thanh niên này, bất kể là ánh mắt hay là thanh âm, đều khiến cho hắn thần hồn điên cuồng đảo.

La Đức dùng lực hơi lớn đẩy cửa ra, đi vào rồi liền trực tiếp dùng chân đóng cửa lại, tiếp đó đem cậu thanh niên vứt trên giường lớn, cả người liền đè lên. Động tác của hắn có chút thô lỗ cởi bỏ áo ngủ của y, thân thể thanh niên so với hắn tưởng tượng còn đẹp hơn nhiều. Lần này, y bắt đầu đáp lại động tác của hắn. Lần đầu tiên La Đức biết thương hoa tiếc ngọc, lúc này đáng đáp hắn như đứa trẻ lần đầu động tình, không có kỹ xảo, chỉ có bản năng.

Trong phòng đầy rẫy mùi vị ám muội. Thanh niên bị La Đức đặt dưới thân đột nhiên mở mắt ra, bên trong ánh mắt đen láy đột nhiên xẹt qua một tia sáng lạnh. Y nhanh chóng ra tay, tựa như tia chớp, nhanh chóng đánh vào trên cổ nam nhân. Một khắc sau, thân thể hắn liền mất đi lực chống đỡ, hoàn toàn ngã trên người y. Thanh niên đem thân thể nam nhân xốc lên, nam nhân cao ráo như vậy lại ngã lộn trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ đã mất đi ý thức, trái ngược với thanh niên, vẻ động tình đã bay biến đi đâu mất.

Ánh mắt y sắc bén, đảo qua đảo lại trong phòng, cuối cùng rơi trên người La Đức. Tay y rất nhanh nhẹn chỉ mấy giây đã đem cả người La Đức sở soạn một lần. Thời điểm y thu tay về, trong tay đã có thêm một chiếc nhẫn cùng một tờ bản đồ đảo Hải Na, nhẫn chính là nhẫn đại biểu thân phận của La Đức.

Sau khi lấy được hai thứ này, thanh niên thân thủ nhanh nhẹn tán tót từ trong phòng lên ra ngoài, đồng thời khéo léo tránh né hết thấy camera. Y nhanh chóng trở về phòng của mình, tiếp đó thay một bộ quần áo, liền đi ra ngoài. Lúc đi đến một gian phòng, y đột nhiên đưa tay ra, cửa liền mở ra, bóng người y tiến vào. Trên giường chỉ có một người đang say sưa ngủ, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Thanh niên khấn trương nhìn qua cửa sổ, bên ngoài một mảnh đen như mực, nơi này cách đảo Hải Na quá xa, nếu y bơi đi thì sẽ bị gió biển cản lại, cho nên y nhất định phải chờ.

Sau một tiếng, trên thuyền đột nhiên phát sinh hỗn loạn. Công tước Ni Khắc lặng lẽ tập trung đội hộ vệ, tiến vào gian phòng của La Đức. La Đức ngồi trên ghế sa-lông, một tay đỡ đầu, trên mặt phủ một tầng bóng tối, bão táp tựa hồ lúc nào cũng có thể ập tới. Hắn chưa từng chịu đựng sỉ nhục nào lớn như vậy, như thằng oắt miêng còn hôi sữa, bị cái đẹp khổng chế, chìm đắm trong sắc dục, tất nhiên đã quên mất phải duy trì cảnh giác.

“La Đức tiên sinh, chuyện xảy ra là thế nào?” Nhăn của ngài sao lại bị lấy mất rồi?”. Công tước Ni Khắc có chút lo lắng hỏi. Không có nhăn, bọn họ liền không thể vào đảo, hành trình như vậy liền bị hủy.

La Đức nghiêng răng nghiêng lợi mà đem chuyện vừa xảy ra nói lại một lần, tất nhiên có lược bớt rất nhiều tình tiết: “Thằng nhóc tiện nhân kia, ta mà bắt được, nhất định sẽ đem nó thao đến chết!”

Ni Khắc đối với sự phong lưu cùng thủ đoạn trả thù của hắn không chút hứng thú, đầu óc hơi loạn một chút, liền thở phào nhẹ nhõm: “Như vậy vẫn rất đơn giản a, thằng nhóc kia nhất định vẫn còn ở trên thuyền, chúng ta có thể lần theo nhăn của ngài mà tìm.”

“Không đơn giản như vậy!” Ánh mắt La Đức hung tàn, “Không biết bao nhiêu người đuổi bắt nó, nó hiện tại vẫn bình yên vô sự, liền đủ chứng minh thủ đoạn của nó.”

“Ngài biết nó là ai không?” Công tước Ni Khắc hỏi hắn.

“Người có năng lực trộm đồ trên người ta chỉ có thể là một người, đạo tặc Ma Đốn!”

Ma Đốn – dòng họ quý tộc, nhưng trăm phần trăm không hơn không kém ăn trộm. Đây là một cái tên khiến cảnh sát cùng các quý tộc ở Phong Thần Tỉnh đau đầu vô cùng. Y rất ít khi ra tay, thế nhưng một khi đã động thủ, trộm cướp đều là những thứ trọng yếu. Từ lần đầu y trộm cắp tính đến nay đã được ba năm, thế nhưng không ai có thể biết tên thật cùng hình dáng thật của y, chỉ có một cái danh hiệu cùng mấy chục gương mặt khác nhau.

Công tước Ni Khắc đột nhiên có chút hưng phấn: “Nếu như tôi có thể bắt được đạo tặc Ma Đốn... Chiếc thuyền này lớn như vậy, y trốn không được. Tôi lập tức đi an bài.”

Công tước Ni Khắc hào hứng rời đi. La Đức hoàn toàn không có chút lạc quan, Ni Khắc hiếu thắng, tự đại, muốn nhờ lão ta tóm được Ma Đốn cơ bản là không thể.

Thanh niên một thân áo choàng đen, hoàn toàn dung hòa với màn đêm, trong bóng tối, hoàn toàn không nhìn thấy. Trong túi của hắn có một cái hộp, công tước có thể nghĩ ra, y tất nhiên cũng có khả năng nghĩ đến. Chiếc nhăn này hoạt động dựa vào sóng điện từ, sau khi nhăn được đặt vào hộp, nhăn đại biểu thân phận này cũng trở nên chẳng khác nhăn bình thường.

Sau một tiếng, công tước Ni Khắc cũng ý thức được vấn đề này, hắn từ bỏ phương án này, bắt đầu tiến hành truy tìm từng phòng một. Thanh niên nghe thấy có tiếng bước chân tiến vào gian phòng cách vách. Hai phút sau, tiếng bước chân xuất hiện trước cửa phòng y.

Bóng người thanh niên nhanh chóng trượt tới cửa, cả người hoàn toàn treo trên trần nhà. Sau một khắc, y liền nghe thấy tiếng gõ cửa. Người trên giường tỉnh lại, mơ mơ màng màng đi tới cửa.

“Tiên sinh, rất xin lỗi khi muộn thế này mà còn làm phiền ngài. Du thuyền xảy ra một số vấn đề, cần kiểm tra phòng của ngài một chút.” Đội viên đội hộ vệ lễ phép nói.

Người kia hiển nhiên còn đang trong trạng thái mơ hồ, gật gật đầu liền nằm trở về giường.

Trong nháy mắt hai người tiến vào phòng, trên giường đột nhiên có một người từ trên trần nhà nhảy xuống, bóng người trong nháy mắt liền biến mất. Người nằm trên giường chỉ cảm thấy một cái bóng đen xẹt qua, lại dụi dụi mắt, nhưng mà cái gì cũng không nhìn thấy.

Rất nhiều người trên thuyền đều cảm thấy quái dị, cho nên đều đứng dậy, giữa sảnh đã có rất nhiều người ngồi tụ năm tụ ba. Bóng người thanh niên rất nhanh hòa vào đám đông, ngồi trong góc, rũ mắt, một bộ dáng vẻ buồn ngủ vô cùng.

“Ma Đồn!”

Một thanh âm trầm thấp ghé vào lỗ tai y, thanh niên đột nhiên mở mắt ra, con ngươi y khẽ lay động, trong mắt lóe ra một tia sáng cảnh giác. Trong nháy mắt đó, y đột nhiên cảm giác được ánh mắt săn đuổi con mồi rơi trên người y. Y quay đầu lại, liền híp mắt nhìn La Đức.

36. Chương 36: Bảo Bảo

Ánh mắt lười biếng của thanh niên từ từ khôi phục tỉnh táo, hình dạng y đã hoàn toàn thay đổi, y hiện tại cải trang thành dáng vẻ một công tử con nhà giàu không đứng đắn, vị công tử thật hiện tại đang ngủ như chết trên giường.

La Đức đột nhiên đứng lên, hướng về phía thanh niên mà đi tới, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh thanh niên, hất một tay nâng ly rượu đỏ, một tay khoát lên vai y.

“Ánh mắt em rất đẹp.” La Đức tùy tiện nói, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đôi mắt của thanh niên. Mắt xanh xinh đẹp, tựa như một hồ nước yên tĩnh, sạch sẽ thuần khiết.

Trong lòng y dự cảm không lành. Một người cho dù hình dạng biến đổi như thế nào, thế nhưng ánh mắt sẽ không thay đổi, cho dù là thay đổi màu mắt, thế nhưng lại không thể thay đổi thần thái kia được.

La Đức ánh mắt si mê hòa lẫn một chút tàn nhẫn, trên tay hất đột nhiên dùng sức. Trong nháy mắt đó, y như một con rắn từ trong tay La Đức trượt ra ngoài.

“Ầm” một tiếng, ly rượu đỏ trong tay La Đức rơi trên mặt đất, thủy tinh vỡ tung tóe, rượu đỏ vấy lên vạt áo của một quý bà đang đứng gần đó. Ánh mắt của mọi người liền lạc trên người bọn họ.

La Đức đột nhiên đứng lên, lộ ra một nụ cười: “Xin lỗi nha! Tôi là một con nhím cáu kỉnh.”

Cái tên La Đức phong lưu này mọi người đều biết, lần này lên thuyền còn dẫn theo rất nhiều mỹ nhân. Chuyện người đẹp tranh sủng cũng không còn hiếm lạ. Chỉ là từ khi nào mà hần cùng công tử Tư gia qua lại? Có điều với năng lực của La Đức, người hần để ý tuyệt đối không thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của hần. Mọi người lóe lên nghi hoặc rồi biến mất, liền không quá quan tâm đến bọn họ.

La Đức nói xong liền hướng về phía thanh niên đi tới, thanh niên mặt không cảm xúc mà nhìn hần. Y vốn là định xoay người rời đi, thế nhưng y cảm giác được một trận đau đớn nơi cổ, La Đức so với tên công tước Ni Khắc kia khó đối phó hơn nhiều, chỉ trong nháy mắt, có thứ gì đó kề ngay cổ y.

“Không muốn chết thì đi theo tôi.” La Đức thấp giọng nói một câu.

Trên cổ thanh niên là một trận đau nhói, trong mắt y hiện ra một vết không cam lòng, cuối cùng vẫn là đi theo. La Đức trực tiếp đi tới boong tàu, thanh niên đi theo sau lưng hần. Biển yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có gió biển vi vu. Trên boong thuyền có hai bóng người, hai bóng người từ từ dựa vào nhau, sau đó bắt đầu quần quýt...

“Nếu như tôi thương em ở đây có phải đặc biệt thú vị không?” Thanh âm La Đức giống như rắn độc, vang lên bên tai thanh niên.

“Không thú vị đâu!” Thanh niên nghiêm túc nói: “Trong biển mới vui...”

La Đức bị y chọc đến nổi nụ cười, chỉ là tiếng cười kia cũng không phải xuất phát từ nội tâm, mà có chút dữ tợn.

“Tôi phát hiện ra tôi càng ngày càng thích em rồi.” La Đức dừng lại một chút, lại bổ sung, “Yêu em...” La Đức đã rất lâu không có cảm giác chinh phục một người, mà hiện tại lại đến, cái cảm giác này khiến hần nhiệt huyết sôi trào.

Thanh niên đi tới sát boong tàu, âm thanh nhẹ nhàng lại tràn ngập mê hoặc: “Vậy ngài đến đi a.” Thanh niên đứng dựa vào boong, nhếch miệng cười, trong đôi mắt xinh đẹp long lanh ánh sáng, mang theo sức mê hoặc chết người.

La Đức đem áo sơ mi cởi ra, rất nhanh liền lộ xuất lồng ngực cường tráng. Hắn hướng về phía thanh niên chậm chạp đi tới, tựa như đem con mồi từng chút từng chút thu vào trong lưới.

Ngay lúc La Đức đưa tay muốn kéo thanh niên vào trong ngực, thanh niên liền xoay người, bóng dáng xinh đẹp trong nháy mắt chìm vào trong biển. Đó chỉ là chuyện trong nháy mắt, La Đức muốn đưa tay kéo y lại, cuối cùng chỉ bắt được không khí.

Con người La Đức đột nhiên co giật, hắn phản ứng lại, đem áo sơ mi mạnh mẽ ném trên boong thuyền, tiếp đó hướng về phía cạnh biển mà đi tới. Bên trong dòng biển âm u, hắn thậm chí cả một điểm dao động cũng không thấy.

Hắn như một con dã thú phần nộ, dùng sức thở hổn hển, mấy phút sau, mới dần dần lắng cơn giận lại.

La Đức trầm mặc một lát, đột nhiên bực bội mà chửi đổng: “Chết tiệt!”

Không hổ là đạo tặc Ma Đốn, thông minh xảo hoạt. Hắn đã gắn máy theo dõi vào người y, chắc y cũng đã phát hiện ra rồi. Cũng chẳng phải thứ gì có thể giết người, có thể chạy trốn mà, tại sao y lại nhảy xuống biển chứ? Nơi này cách đảo Hải Na ít nhất cũng mấy trăm hải lý, dưới biển còn có rất nhiều quái vật ăn thịt người, y nhảy vào trong đó, rõ ràng không có hi vọng sống sót. Nghĩ đến một cực phẩm như vậy liền chôn chôn trong bụng quái vật, La Đức phần nộ không cam lòng. Lúc đó, trong lòng hắn như có vô số con sâu cắn gặm, cảm giác ngứa ngáy trong lòng càng lúc càng rõ ràng,

Nếu như lần này thanh niên còn có thể sống, hắn nhất định phải thưởng y ba ngày ba đêm.

Đảo Hải Na.

Sáng sớm, thời điểm tia nắng mặt trời đầu tiên lộ dạng, đảo Hải Na đã sớm nhìn rõ hình rõ dạng. Từ xa nhìn đến, hải đảo xinh đẹp chìm trong nắng sớm yên bình. Nhưng mà có đôi lúc, càng yên tĩnh duyên dáng, thì mối nguy hiểm tiềm tàng càng lớn.

Trên mặt biển, một người cá nổi lên, dương quang rơi trên vẩy óng ánh, phản quang thành tia sáng chói mắt. Làn da y rất trắng, tóc đỏ ướn dính lên mặt, đường nét thân thể nhu hòa ưu mỹ. Y hơi hơi híp mắt, vẻ mặt hưởng thụ vui sướng, trông như một bức họa xanh thắm mỹ lệ.

Đột nhiên, y lượn vào trong nước, đuôi cá vẽ lên không trung một đường cong hoàn mỹ, không đến mấy phút sau, thanh niên liền xuất hiện ở biên giới đảo Hải Na.

Đuôi cá của y đã biến mất, hóa thành đôi chân thon dài, toàn thân khoác một chiếc áo choàng đen, cầm trong tay một cái rương đen, nước biển từ trên tóc y một giọt lại một giọt nhỏ xuống, quần áo dính thật chặt vào người, vóc người thon thả, xinh đẹp gợi cảm, chân mày y hơi nhíu lại, hiện ra vẻ mặt trầm tư.

Đảo Hải Na, thuộc quần đảo U Linh Chi, thần bí mà nguy hiểm. Y là lần đầu tiên lên đảo này, trước khi lên đảo, y đã điều tra rất nhiều, đã biết lịch sử hình thành hải đảo, ở đâu, làm thế nào để tiến vào, nhưng mà những chuyện còn lại, cũng chỉ có thể vào rồi mới biết.

Vòng quanh hải đảo là một dòng nham thạch, thanh niên đi qua dòng nham thạch, liền nhìn thấy hào quang đỏ sặc như ẩn như hiện trước mắt, hình thành một bức tường đỏ nhạt. Y lấy nhẫn của La Đức ra, mang theo nhẫn đi xuyên qua bức tường đỏ. Bên trong hải đảo cũng không có chỗ nào khác với các đảo khác, hoa cỏ tươi tốt, cây xanh um tùm, thế nhưng thanh niên không chút thả lỏng cảnh giác. Y tấn tốc leo lên chỗ cao nhất hải đảo, ánh mắt tập trung vào một mảnh đất cách đó không xa. Nơi đó tựa như là một nhà xưởng bỏ hoang, thứ y tìm chính là hậu quả của biến dị bức xạ hạt nhân, cho nên khả năng ở nơi đó lớn nhất a.

Thanh niên hướng phía mảnh đất đó mà chạy đến, thân thể y khỏe khoắn, động tác nhanh nhẹn, tựa như một con báo. Y rất nhanh đã chạy đến mảnh đất, y không có lập tức xông vào, mà là ẩn núp sau một hòn đá lớn. Năng lực ẩn thân của y rất tốt, rờn rã một canh giờ, y cũng không nhúc nhích, giống như hòa làm một với hòn đá đen kia.

“Rầm! Rầm!”, thanh niên đột nhiên nghe thấy một thanh âm, là tiếng bước chân, có thể tạo ra âm thanh lớn như vậy, đủ biết thân hình đồ sộ đến thế nào. Thanh âm càng lúc càng gần, lướt ngang qua người y, tiếp đó dần dần đi xa, thanh niên khẩn trương dựa vào tảng đá, trong lòng nhắm tính thời gian, chờ thanh âm kia đến không gần không xa, y đột nhiên mở mắt ra, con quái vật to lớn kia liền đập vào trong mắt. Y nhanh chóng ghi nhớ dáng vẻ của con quái vật kia. Cùng lúc đó, giữa bầu trời đột nhiên vang lên thanh âm ầm ầm của phi cơ.

Là kẻ nắm quyền hải đảo này, ngoại trừ nhãn đại diện thân phận, La Đức tất nhiên còn có biện pháp khác tiến vào nơi này. Nhưng mà không muộn rồi! Thanh niên canh đúng thời cơ, trước khi phi cơ phát hiện ra y, y đã nhanh chóng rời khỏi hải đảo.

Quảng trường Hải Na Thành.

Hải Na Thành chỉ là một quảng trường vô cùng bình thường, đường lát gạch hoa, hai bên có rất nhiều cửa hàng nhỏ, mang theo nồng đậm sắc thái cổ đại.

Thanh niên mặc tây trang màu đen, tay phải cầm một túi công văn, đi vội vã trên đường, giống như dân công sở bình thường thôi. Thời điểm y đi tới đầu hẻm, liền quẹo vào, đi thêm một lúc nữa, liền đến trước một khu nhà trọ, y đi thẳng vào, lên tầng thứ sáu, tiếp đó đẩy cửa vào.

Đây là nhà y, trong phòng yên tĩnh, thanh niên dùng ánh mắt hỏi dò liếc nhìn người máy giúp việc.

“Chủ nhân, tất cả đều bình thường.”

Thanh niên thở phào nhẹ nhõm, quay đầu liền thấy tên mập đang ngủ say như chết. Y đem cà vạt trên cổ gỡ xuống, tiếp đó đưa chân lên đạp tên mập một cái, đem tên mập đạp đến ngã xuống sofa. Tên mập kia mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, thời điểm thấy y, trong nháy mắt đã tỉnh táo lại.

“Đại ca, cậu về rồi à?” Tên mập hét hồn một trận.

“Mất người mù sao?” Thanh niên hỏi ngược lại một câu, âu phục trên người rất nhanh đã đổi thành quần áo ở nhà.

“Tay người chảy máu.” Tên mập nói, vội vã đi lấy hòm thuốc, thay y xử lý vết thương.

Từ đầu đến đuôi, thanh niên vẫn ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt trầm tĩnh, mặc xác tên mập băng băng bó bó.

“Đại ca, vật kia... định như thế nào a?” Tên mập hỏi.

Mắt thanh niên hơi hơi nheo lại, trong mắt lóe ra một tia âm u. Cơ thể tên mập vội vã tránh xa, dùng giọng nói van xin: “Đại ca, tôi sẽ không đắc tội ngài đâu, ngài đừng nhìn tôi bằng ánh mắt này a!”

“Tên mập ngu ngốc.” Thanh niên chửi đổng.

Tên mập dưới ánh mắt uy nghiêm của y lại đứng thẳng người: “Đại ca, mời ngài gọi tên đầy đủ của ta, Ngốc Soái*!”

(Ngốc Soái*: Ngốc đẹp trai:”> Bá đạo với

)

“Đề mèn.” Thanh niên chẳng buồn nghe.

(Y Lai dễ thương quá:”>)

Tên mập nhìn bộ dáng cùng vẻ mặt y liền biết y không vui. Có điều trải qua mấy năm tu luyện, vị lão đại này ánh mắt cùng khí chất tu luyện càng ngày càng lợi hại, mỉm cười cũng lộ ra một luồng tàn nhẫn, lúc vung tay nhắc chân đều khí phách, tên mập căn bản không dám phản kháng.

“Ai Nhĩ Duy Tư đâu?” Thanh niên hỏi.

Trong phòng ngủ đột nhiên truyền tới một trận thanh âm rầm rầm thay tên mập trả lời. Trong nháy mắt, thanh niên đã từ trước mặt tên mập biến mất, tên mập vội vã đi theo, cùng thanh niên đứng trước cửa phòng.

Chỉ thấy trong phòng ngủ có một đồng túi đồ ăn vặt xếp thành núi nhỏ, ngọn núi kia hiển nhiên là vừa hình thành, thỉnh thoảng cứ rớt rớt vài thứ xuống, còn chưa vững chắc. Ánh mắt y ở trong phòng quét một vòng, cuối cùng tập trung trên ngọn núi nhỏ kia. Núi nhỏ vừa ổn đột nhiên giật giật. Một lát sau, một cái tay trắng trẻo nhỏ xíu từ bên trong đưa ra, tiếp đến là một cái tay khác, cuối cùng là một khuôn mặt tròn vo. Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa vận đối diện với thanh niên. Mắt nhóc rất lớn, xanh lam nhẹ nhàng, thời điểm vừa thấy thanh niên, mắt nhóc chớp chớp, con ngươi chuyển động, lập tức phản ứng lại. Miệng nhóc há to, lộ ra vẻ mặt ủy khuất: “Baba, con bị đè...”

Thanh niên đi đến, đỡ lấy vai bảo bối, đem nhóc từ trong đồng đồ ăn vặt nhấc lên. Tiểu bảo bối tiến vào lồng ngực y, làm ra bộ dáng rất đáng thương: “Baba, đồ ăn vặt rất xấu xa, con muốn đem chúng nó ăn hết...”

Thanh niên đã khôi phục hình dáng nguyên bản, rất giống tiểu bảo bối, tóc đỏ mắt xanh, tựa như cùng được khắc từ một khuôn vậy.

Khóe miệng thanh niên không khỏi giật giật, nhìn nhóc con ngốc nghếch bị bấm trong lồng ngực, kỳ thực nhóc không ngốc chút nào, câu nói này là chỉ cái dáng vẻ giả vờ đáng thương kia a.

“Cháu trai, chú mập giúp con ăn hết.” Tên mập cười bỉ ổi nói.

Quả cầu thịt trong ngực y búng một cái liên bay ra ngoài, che trước đồng đồ ăn vặt kia, cảnh giác nhìn chằm chằm tên mập. Tên mập chậm rãi đi qua bên phải, nhóc con cũng lách qua, tên mập đi qua bên trái, nhóc con cũng trườn qua. Hai người mập mập một lớn một nhỏ liên giằng co như thế. Con người nhóc chuyển động, đột nhiên đưa tay ra khoát lên đùi tên mập, đẩy ra ngoài.

Tên mập làm ra dáng vẻ bị đẩy ngã, đặt mông ngồi xuống đất. Nhóc con sừng sốt, nhìn tay nhỏ của mình một chút, lại nhìn tên mập trên mặt đất, vẻ mặt phì đô đô* như đang mơ. Tên mập kêu rên, nhóc con liền lẩn qua, ôm lấy cánh tay tên mập: “Si Soái thúc thúc, thúc đừng khóc nha.”

(Phì đô đô*: mập mập bị bấm)

“Chú mập muốn ăn đùi gà, cánh gà, cả cổ gà nữa.” Tên mập vừa kêu rên vừa nói.

Nhóc con từ trong đồng kia lục ra mấy túi đồ ăn vặt, vẻ mặt tiếc hận đưa cho tên mập, tên mập nhất thời vui vẻ, nhếch môi lộ ra nụ cười gian trá, vẫn là lợi hại.

Tên mập hài lòng đi ra ngoài, để không gian riêng cho hai cha con nọ.

“Ai Nhĩ Duy Tư, lại đây!” Thanh niên vẫy vẫy tay.

Nhóc con đang phân vân giữa baba với đồ ăn vặt...

“Ai Nhĩ Duy Tư...” Thanh niên nheo mắt lại.

Nhóc con cắn răng, cuối cùng lựa chọn baba, liền chạy vào trong lồng ngực y. Thanh niên đem nhóc ôm lên, tiếp đó ngồi xuống bên giường, từng chút từng chút xoa cái đầu nhỏ của nhóc.

“Nhớ baba không?” Trên gương mặt y lộ ra một vệt ôn hòa, rất khác so với mọi khi. Loại ôn nhu kia là xuất phát từ trong thâm tâm.

Ai Nhĩ Duy Tư không nói gì, cứ đem đầu dụi dụi vào trên cổ y. Mãi đến tận khi ngủ, tiểu bảo bối vẫn một mực nắm chặt ống tay áo y.

Bánh bao đã xuất hiện a... Thiệt là cute quá >.

r -

37. Chương 37: Đối Kháng

(Từ chương này về sau mình để Y Lai là “cậu” còn Lâm Sát là “anh” nha, cho đỡ bị lẫn với mấy nhân vật khác.)

Cậu thanh niên kia chính là Y Lai, cậu đến nơi này đã hơn ba năm. Mà tiểu gia hỏa ngủ say như chết trên giường kia, chính là bảo bảo trong bụng cậu á.

Y Lai cũng không biết người cha còn lại của Ai Nhĩ Duy Tư, nhìn thân hình mập mạp của Ai Nhĩ Duy Tư, cậu cũng từng hoài nghi Ai Nhĩ Duy Tư cùng Ngốc soái có quan hệ, chỉ là Y Lai cảm thấy khẩu vị mình cũng không có tệ như vậy, cuối cùng đành xuống suy đoán cha của nhóc con là tên mập.

Ba năm trước, bụng của cậu càng lúc càng lớn, tiếp đó sinh ra bảo bảo, tất cả những chuyện này đều đến rất tự nhiên. Cậu xưa nay chưa từng nghĩ đến chuyện đi tìm người cha còn lại của nhóc con. Người cậu có thể quên, chắc chắn không phải là người quá quan trọng. Ai Nhĩ Duy Tư chỉ cần biết mình là baba của nhóc là tốt rồi. Được rồi, Y Lai có chút hẹp hòi, hẹp hòi đến không muốn chia sẻ Ai Nhĩ Duy Tư cho bất kì người nào.

Ánh mắt Y Lai rơi trên người tiểu bảo bảo.

Tiểu bảo bảo nằm nhoài trong ngực Y Lai, miệng nhỏ hơi giương giương, hô hấp đều đặn, đã ngủ đến quên trời quên đất. Y Lai vẫn không ngủ, cậu chỉ mở to hai mắt, nhìn gương mặt béo ị của Ai Nhĩ Duy Tư. Cậu đã ba ngày không được nhìn tên tiểu tử này.

Y Lai ngơ ngác nhìn nhóc, mãi đến hừng đông. Ai Nhĩ Duy Tư vốn tham ngủ, thế nhưng hôm đó, nhóc sớm đã thức dậy. Nhóc vừa mở to hai mắt đã thấy Y Lai cũng đang mở to mắt nhìn nhóc. Tiểu bảo bảo chớp mắt một cái, tiếp đó vươn ngón tay chọt chọt mặt Y Lai: “Baba...” Tiếp đó trên mặt lộ ra vẻ mặt hớn hờ, lẩm bẩm một tiếng: “Cư nhiên lại là thật.” Tiếp đó thì đột nhiên xem Y Lai là ván giường, cả người đều nằm trong lòng ngực Y Lai.

Lúc không có Y Lai ở bên cạnh, đều có người máy bồi Ai Nhĩ Duy Tư ngủ. Thế nhưng tiểu gia hỏa rất thông minh, có thể phân biệt được đâu là đồ giả, đâu là đồ thật.

Y Lai bị nhóc ép đến hô hấp nghẹn lại, quả cầu thịt này lại nặng thêm rất nhiều. Tiểu bảo bảo ở trên người cậu đối mười mấy cái tư thế, lăn tới lăn lui cho đã, mới từ trên người cậu lăn xuống.

Y Lai từ tủ quần áo chọn một bộ, tiếp đó đem nhóc từ trên giường ôm lên, thuần thực mặc cho nhóc. Mũ sam cùng quần thụng rộng rãi, tiểu gia hỏa còn ở trước gương bày ra một tư thế, mới hài lòng ra khỏi phòng ngủ.

Trên bàn cơm, bữa sáng đã chuẩn bị hoành tráng, tên mập đã ngồi chờ sẵn. Ai Nhĩ Duy Tư còn nhớ mỗi hận tối hôm qua, giả vờ không nhìn thấy tên mập. Tên mập đưa tay kéo kéo mũ của nhóc: “Tiểu bảo bối, còn không chào mập thúc á?”

Tiểu bảo bảo hỏn hển nửa ngày cũng không chạy thoát móng vuốt của tên mập, chỉ có thể bất đắc dĩ hô một tiếng: “Mập thúc.”

Ai Nhĩ Duy Tư khấn trương ngồi sát bên Y Lai, trên bàn ăn toàn làm nũng, lúc thì muốn ăn cái này, lúc lại muốn ăn cái kia, còn muốn baba đút cho nhóc ăn. Y Lai vốn thẹn trong lòng, nên đối với nhóc là hữu cầu tất ứng*.

(Hữu cầu tất ứng*: Cầu gì được đó.)

Sau khi cơm nước xong, tiểu bảo bảo chơi một mình trong phòng khách. Y Lai cùng tên mập thì lại đi vào thư phòng. Trong tay cậu cầm quang não, mặt trên hiện vài tấm ảnh chụp, tên mập ngồi sát bên cạnh cậu nhìn nhìn, nhìn đến trợn mắt ngoác mồm.

“Đại ca, con này gớm quá đi!”

Con quái vật cao đến ba tầng lầu, tứ chi động vật, hình thể to lớn, cái cổ dài nhỏ, đầu rất lớn, cái đuôi có cũng đến mười phần lực sát thương. Trên người quái vật có một tầng vảy giáp hỏa diễm, quái vật kiểu này, quả thực không có nhược điểm.

“Khủng long? Người nghe nói qua chưa?” Y Lai hỏi.

“Không phải loại này đã sớm tuyệt chủng rồi sao?” Tên mập nói, “Khoan đã, chẳng lẽ hóa diêm giáp là từ nó mà tiến hóa ra sao?”

“Là biến dị, Cơ Nhân Biến Dị.” Y Lai nói. Cậu xoa xoa thái dương của chính mình, muốn lấy được vật này còn khó hơn so với cậu tưởng tượng. Đầu tiên, hải đảo này bị quản chế rất nghiêm ngặt, cậu muốn bước vào nhất định tốn rất nhiều sức lực. Vả lại, cho dù có vào được, cũng không cách nào từ trên người con quái vật này gỡ vảy xuống nhẹ nhàng được.

“Đảo này thuộc quyền của gia tộc Wilson, trừ phi bọn họ chịu phối hợp.” Tên mập nói.

Y Lai cười lạnh một tiếng: “Người nằm mơ hả? Quan hệ nội bộ Đế Quốc rắc rối phức tạp, ba gia tộc lớn, tứ đại tinh tượng, bọn họ đều có tham vọng lợi ích riêng, nếu như thực lực Hoàng Đế quá mạnh, đối với bọn họ cũng không có lợi. Cho nên gia tộc Wilson vẫn là sẽ không giao hỏa diêm giáp ra đâu.

Tên mập lo lắng: “Vậy làm sao bây giờ?”

Ngón tay Y Lai gõ lên mặt bàn, mắt nhắm lại, tựa hồ rơi vào trầm tư.

Lúc Y Lai mở mắt ra, bên trong quang não đã dần hiện ra một cảnh khác. Những bức ảnh kia biến mất rồi, thay vào đó chính là sơ đồ quan hệ của gia tộc Wilson. La Đức mặc dù là người của gia tộc Wilson, thế nhưng cũng không phải là trực hệ, ông nội của hắn cùng gia chủ nhà Wilson là huynh đệ, quan hệ này có chút xa. Có điều mấy người thân trực hệ kia đã chết từ lâu, chỉ có tên bà con xa này trái lại sống rất tốt.

“Nắm giữ quyền hạn tiến vào đảo Hải Na không chỉ có La Đức, còn có Lâm Sát nữa.”

Ánh mắt tên mập không được tự nhiên dời đi, liếc nhìn trần nhà.

Y Lai cũng không nhìn đến ánh mắt của hắn, sự chú ý đang toàn bộ tập trung trên quang não, quang não sắp xuất hiện thông tin của Lâm Sát rồi. Y Lai nhìn chăm chăm tấm ảnh kia một chút, còn ánh mắt tên mập liên tục nhìn chăm chăm Y Lai, thấy lông mày cậu cau lên, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Người này so với La Đức càng khó đối phó.” Y Lai đưa ra kết luận, “Có điều hơi kỳ lạ, người này so với La Đức còn đẹp hơn, thế nhưng ta nhìn thấy mặt hắn liền chán ghét.”

Lỗ tai tên mập dựng thẳng: “Đại ca, không được thì thôi, không cần đem mạng đi mạo hiểm a. Bệ hạ cũng không hy vọng cậu gặp nguy hiểm.”

Y Lai liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt của cậu nhìn ra tên mập đang chột dạ. Y Lai đột nhiên lộ ra nụ cười tự giễu, vẻ mặt của cậu rất lạnh lùng, sắc xanh trong đôi mắt xinh đẹp không có chút nhiệt độ. Loại lạnh lùng kia khiến trong lòng tên mập phát lạnh.

Trong mắt Y Lai đột nhiên vụt qua một tia nguy hiểm. Nhìn dáng vẻ Y Lai, tên mập càng thấy lạnh hơn.

“Baba!” Thanh âm non nớt xuyên qua hệ thống loa phòng truyền vào.

Vẻ lạnh lùng cùng trào phúng trên mặt Y Lai biến mất, vẻ mặt dần dần có nhiệt độ. Trên thế giới này, cậu cùng bất cứ người nào cũng là giao dịch, chỉ có Ai Nhĩ Duy Tư của cậu, cậu chắc chắn sẽ không để cho Ai Nhĩ Duy Tư bước lên vết xe đổ của mình, cậu muốn để Ai Nhĩ Duy Tư không buồn không lo mà trưởng thành.

Trong thư phòng La Đức, một đồng giấy trắng rơi lả tả. Trên mỗi một tờ giấy đều là ảnh chân dung, người trong ảnh đều khác nhau, có mỹ nhân yêu diễm, có nam nhân đẹp trai, có người đàn ông trung niên bình thường, có thiếu niên đơn thuần.

Mà những gương mặt này, kỳ thực đều là cùng một người, đều là chân dung của Đạo Tặc Ma Đốn. Ánh mắt La Đức tập trung trên đôi mắt trong những bức họa này, bất luận hình dạng có biến hóa ra sao, bất luận là mắt xanh hay là mắt đen, thế nhưng thần thái kia vẫn không thay đổi, thuần túy mà tang thương, đây nhất định là người đã trải qua rất nhiều biến cố. Cậu xuất hiện từ ba năm trước, chỉ trộm mấy món đồ, tiếng tăm ở Phong Thần tình liền nổi như cồn. Những thứ cậu trộm đều có độ khó vô cùng cao, nào

là văn vật ở viện bảo tàng lịch sử, nào là trân bảo của quý tộc, còn có kim thố* của ngân hàng quốc gia... La Đức nỗ lực từ những vật cậu lấy trộm suy ra mục đích của cậu, nếu như nói đơn thuần là vì tiền, có vẻ không đủ để nói lên mục đích của cậu.

(Kim thố*: tiền của vua chúa, thường có ấn kí trên tờ tiền hoặc cục vàng gì đó. Ai coi cổ tích nhiều là biết à:@)

Sau lần đó, Ma Đồn hoàn toàn nổi lên hứng thú của hắn, cho dù cậu đã chết, cũng phải đem thi thể cậu mò ra! Ma Đồn nhảy xuống biển, hắn lúng lúng thế nào cũng không có tác dụng, người kia tựa như biến mất nơi biển rộng bao la, không còn hình còn bóng.

Có điều rất nhanh, hắn được biết một tin rất tốt. Có người xông vào đảo Hải Na, còn vào đến giữa đảo, tuy rằng cuối cùng người kia lại bỏ chạy, thế nhưng hắn có thể khẳng định, người kia chính là Ma Đồn.

Từ trên thuyền nhảy xuống, qua mấy trăm hải lý đến đảo Hải Na, tiến vào đảo rồi mà vẫn còn sức lực chạy trốn, cuối cùng rời khỏi đảo. Có bản lĩnh như vậy, cho dù là lính tinh nhuệ nhất Đế Quốc cũng khó có thể làm được. Ma Đồn, mỗi một chuyện cậu làm ra đều vượt xa sức tưởng tượng của mình.

Quãng thời gian sau đó, những mỹ nhân có giao du cùng La Đức đều phát hiện vấn đề. Nam nhân này từ trước tới giờ phong lưu bên ngoài, mỗi đêm đều không ngừng đòi hỏi người trên giường, vậy mà giờ lại bắt đầu cấm dục, cho dù là có nổi lên dục vọng cũng là tự mình giải quyết. La Đức nghĩ đến hành động của chính mình có chút buồn cười, nhưng mà hắn là người cố chấp, khát khao muốn đem Ma Đồn đặt dưới thân càng lúc càng mãnh liệt. Đến cuối cùng, đối với ai cũng mất đi hứng thú.

Ba ngày sau, có khách quý tới chơi.

La Đức là người vô cùng kiêu ngạo, toàn bộ Phong Thần tinh, bất kể là quý tộc hay là phú thương, hắn căn bản sẽ không để mắt đến. Có người đến bái phỏng, lúc tâm tình hắn tốt sẽ gặp, còn khoe ra gương mặt tươi cười, thời điểm tâm tình không tốt thì trực tiếp đem người nhốt ngoài cửa, hoàn toàn không nể mặt mũi. La Đức quả thật có ngạo khí tư bản, hắn có đầu óc, mấy công ty chi nhánh kinh doanh càng ngày càng tốt, địa vị trong giới kinh doanh ở Phong Thần tinh rất cao, đồng thời hắn còn là người của gia tộc Wilson.

Vị Khách quý lần này hiển nhiên không tầm thường, La Đức mặc Âu phục, khuôn mặt nghiêm túc lạnh lùng, cùng phong thái ngang ngạnh ngày thường hoàn toàn khác biệt, đồng thời còn tự thân ra đến cửa nghênh đón. Một chiếc phi cơ đáp xuống trước cổng, một người đàn ông bước xuống. Gương mặt anh cùng La Đức có chút giống nhau, chỉ là không có tà khí như La Đức, trông rất ôn hòa, gương mặt anh càng thêm anh tuấn, càng dễ dàng hấp dẫn ánh mắt người khác.

La Đức đi tới, cho anh ta một cái ôm thân thiết.

“Tiên sinh Lâm Sắt.”

“La Đức.”

Lâm Sắt so với La Đức lớn hơn hai tuổi, tính ra là anh họ của hắn. Thái độ của La Đức đối với Lâm Sắt rất cung kính. Hai người một trước một sau đi vào biệt thự, La Đức đi sau lưng Lâm Sắt, mơ hồ cảm giác được tâm tình Lâm Sắt rất kém cỏi, trên người anh tỏa ra hơi lạnh cùng thần khí uy nghiêm hầu như che lấp luôn cả khí tức trên người La Đức. Vì vậy cho nên âm hồn nặng khí như La Đức đứng bên cạnh hắn bất giác cũng trở thành người đang hoảng.

Vị anh họ này của hắn là nhân vật rất lợi hại, năm nay mới ba mươi hai tuổi, lại là người nắm quyền gia tộc lớn nhất Đế Quốc, anh tuấn nhiều tiền, chưa kết hôn, quả thực xứng danh người đàn ông kim cương. Đối với chuyện của người anh họ này, hắn có nghe nói qua một chút, có người nói người anh ta yêu chính là cơ giáp chi thần A Thụy Tư. A Thụy Tư kia cũng là một nhân vật huyền thoại, cải tử hoàn sinh. Sau khi A Thụy Tư sống lại, hắn liền chờ tham gia hôn lễ của hai người, không nghĩ đến phải chờ đợi ròng rã ba năm, một dấu hiệu sắp kết hôn cũng không có.

Sau khi tiến vào gian phòng rồi đóng cửa lại, mặt Lâm Sắt hoàn toàn đen thui. Ánh mắt lạnh lùng đảo qua La Đức, sắc mặt La Đức cũng không dễ nhìn, trong lòng hắn có dự cảm không tốt: “Lâm Sắt tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Quan hệ của bọn họ không tính là thân mật, Lâm Sắt lâu lâu sẽ lại ghé thành Hải Na, thế nhưng rất ít khi tìm đến hắn.

“Có người xông vào đảo Hải Na, còn chụp cả ảnh.” Lâm Sắt lạnh lùng nói.

Về kinh ngạc trên mặt La Đức thoáng cái rồi biến mất, chuyện hắn kinh ngạc chính là chuyện này đã hoàn toàn phong tỏa, Lâm Sắt làm sao lại biết...

“Đảo Hải Na đối với gia tộc Wilson vô cùng trọng yếu, ta nói rồi, người làm sao thì làm, thế nhưng phải bảo vệ tốt đảo Hải Na, không được để cho bất luận kẻ nào tiến vào, cũng không thể để cho bất luận người nào lấy được vật kia.” Thanh âm Lâm Sắt có chút lạnh.

“Là em sai, em sẽ sửa.” La Đức nói, “Nhưng em muốn hỏi một chút, chuyện này là ai nói cho anh?”

“Một người xa lạ gửi cho tôi một bưu kiện, tôi điều tra, nhưng cái gì cũng không tra được.” Lâm Sắt nói.

“Không thể tra được.” La Đức lạnh mặt.

Lâm Sắt liếc mắt nhìn hắn.

“Bởi vì bưu kiện kia chính là Ma Đồn gửi.” La Đức nói. “Đạo tặc Ma Đồn, cậu ta sẽ không bao giờ bại lộ thân phận của chính mình.”

38. Chương 38: Gặp Mặt

Đạo tặc Ma Đồn, cái tên này đối với Lâm Sắt mà nói cũng không xa lạ gì. Y là một nhân vật cực kỳ lợi hại, am hiểu dịch dung*, thân thủ nhanh nhẹn, tinh thông các loại thủ đoạn.

(Dịch dung*: cải trang, đột nhập...)

Y cũng là một nhân vật rất đáng ghét, gia tộc Wilson sao lại chọc vào một người như vậy? Ma Đồn làm sao lại biết đến “chuyện kia”? Tại sao lại muốn “vật kia”?

Các câu hỏi nghi hoặc hiện lên trong lòng Lâm Sắt, khiến cho anh vô cùng buồn bực.

Lâm Sắt nhíu mày, mắt hơi nheo lại. Đột nhiên, trong mắt anh xẹt qua một tia âm u, anh nghĩ ra một vài thứ rồi. Lâm Sắt biết, có một người vô cùng muốn “vật kia”. Ánh mắt Lâm Sắt trở nên sắc bén, đạo tặc Ma Đồn không phải then chốt, then chốt chính là người đứng sau lưng y.

Anh không thể trực tiếp đối đầu với nhân vật sau lưng y, nhưng vẫn có thể bắt được Ma Đồn.

“Tôi sẽ ở lại Phong Thần tinh cho đến khi bắt được Ma Đồn.” Lâm Sắt nói.

La Đức rũ mắt, trong lòng có chút phức tạp, Ma Đồn là người hắn muốn, nếu Lâm Sắt nhúng tay vào chuyện này, như vậy mọi chuyện liền trở nên phức tạp...

“Lâm Sắt, có thể đáp ứng em một yêu cầu không?”

“Yêu cầu gì?”

“Nếu như bắt được Ma Đồn, có thể giao cho em không?” La Đức liếm liếm môi, ánh mắt không có ý tốt.

Lâm Sắt biết những sở thích của hắn, con người anh, chỉ cần không chạm đến giới hạn của anh, thì chuyện gì anh cũng có thể nhận.

“Có thể. Đem tất cả tư liệu về Ma Đồn mà cậu tra được gửi đến quang não tôi.” Lâm Sắt nói.

“Được.” La Đức đạt được đáp án mình mong muốn, ánh mắt tựa như một con dã thú chờ con mồi, hắn đã không thể chờ đợi được nữa muốn nắm trải tư vị của người kia.

Tập đoàn Á Nhân.

Tập đoàn Á Nhân là công ty chế tạo cùng nghiên cứu Cơ giáp lớn nhất Phong Thần tinh, tập đoàn này thuộc gia tộc Wilson. Đa số công nhân đều biết lịch sử hình thành tập đoàn này, là do chủ nhân gia tộc Wilson vì Cơ giáp chi thần A Thụy Tư mà thành lập. Trước đây công vụ của tập đoàn đều do Lâm Sát tự mình quản lý. Mãi đến tận ba năm trước, chủ tịch tập đoàn liền đổi người, là La Đức.

La Đức là công tử nhà giàu, rất ít khi thêm quản chuyện công vụ, tập đoàn này liền tự do phát triển, ngược lại cũng phát triển không sai, không có xuống dốc.

Y Lai là một nhân viên bình thường của công ty, tóc đen mắt đen, tướng mạo bình thường vô cùng, đầu đính tóc ngắn ngắn, trên mũi to là cái gọng kính đen vừa nặng vừa dày, cả người thổ khí*, dần dần dộn độn, là cái dạng rất “chìm” trong đám đông.

(Thổ khí*: chắc là cao to đen hôi ý:”> thụ của ta trắng trắng thơm thơm lắm mà T^T)

Cậu vốn là nhân viên ở bộ phận nghiên cứu cơ giáp, bởi vì chưa hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại lại bị ném tới bộ hành chính. Nhân viên hậu cần bộ hành chính vốn không cần kỹ thuật tốt làm gì, chỉ cần tay chân nhanh một chút, dùng máy tính tốt một chút là được rồi.

Nhưng mà, cậu chịu khó ơ là chịu khó, thế nhưng đầu óc hoàn toàn không linh hoạt nổi, quả thực ngốc hết biết. Bởi vì ngốc, những người khác đều đem việc không muốn làm ném lên đầu cậu. Cậu cũng không hề oán giận, cố gắng nghiêm túc làm cho xong. Thế nhưng chẳng có ai cảm ơn cậu, trái lại cảm thấy cậu dễ ức hiếp, càng bắt nạt cậu hăng hái hơn. Kết quả cuối cùng chính là, một nửa việc của cả bộ hành chính đều chồng lên đầu cậu. Trong phòng làm việc, có người nhàn nhã uống cà phê, có kẻ soi gương trang điểm, có lén lút chơi game, chỉ có thân ảnh gầy yếu của Y Lai chạy đông chạy tây, bận bịu đến đầu đầy mồ hôi.

(Đậu mẹ bố muốn tán bọ nó #...)

Một nhân vật tai to mặt lớn đến thăm công ty, hiện tại chưa ai biết thân phận của người đó. Thế nhưng thời điểm anh ta đến, chủ tịch La Đức tự mình lái phi cơ đi đón. Vị nhân vật trọng đại kia cần một người hiểu rõ tập đoàn Á Nhân làm trợ lý, mà lại tuyển chọn từ bộ hành chính! Lúc mới bắt đầu, ai cũng cảm thấy đây là một cơ hội tốt. Mãi đến khi có người hỏi được tin tức, nói vị đại nhân vật kia tính tình quái dị, vui buồn thất thường. Có khả năng leo lên vị trí “ông lớn” là chuyện tốt, thế nhưng cả ngày mệt gần chết mà lại không có kết quả tốt, không cẩn thận đắc tội anh ta, có khi còn bị đuổi việc, tính ra cũng không tốt đẹp mấy. Cho nên thời điểm đưa ra lựa chọn cuối cùng, tất cả mọi người đều nhất trí đề cử Y Lai.

Gương mặt Y Lai ngốc ngốc, mắt kính dày nặng che đi ánh mắt, không ai thấy rõ vẻ mặt cậu.

“Y Lai, người cũng đừng kiêu ngạo, công việc này cũng không có gì tốt. Có người nói cái vị kia vô cùng khó hầu hạ, người ngốc như thế không cẩn thận lại phải bỏ việc a.” Một mỹ nhân có mái tóc đen tiến đến bên cạnh Y Lai, có ý tốt nhắc nhở, trong giọng nói có chút chua xót.

Cơ hội này cô vốn không cần, chỉ là thật muốn đẩy cho người khác, vẫn là có chút không thoải mái. Bất quá nghĩ đến không được mấy ngày nữa, Y Lai liền sẽ bị tập đoàn đuổi việc, cảm giác bức bối của cô khá hơn chút.

Nữ nhân này gọi là Ngư Thụy, dung mạo xinh đẹp, bên người không thiếu kẻ theo đuổi. Bởi vì từng bò lên giường La Đức, La Đức trước giờ đối với người trên giường vẫn là chăm chú, cho nên mới có bầu không khí lười nhác ở bộ hành chính này. Ngư Thụy kiêu căng tự mãn, sinh ra vốn chỉ là thường dân, lại không có tài năng gì, chỉ có gương mặt xinh đẹp. Thế nhưng cô lại muốn gả cho quý tộc, làm phu nhân cao quý, đầu óc có chút kỳ lạ. Lúc trước La Đức chia tay cô, cô khóc nháo một trận. Chỉ là con người La Đức vốn thủ đoạn cứng rắn. Ngư Thụy bắt đắc dĩ chỉ có thể thỏa hiệp. Cô rất không cam tâm, đồng thời tự cho là mình hơn người một bậc, không đem người khác để vào trong mắt.

Ngư Thụy không vừa mắt Y Lai, cảm thấy cậu vô cùng chướng mắt. Hiện tại, tiệc nuôi nhốt chính là, Y Lai đi rồi, sẽ có rất nhiều chuyện tự bản thân nàng phải làm.

Bất luận tâm tư dư luận có phức tạp thế nào, Y Lai cũng chỉ là gật gật đầu, xoay người liền rời khỏi văn phòng.

Những người kia rất nhanh cùng nhau tụ lại một chỗ.

“Ôi, y còn thật sự coi chính mình gặp phải chuyện tốt đẹp gì kia...”

“Có người nói vị kia đến từ Đế Quốc đó!”

“Dung mạo rất anh tuấn nha, có điều cả người đều tỏa ra lãnh khí, không ai dám tới gần anh ta ba mét đâu!”

“Anh ta còn chọc cho La Đức nổi nóng. Con người La Đức như vậy, lại bị anh ta chửi cho mặt đỏ tới mang tai.”

“Trời ạ! Tính khí cao ngạo như vậy, chúng ta không được chọn cũng là phúc đi. Y Lai ngốc như vậy, các người đoán vị kia có thể chịu đựng y mấy ngày?”

“Năm ngày? Hai ngày?”

“Tôi thấy một ngày cũng nhẫn không được.”

“Kỳ thực Y Lai làm người cũng không tồi, các người tại sao lại nói cậu ta như vậy?” Một người trẻ tuổi nhin không được nói.

Những người còn lại mỗi người mỗi vẻ liếc nhìn hần một chút, đều cảm thấy có chút mất hứng, nhất thời không còn hứng thú nói chuyện phiếm liên tẩn ra.

Không phải cứ ngoan ngoãn cùng thiện lương là có thể làm đẹp lòng xã hội.

Một bên khác, Y Lai đến tầng mười tám của cao ốc, gõ cửa phòng giám đốc La Đức. La Đức nhìn Y Lai một chút liền nhìn ra tính cách của cậu. Chất phác vô vị, dẫn độn, người như vậy không thích hợp làm trợ lý. Thế nhưng hần mấy ngày nay bị Lâm Sát chửi đến máu chó đầy đầu, trong lòng đều có mấy phần oán khí, liền cũng ngầm đồng ý việc này.

“Tên gì?” La Đức hỏi.

“Y Lai.” Y Lai mộc mạc nói.

Đột, âm thanh nghe cũng cứng nhắc vô vị.

“Người biết công việc mới của ngươi là gì không?” La Đức hỏi.

Y Lai chần chừ một chút: “Không biết.”

“Ngươi là trợ lý của Lâm Sát tiên sinh. Lâm Sát Wilson, ngươi nghe qua cái tên này chưa?”

Y Lai gật gật đầu.

“Không nên nói thì không cần nói, không nên hỏi thì không được hỏi.” La Đức nói.

Y Lai vẫn là gật đầu.

La Đức nhìn kính mắt dày nặng của cậu, chẳng biết vì sao, trong đầu lại hiện ra một đôi mắt tràn ngập linh khí, lãnh đạm lại hết sức câu nhân.

“Tháo kính xuống cho ta nhìn một chút.” La Đức nói.

Y Lai đem kính mắt lấy xuống, tiếp đó đưa kính cho La Đức. (Chụi dễ thương bm)

La Đức: “...” Cũng thật là ngốc hết sức.

La Đức ngẩng đầu nhìn lại, Y Lai chính là đang dụi mắt. La Đức đối với đôi mắt của cậu không có hứng thú, nghĩ đến chỉ có mí mắt sưng phù, trong mắt đều là che kín tơ máu, hần hướng về thư ký của chính mình: “An Tháp, mang Y Lai đi gặp Lâm Sát tiên sinh.”

Văn phòng Lâm Sát ở tầng cao hơn, được thiết kế theo yêu cầu Lâm Sát trong thời gian ngắn. Phòng chia làm hai gian, phương tiện đầy đủ, tuy không xa hoa, thế nhưng vô cùng hiện đại.

An Tháp đem Y Lai giao cho trợ lý Lâm Sắt là Cách Lỗ Tư xong liền rời khỏi. Cách Lỗ Tư nhìn Y Lai một chút liền nhủ mảy. La Đức tìm trợ lý cho Lâm Sắt hiển nhiên là tâm dùng không đủ.

“Người tên gì?”

“Y Lai.”

Toàn Đế Quốc, người tên Y Lai cũng không ít, thế nhưng Cách Lỗ Tư lại nghĩ đến vị kia, lông mày hẩn cau đến muốn quần lại luôn rồi, “Chút nữa Lâm Sắt tiên sinh hỏi, người đừng nhắc đến cái tên này.”

“Vậy tên gì?” Y Lai ngơ ngác hỏi.

“Họ của người.”

“Tiên sinh tính tình không tốt cho lắm.” Cách Lỗ Tư suy nghĩ một chút liền nói.

“Tôi có thể nhận.”

Cách Lỗ Tư không nói gì, không tỏ rõ ý kiến, chỉ mang Y Lai đi vào văn phòng. Lâm Sắt đang ngồi trên ghế làm việc, nam nhân đã cởi bỏ áo vest, chỉ mặc áo sơ mi màu trắng, quần áo cùng tóc đều vô cùng chỉnh tề, khuôn mặt chăm chú mà lạnh đậm, vô cùng xa cách như ngàn dặm thế nhưng lại không mất đi mị lực.

“Tiên sinh, trợ lý mới đến rồi.”

Cách Lỗ Tư đi đến bên người Lâm Sắt, cung kính nói. Trong nhà Cách Lỗ Tư xảy ra chuyện cần hẩn chạy gấp về, hẩn vốn định để trợ lý thứ hai của Lâm Sắt- Tina tới công tác thay hẩn, Lâm Sắt lại nói cứ tìm đại một người ở tập đoàn Á Nhân là được rồi. Đây là tự thân Lâm Sắt yêu cầu, Cách Lỗ Tư không hiểu nguyên nhân tại sao Lâm Sắt làm như thế, thế nhưng hẩn cũng không có quyền hỏi đến.

Y Lai vẫn đứng tại cửa, cậu có chút thất thố. Kia rõ ràng là một người xa lạ, thế nhưng bản thân cậu lại không muốn đến gần. Cậu trên internet đã xem qua rất nhiều tư liệu về anh ta, thế nhưng thời điểm khi thấy người thật, con người của cậu vẫn khó có thể kiềm chế mà rụt lại. Cũng may còn có kính mắt dày nặng che hết thủy tâm tư của cậu.

Lâm Sắt hiện tại cùng Lâm Sắt của ba năm trước thay đổi rất nhiều. Lâm Sắt ba năm trước trầm ổn, ánh mắt lại như chó sói, đó là ánh mắt vương giả đứng đầu chuỗi thực vật, tâm tư âm trầm, nắm chắc phần thắng. Nhưng mà hiện tại, tính cách của anh hỉ nộ vô thường, anh thích hút thuốc, lại mê uống rượu, lông mày thường nhăn lại. Có lúc, Cách Lỗ Tư cảm thấy, linh hồn Lâm Sắt tựa hồ đã kinh bay tới phương xa. Từ sau khi người kia tạ thế*, Lâm Sắt chán chường một quãng thời gian rất dài, mãi cho đến thời điểm hiện tại liền trở thành dáng vẻ như bây giờ.

(Tạ thế*: Chết đó mấy má:”>)

Một khắc sau khi Y Lai xuất hiện trong căn phòng, vốn đang ở trạng thái thất thần, Lâm Sắt đột nhiên ngẩng đầu. Đầu của anh như bị thứ gì đó đánh mạnh một cái, đó là một loại trực giác, trực giác của dã thú. Người này cho anh một cảm giác cực kỳ quen thuộc, quen thuộc đến làm cho tâm tư buồn bực của anh cũng trở nên bình tĩnh lại.

Ánh mắt Lâm Sắt sắc bén nhìn thẳng thanh niên trước mắt, trong môi nhẹ nhàng phun ra ba chữ: “Tên của người?”

Hiền Dư: Máy tính tui bị hư mấy má ơi T~T Xuân nàiii tui sẽ bù cho mấy người nha

Cúi đầu tạ lỗi

39. Chương 39: Nhược Điểm

“Khắc Thụy Tư.” Y Lai nói, đây là họ hiện tại của cậu.

(Sao mấy cái tên họ y hết nhaoo ko vậy?!? -.-)

“Lại đây.” Ngữ khí Lâm Sát bất thường.

Hai tay Y Lai nắm lấy nhau, có vẻ hơi bất an. Cách Lỗ Tư đứng nghiêm, mắt nhìn thẳng phía trước, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt cầu viện của Y Lai.

Ánh mắt Lâm Sát cứng rắn, Y Lai không thể không đi đến.

Ánh mắt Lâm Sát dừng lại trên gương mặt Y Lai, nhìn chăm chú cậu, tựa hồ phải đem linh hồn cậu kéo ra. Thời điểm Y Lai đi tới trước bàn, Lâm Sát đột nhiên nói: “Khom lưng.”

Y Lai khom lưng xuống, bàn tay Lâm Sát liền xoa xoa gương mặt ấy, đôi tay kia trên mặt cậu từng chút từng chút vuốt ve nhẹ nhàng, lạnh lẽo thấu xương giống như rắn độc, khiến cho Y Lai rất muốn né tránh.

Lâm Sát đột nhiên thu tay về. Anh không có nhìn người trước mặt nữa, ánh mắt hoàn toàn tập trung vào quang não trong tay. Rõ ràng chỉ là một vật bình thường, ánh mắt Lâm Sát lại như nhìn người yêu, trong mắt hiện ra một vệt ôn nhu quý dị.

Kỳ thực bởi vì Y Lai không thấy được thứ bên trong quang não. Quang não trong tay Lâm Sát hiện lên một bức ảnh, đó là một thanh niên tóc đỏ mắt xanh, toàn thân lại mang theo một luồng thanh khí, mà người vận âu phục đứng trước mặt một thân thổ khí, mang kính mắt dày nặng, cùng thanh niên trong bức ảnh kia hoàn toàn khác nhau.

(Hiên Dư: Tui có cảm giác quang não là cái Ipad ở *,*)

Lâm Sát vốn là ghì lấy mắt kính của cậu, hiện tại đột nhiên thả lỏng. Anh ngồi tựa trên ghế, hai tay vô lực thả ra, cả người đều hiện ra một trạng thái quý dị.

Y Lai cảm thấy người này rất không bình thường, tựa hồ hơi có vẻ thần kinh. Hơn nữa có thể chắc chắn rằng cậu không thích người này, bất luận là vì nguyên nhân gì.

“Tiên sinh, một giờ sau tôi sẽ lên phi cơ rời khỏi Phong Thần tinh, ngài có muốn cử Tina đến đây không?”

Cách Lỗ Tư cảm thấy Y Lai không cách nào đảm nhiệm được công việc này, cho nên lại lần nữa hỏi dò Lâm Sát.

“Không cần.” Lâm Sát nói.

Thời gian cấp bách, Cách Lỗ Tư dùng nửa giờ bàn giao chuyện bình thường cậu cần làm cùng những điều Lâm Sát kiêng kỵ. Y Lai hiển nhiên thông minh có hạn, trên mặt hiện vẻ hơi đại ra. Cách Lỗ Tư cũng không quá cố gắng: “Chút nữa tôi sẽ mang tư liệu gửi đến quang não cậu, xem cho cẩn thận.”

Trong lúc bọn họ trò chuyện, Lâm Sát vẫn là trầm mặc, ánh mắt của anh nhìn chăm chăm cửa sổ, đầu óc đã kinh hoàn toàn bay đi nơi nào.

Ánh mắt Y Lai không khỏi lạc trên người anh, Cách Lỗ Tư cũng chú ý tới, hần kè sát vào Y Lai, dùng thanh âm cực thấp nói: “Mấy cái từ tuyệt đối không được nhắc tới trước mặt Lâm Sát: Giao nhân châu, phi thuyền rơi tan, còn có... Y Lai.”

Y Lai kinh ngạc đưa mắt nhìn hần, cậu như vậy bởi vì cậu cùng mấy từ này có quan hệ. Cậu nguyên bản là người của Giao tộc, nước mắt của cậu ở đâu rồi? Y Lai biết mình mất đi một đoạn ký ức trọng yếu, thế nhưng những chuyện kia đã không còn quan trọng nữa, cho nên cậu cũng không cố hết sức tìm kiếm. Cậu tên Y Lai, cũng đã trải qua một trận phi thuyền bị rơi tan, như vậy, có thể hay không là nhược điểm của Lâm Sát?

Cách Lỗ Tư sau khi rời đi, Lâm Sát không nói gì, cũng không có bàn giao cho cậu làm bất cứ chuyện gì, Y Lai liền đứng đực ở nơi đó như tên gỗ, trên căn bản không chút cảm giác. Ánh mắt Y Lai vẫn rơi trên người Lâm Sát, mắt kính dày nặng che đi mọi tâm tình trong đáy mắt. Từ trong mấy động tác của Lâm

Sắt, Y Lai liền có thể phán đoán ra tính cách của anh, người này hành sự cẩn thận, thủ đoạn tàn nhẫn, tính nét xác thực không thể nào tốt nổi.

Lâm Sắt đột nhiên ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn cậu. Cái nhìn kia khiến sau lưng Y Lai phát lạnh.

“Cậu làm sao vẫn còn ở đây?” Lâm Sắt hỏi.

“Tôi... vẫn luôn ở đây, ngài có chuyện gì cần tôi sao?” Trong thanh âm Y Lai lộ ra một chút nhát gan.

“Tôi có việc sẽ gọi cậu, ra ngoài trước đi.” Lâm Sắt nói.

Y Lai đi ra ngoài, cũng chỉ đứng tại cửa, đi ra ngoài thì có thể làm được cái gì đây? Cậu không có phòng làm việc riêng, căn bản không có chỗ để đi, nếu như đến phòng nghỉ ngơi, chút nữa sẽ có người nói cậu lười biếng. Có điều đứng ngoài cửa so với đứng trong phòng làm việc Lâm Sắt còn khá hơn. Cậu rất không thích Lâm Sắt, không thích tướng mạo anh, không thích cách anh ăn mặc, không thích nhất cử nhất động của anh, loại cảm ghét kia là từ sâu trong nội tâm tản mát ra.

Đứng bên ngoài văn phòng, hít thở không khí trong lành, cả người cậu đều thanh tĩnh lại.

Có điều một lát sau, Y Lai liền nhớ tới Cách Lỗ Tư nói Lâm Sắt tính khí không tốt. Thời điểm cậu lại lần nữa đi vào văn phòng, bên trong đã kinh dày đặc khói mờ, nam nhân ngồi giữa làn khói, gương mặt lạnh lẽo cứng rắn nghiêng một bên, đồng văn kiện trên bàn rơi tứ tung, toàn bộ văn phòng quả thực loạn tung lên.

Tay Y Lai đè phím ấn trên cửa muốn gọi người máy đến dọn dẹp, ánh mắt Lâm Sắt liền giống như rắn độc rơi trên người cậu.

“Cút!!!” Thanh âm Lâm Sắt mang theo ý tàn nhẫn.

Y Lai rất nhanh lẩn đi, trong phút chốc cậu đóng cửa lại, khoe miệng cậu câu lên một nụ cười nhạt nhòa. Hành động quái dị của Lâm Sắt khiến cậu càng lúc càng tiến gần đến suy đoán của mình. Cậu cảm thấy, Lâm Sắt tựa hồ hoài niệm chuyện gì đó, loại tình cảm kia đã hoàn toàn nhiễu loạn cuộc sống của anh.

Đi theo bên người Lâm Sắt mấy ngày, Y Lai càng hiểu Lâm Sắt hơn một chút. Người này sẽ có một chút hành động quái dị. Tỷ như phòng nghỉ trong phòng làm việc của anh xưa nay không cho ai tiến vào, tỷ như ngăn kéo thứ nhất của anh vĩnh viễn khóa chặt, tỷ như thời điểm anh ngủ trưa lại đột nhiên thức tỉnh, trong miệng luôn lẩm bẩm một cái tên, tỷ như anh thường đứng cạnh cửa sổ, ánh mắt lạc ở phương xa, trong mắt lại lộ ra đau thương sâu sắc, đương nhiên còn có cả hút thuốc uống rượu không biết tiết chế.

Người đàn ông này xem ra cứng rắn cực kỳ, đao thương bất nhập, thế nhưng kỳ thực vẫn là có nhược điểm. Nam nhân có nhược điểm... La Đức không có nhược điểm, sở dĩ Lâm Sắt so với La Đức càng dễ đối phó hơn, sự lựa chọn của cậu không có sai. Chỉ là, nhược điểm của anh là gì? Hiện tại cậu chỉ cần tìm được điểm yếu của Lâm Sắt, tiếp đó hảo hảo lợi dụng, liền có thể lấy được vật mình muốn. Ánh mắt Y Lai thất thần, đôi kính che đi vết sưng sưng nơi đáy mắt.

Y Lai chất phác ít lời, Lâm Sắt cũng không có hứng thú trò chuyện, hai người đều xem như người còn lại không tồn tại, ngược lại đều bình an vô sự.

Có chuyện này khiến cả bộ hành chính được mở rộng tầm mắt. Đã qua ba, bốn tháng, Y Lai ngu ngốc kia cư nhiên lại không có bị đuổi việc.

“Nghe gì chưa? Cái vị kia là Lâm Sắt tiên sinh đó!”

Lâm Sắt Wilson, chủ nhân gia tộc lớn nhất Đế Quốc, một vị đàn ông kim cương độc thân đó nha.

Giá trị bản thân Lâm Sắt so với La Đức lớn gấp mấy trăm lần! Đối với Y Lai lúc trước bị bọn họ vất vả đẩy ra mà chả được gì, các nam nhân ước ao, các nữ nhân đổ kỵ.

Tin tức Lâm Sắt ở Phong Thần tỉnh dần truyền ra, rất nhanh liền có rất nhiều thiệp mời đưa đến tay anh, mời anh tham gia các loại tiệc rượu, Lâm Sắt cuối cùng chỉ chọn một cái, là tiệc rượu do công tước Ni Khắc tổ chức.

Y Lai cũng đi theo. Giữa một đám quý tộc, cậu có vẻ hoàn toàn không thích nhìn bọn họ uống rượu đàm tiếu, ăn mặc diêm dúa. Cậu vẫn đi theo sau lưng Lâm Sát, dáng vẻ ngậy ngốc ngơ ngác cũng khiến không ít người chú ý.

“Không được uống rượu, chờ chút nữa đưa tôi về.” Ngữ khí Lâm Sát như ra lệnh.

Cuối cùng, Lâm Sát thật sự uống say.

Kỳ thực, dùng thân phận của anh, căn bản không cần ứng phó những vị quý tộc cùng thương nhân ở Phong Thần tinh. Anh uống say, bởi vì anh muốn say. Chỉ có công tước Ni Khắc nhìn không thấu, còn cảm giác mình đặc biệt có mặt mũi.

Nam nhân say rượu so với lúc bình thường cũng không có gì khác nhau, chỉ là ánh mắt không còn sắc bén như ngày xưa. Y Lai đỡ Lâm Sát ra ngoài, chờ ra khỏi tầm nhìn của công chúng, Lâm Sát đột nhiên tới gần, cả người đều dựa vào trên người Y Lai. Lâm Sát không mập, thể nhưng thân hình anh cao lớn mà cường tráng, cả người đè trên người cậu, đè đến vô cùng không thoải mái.

Y Lai cũng không biết nơi ở của Lâm Sát, cho nên mang anh về công ty. Trong phòng làm việc Lâm Sát có giường, Y Lai giúp anh cởi áo khoác, đỡ anh nằm xuống. Trong quá trình này, Lâm Sát đều hết sức phối hợp, Y Lai thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, Y Lai không nghĩ tới chính là, thời điểm khi cậu muốn xoay người rời đi, Lâm Sát đột nhiên nắm lấy tay cậu, hơi dùng sức liền đem cậu đẩy lên giường, thân thể cường tráng đè xuống, chôn mặt vào cổ Y Lai, thở hồng hộc giống như cá mắc cạn. Mùi rượu trên người Lâm Sát phả vào chóp mũi Y Lai, cậu cảm giác được một trận buồn nôn, khó đề xuống mong muốn đập tên nam nhân này. Miệng anh lại phun ra một cái tên lại làm cho cậu choáng váng.

Lâm Sát gọi tên Y Lai.

Y Lai đột nhiên dùng sức, một nắm đầm liền nện lên đầu Lâm Sát, tiếp đó từ dưới thân anh thoát ra.

Y Lai đứng bên giường, mặt không chút cảm xúc nhìn nam nhân một chút. Khí chất trên người cậu đột nhiên thay đổi, vẻ ngơ ngác đã biến mất, cả người đều trở nên sắc bén. Đầu tiên cậu xác định Lâm Sát đã hoàn toàn say, tiếp đó ở hệ thống camera theo dõi động đậy tay chân một chút, cuối cùng ánh mắt rơi trên cửa phòng luôn đóng chặt. Y Lai cảm thấy căn phòng này chứa rất nhiều bí mật, chỉ cần mở ra cánh cửa kia, cậu có thể nhìn thấy được chân tướng, biết được điểm yếu của Lâm Sát.

Bóng người Y Lai tấn tốc vọt đến trước cánh cửa kia. Cánh cửa này cùng mấy cái khác có chút khác biệt, phá khóa cửa này đơn giản, thể nhưng mở mà không để lại dấu vết lại có chút khó khăn. Cho nên Y Lai phá khóa cánh cửa này lại mất đi một phen công sức.

Mười phút sau, Y Lai cuối cùng cũng đẩy cửa ra, khi cậu nhìn thấy một thứ gì đó trong phòng thì cậu hoàn toàn sững sốt. Đó là một gian phòng được bố trí vô cùng ấm áp, mặt tường màu trắng, ánh đèn dịu dịu, trên bàn bày hoa tươi, trên mặt đất có đá hoa cương xinh đẹp. Bên trong có một chiếc giường, có một người nằm trên đó. Dưới ánh đèn dịu nhẹ, dáng người kia cũng trở nên nhu hòa. Người kia không mặc quần áo, da trắng nõn, đường nét ôn nhu, mái tóc màu đỏ, xương bả vai xinh đẹp, thời điểm Y Lai tới gần, người kia cũng chậm rãi xoay người lại...

Thời điểm khi thấy gương mặt đó, trong lòng Y Lai nhảy lên một cái, theo bản năng mà lùi về sau hai bước. Đôi mắt xanh lam của người trên giường kia vẫn cứ nhìn cậu trừng trừng.

Nguyên nhân Y Lai sợ hãi không phải bởi vì cặp mắt kia quá mức khủng bố, mà là bởi vì người nằm trên giường kia cùng cậu giống nhau như đúc. Gương mặt đó cậu ở trong gương đã gặp qua vô số lần.

Y Lai tấn tốc trấn định lại, cậu đi về phía trước hai bước, người trên giường vẫn trừng trừng nhìn cậu, hoặc là nói không phải là nhìn cậu, bởi vì ánh mắt người kia không có tiêu điểm. Ánh mắt Y Lai đảo qua trong phòng, rốt cuộc phát hiện vấn đề. Cậu đưa tay ra, quả nhiên chỉ sờ được một khoảng không. Sở dĩ người này không phải người thật, mà là một cái hình chiếu... Sở dĩ... nhược điểm của Lâm Sát là người này sao?

Hiên Dư: Chương này ngắn quá~ Ăn tết vui vẻ nha mấy má:> má nào sủng công chuẩn bị chương saooo hứng một thúng máo chó nha

40. Chương 40: Trả Thù

Một khắc đó, tâm tư Y Lai cực kì phức tạp, ngoại trừ khiếp sợ, còn có một loại cảm giác xa lạ, khiến cho cậu buồn bực bất an. Qua nhiều năm như vậy, ngoại trừ Ai Nhĩ Duy Tư ra, rất ít người có năng lực tác động đến tâm tư cậu, đây là lần đầu tiên. Đột nhiên, cậu nghe được tiếng mở cửa, thân thể cậu phản ứng trước tiên, tấn tốc tìm một góc chết khó có thể nhìn thấy, bóng người nhanh chóng trốn vào. Một khắc sau, cửa phòng liền bị đẩy ra.

Thân ảnh Lâm Sát cao lớn đứng ở nơi đó, trên khuôn mặt anh tuấn không chút cảm xúc. Anh cố giữ bình tĩnh một chút, tiếp đó nhấc bước chân trầm ổn đi vào, ở bên giường ngồi xuống, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm người trên giường. Nếu như không phải đã biết trước Lâm Sát say rượu, Y Lai hiện tại nhìn đáng dấp anh hoàn toàn không nhận thấy chút dị thường nào.

Y Lai nấp trong góc, Lâm Sát không thấy cậu, thế nhưng cậu có thể nhìn thấy Lâm Sát, thấy nhất cử nhất động của anh, nhìn thấy bất kì vẻ mặt dù là nhỏ bé của anh. Trên gương mặt Lâm Sát hiện lên vẻ nhu hòa chưa từng có, đôi mắt kia tỏa ra nhiệt độ mê người.

Nếu như nói những điều này còn chưa đủ chứng minh địa vị của người nằm trên giường kia trong lòng Lâm Sát, thì những việc phát sinh sau đó liền đủ nói lên hết thảy.

Nam nhân kia lạnh lùng cứng rắn, không điểm yếu cơ nhiên lại khốc... Lệ nhòa trên đôi mắt anh lặng lẽ lướt nhẹ... Rơi xuống... Xuyên qua thân ảnh mờ nhạt kia, nhỏ xuống trên giường...

“Y Lai, tôi biết... em không có chết.” Giọng nói của anh có chút kích động, ánh mắt si ngốc nhìn chằm chằm người trên giường.

Anh đưa tay ra, muốn đem người kia ôm vào trong lồng ngực, cuối cùng chỉ ôm được một khoảng không. Lâm Sát sưng sốt rất lâu, nhiệt độ trên mặt nhanh chóng biến mất, tức giận tích dần trong con người thâm thủy. Ngay lúc Y Lai cho rằng anh sẽ đập luôn cái giường kia, Lâm Sát đột nhiên đem chính mình lột sạch, nằm lên giường, kề cạnh thân ảnh mờ nhạt kia, say ngủ...

Đối với Y Lai vừa xem xong cảnh này mà nói, cậu rốt cuộc nhận ra tâm tình của cậu ngoại trừ khiếp sợ ra còn có thoải mái. Tựa hồ nhìn thấy Lâm Sát thông khổ, cậu liền cảm thấy vui sướng, hơn nữa còn sinh sôi tâm tư trả thù.

Hoàng tộc xưa nay đều là giáo hoạt, gia tộc Niết Phổ Đốn xuất phát từ lòng biết ơn đã thề sẽ trung thành với Hoàng tộc. Thế mà lại bị lợi dụng một kẻ hồ, Hoàng Đế nói sẽ trả tự do cho cậu, mà lại chưa từng đề cập đến việc giải trừ khế ước, Y Lai liền nhìn thấu. Qua nhiều năm như vậy, nguyện vọng duy nhất của cậu chính là không để con trai đi vào vết xe đổ của chính mình.

Đây là lần đầu tiên trong lòng cậu sản sinh ra ý niệm khác. Một âm mưu trong đầu cậu tấn tốc sinh sôi, nếu nhược điểm của Lâm Sát chính là khuôn mặt này, như vậy liền cố gắng lợi dụng khuôn mặt này đi. Nếu như vĩnh viễn mất đi, như vậy sẽ dần dần mất cảm giác, thế nhưng sau lại phát hiện hết thảy đều là giả dối, thực sự mới là đã kích trí mạng. Đồng thời, cậu còn có được giáp lửa trên người con quái vật kia, đổi lấy sự tự do cho chính mình cùng Ai Nhĩ Duy Tư.

Nhất cử lưỡng tiện*. Y Lai nhếch miệng, trong mắt lóe ra nụ cười ngoan độc. Sau một khắc, bóng người cậu tựa như tia chớp thoát khỏi căn phòng này, tiếp đó biến mất khỏi tập đoàn. Không chậm một khắc, liền biến mất không thấy hình bóng.

(Nhất cử lưỡng tiện*: đại khái giống câu “một mũi tên trúng hai con nhạn” á, làm một việc tiện cả hai đường.)

Thời điểm Lâm Sát tỉnh lại liền cảm giác được từng trận đau nhói nơi huyết Thái Dương, đầu giống như bị ngàn cân đè nặng, vô cùng khó chịu. Anh quay đầu liền nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc. Lâm Sát có chút thất thần. anh ôn nhu đối với bóng mờ kia nói một tiếng chào buổi sáng, tiếp đó lại thấp giọng nói

chuyện một chút. Thân ảnh mờ nhạt kia vẫn mỉm cười với anh. Lâm Sắt sau khi nói xong, lại cảm thấy cực kỳ trống vắng, mặc quần áo vào liền ra ngoài.

(Hiên Dư: Ồ không đánh răng hả.-.)

Lâm Sắt đem thân thể mình ngã trên ghế salông, đưa tay xoa xoa huyết Thái Dương, tựa hồ nhìn thấy Y Lai, không phải là bóng mờ, mà là chân thực tồn tại, xúc cảm rất thật, da thịt ấm áp, đôi môi mềm mại. Lâm Sắt sau khi uống rượu, thường sẽ mơ một giấc mơ như thế. Đây cũng là một nguyên nhân anh muốn say, thế nhưng lại chưa từng có cảm giác chân thực như vậy.

Lâm Sắt có loại trực giác, như vậy tuyệt đối không thể chỉ đơn giản là mộng được.

Trong mắt Lâm Sắt đột nhiên hiện lên một loại ánh sáng tối tăm, anh đứng lên, tiếp đó nhanh chóng mở máy tính xem video từ camera quản chế. Khi anh xem lần đầu, cũng không nhận ra được có chỗ nào khác thường. Vị trợ lý mặt than kia của anh đưa anh về phòng, tiếp đó đem anh đỡ lên giường. Thế nhưng khi xem đến lần thứ hai, Lâm Sắt liền phát hiện bất thường, anh không thấy tên trợ lý rời đi, này liền nói rõ khẳng định có người đối với hệ thống quản chế động tay động chân, cố gắng muốn xóa đi thứ gì.

Video an ninh tạm dừng, hình ảnh hiện lên, chính là gương mặt ngốc lăng của tên trợ lý. Lâm Sắt hai tay nắm thành quyền, mắt hơi nheo lại, tâm tư cũng không biết lạc đến nơi nào.

Tiếng chuông cửa vang lên, cửa tự động mở ra, một nữ nhân xinh đẹp đứng trước cửa. Nàng mặc áo thấp cổ, da dẻ trắng nõn, môi đỏ yêu kiều, không chỗ nào không toát lên vẻ mị hoặc. Lâm Sắt mặt không chút cảm xúc mà nhìn nàng.

Về mặt nam nhân tuy rằng khủng bố, thế nhưng nghĩ tới người đàn ông này là ng nắm quyền gia tộc Wilson, chỉ cần gả cho anh, địa vị có thể so với đệ nhất phu nhân Đế Quốc, trong mắt nữ nhân liền hiện lên tia kích động.

“Lâm Sắt tiên sinh, Y Lai sinh bệnh nên La Đức tiên sinh nhượng em tạm thời tiếp nhận vị trí trợ lý, ngài có chuyện gì đều có thể dặn dò em nha~.” Thanh âm Ngư Thụy nhỏ nhẹ thanh thoát, ngữ khí mềm mại, dễ dàng khiến cho người ta liên tưởng đến loại thân thể mềm yếu a. (Hiên Dư: Thấy nó nhão hên mấy má:”>)

Trước khi đi tới đây, Ngư Thụy đã sớm hỏi thăm tính cách Lâm Sắt, cho nên cũng không có hi vọng anh yêu mình, coi như a để ý đến nàng một chút là may rồi.

“Y Lai?” Lâm Sắt đột nhiên lên tiếng, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm nữ nhân.

Y Lai vô cùng ngốc. Có người nói Lâm Sắt không thích cậu, tiếp xúc với cậu cũng chỉ là chuyện công việc, cho nên Ngư Thụy quan tâm không phải là Lâm Sắt nói cái gì, mà là Lâm Sắt nói với nàng.

Ngư Thụy lộ ra một nụ cười hoàn mỹ nhất, nàng có tự tin rằng nàng nhất định hơn được Y Lai, chỉ cần nàng bồi bên cạnh Lâm Sắt một ngày, Lâm Sắt sẽ lập tức cảm giác được chênh lệch, tiếp đó đưa nàng thay thế Y Lai.

“Tìm toàn bộ tư liệu về Y Lai, gửi đến quang não tôi.” Lâm Sắt nói.

Ý cười trên gương mặt Ngư Thụy càng thêm nồng đậm, nàng vừa muốn biểu hiện một phen trước mặt Lâm Sắt, mà hiện tại cơ hội liền đến.

Ngư Thụy giẫm giày cao gót rời đi, có loại cảm giác đường thẳng quan đang mở rộng trước mắt.

Tại một chung cư phổ thông ở thành Hải Na.

Một lớn một nhỏ mặt đối mặt trên ghế salông, hai người đều ngồi xếp bằng, một lớn một nhỏ, mặt y hệt nhau, đều là tóc đỏ mắt xanh, ngay cả vẻ mặt cũng không khác chút nào.

Ai Nhĩ Duy Tư nhíu mày: “Baba, ba có chuyện gạt con có phải không?”

Y Lai đưa tay bóp mũi Ai Nhĩ Duy Tư.

Ai Nhĩ Duy Tư khịt khịt mũi: “Baba, quay về trọng tâm câu chuyện.”

Y Lai liền từ trong túi lấy ra một viên chocolate, quơ quơ trước mặt Ai Nhĩ Duy Tư. Con người Ai Nhĩ Duy Tư chuyển động theo viên chocolate kia, miệng nhỏ không không chế được liếm liếm.

“Baba~ ” Thanh âm Ai Nhĩ Duy Tư trở nên nũng nịu.

“Ai Nhĩ Duy Tư, con vừa hỏi baba cái gì a?” Y Lai cười hỏi.

Ai Nhĩ Duy Tư xoắn xuýt một chút, tiếp đó gian nan lắc đầu.

Ý cười trên mặt Y Lai càng thêm nồng đậm, Ai Nhĩ Duy Tư là tiểu gia hỏa lạnh lợi, đáng tiếc lại rất tham ăn. Cậu đưa tay ra, vuốt vuốt tóc xoắn trên đầu nhóc, vẻ mặt trở nên vô cùng ôn nhu.

Y Lai vẫn rất bận bịu, thời gian có thể chơi cùng Ai Nhĩ Duy Tư rất ít. Buổi trưa, hai cha con ở nhà lăn qua lăn lại. Đến xế chiều, hai người dắt tay nhau trên đường cái.

Ai Nhĩ Duy Tư oa ở trong lòng ngực Y Lai, hai cái tay nhỏ xíu không chút nhàn rỗi, nhéo yêu gương mặt của Y Lai, xoa xoa lông mày cậu, tiếp đó không hề che giấu nói lớn: “Baba, baba thật đẹp trai nha.”

Y Lai giả vờ kinh ngạc: “Nơi nào đẹp?”

“Lông mày đẹp, mắt đẹp, mũi đẹp, miệng cũng đẹp, chỗ nào cũng đẹp a.” Ai Nhĩ Duy Tư hào phóng khích lệ.

“Baba, con đẹp trai hông?” Ai Nhĩ Duy Tư mặt bánh bao, lộ ra vẻ mặt thật KHỐC SUẤT.

“Tóc đẹp nè, xoắn xoắn trông thật soái. Hết hồn nha, còn mắt nữa, trong như ngọc thạch. Trời ạ, tôi làm sao lại sinh được con trai soái tới vậy a?” Y Lai ngữ khí “làm lố” nói...

Người qua đường bị tiếng cười khanh khách của tiểu gia hỏa xinh đẹp hấp dẫn, ngẩng đầu lên nhìn cặp phụ tử này một chút. Tiểu bảo bảo thực vô cùng đáng yêu, mười phần sinh động, khi thấy rõ tướng mạo “vị baba” kia, sắc mặt người qua đường nhin không được biến sắc. Gương mặt cậu hàm hậu, không chút đặc biệt, quả nhiên chỉ có con trai ruột mới khen cậu vậy thôi.

Ánh mắt Y Lai rơi trên một thanh niên vô cùng đẹp trai: “Hắn lớn lên thật đẹp trai nha, để hắn làm baba con được không!?”

Ai Nhĩ Duy Tư hầu như không do dự, kiên định lắc đầu: “Không cần.”

“Tại sao?”

“Bởi vì hắn không đẹp bằng baba.” Ai Nhĩ Duy Tư mạnh mẽ mười phần nói.

Soái ca qua đường nằm không cũng dính đạn, nghĩ đến gương mặt cực kỳ phổ thông kia, sắc mặt càng thêm đen, tiếp đó vội vã rời đi, rất nhanh liền biến mất khỏi tầm mắt hai cha con. Hắn không muốn tiếp tục trở thành pháo hôi.

Ngày hôm sau, khi Y Lai trở lại tập đoàn Á Ngươi, lúc bắt đầu làm việc liền phát hiện ánh mắt của tất cả mọi ng nhìn cậu đều thay đổi, có đồng tình, cũng có cười trên sự đau khổ của ng khác. Y Lai mơ hồ quay đầu né tránh mọi ánh nhìn, rất nhanh, cậu liền biết đã xảy ra chuyện gì.

Có người nói Ngư Thụy đã thay thế vị trí của cậu, trở thành trợ lý Lâm Sát.

Nghe nói Ngư Thụy rất được Lâm Sát yêu thích.

Nghe nói cậu chẳng mấy chốc sẽ bị tập đoàn Á Tinh sa thải.

“Biết ngay mà! Hắn ngốc như vậy, ở bên người Lâm tiên sinh khẳng định chết sớm.” Có người không hề che giấu chút nào lớn tiếng nói.

Bước chân Y Lai đột nhiên dừng lại, ánh mắt lạc ở người kia. Ánh mắt Y Lai vô cùng sắc bén, thân thể người nọ đột nhiên cứng đờ, khí lạnh phủ lên lưng khiến hắn rùng cả mình.

Sau khi Y Lai đi qua, người kia hoàn hồn lại, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

“Sắc mặt của cậu làm sao lại khó nhìn như vậy? Lẽ nào cậu sợ tên Y Lai ngu ngốc kia?” Có người vỗ vỗ vai hắn.

“Làm sao có khả năng?” Người kia khinh bỉ nói, “Chỉ là thân thể đột nhiên có chút không thoải mái.” Trong miệng hắn nói như vậy, thế nhưng chỉ có tâm hắn mới biết, hắn đến tột cùng là đang sợ cái gì.

Trong lòng hắn vô cùng nghi hoặc, người kia rõ ràng cùng Y Lai giống đến như vậy, thế nhưng bởi vì ánh mắt kia, khí chất hoàn toàn thay đổi. Người kia đến tột cùng là Y Lai, hay là có người khác khoác lên lớp da của y?

Y Lai mặt không chút cảm xúc đứng trước cửa phòng làm việc của Lâm Sát. Vẫn là gương mặt kia, thế nhưng khí chất nhu nhược trên người cậu hoàn toàn biến mất.

Cậu đã không cần đóng vai nhân vật mềm yếu kia nữa, cậu biết nhược điểm của Lâm Sát là gì, hiện tại chỉ cần hảo hảo lợi dụng nhược điểm này, hắn là có thể đạt được mục đích.

Cậu cũng không phải người có thể nhẫn nhục chịu đựng. Ngược lại, cậu đem cừu hận đều dồn từ từ chút từ từ ghì ở trong lòng, chờ đến thời điểm thích hợp từ từ mà đòi lại.

Hiên Dư: Tui có chút không hiểu tại sao Y Lai lại hận Lâm Sát tới vậy a? Y Lai quên hết chuyện của quá khứ rồi mà:< chương=”” này=”” làm=”” hơi=”” vội=”” nên=”” chắc=”” sẽ=”” có=”” sai=”” sót,=”” mấy=”” cậu=”” có=”” thấy=”” làm=”” ơn=”” nói=”” tiếng=”” nha,=”” để=”” tui=”” sửa:v=”” xie=””>

41. Chương 41: Thân Phận

Y Lai trực tiếp đi tới văn phòng Lâm Sát. Cửa phòng làm việc mở hé, bên trong truyền đến tiếng nói chuyện. Cậu trầm tĩnh đứng đó, không nhúc nhích, đem những câu nói kia nghe thật kĩ.

“Lâm tiên sinh, cà phê của ngài đã được chuẩn bị kỹ càng.”

“Tiên sinh, âu phục của ngài có chút nhăn, em giúp ngài ủi một chút nhé?”

Tuy rằng chỉ là những câu đối thoại bình thường, thế nhưng trong thanh âm lại lộ ra một luồng thân mật, chỉ cần dựa vào ngữ khí thân mật như vậy, có thể tưởng tượng ra không khí trong phòng làm việc hẳn là một bộ hài hòa ấm áp.

Nhưng mà chỉ cần là người tỉ mỉ một chút liền phát hiện, từ đầu tới đuôi, cũng chỉ có giọng của nữ nhân. Thanh âm của nữ nhân vô cùng mê hoặc cùng lấy lòng.

Y Lai nhếch miệng cười một điệu thật trào phúng, tiếp đó đẩy cửa ra, tình cảnh trong phòng làm việc triệt để bại lộ trước mặt cậu.

Nữ nhân đi giày cao gót, mặc áo hở ngực, vẽ ra vóc người đầy đặn. Một tay nàng khoác lên vai Lâm Sát, nghe thấy tiếng mở cửa, nàng đột nhiên quay đầu, sắc mặt trong nháy mắt lại lạnh đi: “Y Lai, lúc vào không biết gõ cửa sao? Lễ nghi cơ bản như vậy cũng không hiểu, như thế nào lại làm trợ lý Lâm tiên sinh được?” Ánh mắt nàng nhìn về phía Lâm Sát, trong mắt lộ ra áy náy, “Lâm tiên sinh, thật xin lỗi...”

Đang vui vẻ vì được ở riêng cùng Lâm Sát, lại vì Y Lai tiến vào, ánh mắt Lâm Sát liền rơi trên người Y Lai, mà Y Lai cũng thẳng tắp nhìn chằm chằm Lâm Sát.

Ánh mắt Lâm Sát hết sức phức tạp, đầu tiên là bên trong lạnh lẽo mang theo chút tìm tòi, cái nhìn thứ hai lại như đục hỏa, ánh nhìn thứ ba tia nhiệt nóng bỏng kia lại biến mất, tựa như anh đang cố khắc chế thứ gì. Mà Y Lai, từ đầu đến cuối, trong mắt cũng chỉ có một loại, chính là lạnh lùng.

Ngư Thụy đương nhiên không cam lòng khi bị lạnh nhạt, nàng không tin nàng không sánh bằng thẳng ngu Y Lai này, cũng không tin Lâm Sát sẽ chọn Y Lai. Nàng hít sâu một hơi, nở ra một nụ cười, thay đổi ngữ điệu: “Y Lai, cậu đến tìm Lâm tiên sinh có gì không?”

“Tôi là trợ lý của Lâm tiên sinh, đương nhiên là tới đi làm rồi.” Y Lai vẻ mặt thành thật nói.

Sắc mặt Ngư Thụy nhất thời thay đổi. Nàng cảm thấy chỉ cần người có tư duy bình thường một chút, giữa nàng cùng tên Y Lai khờ khạo này, đều sẽ chọn nàng làm trợ lý. Chỉ có Y Lai ngu xuẩn này mới tự tìm đến cửa rước lấy nhục. Ánh mắt nàng nhìn về phía Lâm Sát, rằng nhẹ nhàng cắn cắn môi, trong mắt trở nên thâm thúy: “Lâm tiên sinh...”

“Đi ra ngoài.” Lâm Sát chỉ nói hai chữ.

Ngư Thụy đột nhiên trợn mắt lên, trên mặt hiện ra vẻ khó tin. Một lúc sau nàng mới phản ứng được, móng tay cũng đã bấm nát thịt đến nơi.

Y Lai trực tiếp lướt qua nàng, đi tới trước mặt Lâm Sát. Ánh mắt Lâm Sát hoàn toàn phủ trên người Y Lai.

“Bệnh?” Lâm Sát hỏi.

Y Lai lắc đầu: “Không có, chỉ có chút không thoải mái.”

Ánh mắt Lâm Sát lóe lóe: “Nơi nào không thoải mái?”

Y Lai nói: “Bây giờ tốt rồi.”

Đôi mắt Lâm Sát bỗng trở nên sắc bén: “Y Lai.” Đây cũng không phải đơn giản chỉ là hai chữ, tựa hồ bao hàm thiên ngôn vạn ngữ.

Y Lai vẫn là bộ mặt không chút cảm xúc.

Ngư Thụy đứng ở nơi đó, bóng người nàng đột nhiên chấn động. Lâm Sát nhìn nàng, mắt lại lạnh đi mấy phần: “Đi ra ngoài!”

Ngữ điệu kia khiến cả người Ngư Thụy phát lạnh, nàng tựa như chạy trời chết, bước chân ngổn ngang chạy ra ngoài. Khi đã chạy được một đoạn khá xa, nàng dừng lại dưỡng khí một chút, sắc mặt đã kinh trắng nhợt. Nàng đứng một lúc, tiếp đó quay đầu, trong lòng vẫn còn sợ hãi liếc nhìn cửa phòng đóng chặt kia, mang theo không cam tâm cùng hoảng hốt. Nàng đã đánh giá thấp tính nết Lâm Sát, cũng đã quá xem nhẹ Y Lai. Nàng không cam lòng, thế nhưng không thể làm gì, chỉ có thể phẫn hận mà rời đi.

Trong phòng làm việc tràn ngập không khí quỷ dị.

Tính tình Lâm Sát biến đổi không ngừng, vô cùng nhuần nhuyễn, nhiệt độ trong mắt anh nhanh chóng rút đi. Đôi mắt nhìn về phía Y Lai một lần nữa lại trở nên lạnh lẽo: “Cậu thật ra là ai?”

“Tôi cho cậu một câu thẳng thắn.” Lâm Sát chống đầu, một lát sau lại đột nhiên nói, “Cậu không xứng với cái tên ”Y Lai” ”.

Y Lai mặt vẫn không chút cảm xúc.

Trước mặt Lâm Sát bày một xấp tài liệu, tay anh đưa đến xấp giấy kia, nhẹ nhàng cầm lên: “Cậu có một đứa con trai?”

Tay Y Lai theo bản năng mà nắm chặt một chút.

“Cậu có gì muốn nói không?” Lâm Sát hỏi.

“Ngài có việc gì cần tôi làm không?” Y Lai mặt không chút thay đổi nói, thực hiện trọng trách của một trợ lý a.

Lâm Sát lắc đầu: “Cậu có yêu cầu gì, có thể nói với tôi.”

Y Lai xoay người, bước ra khỏi văn phòng.

Lâm Sát ngồi dựa trên ghế, toàn thân đột nhiên thả lỏng. Nói là thả lỏng, không bằng nói là sự kìm nén trong lòng anh đã kinh không còn đi. Khi toàn bộ tư liệu của người kia đưa tới tay anh, Lâm Sát lật xem một chút cũng không bỏ sót. Sau đó lại nhìn thấy phản ứng của vị trợ lý kia thì liền sinh ra cả giác kì quái. Trong lòng Lâm Sát sinh ra một suy đoán tích cực nhưng vô cùng ngông cuồng. Suy nghĩ kia dần dần truyền vào tâm anh một dòng nước ấm, khiến cuộc sống âm u đầy tử khí rốt cuộc cũng có chút chờ mong.

Ánh mắt Lâm Sát đột nhiên sáng rực lên, thanh âm khàn khàn kìm nén: “Y Lai, là em phải không?”

Y Lai rời khỏi văn phòng Lâm Sát, đi xuống lầu dưới. Cậu vào thang máy, xuống tầng trệt. Thế nhưng thang máy không dừng lại ở tầng trệt, mà trực tiếp ở tầng tiếp theo liền dừng lại.

Y Lai đứng ở nơi đó, cửa thang máy mở ra, một cánh tay duỗi vào, nắm lấy cổ áo cậu kéo ra ngoài. Y Lai mặc dù bị kéo đi, thế nhưng lại không chút chật vật, sắc mặt cậu bình tĩnh, ánh mắt không chút gợn sóng. Cậu bị đẩy vào một gian phòng, người kia mới buông tay.

Y Lai tư thế đứng nghiêm, cậu đưa tay chỉnh chỉnh lại cổ áo mình.

La Đức mặt không biểu tình nhìn cậu, tựa hồ muốn xem thấu gương mặt, nhìn thấu tâm tư cậu. La Đức nhìn một hồi, mới nói: “Tôi đã xem thường cậu rồi nhỉ?”

Hành động này của hắn xuất phát từ Ngư Thụy. Ngư Thụy tìm đến hắn. La Đức không thích loại nữ nhân không biết tự lượng sức mình, chỉ biết vọng tưởng một bước lên trời, cho nên hắn đối Ngư Thụy không có chút đồng tình, chỉ thấy đáng đời. Sự chú ý của hắn rất nhanh đã đặt trên người tên Y Lai có thể làm cho Lâm Sát thay đổi này. Trong ấn tượng của hắn, Y Lai khô khan vô vị, căn bản không có năng lực làm trợ lý. Hắn đồng ý đem Y Lai sắp xếp đến chỗ Lâm Sát làm, chính là muốn biểu hiện bất mãn của bản thân. Hắn không nghĩ tới, Lâm Sát cư nhiên lại nhìn Y Lai bằng cặp mắt khác xưa.

La Đức thu hồi ánh mắt đang soi mói Y Lai, đem sự chú ý đặt lên xấp tài liệu trên tay. Tư liệu Ngư Thụy đưa cho Lâm Sát, cũng mang cho La Đức một phần. Phần tài liệu này Ngư Thụy xác thực đã đặt cả tâm tư vào, làm vô cùng tường tận.

Hàm hậu thành thật hiển nhiên không phải bộ mặt thật của Y Lai, La Đức tự xưng là thông minh, không nghĩ đến cư nhiên bị một tên tiểu tử lừa.

Tên tiểu tử... La Đức hơi ngẫm nghĩ, có năng lực đem chính mình nguy trang thành như vậy, có lẽ cũng không tầm thường. Trong khoảnh khắc đó, trong đầu La Đức đột nhiên nhớ đến một người. Đó là người hắn tâm tâm niệm niệm bấy lâu nay. Rõ ràng là hai người hoàn toàn khác nhau, hắn lại đem bọn họ xem là một, lẽ nào đây là giác quan thứ sáu trong truyền thuyết...

Nghĩ tới đây, tay La Đức đang cầm xấp tài liệu lại dùng thêm một chút lực. Ánh mắt hắn âm trầm, toàn thân căng thẳng, hiển nhiên là đang cố kìm nén.

Một lát sau, hắn ngẩng đầu lên: “Cậu ra ngoài. Không có tôi cho phép, cấm bước vào.”

Y Lai có chút không hiểu ra sao, cậu rõ ràng là bị La Đức lôi vào. Vậy mà vào miệng của hắn lại trở thành mình chính là người xông vào a. Y Lai cũng không nói nhiều, xoay người liền ra khỏi phòng làm việc.

Sau khi Y Lai rời đi, tâm tình đang bị đè nén của La Đức trực tiếp bùng phát: “Ma Đốn, chỗ nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất có phải không?”

“Bất luận em trốn ở đâu, tôi đều sẽ đem em đào lên...”

“Y Lai...”

La Đức vẫn đang lăm bằm lầu bầu. Nếu là người quen biết hắn, liền biết trong mắt hắn đang tỏa ra ánh sáng cuồng nhiệt, hiển nhiên là vì tìm được thứ mình muốn a.

Y Lai ra khỏi văn phòng La Đức, không có đi xuống lầu, mà lại trở về lầu trên. Cậu đến cửa phòng làm việc của Lâm Sát. Cửa đóng chặt, thế nhưng cậu là trợ lý, có quyền trực tiếp đi vào. Y Lai đẩy cửa ra.

Lâm Sát ngẩng đầu nhìn cậu. Lâm Sát yêu cầu rất khắt khe, vốn là ghét nhất loại hành vi này. Thế nhưng anh đối với vị trợ lý này lại đặc biệt khoan dung.

“Tôi muốn yêu cầu công ty đuổi việc mấy người.” Y Lai nói, tiếp đó nói ra mấy cái tên, trong đó tất nhiên có cả Ngư Thụy.

“Được.” Lâm Sát đáp ứng vô cùng quyết đoán.

“Ngài không hỏi tôi tại sao à?”

“Cậu nguyện ý nói tôi nghe không?”

“Vì bọn họ đều bắt nạt tôi.”

Cay nghiệt, vô liêm sỉ, chửi mắng cậu, bắt nạt cậu, Y Lai đều ghi ở trong lòng.

Xế chiều, tin tức phần lớn nhân viên bộ hành chính bị đuổi việc truyền ra. Bộ hành chính tổng cộng có hai mươi người, đến mười lăm người bị kỷ luật, nhẹ thì chuyển việc, nặng thì bị công ty đòi bồi thường. Công ty xử phạt như vậy nhìn như tùy hứng không có quy luật, thế nhưng dần dần liền có người nhận ra người bị chỉnh tằm nhất cũng chính là người đã bắt nạt Y Lai hăng nhất. Người kia đã từng đem mọi việc giao cho Y Lai làm thay, đồng thời còn đổ hết tội lỗi của mình lên đầu Y Lai.

Mọi người lúc này mới thấy lạnh cả sống lưng, lẽ nào Y Lai ngu ngốc kia cứ nhiên lọt vào mắt xanh tổng tài? Tất cả mọi người cũng không khỏi tỉnh trí, cố nhớ xem mình có làm chuyện xấu gì đối Y Lai hay không.

Thái độ của toàn bộ nhân viên công ty đối với Y Lai đều thay đổi. Ban đầu vốn là xem thường, hiện tại lại biến thành kính sợ, tránh né, còn có nịnh bợ nữa. Thế nhưng những biến chuyển này tựa hồ không chút ảnh hưởng tới cuộc sống của Y Lai. Vẫn mỗi ngày đúng giờ đi làm, sau khi tan việc lại bồi Ai Nhĩ Duy Tư.

Sinh hoạt Y Lai nhìn như bình thường, thế nhưng thân phận cùng cuộc sống trong quá khứ của cậu đang từng li từng tí bị đào lên. Tổng cộng có hai phe thế lực đang điều tra Y Lai. Bọn họ không có xung đột mâu thuẫn, có lúc còn trợ giúp lẫn nhau. Thế nhưng dù đã cố gắng rất lâu, tựa hồ chẳng có cái gì đột phá.

Một tháng sau, sự tình chuyển biến tốt đẹp. Một bức ảnh được phát hiện. Bức ảnh được nhìn thấy trên Internet. Trong ảnh là một lớn một nhỏ, tóc đỏ mắt xanh, tựa như được đúc ra từ một khuôn vậy.

Đứa bé kia chính là con trai Y Lai. Cả hai phe thế lực đều biết đến sự tồn tại của đứa nhỏ này. Bọn họ luôn cảm thấy đứa nhỏ này tương mạo cùng Y Lai có chút không đúng. Khi bức ảnh kia bị phát hiện, tất cả mọi người đột nhiên có cảm giác tỉnh ngộ.

Đây mới chính là cha của nhóc con kia. Nói cách khác, đây mới là hình dáng thật của Y Lai.

Bức ảnh này rất nhanh liền đến tay Lâm Sát. Lâm Sát nhìn thanh niên trong ảnh, đôi mắt đen nhất thời ửng đỏ.

Hiên Dư: Mọi người cho tui tham khảo ý kiến một chút với T.T

Thật sự là đạo này đang hoang mang vụ xưng hô lắm luôn. Truyện đang trong quá trình beta, tui đọc lại mấy chap đầu thấy kiểu gọi Y Lai là “y”, Lâm Sát là “hắn” rất hay ấy chứ, phù hợp với tính cách nhân vật. Y Lai hơi gian manh (đểu~) gọi “y” nghe hợp hơn “cậu”, “cậu” nghe hiền quá à T.T Vậy mấy cậu nghĩ tui có nên đổi ngược về kiểu “y-hắn”, hay đổi thành “cậu-anh” luôn????

Nói chung mấy bạn thấy cái nào hay hơn góp ý giúp mình nhé T.T xin cảm ơn

42. Chương 42: Câu Đố

Tóc đỏ mắt xanh, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, trên người thanh niên lộ ra một luồng khí tức ôn nhu. Lâm Sát chết trân nhìn chòng chọc cậu thanh niên trong ảnh. Trong khoảnh khắc ấy, hắn phẳng phát như xuyên về ba năm trước, vượt qua thời gian, vượt qua sinh tử, nhìn người kia đứng trước mặt mình. Lâm Sát khẩn thiết nắm chặt bức ảnh kia, hai tay không khỏi run rẩy. Một lát sau, hắn lại đột nhiên cười to, dáng vẻ điên cuồng ma mị khiến cho người ta sợ hãi.

Cùng tên, cùng tương mạo, trên đời này không có chuyện trùng hợp đến như vậy. Lâm Sát theo bản năng mong chờ một lễ kết hôn tuyệt vời.

Hóa ra là em...

Quả nhiên là em...

Chỉ cần em còn sống là tốt rồi.

Ánh mắt Lâm Sát trở nên ôn nhu. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt quen thuộc trong ảnh, dường như đã bị hăm sâu vào rồi.

Trong phòng ăn, cơ thể Y Lai căng cứng, tay lại theo bản năng run lên, khiến ly nước chanh trên tay ngã nghiêng, nước văng cả vào quần. Quần tây nhất thời lại có thêm một vệt nước.

“Ách, đại ca, cậu làm như sắp có tai vạ đến nơi ấy!” Tên mập một bên nhai thịt, một bên nhướng mi trừng mắt nói.

Ai Nhĩ Duy Tư cầm một cái khăn tay, đang giúp Y Lai ra sức chà chà. Tay Y Lai đặt trên đầu xù nhỏ của Ai Nhĩ Duy Tư, khoe miệng lộ ra một nụ cười thâm thúy: “Không hẳn là chuyện không tốt.”

Tay tên mập run lên: “Cậu đừng có cười kiểu khùng bỏ đó mà.”

Ai Nhĩ Duy Tư tò mò ngẩng mặt lên, liền nhìn thấy ba ba đẹp trai của nhóc cười rất ôn nhu, không có chút khùng bỏ nào như lời mập thúc nói cả. Đối với tốc độ trở mặt của Y Lai, Ai Nhĩ Duy Tư cũng đã quen. Hiện tại Y Lai mang một gương mặt bình thản không có gì lạ, thế nhưng Ai Nhĩ Duy Tư vẫn cứ thấy y thật soái a.

Tay Y Lai từ trên đầu Ai Nhĩ Duy Tư trượt xuống cổ nhóc, nhẹ nhàng vuốt ve. Ai Nhĩ Duy Tư sợ nhột, cười đến mắt cũng híp lại, sau đó lại đem đầu nhỏ chôn trên đùi Y Lai, khanh khách cười.

Một đám người đột nhiên từ cửa bước vào, đem bàn ăn của Y Lai vây ở giữa.

Tên mập tái mặt. Ai Nhĩ Duy Tư ngẩng đầu nhỏ tò mò nhìn mấy người này. Y Lai sắc mặt bất biến, bưng bát uy Ai Nhĩ Duy Tư ăn cơm.

Người cầm đầu trong đám người kia trực tiếp nhìn về phía Y Lai: “Tiên sinh, sếp của chúng tôi muốn gặp ngài.”

Động tác Y Lai cũng không dừng lại, thậm chí không ngẩng đầu liếc hán một cái.

Người phía sau hần ần ần có chút mất kiên nhẫn, tên cầm đầu đúng là kiên trì mười phần.

Chờ Ai Nhĩ Duy Tư ăn xong một bát cơm to, Y Lai mới nói: “Ai Nhĩ Duy Tư, cùng mập thúc trở về đi con.”

Lam quang trong mắt Ai Nhĩ Duy Tư thoáng hiện chút bất an.

“Hai vị cũng cùng đi một chuyến đi.” Tên cầm đầu nói.

“Mập, mang theo Ai Nhĩ Duy Tư quay về.” Y Lai ngử khí kiên định nói.

Tên mập vội vã từ trên ghế bò xuống, đem Ai Nhĩ Duy Tư ôm lên, liền đi ra ngoài.

Những người kia muốn ngăn, tên cầm đầu lại cản bọn họ.

Nhìn thấy tên mập đã mang Ai Nhĩ Duy Tư đi xa, Y Lai mới thu hồi ánh mắt, nhìn về phía những người kia: “Đi thôi.”

Y Lai hoàn toàn ko giống như người bị bức đi, mà như “Boss” vậy. Người kia rất nhanh đã phản ứng lại, hướng về Y Lai làm ra tư thế mời, mới miễn cưỡng tìm được một chút mặt mũi.

Y Lai nhanh chân bước ra ngoài, một chiếc phi hành khí đã sớm chờ sẵn. mọi người nhanh chân lên phi hành khí, còn một tên ngốc chậm chân, chỉ có thể nhào vào khoảng không.

Xét một vài phương diện mà nói, La Đức cũng là một người rất có tình thú. Phong cách trang trí phòng của hắn cùng bản thân hắn đều như nhau, muôn màu muôn vẻ. Nhà hắn có mười phòng, bên trong bày đủ loại dụng cụ “trợ hứng”*. Mỗi căn phòng đều khác nhau, đồng thời cũng chưa dùng qua lần nào. Hắn giao du với rất nhiều mỹ nhân, thế nhưng có thể khiến cho hắn dùng đến những thứ này thì lại chưa một ai làm được. Đây là lần đầu hắn vào gian phòng nhỏ này, đồng thời dự định đem toàn bộ mấy thứ này dùng hết.

(Dụng cụ trợ hứng*: Sextoys đó mấy má:>)

Nhìn căn phòng nơi mình sẽ âu yếm bảo bối, nghĩ tới những thứ này sẽ được dùng trên người ai, khóe miệng La Đức lộ ra một nụ cười hài lòng.

Thời điểm Y Lai vào phòng, La Đức hai chân tréo nguẩy đang ngồi trên ghế sa-lông. Tay phải hắn cầm một cái roi da, tay trái cầm một cái lọ, đang thưởng thức đến cao hứng. La Đức mặc áo bành tô, trên người lại lộ ra vẻ lưu manh, chân chính là mặt người dạ thú.

“Chúng ta lại gặp nhau. Đây chính là duyên phận a.” La Đức chống cằm, đôi mắt dính lên trên người Y Lai, đại trai vô cùng. Hắn không nghĩ tới, Ma Đồn cứ nhiên lại ẩn thân ngay bên cạnh mình, hơn nữa lại nguy trang thành một người không chút đặc sắc, ai gặp cũng không gây ấn tượng trong lòng nổi.

Ma Đồn giả hoạt lại biến thành Y Lai vụng về. Nhận ra điều này khiến La Đức cảm thấy vô cùng thú vị.

“Thảm thật!” Y Lai nói.

La Đức càng thêm hưng phấn: “Bảo bối, mau lại đây.”

Y Lai đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Mắt La Đức híp lại: “Bảo bối, từ ngày em từ trên du thuyền nhảy xuống, tôi thời thời khắc khắc đều nhớ em. Không nhìn thấy tôi vì em mà chuẩn bị lễ vật sao? Mấy thứ này sẽ khiến em sướng chết a.”

Y Lai vẫn thờ ơ không động lòng.

Ánh mắt Y Lai rõ ràng là cứng ngắc vô vị, thậm chí còn có chút lạnh lẽo. Thế nhưng ánh mắt kia lại khiến La Đức thập phần hưng phấn. Một luồng nhiệt khí vọt lên trong người. Chỉ là bị nhìn thôi, cứ nhiên lại có cảm giác này.

La Đức đem vật trong tay ném qua một bên, khiếp sợ đứng dậy, đi về phía Y Lai. Một bên tự cời cà vạt chính mình. Hắn đưa tay ra, liền đem Y Lai ôm vào trong ngực. La Đức biết Ma Đồn vốn thủ đoạn, cho nên đã cải tạo lại căn nhà này. Đảm bảo Ma Đồn không cách nào vượt qua được mấy tầng rào chắn.

Y Lai cũng không chạy, thân thể vẫn đứng nghiêm.

“Anh sẽ hối hận.”

La Đức vẫn không để ý đến y. Hắn quay đầu lại, liền nhìn thấy lông mi Y Lai thật dài. Đây là một gương mặt phổ thông, bình thường đến không thể bình thường hơn. Thế nhưng đối với khuôn mặt này, La Đức không khỏi nghĩ đến thanh niên trong ảnh kia. Nam nhân tóc đỏ mắt xanh, da dẻ trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, môi đỏ tươi, xinh đẹp như thiên thần hạ phàm nơi trần thế. Thân thể La Đức đột nhiên cứng ngắc, vì hắn cảm giác được trái tim mình kịch liệt nảy lên. Hắn biết thứ đạo tặc Ma Đồn đã đánh cắp thì tuyệt đối không trả, cho dù là chân tâm. Thế nhưng, dù biết trước mắt là vực sâu vạn trượng, hắn lại vì việc nghĩa chẳng từ nan cứ bước đến.

La Đức miễn cưỡng ổn định tinh thần. Rất nhanh, tâm tình của hắn lại tốt lên. Nếu không có được tâm của Ma Đồn, vậy hắn ít nhất cũng phải có được thân thể kia.

La Đức đem y đẩy ngã lên giường. Y Lai nằm ở nơi đó, trong tay cũng có một cái roi da. Cái roi kia chính là cái mà lúc trước La Đức cầm.

Y Lai nhìn chằm chằm La Đức, trên mặt lộ xuất một nụ cười. Nụ cười kia khiến cho khuôn mặt vốn phổ biến lại trở nên yêu diễm lạ kỳ: “Hay là chúng ta cùng chơi một trò thú vị đi?”

Đầu La Đức “Oanh” một tiếng, liền cứ mơ mơ hồ hồ mà đáp ứng.

Bất luận là thân phận, địa vị hay quyền thế, Lâm Sát đều cao hơn La Đức trăm bậc. Thế nhưng Phong Thần tinh là địa bàn của La Đức. Cho nên bọn họ là cùng lúc nhận được bức ảnh kia, đồng thời có cùng suy đoán. Nhưng mà cuối cùng vẫn là La Đức mang Y Lai đi trước. Thời điểm Lâm Sát chạy đến phòng ăn, bên trong đã kinh hoàn toàn không còn bóng dáng quen thuộc kia.

Lâm Sát bức thiết muốn gặp người kia, muốn xác nhận cái hy vọng mong manh kia, cho nên đã bắt đầu tìm kiếm điên cuồng. Trong mắt người ngoài hẳn lúc nào cũng là người nắm quyền gia tộc trầm ổn uy nghiêm, thật ra lúc này hẳn chẳng khác gì kẻ điên.

Hắn đem toàn bộ phòng ăn điều tra qua một lần, rốt cuộc cũng tìm được manh mối. Tiếp đó theo dấu người đã mang Y Lai đi, rất nhanh liền biết Y Lai đang ở đâu.

Hắn như điên cuồng xông tới trước nhà La Đức. Hệ thống an ninh phức tạp đem Lâm Sát ngăn ở bên ngoài. Mắt hắn đỏ lên, đầu nhanh chóng suy nghĩ, dùng tốc độ nhanh nhất có thể giải mã, cuối cùng trực tiếp đẩy cửa vào, tiến vào phòng La Đức.

Thế nhưng thời điểm khi thấy tình cảnh trong phòng, đầu óc Lâm Sát “Ầm” một tiếng nổ tung. Một trận khí huyết dâng lên, hết thảy lý trí đều biến mất, chỉ có đôi mắt đỏ tươi như pha tạp huyết tinh nhìn chằm chằm hai người trên giường.

Tình cảnh trên giường là như vậy, những thứ lẽ ra nên dùng trên người Y Lai lại toàn bộ dùng trên người La Đức. La Đức trần truồng nửa người trên, hai tay bị trói lại, trên người đầy vết xanh xanh tím tím, thế nhưng trên mặt hắn không có chút thống khổ, trái lại còn có loại thần thái si mê. Y Lai quần áo chỉnh tề, một tay cầm roi da, một tay khoát lên người La Đức, giữa hai người có loại thân mật khó tả.

Chỉ cần có chút hiểu biết liền biết đã xảy ra chuyện gì. Lâm Sát đứng nghiêm, thân thể cứng ngắc, hai tay nắm thành quyền. Tiếng chốt cửa vang vọng, ở nơi yên tĩnh này lại vang lên thật chói tai.

Trong mắt Lâm Sát chỉ có sát ý.

La Đức hoàn hồn. Hắn có cảm giác sau một khắc, Lâm Sát sẽ xông đến giết hai người bọn họ. Đương nhiên La Đức cũng không biết nguyên nhân tại sao Lâm Sát muốn giết bọn hắn. Hắn đã sớm công khai việc mình muốn Ma Đốn. Tuy rằng lần này hắn không có báo cho Lâm Sát, thế nhưng vậy cũng không đủ để trở thành lý do Lâm Sát muốn giết hắn. Hay là Lâm Sát nghĩ mình làm vậy là ném đi thể diện gia tộc Wilson? Nghĩ đến dáng dấp hiện tại của chính mình, La Đức mặt dày cũng nhận không nổi đổ mắt. Có điều tính ra đây cũng là chuyện riêng của mình, Lâm Sát căn bản quản không được.

Đương nhiên, đem tất cả suy đoán quảng đẳng sau gáy, hiện tại quan trọng nhất chính là đối mặt với Lâm Sát đang cuồng nộ kia. La Đức nhìn Y Lai một chút, Y Lai vẫn là dáng vẻ mặt không biểu cảm. Nhưng mà La Đức tay nhanh hơn não đã làm ra quyết định, thân thể bay đến, đem Y Lai bảo vệ ở sau lưng.

Nhưng mà hành động của hắn càng khiến Lâm Sát tức giận. Lâm Sát thở hổn hển đi tới trước mặt bọn họ, thân thể La Đức vô cùng cường tráng lại bị một tay hắn ném bay ra ngoài.

La Đức ngã trên mặt đất, hoa mắt choáng đầu, thân thể đau nhức, suy nghĩ đầu tiên của hắn lại là: “Xong đời Ma Đốn rồi!” Hắn nhin đau đứng dậy, thời điểm muốn chạy đến cứu Ma Đốn, lại nhìn thấy một màn làm hắn trợn trắng mắt.

Lâm Sát không có giết Y Lai, cũng không có đánh y, mà là quỳ gối trước mặt y.

Mà người kia, vẫn duy trì tư thế cũ ngồi ở trên giường, mặt không chút cảm xúc, thờ ơ không động lòng, tựa hồ người thừa kế gia tộc lớn nhất Đế Quốc quỳ trước mặt y cũng không tính là chuyện gì quan trọng.

Trong nháy mắt đó, La Đức ý thức được giữa hai người bọn họ tựa hồ đã phát sinh chuyện gì đó mà hắn không biết, liên quan đến tình cảm, liên quan đến sinh mệnh, thậm chí là so với hắn tưởng tượng còn muốn mật mù hơn... Gút mắc thật lớn a.

Một khắc đó, La Đức đột nhiên nghĩ, này còn không bằng Lâm Sát trực tiếp giết chết người kia.

Hiên Dư: Mình đã tham khảo ý kiến của khá nhiều bạn, và bản thân mình cũng thấy cách gọi Y Lai - Lâm Sát là y và hắn hay hơn. Nên từ chương này trở đi, mình sẽ đổi lại cách gọi cũ nhé: “> Còn xưng hô giữa Y Lai và Lâm Sát mình vẫn giữ là “Tôi - em”, “Tôi - anh”. Các chương đã đăng trước mình sẽ tranh thủ sửa lại từng cái. Rất xin lỗi về sự bất tiện không đáng có này. Mình hứa sẽ không tái phạm và sẽ sửa lỗi đầy đủ 0.0

43. Chương 43: Mục Đích

Thân phận nam nhân có thể dùng từ “cao quý” cùng “uy nghiêm” để diễn tả, nam nhân hỉ nộ vô thường, tính tình biến hóa khôn lường. Thế nhưng hiện tại, người đàn ông này cứ nhiên lại quỳ trước mặt y.

Thanh âm Lâm Sát khàn khàn: “Y Lai, xin lỗi...”

Ánh mắt Y Lai rơi trên người nam nhân, lại không có bất cứ biểu cảm nào. Nam nhân mặc tây trang màu đen, quần áo có chút ngổn ngang, tóc rối, thế nhưng gương mặt kia vẫn giữ được vẻ tuấn lãng.

Ánh mắt Lâm Sát chăm chú nhìn Y Lai. Vui sướng, đau thương, thống khổ... mọi loại tâm tình đan dệt.

Đây rõ ràng chỉ là một gương mặt xa lạ, thế nhưng thời điểm Y Lai nhìn hắn, liền cảm thấy như từng chiếc gai sắc nhọn đang đâm vào trong lòng, khiến y vô cùng đau đớn. Y Lai nhấn nháy cảm giác ruột quặn lên, ép buộc chính mình nhìn chằm chằm Lâm Sát.

Y là nhược điểm của Lâm Sát, thế nhưng Lâm Sát không thể trở thành nhược điểm của y được, bằng không y liền thua...

Hai phút sau, y mới thu hồi ánh mắt, tiếp đó ung dung thông thả mang giày vào, đi ra ngoài cửa. Lâm Sát cũng đứng dậy, bám theo sau lưng y. Hai người ra khỏi nhà La Đức, đi qua thật nhiều con phố. Lâm Sát bước đi cùng Y Lai, một chút cũng không dư, một tí cũng không thừa, hai người vẫn duy trì khoảng cách hai bước chân.

“Anh tại sao không quỳ tiếp đi?” Y Lai đột nhiên hỏi.

“Nếu như em thích.” Lâm Sát híp mắt nói.

Trên đường phố người đến người đi, ngày hôm nay nếu Lâm Sát hướng y quỳ xuống, thì ngày mai, toàn bộ Đế Quốc đều sẽ biết. Bởi vì tính chất công việc, Y Lai không muốn bại lộ trước nhiều người.

Y Lai không để ý đến hắn, lên một chiếc xe bay công cộng. Lâm Sát cũng đi theo, khấn trương ngồi sát bên y.

“Anh vẫn muốn theo tôi sao?” Y Lai hỏi.

Lâm Sát không nói gì, thế nhưng vẻ mặt của hắn đã trả lời Y Lai.

Lâm Sát làm sao rời đi được? Hắn ngơ ngơ ngác ngác chỉ có một mình... Nhiều đêm đột nhiên tỉnh lại, cũng chỉ có một mình... Cảm giác cô độc kia ám ảnh giấc mơ của hắn... Bây giờ, hắn sao có thể buông tay đây?

Y Lai trở về nhà, y vừa đến, cổng đã tự mở ra. Đầu nhỏ Ai Nhĩ Duy Tư ló ra ngoài, tiếp đó đôi chân ngắn ngủn chạy thật nhanh nhào vào lồng ngực Y Lai. Nhóc con lăn lộn trong ngực baba, sau đó liếc trộm người phía sau y.

Ánh mắt Lâm Sát rơi trên người Ai Nhĩ Duy Tư. Nhìn bản sao thu nhỏ kia của Y Lai, ánh mắt hắn trở nên phức tạp. Sinh ra trong bối cảnh phức tạp như vậy, Lâm Sát đối với tình thân trước giờ không có khái niệm gì. Cho nên khi biết Y Lai có con trai của hắn, tâm tình hắn cũng không có chút gì dậy sóng. Hắn thích nhóc con kia, cũng là bởi vì đó là con Y Lai, mà không phải vì tình phụ tử. Mà lúc này, nhìn tiểu gia hỏa xuất hiện trước mặt hắn, thời điểm đôi mắt xanh lam nhìn hắn, trong lòng Lâm Sát dấy lên một loại cảm giác xa lạ. Hắn rất muốn ôm lấy đứa bé này. Lâm Sát nghĩ như vậy, liền đi về phía trước, tiếp đó hướng về tiểu bảo bảo đuổi ra hai tay.

Ai Nhĩ Duy Tư đưa đôi tay béo múp trắng mịn vuốt ve bàn tay Lâm Sát. Lâm Sát nháy nháy mười phần, giọng ôn hòa cực kỳ nói: “Bố là bố con.”

Ai Nhĩ Duy Tư đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó ôm bụng nhỏ cười: “Baba lúc đi cùng mập thục, có người ngăn cháu lại bảo ông ấy là bố cháu, mập thục liền bảo hắn là người điên. Vậy chú cũng điên hả?”

Lông mày Lâm Sát nhăn tít lại.

Thời điểm Lâm Sát nói ra câu này, Y Lai cũng sửng sốt một chút, sau đó nói: “Ai Nhĩ Duy Tư chỉ có một người cha!” Y nói xong lại ôm Ai Nhĩ Duy Tư trực tiếp đi vào nhà.

Y Lai muốn đóng cửa, tay Lâm Sát liền chặn lại. hai người giằng co.

“Anh muốn gì?” Y Lai nghiêm giọng.

“Y Lai, tôi đã tìm em rất lâu...” Lâm Sát nhìn y.

“Tôi không quen biết anh!” Y Lai thờ ơ không động lòng.

Sắc mặt Lâm Sát nháy mắt thay đổi. Hắn nghĩ đến, Y Lai căn bản không nhớ rõ hắn. Năm đó y yêu hắn đến như vậy, hiện tại lại đem hắn quên sạch. Trong cuộc sống của y, căn bản không còn bóng dáng hắn nữa...

Lâm Sát hít một hơi thật sâu, đè xuống phiền não trong lòng: “Không, chúng ta có quen biết. Thế nhưng em đã quên.”

“Quên chính là không quen biết.”

“Tôi có thể nói cho em.” Lâm Sát nói.

“Nếu đã quên thì chắc chẳng phải chuyện gì quan trọng, nên tôi cũng không muốn biết.”

Lâm Sát ghen nói không nên lời. Hắn nhẹ buông tay, Y Lai liền đóng cửa lại.

Một cánh cửa, đem hai người cách biệt nơi hai thế giới.

Lâm Sát không có rời đi, cứ đứng ở đó, mắt chăm chú nhìn chằm chằm cánh cửa kia.

Bên trong, Y Lai vừa đem Ai Nhĩ Duy Tư thả xuống, tên mập liền bát quái* đi tới: “Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Ai bắt cậu đi thế? Là hắn sao? Hắn tại sao lại đem cậu thả về?”

(Bát quái*:Tám chuyện:>)

“Không phải. Không biết.” Y Lai nhăn mũi đáp. Tâm tình y có chút buồn bực.

Ánh mắt tên mập soi mói: “Đại ca à, cậu nhớ ra chuyện gì à?”

Y Lai nhìn về phía tên mập, ánh mắt trở nên cực kỳ sắc bén: “Mập, ngươi biết chuyện gì đó đúng không?”

Tên mập liền vội vàng lắc đầu, cái đầu to gât gât như đánh trống. Phủ nhận càng khẩn trương càng khả nghi.

Y Lai biết tên mập này là người của Nặc Mạn Đại Đế, hắn chỉ tuân theo lệnh của Nặc Mạn, chuyện Nặc Mạn không muốn y biết, tên mập tuyệt đối sẽ không nói.

Y Lai nghĩ ngợi, y biết gương mặt này là nhược điểm của Lâm Sát, cho nên cố tình khiến bức ảnh kia lộ ra ngoài. Lâm Sát quả nhiên không làm y thất vọng, rất nhanh đã phát hiện. thế nhưng loại người chìm đắm trong quyền lực như Lâm Sát luôn cực kỳ nhạy cảm cùng gian xảo, không dễ bị lừa chút nào. Y Lai đã nghĩ đến rất nhiều phương án phòng khi Lâm Sát hoài nghi, y không nghĩ tới mọi chuyện lại thuận lợi như vậy. Có thể khiến Lâm Sát không chút nghi ngờ như vậy, chỉ có khả năng còn có chân tướng gì đó.

Chân tướng... Sắc mặt Y Lai có chút khó coi, y chỉ muốn đạt được mục đích của mình, chưa bao giờ nghĩ sẽ hãm sâu vào chuyện này. Trong lòng Y Lai bất an, ánh mắt rơi trên người Ai Nhĩ Duy Tư. Tiểu gia hỏa đang ngồi trên sa-lông chơi đồ chơi, cảm nhận được ánh mắt baba đang nhìn mình, cũng ngẩng đầu lên nhìn Y Lai. Nhìn nhóc con tóc đỏ mắt xanh, đáng đáp không khác gì mình, Y Lai mới thở phào nhẹ nhõm, bắt an trong lòng dịu xuống một chút.

Hoàng hôn dần buông, tên mập nhìn ra cửa nói: “Đại ca, người kia vẫn đứng đó a.”

Y Lai chỉ cho hắn một cái lườm.

“Hắc hắc~ Đại ca, cậu nếu nói muốn vấy hỏa diễm, có khi nào hắn không chút do dự dâng lên không a?!”

Ánh mắt Y Lai lạnh xuống. tên mập ý thức được mình có chút lảm lời, vội vã im miệng.

Lâm Sát tựa hồ quyết tâm, vẫn muốn theo Y Lai. Y không ra ngoài, Lâm Sát liền đứng trấn ở cửa. Y vừa ra ngoài, Lâm Sát liền mặt dày bám theo.

“Người nắm quyền gia tộc lớn nhất Đế Quốc chẳng khác chú cún leo đèo sau lưng mình, nghĩ đến mà thấy buồn cười.” Y Lai nở nụ cười trào phúng nói, Lâm Sát chỉ là khản trương mím môi, cũng không có phản bác, giống như đang dung túng cho lão bà vậy.

Hành vi điên cuồng của Lâm Sát truyền đến tai La Đức. mấy ngày nay hắn cuồng cuồng điều tra chuyện của Lâm Sát. Toàn Đế Quốc có lời đồn, người Lâm Sát yêu chính là Cơ giáp chi thần A Thụy Tư. Thế nhưng ba năm trước, A Thụy Tư tỉnh lại, Lâm Sát cùng y cũng chẳng xảy ra chuyện gì. Hơn nữa, vào đúng ba năm trước, tính tình Lâm Sát đại biến, giống như bị chuyện gì vô cùng trọng đại đả kích. Cho nên, đây tuyệt đối không phải là vì A Thụy Tư. Đương nhiên, những lời này cũng chỉ là suy nghĩ của La Đức, hợp lý trên phương diện điều tra, thế nhưng không có gì chứng thực.

Cuối cùng, căn cứ vào kết quả điều tra của thư ký, La Đức dựa vào bộ não siêu ảo tưởng của mình nghĩ ra một số việc. Lâm Sát có một người tình đặc biệt, người kia đương nhiên không phải A Thụy Tư. Người kia vào ba năm trước xảy ra chuyện, cho nên tính tình Lâm Sát mới thay đổi kinh hồn như thế. Mà tên Y Lai có thể làm cho Lâm Sát thất thố, chắc chắn cùng người kia có quan hệ.

Nói trắng ra, chính là Y Lai nguy trang thành vị người tình kia của Lâm Sát. Đây cũng không phải chuyện gì kinh hãi, bởi vì hắn rất rõ khả năng cải trang của đạo tặc Ma Đốn, đặc biệt là lần này, y lại còn tìm đến nhược điểm Lâm Sát.

Đối với suy đoán này, La Đức cảm thấy hết sức hài lòng. Còn nguyên nhân cụ thể, có lẽ là do Y Lai và Lâm Sát có chuyện gì đó không nói ra được. Cho dù La Đức không muốn thừa nhận, thế nhưng sự thực chứng minh, công tử phong lưu hắn đã hãm sâu vào rồi.

Thời điểm La Đức xuất hiện trước mặt Lâm Sát, Lâm Sát không trừng mắt nhìn hắn. Lâm Sát không nghĩ đến, hắn cư nhiên còn dám xuất hiện?!

La Đức đứng cách Lâm Sát hai bước, hai nam nhân cao to hiện tại trấn thủ trước cửa nhà Y Lai, như hai vị môn thần* ấy.

(Môn thần*: Thần giữ cửa:>)

“Y không phải người anh muốn tìm. Y là đạo tặc Ma Đốn!” La Đức nhanh chóng nói, “Anh hiện tại bị y nắm được nhược điểm rồi. Y chỉ đùa giỡn anh thôi! Y muốn giáp hỏa diễm. Tất cả những gì y làm là vì giáp hỏa diễm. Anh có thể không tin em, thế nhưng sự thật sẽ chứng minh tất cả.”

La Đức nói một câu, mặt Lâm Sát đen thêm một phần. sắc mặt Lâm Sát càng âm u, La Đức càng thấy sáng khoái.

“Lâm Sát, chúng ta đều bị y lừa. Đến lúc y lấy đi hỏa diễm giáp, anh sẽ biết chuyện em nói là thật hay giả.” La Đức còn rất nhiều lời muốn nói, thế nhưng không cách nào tiếp tục mở miệng được. Bởi vì Lâm Sát đã một quyền đánh hắn, trực tiếp nện vào miệng hắn. Lực bộc phát rất mạnh, La Đức rơi hai cái răng cửa tại chỗ. Hắn từ trước giờ đều rất chú trọng hình tượng, bây giờ chỉ có thể bưng mồm bỏ chạy.

“Ách! Lão đại, hai người bọn họ vì cậu mà đánh nhau rồi!” Tên mập hưng phấn nói.

Y Lai ngồi trên ghế sa-lông, một tay chống đầu, có chút buồn ngủ.

“Y Lai, cậu có phải là bị mộng xuân không? Tinh thần sao lại kém như thế?”

Y Lai xác thực nằm mơ. Nội dung giấc mơ lung ta lung tung, đôi lúc thoáng hiện một đoạn ký ức ngắn kỳ quái. Thế nhưng sau khi tỉnh lại, cái gì cũng không nhớ được. Những giấc mơ kiểu thế này, tựa hồ xuất hiện từ mấy ngày trước.

Y Lai buồn bực vô cùng.

Y nhìn lịch, đã qua năm ngày rồi. Năm ngày này, chỉ cần y đi ra cửa, là có thể nhìn thấy Lâm Sát. Nhìn quá nhiều, có khi nhắm mắt lại vẫn thấy gương mặt Lâm Sát. Còn nữa, có khi nào người trong giấc mơ cũng là hắn? Y Lai không muốn đi ngủ mà cũng gặp hắn a.

Y Lai trực tiếp kéo cửa ra.

Trong mắt Lâm Sát lóe ra một tia sáng kinh hãi, nhưng nháy mắt liền biến mất.

“Tôi muốn giáp hỏa diễm.” Y Lai gọn gàng dứt khoát nói.

Ánh sáng trong mắt Lâm Sát tàn lụi, ánh mắt tối đi.

Lời nói của La Đức tựa như một câu thần chú, ở bên tai hắn không ngừng vang lên.

Y là đạo tặc Ma Đốn!...

Tất cả những gì y làm là vì giáp hỏa diễm...

Đến lúc y lấy đi hỏa diễm giáp, anh sẽ biết chuyện em nói là thật hay giả...

Hiên Dư: Chờい đầu -- tui lại thất hứa rồi T.T Xin lỗi mấy bồ nhiều nha!!!

À có ai biết Tiết Chi Khiêm không??? Có ai nghe bài “Diễn viên” của ổng chưa?!? Mới gặp yêu luôn <>

44. Chương 44: Hỏa Diễm

Hai tay Lâm Sát nắm thành quyền, nơi cổ họng đắng vô cùng.

Y Lai là Ma Đốn. Thế nhưng, Y Lai vẫn là Y Lai.

Y Lai vốn là hài tử được sủng ái nhất nhà Niết Phổ Đốn, thế nhưng lại phải chịu huấn luyện từ nhỏ, sau đó lại trở thành nam sủng của hoàng đế, chịu hết mọi lời chỉ trích ở Đế Quốc. Hiện tại, y lại trở thành đạo tặc, vô số lần vào sinh ra tử, đắc tội mấy đại gia tộc ở Phong Thần tinh, sơ sẩy một chút liền chỉ có một con đường chết.

Một chuyện lại một chuyện, một lần lại một lần hồi sinh, tất cả đều chỉ vì một âm mưu, đều vì dã tâm của người đứng đầu Đế Quốc kia. Mà Y Lai, chỉ là một con cờ trong tay hắn.

Y Lai muốn giáp hỏa diễm, là bởi vì “người kia” muốn.

Lâm Sát biết, Y Lai yêu hắn. Thế nhưng bây giờ gặp lại, Y Lai chỉ còn cần lợi ích từ trên người hắn.

Nhận thức được điều này khiến cho lòng hắn nhuệ đau, nhưng hắn có thể thế nào đây? Hắn muốn làm. Chỉ cần là điều Y Lai muốn, hắn đều nguyện ý dâng tặng.

“Y Lai, tôi có chuyện muốn nói với em.” Lâm Sát nói.

Ánh mắt Y Lai dán lên người hắn: “Nói xong anh có đưa tôi giáp hỏa diễm không?”

Lâm Sát gật đầu: “Có.”

Nơi đàm luận đương nhiên không phải trong nhà Y Lai, mà là đến văn phòng Lâm Sát. Hai người ngồi mặt đối mặt, không khí có chút âm u, Lâm Sát rót cho y một cốc nước nóng, thân sĩ* mà sẵn sàng.

(Thân sĩ*: kiểu như manly, ga lăng á:D)

Y Lai cũng không chút cảm kích. Từ đầu tới cuối, y chưa từng chạm qua cốc nước kia.

Lâm Sát mở miệng trước: “Y Lai, tôi có bốn chuyện muốn nói. Chuyện thứ nhất, tôi không biết gia tộc Niết Phổ Đốn cùng Hoàng Tộc có lập khế ước gì không, cho nên mới giao em cho hoàng đế? Thứ hai, phạm là khế ước, đều có thể giải trừ, tôi sẽ giúp em. Thứ ba, người nhà em kỳ thực đều rất nhớ em. Bọn họ vì cái chết của em mà thống khổ không thể tả, A Thụy Tư vẫn đang tìm em. Thứ tư, tôi muốn nói chuyện quá khứ của tôi và em.”

Y Lai sắc mặt trầm tĩnh, ngữ khí bình thản đáp: “Chuyện thứ nhất là chuyện của tôi, không tiện nói cùng anh. Thứ hai, tôi không cần anh giúp. Thứ ba, tôi cùng gia tộc Niết Phổ Đốn từ lâu đã không còn quan hệ. Thứ tư, tôi không có quan hệ gì với anh hết.”

Tuy rằng đã quen, thế nhưng một Y Lai xa cách, một Y Lai rũ sạch quan hệ như thế này, lại khiến cho hấn thống khổ tới cùng: “Y Lai, em quên, cũng không có nghĩa là chúng ta không có quan hệ. Ai Nhĩ Duy Tư là con của chúng ta.”

Y Lai cười lạnh một tiếng: “Anh nói Ai Nhĩ Duy Tư là con trai anh thì nó chính là con trai anh sao? Anh sinh nó hay anh nuôi nó?”

Lâm Sát nhất thời có chút cứng họng, trầm mặc một hồi mới nói: “Anh cung cấp gen.”

Y Lai cười nhạt: “Gen không có giá trị a.”

Lâm Sát cảm thấy không thể tiếp tục cùng Y Lai thảo luận vấn đề này được nữa, hấn cần thay đổi chiến thuật.

“Giáp hỏa diễm ở đảo Hải Na. Rồng Hỏa Diễm là một loài dã thú vô cùng xảo hoạt hung tàn, tôi chỉ có thể đem bọn nó nhốt ở đây thôi, cũng không có cách nào bắt được chúng nó.”

Y Lai cũng không có hi vọng Lâm Sát có thể gỡ vảy giáp hỏa diễm xuống mà hai tay dang lên. Lâm Sát là thương nhân, sẽ không lấy tính mạng mình ra mạo hiểm.

“Anh chỉ cần cấp tôi quyền hạn ra vào đảo Hải Na.” Y Lai nói.

“Đương nhiên, thế nhưng em nhất định phải đáp ứng tôi một điều kiện.” Lâm Sát nói.

Quả nhiên tên gian thương này chỉ biết quyền lợi tốt nhất cho bản thân mà, Y Lai chờ hấn ra điều kiện.

“Tôi muốn đi cùng em.” Lâm Sát nói.

Trên mặt Y Lai lộ ra vẻ kinh ngạc, một lúc sau mới nói: “Anh muốn cùng chịu chết, tùy anh thôi.”

Lâm Sát nói một câu lăng mạn sắc mùi máu me: “Cùng em ở trong bụng rồng, cũng coi như hợp táng.”

Lâm Sát trời sinh không có tế bào hài hước, cho nên Y Lai cảm thấy câu nói này chẳng có chút gì khôi hài.

Hai ngày sau.

Hai nam nhân cùng nhau đứng cạnh biển, ánh mắt Y Lai rơi trên biển rộng bao la, ánh mắt Lâm Sát lại rơi trên người Y Lai.

Y Lai một thân trang phục đen, mang một cái ba lô, vô cùng nhẹ nhàng gọn gàng, đối với mấy chuyện này đã quen thuộc vô cùng. Y Lai đã kinh khôi phục hình dáng nguyên bản, tóc đỏ mắt xanh, ngũ quan tinh xảo, sắc môi đỏ hồng, trên mặt là vẻ vô cảm.

“Sao thuyền vẫn chưa đến?”, y cau mày hỏi.

Lâm Sát nhìn đồng hồ: “Sắp rồi.”

“Sao không dùng phi cơ đi?” Y Lai tiếp tục hỏi. Đi thuyền đến đảo Hải Na phải mất mấy ngày, mà phi cơ lại chỉ cần mấy tiếng.

“Phi cơ sẽ nhiễu điện từ, rồng Hỏa Diễm rất thông minh, chúng nó sẽ phát hiện.” Lâm Sát nói.

Mười phút sau, một chiếc thuyền xa hoa neo trước mặt bọn họ. Y Lai cùng Lâm Sát bước lên thuyền. Chiếc thuyền này so với chiếc du thuyền lần trước y giả trang quý tộc còn muốn lộng lẫy hơn. Nếu như chỉ nhìn thuyền, Y Lai còn tưởng mình đang đi nghỉ phép.

Trên thuyền lớn ngoại trừ thuyền trưởng cùng vài thủy thủ, chỉ có hai người Y Lai và Lâm Sát. Hơn nữa tất cả thủy thủ đều tập trung ăn ngủ ở một chỗ, bình thường căn bản không chạm mặt, cho nên trên thuyền giống như chỉ có hai người bọn họ vậy.

Hơn nữa thuyền lớn như vậy, Lâm Sát lại chỉ một mực đòi ở phòng sát vách y. Y Lai biết ý đồ Lâm Sát, nhưng hiện tại y có việc cầu hấn giúp, cho nên cũng ngầm đồng ý những hành vi này.

“Có phải em tìm được giáp hỏa diễm thì Nặc Mạn Đại Đế sẽ giải trừ khế ước không?” Lâm Sắt nói.

Người này có tầm nhìn thật đáng sợ.

Y Lai cảm thấy Lâm Sắt rất đáng sợ. Hắn từ những tin tức rải rác vậy mà lại chấp vá ra chân tướng.

Y Lai căn bản không có khả năng đáp trả hắn, trực tiếp đi về phòng, dùng sức đóng cửa lại.

Lâm Sắt đứng trước cửa, nhìn cánh cửa khấn trương đóng chặt kia, mắt lộ ra trầm tư.

Con người không bao giờ hài lòng với hiện tại. Lâm Sắt vốn chỉ cần Y Lai còn sống là tốt rồi. Chờ đến khi biết Y Lai còn sống, hắn lại muốn giữ lấy y.

Hắn muốn tiếp xúc với Y Lai thật nhiều. Thế nhưng tiếp xúc càng nhiều, hắn mới biết Y Lai có bao nhiêu căm ghét hắn.

Chỉ là hắn làm quá nhiều chuyện sai lầm, đã thương tổn Y Lai quá sâu đậm, khoảng cách giữa bọn họ quá xa, Y Lai theo bản năng mà hận hắn, hắn làm sao có thể khiến cho y tiếp nhận hắn đây?

Lâm Sắt nhăn mày thật chặt, bởi vì phát hiện ra câu hỏi này vô cùng khó trả lời. Thời gian là phương thuốc chữa thương tốt nhất, thế nhưng Y Lai sẽ không cho hắn quá nhiều thời gian.

Làm thế nào mới có thể đem thời gian hai người ở cạnh nhau sử dụng một cách tốt nhất đây?

Thời điểm Y Lai lần nữa mở cửa, liền thấy một vị ôn thần đứng chờ sẵn. Lâm Sắt mặc thường phục tông đen, đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

“Anh tại sao lại đứng đây?” Y Lai hỏi.

“Trên thuyền có thích khách, để đảm bảo sự an toàn cho em, tôi sẽ thủ ở đây.” Lâm Sắt nghiêm túc nói.

Toàn bộ khoang thuyền cũng chỉ có hai người bọn họ. Nếu như nói thật sự có thích khách, cũng chỉ có người trước mặt. Cái cơ này buồn cười như vậy mà Lâm Sắt cũng có thể trịnh trọng nói ra, Y Lai lại nhịn xuống cảm giác kích động muốn vạch trần hắn. Y Lai không muốn cùng Lâm Sắt có bất cứ liên hệ gì, cách tốt nhất chính là bỏ ngoài tai.

Trên mặt Lâm Sắt lộ xuất biểu tình thất vọng.

Hai ngày sau, thuyền rút cuộc cũng cập bờ. Lâm Sắt cùng Y Lai rời thuyền, ngay khi Lâm Sắt ảo tưởng sẽ có khoảng thời gian chỉ có hai người để hắn hảo hảo chiều cổ Y Lai, dùng một cái, một bóng người xuất hiện.

Đây là nhân vật có thể khiến Lâm Sắt khắc sâu trong tim, đương nhiên là ghét muốn vỡ tim rồi. Nếu như có thể, hắn cầu cả đời cũng đừng gặp lại tên này.

Y Lai cũng nhìn thấy người kia, mặt vô biểu tình của y có chút dao động.

“Hạ Diễm, sao anh lại ở đây?” Ánh mắt Y Lai nhìn về phía chiếc thuyền, “Anh đột nhập lên thuyền theo chúng tôi đến đây phải không?”

Da mặt Lâm Sắt run lên, trong lòng bốc mùi dấm chua nồng nặc. Y Lai quên hắn, thế mà lại nhớ Hạ Diễm. Tuy rằng tất cả chuyện này đều do một tay hắn mà tạo thành.

Hiên Dư: Chương này ngắn:>> Diễm kute sắp lên sà n 0.0

45. Chương 45: Mồi Nhử

Hạ Diễm diện một thân áo đen, tóc cắt trọc, mặc áo chắn gió. Hắn nhìn Y Lai, lúc cười lên tỏa ra hào quang sáng chói.

“Đúng thế!” Hạ Diễm nói.

(*: Ai không nhớ thì để tui nhắc cho: “> Chương trước bạn Y Lai hỏi Hạ Diễm là: ”Anh đột nhập lên thuyền theo chúng tôi đến đây phải không?“, cái anh Diễm trả lời: ”Đúng thế!“>)

Sắc mặt Lâm Sát có chút khó coi, hắn vốn cho rằng chỉ có hắn cùng Y Lai trên khoang thuyền, lại không nghĩ đến còn chứa thêm một tên tình địch.

Y Lai căn bản không chú ý tới sắc mặt của hắn, mà tiếp tục hỏi Hạ Diễm: “Anh vì sao lại ở đây?”

“Tôi nhận được một bức thư.”

“Thư gì?”

Hạ Diễm đi đến phía trước hai người, đi tới bên cạnh Y Lai, lấy quang não ra, mở email đưa cho Y Lai xem.

Trong thư chỉ đơn giản vài chữ: “Muốn tìm y thì đến đảo Hải Na.”

Lâm Sát vốn rất ghét việc nhìn trộm, vậy mà ánh mắt lơ đãng đảo qua, đem những nội dung kia ghi nhớ thật tốt.

Hắn là ai? Ai đã nói cho Hạ Diễm biết?

Lâm Sát khẩn trương nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của con sói Hạ Diễm đang dính trên người Y Lai, liền đoán được đáp án, biết được đáp án càng khiến sắc mặt Lâm Sát thêm khó coi.

Là ai đem hành tung của Y Lai tiết lộ cho Hạ Diễm? Trong đầu Lâm Sát điểm qua mấy cái tên, âm thầm cắn răng.

“Hạ Diễm, anh biết bọn tôi đến đảo Hải Na là vì cái gì không?” Lâm Sát hỏi.

Lâm Sát là đang cố ý gây xích mích. Bọn họ đến đây là vì giáp hỏa diễm, trước đây Y Lai tiếp cận Hạ Diễm cũng là vì giáp hỏa diễm, đây là cái gai trong mắt bọn họ.

“Giáp hỏa diễm.” Ngữ khí Hạ Diễm rất nhạt, Lâm Sát có chút thất vọng.

Hạ Diễm nói với Y Lai: “Tôi đối với hỏa diễm rất quen thuộc, tôi có thể giúp em.”

Mặt Lâm Sát trở nên cứng ngắc, đứng ở nơi đó không nhúc nhích, cũng không nói lời nào.

Ánh mắt Y Lai rơi trên người Lâm Sát, nhắc nhở: “Chúng ta nên đi vào thôi.”

Muốn tiến vào đảo cần gia tộc Wilson trao quyền, nếu không sẽ bị hệ thống an ninh công kích.

Lâm Sát nhìn Hạ Diễm: “Tôi chỉ có quyền hạn cho hai người vào thôi.”

Hạ Diễm lộ ra nụ cười cả lơ phát phơ: “Tôi cùng Y Lai, vừa vặn đủ hai người.”

Lâm Sát mặt tối sầm nhìn Hạ Diễm, Hạ Diễm cũng không nhún nhường chút nào, hai người liền giằng co như vậy.

Y Lai đi thẳng đến cổng lớn đảo Hải Na.

Lâm Sát vội vã đi theo, Hạ Diễm theo sát phía sau, cơ bản là không hề có ý định rời đi.

Luận về trình độ mặt dày, Lâm Sát còn kém xa Hạ Diễm tí tắp cơ

~Lâm Sát mở cổng, Hạ Diễm liền trở thành một cái bóng đèn to bự, đứng giữa Y Lai và Lâm Sát.

Ở đảo Hải Na có một căn cứ vốn để nhốt rồng Hỏa Diễm, ngoại trừ vòng bảo hộ bao ngoài cổng, bên trong còn có một lớp bảo hộ nữa. Tiến vào bên trong căn cứ này sẽ an toàn, Hạ Diễm vẫn luôn bám sát bên người Y Lai.

“Y Lai, tôi nợ em một lời xin lỗi.” Hạ Diễm nói.

Những chuyện ở Hải Thần tình đối với Y Lai mà nói chính là chuyện cả đời. Lúc ấy, Y Lai đã tưởng rằng cuộc cũng có một người cho y tin tưởng. Thế nhưng sự thật đã khiến y tỉnh ngộ, trên đời này, chỉ có thể tin tưởng chính mình.

“Anh không có lỗi.” Y Lai nói.

Hạ Diễm lộ ra một nụ cười khổ. Câu nói này của Y Lai rõ sạch quan hệ của bọn họ, bọn họ chỉ là qua lại vì lợi ích cá nhân.

Mặt Lâm Sát liền tươi lên, lúc hắn bước đi cố ý đi gần Y Lai một chút, thân thể hắn cùng thân thể Y Lai “vô tình” đụng đụng chạm chạm. Y Lai cũng không nói gì, chỉ là kéo dài khoảng cách với hắn, vì vậy mà khoảng cách giữa y với Hạ Diễm liền trở nên gần hơn.

Lâm Sát đột nhiên cảm thấy mình giống như thằng ngu ấy.

Nửa giờ sau, ba người đã đến căn cứ, cả ba đều bỏ ba-lô xuống.

Lâm Sát đem một cây súng ống đưa cho Y Lai: “Giáp hỏa diễm rất cứng, rồng Hỏa Diễm toàn thân bao trùm vậy cứng, ngoại trừ gậy. Nhưng diện tích gậy cực kỳ nhỏ. Đây là thuốc mê, bắn phải trúng, nếu không nó sẽ tức giận. Rồng Hỏa Diễm mà đã cuồng bạo thì lực sát thương vô cùng lớn, rất có thể sẽ phá tan cả hệ thống an ninh, đi ra biển. Sau khi nó xuống được biển rồi, hậu quả không ai lường được, thế nhưng có một điều tất yếu, chính là lúc đó chúng ta đừng mơ lấy được giáp hỏa diễm.” Ánh mắt Lâm Sát đảo qua Hạ Diễm, không quên dả kích hắn: “Trừ khi một người nguyện ý dâng xác lên miệng nó.”

Hạ Diễm cùng Y Lai đều tự động lơ câu nói sau cùng của hắn.

Y Lai có rất nhiều tư liệu liên quan tới rồng Hỏa Diễm, thế nhưng vẫn kém xa Lâm Sát. Rồng Hỏa Diễm bị nhốt trên đảo này đã mấy chục năm, đây lại là vùng đất thuộc quyền của Lâm Sát. Lâm Sát là người tận mắt quan sát, kiến thức đương nhiên so với Y Lai hơn gấp bội. Y Lai chăm chú lắng nghe hắn phân tích, đồng thời ghi nhớ thật kỹ.

“Tôi nghĩ chúng ta tốt nhất nên tản ra. Như vậy cho dù gây mê thất bại, rồng Hỏa Diễm cũng chỉ chú ý tới một người.” Lâm Sát nói.

“Bị con rồng đó xả giận kết cục sẽ thế nào?” Y Lai hỏi.

Lâm Sát kéo kéo khoe miệng, hắn vốn là muốn làm ra một vẻ mặt khùng bố, thế nhưng hiển nhiên không làm được: “Có thể bị nó một cước giẫm nát, bị nó nuốt vào bụng, nói chung không tránh khỏi máu thịt tung tóe.”

Y Lai nắm chặt súng trong tay: “Tôi đi.”

Lâm Sát lại từ trong túi đeo lấy ra một khẩu súng: “Súng của em chỉ là súng kích thích, có thể phun sương gây tê, thế nhưng không thể làm nó ngất đi được. Cái này mới đúng.”

Y Lai hướng về Lâm Sát chìa tay ra.

“Tôi đã từng huấn luyện gây tê rồng Hỏa Diễm, mười phát trúng năm. Nhưng đến nay vẫn chưa thực chiến lần nào.” Lâm Sát nói.

Y Lai đột nhiên có chút không dễ chịu. Trong trí nhớ của y không có người này, tuy rằng y căm ghét Lâm Sát, cảm thấy con người Lâm Sát thật chương mất, thế nhưng lại không muốn kẻ đáng ghét này lại vì mình mà liều mạng.

“Y Lai, em là đang lo cho tôi sao?” Lâm Sát thấy Y Lai chần chừ.

Sắc mặt Y Lai nghiêm lại, phải đặt lợi ích lên trên hết, để Lâm Sát đi kỳ thực là lựa chọn tốt nhất. Qua nhiều năm như vậy, để đạt được mục đích của mình, y không từ một thủ đoạn nào, làm sao lại quan tâm sinh mạng của người khác?

Y Lai buộc trái tim chính mình nghiêm túc lại.

“Vậy chúng tôi chờ tin tốt của anh.” Hạ Diễm này giờ bị xa lánh lên tiếng.

Lâm Sát căn bản không để ý tới hắn.

Ba người tán tốc tiến hành trang bị hành lý, trên người chỉ mang những vũ khí giản dị đi vào trong.

Nhờ có bản đồ của Lâm Sát, mọi người rất nhanh đã tìm được nơi rồng Hỏa Diễm đang ở. Có tổng cộng ba con rồng, hai đực một cái, một nhà ba người a. Hỏa Diễm cái so với đực còn to lớn hơn, tính cách cũng càng thêm hung hăng, cho nên bọn họ chọn một con đực nhỏ tuổi. Bọn họ không cách nào đối phó với ba con rồng một lúc được, cho nên phải chờ đến lúc bọn nó tách ra.

Có rất nhiều cách để tách chúng nó ra, ví như dùng đồ ăn làm mồi dụ, ví như thay đổi khí trời,.. Thế nhưng rồng Hỏa Diễm là loài vật vô cùng thông minh, những điều này sẽ khiến chúng nó hoài nghi.

Cuối cùng, bọn họ quyết định sẽ không làm gì, cứ ẩn núp bên hồ mà bọn chúng thường đến uống nước chờ thời cơ.

Y Lai cùng Hạ Diễm mai phục sau một tảng đá lớn, mà Lâm Sát thì đứng sát bên hồ cách họ ba cây số. Khí tức trên người bọn họ rất nhanh đã hòa hợp với mùi bùn đất nơi đây. Đây cũng là chuyện trong kế hoạch. Rồng hỏa diễm quá xảo hoạt, rất dễ dàng ngửi ra “mùi lạ” trên người họ.

Bọn họ không nghĩ tới, chờ đợi rồng rã một ngày một đêm, Lâm Sát vẫn duy trì một tư thế, cả người đều như dung hòa vào núi rừng. Nhưng thật ra hắn có chút không tập trung, tâm tư hoàn toàn đặt ở nơi khác. Hắn không nên để Y Lai ở chung với Hạ Diễm, mà chính mình lại chọn việc khổ cực đến thế này. Hạ Diễm quá ranh ma, một ngày một đêm, bọn họ không biết đã làm cái gì rồi*. Lâm Sát trước giờ tâm tình nội liễm, xưa nay không biết làm thế nào để dỗ một người vui, đặc biệt là đối với một người đã bị mình thương tổn quá nhiều.

(*Nói thật ta cũng mong chúng nó làm cái gì đó đi cho con dân có xôi thịt ăn =.,=)

Điều duy nhất Lâm Sát biết chính là cấp cho y mọi thứ y muốn. tất nhiên cũng phải cho y biết hắn vì y đã làm những chuyện gì. Lâm Sát dùng óc thương nhân áp dụng vào việc này, một mặt là hắn muốn giúp Y Lai, một mặt là hắn muốn khiến cho y cảm động. tuy rằng khả năng xảy ra về sau không lớn lắm, thế nhưng hắn chỉ có thể đánh cược thôi.

Thân thể Lâm Sát đột nhiên căng thẳng, tâm tư đang bay bổng cũng trở nên tập trung. Trong không khí tựa hồ tràn ngập sát khí, mặt đất cứng rắn dậy lên tiếng ầm ầm.

Rồng Hỏa Diễm đến rồi, lại còn đến có một con.

Nếu như đúng là con mà bọn họ đã nhắm tới, như vậy hắn nhất định phải lập tức hành động.

Lâm Sát nắm chặt súng trong tay, lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi. Hai phút sau, một bóng dáng cao to xuất hiện trước mặt hắn. Dã thú to lớn cao bằng mấy tầng lầu, chậm chậm kéo bước chân nặng nề, chậm rãi hướng về phía hắn mà đi tới.

Ánh mắt Lâm Sát bao trùm lên vảy giáp bạch kim, chính là loại họ cần. Ánh mắt Lâm Sát sắc như chó sói, nhìn chăm chăm con rồng trước mắt, tiếp đó lia mắt đến cổ của nó.

Khi quan sát rõ cổ con rồng kia, sắc mặt Lâm Sát đột nhiên có chút khó coi. Lúc này, trong đầu Lâm Sát đột nhiên hiện ra một bức thư. Có người gửi mail đến quang não hắn, đọc xong bức thư kia, mắt lại tối thêm vài phần.

Y Lai cùng Hạ Diễm sóng vai nằm trên đất, mắt Y Lai nhìn thẳng phía trước, Hạ Diễm thì lại nhìn chăm chăm Y Lai. Hạ Diễm cảm nhận dc, Y Lai đã thay đổi. Ba năm trước, Y Lai mặc dù chỉ là dịch dung, thế nhưng trong lòng y vẫn có hy vọng, vẫn ước mơ... Mà Y Lai này đây, càng giống như thứ vũ khí sắc bén, cả người toàn khí lạnh.

Hắn vốn đã có thể bảo bọc y, không để cho y phải biến thành thứ vũ khí vô tình như vậy... Đáng tiếc, chung quy kế hoạch của hắn đã phá vỡ cơ hội này mất rồi.

Y Lai thay đổi, cũng mang theo một góc trong tim Hạ Diễm...

“Đến rồi!” Hạ Diễm đột nhiên nói.

Y Lai cũng đã chú ý này giờ, y hơi khản trương mím mím môi, vẻ mặt lại không chút thay đổi, tay cầm súng khế siết chặt, y căng thẳng.

Bọn họ chỉ chờ tới lúc thành công gây mê, liền sẽ lập tức xông lên.

Thế nhưng từng giây từng phút trôi qua, chỉ lệnh vẫn như cũ không phát đến, sắc mặt y đã có chút khó coi. “Gáy của rồng Hỏa Diễm cũng có vảy giáp. Lúc nó công kích sẽ rướn cổ lên, mới lộ ra phần da thịt nhỏ không có vảy.” Hạ Diễm nói, “Lâm Sát vô cùng hiểu rõ rồng Hỏa Diễm, chắc hẳn cũng sẽ biết chuyện này.”

Vậy muốn gây mê rồng Hỏa Diễm, đầu tiên phải chọc cho nó điên đã.

Hs liên tục nhìn chăm chăm y, tất nhiên thấy sắc mặt y biến đổi, trong lòng có chút thất vọng, có chút bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Thân thể Y Lai nhúc nhích một chút. Thời điểm Y Lai đứng dậy Hạ Diễm nghĩ rằng y sẽ chạy đi cứu Lâm Sát, đột nhiên thân thể y lại mềm nhũn, nhẹ nhàng nằm sấp trên đất.

”Lâm Sát sống hay chết, liên quan gì đến tôi?

Hiên Dư: Sau một kì thi chết tiệt thì tui đã trở lại:>> Nhớ mấy câu quá a...

46. Chương 46: Thành Quả

Hạ Diễm không nói gì, cũng không nhúc nhích, im lặng làm “anh em tốt” mà lắng nghe.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Y Lai càng lúc càng nhăn mặt, tay không ngừng siết chặt súng. Không gian thật yên tĩnh, y nghe rất rõ tiếng tim mình đập, càng ngày càng nhanh.

Rồng Hỏa Diễm chỉ có thời điểm bạo phát mới rướn cổ lên, lộ ra phần da thịt nhỏ không vảy kia.

Lâm Sát nhanh chóng động não, tiêu hóa hàm nghĩa câu nói này.

Con rồng trước mặt hắn toàn thân bao trùm vảy, hoàn toàn không có chút lợi thể cho hắn. Muốn khiến rồng Hỏa Diễm công kích, nhất định phải có mồi dụ. Mà hiện tại, con mồi duy nhất chính là hắn.

Dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự bạo phát của một con rồng?

Trong đầu hắn đang tấn tốc cân nhắc chuyện lợi hại thiệt hơn, đột nhiên lại nhớ đến khuôn mặt của Y Lai. Ba năm qua, hắn đã chịu đủ cảnh phải ngơ ngác đơn độc một mình. Hắn là thương nhân, Y Lai đối với hắn mà nói chính là lợi ích lớn nhất.

Thân thể Lâm Sát đột nhiên nhảy lên, con rồng kia chậm rãi dừng bước. Nó mở to mắt nhìn chăm chăm Lâm Sát, cũng không phải ánh mắt nhìn con mồi, mà là tò mò.

Lâm Sát hi vọng đánh nhanh thắng nhanh, cho nên hướng con rồng kia bắn một phát. Quả nhiên đạn mê bị đám vảy giáp cản lại. Lâm Sát đang cố ý chọc giận nó. Quả nhiên, một khắc sau con rồng đục này liền chạy tới, từ trên cao nhìn xuống Lâm Sát.

Lâm Sát toàn thân đều căng cứng, thân thể chậm rãi hội tụ sức mạnh, hắn chờ đến lúc rồng Hỏa Diễm tấn công sẽ đối phó. Nhưng mà từng giây từng phút trôi qua, nó vẫn đứng đó không nhúc nhích, ngược lại như một đứa nhỏ hiếu kỳ, lẳng lặng quan sát Lâm Sát.

Rồng Hỏa Diễm là một loại sinh vật cực kỳ gian manh, Lâm Sát không dám thả lỏng cảnh giác. Hắn cầm lấy súng, lại hướng nó bắn thêm một phát. Nó đuổi đuôi ra, phúi phúi chỗ vừa bị Lâm Sát bắn, vẫn như cũ không tức giận.

Lâm Sát có chút không hiểu cái con điên này đang muốn làm gì....

Lâm Sát thăm dò chân trước của nó. Tiếp đó hắn liền nhìn thấy con Hỏa Diễm kia dùng đuôi sượt sượt chân của mình. Lâm Sát đối con rồng kia làm ra bộ mặt hung tợn, đột nhiên nó đứng lên bằng hai chân, dùng hai chân trước che mặt lại.

Con người cũng có người khôn kẻ ngốc, rồng cũng vậy. Lâm Sát cảm thấy con này đích thị chính là loại nào tàn kia. Nhưng mà đối với kẻ điên, hẳn càng không thể đối phó a.

Ngay khi Lâm Sát định rời đi chọn con khác, con rồng kia đột nhiên nhào tới, đè Lâm Sát ở dưới thân. (--)

Y Lai cùng Hạ Diễm đứng lúc chạy đến liền nhìn thấy một màn như vậy, thân thể to lớn của con rồng kia đè trên người Lâm Sát, giương cái miệng lớn như chậu máu, tựa hồ một giây sau sẽ cắn đứt đầu Lâm Sát vậy.

Hô hấp Y Lai nháy mắt có chút ngưng trệ, trong đầu y đột nhiên hiện lên rất nhiều viễn cảnh. Mỗi thước phim đều là gương mặt Lâm Sát, lạnh lùng, tức giận, ôn nhu, còn có tràn ngập từ tính...

Y Lai biết, Lâm Sát nói không sai, bọn họ đúng là có quen biết.

Thân thể Y Lai nhanh nhẹn, hành động trước cả suy nghĩ, thân thủ tấn tốc chạy đến. Con rồng này không chỉ có chút ngốc, còn bị nhan khổng*, cặp mắt khổng lồ kia rất nhanh đã bị Y Lai hấp dẫn. nó từ từ thả con mồi trong tay xuống, hướng về phía Y Lai mà nhào tới.

(Nhan khổng*: Bị sắc đẹp thu hút á. Kiểu như thấy người đẹp là mắt hồn luôn:>>)

Y Lai nhìn thấy rồng Hỏa Diễm hướng mình đánh tới, tốc độ của y rất nhanh, thế nhưng con rồng kia lại đi trước một bước. Thời điểm y tưởng rằng mình sẽ thành đồng bùn nhão thì đột nhiên có một cánh tay kéo y lại, nhanh chóng lôi y sang một bên. Con rồng bị mất đà té nhào sang một phía, lăn lộn trên đất một vòng, tiếp đó nhanh chóng bò lên, song trong mắt lại lóe ra tia kích động.

Y Lai cảm giác được lưng mình đang tựa vào một lồng ngực cứng rắn, đôi tay mạnh mẽ khẽ ôm y thật chặt. Bọn họ ôm lấy nhau, tựa như một quả cầu. Y muốn tránh đi, thế nhưng vào khoảnh khắc sinh tử thế này, chỉ có thể nhịn xuống. Y sẽ không lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn, bởi vì y không muốn chết.

Rồng Hỏa Diễm vọt tới, Lâm Sát ôm Y Lai nhanh chóng chạy đi, lại tránh được một đợt công kích. Đây là một trò đuổi bắt, thế nhưng kẻ đuổi thì thể lực có dùng mãi cũng không hết, còn người chạy thì đã sớm mất dần sức lực. Y Lai nghe thấy tiếng Lâm Sát thở dốc, y vừa muốn nói chuyện, Lâm Sát đột nhiên đem y đặt dưới thân, gấp gáp phun ra hai chữ: “Giả chết!”

Giả chết đối với Y Lai mà nói cũng không khó, y theo bản năng kiềm hãm hô hấp, thân thể không nhúc nhích. Chờ sau khi y làm ra hành động này, y liền có chút ảo não, y vì sao lại nghe lời Lâm Sát a?

Hạ Diễm đứng một bên, đem hết tất cả nhìn đến rõ ràng, trên thân rồng Hỏa Diễm cũng không có sát khí. Trong mắt hẳn có chút thất vọng, tại sao Lâm Sát lại không bị con rồng kia một cước giẫm chết a?

Ánh mắt hắn rơi trên cổ rồng. chân trước nó đang lặn qua lộn lại hai người kia, thời điểm thấy bọn họ từ đầu đến cuối không chút phản ứng, liền cũng không còn hứng thú. Ánh mắt nó rơi trên người Hạ Diễm, nháy mắt lại trở nên hưng phấn.

Hạ Diễm: “...”

Hạ Diễm cũng nằm trên đất, giả chết... Con rồng lặn lặn Hạ Diễm mấy vòng, sau đó liền cong đuôi rời đi.

Y Lai cảm giác được rồng Hỏa Diễm đã rời đi, liền khiếp sợ đẩy Lâm Sát ra. Trải qua trận đả vật vừa rồi, trên người y ngón gang không thể tả, vô cùng chặt vật.

Y Lai nhìn Lâm Sát: “Nơi này thuộc quyền sở hữu của anh, nói đi, con rồng kia rốt cuộc bị cái gì?”

Lâm Sát nghiêm túc nói: “Đầu óc có vấn đề.”

“Làm sao bây giờ?” Y Lai cau mày, “Ra tay với hai con còn lại?”

Lâm Sát suy nghĩ một chút: “Tôi lại thấy đối phó con này rất an toàn đấy chứ.”

Con rồng này thật sự có bệnh, thế nhưng đối với món đồ chơi của mình lại cẩn thận từng li từng tí một. Cho dù đang bắt giữ bọn họ, vẫn luôn khống chế lực đạo, không đem bọn họ đè chết.

Y Lai cau mày.

Ánh mắt Lâm Sát vẫn rơi trên gương mặt y, không nhìn được đưa tay ra vuốt ve vàng trán y, ngữ khí đau lòng nói: “Đừng nhúu mày.”

Y Lai nhìn không được gạt tay hẳn ra.

Lâm Sát đột nhiên nghĩ tới điều gì, đôi mắt lạnh lẽo bỗng xuất hiện một vết ý cười: ” Y Lai, em là đang lo lắng cho tôi sao? Cho nên mới chạy đến đây, còn cứu tôi khỏi con rồng kia.” Chẳng biết Lâm Sát cố ý hay vô tình liếc Hạ Diễm một cái, giống như đang thị uy cùng khoe khoang, ” Cho dù em biết có thể sẽ mất mạng.”

Y Lai cười nhạo một tiếng:” Thời gian của tôi rất quý giá.” Cho nên y không có thời gian cùng Lâm Sát nói chuyện yêu đương.

Biểu hiện Lâm Sát càng nhu hòa:” Tôi sẽ cho em một câu trả lời thỏa mãn, nhanh thôi.”

Tập đoàn của Lâm Sát có một đội chuyên nghiên cứu rồng Hỏa Diễm. Hắn đem tình trạng con rồng này gửi đến những người kia, hy vọng bọn họ nhanh chóng đưa ra sách lược đối phó. Biệt đội chuyên nghiệp kia cũng không khiến hắn thất vọng. Chỉ sau hai giờ bọn họ liền đưa ra biện pháp giải quyết.

Nó là một loại rồng Hỏa Diễm đặc biệt, bởi vì trước đây không có người nào tiếp xúc với nó, cho nên không biết bản tính của nó. Căn cứ vào tư liệu Lâm Sát cung cấp bọn họ phân tích ra con Hỏa Diễm này tính cách vốn dịu hiền, thế nhưng lại có bản tính rất trẻ con. Muốn có được vảy giáp của con rồng này, nhất định phải cùng nó chơi đến hài lòng, thì nó sẽ lộ xuất nhược điểm.

Lâm Sát đem những tài liệu này nói cho Y Lai cùng Hạ Diễm. Ánh mắt hai người đều có chút quái dị, bởi một con rồng chơi đùa?

Nhiệm vụ gian khổ này cuối cùng lại giao cho Lâm Sát

Ai cũng không tưởng tượng nổi, người nắm quyền đại gia tộc bậc nhất Đế Quốc lại đi bởi một con dã thú chơi đùa. Gương mặt Y Lai không chút biến đổi, thế nhưng trong lòng có loại tâm tư mờ mịt.

Y Lai không biết kế hoạch của Lâm Sát, thế nhưng y lại không muốn hỏi hắn, cho nên vẫn luôn kìm nén, kìm đến muốn phát hỏa. Lâm Sát chơi cùng con rồng, khiến nó lộ xuất phần da thịt không có vảy, Y Lai phụ trách tiêm thuốc mê, điều này cần năng lực xạ kích* vô cùng cao. Còn Hạ Diễm phụ trách lấy vảy rồng từ trên thân nó xuống.

(xạ kích*: bắn súng á)

Ba người phân công rõ ràng, điều duy nhất hiện tại chính là chờ con rồng ngu xuẩn kia xuất hiện.

Ba người liền ở đó chờ đợi. Lần thứ nhất là con rồng đực lớn xuất hiện, lần thứ hai là rồng cái, lần thứ ba là cả rồng đực lớn lẫn con nhỏ kia đồng thời ra khỏi hang. Đến lần thứ tư mới là con rồng nhỏ một mình đi đến, lúc này đã kinh là ba ngày sau.

Rồng nhỏ đối với nơi này có chút tưởng nhớ, đi đến đây bước chân liền chậm lại, cái đầu to lớn nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm một món đồ chơi. Đột nhiên cái đầu đang lung lay của nó chợt dừng lại, ánh mắt tập trung ở một chỗ, trong mắt đầy hưng phấn. Mắt nó nhìn về một phía, nói có một con sư tử oai phong lẫm liệt so với rồng Hỏa Diễm cao to tráng kiện, lộ ra tao nhã mà không mất đi oai phong.

Hỏa diễm vội vã chạy đến, cuồng dã liếm một phát lên người con hùng sư*, liếm đến nó một thân đầy nước. Hùng sư nhả nài không rời đi thế nhưng lông toàn thân đều dựng đứng giống như một con mèo lớn xù lông.

(Hùng sư*: Sư tử dũng mãnh:>>)

Nếu như không phải thời cơ chưa chín mùi, Hạ Diễm chắc sẽ cười thật to. Sư tử là hình thú của Lâm Sát, Lâm Sát cứ nhiên biến thành hình thú để bởi cho con rồng này vui vẻ. Y Lai cũng có chút không dễ chịu, thế nhưng, y trước sau vẫn tập trung chú ý, ánh mắt chăm chú nhìn cổ của nó chờ đợi thời cơ để tấn công.

Rồng Hỏa Diễm bắt đầu lăn “quả cầu lông”. Sư tử trên người dính đầy bùn đất sắp sửa biến thành một quả cầu xám xịt.

Rồng Hỏa Diễm cầm quả cầu lông lên, định chơi ném bóng.

Rồng Hỏa Diễm ôm hùng sư vào trong ngực, lại bắt đầu lè lưỡi liếm, sư tử rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ utesh nhẹp.

Trong mắt Y Lai đột nhiên lóe lên một tia sáng, ngón tay nhanh chóng kéo cò, đạn mê liên bắn ra ngoài, thẳng tắp ghim vào cổ Hỏa Diễm. Hai mươi giây sau, thân thể to lớn kia gục tại chỗ.

Dáng hình sư tử nhanh chóng biến mất, lúc Lâm Sát biến thân trở lại, hắn vẫn một thân âu phục giày da sang trọng.

Hạ Diễm nở nụ cười rất thiếu đánh.

Ánh mắt Lâm Sát rơi trên con rồng nằm trên mặt đất, lông mày nhú lại đầy sát khí. Hắn rất muốn đi tới, đem cái con điên kia đập cho chết!

Hạ Diễm tựa hồ đoán được suy nghĩ của hắn, nhìn có chút hả hê: “Nó xem anh như bạn tốt. Anh làm như vậy, nó sẽ rất buồn a.”

Sắc mặt Lâm Sát càng thêm khó coi.

Y Lai đem vảy giáp trên thân rồng gỡ xuống: “Chúng ta đi.”

“Đúng, nó chẳng mấy chốc sẽ tỉnh lại. Đến khi nhìn thấy con trai ngu xuẩn của mình, cặp đôi cha mẹ tảo bạo kia sẽ không bỏ qua cho chúng ta.”

Hiên Dư: Tổn của tui hơn 2000 từ mà chả có tí hường -- chúng bây mặc con rồng kia đi, đi làm chuyện vui vẻ chút không được sao? T.T

47. Chương 47: Thú Bông

Một chiếc phi cơ xuất phát từ đảo Hải Na. Đến thành Hải Na, ba nam nhân từ phi cơ bước xuống.

Hoàng hôn đã buông xuống, những người đi làm cũng đã yên ổn trong nhà, bốn phía thật yên tĩnh, thật an bình.

Y Lai ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy ngôi nhà mình trọ.

“Khi nào em quay lại Đế Quốc?” Lâm Sát hỏi.

Y Lai đã lấy được vảy giáp hỏa diễm, hoàn thành nhiệm vụ, tất nhiên phải về phục mệnh Nặc Mạn Đại Đế.

Y Lai giả vờ không nghe thấy, trực tiếp đi về phía nhà trọ.

Hạ Diễm cười trên sự đau khổ của người khác, lại liếc xéo Lâm Sát một chút, tiếp đó cố ý đứng thẳng người, sửa sang lại quần áo, lại hắng giọng, liền nhanh chóng bước tới, đi tới bên người Y Lai, cười nói: “Y Lai, không mời tôi vào ngồi một chút sao? Bận bịu mấy ngày, thật là có chút mệt mỏi.” Nói xong liền ngáp một cái.

Trong quá trình lấy giáp Hỏa Diễm, Hạ Diễm cũng không làm được gì lớn lao. Thế nhưng trên thực tế, ắt không thể thiếu hắn. Không có ai hiểu rõ về Hỏa Diễm hơn hắn. Nếu như không có hắn, Y Lai không thể lấy được vảy giáp hoàn chỉnh nguyên vẹn được.

Y mang ơn Hạ Diễm.

Y Lai gọi một cú điện thoại, tiếp đó nói với Hạ Diễm: “Cách đây năm km có một quán rượu, tôi đã đặt phòng rồi. Hai phút sau, khách sạn sẽ đến đây đón anh.”

Hạ Diễm nhất thời thở dài một hơi.

Hai người đàn ông liền cứ như vậy đứng nhìn Y Lai tiến vào nhà, tiếp đó bóng người y hoàn toàn biến mất.

Hai nam nhân nhìn nhau, trong mắt đều mang theo sự chán ghét.

“Mail về việc chỉ khi con rồng kia công kích thì mới lộ xuất nhược điểm là do cậu gửi cho tôi đúng không?” Lâm Sát hỏi.

Hạ Diễm không phủ nhận, thừa nhận rất tự nhiên: “Đúng.”

“Cậu muốn giết tôi?” mắt Lâm Sát hơi nheo lại.

Hạ Diễm liếc Lâm Sát một cái: “Chẳng phải anh vẫn sống rất tốt sao?”

“Cậu rất thất vọng?”

Hạ Diễm lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ: “Sao anh luôn nghĩ xấu về người khác như thế hả?”

“Bởi vì cậu chính là người như vậy.” Lâm Sát nghiêm mặt nói.

Hạ Diễm cảm thấy không thể nào tiếp tục nói chuyện với tên này nữa.

Lâm Sát nhìn lạnh lùng như khối băng, kỳ thực miệng lưỡi cũng rất bén nhọn.

Lâm Sát căn bản cũng không còn hứng thú tiếp tục, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào một nơi nào đó, chăm chú, chấp nhất. Nơi đó có ánh đèn rất sáng, có thể dễ dàng đoán được, đó là nơi Y Lai đang ở.

Đêm dần buông, trăng đã treo giữa không trung, bóng cây lay động, hai người nam nhân vẫn như cũ không định rời đi.

Đêm là lúc thích hợp để suy nghĩ. Hạ Diễm đột nhiên bắt đầu hồi tưởng mục đích đến đây của mình.

Khi biết Y Lai còn sống, đồng thời đang ở đảo Hải Na, hắn không chút suy nghĩ liền chạy đến. Trong lòng hắn ít nhiều vẫn có nhớ nhung. Đáng tiếc, sự thật trước mắt, Y Lai đối với hắn mà nói, là một giấc mơ vĩnh viễn không với tới được.

Có điều hắn vẫn muốn cảm tạ Y Lai, vì y đã xuất hiện, bất luận mục đích ban đầu của y là vì cái gì, thế nhưng chính y đã cứu rỗi hắn, giúp hắn thoát khỏi khoảng thời gian âm u đen tối kia.

Chỉ cần biết y còn sống là tốt rồi, còn thuận tiện thu hoạch được một chuyện ngoài ý muốn, đó chính là hắn biết Lâm Sát cũng sống không tốt.

Lâm Sát sống càng thảm, hắn càng vui vẻ.

“Anh định sẽ làm gì?” Hạ Diễm hỏi.

Thanh âm Lâm Sát kiên định: “Tôi sẽ không buông tay.”

“Không bằng tôi bày cho anh cách này nhé.”

Lâm Sát không để ý đến hắn, chủ ý của tình địch khăng định chẳng phải cái gì hay ho.

Hạ Diễm lẩm bẩm nói: “Hồi sáng lúc anh biến thành hình thú, tôi thấy Y Lai có vẻ rất thích dáng dấp đó của anh.”

Lâm Sát nghiêm mặt, chuyện lúc sáng là khoảnh khắc nhọ nhất cuộc đời hắn.

Hạ Diễm chậm rãi rời đi.

Trong đầu Lâm Sát không ngừng hiện ra câu nói kia của Hạ Diễm, trong mắt lóe ra tia lúng túng. Đối với dị nhân* mà nói, hình thú là trạng thái chiến đấu, là phong thái uy nghiêm, nếu như dùng chính hình thú của mình đến đồ lão bà thì...

(Dị nhân*: Những người có năng lực đặc biệt hoặc có hình thú á....)

Lâm Sát cảm thấy rất khó có thể tưởng tượng, thế nhưng hắn không còn cách nào khác a.

“Mặt trắng cong cong, chim nhỏ ngủ rồi, tiểu bảo bối, nhắm mắt lại nào...” Thanh âm Y Lai khàn khàn trầm lắng, thế nhưng nghe rất dễ chịu.

Ai Nhĩ Duy Tư nghe đến mê say, mắt hơi hơi nheo lại, đầu nhỏ cũng lắc lư theo, còn thấp giọng hừ hừ hát theo Y Lai.

Y Lai vốn là định hát ru tiểu bảo bối ngủ, thế nhưng càng hát, Ai Nhĩ Duy Tư càng phấn chấn.

Sắc mặt Y Lai không khỏi đen.

“Ai Nhĩ Duy Tư, con đi ngủ đi.” Y Lai nghiêm mặt nói.

Ai Nhĩ Duy Tư bĩu môi: “Baba, con đã năm ngày không được gặp baba rồi đó~”

Tiểu bảo bối nháy mắt, mắt xanh đậm lệ, vô cùng đáng thương. Y Lai biết mình có lỗi với vật nhỏ này, thời gian y dành cho nhóc con quá ít...

Y Lai đem Ai Nhĩ Duy Tư ôm vào trong ngực, tay phải nhẹ nhàng xoa đầu nhóc: “Sau này baba sẽ luôn bên cạnh con.”

Ai Nhĩ Duy Tư cười đến híp cả mắt.

Y Lai nhin không được hôn một cái lên gương mặt phúng phính của Ai Nhĩ Duy Tư: “Ai Nhĩ Duy Tư, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này.”

Ai Nhĩ Duy Tư lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ: “Chúng ta đi đâu?”

“Về Đế Quốc, đó là một hành tinh rất phồn hoa, có nhà cao thiết là cao, còn có người máy rất lợi hại, chương trình giáo dục cũng rất tốt.”

“Thế nhưng con rất thích ở đây...” Ai Nhĩ Duy Tư rầu rĩ nói.

“Con người không thể ở mãi một chỗ, sẽ phải lớn lên, càng đi đây đi đó nhiều, kiến thức càng rộng lớn.”

Ai Nhĩ Duy Tư gật gật đầu, thế nhưng dáng vẻ vẫn ủ rũ không vui.

Y Lai biết, nhóc con còn quá nhỏ.

“Baba có chuẩn bị cho con một món quà.” Y Lai nói.

Khí tức hậm hực trên người Ai Nhĩ Duy Tư nháy mắt biến mất, trở nên thật hưng phấn: “Baba, là quà gì vậy?”

“Thứ con thích nhất.”

“Thứ nhồi bông có lông nhung mềm mềm phải không?”

“Con yêu, ngủ đi, ngày mai là có thể thấy rồi.”

Ai Nhĩ Duy Tư tự ép mình đi ngủ.

Thời điểm Ai Nhĩ Duy Tư mở mắt thức dậy, trời đã sáng, thế nhưng có một cái bóng đen trên cửa sổ.

Nhóc con từ trên giường bò xuống, tiếp đó lặng lẽ đi tới trước cửa sổ, liền nhìn thấy một thân ảnh khổng lồ.

Đó là một sinh vật cả người đầy lông... Hơn nữa còn “sống”, cặp mắt kia còn có thể chuyển động. Ai Nhĩ Duy Tư dĩ nhiên nhìn không thấu ý tứ trong đôi mắt hoang của dã thú kia.

Ai Nhĩ Duy Tư đối diện sinh vật to lớn kia. Một lát sau đột nhiên bùng nổ rít lên một tiếng: “Cậu là thú bông sao? Cậu là món quà mà baba nói sẽ tặng tớ đúng không???”

Ai Nhĩ Duy Tư khó nén được hưng phấn. Đây nhất định là món quà baba tặng nhóc. Đây không chỉ là thú nhồi bông a, còn “sống” nữa a, hơn nữa còn đặc biệt to lớn!

Ai Nhĩ Duy Tư hưng phấn đến hôn mê luôn!!

Hùng sư theo bản năng lùi về sau một bước.

Hắn rất vui khi được vào căn nhà này, ngủ ở căn phòng cách vách Y Lai cũng không có tệ a.

Nhìn tiểu gia hỏa hưng phấn, trong lòng Lâm Sát sản sinh ra một loại tình cảm xa lạ. Loại tình cảm kia tất nhiên khác với tình cảm dành cho Y Lai. Hắn là muốn che chở cho nhóc con kia, muốn trở thành nơi vững chắc cho nhóc con dựa vào. Vào lúc ấy, Lâm Sát cũng không biết thứ tình cảm này có phải gọi là “tình phụ tử” hay không nữa.

Hắn không muốn để cho đứa bé này thất vọng, cho nên thời điểm Ai Nhĩ Duy Tư nhào tới ôm lấy hắn, hắn đều thuận theo. Tiếp đó, hắn hoàn toàn trở thành con thú bông của Ai Nhĩ Duy Tư.

Ai Nhĩ Duy Tư nằm trên bụng hắn ngủ say, lưu lại trên da lông thượng đẳng của hắn một bãi nước lớn.

Ngày hôm sau, Y Lai liền cho Ai Nhĩ Duy Tư một con rô-bốt. Nó rất to, còn biết tự cử động, thế nhưng cũng không thể làm Ai Nhĩ Duy Tư chú ý quá nhiều.

Y Lai bây giờ mới biết nhóc con đối với cơ giáp cũng không hứng thú, rõ ràng mấy ngày trước còn nhìn rô-bốt trên tivi mà chảy nước miếng.

Tiểu hài tử thật nhiều chuyện a.

Bởi vì Ai Nhĩ Duy Tư cùng hùng sư có ước định, cho nên nhóc mới không nói cho Y Lai về chuyện “thú bông”.

“Thú bông” này chỉ xuất hiện vào ban đêm. Mỗi ngày nhóc con đều giả vờ đi ngủ, chờ Y Lai rời đi, nhóc sẽ lặng lẽ mở cửa sổ ra.

Đây là lần đầu tiên Ai Nhĩ Duy Tư giấu diếm Y Lai làm chuyện như vậy, thế nhưng nhóc thật sự rất thích “thú bông”. Nhóc sợ Y Lai sẽ đuổi “thú bông” đi.

Chuyện như vậy, một hai ngày cũng có thể qua mắt, thế nhưng nếu kéo dài, Y Lai liền rất nhanh phát hiện ra có chỗ không đúng.

Tỷ như hệ thống an ninh trong nhà có vấn đề, tỷ như trên giường Ai Nhĩ Duy Tư xuất hiện lông thú, tỷ như tiểu gia hỏa không còn bám dính lấy mình nữa.

Y Lai cảm thấy rất không ổn. Đêm đó, sau khi tiểu bảo bối ngủ say, y rời đi, nhưng lại len lén đi trở về.

Y Lai đẩy cửa ra, liền nhìn thấy một con dã thú to lớn nằm trên giường Ai Nhĩ Duy Tư, mà Ai Nhĩ Duy Tư lại đang nằm trên bụng nó, cười đến mắt cũng híp lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhố nhố đỏ bừng.

Nháy mắt một cái, dã thú kia vèo một tiếng liền biến mất, chạy trốn chết, vô cùng chặt vật.

Hắn chạy mặc dù nhanh, thế nhưng vẫn là đem Ai Nhĩ Duy Tư an ổn đặt trên giường.

Hiên Dư: Chương này cứng hôn:“> Tui định 12h đêm mới post hành mấy người chơi:”> Nhưng mà thôi 0.0 nhân loại sẽ nguyên rửa tui chết mất:))

48. Chương 48: Trở Về

Y Lai nhìn về phía dã thú rời đi, mắt hơi nheo lại. Tâm tình tự nhiên không tốt chút nào, Y Lai đã nhận ra con sư tử kia. Y không biết vì sao Lâm Sát lại ở đây, còn hóa thành hình thú chơi đùa cùng Ai Nhĩ Duy Tư. Nhìn Lâm Sát cùng Ai Nhĩ Duy Tư thân mật, Y Lai có loại cảm giác cực cực bị người ta lừa đi, vừa bực vừa phiền, các loại tâm tình đan dệt. Điều này khiến sắc mặt của y càng không dễ nhìn.

Ai Nhĩ Duy Tư từ trên giường bò xuống, tiếp đó đi tới bên người Y Lai, cúi đầu, một bộ dáng dấp hối lỗi, kéo góc áo Y Lai, lấy lòng nói: “Baba...”

Y Lai không để ý tới nhóc.

Ai Nhĩ Duy Tư càng thêm thấp thỏm bất an, lấy dũng khí lại gọi một tiếng: “Baba.”

Y Lai rút cuộc thu hồi tầm mắt, nhìn tiểu quỷ đứng trước mặt mình: “Biết sai chưa?”

Tiểu gia hỏa gật đầu liên tục, còn thiếu đem đầu đập xuống đất nữa thôi.

“Sai ở đâu?” giọng điệu Y Lai không chút gợn sóng hỏi.

Ai Nhĩ Duy Tư suy nghĩ một chút: “Không nên chơi cùng thú bông đến khuya như vậy.”

“Thú bông?” Sắc mặt Y Lai trở nên vô cùng quái dị.

“Đó là thú bông baba tặng cho con... Nó còn biết chạy nhảy, con rất thích...” Ai Nhĩ Duy Tư điềm nhiên nói.

Khóe miệng Y Lai không khỏi giật giật. Đem người nắm quyền gia tộc Wilson xem như thú bông, cũng chỉ có mình con trai xuẩn ngốc của y làm được thôi.

“Hắn không phải thú bông, mà là con người.” Y Lai kiên nhẫn nói.

Ai Nhĩ Duy Tư ngẩng đầu lên, hiển nhiên có chút mơ hồ, đương nhiên còn có chút không tình nguyện.

“Baba, nó thật sự chơi rất vui mà...” Ai Nhĩ Duy Tư giãi giụa nói.

“Con sau này không được chơi cùng hắn nữa.” Y Lai nói, hiển nhiên không muốn nhiều lời, liền lấy một cái cớ, “Nếu không nó sẽ cắn cái móng của con.”

Ai Nhĩ Duy Tư theo bản năng sờ sờ móng nhỏ. Nhóc thất kinh, đầu lắc lắc sau nhin không được lại bấu môi, baba rõ ràng muốn lừa nhóc...

Y Lai đem Ai Nhĩ Duy Tư ôm về trên giường, tiếp đó nằm xuống bên cạnh nhóc. Trên ban công ngoài cửa sổ, có một bóng người đứng đó, gương mặt bị bóng tối che khuất, không thấy rõ biểu tình.

Chờ sau khi Ai Nhĩ Duy Tư ngủ say, Y Lai liền rời giường, liếc mắt về cửa sổ, đi vào phòng khách. Lâm Sát cũng đi theo, ở bên người Y Lai ngồi xuống.

“Tự ý xâm nhập gia cư bất hợp pháp, Lâm tiên sinh, đây là phạm pháp đó.” Y Lai khoanh tay, nhìn Lâm Sát, nhú mày nói.

“Em có thể báo cảnh sát.” Lâm Sát nói.

Y Lai cầm lấy điện thoại. Y mân mê điện thoại trên tay hai lần, lại ném về chỗ cũ: “Chuyện giáp Hỏa Diễm, tôi nợ anh.”

Lâm Sát cũng không để tâm đến đề tài Y Lai đang nói: “Có phải em cần giáp Hỏa Diễm để thoát khỏi sự khống chế của hoàng đế không? Khi nào em trở lại Đế Quốc?”

“Anh cũng muốn giáp Hỏa Diễm sao? Cũng đúng, bệ hạ có trong tay thứ này, Đế Quốc sẽ càng lớn mạnh. Quyền lực hoàng tộc mạnh hơn, sẽ không phụ thuộc vào mấy người các anh nữa. Chuyện này đối với mấy tay thương nhân như anh cũng không phải chuyện gì tốt đẹp.”

“Y Lai, em lại xem tôi là cái dạng như vậy sao? Chỉ cần em và Ai Nhĩ Duy Tư sống thật tốt là được rồi. Gia tộc Wilson đối với tôi mà nói chỉ là trách nhiệm. Thế nhưng đối với tôi, trách nhiệm, địa vị, hay là quyền thế, đều không thể sánh bằng em.”

Những lời tâm tình này thực rất êm tai, thế nhưng Y Lai lại nổi hết cả da gà.

“A Thụy Tư vẫn đang tìm em. Bọn họ chưa từng quên em.” Lâm Sát nói.

Sắc mặt Y Lai đen xuống. Đây là nhược điểm của y, bị y chôn giấu nơi sâu thẳm nhất, bây giờ liền cứ như vậy bị Lâm Sát lôi ra ánh sáng.

“Lâm Sát, anh không phải là đáng ghét bình thường đâu.” Y Lai nói, “Tôi chỉ là đang lợi dụng anh, cái tôi muốn chính là giáp Hỏa Diễm. Bất luận quá khứ đã từng như thế nào, thế nhưng tôi đã quên rồi! Cho dù sống lại một lần nữa, tôi cũng không thể yêu anh!”

Y biết đối với Lâm Sát đây là một sự sỉ nhục. Nhìn vẻ mặt Lâm Sát biến hóa, Y Lai cảm giác mình đã đạt được mục đích rồi.

Y Lai vừa định xoay người, đột nhiên lại ngã vào lồng ngực ấm áp, một nụ hôn nhanh chóng hạ trên cổ y. Y Lai định phản kháng, người phía sau đã hóa thành bóng đêm, biến mất không thấy tăm hơi.

(Hiên Dư: a lêu lêu mấy bạn xôi thịt hệt:D))

Nụ hôn nóng rực kia tựa hồ rơi vào vị trí mẫn cảm, sắc mặt Y Lai lúc đỏ lúc trắng. Sau đó đột nhiên chà mạnh vị trí kia, như muốn xóa đi ấn kí người kia lưu lại.

Sau khi Lâm Sát rời đi, Y Lai cảm thấy căn nhà bỗng trống vắng, thanh lạnh. Y Lai trở về phòng, ở bên người Ai Nhĩ Duy Tư nằm xuống.

Có thể vì chuyện ở đảo Hải Na mấy ngày trước, hay là vì Lâm Sát, những tâm tư tận đáy lòng Y Lai rốt cuộc cũng bạo phát. Y mơ thấy những giấc mộng rất hỗn loạn.

Y mơ thấy A Thụy Tư – người thanh niên có tướng mạo cực kỳ giống y đang đứng trước mặt mình, khuôn mặt ôn nhu hiền hòa nhìn y. Y Lai vốn cho rằng mình ganh tị với A Thụy Tư, chán ghét cậu yên bình lớn lên, yên bình mà sống, chán ghét cậu được cha mẹ hết lòng yêu thương, chán ghét cậu có nhiều bằng hữu, chán ghét vô cùng... Mà y, thay thế cậu chịu rất nhiều đau khổ, y không có bằng hữu, không có người thân, giống như sinh vật nhỏ bé trong bóng tối cô đơn, thậm chí ngay cả ánh sáng cũng trở thành hi vọng xa vời. Chỉ là hiện tại, nhìn cậu, Y Lai cũng không có quá chán ghét. A Thụy Tư hướng về phía cậu xòe tay ra, Y Lai muốn đi tới, giấc mộng này liền tan biến...

Giấc mộng thứ hai có chút mãnh liệt. Y nằm trên giường, một người đàn ông đè trên người y, gặm nhấm cổ của y. Thân thể y cứ như có ngàn vạn con kiến đang bò, nam nhân trối buộc y, y không thể chạy trốn. Một khắc dục hỏa đó, y thấy gương mặt của nam nhân.

Đó là gương mặt Lâm Sát, cũng là một cơn ác mộng. Y Lai đột nhiên bật dậy, mồ hôi thấm ướt trán, nhưng trong lòng cũng không có bài xích, trái lại cũng có chút cảm giác trầm luân...

Y tự cho rằng mình ghét A Thụy Tư, thế nhưng thật sự y không ghét. Y cho rằng mình ghét Lâm Sát, mà lại mơ như vậy... Lẽ nào... Nhận ra điều này khiến Y Lai có chút bất an, trong lòng y đã âm thầm quyết định, sau này nhất định phải cách xa Lâm Sát một chút.

Hôm sau, Y Lai cùng tên béo nói chuyện đại sự. Chuyện lần này vô cùng tư mật, cả Ai Nhĩ Duy Tư cũng bị đưa đi chỗ khác.

Tên mập ngồi trên sô pha, nhìn Y Lai, có chút thấp thỏm bất an.

Y Lai đem một chiếc hộp sắt đưa đến trước mặt gã. Tên mập chà xát tay, không được tự nhiên nói: “Đại ca, cậu là có ý gì đây?”

“Đây là giáp Hỏa Diễm, mang cho Nặc Mạn Đại Đế.” Y Lai nói ngay vào trọng tâm.

Mấy năm qua, tên mập tuy rằng tự xưng là bạn bè của Y Lai cùng với nhóc con, thế nhưng luận về thân phận, giữa bọn họ trước sau vẫn có ngăn cách.

“Tôi sẽ mang cho bộ hạ.” Hắc nói.

“Cảm ơn.” Y Lai nói. mấy năm qua, y nuôi Ai Nhĩ Duy Tư, còn phải thực hiện nhiệm vụ, tên mập xác thực giúp y rất nhiều.

Khí chất hèn mọn của tên mập biến mất, lộ ra một nụ cười nhạt nhòa: “Bộ hạ muốn tôi ở bên cạnh cậu vốn là để bảo vệ và chăm sóc cậu.”

Y Lai không nói gì thêm. Vẫn là giám sát đi?

Tên mập rất nhanh đã có câu trả lời chính xác: “Y Lai, bộ hạ muốn gặp cậu.”

Y Lai dựa trên ghế sa – lông, thở ra một hơi thật sâu. Y vốn là không muốn trở lại chỗ đó, thế nhưng bây giờ nhìn lại, trốn cũng không thoát.

Hôm sau, ba người liền thu thập xong, ngồi trên phi thuyền trở về Đế Quốc. Ai Nhĩ Duy Tư sinh ra ở Phong Thần tinh, đối với nhóc mà nói Đế Quốc chỉ là một khái niệm, là một thế giới xa lạ, cho nên nhóc vẫn có chút chờ mong.

Trong phi thuyền có phòng nhỏ, ba người thuê một phòng. Ai Nhĩ Duy Tư mặc áo trắng mũ sam, dưới thân mặc quần đen, chân mang đôi ủng nhỏ, cục thịt nhỏ nay đã có chút khí chất khốc suất. Bởi vì lạ lẫm, nhóc vẫn không chịu hạo hạo ngồi, cứ ở trên người Y Lai bò tới bò lui.

Tinh lực Y Lai không bằng nhóc, đến tối liền ngủ thiếp đi. Ai Nhĩ Duy Tư nằm ở bên người Y Lai, thấy baba nhóc ngủ, liền lên đi ra ngoài.

Ánh mắt của nhóc nhìn xung quanh, cuối cùng rơi vào căn phòng sát vách. Nhóc chần chờ một chút, đưa tay ra gõ gõ cửa. Cửa từ bên trong mở ra, Ai Nhĩ Duy Tư đầu tiên là thấy được một đôi chân, sau đó cố gắng ngẩng đầu lên, rốt cuộc thấy được gương mặt của người kia.

Ai Nhĩ Duy Tư nhìn hẩn, ánh mắt màu xanh hơi lộ ra nghi hoặc.

“Chú có thấy ”mập mập” của cháu không?” Ai Nhĩ Duy Tư chống cằm hỏi, nhóc rõ ràng có cảm giác ”mập mập” đang ở đây.

Lâm Sát có loại dự cảm xấu, hẩn ngồi xổm xuống, đối diện Ai Nhĩ Duy Tư: ”Mập mập là ai?”

”Một con thú bông rất lớn, toàn thân đầy lông. Cái tên đó là cháu vừa nghĩ ra đấy.” Ai Nhĩ Duy Tư vui vẻ nói.

Trên mặt Lâm Sát có chút không dễ chịu, ánh mắt hẩn lóe lóe: ”Chú dẫn cháu đi tìm nhé!”

Ai Nhĩ Duy Tư xua xua hai bàn tay nhỏ bé: ”Không đi đâu! Baba tỉnh lại sẽ không tìm thấy cháu mất.”

Lâm Sát quay đầu nhìn một chút: ”Vậy cháu muốn ăn gì không?”

Trong mắt Ai Nhĩ Duy Tư lóe ra một tia sáng, rất nhanh lại nghĩ đến Y Lai mà nói: ”Không thể ăn đồ của người lạ.”

Lâm Sát xoay người đi vào trong phòng, tiếp đó còn đóng cửa lại. Ai Nhĩ Duy Tư quay về trong tiệc nuôi, đi chưa được hai bước, phía sau đột nhiên có động tĩnh, Ai Nhĩ Duy Tư quay đầu, liền nhìn thấy mập mập uy phong lẫm liệt đứng sau lưng nhóc. Trong lòng Ai Nhĩ Duy Tư kinh hãi, vội vã nhào tới, khuôn mặt nhỏ không ngừng dụi trên da lông mềm mại.

Hùng sư đứng ở đó, tùy ý cho vật nhỏ lăn lộn trên người mình. Chờ nhóc chơi đủ rồi, liền đem nhóc đặt dựa vào người mình, để yên cho nhóc ngủ.

Chờ Ai Nhĩ Duy Tư ngủ hoàn toàn, Lâm Sát liền biến thành hình người, cẩn thận từng li từng tí đem nhóc ôm vào trong ngực. Lâm Sát đi tới trước cửa phòng Y Lai, vừa định đẩy cửa, cửa liền từ bên trong mở ra. Y Lai đứng ở đó, đôi mắt xanh nhìn hẩn.

”Lâm Sát, khá khen cho nghị lực của anh.” Y Lai giễu cợt nói.

Lâm Sát không nói gì, Y Lai đưa tay ra muốn ôm con trai về. Lâm Sát cũng không buông tay, Y Lai xoay người liền đi vào, Lâm Sát cũng đi theo.

Y Lai chỉ chỉ giường, Lâm Sát liền đem Ai Nhĩ Duy Tư thả xuống, tiếp đó đắp chăn cho nhóc.

”Mập mập?” Giọng điệu Y Lai giễu cợt, hiển nhiên y đã thấy tận mắt mọi chuyện phát sinh.

Lâm Sát không chút lúng túng, lại hỏi: ”Em thích không?”

”Anh có ý gì?”

Y Lai vừa dứt lời, Lâm Sát ở trước mặt hẩn biến thành hình thú, tiếp đó ở bên chân y nằm xuống: ”...”

Hai ngày sau, phi thuyền đáp xuống Đế Quốc.

Y Lai kéo tay Ai Nhĩ Duy Tư, bước lên vùng đất đã ly biệt bốn năm, loại cảm giác này vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Y Lai ngẩng đầu lên, trên màn ảnh truyền hình hiện lên hai gương mặt vô cùng quen thuộc.

Một gương mặt y đã gặp nhiều lần trong mơ, còn một gương mặt y đã thấy vô số lần trong gương.

“Cơ giáp chi thần A Thụy Tư và ảnh đế Y Đế Tư* cùng tham gia lễ khai mạc giải đấu Cơ Giáp. Tướng mạo hai người khá giống nhau, trông có vẻ rất thân mật, từ đó có thể đoán ra quan hệ của hai người.”

(Y Đế Tư*: Mọi người còn nhớ Y Lý có ngoại hình giống hệt Y Lai không, là vợ sắp cưới thật của Hạ Diễm sau này được Nặc Mạn Đại Đế xem như thể thân của Y Lai á. Tui nghĩ sau này em lấy tên giả là Y Đế Tư rồi đi đóng phim => thành ảnh đế:>> Cầu huyết)

Hiên Dư: Lâm Sắt đúng là âm hồn bất tán, không đâu không xuất hiện:>> Y Lai ơi kiếp này em coi như không rời khỏi vòng tay của tên phúc hắc kia rồi:>> Thuyền Diễm – Lai chính thức chìm:>>

49. Chương 49: Quân Thần

“Baba, sao người đó giống baba quá vậy?” Nhóc con tâm hồn trong sáng, nghĩ gì liền nói đó.

Y Lai nắm chặt lấy tay Ai Nhĩ Duy Tư, rất nhanh liền thu hồi tầm mắt, cười nói: “Chắc là baba của con quá đẹp trai, cho nên ai cũng muốn phẫu thuật giống như baba vậy.”

Nhóc con bị baba gạt a. Lâm Sắt nhìn thấy một vết tối tăm hiện nơi đáy mắt Y Lai. Nguyên nhân là do đau, chịu khó suy nghĩ một chút liền đoán ra được. Y Lai ở Phong Thần tinh đem mạng ra cược để lấy giáp Hỏa Diễm, mà ở Đế Quốc, cứ nhiên lại có người thay thế y hưởng thụ, nghĩ lại cũng thật buồn cười đi.

“Đến nhà Niết Phổ Đốn vạch trần hấn nhé?” Lâm Sắt đề nghị.

Y Lai cười nhạo một tiếng: “Vạch trần cái gì? Tôi cùng gia tộc Niết Phổ Đốn vốn không có quan hệ.”

“Y Đế Tư. Niết Phổ Đốn Y Đế Tư. Y chọn tên này cũng rất hay đó chứ.” Lâm Sắt nói, “Em sợ à?”

(Chú ý chú ý: Gia tộc nhà Y Lai là gia tộc Niết Phổ Đốn, nguyên cái họ là Niết Phổ Đốn á. Tên đầy đủ của Y Lai là Niết Phổ Đốn Y Lai, anh Y Lai là Niết Phổ Đốn A Thụy Tư, cha là Niết Phổ Đốn Ước Hàn Tồn:D Dài vớ lêu. <= giải=“” thích=“” cho=“” ai=“” thắc=“” mắc=“” sao=“” gia=“” tộc=“” mà=“” không=“” cùng=“”>

Những chuyện bē bối trước kia đối với Y Lai mà nói chính là một gánh nặng, y không phải là không để ý, mà là quá để ý, cho nên y sợ những người cùng huyết thống kia sẽ ngại y dơ bẩn.

Y Lai nắm tay Ai Nhĩ Duy Tư trực tiếp rời đi. Bọn họ đã xác định phương hướng rõ ràng, đi thẳng về cung điện của Đế Quốc. Lâm Sắt nhìn một lớn một nhỏ rời đi, miệng phun ra một cái tên: “Nặc Mạn Đại Đế...”

Tại phủ Niết Phổ Đốn.

Khắp nơi đều sáng rực ánh đèn, người hầu nối đuôi nhau ra vào, trên bàn đã bày đầy thức ăn. Phu nhân Niết Phổ Đốn trong tay bưng đầy trà bánh, giơ tay nhắc chân đều đoan trang thanh nhã, nụ cười nhã nhặn luôn treo trên gương mặt ôn hòa.

“Ước Hàn, bánh ngọt này là loại Y Đế Tư thích nhất đó. Tôi đã lâu không làm, mùi vị không biết thế nào, ông nếm thử trước nhé!?”

Tâm tình công tước cũng rất tốt: “Lão bà, tôi cũng thích mà bà không làm. Đây vẫn là tôi được thơm lây đứa bé kia thôi a.”

Phu nhân thân mật lườm công tước một cái, lão vội vã chọn một cái bánh nhỏ bỏ vào miệng, tiếp đó liền tục tán thưởng. Phu nhân bị lão chọc cho cười thành tiếng.

“Ước Hàn, sao đứa bé kia còn chưa đến?”

“Vẫn còn nửa giờ nữa mới đến giờ hẹn mà.”

“Liệu có khi nào đứa bé kia không đến không?”

“Phu nhân, bà phải tin tưởng A Thụy Tư chứ. Nó đã đáp ứng sẽ đem đứa bé kia về mà.”

Hai người liên tục xem đồng hồ, cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm. Phu nhân nhin không được lại mở quang nào xem ảnh, ánh mắt cũng dần nhu hòa. Kim đồng hồ điểm đúng ba giờ, người máy liên thông báo: “Công tước, phu nhân, thiếu gia cùng bạn của ngài ấy đã đến.”

Hai người vội vã đứng lên, hai thanh niên giống nhau như hai giọt nước cùng sóng vai bước vào. Ánh mắt phu nhân cùng công tước ngay lập tức rơi trên người con trai bên cạnh A Thụy Tư. Thanh niên đó mặc một bộ âu phục thời thượng, tóc đỏ mắt xanh, da dẻ trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, cùng A Thụy Tư đứng chung một chỗ, nhìn qua là đoán được đảm bảo có quan hệ huyết thống.

Phu nhân kích động đến không nói được, hai tay ôm chặt lấy cánh tay công tước.

“Y Đế Tư, hoan nghênh hoan nghênh.” Công tước cổ trắn tĩnh lại, mỉm cười nói.

“Công tước, chào ngài.” Y Đế Tư nói.

“Y Đế Tư, đừng khách khí, mời ngồi.”

Y Đế Tư hiểu ý ngồi xuống bên cạnh phu nhân. Ánh mắt phu nhân chăm chú nhìn y, một lát sau mới hồi thần hỏi thanh: “Cậu bé, bác có thể ôm con một chút không?”

Y Đế Tư thân sĩ* nói: “Tất nhiên là được ạ, phu nhân, cháu rất vinh hạnh.”

(Thân sĩ*: Ga lăng, khí khái đàn ông:D)

Nói xong liền ôm lấy phu nhân một hồi.

Phu nhân tự tay gấp mấy cái bánh ngọt cho y: “Y Đế Tư, cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Có thể là hai mươi bảy tuổi.” Y Đế Tư nói.

“Có thể?”

“Cháu được ba mẹ nuôi thu dưỡng, không biết đã phát sinh chuyện gì, ký ức trước kia có chút mơ hồ.”

Hai tay phu nhân nắm lại thật chặt: “Cháu được thu dưỡng lúc mấy tuổi?”

Y Đế Tư suy nghĩ một chút: “Chắc là lúc mười tuổi, hai người ấy nhặt được cháu ở cạnh biển.”

Phu nhân nhìn công tước, tiếp đó hít vào một hơi thật sâu.

“Ước Hân, giám định gen...”

“Mẹ, Y Đế Tư mới vừa làm việc xong nên hơi đói bụng, để cậu ấy ăn cơm. Ăn xong chúng ta cùng tán gẫu.” A Thụy Tư đánh gãy lời phu nhân.

Y Đế Tư không khỏi liếc nhìn A Thụy Tư, sắc mặt A Thụy Tư bình đạm không chút biến đổi, trong lòng Y Đế Tư mới hơi yên ổn một chút: “Cháu không sao. Phu nhân, công tước, đừng để bị đói a, cùng dùng cơm đi.”

Trên bàn ăn nhất thời yên tĩnh lại.

Sau khi dùng bữa xong, Y Đế Tư không lập tức rời đi, mà bị A Thụy Tư lôi kéo tán gẫu, vô cùng thân mật. Nội dung tán gẫu chủ yếu là những sở thích cùng những chuyện lý thú trong quá trình trưởng thành của Y Đế Tư. Phu nhân đem từng câu chữ kia ghi ở trong lòng, tinh tế thưởng thức.

Sắc trời dần tàn, A Thụy Tư đưa Y Đế Tư rời đi.

Hai người song song đi về phía cửa lớn.

“Tiên sinh, cảm tạ ngài cùng hai vị trưởng bối đã chiêu đãi.” Y Đế Tư nói.

“Không cần khách khí, bọn họ cũng rất muốn gặp cậu.” A Thụy Tư nói.

“A Thụy Tư tiên sinh, có một chuyện tôi muốn hỏi ngài.”

“Nói đi.”

“Ngài cố ý đến Lam tinh tìm tôi, rốt cuộc là tại sao vậy?”

A Thụy Tư do dự một chút: “Tôi có một đứa em trai, khi còn bé bị lạc đường.”

“Ngài nghĩ tôi là em trai ngài?”

“Y Đế Tư, cậu không cần khách khí với tôi như thế, trực tiếp gọi tên tôi là được rồi.”

“A, vậy chắc ngài càng hy vọng tôi gọi ngài là ca ca đi?”

“Y Đế Tư...” A Thụy Tư cau mày.

Y Đế Tư nở nụ cười: “Tôi đùa chút thôi. Đến đây được rồi, ngài trở về đi.”

Ở một nơi khác, mãi đến tận khi bóng lưng Y Đế Tư hoàn toàn biến mất, công tước cùng phu nhân mới thu hồi ánh mắt, lại liếc mắt nhìn nhau.

“Y Đế Tư... là con trai của chúng ta sao? Trời ạ, Ước Hàn, không phải tôi đang nằm mơ chứ? Nếu như là mơ, chỉ mong đừng bao giờ tỉnh.”

“Ước Hàn, con của chúng ta lạc ở bờ biển, sau đó được người ta cứu, khả năng xảy ra chuyện như vậy là bao nhiêu?”

Tay công tước Niết Phổ Đồn run lên một hồi, trầm mặt không nói. Ông đang cố gắng kìm nén tâm tình chính mình, sợ rằng hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

“Làm giám định gen đi.” Công tước nói.

“Vừa nãy sao A Thụy Tư lại ngăn cản tôi chứ?”

“A Thụy Tư ngăn cản bà?”

“Tôi không thể chờ đợi được nữa muốn biết sự thật, cho nên tôi muốn lập tức mang Y Đế Tư đi làm giám định gen, thế nhưng A Thụy Tư lại cắt ngang lời tôi.”

“Hay là con trai sợ bà dọa sợ đứa nhỏ Y Đế Tư kia?”

“Trời ạ, tôi ngốc như thế sao? Ngàn vạn lần không thể dọa đến đứa bé kia. Qua nhiều năm như vậy, không biết nó đã ngậm bao nhiêu đắng cay rồi... Nếu như nó thật sự là con trai chúng ta, tôi nhất định phải đem những thứ tốt nhất cấp cho nó.” Phu nhân kích động nói, “Cũng không biết A Thụy Tư có nói cho đứa nhỏ kia chuyện của chúng ta chưa?”

“Phu nhân, đừng kích động.” Công tước nói, “A Thụy Tư trở về rồi kìa.”

A Thụy Tư tỉnh lại đã được ba năm, cải tử hoàn sinh, gen bệnh trong người cậu tựa hồ đã hoàn toàn biến mất. Hiện tại A Thụy Tư quanh năm chìm đắm trong công việc, bởi vì thân thể chuyển biến tốt, rất nhiều chuyện cậu tự tay làm, tìm kiếm vật liệu, kiểm tra cơ giáp. Năm năm qua*, cậu đã hoàn toàn thay đổi, da dẻ trắng trẻo khỏe mạnh, tay đã có bắp thịt, ngũ quan góc cạnh, từ một thanh niên mỏng manh đã biến thành nam nhân khỏe mạnh cường tráng.

(Năm năm qua*: Có thể mọi người thắc mắc là A Thụy Tư tỉnh lại cách đây ba năm, mà lại thay đổi hình thể từ năm năm trước? Thật ra tui cũng không hiểu, chắc là tác giả nhớ nhầm á.)

(Hiên Dư: Mẹ ơi A Thụy Tư là công @@ Tam quan của t sụp đổ rồi T.T)

“A Thụy Tư, Y Đế Tư về rồi hả?”

“Mẹ, con đưa cậu ấy lên phi cơ rồi.”

Phu nhân gật đầu: “Chờ nhóc ấy về đến nhà thì báo mẹ một tiếng.”

“A Thụy Tư, rốt cuộc sao con lại tìm được Y Đế Tư vậy?”

A Thụy Tư chần chừ một hồi, rốt cuộc quyết định đem tâm sự mà cậu giấu sâu trong nội tâm nói ra.

“Cha, mẹ, hai người biết đến tột cùng là cái gì làm cho con sống lại không?” A Thụy Tư hỏi.

“Lâm Sát.” Công tước nói. Thế nhưng Lâm Sát làm thế nào, bọn họ cũng không biết.

Nói đến Lâm Sát, phu nhân lại nhớ đến chuyện xưa: “Đứa nhỏ này đã rất lâu không đến đây... Nó đối với con...”

“Mẹ, Lâm Sát không ở Đế Quốc.”

“Kỳ lạ, nó bận rộn gì sao?”

“Mẹ, con cùng Lâm Sát là chuyện của mấy năm trước, con đã cùng anh ấy nói rõ mọi chuyện, đồng thời cũng đã nhất trí, chúng con chỉ thích hợp làm bằng hữu.” A Thụy Tư nghiêm túc nói.

“Được rồi, mẹ không nói nữa. Cái thằng nhóc này...”

“Mẹ, chính là trân châu ngọc khiến cho con cải tử hoàn sinh, ngọc bảy màu của Giao Nhân. Có một lần con vô tình thấy được ảnh của người đã hiến tặng trân châu kia**, cho nên con cảm thấy người đó chính là Y Lý*, Y Lý đã cứu con, em ấy không có chết.”

(Y Lý*: Nhũ danh khi còn nhỏ của Y Lai. Ai không nhớ có thể coi lại chương 5)

** : Nhìn thấy chính là lúc lục ipad cái thấy đoạn video Lâm Sát XXX Y Lai á, thấy người trong video giống mình quá nên đoán người đó là Y Lý => Chương 34)

“Y Lý cứu con? Trời ơi, sao con không nói với mẹ?” Phu nhân cả kinh kêu lên.

“Những chuyện này phần lớn đều chỉ là suy đoán của con, bởi vì trân châu ngọc là của Y Lý tặng con, con kết luận là Y Đế Tư phần lớn là dựa vào trực giác. Con sợ đây là giả, mọi người đã đau khổ quá nhiều rồi, con không muốn hai người hy vọng, rồi lại để hai người đau khổ thêm lần nữa.”

“Sau đó thì sao?” Công tước hỏi.

”Con tìm em ấy đã bốn năm*, mãi đến tận hai năm trước mới có một chút manh mối, sau đó manh mối ấy lại đứt đoạn. Thời điểm tương như cả đời này cũng sẽ không tìm được em ấy, con lại nhìn thấy em ấy trên tivi. Y Đế Tư là diễn viên mới nổi ở Lam Tinh. Con tìm đến em ấy, sau đó mời em ấy đến Đế Quốc phát triển sự nghiệp.

(*Lại là vấn đề năm:>>> A Thụy tư tính lại lúc ba năm trước, vậy mà tìm Y Lai đã bốn năm. Mấy bạn có thể hiểu là đang tìm -> ngầm -> được cứu dậy, tìm tiếp -> tổng cộng là bốn năm.)

“Con cảm thấy đứa nhỏ kia chính là người chúng ta đang tìm sao?”

“Giống như đúc.”

“Thế nhưng con lại nghi ngờ. A Thụy Tư, nói cha nghe, sao con lại không chắc chắn như vậy?” Công tước hỏi.

“Bởi vì ánh mắt. Ánh mắt của người cứu con cùng Y Đế Tư không giống nhau.”

Tại hoàng cung của Đế Quốc.

Y Lai đem Ai Nhĩ Duy Tư giao cho thị nữ, một thân một mình đi gặp hoàng đế.

Cung điện xa hoa mà vắng lặng, trên chiếc ngai đúc bằng vàng, có một nam nhân dáng người cao lớn. Năm năm qua, dung mạo Nặc Mạn Đại Đế cũng không thay đổi nhiều, chỉ là thêm chút trầm ổn cùng uy nghiêm, chỉ cần một cái quét mắt, bắt nộ tự uy*.

(bắt nộ tự uy*: dùng mô tả một người, mặc dù không giận, nhưng vẫn không hề suy giảm tính khí trang nghiêm.)

“Bệ hạ.” Y Lai hướng về phía Nặc Mạn Đại Đế cúi người chào, tiếp đó đưa tay ra. Trên tay y có một chiếc hộp màu đen.

Ánh mắt Nặc Mạn Đại Đế lưu luyến trên gương mặt Y Lai, tựa hồ phải đem dung mạo y từng chút từng chút khắc vào trong lòng, không muốn buông tay. Y Lai bị ánh mắt của hắn nhìn đến cực kỳ khó chịu.

“Bệ hạ.”

“Y Lai, lại đây.” Nặc Mạn Đại Đế nói.

Y Lai đi tới phía trước một bước.

“Đến bên cạnh tôi này.” Nặc Mạn Đại Đế nói.

“Bệ hạ, này không thích hợp.”

Nặc Mạn Đại Đế không khỏi ha ha cười: “Y Lai, có cái gì không thích hợp? Em trước đây không phải vẫn thường bên cạnh tôi sao?”

“Đó là trước đây.”

“Em có ý gì?”

“Trước đây chúng ta là bằng hữu. Hiện tại, ngài là quân, tôi là thần.”

Sắc mặt Nặc Mạn Đại Đế không khỏi đen.

Hiên Dư: Xin lỗi mọi người nha, chương này tui chen ngang nhiều quá T.T Tui là sợ mý người đọc hông hiểu nên ý kiến chút: “< *tự= ” và= ” hai= ” cái*= ” có= ” thể= ” là= ” do= ” tác= ” giả= ” nhớ= ” nhầm= ” năm= ” ”>> cũng có thể tác giả đại nhân có ý đồ riêng mà mắt chó tui nhìn không ra: “>> Bạn nào hiểu cầu giải thích: ”>

50. Chương 50: Giám Định

Sắc mặt Nặc Mạn Đại Đế rất nhanh lại khôi phục bình thường: “Y Lai, sao không mang Ai Nhĩ Duy Tư đến gặp trăm?”

Thân thể Y Lai cứng lại, toàn thân đề phòng, trong đôi mắt lam tựa hồ bốc lên lửa giận hùng hục. Y cố gắng khắc chế lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói: “Ai Nhĩ Duy Tư có chút sợ người lạ. Nó còn nhỏ, xin bệ hạ lượng thứ, đừng để trong lòng.”

Nặc Mạn Đại Đế gật gù đầu: “Ai Nhĩ Duy Tư là một đứa nhóc khả ái, thật đáng tiếc.”

Y Lai miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

“Y Lai, ta sẽ không để cho Ai Nhĩ Duy Tư lặp lại con đường của ngươi.”

Y Lai vẫn không thể thả lỏng: “Thế nhưng tổ tiên ước định...”

Dã tâm cùng khát vọng trong đôi mắt Nặc Mạn Đại Đế chờ thiêu đốt: “Chờ trăm có Cơ Giáp Hỏa Diễm, liền có thể đánh bại mọi thế lực. Lúc ấy Đế Quốc sẽ không có địch thủ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, toàn bộ vũ trụ này sẽ rơi vào tay trăm. Lúc đó trăm cùng hậu nhân sẽ không cần những kẻ ước này nữa. Y Lai, ngươi là công thần của Đế Quốc, vị trí đại thần nội vụ vẫn còn giữ lại cho ngươi.”

Cái vị trí đại thần không chút thực quyền, bị muôn dân phỉ nhổ kia á?

“Bệ hạ, nhiều năm như vậy, tôi đối với quyền thế địa vị đã không còn hứng thú.”

“Y Lai, ngươi còn trẻ, quyền lực đối với một người đàn ông mà nói là vô cùng trọng yếu.”

“Bệ hạ, người còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?” Y Lai đột nhiên hỏi.

Nặc Mạn Đại Đế hơi nheo mắt. Lúc ấy, Y Lai mới mười tuổi, tóc quăn quăn màu đỏ, mắt xanh thuần khiết, ngũ quan xinh xắn, gương mặt mang theo chút trẻ con, vô cùng xinh đẹp. Lần đầu tiên hắn nhìn, liền cảm thấy được y rất sạch sẽ, rất hoạt bát, giống như cánh chim giữa bầu trời*, như một vệt dương quang, soi rọi khắp cuộc đời hắn.

(Giống như cánh chim giữa bầu trời*: Đoạn này trong Qt là "hắn giống như giữa bầu trời chim":>> Cười muốn phụt...)

"Tất nhiên ta vẫn nhớ." Nặc Mạn Đại Đế nói. Hơn mười năm mưa gió quỷ quyệt, Y Lai đã trở thành một nam nhân mạnh mẽ mà giảo hoạt, nhóc con đơn thuần kia đã dần thành mơ hồ rồi. "Ta hiểu người muốn gì."

"Bệ hạ, không còn việc gì nữa, tôi xin cáo lui trước."

Nặc Mạn Đại Đế nhìn Y Lai một chút, tiếp đó từ trong túi lấy ra một cái hộp kim loại nhỏ, rất giống đồng hồ quả quýt, đưa cho Y Lai: "Cho người, khế ước giữa gia tộc Niết Phổ Đốn và Hoàng Tộc."

Thân thể Y Lai đột nhiên chấn động một chút, chính vật này đã hại y nửa đời, bây giờ lại bày ra trước mắt, y có chút không thể tin. Y Lai tiếp nhận khế ước, tiếp đó bỏ vào trong túi của mình: "Đa tạ bệ hạ."

Y Lai xoay người rời đi, đi được mấy bước chung quy vẫn là không nhận được hỏi: "Vị Y Đế Tư kia..."

"A Thụy Tư nhìn như ôn hòa, thật ra lại hết sức quật cường, chuyện cậu ta không muốn làm tuyệt đối sẽ không làm. Chỉ cần cậu ta làm ra Cơ Giáp Hỏa Diễm, Y Đế Tư sẽ tự động rút lui." Nặc Mạn Đại Đế nói.

Y không nghĩ tới Nặc Mạn Đại Đế lại tính toán đến tận bước này. Cơ Giáp Hỏa Diễm là một loại giáp cực phẩm, thế nhưng A Thụy Tư tuyệt đối sẽ không làm, bởi vì nó còn có một tên gọi khác: "Vũ khí hủy diệt thế giới". Trừ khi cậu có nguyên nhân vạn bất đắc dĩ, tỷ như chính người thân yêu cầu. Đối với Y Lai mà nói, gia tộc Niết Phổ Đốn là cấm địa của y. Y Lai có thể thực hiện bất cứ nhiệm vụ gì, thế nhưng tuyệt đối sẽ không làm nhiệm vụ có liên quan đến gia tộc Niết Phổ Đốn.

Y Lai không quay đầu lại, trực tiếp xoay người rời đi.

Triển lãm Cơ Giáp Thế Hệ Mới Lần Thứ Mười Lăm.

Buổi triển lãm lần này được tổ chức hoành tráng nhất từ trước đến giờ, nơi này có thể chứa một lúc mấy triệu người, trang bị máy vạn phát hình chiếu, có thể trực tiếp quan sát an ninh của từng bộ giáp một.

Trung tâm triển lãm bày một bộ cơ giáp trắng tinh, cao mấy chục mét, toàn thân trắng như tuyết, đường nét trôi chảy, vũ khí cũng sắc bén cực kỳ.

Hai thanh niên từ xa đi đến, cuối cùng đứng trước người máy này.

"Của ngài thiết kế này, A Thụy Tư." Người thanh niên đọc bảng tóm tắt giới thiệu cơ giáp, nhìn người bên cạnh một chút, mỉm cười nói, "Có người nói vị trí trung tâm này đã thành của riêng sản phẩm do ngài thiết kế rồi đấy."

A Thụy Tư lộ ra một nụ cười khiêm tốn: "Trong giới thiết kế Cơ Giáp có rất nhiều kỳ tài. Cậu gần đây bận bịu lắm sao? Mẹ tôi hôm nay lại hỏi thăm cậu."

Thanh niên tóc đỏ nở nụ cười áy náy: "Rất bận a, gần đây việc hơi nhiều, cứ chạy lên sân khấu rồi lại chạy xuống, chỉ có thể nói xin lỗi phụ nhân, chậm chút nữa tôi sẽ đến thăm bà ấy."

"Cậu rất thích làm diễn viên sao?" A Thụy Tư đột nhiên hỏi.

"Nói thật thì cũng không thích lắm." Y Đế Tư lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, trong lời nói có thâm ý khác: "Nhưng chỉ cần vui vẻ là được rồi, không phải sao?"

"Vậy cậu thích gì?"

"Cơ giáp."

"Cơ giáp?" A Thụy Tư lộ xuất vẻ mặt kinh ngạc. Trong ký ức của cậu, nhóc con kia rất hồ nháo, tính tình vô cùng hoạt bát, hôm nay thích cái này, ngày mai thích cái kia, căn bản không có định hướng gì.

"Đúng, tôi vốn muốn đến học viện Cơ Giáp Không Quân, thế nhưng điều kiện gia đình không cho phép..." Y Đế Tư trầm mặc.

"Nếu cậu thích, tôi có thể cho cậu một chiếc." A Thụy Tư nói.

“Tôi đã xem qua một quyển tạp chí Cơ Giáp, có một chiếc màu đỏ, vừa kiêu ngạo vừa mạnh mẽ. Loại Cơ Giáp đó chỉ cần nhìn thôi mà máu đã sôi rồi!” Mắt Y Đế Tư lóe sáng nói.

“Cậu nói chính là Cơ Giáp Hỏa Diễm?”

Y Đế Tư gật đầu: “Tôi suýt chút nữa quên mất, quyển tạp chí đó cũng là mượn của ngài.”

“Cái đó đúng là cơn lốc trong giới Cơ Giáp, thợ chế tạo cũng phải chuyên nghiệp. Đáng tiếc chất liệu rất khó tìm.”

“Nếu có thì sao? A Thụy Tư ca ca, nếu như có vật liệu, anh sẽ làm cho em* một bộ Cơ Giáp Hỏa Diễm chứ?”

(*Tớ không edit nhằm đâu, tớ cố tình đối xứng hô ngang vậy đấy:>> Cho rõ cái sự hai mặt ấy mà.)

Y Đế Tư trước đây đối với cậu trầm ổn mà cung kính, lúc này lại thể hiện chút tính trẻ con. Ánh mắt A Thụy Tư ngưng trệ trên gương mặt y chốc lát, lại không lên tiếng.

“Em giỡn thôi, anh đừng để trong lòng.”

Mấy phút sau, Y Đế Tư liền nhận được điện thoại.

“A Thụy Tư ca ca, xin lỗi, em có việc gấp rồi.”

“Tôi tiễn cậu.” A Thụy Tư nói.

“Không cần đâu, trợ lý của em đang chờ ở bên ngoài.”

Y Đế Tư vẫy vẫy tay liền xoay người rời đi.

A Thụy Tư nhìn chằm chằm bóng lưng Y Đế Tư đang dần xa, Y Đế Tư tựa hồ khác một chút với em trai cậu trước đây...

Điện thoại A Thụy Tư đột nhiên reo, cậu nhanh chóng bắt máy.

“Xin hỏi, có phải là A Thụy Tư tiên sinh không?”

“Là tôi.”

“Đây là bệnh viện An Đức, mấy ngày trước ngài có đưa đến mẫu xét nghiệm, hôm nay đã có kết quả rồi.”

Yết hầu A Thụy Tư có chút khô, thân thể căng thẳng: “Kết quả thế nào?”

“Đã xác định được quan hệ thân nhân.”

Tay cầm điện thoại của A Thụy Tư đột nhiên buông ra.

“Ca ca, anh xem em nặn đất có đẹp không?”

“Ca ca, cho anh cái Tượng em nặn này, anh thích không?”

“Ca ca, em mặc âu phục này, có phải rất đẹp không a?”

“Ca ca, em thích gì anh cũng cho phải không?”

Trong đầu A Thụy Tư đột nhiên vang lên thanh âm nỉ nỉ non non của nhóc con.

A Thụy Tư lập tức nhấn một dây số, điện thoại vừa được kết nối, cậu lập tức nói: “Y Đế Tư, tôi sẽ làm cho cậu một bộ Cơ Giáp Hỏa Diễm.”

A Thụy Tư nói xong, lại không nhận được ngồi xổm xuống, nước mắt nươg theo gò má rơi xuống.

Tại bệnh viện An Đức.

Trợ lý bác sĩ vừa nói chuyện điện thoại xong, liền có người xông vào.

Người đến mặt không chút cảm xúc, khí thế hùng hổ, nếu như không phải cậu nhận thức người này, thì đã sớm cho rằng tội phạm xông vào bệnh viện.

“Lâm Sát tiên sinh, ngài tìm bác sĩ Lâm sao?” Trợ lý cung kính hỏi.

“Báo cáo giám định gen của A Thụy Tư, đưa tôi một bản.”

“Tiên sinh, thông tin của khách hàng là bảo mật.”

Ánh mắt Lâm Sát lạnh lẽo khiếp người.

“Tôi đi hỏi bác sĩ Lâm một chút...” Trợ lý ấp úng nói.

“Tôi cũng có việc cần gặp bác sĩ Lâm.” Lâm Sát nói.

Trợ lý đem phần tài liệu đã đóng dấu ra, đưa cho Lâm Sát. Ánh mắt Lâm Sát liền quét đến hàng chữ lớn ở dưới cùng.

XÁC NHẬN NIẾT PHỔ ĐỐN ƯỚC HÀN VÀ Y ĐỀ TƯ CÓ QUAN HỆ THÂN THUỘC.

Lâm Sát siết tay một chút, tờ giấy kia liền bị hằn niết đến dị dạng.

Cửa phòng bác sĩ rất nhanh bị đẩy ra.

Lâm Sát đi vào, đem báo cáo trong tay đưa cho vị bác sĩ mặc áo blouse trắng. Bác sĩ Lâm nhận lấy, nhanh chóng đem báo cáo nhìn qua một lượt.

“Lâm tiên sinh, báo cáo này hoàn toàn không có vấn đề.”

Lâm Sát nhíu mày: “Vậy thì chứng minh chắc chắn là thân thuộc sao?”

“Giám định gen không thể có sai sót, thưa Lâm tiên sinh.” Bác sĩ khẳng định nói.

“Bác sĩ Lâm, cẩn thận xem lại, có còn khả năng nào khác không?” Ánh mắt Lâm Sát nhìn bác sĩ.

Bác sĩ Lâm nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Cũng không hẳn là chắc chắn, vẫn còn một khả năng.”

“Khả năng gì?”

“Không thể được, đó là vi phạm pháp luật Đế Quốc, lệnh cấm đã ban hành rồi a.” Bác sĩ lắc đầu nói.

Trong mắt Lâm Sát lóe lên một tia âm u: “Ông nói đúng, chính là nhân bản.”

“Nhân bản sẽ phải hứng chịu hình phạt, chẳng có ai dám làm như vậy cả.”

Nếu như người đó chính là cái vị có quyền lực cao nhất Đế Quốc thì sao?

“Có cách nào có thể xác định được người này chính là người nhân bản không?” Lâm Sát hỏi.

“Tôi chưa từng nói cậu ta là người nhân bản.” Bác sĩ Lâm vội vàng nói.

“Tôi nói cậu ta phải đấy.” Ngờ kị Lâm Sát kiên định.

Bác sĩ Lâm cẩn thận quan sát vẻ mặt Lâm Sát, phát hiện hắn hoàn toàn không có ý đùa giỡn.

“Cách thì cũng không phải là không có, thể nhân bản cùng bản thể gen bởi vì hoàn cảnh bất đồng, thể nên cũng không hoàn toàn giống nhau. Thế nhưng ngài phải cho tôi bản thể gen mới được a.” Bác sĩ Lâm bình tĩnh nói.

“Được, ngày mai bản thể gen sẽ được mang đến cho ông. Đa tạ bác sĩ Lâm.”

Lâm Sát rời khỏi bệnh viện, một chiếc phi cơ đã chờ sẵn ở ngoài.

“Tiên sinh, ngài muốn đi đâu?” Cách Lỗ Tư hỏi.

“Quán rượu Hương Tạ.” Lâm Sát nói ra một cái tên.

Cách Lỗ Tư cũng không hỏi nhiều, khởi động phi cơ liền đi đến quán rượu Hương Tạ.

Phi cơ hạ xuống trước cửa quán, Lâm Sát không có lập tức đi xuống. Hắn tựa hồ đang đợi cái gì đó, chờ chờ đợi đợi rờn rã nửa ngày.

Cách Lỗ Tư đã mấy tháng không có đi theo bên người Lâm Sát, hôm nay cậu mới vừa phục chức, thừa dịp đang giờ giải lao, cậu đem công vụ của Lâm Sát xem lại một lần.

Người trợ lý Y Lai vụng về mà La Đức đưa tới chỗ Lâm Sát thế mà lại chết rồi!

Cách Lỗ Tư càng xem càng hoảng sợ, cậu hít sâu một hơi, kiểm chế nỗi lòng đang sôi trào, trên mặt cũng cố không biểu hiện ra.

Trời đã tối dần.

“Tiên sinh, ngài có đói bụng không? Muốn ăn chút gì không?” Cách Lỗ Tư hỏi.

Lâm Sát không trả lời cậu, chỉ là đột nhiên mở mắt ra, mắt chăm chú nhìn chăm chăm một nơi nào đó. Cách đó không xa, thanh niên tóc đỏ nắm tay một nhóc con đang đi tới. Nhóc con nhảy nhẩy nhót nhót, khuôn mặt tròn tròn xinh xắn tràn ngập ý cười.

“Có bữa tối rồi.” Lâm Sát đột nhiên nói.

Cách Lỗ Tư theo bản năng liếc mắt nhìn thanh niên tóc đỏ, trong tay y còn có một hộp điểm tâm.

Hiên Dư: Tui định edit thêm một bộ nữa, có 10 chương à. Tuy có nhà edit và hoàn rồi nhưng không hợp gu tui lắm nên muốn làm lại T.T Mấy người thấy có nên hôn?? Mấy bạn góp ý hộ tui đi:< đang=“” bản=“” khoản=“” lăm.=“” truyện=“” đó=“” cũng=“” là=“” ngược=“” luyện,=“” tất=“” nhiên=“” cũng=“” là=“” đam=“” mỹ,=“” mỹ=“” công=“” mỹ=“” thụ,=“” hắc=“” bang,=“” he:“”>

51. Chương 51: Gặp Mặt

Ai Nhĩ Duy Tư rất thích Đế Quốc.

Y Lai dẫn nhóc con đi ăn tại trung tâm thương mại lớn nhất Đế Quốc, lại kéo nhóc con đi đến khu giải trí. Chơi suốt mấy tiếng, nhóc con vẫn một mặt chưa hết thòm thèm.

Y Lai nặn nặn khuôn mặt nhỏ tròn vo của nhóc, liền dẫn nhóc về khách sạn. Trên đường đi, tiểu gia hỏa lại nhìn nhà hàng bánh ngọt đến chảy cả nước miếng. Nhìn đáng vẻ bé con thèm ăn, Y Lai chung quy vẫn mềm lòng, đi mua cho Ai Nhĩ Duy Tư một hộp điểm tâm. Sau đó hai cha con mới vui vui về về trở về khách sạn.

“Baba, con nhớ Mập Mập.” Ai Nhĩ Duy Tư lằm bằm nói. Tiểu gia hỏa tuổi còn nhỏ, còn là một đứa ham ăn, thế nhưng mưu mẹo cũng không tầm thường. Nhóc biết baba không thích mập mập, cho nên trước đây chưa từng nhắc đến, hiện tại tâm tình Y Lai đang rất tốt, liền điềm nhiên ngay thơ hỏi: “Baba, Mập Mập bây giờ đang ở đâu?”

Y Lai vuốt vuốt cái đầu xù của Ai Nhĩ Duy Tư, vừa định tìm một lí do nào đó gạt nhóc, liền nhìn thấy có một người đứng cách đó không xa.

Lâm Sát vóc người cao to, khuôn mặt anh tuấn, đứng ở nơi đó như một bức tranh, kéo theo rất nhiều cái liếc mắt. Mà hắn lại không chút nhận thức, ánh mắt cứ rơi trên một lớn một nhỏ ở đằng xa.

Y Lai cùng Ai Nhĩ Duy Tư mặc trang phục màu đen, Y Lai đội mũ lưỡi trai, chỉ lộ ra sống mũi cao cùng đôi môi xinh đẹp, một lớn một nhỏ đều vô cùng soái.

Ánh mắt Lâm Sát bỗng chốc nhu hòa.

Hai người càng lúc càng gần, tiếp đó trước tiếp bước qua trước mặt Lâm Sát. Y Lai không nhìn hắn dù chỉ một chút, Ai Nhĩ Duy Tư thấy hắn, vừa định há mồm, lại như nghĩ đến điều gì, vội vã dùng tay che miệng.

Lâm Sát đi theo, đến tận cửa nhà trọ của Y Lai, hắn vừa định gõ cửa, bên ngoài liền xuất hiện hai người mặc cảnh phục.

“Tiên sinh, có người báo cảnh sát, nói ngài là tên vô lại, cứ bám theo cậu ta.”

Lâm Sát thu tay, nhìn hai vị kia, lộ ra một nụ cười: “Hai vị thấy tôi rất giống tên vô lại sao?”

Đối với nhân vật nổi tiếng thường xuất hiện trên kênh kinh tế này, hai người tự nhiên có ấn tượng. Cả hai nhìn nhau, lắc đầu.

“Cảm tạ hai vị đã tín nhiệm. Hai vị vất vả rồi.”

Hai người kia rời đi.

Lâm Sát nhấn chuông cửa. Thời điểm hắn nhấn chuông lần thứ năm, cửa rốt cuộc mở ra. Y Lai ôm cánh tay đứng đó, mặt không chút cảm xúc nhìn hắn. Y Lai đã thay một bộ quần áo tập thể dục màu trắng, thể nhưng vẫn khó che giấu eo thon mê người. Ánh mắt Lâm Sát không khỏi rơi trên hông nhỏ của y.

“Anh tìm ai?” Y Lai hỏi.

Biết rõ còn hỏi.

Lâm Sát làm như thật sự rất thật thà: “Ai Nhĩ Duy Tư.”

Ai Nhĩ Duy Tư đang ăn điểm tâm ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn.

“Ai Nhĩ Duy Tư, con còn nhớ...” Những từ đó, Lâm Sát có chút khó mở miệng, cắn răng nói: “Con có nhớ Mập Mập không?”

Mắt Ai Nhĩ Duy Tư nhất thời sáng lên, lạch bạch chạy tới, tràn ngập chờ mong hỏi: “Mập Mập đang ở đâu?”

“Chú có thể vào không?” Lâm Sát hỏi.

Ai Nhĩ Duy Tư đem cửa phòng mở ra. Y Lai ngồi trên ghế sa-lông, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Sát, y muốn nhìn cho rõ Lâm Sát đang chơi trò gì.

Ai Nhĩ Duy Tư kéo tay Lâm Sát đi vào.

“Mập Mập đâu?” Ai Nhĩ Duy Tư nóng lòng hỏi.

Y Lai lộ ra một nụ cười lạnh. Y không tin Lâm Sát sẽ biến thân thành hình thú trước mặt Ai Nhĩ Duy Tư, hình thú phù hợp với chiến trường, hắn vì đỡ một đứa bé mà biến thân, thật quá mất mặt!

Trên mặt Lâm Sát lộ ra một nụ cười thần bí.

Một giây sau, một con sư tử to lớn liền xuất hiện trước mặt Ai Nhĩ Duy Tư.

Nụ cười trên mặt Y Lai cứng ngắc. Ai Nhĩ Duy Tư hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng: “Chú kia đâu rồi? Mập Mập!”

Ai Nhĩ Duy Tư ôm lấy bắp đùi sư tử, tiểu gia hỏa suy nghĩ rất nhanh, một lúc liền phản ứng lại: “Baba, chú kia chính là Mập Mập! Mập Mập chính là chú kia!”

Tâm tình Y Lai nhất thời có chút ảo não, con trai của y bị bán cho người ta rồi! Ánh mắt âm trầm của y rơi trên dã thú khổng lồ kia, rất muốn đem hắn ném ra ngoài.

Đỉnh đầu Y Lai đột nhiên bị bóng tối bao phủ, y quay đầu, liền nhìn thấy một đôi mắt của dã thú. Lúc Y Lai chưa kịp phản ứng, sư tử đột nhiên lè lưỡi, ở trên mặt Y Lai liếm một hồi.

Y Lai lửa giận phùng phùng.

“Không chịu đâu, Mập Mập bắt công, liếm cho con nữa.” Ai Nhĩ Duy Tư hét lớn.

...Con trai y vẫn là đem Lâm Sát xem như sủng vật.

Sư tử liếm Ai Nhĩ Duy Tư một hồi, Ai Nhĩ Duy Tư liền đem đầu vùi vào bên trong da lông, vui sướng sượng lên.

Y Lai nhắm mắt lại, cũng không thấy tịnh tâm được chút nào.

Cổ của y đột nhiên có chút nhột, Y Lai mở mắt ra, liền thấy cái đầu sư tử to tướng đang dụi dụi trên cổ mình, mà con trai chơi đến mệt mỏi, dựa trên sa-lông thở hổn hển.

“Lâm Sát, có chừng có mực.” Y Lai lạnh lùng nói.

Sư tử từ trên ghế sa-lông nhảy xuống, tiếp đó tiến vào toilet, lúc đi ra đã khôi phục dáng vẻ nam nhân văn ôn phục giày da. Hắn ngồi đối diện Y Lai.

Trải qua trận chơi đùa vừa nãy, Ai Nhĩ Duy Tư đã hoàn toàn bị thu phục, một chút cũng không sợ người lạ, thậm chí còn muốn chạy đến nghịch tai Lâm Sát...

Lâm Sát: “...” Hắn đưa tay đón nhóc con, ôm vào trong lòng ngực mình.

“Y Đế Tư kia là tên giả mạo.” Lâm Sát nói, “Y đang gạt gia tộc Niết Phổ Đốn.”

Y Lai hơi rũ mắt, che giấu tâm tư mình thật tốt.

“A Thụy Tư, vậy Hỏa Diễm, Y Đế Tư, Cơ Giáp Hỏa Diễm, mọi chuyện đều được tính rất chính xác.” Lâm Sát nói

Y Lai vẫn duy trì trầm mặc.

“Thế nhưng ta sẽ cho hắn biết, cho dù kế hoạch có hoàn hảo đến đâu, chung quy vẫn có sơ hở.”

Y Lai lộ ra một nụ cười giễu cợt: “Cuộc chiến của những người quyền lực, không liên quan tới tôi.”

Lâm Sát nhìn Y Lai: “Đúng, không liên quan.”

“Tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Được rồi, Y Lai ngủ ngon, Ai Nhĩ Duy Tư ngủ ngon.”

Lâm Sát đem Ai Nhĩ Duy Tư đặt trên ghế sa-lông, hôn một cái trên cái trán trơn nhẵn của nhóc, sau đó liền xoay người rời đi.

Lâm Sát vừa rời đi không bao lâu, gian phòng lại nghênh đón một vị khách khác.

Y Lai nhìn thấy người bên ngoài thì không có lập tức mở cửa. Y đem Ai Nhĩ Duy Tư đã chơi mệt đến buồn ngủ ôm vào trong phòng, tiếp đó chỉnh trang lại quần áo, mở cửa.

Hai gương mặt giống nhau như đúc, mắt cũng giống, bốn mắt cứ như vậy nhìn nhau.

Y Lai phản ứng lại đầu tiên, mỉm cười nói: “Y Đế Tư tiên sinh.”

Trong đôi mắt xanh của Y Đế Tư tâm tình phức tạp. Có ước ao, có đồ kị, có không cam lòng, còn có một loại cảm giác muốn đến gần hơn nữa.

“Tôi không tiện mời cậu vào ngồi đâu.” Y Lai nói.

Y Đế Tư nhìn đồng hồ trên tay một chút, Y Lai cũng nhìn theo ánh mắt của Y Đế Tư, là đồng hồ rất quý, không phải có tiền là mua được, bởi vì là bản limited, quý tộc nhất đẳng mới có tư cách mua.

“Của phu nhân Niết Phổ Đốn đưa.” Y Đế Tư nói, “Hiện tại vẫn còn rất sớm, cậu vì sao không mời tôi vào ngồi một chút?”

“Bởi vì tôi muốn ngủ.”

“Tôi chỉ xin của cậu vài phút thôi.”

“Bởi vì tôi chán ghét cậu.”

“Vì khuôn mặt này sao? Vậy chẳng lẽ cậu không soi gương?”

“Không, là vì đầu óc của cậu, cậu rất ngu ngốc. Cậu tìm đến tôi, sau khi trở về nhất định sẽ bị hắn đánh một trận.” Y Lai bình tĩnh nói.

Mắt Y Đế Tư vì sợ hãi mà co quắp lại.

“Vào đi.” Y Lai nói, tiếp đó xoay người đi vào.

Y Đế Tư theo sau lưng y. Rõ ràng là cùng một gương mặt, y so với Y Lai lại như nhược vạn phần.

“Cậu kỳ thực là một người vô cùng tự ti, bởi vì từ nhỏ đã sống dưới cái bóng của người khác, luôn thiếu tự tin. Cậu cực lực chạy trốn, muốn thoát khỏi sức ảnh hưởng của người kia, chứng minh cậu không giống người đó. Thế nhưng mọi cử chỉ của cậu lại mô phỏng theo người đó. Cuối cùng, người thất bại vẫn là cậu. Dùng cái gọi là tao nhã để che giấu sự nhát gan của bản thân. Bề ngoài cậu vẫn bình tĩnh tự tin, thế nhưng đôi mắt cậu vẫn để lộ sự yếu đuối. Cậu rất đáng thương. Khiến cho cậu trở thành như vậy, gồm có cả tôi, thế nhưng tôi không có nghĩa vụ xin lỗi hay tự trách.” Y Lai nói.

Sắc mặt Y Đế Tư tái nhợt, răng cắn chặt môi, những dòng yếu đuối không thể tả từng chút từng chút một rơi xuống.

“Những thứ tôi có được hiện tại lẽ ra phải thuộc về cậu, cậu chẳng lẽ không hận tôi sao?” Y Đế Tư hỏi, tựa hồ như đang nắm lấy một tia hy vọng cuối cùng.

“Có vài thứ một khi có được thì lại càng hãm sâu vào đó, càng muốn nhiều hơn nữa, mà lại quên mất những thứ này vốn không thuộc về mình. Y Đế Tư, dù sao trên người cậu cũng mang gen của tôi, tôi cho cậu một lời khuyên. Cậu phải nhớ kỹ cậu là ai, cậu muốn gì.”

Nước mắt Y Đế Tư lại lần nữa không tìm được mà rơi xuống: “Tôi biết rồi. Cảm tạ.”

Y Đế Tư xoay người rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Sát liền nhận được điện thoại của phu nhân Niết Phổ Đốn.

“Phu nhân, vừa vặn cháu đang rảnh rỗi, bây giờ lập tức tới thăm người.” Lâm Sát cúp điện thoại liền đi thay quần áo.

Tại phủ công tước Niết Phổ Đốn, phu nhân và A Thụy Tư đang uống café.

Phu nhân thả điện thoại xuống bàn: “A Thụy Tư, Lâm Sát nói sẽ lập tức tới ngay.”

“Vừa vặn con cũng rảnh rỗi.”

“A Thụy Tư, hai đứa rất lâu rồi chưa gặp nhau phải không?” Phu nhân hỏi.

A Thụy Tư có chút đỏ khốc đỏ cười: “Mẹ, mẹ vẫn còn mơ tưởng chuyện kia sao?”

“Ai, A Thụy Tư, con không biết đâu. Năm đó con gặp chuyện, nó đối với con... Mẹ cùng cha con đều nhìn không nổi. Chỉ là sau khi tỉnh lại, nó ngược lại không đến, mấy năm qua cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Phu nhân thở dài.

“Mẹ, mẹ càng nói con càng muốn đi làm.”

“Đừng, mẹ không nói. Có muốn để nó gặp Y Đế Tư không?” Phu nhân đột nhiên hỏi.

“Chờ Lâm Sát đến rồi nói.”

“A Thụy Tư, bảo Y Đế Tư dọn tới đây ở đi, Ước Hàn ngày nào cũng nhắc, hận không thể nhìn thấy đứa bé kia mỗi ngày cơ.”

“Con sẽ nói chuyện với Y Đế Tư vậy.”

“Quả hôm qua mẹ mua cho Y Đế Tư sao rồi?”

“Đưa rồi ạ, em ấy rất thích.”

“Ai, chúng ta nợ nó quá nhiều. A Thụy Tư, con nhất định phải chăm sóc nó thật tốt.”

“Mẹ, em ấy là đệ đệ của con, con biết mà.”

Hai người vừa uống hết café, A Thụy Tư nhìn hệ thống theo dõi một chút: “Lâm Sát đến rồi.”

Café lại được châm thêm, lại còn mang thêm một tách.

Lâm Sắt vững vàng bước vào, tiếp đó ôm lấy phu nhân.

“A Thụy Tư, gần đây bạn lăm sao?” Lâm Sắt hàn huyên nói.

“Cũng bình thường. Còn anh thì sao?”

“Tất nhiên còn bạn hơn cả con. Nếu không làm sao nửa năm rồi chả thấy bóng dáng?” Phu nhân nói, từng câu chữ đều mang theo ý giận lẫy.

“Phu nhân, thực xin lỗi.” Lâm Sắt từ trong túi áo lấy ra một hộp kim loại nhỏ, đưa cho phu nhân, “Vật này cháu mang từ Phong Thần tinh, đá quý màu xanh lam, rất hợp với người.”

Bà ấy rất thích màu xanh lam, oán khí ngất trời nhất thời tiêu tan.

“Lâm Sắt, con biết Y Đế Tư không? Là minh tinh mới của Đế Quốc ấy.” Phu nhân hỏi.

“Có gặp qua trong một cuộc hội nghị.”

“Có phải rất xinh đẹp đáng yêu không? Giống một thiên thần nhỏ ấy!”

Lâm Sắt dừng một chút, mới mỉm cười gật đầu.

Phu nhân cũng không để ý, thế nhưng A Thụy Tư lại phát hiện vẻ mặt Lâm Sắt thay đổi, cậu không khỏi nghĩ đến mấy năm trước nhìn thấy đoạn video kia trong nhà Lâm Sắt, Lâm Sắt đem Y Đế Tư đặt dưới thân, tàn nhẫn xâm phạm.

A Thụy Tư nhũn mảy, những việc Y Đế Tư thường kể cũng không chút liên quan đến đoạn thời gian y ở Đế Quốc. Là Y Đế Tư cố giấu, hay trong đó vẫn có ẩn tình gì đây?

“Lâm Sắt, trước đây sao anh quen biết Y Đế Tư?” A Thụy Tư dò hỏi.

Sắc mặt Lâm Sắt thản nhiên nói: “Không quen y. Người mà em thấy, cũng không phải y.”

“Cái gì?” Sắc mặt A Thụy Tư đột nhiên thay đổi.

“A Thụy Tư, con sao vậy?” Phu nhân lo âu hỏi.

“Mẹ, không có chuyện gì.” A Thụy Tư tỉnh táo lại, “Mẹ, bữa trưa con với Lâm Sắt sẽ ra ngoài ăn. Xin lỗi mẹ nha, không thể bồi mẹ rồi.”

Dáng vẻ si tình của Lâm Sắt đã in sâu vào lòng phu nhân, bà theo bản năng lại muốn tác hợp Lâm Sắt với A Thụy Tư. Phu nhân cười híp mắt: “Đi thôi, mẹ với Ước Hàn đi hẹn hò đây.”

A Thụy Tư cùng Lâm Sắt tìm một chỗ yên tĩnh dùng cơm trưa. Dọc đường đi, A Thụy Tư cứ mở miệng muốn nói lại thôi.

Chờ hai người ngồi xuống, A Thụy Tư rốt cuộc nhịn không được hỏi: “Lâm Sắt, anh vừa nói câu kia là có ý gì?”

“Tự nghĩ thử xem?”

“Anh nói người tôi nhìn thấy ở nhà anh hôm đó không phải là Y Đế Tư?” A Thụy Tư có chút thất thố, “Vậy tại sao lại giống Y Đế Tư đến vậy? Nếu Y Đế Tư là em trai tôi, thì người cứu tôi là ai?”

Điện thoại Lâm Sắt đột nhiên vang lên.

“Xin lỗi, tôi có điện thoại.” Lâm Sắt nói.

Hắn bấm nút nghe, một thanh âm liền truyền tới.

“Lâm tiên sinh. Hạng mục ngài muốn kiểm tra đã hoàn tất rồi, tôi đã gửi báo cáo đến mail của ngài rồi đây ạ.”

Lâm Sắt cúp điện thoại liền lập tức mở mail, đem nội dung báo cáo xem qua một lần.

Quả nhiên là nhân bản.

“Vì sao lại có hình dáng giống cậu đến vậy sao?” Lâm Sắt chậm rãi nói.

A Thụy Tư đột nhiên trợn to mắt: “Anh đang nói...”

Tin tức quá shock, trong đó tất nhiên bao gồm rất nhiều âm mưu, A Thụy Tư nhất thời không thể tiếp nhận được. Qua mấy phút, cậu mới hồi thần, nhưng vẫn duy trì thái độ bán tín bán nghi.

Sắc mặt A Thụy Tư đen thui: “Vậy anh nói em trai tôi đang ở đâu?”

“Cậu ấy không muốn để cho cậu biết.”

“Lâm Sát, anh lại dùng câu nói này lừa tôi.”

“Đây là ý nguyện của cậu ấy. Cậu ấy đã trải qua những việc gì, các người vĩnh viễn không thể tưởng tượng nổi.” Lâm Sát nói.

“Vậy anh muốn tôi làm gì?” A Thụy Tư hỏi.

“Chúng ta có thể có chung mối thù.”

“Có ý gì?”

“Đối với hần, nguy hiểm nhất vẫn là tôi.” Lâm Sát nói, “Xin lỗi. Tôi có một kế hoạch, sau này tôi sẽ nói cặn kẽ cho cậu. Cậu có thể tham gia hoặc từ chối.”

Lần này nói chuyện, kéo dài vừa vặn một canh giờ.

Một tiếng sau, Lâm Sát cùng A Thụy Tư mới rời khỏi phòng ăn.

Một quả bóng cao su lăn trúng chân A Thụy Tư. A Thụy Tư đem bóng cao su nhặt lên, vừa đứng lên đã thấy một nhóc con tròn tròn đứng trước mặt.

Hiên Dư: Xuyên đêm luôn:> Tui quyết định dzồi:) Tui sẽ tập trung toàn lực hoàn bộ này trước:)) Từ giờ đến lúc hoàn, nếu tui hông tìm được truyện nào ưng ý thì sẽ edit bộ mà chương trước tui hỏi mấy bợn á. Ai có link raw hay truyện nào muốn đề cử hơn liên hệ tui nha. Yêu yêu <>

52. Chương 52: Trả Thù

Nhóc con mặc một bộ âu phục đen, trên đầu đội mũ hải quân, dáng vẻ tròn vo, y như quả bóng trong tay A Thụy Tư. Thế nhưng không thể phủ nhận, nhóc con thực rất đáng yêu, đặc biệt là đôi mắt xanh lam, lại dễ dàng khiến cậu nhớ tới những chuyện đã qua.

A Thụy Tư cúi người xuống, đem bóng cao su đưa cho nhóc con, thuận tay nặn nặn gương mặt phì dô dô của tiểu gia hỏa: “Đây là bóng của bé hả?”

“Vâng ạ, cảm ơn chú ạ!” Nhóc con dẹo miệng vô cùng. Đồng thời còn lấy mũ xuống, hướng về phía A Thụy Tư khom người chào, rất lịch sự.

Gia giáo rất tốt, tóc đỏ quăn quăn. Cuộc sống của A Thụy Tư chủ yếu chỉ có Cơ Giáp, cũng không thích trẻ con lắm, chỉ thích em trai mình. Thế nhưng đối với bé con này, cậu thể mà lại có kích động muốn trò chuyện.

“Bé tên gì?” A Thụy Tư hỏi.

“Ai Nhĩ Duy Tư.” Tiểu gia hỏa còn nhỏ, thế nhưng nói chuyện rất rõ ràng.

“Ai Nhĩ Duy Tư, nhà của bé ở đâu?” A Thụy Tư ngồi xổm xuống, sờ sờ tóc Ai Nhĩ Duy Tư hỏi.

“Ở quán rượu Hương Tạ ạ.” Tiểu gia hỏa nói.

“Bé không phải người Đế Quốc sao? Là cùng mẹ đến đây chơi hả?” A Thụy Tư hỏi.

“Là cùng baba đến.” Ai Nhĩ Duy Tư nói, “Baba cháu là một người rất tuyệt vời!”

“Baba của bé tên gì?” A Thụy Tư hỏi, “Tuyệt như thế nào nào?”

“Baba rất đẹp. Còn có rất nhiều gương mặt khác nhau a, có thể bay trên trời nữa!” Ai Nhĩ Duy Tư liếc mắt giới thiệu.

“Khụ khụ.” Lâm Sát làm bộ ho hai tiếng.

Hắn vốn định làm bộ không tồn tại, bởi vì nếu A Thụy Tư biết hắn nhận thức Ai Nhĩ Duy Tư, thì kết quả cũng không mấy tốt đẹp, A Thụy Tư vốn là người rất thông minh. Thế nhưng nếu hắn cứ giả vờ không quen biết, chắc Ai Nhĩ Duy Tư sẽ đem cả gốc gác baba nhóc khai ra luôn.

Ánh mắt Ai Nhĩ Duy Tư từ trên người thúc thúc xinh đẹp chuyển sang trên người Lâm Sát, mắt xanh càng thêm sáng: “Mập Mập, sao chú lại ở đây?”

Mập Mập...

Sắc mặt Lâm Sát bình tĩnh bất biến, rất tự nhiên tiếp nhận danh xưng này.

A Thụy Tư mặt không cảm xúc liếc nhìn Lâm Sát một chút. Vị này tốt xấu gì cũng là người nắm quyền gia tộc đệ nhất Đế Quốc, quyền thế địa vị chỉ đứng sau người đứng đầu Hoàng Tộc kia, cũng là người tàn nhẫn quyết đoán, hiện tại bị gán cho cái tên “Mập Mập” này, cũng quá hài hòa đi... Nhưng mà Lâm Sát cũng không phản bác, như vậy liền nói rõ bé con kia có chỗ hơn người.

Ánh mắt A Thụy Tư rơi trên người nhóc con, cậu vốn không để ý, thế nhưng hiện tại nhìn lại, cảm thấy đứa nhỏ này có chút giống Lâm Sát, đặc biệt là mũi cùng môi.

Lẽ nào đây là con riêng của hắn?

“Chú cùng bằng hữu tới đây dùng cơm. Ai Nhĩ Duy Tư, sao con lại ở chỗ này?” Lâm Sát hỏi, thanh âm cũng không khỏi nhu hòa đi vụn phần.

A Thụy Tư càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng. Cho dù không phải con riêng, khẳng định cũng có quan hệ thân mật gì đó.

“Baba dẫn cháu tới đây chơi, là đi mua đồ chơi đó a!” Ai Nhĩ Duy Tư giơ quả bóng trong tay lên.

“Baba đâu?” Lâm Sát hỏi..

“Baba đi mua bánh ngọt cho con rồi.”

“Ai Nhĩ Duy Tư, bụng con béo lên rồi.” Lâm Sát liếc nhìn bụng nhỏ của nhóc.

Ai Nhĩ Duy Tư vội vã dùng bóng cao su che bụng mình, cười đến mặt mày rạng rỡ.

A Thụy Tư yên lặng nhìn hai người kia cười đùa.

“A Thụy Tư, cậu bận thì về trước đi, tôi đưa Ai Nhĩ Duy Tư đi tìm baba nhóc.” Lâm Sát nói.

“Tôi rảnh lắm, cùng đi đi.” A Thụy Tư mỉm cười nói, “Ai Nhĩ Duy Tư rất đáng yêu.”

Tiểu gia hỏa như được khích lệ, cười đến vui vẻ: “Chú cũng rất xinh đẹp!”

Lâm Sát nhìn A Thụy Tư một chút, không nói gì, chỉ kéo tay Ai Nhĩ Duy Tư, A Thụy Tư dắt tay còn lại, hai lớn một nhỏ cùng đi tìm baba nhóc con.

Bọn họ đi đến cửa hàng đồ ngọt, đến càng gần, tay Lâm Sát càng đổ mồ hôi.

Nếu như A Thụy Tư thật sự nhìn thấy Y Lai thì sẽ thế nào đây?

Hắn sợ Y Lai sẽ tức giận.

Thế nhưng nếu như hắn ép A Thụy Tư rời đi, A Thụy Tư sẽ hoài nghi.

Thực khó lựa chọn.

Bọn họ bước vào cửa hàng đồ ngọt, thân thể bị bấm của Ai Nhĩ Duy Tư bắt đầu luồn lách, cực kỳ linh hoạt chen vào đám đông, sau đó một lần nữa quay lại trước mặt Lâm Sát cùng A Thụy Tư.

“Chú, Mập Mập, baba không có ở đây! Ban này baba bảo con ngồi chỗ này chờ, hai người về trước đi.”

Lâm Sát gật đầu: “Được rồi, Ai Nhĩ Duy Tư, gặp lại sau.”

Ai Nhĩ Duy Tư lắc lắc tay nhỏ: “Chú, Mập Mập, gặp lại sau!”

Hai người vừa rời đi, một nam nhân trẻ tuổi đội mũ đi ra từ phòng rửa tay, tiếp đó ngồi xuống bên người Ai Nhĩ Duy Tư.

Nam nhân mặc áo sơ mi cùng quần tây, trên đầu đội mũ, vành nón kéo xuống rất thấp, chỉ có thể thấy sống mũi cùng môi thôi.

“Baba, Ai Nhĩ Duy Tư đã làm theo lời baba dặn á, con ngoan lắm phải không?!” Nói xong lại nhìn chăm chăm tủ kính trưng bày bánh ngọt.

Y Lai duỗi tay chọt chọt cái bụng bị bấm của nhóc.

Ai Nhĩ Duy Tư như quả bóng cao su vậy, liền xì hơi...

Lâm Sát cùng A Thụy Tư rời khỏi cửa hàng đồ ngọt.

“Tôi còn chưa nói gì, bé con kia đã chào tạm biệt tôi... Baba nhóc ấy rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là chán ghét không muốn gặp tôi sao?” A Thụy Tư hỏi Lâm Sát.

“A Thụy Tư, cậu nghĩ nhiều rồi, hai người căn bản không quen biết.” Lâm Sát nghiêm túc nói.

“Anh biết người đó sao?” A Thụy Tư hỏi.

Lâm Sát dừng một chút, mới nói: “Có quen.”

“Lâm Sát, anh đúng là một người phức tạp.”

Lâm Sát nở nụ cười: “Sau này cậu sẽ rất bận bịu.”

“Chế tạo Cơ Giáp Hỏa Diễm vừa mệt mỏi vừa hưng phấn.” A Thụy Tư nói, trong mắt ánh lên một tia chờ mong, có điều rất nhanh lại ảm đạm: “Đáng tiếc...”

Lâm Sát vỗ vỗ vai A Thụy Tư, A Thụy Tư nở nụ cười.

A Thụy Tư cũng không hoàn toàn tin tưởng Lâm Sát. Bọn họ vốn là bằng hữu tốt, thế nhưng sau sự kiện vào ba năm trước, Lâm Sát vẫn luôn che giấu thân phận người đã cứu cậu, khiến cho bọn họ dần sinh ra ngăn cách.

Mặt khác, A Thụy Tư cảnh giác là vì chuyện này quá trọng đại.

Hắn nói Y Đế Tư là nhân bản của em trai cậu, chỉ là tội nhân bản này, ai phạm vào tất nhiên sẽ đi tù!

A Thụy Tư vốn sẽ không dễ dàng tin tưởng hắn, mãi đến khi hắn lấy ra bản báo cáo kia.

Lâm Sát nói với cậu, Y Đế Tư là người của bộ hạ, mà mục đích của bọn họ là khiến cho A Thụy Tư cam tâm tình nguyện làm ra Cơ Giáp Hỏa Diễm. Đương nhiên, Hoàng Đế bộ hạ hoàn toàn có thể dựa vào quyền lực của mình ép A Thụy Tư chế tạo. Thế nhưng con người A Thụy Tư cũng không phải loại dễ dàng thỏa hiệp. Làm Cơ Giáp Chi Thần, tầm ảnh hưởng của cậu rất lớn, báo cáo học thuật của cậu cũng sẽ tạo thành hệ quả nhất định đối với quan chức cấp cao của Đế Quốc. Cho nên tạo ra Y Đế Tư là một khâu vô cùng quan trọng trong kế hoạch của hoàng đế.

Hoàng đế bộ hạ lừa dối cậu.

A Thụy Tư xác thực cảm thấy rất phần nộ. Thế nhưng cũng không tức giận đến mức nóng lòng đáp ứng tham gia kế hoạch của Lâm Sát. Bởi vì kế hoạch của hắn quá mức điên rồ. Hắn cứ nhiên lên kế hoạch trả thù, mà đối tượng trả thù lại là hoàng đế bộ hạ.

Đương nhiên, việc làm của A Thụy Tư chỉ là một hành động bé nhỏ không đáng kể trong toàn bộ kế hoạch.

“Tôi muốn cho hần biết, không chỉ người khác phải trả giá cho dã tâm của hần, mà chính hần, cũng phải trả giá cho tham vọng của mình.”

A Thụy Tư rốt cuộc cũng đáp ứng Lâm Sát.

Sau khi A Thụy Tư về đến nhà, phu nhân đang cùng một người thanh niên ngồi cạnh biển. A Thụy Tư không lập tức đi tới, mà là đứng trong một chỗ tối. Y Đế Tư không biết đã nói gì, phu nhân vẫn lộ ra một nụ cười hài lòng, bầu không khí thật ấm áp.

A Thụy Tư nhìn nhất cử nhất động của Y Đế Tư, ánh mắt bỗng trở nên u ám. A Thụy Tư kéo kéo cà vạt, chậm rãi đi tới.

Trên mặt Y Đế Tư lộ ra một nụ cười: “A Thụy Tư ca ca!”

“Hai người đang nói chuyện gì thế?” A Thụy Tư hỏi.

Phu nhân nói: “Xem ảnh chụp khi còn bé của các con a.”

Mắt A Thụy Tư đảo qua mấy bức ảnh kia, ảnh trong tay Y Đế Tư đang cầm là hai bé con nắm tay nhau đứng cạnh biển, nắng chiều soi rọi hai người bọn họ, có một chút mộng lung xinh đẹp.

Ánh mắt A Thụy Tư bỗng chốc nhu hòa.

“Mười bốn năm trước, lúc ở bãi biển Mộng Nhật, Y Đế Tư, cậu có nhớ đã hỏi tôi một chuyện gì đó rất thú vị không?”

Y Đế Tư chống đầu nghĩ ngợi, tiếp đó nở một nụ cười ngây thơ hoàn mỹ: “Ca ca, mặt trời kia rất giống bánh mẹ làm phải không?”

A Thụy Tư cười đến càng nhu hòa, cậu cầm lấy ảnh chụp từ trong tay Y Đế Tư, ánh mắt đảo qua, ôn nhu nơi đáy mắt từng chút từng chút tiêu tan.

Nơi đó không phải là bãi biển Mộng Nhật. Vị Y Đế Tư này trong đầu chỉ có mấy thứ công thức cứng nhắc thôi sao?

“Y Đế Tư, chờ đến sinh nhật cậu, tôi sẽ tặng cậu một chiếc Cơ Giáp Hỏa Diễm.”

Trên mặt Y Đế Tư lộ ra một nụ cười xán lạn.

Sau khi ăn xong cơm tối, Y Đế Tư mới rời đi. A Thụy Tư tiễn y đến tận nhà rồi mới quay về.

Y Đế Tư đóng cửa lại, mới vừa cởi áo khoác xuống liền nhận được một tin nhắn, y nhanh chóng khoác áo đi ra ngoài.

Tại hoàng cung Đế Quốc.

Rượu nho tuyệt hảo, tay ôm ấp mỹ nhân, mấy thứ này, hoàng đế bệ hạ đã quen hưởng dụng đến chán chê.

Nặc Mạn Đại Đế nằm nửa người trên giường, nửa người trên khí tức nam nhân tản ra, lộ ra lồng ngực cường tráng, mà nửa người dưới, có một thanh niên đang gắt gao dán vào người hần, trong miệng phun ra nuốt vào cự vật to lớn của hần. Về mặt Nặc Mạn Đại Đế say mê mà lưỡi biếng, hần đưa tay ra, sờ sờ đầu thanh niên.

“Y Đế Tư, người thật tuyệt.”

“Đa tạ bệ hạ khích lệ.” Thanh niên ngẩng đầu lên nở nụ cười, trên gương mặt mang theo vẻ mê hoặc mỹ miều.

Nặc Mạn Đại Đế nhìn gương mặt đó, thật giống a.

“A Thụy Tư đã nói sẽ tặng cho thần Cơ Giáp Hỏa Diễm.” Y Đế Tư nói.

Tay Nặc Mạn Đại Đế nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt Y Đế Tư. Đôi tay của hần thô ráp, chạm lên mặt có cảm giác thô ngạnh. Hần càng lúc càng dùng lực, lông mày Y Đế Tư không khỏi cau lên.

Y chần chừ một chút, vẫn là không nhin được nói: “Bệ hạ, nếu như A Thụy Tư biết Y Lai tồn tại, anh ấy liệu có làm Cơ Giáp Hỏa Diễm nữa không?”

“Y Lai không muốn trở lại gia tộc Niết Phổ Đốn, cho nên em ấy sẽ không để bọn họ biết đến sự tồn tại của mình. Còn việc có lừa được A Thụy Tư hay không, vậy thì chỉ có thể xem người diễn thế nào.”

“Thần biết rồi.”

Nặc Mạn Đại Đế nắm cầm cửa cậu, tay đột nhiên dùng sức: “Người hiểu rồi?”

Nặc Mạn Đại Đế nhìn về phía ánh mắt của y mang theo một vết đau đớn, ngoại trừ thân thể đau nhức, còn có vô vàn sợ hãi.

“Người đã hiểu ý ta còn dám đi tìm Y Lai?”

“Thần... Thần sai rồi...”

Nặc Mạn Đại Đế đột nhiên dùng sức vung một cái, Y Đế Tư liền té xuống đất, tạo ra một tiếng vang kịch liệt.

“Người có biết Y Lai vì trẫm đã làm bao nhiêu chuyện không?”

Y Đế Tư cố lấy lại dũng khí, trên mặt lộ ra một vết kiên định: “Bệ hạ, thần cũng nguyện vì ngài mà làm bất cứ chuyện gì...”

Nặc Mạn Đại Đế đột nhiên nở nụ cười, không biết là vì thật sự buồn cười, hay là cười nhạo y không biết tự lượng sức. Y Đế Tư nghe được tiếng cười kia, lại cảm thấy một tia lạnh lẽo chạy dọc sống lưng.

Bất luận là thời điểm nào, y cùng người đó đến nay đều chưa từng ngang hàng.

Khuôn mặt y cùng người đó giống nhau, thế nhưng đến tư cách làm thế thân cũng không có.

Y sinh ra, lẽ nào chưa từng được xem là một con người?

“Y Đế Tư, ra ngoài đi.” Thanh âm hoàng đế đột nhiên vang lên.

Y Đế Tư hoàn hồn, theo bản năng nhìn Nặc Mạn Đại Đế một chút, cảm thấy sắc mặt hắn có chút lạ. Y Đế Tư cũng không dám hỏi nhiều, vội vã rời khỏi phòng ngủ của hắn.

Nặc Mạn Đại Đế bấm điện thoại, trước mặt hắn liền xuất hiện hình chiếu. Trên màn hình có một nam nhân mặc quân phục, ánh mắt thẳng tắp nhìn hoàng đế.

“Thượng úy Bỉ Đắc, Tư Ngục Giam đã xảy ra chuyện gì?”

Tư Ngục Giam ở thủ đô Đế Quốc, là nơi được phòng thủ cùng bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, chỉ giam giữ trọng phạm. Mỗi một phạm nhân từ nơi đó trốn ra đều có khả năng ảnh hưởng đến chính trị Đế Quốc.

“Bệ hạ, nửa giờ trước, nơi này xảy ra một trận bạo động.” Bỉ Đắc nghiêm mặt nói, ánh mắt âm u thể hiện rõ sự bất an.

Sắc mặt hoàng đế có chút khó coi: “Hiện tại sao rồi?”

“Đã ổn định rồi ạ.”

Ánh mắt lạnh lẽo của hoàng đế liếc nam nhân: “Ta không mong được nghe lại tin tức như thế.”

“Vâng, bệ hạ, sẽ không xảy ra chuyện như vậy lần nào nữa.” Thượng úy Bỉ Đắc bảo đảm nói.

Nhưng mà chuyện này tựa hồ chỉ mới là bắt đầu. Mấy ngày sau, một mỏ kim cương Hoàng Tộc vừa mới khai thác được cư nhiên nổ tung. Những chuyện này không khỏi khiến hoàng đế nhớ tới Binh Đoàn Độc Lập, bọn họ không cách nào lật đổ thống trị Đế Quốc, nhưng có thể khiến bệ hạ ăn không ngon ngủ không yên. Nặc Mạn Đại Đế cuối cùng đã mượn tay Lâm Sát diệt từ đám ruồi này. Hắn không nghĩ tới ba năm sau lại gặp phải chuyện như vậy.

Cơ Giáp Hỏa Diễm, hắn nhất định phải có được nó. Có nó rồi, sau này sẽ không ai dám chống lại hắn nữa, dám phản kháng hắn, kết cục chỉ có chết không chỗ chôn.

“Bệ hạ, A Thụy Tư đã bắt đầu bí mật tìm mua váy giáp Hỏa Diễm.” Thư ký báo cáo.

Quả nhiên là thiên tài không hiểu sự đời, giáp Hỏa Diễm làm sao có khả năng mua được?

“Dem váy Hỏa Diễm của chúng ta cấp cho cậu ta, đừng để cậu ta biết váy này là xuất phát từ tay trẫm.”

Một thời gian sau đó, hoàng đế bệ hạ, Y Đế Tư, Lâm Sát, A Thụy Tư, những người này đều bắt đầu bận túi bụi.

Chỉ có Y Lai nhàn nhã vô cùng. Y mang Ai Nhĩ Duy Tư đi du lịch khắp Đế Quốc, thích cái gì mua cái đó, thích chơi gì liền chơi cái đó, thuận tiện đem Ai Nhĩ Duy Tư dưỡng béo lên thêm một vòng.

Y chưa từng có thời gian hưởng thụ tự do như vậy, không cần sợ nhiệm vụ sẽ thất bại, không cần sợ sẽ bị người khác vạch trần, không cần sợ sẽ tử vong.

Y hiện tại có cuộc sống của một con người bình thường, có bằng hữu, bởi vì nhan sắc xuất chúng, thậm chí còn có không ít người theo đuổi. Cuộc sống bình thường như vậy kỳ thực chính là cuộc sống được mong đợi nhất.

Người theo đuổi y là một công tử quý tộc, là một người đi tới đâu trên tay cũng ôm theo một quyển sách, bất cứ lúc nào cũng có thể ngâm nga một bài thơ.

”Anh yêu em chỉ dùng hai giây đồng hồ.

Giây thứ nhất, anh thấy được dung nhan xinh đẹp của em.

Giây thứ hai, anh nghe được mùi vị thanh khiết nơi con người em...”

“Đáng tiếc trên người tôi chỉ có mùi vị muốn được yên thân.”

(Đáng yêu quá xá:”>)

Tóc quần có màu vàng, hàng mi cong cong, mắt to xanh biếc của thiếu niên ai oán chăm chú nhìn Y Lai: “Thân ái, em còn chưa nói cho anh biết tên của em.”

Y Lai nhìn thẳng cậu: “Y Lai, năm năm trước tôi đã gặp anh tại tiệc sinh nhật gia gia anh.”

Sắc mặt công tử rút cuộc thay đổi. Y Lai, cậu đối với cái tên này dĩ nhiên có ấn tượng rất sâu đậm.

Hiên Dư: Lạy chúa tôi 3156 từ @@ Lẽ ra mình hẹn cứ 4 ngày đăng một chương rồi mà rút cuộc hôm nay mới đăng, chậm 1 ngày a T.T Tưởng chỉ có hai ngàn mấy từ mới hẹn 4 ngày, thành ra thất hứa với các bạn, thành thật xin lỗi a T.T Nhưng bù lại chương này được dài hơn xúu rồi nhé:”>

53. Chương 53: Lật Ngược Tình Thế

Vị công tử này tên là Thế Đình Tư Lạc. Gia gia cậu là bá tước Thế Tập, đồng thời là một trong các nhà cầm quyền chính phủ, từng là đại thần nội các. Lúc đó, Y Lai cũng là đại thần nội các. Y Lai tính cách lười nhác, không làm được gì, đồng thời còn là xuất thân bình dân bản hèn, không vừa mắt bá tước Thế Tập chút nào. Bá tước không hề che giấu sự chán ghét của mình đối với y, mà Y Lai lại một mực thích ở trước mặt ông lắc lắc múa múa, đem vị bá tước này xoay như đẽ. Sau mấy năm hai người làm cộng sự, bá tước tiên sinh rút cuộc bạo phát, tuyên bố với toàn thiên hạ nơi có ông thì không có Y Lai, nơi có Y Lai thì sẽ không có ông. Cuối cùng, hoàng đế lại đuổi vị lão thần đã từng vất vả lập công với Đế Quốc, lựa chọn Y Lai ở lại. Chuyện này trở thành vết nhơ của cuộc đời bá tước, ông lập tức hạ lệnh, toàn bộ gia tộc Thế không được có bất kỳ liên lụy gì đến Y Lai.

Làm cháu tôn tử được bá tước yêu thương nhất, Tư Lạc từ lúc mười mấy tuổi đã biết Y Lai đáng ghét cỡ nào, vô liêm sỉ đến cỡ nào. Trong lòng Tư Lạc, Y Lai chính là quái vật trong truyện cổ tích, là cái loại có thể dùng miệng mà nuốt người ta vào bụng.

Thế nhưng, quái vật kia cũng chỉ là nhân vật phản diện trong truyện cổ tích. Mãi đến tận năm năm trước, lúc Tư Lạc mười ba tuổi, rốt cuộc cũng tận mắt thấy y trong buổi tiệc sinh nhật của gia gia cậu. Y Lai đến tham dự tiệc, đồng thời còn cầm thiệp mời đến. Toàn bộ gia tộc Thế đều chấn kinh. Ngày đó trở thành ngày mất mặt nhất của gia tộc, bởi vì con trai của bá tước Thế Tập, là thúc thúc của Tư Lạc, cư nhiên trước mặt mọi người lại hướng về phía vị khách không mời mà đến - Y Lai - mà thổ lộ. Tư Lạc không hiểu vì sao vị thúc thúc thông minh mà thần bí kia của mình lại tỏ tình với người như Y Lai, cuối cùng cũng chỉ có thể đổ lỗi cho Y Lai đã dùng bùa chú mê hoặc thúc thúc cậu.

Ngày đó gia gia cậu giận tím mặt, đuổi thúc thúc cậu ra khỏi gia tộc Thế, cả nhà cũng chỉ có thể im miệng không nói một lời. Tư Lạc không nghĩ tới, có một ngày mình lại vướng vào chuyện này.

Tư Lạc nghi ngờ không thôi mà nhìn thanh niên đối diện, người này chính là Y Lai??? Một thanh niên thanh tú xinh đẹp, nụ cười sạch sẽ, toàn thân đều tỏa ra mị lực mê người, thanh niên như vậy làm sao lại là tên Y Lai đáng ghét kia? Tư Lạc đang cố hồi tưởng dáng dấp Y Lai mình đã gặp năm năm trước, cuối cùng chỉ có thể nhớ ra một nụ cười khiến người ta sợ hãi.

Nam nhân đó nhìn Tư Lạc, uống một hớp rượu đỏ, tiếp đó liếm liếm môi mình, cười híp mắt nói.

Tư Lạc đột nhiên cảm thấy mỹ nhân trước mặt vô cùng khủng bố. Nụ cười giễu này của y lại khiến cậu nghĩ đến năm năm trước.

“Em thật sự là Y Lai?” Tư Lạc hỏi.

Y Lai thu lại nụ cười: “Tôi xác thực tên là Y Lai.”

Sắc mặt Tư Lạc hơi tái, trong mắt của cậu không còn chút vẻ mê luyến vừa rồi, chỉ có hoảng sợ. Cậu vội vã khiếp sợ đứng dậy, thậm chí quên mất sách vở còn để trên bàn, liền vội vã rời đi.

Ánh mắt Y Lai dần trở nên nghiêm túc. Y chống đầu, từng ngụm từng ngụm thưởng thức rượu đỏ trong ly, trên mặt lộ xuất vẻ mê say.

Vị trí thiếu niên vừa rời đi, một người đàn ông liền ngồi xuống.

“Năm năm trước, có người từng thổ lộ với em sao?” Nam nhân hỏi.

Năm năm trước, chính là thời điểm tiếng tăm xấu xa của Y Lai nổi danh nhất, toàn bộ Đế Quốc, hầu như không có ai thích y. Thế mà khi đó, lại có một người có thể thổ lộ với y...

Lâm Sát biết điều này có ý nghĩa gì. Hắn xoa xoa huyệt thái dương, nhịn không được hỏi.

“Anh không biết sao?” Y Lai lộ ra một nụ cười trào phúng, “Đã nhiều năm như vậy, khi bọn họ nghe đến tên của tôi, vẫn cứ sợ sệt như thế. Tôi có nên tự hào không đây?”

“Y Lai, em đừng cười như vậy.” Lâm Sát nói, “Em cười như vậy, tôi rất khó chịu.”

Y Lai cười nhạo một tiếng, tiếp tục uống một hớp rượu đỏ.

Lâm Sát biết, Y Lai nhìn như cái gì cũng không để trong lòng, thế nhưng đối với những chuyện này vẫn một mực lưu ý. Nếu không phải tính cách y như vậy, y sẽ không cố đầu không chịu quay lại gia tộc Niết Phổ Đốn. Càng để tâm nhiều chuyện y càng sợ sệt. Y quan tâm A Thụy Tư, quan tâm công tước và cả phu nhân, cho nên mới không dám xuất hiện trước mặt họ, y sợ lại bị bọn họ chán ghét...

“Y Lai, tôi sẽ thay em tháo bỏ phần xiề xích này.” Lâm Sát nói.

Y Lai đứng dậy, trực tiếp xoay người lên lầu. Ngày hôm sau, y vô tình nghe người phục vụ nói chuyện phiếm, vị công tử quý tộc ở sát vách đã dời đi rồi.

Quả nhiên, quái vật, thì vẫn mãi mãi là quái vật.

Tin tức Y Lai trở lại Đế Quốc khuếch tán ra ngoài.

Y Lai không phải đã chết rồi sao?

Hồ ly tinh kia còn sống?

Xì, người xấu thường không dễ chết vậy đâu.

Hoàng đế bệ hạ bốn năm qua vẫn không lấy vợ, đối với hồ ly tinh kia vẫn một mảnh tình thâm, Y Lai trở về, liệu có tiếp tục làm nịnh thần Đế Quốc, đem đất nước này nháo đến hỗn loạn?

Y Lai đã biến mất vô tung vô ảnh trong mắt công chúng ròng rã bốn năm, bây giờ lại trở về, một lần nữa làm sục sôi dư luận. Toàn bộ Đế Quốc như gặp đại địch, giống như Y Lai là loại ma quỷ đẳng phái điên rồ gì đó, các đội quân đang tranh chấp nhau cũng tạm thời ngừng chiến, bắt đầu đồng tâm hiệp lực đối kháng Y Lai.

Lời đồn này không biết nguồn gốc là từ đâu, mà lại nhanh chóng truyền khắp Đế Quốc.

Tại hoàng cung Đế Quốc.

“Bệ hạ, ngài đã nghe tin về Y Lai chưa ạ?”

“Bệ hạ, cáo phó* của Y Lai là do ngài thông truyền. Nếu như Y Lai chưa chết, thì rõ ràng chính là y lừa dối ngài. Bệ hạ, tôn nghiêm của Hoàng Tộc tuyệt đối không thể dung thứ cho sự lừa dối.”

(Cáo phó:* Thông báo về tang lễ thường được đặt trước cổng tang gia hoặc gửi đến từng người thân thích. Trên cáo phó phải ghi rõ tên người chết, ngày sinh và chi tiết về tang lễ như thời gian địa điểm làm lễ nhập quan và di quan...)

Phòng họp của hoàng đế đã nghênh đón mấy làm sóng kiêu này, không có người nào là không nói xấu Y Lai. Nặc Mạn Đại Đế tiến vị đại thần cuối cùng, rót cuộc thử phào nhẹ nhõm, ngồi trên ghế, dựa lưng, trên gương mặt lộ xuất tâm tư buồn bực.

“Bệ hạ.” Thư ký nhỏ giọng đi tới bên người Hoàng Đế, thấp giọng kêu một tiếng.

Nặc Mạn Đại Đế mở mắt ra, trong đôi mắt đẹp là một luồng lãnh ý khiếp người: “Chuyện Y Lai còn sống, rốt cuộc là làm sao truyền ra?”

“Bệ hạ, thần đã điều tra, là từ gia tộc Thế ạ. Cháu trai Thế gia cùng Y Lai trong một quán rượu, không biết vì sao lại nhận ra cậu ấy. Vị tiểu thiếu gia ấy nói cho bá tước Thế Tập. Vị bá tước kia... ngài biết đấy... Chuyện gì ông ta biết, ngày hôm sau cả thế giới đều biết. Đặc biệt là ông ta còn vô cùng chán ghét Y Lai tiên sinh.”

“Bá tước Thế Tập!” Hoàng đế lộ rõ vẻ mặt chán ghét.

“Bệ hạ, hay là ngài đừng nên để cậu ấy ở lại Đế Quốc.”

Ánh mắt Nặc Mạn Đại Đế quét qua, thư ký cảm giác được sau lưng phát lạnh, ý thức được mình nói quá phạm, liền vội vã ngậm miệng lại.

“Bệ hạ, bây giờ thần phải làm gì?”

“Mặc kệ chuyện tin đồn đi, thế nhưng ảnh của Y Lai tuyệt đối không được truyền ra ngoài. Không thể để cho A Thụy Tư biết Y Lai cùng Y Đế Tư giống nhau như đúc.”

“Bệ hạ, thần sẽ xử lý tốt.”

Phòng Cơ Giáp Đế Quốc.

A Thụy Tư là một người cuồng công việc. Thời điểm cậu tập trung vào làm việc có thể không ăn không ngủ. Trạng thái làm việc của A Thụy Tư vô cùng khủng bố, lần này cũng không ngoại lệ.

“A Thụy Tư tiên sinh đã hai ngày không ăn cơm.”

“Căn cứ vào thống kê của máy chăm sóc sức khỏe, hai ngày qua A Thụy Tư tiên sinh ngủ không đến hai tiếng.”

“Chúng ta có nên tiêm cho tiên sinh một mũi thuốc dinh dưỡng không?”

“Thế nhưng lúc ngài ấy đang làm việc mà bị quấy rầy, A Thụy Tư tiên sinh sẽ tức giận.”

Toàn bộ phòng làm việc xoắn xuýt cả lên.

“Mang cho tôi một chút thức ăn.” Thanh âm của một nam nhân vang lên.

Mấy người trong phòng làm việc đều ngẩng đầu lên, thời điểm nhìn thấy người đó giống như thấy được vị cứu tinh.

Rất nhanh liền có người mang thức ăn đưa đến trong tay Lâm Sát. Thức ăn rất phong phú, có cá có thịt, dinh dưỡng cân đối: “Lâm tiên sinh, A Thụy Tư tiên sinh liền giao cho ngài.”

Lâm Sát cầm hai hộp thức ăn, gõ cửa phòng làm việc của A Thụy Tư.

Lần thứ nhất, hoàn toàn không có phản ứng. Thời điểm gõ tới lần thứ tám, cửa cuối cùng cũng mở ra. Một thanh niên quần áo ngắn ngang tóc lộn xộn tức giận trừng Lâm Sát.

Lâm Sát làm như không nhận ra ánh mắt giết người kia, bình tĩnh đi tới, đem thức ăn đưa đến trước mặt A Thụy Tư, trầm giọng ra lệnh: “Ăn cơm.”

A Thụy Tư căn bản không để ý tới hắn, một lần nữa tập trung vào bản vẽ trên máy tính.

“Cậu không ăn cơm, tôi sẽ chụp lại dáng vẻ hiện tại của cậu rồi gửi cho công tước và phu nhân.” Lâm Sát nói.

A Thụy Tư cố chấp trừng mắt Lâm Sát.

“A Thụy Tư, ăn cơm.”

A Thụy Tư không cam lòng dời mắt về phía mấy món ăn, nhanh chóng cầm đũa, bắt đầu ăn cơm.

“Ăn từ từ, không thì tôi cũng quay video cái dáng vẻ ăn như hùm như sói này của cậu gửi đi đấy.” Lâm Sát nói.

A Thụy Tư không cam lòng cũng đành phải nhai kỹ nuốt chậm.

“A Thụy Tư, cậu biết Y Lai không?” Lâm Sát hỏi, “Gần đây có tin đồn, Y Lai không chết, y đã trở lại Đế Quốc.”

“Đừng nói với tôi.” A Thụy Tư nói, “Chuyện của Y Lai tôi không hứng thú.”

Đây là tự cậu nói đó nha, Lâm Sát thầm nghĩ. Nếu cậu không có hứng thú, hắn cũng không muốn nhiều lời. Nếu như sau này A Thụy Tư đã biết thân phận của Y Lai lại chất vấn hắn, hắn có thể dùng câu nói ngày hôm nay của cậu mà phản bác.

Lâm Sát cũng không nói nữa. A Thụy Tư ăn cơm xong liền đuổi Lâm Sát ra khỏi cửa. Lâm Sát đứng ngay cửa sững sờ một hồi.

Kế hoạch của bọn họ là cấp Nặc Mạn Đại Đế một chiếc Cơ Giáp Hỏa Diễm “có nhược điểm”, thế nhưng mỗi một Cơ Giáp đối với A Thụy Tư đều là con của cậu. Cậu có thể phản bội niềm tin của bản thân mà tạo ra một đứa con có tỳ vết hay sao?

Lâm Sát đột nhiên có chút không xác định. Hắn rời khỏi phòng làm việc của A Thụy Tư, một chiếc phi cơ đã chờ sẵn ở ngoài.

Lâm Sát ngồi lên phi cơ, tiếp đó thắt chặt đai an toàn.

“Lâm tiên sinh, tin đồn liên quan đến Y Lai tiên sinh...” Cách Lỗ Tư có chút chần chờ hỏi.

“Tôi cũng đã nghe rồi.” Lâm Sát bình tĩnh nói.

Cách Lỗ Tư lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Vậy mà ngài vẫn để cho những tin đồn bất lợi cho Y Lai tiên sinh càng lúc càng kịch liệt sao?”

“Đúng vậy.” Lâm Sát nói.

Cách Lỗ Tư nhìn gò má Lâm Sát, đột nhiên cảm thấy không thể hiểu nổi vị tiên sinh này.

“Có so sánh mới thấy có sự tương phản.” Lâm Sát nói một câu, Cách Lỗ Tư càng không hiểu được.

“Chuyện này tự tay tôi làm được rồi. Cách Lỗ Tư, cậu không cần để ý đâu.” Lâm Sát phân phó nói.

Cách Lỗ Tư: “Vâng, thưa tiên sinh.” Nhưng mà trong lòng cậu căn bản không biết Lâm Sát đang nói chuyện gì.

Ngày hôm sau, phiếu điểm của Y Lai thời đại học đột nhiên được công khai trên internet. Tầm phiếu điểm này, mỗi một thành tích đều hết sức ưu tú. Trong ấn tượng của dân chúng, Y Lai ngu xuẩn, chỉ có cái mặt đẹp, là người cực kỳ tiểu nhân. Mà khi tầm phiếu điểm này được công bố, dân chúng bỗng nhiên kinh ngạc phát giác, Y Lai cư nhiên lại tốt nghiệp đại học Quốc Lập, hơn nữa thành tích cũng hết sức ưu tú. Chủ nhân tầm phiếu điểm này cùng vị Y Lai ngu xuẩn kia là một người sao? Lẽ nào Y Lai dùng tiền mua chuộc giám khảo chấm thi? Rất nhanh đã có người đặt câu hỏi cho trường Quốc Lập. Mà trường đại học kia cũng rất nhanh đã có câu trả lời, tầm phiếu điểm kia xác thực được lấy từ phòng học vụ đại học Quốc Lập.

Đã đến lúc bé yêu lấy lại sự trong sạch:v Yahoooooh!!! À truyện đang trong quá trình beta nên có bạn sẽ thắc mắc sao chương thì xưng “tôi-em/cậu”, chương thì lại “ta-ngươi”. Rất xin lỗi vì sự bất tiện này, mình sẽ cố gắng sửa chữa đồng thời sẽ không làm chậm tiến độ của truyện:3 Yêu yêu!

54. Chương 54: Kinh Hi

Khi một người toàn thân dơ bẩn, chỉ cần làm một chút chuyện tốt thì nhất định sẽ làm chấn động dư luận. Nhìn thành tích ưu tú xuất thân của y, rất nhiều người không khỏi nghĩ đến, lẽ nào tất cả mọi chuyện trước giờ bọn họ biết đều sai sự thật? Y Lai còn có rất nhiều phương diện không ai biết được. Sự háo hức tìm tòi của dân chúng tuân trào càng lúc càng mãnh liệt. Mà sự thật chứng minh, sức mạnh của dân mạng đã đạt tới trình độ vượt xa trí tưởng tượng của nhân loại. Những tin tức bọn họ đào móc được càng lúc càng nhiều, mà những kết quả kia càng thêm phần ngoài ý muốn.

Y Lai cũng không phải xuất thân bình dân, y đã được học chương trình giáo dục cao cấp. Những giáo viên của y ở Đế Quốc cũng là gạo cội có uy danh từ xưa. Có người thậm chí tìm tới một vị giáo sư của Y Lai xin đánh giá. Vị tiên sinh đó nhận xét Y Lai chỉ có vẻn vẻn mấy chữ: “Chăm chỉ, cương nghị, tiềm lực rất lớn.” Phải nói, vị giáo sư này ở Đế Quốc rất có địa vị quyền uy, ông rất ít khi tự tay đánh giá ai đó. Mà người đã được ông ấy khen, không ai không trở thành vĩ nhân Đế Quốc.

Sau đó, lại có người phát hiện Y Lai là dị năng giả*. Kết quả khảo sát IQ lẫn thể lực của y là trình độ thượng đẳng. Dựa theo số liệu thân thể y, y hoàn toàn có thể dựa vào thực lực mà trở thành phụ tá đắc lực của hoàng đế.

(Dị năng giả*: Chắc mọi người chưa quên đâu.”> Là người có năng lực đặc biệt, có thể biến thành hình thú, có thể trạng cơ thể hay trí thông minh đặc biệt hơn người.)

Tin tức về Y Lai không ngừng được công khai. Y Lai thậm chí còn có một ít fans hâm mộ. Bọn họ tin chắc Y Lai nhất định gặp phải vài phiền toái tâm lý của thiên tài, đồng thời còn đối với y nảy sinh tâm trạng sùng kính. Bọn họ tự xưng là “Đọa Lạc Thiên Sứ Phái*”, đồng thời còn lập ra một hội chuyên nghiên cứu nguyên nhân Y Lai sa đọa.

(Đọa Lạc Thiên Sứ*: Thật ra mình cũng không hiểu lắm nghĩa của từ đọa lạc, đại khái là tin tưởng vào một trường phái, thuyết, đạo gì đó... Ở đây chắc có nghĩa là tin vào sự tồn tại của thiên sứ.”

Một vị nhân vật truyền kỳ như vậy, vì sao dân chúng Đế Quốc lại xem người như nịnh thần, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Là thiên tài chìm đắm trong truy lạc hay người còn có nỗi niềm khó nói? Những tin tức về Y Lai sớm muộn đều không bại lộ, đến bây giờ mới chậm rãi truyền ra, chẳng lẽ là có người cố tình giấu diếm?

Có người dần dần đem ý tưởng này chuyển đến trên người vị hoàng đế cao cao tại thượng thống trị Đế Quốc. Trong một buổi họp báo quan trọng, thậm chí có phóng viên đặt câu hỏi:

“Bệ hạ, gần đây ngài có quan tâm tin tức về Y Lai tiên sinh không?” Vị phóng viên này dĩ nhiên bị “Đọa Lạc Thiên Sứ” ảnh hưởng, cố ý thêm hai chữ “tiên sinh” vào sau tên Y Lai.

“Bệ hạ, ngài có biết quá khứ của Y Lai tiên sinh không? Ngài cùng tiên sinh quan hệ rất tốt, chắc hẳn cũng biết tiên sinh là một người trẻ tuổi hết sức ưu tú đúng không?”

Nụ cười trên mặt Nặc Mạn Đại Đế có chút cứng ngắc.

“Y Lai là người trẻ tuổi ưu tú? Thật là buồn cười, bởi vì ưu tú cho nên mới có khả năng không kiêng dè ai đi cướp địa bàn của ta?” Mễ Ân Tinh Tương tảo bạo hướng về phía phóng viên hét lớn. Mễ Ân Tinh Tương là người thù dai, hẳn vẫn nhớ Y Lai cướp tòa lâu đài Tập Lạp từ tay hắn, còn sai tướng sĩ dưới tay hắn đi làm bảo an.

Phóng viên bị hắn hét đột nhiên im bặt, không dám hỏi nữa. Nặc Mạn Đại Đế thở phào một hơi.

“Bệ hạ, gần đây tôi cũng nghe những tin đồn kia, ngài định như thế nào?” Lâm Sát rất bình tĩnh, mỉm cười nhìn hoàng đế, nhưng ánh mắt kia tuyệt đối không chút ôn hòa.

Biểu hiện trên mặt Nặc Mạn Đại Đế không chút biến động, nhưng có chút chột dạ. Hắn dựa vào Y Lai lấy vài mỏ đá quý từ tay Lâm Sát, đồng thời còn đoạt vài tuyến đường. Một khi chuyện hắn dựa vào Y Lai thu được quyền lợi bị bại lộ... Đây tuyệt đối không phải chuyện tốt đẹp gì. Hắn sẽ trở thành nhân vật bị chỉ trích, uy tín xây dựng từ trước tới giờ cũng sẽ tan thành mây khói.

Lâm Sát nhìn Nặc Mạn Đại Đế, Nặc Mạn Đại Đế cũng thăm dò Lâm Sát, trong lòng hắn đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ, chẳng lẽ Lâm Sát đã biết chuyện đó rồi? Sẽ không, tuy rằng Lâm Sát vẫn quán quít lấy Y Lai, thế nhưng nhìn vào trình độ oán hận Lâm Sát của Y Lai, tuyệt đối sẽ không nói cho Lâm Sát biết chuyện này. Hắn nên tin tưởng sự trung thành của Y Lai.

Tâm trạng Nặc Mạn Đại Đế hơi buông lỏng chút. Tiếp đó, họp báo vẫn rất thuận lợi. Sau khi buổi họp báo kết thúc, phóng viên cùng mấy vị đại thần nói tiếp nhau rời đi, cuối cùng chỉ còn mỗi vị hoàng đế cùng thư ký của hắn ở lại. Gương mặt hoàng đế trong nháy mắt nghiêm túc tới cực điểm.

“Đến cùng là ai? Những tin tức này là hồ sơ mật quốc gia, sao có thể...” Nặc Mạn Đại Đế nói. Trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một vệt sáng, những hồ sơ này cũng không hẳn là tuyệt mật, lúc trước vì để cho Y Lai khôi phục bình thường, hắn đem hồ sơ huấn luyện của Y Lai đưa cho Lâm Sát. Hồ sơ kia cũng bao gồm cả giấy tờ cá nhân lẫn mấy phiếu điểm của Y Lai.

Lẽ nào là Lâm Sát?

Lâm Sát cũng không tránh khỏi quá lớn mật đi. Hắn mặc dù là người nắm quyền gia tộc lớn nhất Đế Quốc, thế nhưng dám chống lại Hoàng Tộc?

“Bệ hạ, tôi vừa tra được một chuyện.” Thư ký nói, trên mặt có chút bất an.

“Chuyện gì?”

“Một tháng trước, hệ thống máy tính nội bộ Đế Quốc đã bị hacker xâm nhập. Nội bộ đã tự mình sửa chữa hệ thống, bởi vì sợ phải chịu án phạt cho nên không có đăng báo.”

Nặc Mạn Đại Đế đột nhiên vỗ bàn một cái, mặt đầy tức giận: “Chuyện như vậy bọn họ cũng dám giấu ta?!”

Thư ký cuối đầu không dám nói lời nào.

“Phía bên A Thụy Tư tới đâu rồi?” Nặc Mạn Đại Đế hỏi.

“A Thụy Tư tiên sinh đã hoàn thành bản thiết kế rồi ạ. Chẳng mấy chốc sẽ bắt đầu chế tạo.”

Sự tức giận trên mặt Nặc Mạn Đại Đế rốt cuộc cũng tiêu tán một chút: “A Thụy Tư quả nhiên là thiên tài. Xế chiều trầm đi thăm cậu ấy, người đi chuẩn bị đi.”

“Vâng, bệ hạ.”

Tại quán rượu Hương Tà.

Y Lai bắt đầu dành phần lớn thời gian dưỡng mình trong phòng. Y mỗi ngày uống rượu, xem ti vi, thỉnh thoảng tập thể hình. Còn đối với Ai Nhĩ Duy Tư thì nơi nào có đồ ăn nơi đó là thiên đường, cho nên yên phận làm bé ngoan trong tửu điểm*. Hôm nay nhóc nhân cơ hội lên lút uống một chút rượu đỏ trong ly của Y Lai, uống có chút xiu mà say cả ngày.

(Tửu điểm*: Quán rượu, quán bar,...)

“Thật hoài nghi không biết con có phải con ruột của baba không nữa...” Y Lai chột chột mắt Ai Nhĩ Duy Tư. Ai Nhĩ Duy Tư chỉ uống một hợp nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng cả lên. Tửu lượng Y Lai lại tốt biết chừng nào.

“Tửu lượng kém như thế còn dám uống. Lần sau còn dám uống baba liền đem con đi ném cho quái thú ăn.”

“Um... Mập Mập ơi...” Ai Nhĩ Duy Tư mồm miệng không rõ, tiếp đó nhắm mắt lại, liền ngủ say sưa.

Y Lai đem Ai Nhĩ Duy Tư ôm đến trên giường, y lại đi tới trên ghế sa-lông, tiếp đó lấy quang não ra, bắt đầu đăng nhập vào diễn đàn.

Mấy loại diễn đàn bát quái này từ lâu đã là phương thức giải trí phổ biến của dân chúng, Từ xưa đến tận bây giờ cũng chưa hết “hot”, ngược lại còn phát triển rất mãnh liệt. Theo tiến bộ khoa học kỹ thuật, diễn đàn đã phát triển thành loại hình 4D.

Mỗi diễn đàn là một gian nhà đơn độc, bên trong bị chia thành nhiều phòng nhỏ. Mỗi gian phòng nhỏ lại có nội dung chủ đề riêng. Chỉ cần đăng ký hội viên là có thể dùng hình ảnh giả lập tiến vào gian phòng, xem nội dung bên trong.

Gần đây y gia nhập một nhóm tên là Đọa Lạc Thiên Sứ, trở thành hội viên phổ thông của diễn đàn. Mỗi ngày lạc thú lớn nhất của y là được nhận những thiệp mời vào đây đi dạo, sau đó y sẽ đem hết mấy tấm thiệp đó xem đi xem lại. Y Lai lưu luyến cái thế giới ảo này, y cảm giác được một loại vui sướng khó nói thành lời, y rất muốn cảm tạ người đã lập nên gian phòng này.

Y Lai gần như không thể chờ được nữa, nhanh chóng tiến vào thế giới giả lập kia. Khi y vừa ổn định, trước mặt y đã xuất hiện mấy dòng chữ:

Đọa Lạc Thiên Sứ... Y Lai đọc thầm bốn chữ này, đột nhiên nở nụ cười.

Y Lai bắt đầu tìm hiểu gian nhà nhỏ, cuối cùng dừng lại trước một gian phòng tên là “Mỉm cười”.

Y Lai đi vào, thời điểm y nhìn thấy những bức ảnh kia, Y Lai đột nhiên sửng sốt.

Nơi này cư nhiên thu thập đủ dáng vẻ mỉm cười. Gương mặt đó, đối với Y Lai mà nói, quen thuộc, nhưng cũng thật xa lạ. Rất nhiều năm trước, mỗi lần y nhìn vào gương, y đều đối mặt với gương mặt đó. Một gương mặt trang điểm cực kỳ đậm, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, hoàn toàn che lấp hẳn dung nhan vốn có. Mà nụ cười của khuôn mặt đó, trong mắt y không chút xinh đẹp.

Đây là quá khứ của y, là lúc y bị nhiều người phỉ nhổ, căm ghét, cũng là khoảng thời gian y không muốn nhớ tới nhất. Thế nhưng hiện tại, lại bị đưa ra trước mắt nhiều người như vậy. Mỗi một bức ảnh là một tư thái mỉm cười khác nhau, bên cạnh ảnh còn có một đoạn chữ giải thích. Mỗi một câu chữ đều đem nụ cười “xấu xí” kia giải thích đến cực kỳ duy mỹ. Thời điểm Y Lai xem đến tấm thứ ba, trong lòng có loại cảm giác chua xót, y nhìn không được ngẩng đầu lên xem tên người sáng lập gian nhà này. Ni Khắc Tư, là một cái tên giả lập*, là tên của người đã tạo ra nơi này.

(Tên giả lập*: Kiểu như tên trên mạng ấy mà:> Như tui tên Nhi nè, mà lên mạng thì tui lấy tên Hiên Dư)

Ni Khắc Tư, cảm ơn.

Y Lai chìm đắm trong thế giới này, đem mỗi một bức hình cùng mấy dòng ghi chú nghiêm túc nhìn một lần. Góc phòng có cây cột màu trắng, chỉ cần đem lỗ tai kề sát vào nó, đều có thể nghe được thanh âm người khác từng lưu lại.

Y Lai đem tai dán vào, những tin nhắn được chọn lọc theo thời gian lần lượt vang lên.

“Quá khứ của cậu ấy rốt cuộc đã phải trải qua chuyện gì?”

“Nhìn cậu ấy cười, tôi lại muốn khóc.”

“Những nụ cười này thật chua xót...”

“Lại là Ni Khắc Tư, lẽ nào người tên Ni Khắc Tư này thăm mền tiểu thiên sứ Y Lai?”

“Y Lai tiểu thiên sứ có khi nào bước vào đây không?”

“Y Lai, cho dù thế giới vứt bỏ cậu, thế nhưng vẫn còn chúng tôi yêu cậu.”

“Nguyện cho cậu được sống thật hạnh phúc.”

Y bị người thân cận nhất vứt bỏ, bị cả thế giới phỉ nhổ, y từ lâu đã không còn hi vọng xa vời sẽ có người đối tốt với y. Sống trong thế giới này, y cảm giác được mọi thứ thật lạnh lẽo, ngoại trừ Ai Nhĩ Duy Tư – người duy nhất có thể mang cho y chút ấm áp. Y không e ngại lạnh giá, y tự thu mình lại trong cái kén đơn côi, dùng biểu tình lạnh lùng để đối chọi với thế giới. Y đủ kiên cường, thế nhưng không phải là y không có khát vọng. Mà hiện tại, khi nghe được những thanh âm này, y đột nhiên cảm giác được khát vọng đã lâu không thấy bỗng trỗi dậy trong tim.

Cảm tạ...

Thời gian ở thế giới giả lập cũng tương đồng với thế giới thật. Lúc Y Lai trở về, trời đã tối muộn. Ai Nhĩ Duy Tư đã tỉnh rồi, đang nằm nhoài trên ghế sa-lông, hai mắt xanh lam khấn trương nhìn chăm chăm baba nhóc: “Baba, sao mắt baba đỏ thế?”

Hình ảnh trong thế giới giả lập đã ảnh hưởng đến tâm tình Y Lai. Y Lai hoàn hồn, mới phát hiện khóe mắt của mình có chút ướt át. Y Lai đem Ai Nhĩ Duy Tư ôm vào trong ngực, hôn hôn trán nhóc.

“Baba, con nhớ Mập Mập...” Ai Nhĩ Duy Tư vắn vắn ngón tay nói.

Trong lòng Y Lai lập tức mềm nhũn: “Ừm, baba sẽ dẫn con đi tìm Mập Mập.”

Trên mặt nhóc con nở nụ cười vui sướng: “Baba, con yêu baba!!”

Y Lai sờ đầu nhỏ của nhóc, lại cùng nhóc cụng mũi, thân mật nói: “Tiểu bảo bối.”

“Baba!”

“Sao?”

“Baba rất vui phải không?”

“Hả?”

“Sau này baba vẫn vui vẻ như vậy được không?”

Hiên Dư: Hai bạn trẻ có tiền triển rồi a

55. Chương 55: Vé Tàu

Trong phòng nghỉ ngơi, Cách Lỗ Tư đang pha cafe. Cậu là người làm việc kỹ lưỡng, đến việc pha cafe cũng rất tỉ mỉ, canh thời gian rất chuẩn, cũng không phép người khác quấy rầy.

Đế Na biết thói quen của cậu, cho nên chỉ trầm mặc nhìn, chờ Cách Lỗ Tư pha cafe xong mới hỏi: “Cách Lỗ Tư tiên sinh, đêm nay anh lại tặng ca sao?”

Đế Na là một cô gái tóc vàng xinh đẹp, là trợ lý thứ hai của Lâm Sát. Lúc Cách Lỗ Tư không giúp được hoặc đang nghỉ ngơi, Đế Na sẽ thay cậu làm việc. Thế nhưng từ sau khi Lâm Sát trở lại Đế Quốc, Cách Lỗ Tư bận bịu muốn chết, mà cô chỉ làm chút việc vặt, nhân nhả muốn bệnh luôn rồi. Cô phí rất nhiều tâm tư để được ngồi lên vị trí trợ lý thứ hai này, vốn tưởng sẽ được làm việc chung với Lâm Sát nhiều hơn. Nếu có thể, cô muốn thay thế vị trí của Cách Lỗ Tư, cô tự thấy năng lực của mình không hề thua kém Cách Lỗ Tư.

“Lâm tiên sinh tăng ca, dĩ nhiên tôi cũng phải tăng ca.” Cách Lỗ Tư nói.

“Lâm tiên sinh gần đây rất bận sao?” Đế Na hỏi. Cô hỏi câu này thật ra có chút dư thừa. Lâm Sắt đã mấy ngày chưa ăn gì, chỉ dựa vào thuốc dinh dưỡng sống qua ngày, cho dù là khách hàng quan trọng, hắn cũng từ chối toàn bộ, một lòng muốn đóng đô trong phòng.

“Ừ.” Cách Lỗ Tư đơn giản đáp.

“Tiểu thư Hải Na lại gọi điện đến, cô ấy muốn ăn tối với Lâm tiên sinh. Cô ấy nói nếu như tiên sinh không đáp ứng, cô ấy sẽ đến tận đây mời.” Đế Na nói.

Lâm Sắt đã ba mươi ba tuổi, mà từ trước đến giờ chẳng hẹn hò với ai. Đối với người đàn ông kim cương vương lão ngũ* này, rất nhiều nam nữ quý tộc đổ xô săn đón. Cô nàng Hải Na này lại có chút đặc biệt, cha của nàng là Mễ Ân Tinh Tương. Bởi vì có quan hệ thân thiết với cha nàng, nên Lâm Sắt đối với nàng vẫn là một mặt khoan dung.

(Kim cương vương lão ngũ*: Người đàn ông hội tụ đủ năm tiêu chí: đẹp trai có tiền, có quyền,... Còn lại tớ không nhớ a. Đại khái là đủ các tiêu chuẩn của soái ca ấy.)

“Không được để cho bất kì ai quấy rối Lâm tiên sinh. Đế Na, cô biết phải làm sao rồi đấy.” Cách Lỗ Tư nói.

Đế Na gật đầu. Cách Lỗ Tư xoay người rời đi.

“Cách Lỗ Tư.” Đế Na thấy Cách Lỗ Tư muốn rời khỏi liền vội vàng kêu lên, “Anh hỏi Lâm tiên sinh giúp tôi một chút xem có chuyện gì cần tôi làm không.”

Cách Lỗ Tư nhìn cô một chút: “Ừ.”

Cách Lỗ Tư bưng cafe vào phòng làm việc của Lâm Sắt.

“Tiên sinh, cafe của ngài.” Cách Lỗ Tư nói.

Ánh mắt Lâm Sắt vẫn chăm chú nhìn màn hình máy tính, không nhìn Cách Lỗ Tư mà chỉ gật gật đầu.

Cách Lỗ Tư đứng một bên bảo trì trầm mặc.

Gương mặt Lâm Sắt đang chăm chú vào máy tính bỗng nhiên nở nụ cười.

Cách Lỗ Tư đối với việc này đã không còn cảm thấy kinh ngạc. Kỳ thực Đế Na không có việc làm cũng không có gì không đúng. Cách Lỗ Tư mỗi ngày chỉ việc pha cafe, sau đó làm tài xế đưa đón.. Bởi vì thời gian gần đây, mọi việc đều do Lâm Sắt tự mình động thủ.

Cách Lỗ Tư tuy rằng rất ít tiếp xúc, nhưng cũng hiểu Lâm Sắt đang bận việc gì. Vì chuyện liên quan đến “người kia”, cho nên hắn mới muốn đích thân làm mới yên tâm.

Lâm Sắt đột nhiên đứng dậy, kéo rèm cửa sổ, hướng về cửa nhìn ra ngoài.

“Tiên sinh, Đế Na hỏi có việc cho cô ấy làm không?” Cách Lỗ Tư nhân cơ hội nói. Cậu nếu đã đáp ứng Đế Na, bất luận kết quả như thế nào cũng sẽ giúp nàng hỏi.

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Cách Lỗ Tư đi tới cửa, một lát sau mới trở lại, nhìn Lâm Sắt, sắc mặt có chút khó chịu.

“Chuyện gì?”

“Tiểu thư Hải Na đang ở đợi ngoài cửa, cô ấy nói muốn gặp ngài.” Cách Lỗ Tư nói.

Lâm Sắt trực tiếp đi tới cửa, Hải Na đang ở bên ngoài, Đế Na đứng kế bên, đang lo lắng không biết làm gì.

Mái tóc Hải Na có màu đỏ tảo, nhìn rất hoạt bát hướng ngoại, lại có chút nữ tính.

“Lâm tiên sinh, anh có thể mời em đi ăn cơm không?”

Lâm Sắt lộ ra một nụ cười ấy nấy: “Xin lỗi, tôi rất bận.”

“Tốt quá, vừa lúc em có mang theo cơm đây.” Hải Na quơ quơ cái túi trong tay.

Sắc mặt Lâm Sát nghiêm túc, đường nét gương mặt cũng trở nên cứng rắn: “Tiểu thư, xin lỗi, tôi không đối.”

Lâm Sát băng lãnh cùng dáng dấp ôn nhu hoàn toàn không giống như cùng một người, Hải Na không khỏi có chút sợ sệt.

“Lâm tiên sinh...”

“Tiểu thư, tôi còn có rất nhiều văn kiện cần xử lý, sợ rằng lúc xong trời đã sáng. Rất mong cô thứ lỗi.” Ngừ khí Lâm Sát nhu hòa trở lại.

Lúc hắn ôn nhu đủ để làm tan chảy biết bao con tim. Ngừ khí mềm nhũn như vậy, Hải Na cũng nói không nổi nữa, chỉ có thể không cam lòng mà xoay người rời đi.

“Lâm tiên sinh, xin lỗi.” Đế Na nói.

“Làm cho tốt chuyện của mình trước đi, rồi hãy vọng tưởng đến những chuyện khác.”

“Vâng ạ.”

Lâm Sát xoay người đi vào, mới vừa đóng cửa lại, điện thoại của hắn lại reo lên.

Khi thấy dãy số gọi đến, hắn có chút sửng sốt. Hắn chưa từng nghĩ tới việc số điện thoại này sẽ gọi cho hắn. Chẳng lẽ bởi hắn mệt nhọc quá độ dẫn tới sinh ra ảo giác? Lâm Sát cẩn thận từng li từng tí một ấn xuống nút nghe, điện thoại liền được kết nối.

“Chú Mập Mập!”

Một thanh âm non nớt truyền đến bên tai hắn.

Tâm Lâm Sát không khỏi mềm nhũn, một lớn một nhỏ liền tán gẫu. Điện thoại vừa xong, Lâm Sát liền lập tức đứng lên, nhanh chóng cầm áo khoác mặc vào, sửa sang lại cà vạt, hướng về phía Cách Lỗ Tư nói: “Đến quán rượu Hương Tạ.”

Cách Lỗ Tư vội vã thu thập một phen. Sau khi đã chuẩn bị tốt, liền cùng Lâm Sát đi ra ngoài. Bước chân Lâm Sát rất nhanh, trong con ngươi lộ ra một tia khẩn thiết, việc hắn nắm chặt tay trong vô thức đã vô tình tố cáo sự cấp bách của hắn. Cách Lỗ Tư phải cố sức bước lớn một chút mới đuổi kịp bước chân Lâm Sát.

Hai người rời khỏi văn phòng, hướng về phi cơ trực tiếp đến tử điểm.

Đế Na vừa đưa Hải Na tiểu thư đến tầng trệt, còn chưa nói tạm biệt đã nhìn thấy hai bóng người cách đó không xa.

“Đế Na, người đó là Lâm tiên sinh hả?”

Nhìn vóc người cao to kiên cường ấy, còn phải hỏi sao?

“Đế Na, Lâm tiên sinh không phải nói từ đêm nay đến ngày mai anh ấy sẽ không rời khỏi phòng làm việc sao?”

Đế Na không còn gì để nói.

“Lâm Sát xem ra rất vui vẻ. Đế Na tỷ tỷ, có phải anh ấy có người trong lòng rồi không?”

Đế Na tiếp tục trầm mặc.

Phi cơ của Lâm Sát đậu trước cửa quán rượu. Lâm Sát xuống phi cơ, liền nhìn thấy cách đó không xa, một lớn một nhỏ đang đứng trên cầu thang, hai người đều đội mũ bóng chày. Bóng người nhỏ bé vừa thấy Lâm Sát liền chạy ào đến, nhào vào lồng ngực hắn. Lâm Sát ôm nhóc lên, bông trong tay tính toán một chút, quả nhiên nặng như quả cầu sắt a, hình dáng giống, trọng lượng cũng giống nốt. Nếu không phải hắn thân thể cường tráng, suýt chút nữa bị quả cầu này đè bẹp trên đất.

Lâm Sát ôm Ai Nhĩ Duy Tư, tay Y Lai đặt trong túi quần, toàn thân một màu đen, giống như một anh trai khóc suốt, chậm rãi đi tới.

“Muốn ăn gì?” Lâm Sát hỏi.

Y Lai chỉ chỉ Ai Nhĩ Duy Tư trong lồng ngực Lâm Sát: “Là nó muốn gặp anh.”

Nụ cười trên mặt Lâm Sát càng thêm nồng đậm, chợt chợt mặt Ai Nhĩ Duy Tư: “Tiểu bảo bối, con muốn ăn gì?”

“Bánh nếp, thịt kho tàu, đùi gà chiên,...” Nhóc con trong nháy mắt kể ra một loạt mấy món ăn vặt mình thích.

“Được, chú dẫn con đi ăn ở nhà hàng chay.” Lâm Sát nói.

Tiểu gia hỏa trừng mắt nhìn Lâm Sát: “Mập Mập, con không ăn chay đâu...”

“Chú muốn ăn a.”

“Vậy sao chú còn hỏi con...?”

“Bởi vì con nói ra có thể đỡ ghiền, sau đó có thể ăn chay với chú.”

“Mập Mập, sao chú có thể chơi xấu như vậy chứ???” Ai Nhĩ Duy Tư dùng ánh mắt oán hận lên án Lâm Sát.

Lâm Sát không hề bị lay động, Ai Nhĩ Duy Tư ỷ khuất nhìn về phía Y Lai.

Y Lai ngẩng đầu nhìn trời.

Lâm Sát ôm Ai Nhĩ Duy Tư lên phi cơ, Y Lai cũng đi theo.

Cách Lỗ Tư lái phi cơ, dư quang của khóe mắt đảo qua, liền nhìn thấy dáng dấp người kia. Ông chủ cậu đang ôm tiểu bảo bối, bé con xụ mặt, ánh mắt chuyển động nhìn quanh, vừa nằng động lại đáng yêu. Boss nhà cậu mặt tươi như hoa, luôn nhoẻn miệng cười. Thanh niên xinh đẹp ngồi bên cạnh ôm tay, một bộ dáng dấp không quan tâm thiên hạ. Thế nhưng ba người ngồi cùng một chỗ, thấy thế nào cũng là cảm giác như một gia đình ấm áp.

Phi cơ rớt cuộc cũng đỗ xuống trước nhà hàng chay. Mặc dù là nhà hàng chay, thế nhưng mấy món ăn trên thực đơn lại toàn thịt. Mấy món lúc này Ai Nhĩ Duy Tư nói đều có trong thực đơn.

Ai Nhĩ Duy Tư nhìn chằm chằm thực đơn chảy nước miếng.

“Mập Mập, chú thật oai!!” Ai Nhĩ Duy Tư biểu hiện mừng rỡ.

Ngay cả Y Lai nhìn thấy thực đơn cũng không khỏi có chút ngạc nhiên.

“Nguyên liệu đều là rau củ, thế nhưng có thể làm ra thành vị thịt. Đây chính là chỗ độc đáo của nhà hàng này.” Lâm Sát nói.

Nhà hàng này quả thật rất đặc biệt, nhân viên phục vụ cũng không phải người máy, toàn bộ đều là con người làm. Khách đến ăn rất đông, thế nhưng tốc độ phục vụ lại rất nhanh. Những món ăn kia rất giống với hình ảnh trên thực đơn, đều vô cùng ngon miệng. Y Lai gấp một miếng thịt bò bỏ vào miệng, mùi vị quả nhiên không tồi.

Lâm Sát gấp cho Y Lai một miếng thịt kho tàu, bỏ vào bát của y. Y Lai không từ chối, thế nhưng từ đầu tới cuối y cũng chưa từng chạm vào miếng thịt đó.

Ánh mắt Lâm Sát tối sầm, thứ ăn trong miệng nhất thời cũng biến thành vô vị.

“Ai Nhĩ Duy Tư, con thích Đế Quốc không?”

Ai Nhĩ Duy Tư suy nghĩ một chút liền nói: “Thích ạ.”

“Muốn ở đây không?” Lâm Sát tiếp tục hỏi.

Ai Nhĩ Duy Tư không trả lời, mà nhìn Y Lai một chút: “Con vẫn muốn nghe theo baba.”

“Y Lai, không bằng ở lại Đế Quốc đi?” Lâm Sát nhìn về phía Y Lai.

Y Lai khuấy khuấy cốc nước trước mặt, không nói gì.

“Y Lai, Hỏa Diễm Cơ Giáp, A Thụy Tư rất nhanh sẽ làm xong. Đó sẽ là quà sinh nhật cậu ấy tặng Y Đế Tư.” Lâm Sát nói.

Y Lai vẫn bảo trì động tác kia, sắc mặt lại nghiêm túc mấy phần.

“Những thứ đó vốn thuộc về em.” Lâm Sát nói.

“Nếu như cậu ta thật sự yêu thích người em trai này, thì sẽ không không nhận ra.” Y Lai đột nhiên mở miệng, ngữ khí có chút lạnh lùng.

“Nói không chừng... Cậu ấy đã sớm nhìn ra đi?”

Thân thể Y Lai cứng ngắc.

“Y Lai, em đã coi thường địa vị của chính mình trong lòng A Thụy Tư.”

“Baba, A Thụy Tư là ai?” Ai Nhĩ Duy Tư đang ăn bữa cơm phong phú chột ngắc đầu lên, tò mò hỏi.

Y Lai đưa tay vuốt tóc nhóc con, không nói gì.

Sau khi ba người ăn tối, Lâm Sát đưa Y Lai cùng Ai Nhĩ Duy Tư trở về quán rượu rồi mới rời đi.

Đêm dần buông, trên bờ cát rộng lớn, những chiếc bóng trải dài thấp thoáng. Một thiếu niên nhỏ bé chạy thật nhanh trên bờ cát, cố gắng bắt lấy người phía trước. Thanh niên phía trước chạy rất nhanh, đột nhiên dừng lại, bé con phía sau nỗ lực chụp lấy cậu. Tiểu gia hỏa được thỏa mãn mong ước, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng. Trên mặt cậu thanh niên tràn đầy vẻ sung nịch.

Ca ca của y...

Trong ký ức, gương mặt thanh niên rất rõ ràng, mà nụ cười sung nịch kia, cũng in sâu trong tâm trí y.

Ngay lúc Y Lai đang băng khuâng không biết có nên đi gặp A Thụy Tư không, thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

Y Lai mở cửa, liền thấy một người đàn ông trung niên. Nếu Y Lai nhớ không nhầm, người này chính là vị thư ký bên người hoàng đế.

Thư ký đưa cho Y Lai một cái hộp: “Đây là hai tấm vé tàu ly khai Đế Quốc.”

Trong nháy mắt, Y Lai liền rõ ràng ý tứ của đối phương. Nặc Mạn Đại Đế muốn y rời khỏi đây.

Một vật đã mất đi giá trị, thì không cần giữ lại làm gì nữa.

56. Chương 56: Chân Tướng

Nặc Mạn Đại Đế quả thật có chút uể oải. Lúc hắn trả lại bản khế ước cho Y Lai, đã hạ quyết tâm trả tự do lại cho y, sẽ không can thiệp vào cuộc sống của y nữa, sẽ để cho y tự quyết định cuộc đời của mình. Y Lai đã vì hắn, vì Đế Quốc này mà làm quá nhiều. Nếu như Y Lai lựa chọn ở lại Đế Quốc, vậy dĩ nhiên càng tốt, hắn có thể chiêu cố y thật chu đáo.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới tình thế lại phát triển thành như vậy. Chuyện lần này dĩ nhiên là một âm mưu được sắp đặt từ trước. Từ cái phiếu điểm ưu tú kia, càng lúc càng nhiều chuyện bại lộ. Đọa Lạc Thiên Sứ Phái xuất hiện, càng lúc càng lớn mạnh, đến giờ đã không thể vãn hồi, tựa như một cơn gió thổi qua, càng thổi càng lớn, rồi cuộc lại ảnh hưởng đến an nguy của Hoàng Tộc. Mà âm mưu lần này liệu có phải nhắm vào Y Lai? Đương nhiên người giật dây không có khả năng là Y Lai. Nặc Mạn Đại Đế rất tin tưởng y.

Vậy người giật dây rốt cuộc là ai?

Tâm tư Nặc Mạn Đại Đế nhất thời chuyển hóa, đem những chuyện phát sinh gần đây liên hệ lại cùng nhau. Tư Ngục Giam bị bạo động, mỗ khoáng nổ tung, chuyện của Y Lai... Mọi chuyện như thế, chắc chắn không chỉ đơn giản là nhắm vào Y Lai, mà là nhắm vào hắn, nhắm vào Hoàng Tộc, cũng là nhắm vào Đế Quốc.

Nếu như Y Lai hoàn toàn bị vạch trần thì sẽ phát sinh chuyện gì? Nghĩ tới đây, Nặc Mạn Đại Đế liền cảm giác được lạnh cả người. A Thụy Tư một khi đã biết được chân tướng, như vậy còn có thể chế tạo Cơ Giáp Hỏa Diễm sao? Đây mới là mục đích thật sự của người đứng sau mọi chuyện.

Nặc Mạn Đại Đế lúc này mới nhanh chóng quyết định, đem hai tấm vé tàu đưa đến cho Y Lai.

Thư ký sau khi rời đi, Nặc Mạn Đại Đế liền ngồi đó, hai mắt hơi nhắm lại, hai tay nắm lấy nhau đặt trên bàn lạnh lẽo. Trên gương mặt anh tuần lộc rõ vẻ bất an.

Hắn khó có thể tưởng tượng được tâm tình của Y Lai lúc nhận được hai tấm vé kia. Thất vọng? Thống khổ? Hay là oán hận? Nặc Mạn Đại Đế cảm giác được một trận đốn đau nơi lồng ngực. Hắn cảm thấy vực sâu ngăn cách càng lúc càng sâu, cũng cảm nhận được khoảng cách giữa hắn và Y Lai càng lúc càng xa.

“Bệ hạ.” Một thanh âm vang lên trong cung điện trống rỗng.

Nặc Mạn Đại Đế mở mắt, liền nhìn thấy một thanh niên đứng trước mặt. Người thanh niên ấy có mái tóc đỏ mắt lam. Trong đôi mắt xinh đẹp ấy ánh lên ý cười nhàn nhạt, khóe miệng hơi câu lên, lộ ra một độ cong hoàn hảo.

“Y Lai.” Trong mắt Nặc Mạn Đại Đế lóe lên một tia sáng. Hắn sợ đây là mộng, sợ thanh âm mình quá lớn sẽ dọa đến người kia, nhỏ nhẹ nói.

“Bệ hạ.” Thanh niên vẫn đứng nơi đó, không bước về phía trước, âm thanh trầm thấp, lại nao nao lòng người.

“Y Lai, có nhớ ta không?” Nặc Mạn Đại Đế hỏi, không chút giữ thể diện hoàng đế, trong giọng nói còn mang theo chút giận dỗi, giống như con gái mới biết yêu vậy.

Người đó chậm rãi đi tới bên người Nặc Mạn Đại Đế, ngồi xuống cái ghế còn trống kế bên hắn, tiếp đó đem đầu tựa trên bả vai Nặc Mạn Đại Đế: “Thần tất nhiên là nhớ bệ hạ a.”

“Vậy tại sao lâu như vậy không tới thăm ta?”

Thanh niên im lặng không lên tiếng.

Nặc Mạn Đại Đế đưa tay ôm eo thanh niên: “Không nghĩ được thì đừng nghĩ nữa. Người đến thăm ta là ta vui rồi.”

Thanh niên nở nụ cười.

Tay Nặc Mạn Đại Đế lại siết chặt thêm một chút, thanh âm có chút sốt sắng: “Chuyện vé tàu kia...”

“Vé tàu?” Âm thanh người ấy rất dễ nghe, giọng nói mang theo một tia nghi hoặc.

Nhiệt độ trong mắt Nặc Mạn Đại Đế đột nhiên biến mất. Hắn đứng lên, ánh mắt như mãnh thú nhìn chăm chăm thanh niên đang ngồi đó: “Y Đế Tư, ngươi dám gạt trẫm?”

Trên mặt thanh niên không chút hoảng loạn, mà là nhanh chóng đứng dậy, hướng về phía Nặc Mạn Đại Đế quỳ xuống: “Bệ hạ, thần không lừa ngài.”

Sắc mặt Nặc Mạn Đại Đế tái xanh. Hắn nhớ lại đoạn đối thoại vừa rồi. Người này chưa từng nói mình là Y Lai. Y Đế Tư xác thực không chủ động lừa gạt mình. Ánh mắt âm lãnh của Nặc Mạn Đại Đế quét qua Y Đế Tư. Mấy ngày không gặp, người thanh niên này xác thực đã thay đổi rất nhiều. Hay là vì y là người nhân bản, cho nên người này mới càng lúc càng giống Y Lai.

Nặc Mạn Đại Đế đột nhiên nở nụ cười: “Y Đế Tư, ngươi rất đẹp.”

Ánh mắt Y Đế Tư lóe lóe, trong mắt hiện ra nghi hoặc. Nặc Mạn Đại Đế khẩn thiết nhìn chăm chăm y. Y Đế Tư đột nhiên có chút bất an.

“Bệ hạ, thần vĩnh viễn sẽ không làm trái lời ngài.” Y Đế Tư nói.

“CÚT!” Nặc Mạn Đại Đế chỉ cho y một chữ.

Thân thể Y Đế Tư cứng lại. Một lát sau, y mới phản ứng lại được, thẳng lưng đi ra cửa.

Y Lai nghĩ, Đế Quốc rốt cuộc có gì có thể làm cho y lưu luyến chứ?

Y từ nhỏ đến lớn đều ở Đế Quốc, thế nhưng ở nơi này lại không lưu cho y chút ký ức gì đẹp đẽ cả. Cho dù là có, cuối cùng cũng chỉ là một cơn mộng...

Thế nhưng, khi Y Lai nhận được vé tàu, y không lập tức rời đi, mà chọn chuyến tàu hai ngày sau mới xuất phát. Hai ngày này, Y Lai mang Ai Nhĩ Duy Tư đi một vòng Đế Quốc. Sau khi đỗ Ai Nhĩ Duy Tư ngủ, Y Lai liền dùng quang não tiến vào “Đọa Lạc Thiên Sứ”.

Sau khi tiến vào thế giới này, Y Lai cảm thấy tâm trạng buồn bực cũng bình tĩnh được đôi chút. Y đứng đó, nhìn bốn chữ “Đọa Lạc Thiên Sứ” mà phát ngốc.

“Đang nhìn gì thế?”

Y Lai quay đầu, liền nhìn thấy một người đàn ông đứng cạnh mình. Đây là thế giới giả lập, thế nhưng y chưa từng gặp ai khác ở đây, “Anh là ai?”

“Cũng giống cậu thôi.” Người kia nói, “Cậu có thích nơi này không?”

“Có.”

“Rất vinh hạnh.”

Y Lai kinh ngạc nhìn hắn: “Anh tên gì?”

“Ni Khắc Tư.”

“Ni Khắc Tư?!” Cái tên này khiến trong lòng Y Lai nảy lên một cái, y bắt đầu nghiêm túc đánh giá nam nhân này. Tóc cắt ngắn, khuôn mặt rất phổ thông, âu phục nghiêm chỉnh, ở trong đám người quả thật khó mà tìm ra hắn*.

(*: Ý nói quá bình thường á.)

Trong thế giới giả lập, tướng mạo cũng là giả nốt. Mỗi một gương mặt đều đại diện cho thân phận phức tạp phía sau. Thế nhưng đối với Y Lai mà nói, y chỉ cần biết hắn là Ni Khắc Tư là được rồi. Ni Khắc Tư, chỉ đơn giản là một cái tên, thế nhưng đối với Y Lai, cái tên này có ý nghĩa rất lớn.

“Là anh sáng lập nên ”Đọa Lạc Thiên Sứ“? ” Y Lai hỏi.

Ni Khắc Tư lộ ra nụ cười vô cùng ôn nhu: “Không, là Y Lai tạo nên.”

Y Lai hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn nên cũng không thêm cãi lại, chỉ nói: “Anh đã hao tổn rất nhiều tâm tư nhỉ?”

“Thực rất yêu mến người đó, tốn nhiều tâm tư cũng thấy vui vẻ.”

“Anh... hiểu rất rõ Y Lai sao?” Y Lai hỏi.

“Àn.”

“Anh là bằng hữu của cậu ấy sao? Hay là người thân?” Y Lai dò hỏi.

“Nếu như được như cậu nói thì tốt rồi.” Ngữ khí Ni Khắc Tư có chút cay đắng.

“Ni Khắc Tư tiên sinh?” Y Lai chăm chú nhìn hắn.

“Đối với cậu ấy mà nói, tôi chỉ là một người xa lạ.” Ni Khắc Tư nói.

Y Lai nhìn nam nhân bên cạnh. Y đem tất cả những người quen biết nhớ lại một lần. Thân nhân của y, người yêu của y, có thể vì y mà làm tất cả chuyện này cũng chỉ có một người, chính là Ai Nhĩ Duy Tư a... Thế nhưng Ai Nhĩ Duy Tư còn nhỏ như vậy, không có khả năng sẽ làm được những chuyện này. Cho nên

có thể như nam nhân này đã nói, Ni Khắc Tư là một người xa lạ. Cũng có thể đã gặp một lần trong tiệc rượu, hay là ngồi chung trong một chiếc phi thuyền, hay chỉ là từng gặp rồi ngẫu nhiên chào hỏi một câu? Thế nhưng đối với Y Lai mà nói, nam nhân này vẫn là một người xa lạ. Nghe thấy ngữ khí cay đắng của hắn, Y Lai có chút hổ thẹn.

“Y Lai sẽ rất biết ơn anh.” Y Lai nói.

“Cảm ơn.” Ni Khắc Tư nói.

“Tôi chỉ nói sự thật thôi.” Y Lai đáp.

“Cậu thì sao?” Ni Khắc Tư đem đề tài chuyển đến trên người Y Lai, “Cậu vào đây là vì vô tình, hay là bởi vì cũng yêu mến Y Lai?”

“Tôi rất thích nơi này.” Y Lai nói.

“Vậy thì thường xuyên đến đây đi.” Ni Khắc Tư nói.

“Ừ.”

Lần này Y Lai không đi vào gian phòng nhỏ nào, mà chỉ cùng Ni Khắc Tư nói chuyện. Mấy tiếng sau, y mới rời khỏi thế giới giả lập này.

Ngày hôm sau, cũng chính là ngày cuối cùng Y Lai ở Đế Quốc, Y Lai lại lần nữa tiến vào thế giới giả lập.

Y Lai đăng nhập vào quang não, liền xuyên tới thế giới này. Y ngẩng đầu nhìn, liền thấy bốn chữ lớn vĩnh hằng bất biến kia: “Đọa Lạc Thiên Sứ”.

Mà ở dưới bốn chữ kia, có một bóng người cao to đang đứng đó, bóng hắn rơi trên đất, trải dài như vô tận.

Trong nháy mắt khi thấy nam nhân đó, Y Lai có loại tâm tư vui vẻ, y bước nhanh tới.

“Thật khéo.” Nam nhân nói.

“Phải, thật khéo.” Y Lai đáp lại, “Anh đến hồi nào?”

“Vừa mới tới thôi.” Ni Khắc Tư nói.

“Anh làm nghề gì thế? Tiêu hao nhiều thời gian như vậy ở đây, không ảnh hưởng công việc sao?” Y Lai hỏi.

Ni Khắc Tư nở nụ cười. Tướng mạo hắn rất bình thường, thế nhưng lúc cười lên không khỏi có chút mỉa mai. Nụ cười kia khiến Y Lai cảm giác có chút quen thuộc. Loại quen thuộc kia lóe lên một chút, rồi lại biến mất.

“Nếu có thể, tôi tình nguyện mãi đứng ở đây.” Ni Khắc Tư nói: “Lúc đứng ở đây, tôi cảm giác cậu ấy cách tôi rất gần.”

” “Cậu ấy” là chỉ Y Lai sao?” Y Lai hỏi.

Nam nhân cười cười: “Tôi dẫn cậu đi một chỗ.”

Hắn nói xong liền xoay người hướng về phía có vô số gian phòng nhỏ, Y Lai cất bước đi theo. Bọn họ tới trước cửa một gian.

Y Lai ngẩng đầu lên, gian phòng này không có tên, mà người sáng lập lại chính là Ni Khắc Tư.

Y Lai nhìn Ni Khắc Tư một chút, Ni Khắc Tư đã đẩy cửa đi vào. Y Lai đi theo sau hắn.

Đó là một căn phòng rất lớn, bốn phía là tường trắng, không có thứ gì.

Y Lai cũng không hiểu dụng ý của Ni Khắc Tư.

“Cậu đã vào phòng ”Mỉm Cười” chưa?” Ni Khắc Tư hỏi.

“Vào rồi, rất đáng ngạc nhiên.” Y Lai nói.

“Ngạc nhiên?” Ni Khắc Tư cười cười, “Cảm ơn.”

“Gian phòng này có liên quan đến ”Mỉm Cười” sao?” Y Lai hỏi.

“Tôi hi vọng một ngày nào đó, trong căn phòng này treo đầy những bức ảnh cậu ấy chân chính mỉm cười.”

Y Lai sững sốt hồi lâu, đến Ni Khắc Tư cũng cảm thấy y có chút bất thường.

“Làm sao vậy?” Ni Khắc Tư hỏi.

Y Lai lắc lắc đầu: “Tôi chỉ đang suy nghĩ chút chuyện...”

“Chuyện gì?” Ni Khắc Tư tò mò.

“Anh cũng sống ở Đế Quốc sao?”

“Đúng vậy.”

“Thật khéo.”

“Ừ, thật khéo.”

“Tôi có thể gặp mặt anh không?”, Y Lai nói, “Ý tôi là ở thế giới thực ấy...”

Ngón tay Ni Khắc Tư theo bản năng run run một chút. Hắn tựa như đang cố kiềm nén cái gì đó. Hưng phấn, kích động, vui sướng? Hay là cái nào cũng có đi. Hắn khổ sở kiềm nén, thế nhưng lúc hắn đang nói chuyện, giọng nói của hắn có hơi thay đổi: “Đương nhiên là được.”

Hiên Dư: Khổ lắm -.- Tui đi Đà Nẵng bị delay máy bay nên không về kịp up cho các mẹ -.- Thôi thì tung hai chương luôn cáo lỗi vậy T.T Ai thương tui hơn? T.T

57. Chương 57: Lưu Lại

Y Lai cũng không nhận ra sự bất thường của Ni Khắc Tư, bởi vì y đang rất vui. Y vừa rồi là vì quá kích động mà đưa ra yêu cầu, không nghĩ tới lại có chuyện tốt như vậy, Ni Khắc Tư cư nhiên bằng lòng gặp y! Có thể coi đây là nguyện vọng cuối cùng của y trước khi rời khỏi Đế Quốc.

“Anh cảm thấy gặp nơi nào là thích hợp nhất?” Y Lai hỏi.

“Tôi biết một nhà hàng chay rất ngon, không bằng cùng nhau ăn bữa tối đi?” Ni Khắc Tư hỏi.

Y Lai nhìn đồng hồ, đã một giờ chiều rồi. “Xin lỗi, vé tàu của tôi khởi hành lúc ba giờ, có thể đi sớm một chút không?”

Ánh mắt Ni Khắc Tư lóe lên một cái: “Cậu muốn rời khỏi Đế Quốc?”

Y Lai không nói gì. Ni Khắc Tư cũng từ phản ứng của y mà đoán ra được đáp án.

“Quán cafe Margaret, hai giờ chiều, có được không?” Ni Khắc Tư hỏi.

“Được, tôi không có vấn đề gì.”

Y Lai rời khỏi thế giới giả lập, tiếp đó nhanh chóng thay một bộ quần áo, đi vào phòng Ai Nhĩ Duy Tư, đem nhóc ẵm lên.

“Baba, chúng ta đi đâu vậy?”

“Baba dẫn con đi ăn cơm trưa.”

Y Lai thay cho Ai Nhĩ Duy Tư một bộ quần áo màu xanh lam, sau đó nhanh chóng thu thập hành lý. Sau lưng y đeo một cái balo, trong lòng ngực là tiểu bảo bối, liền rời khỏi quán rượu Hương Tạ.

Một giờ rưỡi, Y Lai dẫn Ai Nhĩ Duy Tư đến quán cafe, Y Lai gọi cho Ai Nhĩ Duy Tư hai phần điểm tâm ngọt. Tiểu gia hỏa ôm bánh bắt đầu ăn.

“Ai Nhĩ Duy Tư, chúng ta sẽ rời khỏi Đế Quốc.” Y Lai nói.

“Sau này còn trở lại không ạ?” Ai Nhĩ Duy Tư ử rử nói.

“Sẽ không.” Y Lai nhìn nhóc, “Chúng ta sẽ đến một nơi rất rất xa.”

“Thế nhưng chúng ta còn chưa tạm biệt Mập Mập...” Ai Nhĩ Duy Tư nói.

Y Lai sờ sờ đầu nhóc, xem như là an ủi nhóc con.

“Baba không thích Mập Mập sao?” Ai Nhĩ Duy Tư hỏi ra vấn đề giấu trong lòng bao lâu nay.

Không thích? Y Lai tựa hồ chưa từng nghĩ tới chuyện này, cũng theo bản năng mà không thêm bận tâm. Đối với y mà nói, Lâm Sát là một người xa lạ. Thế nhưng hẳn lại một mực tồn tại trong cuộc sống của y, từng vô số lần bước vào giấc mơ của y... Giống như y và hắn đã từng quen biết. Y theo bản năng căm ghét hắn, thế nhưng ngoài căm ghét, còn có một loại cảm giác xa lạ. Y Lai cũng không muốn tìm hiểu cái cảm giác đó rốt cuộc là gì, cũng có thể nói, y kỳ thực là đang trốn tránh.

Có điều chẳng mấy chốc y sẽ rời khỏi đây, sẽ không gặp lại hắn nữa...

Y Lai nhìn đồng hồ đeo tay, rất nhanh đã đến hai giờ. Thế nhưng Ni Khắc Tư vẫn chưa đến.

Y Lai ngồi đó, đột nhiên nghĩ đến nếu y cứ ngồi như vậy, Ni Khắc Tư làm sao nhận ra y đây? Hay là Ni Khắc Tư cũng đã đến đây và đang đợi y?

Nhưng mà ngoài đời Ni Khắc Tư là người thế nào nha? Chắc là nam nhân rất hàm hậu, nụ cười rất ôn nhu đi...

Y Lai đứng dậy, ánh mắt đảo một vòng quanh quán cafe, lại không thể tìm được người đó...

“Ai Nhĩ Duy Tư, con ngồi đây nha. Baba đến chỗ quầy phục vụ một chút.” Y Lai nói xong liền quay đi.

Đứng trong quầy là một cô bé rất xinh đẹp.

“Nếu có vị nào tên ”Ni Khắc Tư” đi vào, xin hãy mời anh ấy đến bàn số 35 nhé.” Y Lai nói.

“Vâng, thưa tiên sinh.”

Y Lai lại trở về bàn của mình chờ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Chớp mắt liền đến hai giờ rưỡi.

Y Lai yên tĩnh ngồi đó, tay khuấy cafe, tần suất khuấy càng lúc càng nhanh đã tiết lộ sự bất an của y.

“Y Lai tiên sinh.”

Tay Y Lai đột nhiên dừng một chút. Trong mắt y đầy ánh sáng hy vọng, ngẩng đầu lên lại thấy một gương mặt quen thuộc. Sự vui sướng trong lòng nháy mắt tiêu tan như gió.

Trước mặt y, chính là thư ký của Nặc Mạn Đại Đế.

Vị thư ký nghiêm mặt nói: “Y Lai tiên sinh, phi thuyền sẽ cất cánh trong mười phút nữa. Tôi đưa ngài đến bãi đậu phi thuyền nhé?”

Nhiệm vụ của y chính là phải đảm bảo Y Lai rời khỏi Đế Quốc. Y Lai nán lại thêm một giây, nguy hiểm càng tăng lên một phần, chúc thư ký của hắn cũng khó mà giữ được. Cho nên khi hắn biết Y Lai còn chưa lên phi thuyền, hắn liền đích thân đến đây đón y.

Y Lai không trả lời hắn.

Y Lai nghĩ Ni Khắc Tư chắc là không thể đến rồi. Y vĩnh viễn không thể biết Ni Khắc Tư trong đời thực như thế nào. Y rất muốn gặp tận mặt Ni Khắc Tư để nói một tiếng cảm ơn... Đáng tiếc, đã không còn cơ hội nữa rồi.

“Được rồi, chúng ta nên đi thôi!”

Thư ký giữ lấy hành lý của Y Lai, Y Lai ôm Ai Nhĩ Duy Tư, hai người cùng đi ra ngoài.

“Phi cơ đã đậu sẵn ở ngoài rồi.” Thư ký nói.

Y Lai gật đầu.

Khi đi đến cửa quán cafe, Y Lai không nhận được quay đầu lại nhìn.

Chỉ có một đám người ra ra vào vào...

Hắn sẽ không tới...

Trong lòng Y Lai vắng vẻ khó nói nên lời. Không chỉ có thất vọng, còn là thương tâm...

Bọn họ đi đến bên cạnh phi cơ, thư ký kéo cửa ra, Y Lai ôm Ai Nhĩ Duy Tư ngồi lên.

Ai Nhĩ Duy Tư nằm nhoài bên cửa sổ, hai tay sờ sờ cửa kính pha lê, ánh mắt có chút lưu luyến không muốn rời: “Baba, Mập Mập có thể hay không đột nhiên xuất hiện a?”

Y Lai nhìn Ai Nhĩ Duy Tư, tiểu bảo bối tròn mắt, không chớp một cái, giống như đang nói điều đương nhiên rằng Lâm Sắt sẽ đột ngột nhô ra, xuất hiện ở bên cạnh.

Ai Nhĩ Duy Tư thật sự rất thích Lâm Sắt. Trước đây Y Lai cảm thấy có chút đổ kỵ, bây giờ lại thấy có chút cay đắng.

Lâm Sắt tự nhốt mình trong phòng làm việc, đứng ngồi không yên. Ánh mắt của hắn đảo qua đồng hồ đeo tay. Mỗi giây mỗi phút trôi qua, hắn càng thêm nôn nóng một phần.

“Tiên sinh, thư ký của hoàng đế đã đón Y Lai từ quán cafe Margaret đi rồi.” Cách Lỗ Tư nói.

Hai giờ bốn mươi lăm rồi. Phi thuyền của y còn mười lăm phút nữa sẽ cất cánh.

Lâm Sắt hít sâu một hơi, hắn cố kiềm nén chính mình. Lòng ngực hắn phập phồng, như thể bên trong đang giam giữ một con quái thú hung tàn. Dã thú kia một khi được giải phóng, hắn sẽ không thể khống chế bản thân mình được nữa mà chạy tới trước mặt Y Lai, giữ y ở lại.

Hắn rất muốn gặp Y Lai.

Thế nhưng hắn không thể đi.

Y Lai khi thấy hắn sẽ nghĩ như thế nào? Y phát hiện hắn chính là Ni Khắc Tư rồi sẽ ra sao?

Y sẽ không cảm thấy hắn lừa dối y đi? Có thể hay không lại một lần nữa đặt chân vào Đọa Lạc Thiên Sứ, hay là phạm tội rồi đi?

Nếu là như vậy, hắn thà không gặp y. Nếu không đến cả cơ hội được nhìn thấy y trong thế giới giả lập cũng không còn.

Dựa vào lý trí, hắn cũng không thể đi. Kế hoạch của hắn đã sắp thành công, hắn không thể để cho Nặc Mạn Đại Đế biết hắn mới là người giật dây.

“Đế Mỹ cùng Lan Ny đã đến bãi đậu phi thuyền chưa?” Lâm Sắt hỏi.

“Tiên sinh, các em ấy đã chờ sẵn ở đó. Chờ Y Lai tiên sinh vừa xuất hiện, họ lập tức sẽ nhận ra.” Cách Lỗ Tư nói, “Mấy em ấy là fans thực thụ của Y Lai, đảm bảo sẽ dính chặt lấy ngài ấy, khiến ngài ấy lưu lại đây. Tiên sinh đừng lo.”

Trong số đông những người ủng hộ Y Lai, Lâm Sắt dùng cái tên Ni Khắc Tư là fan đứng đầu, mà Đế Mỹ cùng Lan Ny chỉ đứng sau Lâm Sắt. Trong thế giới giả lập, có rất nhiều gian phòng nhỏ đều do hai người sáng lập.

Sức chiến đấu trên mạng của con gái thường mạnh hơn của cánh đàn ông. Chỉ dựa vào những tin tức Lâm Sắt lộ ra, các nàng đã đối với Y Lai yêu thích đến điên cuồng. Các nàng tự xưng là thủ hộ của Y Lai, vô

cùng giữ gìn hình tượng Y Lai. Lâm Sát chọn hai người bọn họ, thứ nhất là vì họ thật sự yêu mến Y Lai, thứ hai là dù cho các nàng có điên cuồng, thế nhưng cũng không phải là không có lý trí.

“Ừ, tôi tin bọn họ.” Lâm Sát ngồi vào chỗ của mình, hít sâu một hơi nói.

Tại bãi đậu phi thuyền.

Phi cơ đáp xuống bãi đậu lúc hai giờ năm mươi.

Vị thư ký nhìn Y Lai ôm Ai Nhĩ Duy Tư tiến vào hệ thống máy kiểm tra an ninh, nỗi lo trong lòng dần lắng xuống.

Trong nháy mắt Y Lai vừa tiến vào, đi hai cô gái trước mặt y đột nhiên đưa tay ngăn cản. Hai cô gái đó, một người rất xinh đẹp, tóc xoăn dài, mặc váy ngắn rất gợi cảm. Người còn lại mặc trang phục trung tính*, ngũ quan tinh xảo, hành vi già dặn, trang sức trên người cũng không ít. Trước lúc này, vị thư ký hoàn toàn không để ý tới hai nàng.

(Trang phục trung tính* quần áo mà nam hay nữ mặc đều được.)

Trong lòng hắn nhảy một cái, đột nhiên có dự cảm rất xấu. Vội vã bước nhanh tới, hai người kia nói gì hắn đều nghe được.

“Anh là Y Lai phải không?”

“Y Lai, em là Đế Mỹ.”

“Em là Lan Ny.”

“Chúng em đều là hội viên của ”Đọa Lạc Thiên Sứ“, chúng em rất yêu mến anh á.”

“Trời ạ, Y Lai, anh ngoài đời so với trong ảnh chụp còn đẹp trai hơn a~ Trước đây bọn em luôn cảm thấy thiên sứ không tồn tại. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, bọn em thấy anh chính là thiên sứ a.”

“Y Lai, bọn em có thể chụp ảnh với anh không?”

Khi thư ký muốn chạy đến chỗ Y Lai ngăn cản, nếu như mấy bức ảnh như vậy được phát tán, hết thủy đầu tiêu tan.

Y Lai rất thích hai cô gái này, giống như các nàng đã đồng ý tin tưởng y, cho y ấm áp, y rất cảm kích bọn họ. Thế nhưng bây giờ không phải lúc, y nhất định phải khắc chế chính mình. Y Lai nhìn đồng hồ, phi thuyền sắp cất cánh rồi, liền lễ phép nói: “Hai vị mỹ nữ, tôi sắp bị muộn chuyến bay rồi. Xin thứ lỗi, gặp lại sau nhé.”

“Y Lai, kỳ thực Ni Khắc Tư gọi chúng em đến.” Đế Mỹ nói, “Bọn em đều hy vọng anh có thể lưu lại, chúng em sẽ điều tra mọi chuyện đến cùng. Y Lai, xin đừng tự ủy khuất chính mình.”

“Ủy khuất? Tôi cũng không cảm thấy ủy khuất. Cảm ơn rất nhiều.” Y Lai khom người chào, rồi lại xoay người muốn đi lên thuyền.

Hai cô gái nhìn nhau, động tác nhanh chóng ngăn trước mặt Y Lai.

Vào lúc này, Ai Nhĩ Duy Tư đang được Y Lai ôm trong ngực cũng bắt đầu kéo kéo cà vạt y: “Baba, con cũng không muốn rời khỏi đây đâu.”

Y kỳ thực cũng đâu muốn rời khỏi nơi này...

Y Lai đột nhiên xoay người.

Sắc mặt vị thư ký triệt để thay đổi.

Ảnh chụp Y Lai nhanh chóng được chia sẻ khắp Internet.

Ai cũng không nghĩ tới sau lớp phấn son dày đặc lại là gương mặt như thế. Đôi mắt xanh lam, sạch sẽ trong suốt, ngũ quan tinh xảo, da dẻ trắng nõn, là một thanh niên tuần tú, thanh nhã. Trong hình, thanh niên lộ ra một nụ cười thật tươi, gương mặt đó càng thêm xinh đẹp. Trong lòng ngực thanh niên ôm một đứa bé. Nhìn vào bức ảnh, người ta liền dễ dàng nhìn thấy cái miệng nhỏ phì cùng tóc đỏ quăn quăn của bé con.

Bức ảnh ầm ập biết bao...

Thanh niên trong ảnh cứ nhiên lại là Y Lai, là cái tên mưu toan độc đoán kia?! Mất là cửa sổ tâm hồn, đôi mắt kia sạch sẽ như vậy, sao có thể là người xấu được? Những người trước đây từng nghĩ Y Lai là sủng thần của hoàng đế bắt đầu dao động.

Còn có vài người phát hiện Y Lai cứ nhiên cùng diễn viên mới nổi gần đây ở Đế Quốc Y Đế Tư giống nhau như đúc!!!

Hai người giống hệt nhau, chẳng lẽ bọn họ là huynh đệ? Hay là còn bao hàm những chuyện khác? Thân phận của Y Lai càng lúc càng trở nên phức tạp.

Khi thấy tin tức này, trong hoàng cung đã có một người tức điên.

Hiên Dư: Định đi ngủ rồi đó:)) đm chợt nhớ ra nay là ngày up truyện:>> Từ chương này về sau bắt đầu rửa hận cho thụ chính lẫn thụ phụ nhé:)) Cả hoàng đế lẫn Lâm Sát đều bắt đầu trả giá cho sai lầm của mình:)) Đm tui chờ ngày này lâu rồi >.

58. Chương 58: Chợ Thủng

Tận đến giờ phút này, Nặc Mạn Đại Đế mới phát hiện có quá nhiều chuyện hắn không thể khống chế được. Hắn biết, rất nhanh A Thụy Tư liền có thể nhìn thấy ảnh chụp Y Lai lưu truyền trên internet, sau đó cậu ấy sẽ cầm ảnh chụp đến tận cửa nhà hắn chất vấn.

Nếu như vậy, Hỏa Diễm Cơ Giáp của hắn khi nào mới có thể làm xong đây? Rõ ràng chỉ còn đến bước cuối cùng... Hắn bỏ nhiều tâm tư như vậy, khiến cho A Thụy Tư sống lại, khiến cho Y Lai đi tìm giáp Hỏa Diễm,... Thật sự chỉ còn kém một bước cuối cùng!

Nặc Mạn Đại Đế giận tím mặt, đem mô hình cơ giáp trên bàn thô bạo vứt xuống đất. Thế nhưng tiếng vang kịch liệt của mô hình vỡ nát cũng không thể giảm bớt sự phẫn nộ của hắn. Hắn như một con hổ đi tới đi lui trong đại điện. Trong đôi mắt lạnh lùng ấy lóe lên một tia tàn nhẫn. Hắn không thể như dã tràng xe cát được, bất luận là dùng cách gì, hắn nhất định phải có được Hỏa Diễm Cơ Giáp.

“Hộ La, cho người thời gian năm phút. Năm phút sau, trăm cùng đội cận vệ sẽ đến phủ của công tước Niết Phổ Đốn.” Nặc Mạn Đại Đế nói.

Hộ La là đội trưởng đội cận vệ. Thành viên đội cận vệ đều là những chiến sĩ đã từng tham gia đánh trận nơi chiến trường, sức chiến đấu mạnh, ưu tú mà trung thành.

Tại phủ công tước Niết Phổ Đốn.

Vợ chồng công tước Niết Phổ Đốn đang ngồi xem phim, bọn họ không hề biết đại họa đang lặng lẽ giáng lâm.

“Ước Hàn, ông lại xem phim của Y Đế Tư à?”

“Phu nhân, rõ ràng là bà muốn xem mà.”

“Ước Hàn, ông nhớ Y Đế Tư phải không? Thế mà còn không thừa nhận.”

“Chúng ta có lỗi với đứa nhỏ đó a.” Niết Phổ Đốn công tước thở dài nói.

“Từ lúc A Thụy Tư đi, Y Đế Tư liền rất ít khi đến đây.”

Hai người càng nói càng khó chịu, cuối cùng đều trầm mặc không nói lời nào. Công tước Niết Phổ Đốn chuyển kênh, hững hờ xem. Nhìn đi nhìn lại lại cảm thấy có chút không đúng, lại lập tức chuyển kênh trở về. Sắc mặt ông nhất thời đông cứng, đưa tay vỗ vỗ bả vai vợ mình, hỏi: “Phu nhân, mau đến xem cái này!”

Ánh mắt phu nhân Niết Phổ Đốn nhìn về phía màn hình, đột nhiên ngây người.

“Đây là Y Đế Tư sao?” Phu nhân hỏi.

“Đương nhiên là không phải! Nếu không tôi kinh ngạc như vậy làm gì a?”

“Thế nhưng người này cùng Y Đế Tư giống nhau như đúc a...”

Sau khi hai người mang theo tâm trạng phức tạp xem hết đoạn video, liền nhìn nhau thật lâu, cũng chẳng nói được gì.

“Phu nhân, bà từng nghe qua ”Y Lai” chưa?” Công tước mở miệng hỏi.

“Mấy năm trước tôi thường nghe đến cái tên này. Lúc tham gia tiệc rượu, rất nhiều người nhắc đến cậu ta. Nghe nói cậu ta rất không tốt. Lúc cậu ấy mất, mấy vị phu nhân còn muốn tổ chức tiệc chúc mừng cơ. Mấy người đó có mời tôi, nhưng tôi không đến.” Phu nhân nói.

“Tôi cũng từng nghe qua, toàn bộ người dân ở thủ đô Đế Quốc rất ghét cậu ấy. Bốn năm trước, tin tức cậu ấy qua đời vừa truyền ra, cả nước đều chúc mừng. Thế nhưng dạo gần đây lộ ra tin đồn cậu ấy căn bản là không có chết. Có một vài tin tức liên quan tới cậu ta mới được phát tán gần đây. Sở dĩ cậu ấy cũng không đến nổi tệ như lời đồn trước đó. Thế nhưng tôi cũng không biết rõ chuyện của cậu ta.” Công tước thở dài một hơi.

“Ước Hân, ông nói như vậy là sao? Tại sao lại như vậy?” Phu nhân đột nhiên có chút bối rối.

“Tôi cũng không biết.”

“Công tước, bệ hạ đến!”

Công tước Niết Phổ Đốn cùng phu nhân quay đầu, liền thấy một người đứng ngay cửa. Hoàng đế bệ hạ mặc một bộ âu phục màu trắng, bên ngoài khoác áo choàng màu vàng nhạt, bên hông trang bị bội kiếm, khí thế uy nghiêm. Phía sau hắn là cả một đội cận vệ, nhiều vô cùng.

“Bệ hạ!” công tước cùng phu nhân vội vàng đứng lên, hướng về phía hoàng đế mà hành lễ. Phu nhân Niết Phổ Đốn vẻ mặt mờ mịt, thế nhưng sắc mặt công tước cũng không dễ nhìn. Nhìn thấy quân đoàn phía sau hoàng đế, ông liền biết điều này có ý vị gì. Đội cận vệ là người thân cận bên cạnh hoàng đế, bọn họ tất nhiên sẽ không dễ dàng điều động. Chỉ khi làm chuyện quan trọng bí ẩn gì đó, hoàng đế mới phải dẫn theo đội cận vệ.

Mà hiện tại, hoàng đế mang theo đội cận vệ đi tới dinh thự của công tước. Hoàng đế bệ hạ rốt cuộc là đang muốn làm gì?

“Công tước, phu nhân, vùng biển này rất đẹp, đặc biệt là lúc trời vào mùa đông. Những người lính này của trẫm luôn phải chiến đấu vất vả không ngừng nghỉ, cho nên trẫm muốn mang đội cận vệ đến đây hưởng thụ bờ cát những ngày nắng đông, nghỉ lại tại phủ công tước. không biết có quấy nhiễu công tước với phu nhân không?”

Công tước lộ ra một nụ cười: “Bệ hạ khách khí. Bệ hạ cùng các vị chiến sĩ chịu ở lại tòa phủ này của thần đã là niềm vinh hạnh của gia tộc Niết Phổ Đốn rồi. Phu nhân, bà mau đi gọi người hầu thu thập phòng đi.”

Phu nhân Niết Phổ Đốn vội vã đứng lên đi ra ngoài, lại bị hoàng đế bệ hạ ngăn cản.”

“Phu nhân đừng khách khí, chúng ta cứ ở đây là được rồi. Phu nhân và công tước nói chuyện với trẫm một chút đi.” Nặc Mạn Đại Đế cười nói.

Phu nhân lại một lần nữa ngồi trở lại bên cạnh công tước.

Nặc Mạn Đại Đế ngồi xuống đối diện bọn họ. Nói là nói chuyện, thế nhưng ai cũng không nói gì được. Ánh mắt hoàng đế rơi trên chương trình đang tạm dừng trên tivi, sắc mặt lại u ám mấy phần.

Hoàng đế bệ hạ tựa hồ định ở lại phủ công tước lâu dài.

Công tước Niết Phổ Đốn cũng không phải ngu ngốc, ông biết đây căn bản là giam lỏng. Chỉ là việc thương mại của gia tộc Niết Phổ Đốn cùng Hoàng Tộc rất ít liên quan, chân chân chính chính làm quý tộc nhân

nhã, liên hệ duy nhất cũng chỉ có A Thụy Tư. Công tước Niết Phổ Đồn nghĩ, khẳng định là A Thụy Tư đã làm việc gì ảnh hưởng đến lợi ích của Hoàng Tộc, khiến Hoàng Tộc không tiếc công vận động cả một đội quân tinh nhuệ đến đây.

Phu nhân cảm thấy bất an vô cùng, công tước không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng nắm tay an ủi bà. Mọi người cứ lặng im như vậy, mãi đến tận khi màn đêm buông xuống.

Sau bữa cơm tối, hoàng đế bệ hạ cùng công tước mặt đối mặt uống trà.

Công tước Niết Phổ Đồn quả nhiên là người thông minh, từ những chuyện không mấy quan trọng mà bệ hạ nói ra, ông lại có thể đoán được mọi việc.

“Bệ hạ.” Thư ký vội vã đi vào, nhìn công tước một chút, nhưng không có lên tiếng.

Công tước Niết Phổ Đồn đứng lên: “Thần vào phòng xem phu nhân một chút.”

Hoàng đế gật đầu. Niết Phổ Đồn bước đi thật nhanh, tiện tay đóng cửa lại.

“Bệ hạ, Hỏa Diễm Cơ Giáp đã hoàn thành rồi!” Thư ký nhẹ giọng nói, thế nhưng cũng không giấu được nỗi kích động.

Hoàng đế bệ hạ cũng không khỏi ngạc nhiên, con người thâm thúy đột nhiên hiện ra một tia phấn khích.

Hỏa Diễm Cơ Giáp đã hoàn thành rồi! Chuyện này với hắn mà nói chính là một tin vô cùng tốt. Hắn từng nằm mơ thấy Hỏa Diễm Cơ Giáp từng đứng trước mặt mình, hắn đi vào chỗ điều khiển, cùng cơ giáp rực lửa kia hòa làm một (J), trở thành đỉnh tột cao của vũ trụ này, khiến cho những phản tặc có ý đồ phản nghịch hắn sẽ phải sợ mất mật, quỳ rạp dưới chân hắn. Nghĩ tới đây, khóe miệng hắn không khỏi câu lên một nụ cười, trong mắt không hề che giấu kích động cùng dã tâm.

“Tốt lắm, tốt, tốt!” Nặc Mạn Đại Đế liên tục nói ba chữ “tốt”, “A Thụy Tư không hổ là Cơ Giáp Chi Thần!”

“A Thụy Tư tiên sinh thực sự rất lợi hại.”

“Bây giờ sao rồi?”

“Ngài ấy đã tặng cho Y Đế Tư rồi ạ, đang được đặt trong phòng cơ giáp.”

Hoàng đế giống như không thể chờ được nữa muốn xem dáng vẻ của bộ cơ giáp kia. Trong đầu của hắn phác họa ra dáng dấp của bộ giáp, màu của Hỏa Diễm, ánh sáng lạnh lẽo, đường nét trôi chảy, mỗi một chi tiết đều khiến hắn say mê.

“Mau hồi cung.” Hoàng đế xoay người đi ra ngoài. Đi được một nửa, bước chân hắn đột nhiên dừng lại, nói với thư ký: “Trần an công tước Niết Phổ Đồn cùng A Thụy Tư.”

Hoàng đế nói xong liền vội vã ra ngoài, bóng người hắn rất nhanh đã biến mất khỏi dinh thự của công tước Niết Phổ Đồn.

Khi biết hoàng đế bệ hạ đã mang quân rời đi, công tước cùng phu nhân đều thở phào nhẹ nhõm. Hai người ngồi trong phòng khách rất lâu. Mãi đến tận khi trà đã hoàn toàn nguội lạnh, hai người mới lặng lẽ nhìn nhau, lo lắng trong mắt cũng chưa hề tan đi.

“Tôi đi gọi điện, bảo A Thụy Tư trở về.” công tước nói.

Phu nhân gật đầu, “Ừ” một tiếng.

Công tước đi gọi điện, bên kia liền nhanh chóng bắt máy. Sau khi cúp điện thoại, công tước nói: “Thằng bé nói sẽ về sớm.”

Hai người ngồi trên ghế sa-lông chờ A Thụy Tư trở về. Lúc A Thụy Tư về đến nhà, vừa nhìn đã biết cậu rất lâu không có nghỉ ngơi, trong mắt mang theo tơ máu, dưới khóe mắt cũng toàn là bọng đen.

Nhìn thấy dáng vẻ của cậu, công tước cùng phu nhân không khỏi nhăn mày.

Phu nhân bắt đầu lải nhải: “A Thụy Tư, con tại sao lại không nghỉ ngơi? Có phải lại cầm đầu làm việc không? Thời gian làm việc nghỉ ngơi không quy luật gì cả, ăn uống cũng chẳng điều độ! A Thụy Tư, con vẫn không chịu nghe lời mẹ chút nào!”

Phu nhân dĩ nhiên rất tức giận, đến đoạn sau liền không nhịn được hét lên, viền mắt cũng bắt đầu đỏ.

A Thụy Tư vội vã đi tới, ở bên người phu nhân ngồi xuống: “Mẹ, mẹ đừng nóng. Sau này con sẽ không thế nữa.”

Phu nhân căn bản không tin tưởng cậu, nước mắt rơi xuống, bắt đầu thấp giọng nức nở: “A Thụy Tư, lần nào con cũng hứa suông... Con đây là muốn lấy mạng của mẹ a...”

A Thụy Tư đem phu nhân kéo vào trong lồng ngực, âm thanh bình ổn nói: “Mẹ, lần này là thật sự. Con đã đến viện nghiên cứu Cơ Giáp giao hết công việc cho cấp dưới rồi.”

Phu nhân lộ ra biểu tình vô cùng kinh ngạc. Bọn họ cũng biết, cơ giáp chính là mạng sống của A Thụy Tư, A Thụy Tư chịu từ bỏ cơ giáp, chuyện này quả thật chỉ có trong mơ.

“A Thụy Tư, con nói thật à?” phu nhân hơi mất bình tĩnh nói.

A Thụy Tư lấy đơn từ chức đưa cho phu nhân xem, lúc này bà mới tin cậu.

“A Thụy Tư, sao con lại rời khỏi viện nghiên cứu?” phu nhân ngơ ngác hỏi.

“Nghỉ ngơi thật tốt, tìm niềm vui mới. Mẹ, con có thời gian ở cùng mẹ, mẹ không vui sao?”

“Đương nhiên là vui rồi. Trời ạ, không phải mẹ đang nằm mơ chứ?!” Phu nhân vui mừng đến phát điên.

A Thụy Tư dỗ cha mẹ cậu đi ngủ. Thế nhưng công tước lại không có dễ lừa như phu nhân.

“Một giờ trước, hoàng đế bệ hạ cùng đội cận vệ của hần vừa ở đây.” Công tước nói, “A Thụy Tư, chuyện này nhất định cùng con có quan hệ.”

Trên mặt A Thụy Tư không giấu nổi ngạc nhiên. Cậu không nghĩ tới hoàng đế cứ nhiên mang theo cận vệ đến tận nhà cậu. Hần muốn bắt cha và mẹ cậu làm con tin sao? Cậu hận tên hoàng đế đó, hận hần đã dối gạt cậu. Thế nhưng lúc đem bộ “Cơ Giáp có nhược điểm” kia đưa cho Y Đế Tư, trong lòng cậu chung quy vẫn rất hổ thẹn. Cậu thậm chí còn có ý nghĩ muốn lấy lại, tự tay sửa chữa sai lầm. Nhưng mà cậu lại không nghĩ tới để vương vô tình. Hoàng đế chưa từng tín nhiệm cậu, thậm chí muốn dùng cha mẹ cậu mà uy hiếp. Từ lúc biết hoàng đế dùng Y Đế Tư để lừa gạt cậu, lẽ ra cậu không nên nuôi hy vọng.

Nặc Mạn Đại Đế quá đa nghi, hần muốn khiến tất cả mọi thứ đều trong tầm tay hần, trái lại lại khiến những người vì hần mà cống hiến cảm thấy thất vọng.

A Thụy Tư lại nghĩ đến một chuyện khác. Cái gì lại khiến hoàng đế đột nhiên đề phòng như vậy, thậm chí là làm ra hành động uy hiếp kia?

Lúc cậu đang lơ là, nhất định đã có chuyện.

“A Thụy Tư!” Thấy cậu đang ngẩn người, công tước cất cao giọng kêu một tiếng.

A Thụy Tư đem chuyện Hỏa Diễm Cơ Giáp nói cho cha cậu.

Sau khi công tước nghe xong, thần sắc rất phức tạp: “Cứ nhiên lại có chuyện như vậy... A Thụy Tư, sao con lại còn tạo ra Hỏa Diễm Cơ Giáp cho hần?”

A Thụy Tư không nghĩ tới công tước cứ nhiên lại hỏi câu này.

Hỏa Diễm Cơ Giáp uy lực vô cùng, là đại diện của giết chóc. Hỏa Diễm Cơ Giáp một khi đã được tạo ra, liền mang ý nghĩa mầm mống chiến tranh đã âm thầm nảy mầm.

A Thụy Tư muốn nói lại thôi. Rốt cuộc cũng không có đem kế hoạch của Lâm Sắt kể ra.

“Cha già rồi, cũng không còn sức mà quản chuyện của con nữa.” Công tước thở dài một hơi, tiếp tục hỏi: “A Thụy Tư, nói cha nghe, con tại sao lại muốn rời khỏi viện nghiên cứu? Đừng lấy mẹ con ra làm cái cớ để gạt cha.”

“Cha, bởi vì bây giờ con có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.” A Thụy Tư nói.

Cậu muốn biết em trai cậu đang ở nơi nào, mang thân phận gì, đến tột cùng đã phải trải qua những chuyện gì...

59. Chương 59: Huynh Đệ

“Chuyện quan trọng gì?” công tước hỏi.

A Thụy Tư trầm mặc, không nói gì.

Làm cha của A Thụy Tư, công tước tất nhiên biết rõ tính cách của cậu. A Thụy Tư rất cố chấp. Chuyện cậu không muốn nói, bất luận ông cố hỏi tới đâu, cậu cũng sẽ không chịu nói ra.

“A Thụy Tư, lại đây xem cái này đi.” Công tước ngược lại nói. Tiếp đó bật tivi, tua video đến một đoạn rồi lại bấm dừng, chỉ nhân vật đó mà nói: “Người này cùng Y Đế Tư giống nhau như đúc.”

Ánh mắt A Thụy Tư lạc trên người y, con người mảnh liệt run rẩy. Thì ra đây chính là nguyên nhân Nặc Mạn Đại Đế muốn giam lỏng cha mẹ cậu!

“Cha, con có một vài chuyện cần xác nhận. Chờ con làm rõ ràng minh bạch, sẽ nói cho cha nghe.” A Thụy Tư nói xong liền đi về phòng mình.

Cậu đóng cửa lại, nhanh chóng tra tin tức về đoạn video ban nãy cha cho cậu xem. A Thụy Tư đoán bức ảnh kia mới được công bố cách đây không lâu. A Thụy Tư tập trung chú ý toàn thân người có hình dáng giống Y Đế Tư này. Người thanh niên này tên là Y Lai, là nhân vật nổi danh khắp Đế Quốc. Nhìn vào gương mặt của thanh niên, A Thụy Tư cảm thấy cực kỳ quen thuộc. So với Y Đế Tư, nhìn ảnh chụp Y Lai cậu lại có cảm giác như đã quen biết từ lâu.

A Thụy Tư dựa vào ghế, mắt khẩn trương nhìn chăm chăm thanh niên, hít một hơi thật sâu.

“Y Lai.” Cậu nhẹ giọng nỉ non một tiếng. Trong giọng nói lại bao hàm tâm tình vô cùng phức tạp.

A Thụy Tư một đêm không ngủ, tìm kiếm hết thảy tin tức về Y Lai, tiếp đó từ đầu tới đuôi đều nghiền ngẫm đọc qua một lần. Sau khi xem xong hết thảy tư liệu của Y Lai, khí lực của cậu như bị rút cạn. Trong đầu cậu hiện giờ rất loạn, rất lâu sau mới có thể hiểu được đại khái mọi chuyện.

Y Lai là sủng thần của hoàng đế. Thế nhưng y làm sủng thần lại chưa từng dùng mặt thật của mình đi gặp người khác. Y rốt cuộc đang che giấu điều gì? Gương mặt thật của y sao lại...?

Bốn năm trước, cậu được cải tử hoàn sinh. Mà Y Lai trên danh nghĩa cũng đồng thời chết đi. Mất đi trên châu đối với Giao Nhân là một việc cực kỳ trọng đại, có thể ảnh hưởng đến tính mạng. Về mặt thời gian thì vô cùng ăn khớp. Bốn năm trước, Y Đế Tư không ở Đế Quốc. Người cứu cậu không có khả năng là Y Đế Tư, khả năng duy nhất chính là Y Lai.

Những chứng cứ sáng tỏ đặt trước mặt A Thụy Tư đã nói rõ thân phận thật sự của Y Lai. Đương nhiên, chân chính khiến cho A Thụy Tư xác định Y Lai chắc chắn là đệ đệ của mình chính là nhờ vào trực giác. Bọn họ là huynh đệ cùng huyết thống, chỉ đơn giản nhìn tấm hình kia, A Thụy Tư liền cảm nhận được sự ràng buộc bất thường.

Y Lai, cái tên này đối với A Thụy Tư mà nói có chút xa lạ. Lúc cái tên này đang thịnh hành nhất, thì A Thụy Tư đã chết rồi.

Thế nhưng bọn họ đã từng cùng sinh sống ở Đế Quốc, gần đến như vậy...

Có lẽ là trong một tối chạng vạng, tại buổi tiệc rượu nào đó, bọn họ đã từng chạm mặt... Đã từng cách nhau chỉ hai, ba bước chân...

Cũng có lẽ là bọn họ đã từng gặp thoáng qua, y đã nhận ra cậu, cúi đầu lướt qua... Cậu lại chưa từng nhận ra y...

Nhìn từng câu từng chữ miêu tả Y Lai, A Thụy Tư cảm thấy như bên trong như ẩn giấu một âm mưu to lớn, nơi nơi đều là huyết lệ...

A Thụy Tư nhắm mắt dưỡng thần. công tước cùng phu nhân gõ cửa đến mấy lần, A Thụy Tư vẫn không đáp lại. Hai người nghĩ rằng cậu mệt mỏi còn đang ngủ, liền không gọi cậu nữa.

Chờ đến trưa, A Thụy Tư mới mở cửa phòng.

“A Thụy Tư, phu nhân gọi ngài xuống ăn cơm.” Thanh âm vang lên, hóa ra là phu nhân đã lập trình người máy này. A Thụy Tư vừa ra khỏi cửa, người máy lập tức sẽ nhắc nhở cậu.

A Thụy Tư chạy thẳng đến phòng ăn.

Cơm nước đã dọn sẵn trên bàn. Đã có ba người ngồi bên bàn ăn, đang nhàn nhã dùng bữa. Thanh niên ngồi bên người công tước cùng phu nhân đang gấp rau cho phu nhân. Trên gương mặt phu nhân tràn đầy vẻ vui mừng. Đây vốn là một màn cực kỳ hòa ái, A Thụy Tư lại đen mặt.

Cậu cảm thấy như có một cơn lửa giận vọt lên, thiêu đốt lý trí của cậu.

A Thụy Tư nổi giận dùng đũa đi tới, cũng không ngồi xuống, à là trừng mắt nhìn Y Đế Tư.

“A Thụy Tư, con làm sao thế?” Phu nhân hỏi, trong mắt cũng mang theo tức giận trách mắng.

A Thụy Tư kéo ghế ngồi xuống: “Y Đế Tư, quà sinh nhật tôi tặng, cậu có thích không?”

Ánh mắt trốn tránh của Y Đế Tư đột nhiên lóe lên một cái.

Một khắc đó, trong lòng y chỉ có một ý nghĩ: “A Thụy Tư biết cả rồi!!”

Y biết, lúc y nhận Cơ Giáp Hỏa Diễm từ tay A Thụy Tư, y nên biến mất khỏi cuộc sống của cậu. Y không nên ôm lòng chờ mong may mắn sẽ đến với mình, không nên lưu luyến loại tình thân giả dối này...

Vô luận là ở nơi đâu, y cũng không thay thế được “người kia”...

Y Đế Tư cúi đầu, trầm mặc không nói.

“Y Đế Tư.” Phu nhân hơi nghi hoặc một chút: “Sinh nhật con sao? Khi nào?”

Y Đế Tư rũ mắt nói: “Hôm qua ạ.”

“Trời ạ, dĩ nhiên lại không biết. Y Đế Tư, thật xin lỗi! Không thể cùng con mừng sinh nhật rồi...” phu nhân áy náy nói.

Y Đế Tư lộ ra một nụ cười rất khó coi.

“Y Đế Tư, sau này cậu không cần đến đây nữa.” Ngữ khí A Thụy Tư lạnh lẽo tột cùng.

“A Thụy Tư, con rốt cuộc là đang nói gì thế?” Tức giận trong lòng phu nhân vừa lắng lại giờ lại bộc phát.

“Mẹ, nếu như Y Đế Tư đã không có quan hệ gì với gia tộc Niết Phổ Đốn, vậy cũng không nên đến đây nữa.” A Thụy Tư nói.

Phu nhân sững sốt: “Con nói sao?”

“Y Đế Tư không phải Y Lý của chúng ta, không phải em trai con, cũng không phải con trai của mẹ.” A Thụy Tư gằn từng chữ.

Thân thể Y Đế Tư run lên một trận.

Phu nhân trợn to hai mắt, sắc mặt công tước cũng thay đổi.

“Làm sao có khả năng? Báo cáo gen giám định đã...”

Y Đế Tư đột nhiên khiếp sợ. Y cố giấu đi nỗi bất an cùng kinh hoàng trên gương mặt, thẳng tắp mà nhìn công tước cùng phu nhân: “Phu nhân, thực xin lỗi. Con đã lừa dối, con không phải Y Lý.” Y Đế Tư khom người chào phu nhân, liền xoay người đi ra ngoài.

Đôi mắt lam của A Thụy Tư lóe sáng, đối với Y Đế Tư cũng nhìn với cặp mắt khác xưa, thế nhưng cũng chỉ dừng chỉ mức độ này.

Phu nhân sắp diên rồi, bà rất vất vả mới có thể tìm được đứa bé này. Thế mà nó cứ nhiên lại không phải con trai mình! Bà muốn bồi thường cho nó, muốn rút ngắn cái khoảng cách xa xôi ấy. Thế nhưng khi tất cả mọi chuyện còn chưa thành toàn, lại phát hiện tất cả chỉ là một giấc mộng...

“Y Lý... Rốt cuộc con có còn trên cõi đời này không...?” phu nhân trắng bệch mặt tự hỏi.

Chuyện về tiểu nhi tử của bà từ lâu đã trở thành một vết sẹo, năm tháng qua đi vết thương cũng đã khép lại, thế nhưng vĩnh viễn sẽ không biến mất. Kỳ thực bất kể là Y Đế Tư, hay là bất kỳ người nào, nếu như nói mình là con trai của bà, bà cũng sẽ đem hết toàn lực đối xử tốt với người đó.. Đây kỳ thực chính là một loại cứu rỗi. Thế nhưng bà làm như vậy, đối với Y Lý thật sự lại là không công bằng.

“Em ấy vẫn còn sống.” A Thụy Tư nói.

Trong mắt vợ chồng công tước đều lóe lên một tia sáng.

“Cha, mẹ, Y Lai chính là con trai hai người.”

Tại quán rượu Hương Tạ.

Y Lai lại chuyển về nơi này, y đem quần áo trong rương hành lý lại một lần nữa lấy ra, gấp thật gọn gàng từng cái từng cái một. Ai Nhĩ Duy Tư có vẻ rất hưng phấn, vẫn luôn chạy nhảy bên cạnh y, giúp y xếp quần áo.

Hai cha con là xong mọi việc, liền cùng nhau ngồi trên ghế sa-lông nghỉ ngơi.

“Baba, cho baba đồ ăn nè!” Ai Nhĩ Duy Tư vỗ vỗ túi xách nhỏ trong tay, nghiêm túc nói.

Y Lai không chút khách khí lấy đồ ăn của nhóc.

Móng vuốt tiểu gia hỏa len lén duỗi tới, đoạt về một gói bánh bích quy. Y Lai nhin không được chột chột đầu nhỏ của nhóc.

“Con giúp baba mở nhé.” Nhóc con nghiêm túc nói, tiếp đó xé bao ra, đem bánh bích quy nhét vào tay Y Lai.

Chỉ là bánh bích quy tuy rằng nằm trong tay Y Lai, thế nhưng móng vuốt của nhóc con thỉnh thoảng lại đưa đến, cuối cùng hơn nửa gói bánh đều lọt vào bụng nhỏ của nhóc.

Y Lai xoa xoa bụng tiểu gia hỏa, trong đầu vẫn đang suy nghĩ vài chuyện khác. Y nếu đã quyết định ở lại Đế Quốc thì cũng không thể ở lại mãi trong quán rượu, cũng nên tìm một chỗ nghỉ ngơi.

“Bảo bối, con thích một căn nhà như thế nào?”

Ai Nhĩ Duy Tư suy nghĩ một chút, mở to mắt nói: “Phải có hoa viên, con muốn có biển rộng nữa!”

Biển... Bọn họ là trời sinh yêu biển rộng.

“Được. Ngày mai baba dẫn con đi tìm nhà.” Y Lai nói.

Buổi tối sau khi dỗ Ai Nhĩ Duy Tư ngủ, Y Lai lại chậm chạp không ngủ được. Y đang có tâm sự trong lòng. Y trở mình mấy lần, rốt cuộc không nhìn được ngời dậy, đăng nhập vào quang não, tiến vào thế giới giả lập.

“Hoan nghênh mọi người đến với ”Đọa Lạc Thiên Sứ.”

Một thanh âm cứng nhắc vang lên bên tai y.

Hiện tại trong thế giới này cũng là ban đêm. Tuy rằng ban ngày cũng rất ít khi gặp người khác, thế nhưng buổi tối cũng đậm phần trống trải hơn.

Y Lai nhìn về phía bốn chữ lớn “Đọa Lạc Thiên Sứ”. Phía dưới tấm bảng ấy cũng không còn bóng dáng quen thuộc ngày nào.

Y Lai đi tới, ngồi xuống ở đó. Y ngẩng đầu lên, liền có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao sáng.

Y ở đó đợi rờn rã hai tiếng đồng hồ, thế nhưng cũng không đợi được người y muốn gặp. Y liền rời khỏi thế giới giả lập, ngủ thật say.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Y Lai liền dẫn Ai Nhĩ Duy Tư đi tìm nơi ở.

Ai Nhĩ Duy Tư yêu biển, y cũng yêu biển, cho nên bọn họ liền đến chỗ bờ biển. Ở cạnh biển có rất nhiều biệt thự, mỗi một căn đều có hoa viên xinh đẹp. Bọn họ cuối cùng lại chọn một căn nhà được xây riêng biệt, trước cửa còn trồng một loạt cây nhãn. Y Lai và chủ nhà rất nhanh đã thương lượng xong, kỳ hạn thuê là một năm. Nếu như một năm sau bọn họ còn ở lại Đế Quốc thì sẽ mua lại.

Buổi chiều hôm đó bọn họ liền chuyển vào nhà mới.

Nhóc con rất thích phòng mới của mình, còn thích bò lên cây nhãn nhìn ra biển. Y Lai nhìn cái thân thể tròn vo đang muốn leo lên cây kia, leo được một chút lại trượt xuống, vô cùng buồn cười. Y nhìn một hồi mới quay lại biệt thự lấy ra một sợi dây thừng. Lúc y đi ra, tiểu gia hỏa đã biến đi đâu mất.

Ánh mắt Y Lai quét một vòng, cũng chưa thấy nhóc con đang ở đâu, trên gương mặt không khỏi mang theo chút lo lắng.

Y ném dây thừng, chạy nhanh về phía bờ biển.

Ai Nhĩ Duy Tư mặc dù là con của y, theo lý mà nói cũng là thành viên của Giao Tộc, thế nhưng lúc nhóc sinh ra lại mang hình người, chưa từng hóa thành hình thú bao giờ. Nhóc tuy rằng rất thích biển cả, thế nhưng cũng không thể đi lại tự do dưới nước như Y Lai.

Ai Nhĩ Duy Tư nếu rơi xuống nước thì làm sao bây giờ...

Tâm tư Y Lai kịch liệt hoang mang, ba bước thành hai chạy tới cạnh biển, ánh mắt lo lắng kiếm tìm nơi biển cả bao la.

Dương quang soi rọi mặt biển khiến cho địa phương lấp lánh sóng nước thu hút tầm nhìn của Y Lai. “Vật kia” vùng vẫy trong nước xanh, tình cờ tạo nên một vòng cung xinh đẹp. Đó là một cái đuôi cá nhỏ a! Đuôi cá kia liên kết với da thịt trắng nõn, cùng cái mái tóc xù xù đỏ đỏ.

Là Ai Nhĩ Duy Tư! Nhóc con đã hóa thành hình thú rồi!

Hiên Dư: Aiyo -.- Tui không biết mọi người nghĩ sao, chứ riêng tui thấy hơi không thích vợ chồng Niết Phổ Đốn:< chỉ=“” phải=“” một=“” đám=“” người=“” tìm=“” kiếm=“” y=“” lý=“” mấy=“” thánhlúc=“” y=“” mới=“” bị=“” mất=“” tích,=“” sau=“” đó=“” vẫn=“” sống=“” nhàn=“” nhã,=“” thỉnh=“” thoảng=“” ưu=“” tư=“” sầu=“” muộn=“” nhớcon.=“” chỉ=“” có=“” mình=“” a=“” thùy=“” tư=“” là=“” nõ=“” lực=“” tìm=“” kiếm=“” mười=“” mây=“” năm=“” trời,=“” tự=“” thân=“” vận=“” độngchạy=“” đông=“” chạy=“” tây=“” tìm=“” tin=“” tức.=“” lúc=“” biết=“” y=“” để=“” tư=“” không=“” phải=“” là=“” con=“” mình=“” thì=“” phunhân=“” uất=“” ức=“” khóc=“” lóc,=“” sâu=“” thăm=“” như=“” thể=“” mình=“” đã=“” tìm=“” kiếm=“” mệt=“” mỗi=“” lắm=“” ấy:=“”> Nếu tui là Y Lai, chắc tui cũng không thể gán bó yêu thương hai vợ chồng này như khi còn nhỏ được nữa. Có cố gắng bù đắp bao nhiêu cũng không lấp nổi vết thương lòng cùng thanh xuân nghiệt ngã của Y Laiđược:

60. Chương 60: Gặp Lại

Y Lai ngơ ngác đứng đó, mãi đến tận khi nhóc con chơi đủ rồi, lại nâng mông đi tới chỗ y, Y Lai mới phản ứng được.

A Thụy Tư chỉ mặc một cái quần soóc, lộ ra da thịt ngăm ngăm cùng đôi chân thon dài khỏe khoắn. Mái tóc đỏ ửng sừng dính vào mặt, mắt lam xinh đẹp vẫn luôn dõi theo y, trong đáy mắt là vô vàn tâm tình đan

dệt. Ai Nhĩ Duy Tư ôm cổ cậu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương chút sắc hồng hưng phấn, vui vẻ nói: “Baba, con có thể biến thành cá nhỏ a!!! Thúc thúc vừa mang con đi bơi nè! Bơi vui lắm!”

Sắc mặt Y Lai âm u tột độ: “Ai cho con đi bơi?”

Ai Nhĩ Duy Tư mặt đột nhiên trắng, nhóc có chút sợ. Y Lai tuy rằng sùng nhóc, thế nhưng nhóc vẫn rất sợ baba tức giận. Ai Nhĩ Duy Tư cúi đầu, răng cắn chặt môi, không nói một lời.

“Ai Nhĩ Duy Tư, baba đang nói chuyện với con! Nhìn baba!” Thanh âm Y Lai nghiêm nghị nói.

Ai Nhĩ Duy Tư ngẩng đầu lên, nhìn baba nhóc, âm ừ nói: “Là tự con đi...”

“Tại sao con không nói với baba? Con không biết baba không thấy con sẽ rất lo lắng sao?”

Ai Nhĩ Duy Tư lại cúi đầu: “Baba, con sai rồi...”

A Thụy Tư vẫn ôm Ai Nhĩ Duy Tư, ngoại trừ lúc mới đầu Y Lai có nhìn cậu một chút, hiện giờ y cũng không thèm nhìn cậu, phẳng phất như cậu không tồn tại.

Y không nhìn A Thụy Tư, cậu lại liên tục nhìn chăm chăm vào thanh niên trước mắt. Tóc đỏ như lửa, da thịt trắng nõn, ngũ quan xinh xắn, đôi mắt thâm thúy như biển rộng. Cậu chỉ nhìn, vậy mà trong lồng ngực lại có một loại vui sướng, rất muốn đem y ôm lấy, rất muốn sờ sờ đầu y, rất muốn cùng y trò chuyện, giống như khi còn bé...

Trên gương mặt thanh tú của A Thụy Tư lộ ra nụ cười vô cùng vui sướng.

Y Lý, em trai của anh, anh rốt cuộc cũng tìm được em...

A Thụy Tư hít sâu một hơi, đem cái tâm tư đang bay xa của mình kéo trở lại, bắt đầu chăm chú suy xét hoàn cảnh hiện tại. Cậu nhìn nhóc con trong lồng ngực, tiểu gia hỏa đang cúi đầu thật thấp, hai tay khoanh lại, căng thẳng bất an.

“Y Lai.” A Thụy Tư gọi y một tiếng, “Ai Nhĩ Duy Tư xuống biển cũng không sao mà.”

Y lại làm như không nghe thấy tiếng của cậu, ôm lấy nhóc con từ trong lồng ngực cậu, xoay người đi vào nhà.

A Thụy Tư nhìn vòng tay trống trơn, lộ ra một nụ cười khổ, tiếp đó lại từng bước từng bước đi theo y.

Cậu biết Y Lai bài xích cậu. Chỉ là không biết bởi vì hận, hay đơn giản là hờn dỗi như khi còn bé. Nhưng cho dù là vì bất cứ lí do gì, cậu đều sẽ tận tâm tận lực rút ngắn khoảng cách giữa hai anh em.

Y Lai cũng không mời cậu vào, A Thụy Tư mặt dày đi theo.

Y Lai lập tức giáo huấn Ai Nhĩ Duy Tư.

“Con mặc dù sẽ hóa thành hình thú, sẽ không chết đuối dưới biển. Thế nhưng nếu con bị người khác nhìn thấy thì sao? Ai Nhĩ Duy Tư, baba trước đây đã nói với con, nếu như con mọc đuôi cá, tuyệt đối không được để người khác nhìn thấy. Nếu không sẽ bị người khác bắt đem đi nướng ăn. Con có biết như vậy rất nguy hiểm không?”

A Thụy Tư không khỏi sờ sờ mũi, câu nói này của Y Lai mặc dù là đang giáo huấn Ai Nhĩ Duy Tư, trên thực tế là đang phản bác câu nói của cậu khi nãy.

Ai Nhĩ Duy Tư gật đầu như gà con mổ thóc.

Y Lai chung quy vẫn là nhẹ dạ, sắc mặt hòa hoãn lại, thay cho Ai Nhĩ Duy Tư một bộ quần áo khác.

Ai Nhĩ Duy Tư nằm trong lồng ngực Y Lai, ngoan ngoãn đến đáng thương.

A Thụy Tư vẫn đứng nơi đó, Y Lai rốt cuộc cũng đưa mắt nhìn cậu.

“Tiên sinh, tôi không quen biết anh, mời anh ra ngoài.” Y Lai khách khí nói.

“Anh tên A Thụy Tư, hiện tại thì chúng ta quen biết nhau rồi đấy.” A Thụy Tư ôn hòa cười.

Y Lai nhúu mày, ánh mắt xanh lam không vui quét qua cậu. A Thụy Tư coi như không nhìn thấy, tiếp tục nói: “Không mời anh ngồi một chút sao?”

Y Lai trờng mắt.

A Thụy Tư nhìn dáng vẻ tức giận của y, cố nén cười, chỉ dùng ánh mắt trong như ngọc nhìn y.

“Tôi muốn nghỉ ngơi.” Y Lai nói.

A Thụy Tư tự mình ngồi xuống.

(Dư: Từ bỏ tới anh trai đứa nào cũng mặt dày:)))

Y Lai tiếp tục trờng cậu.

A Thụy Tư cầm lấy một cái bóng cao su trên bàn: “Em vẫn như con nít vậy. Thích chơi cái này sao?”

Y Lai đen mặt: “Không phải tôi! Là của Ai Nhĩ Duy Tư!”

“Cháu trai của anh rất đáng yêu, rất giống em khi còn bé.”

“Ai là cháu anh chứ?!”

“Ai Nhĩ Duy Tư, đứa nhỏ em đang ôm đó.” A Thụy Tư nói.

“Miệng mở của anh từ lúc nào lại dẻo quẹo như vậy chứ?” Y Lai không nhịn được nói.

“Chắc là bởi vì trong người có trăn châu đi?” A Thụy Tư cực kỳ nghiêm túc nói. Ánh mắt cậu đột nhiên thâm thúy, thẳng tắp nhìn chăm chăm Y Lai, trong mắt như có cái hố đen, muốn đem Y Lai hút vào trong.

Ánh mắt Y Lai khó chịu dời đi.

A Thụy Tư đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt Y Lai, ngồi xuống bên cạnh y.

“Y Lý, rốt cuộc anh cũng tìm được em.”

Y Lai sững sốt, tiện đà cười cười: “Cho dù tôi là người anh muốn tìm, vậy thì thế nào? Đã nhiều năm trôi qua như vậy, rất nhiều chuyện đã sớm thay đổi.”

“Huyết thống không thể thay đổi được.” A Thụy Tư đáp, “Y Lý, có rất nhiều chuyện, từ trước tới giờ anh chưa từng quên. Em thích ăn đồ ngọt, mỗi lần mẹ làm bánh em đều giành ăn với anh. Em thích dùng đuôi chơi đánh bóng cao su, anh chơi với em toàn bị em ăn gian. Em thích ngâm mình trong biển cả, giữa đầu nhìn trời xanh. Lúc chơi trốn tìm em rất thích chôn mình trong cát.” A Thụy Tư nói nói liền như rơi vài hồi ức, nhếch miệng lên.

Y Lai cũng có chút thay đổi sắc mặt. Có điều y rất nhanh liền phản ứng lại. Không đúng, y đã trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, làm sao có thể giống như trước đây được? Nếu như A Thụy Tư biết y đã làm những chuyện gì, còn có thể mạnh miệng như ban nãy không? Trên mặt Y Lai khôi phục sự lạnh lùng, giống như đang đeo mặt nạ vậy: “Thế nhưng tôi ghét anh. A THUY TƯ, TÔI GHÉT ANH!”

“Tại sao vậy chứ?” A Thụy Tư hỏi.

“Bởi vì Lâm Sát!” Y Lai bật thốt lên. Trong nháy mắt đó, trong đầu y hiện lên một tia sáng. Tưởng chừng như đang hồi tưởng, thế nhưng lại trống rỗng. Lâm Sát? Không, Lâm Sát đối với y mà nói chỉ là một người xa lạ. Y Lai theo bản năng mà trốn tránh, không muốn nhớ ra đoạn hồi ức kia.

Sắc mặt A Thụy Tư cũng trắng bệch, cậu nghĩ tới đoạn video mình thấy ở nhà Lâm Sát, Lâm Sát đem Y Lai đặt dưới thân... Biểu tình thống khổ trên mặt Y Lai... Mà trước đó, tất cả mọi người đều nói rằng Lâm Sát yêu cậu, yêu A Thụy Tư này đây...

Sắc mặt A Thụy Tư thay đổi mấy lần, cũng không nói gì thêm. Trầm mặc lan tràn nơi phòng khách, Ai Nhĩ Duy Tư cũng cảm giác được bất an, không nhịn được đem cổ duỗi ra, hết nhìn cái này lại nhìn cái kia.

Y Lai đem đầu của nhóc kéo trở về.

Dư quang nơi đáy mắt Y Lai đảo qua A Thụy Tư. A Thụy Tư nhạy cảm nên đã sớm nhận ra, lại giả vờ không nhìn thấy.

Y Lai vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng, A Thụy Tư chỉ có thể rời đi.

A Thụy Tư đi tìm Lâm Sát. Cậu cảm thấy lý lịch của Y Lai hoàn toàn không đơn giản như vậy.

A Thụy Tư trực tiếp đi đến tòa lâu đài cổ Mai Lâm của Lâm Sát.

Bằng đi nhiều năm như thế, đây là lần đầu tiên A Thụy Tư lại lần nữa đặt chân vào nhà của Lâm Sát. Lâu đài thật to lớn, lại không có một bóng người làm cho người ta cảm thấy cực kỳ trống trải.

Lâm Sát chờ cậu tại sảnh chính, A Thụy Tư đi tới, ngồi xuống đối diện hắn.

“Tôi muốn hỏi anh một vài chuyện về Y Lai.” A Thụy Tư nói thẳng vào vấn đề.

Lâm Sát lộ ra nụ cười khổ: “Tôi đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với em ấy.”

“Mười mấy năm qua, rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì? Tôi biết anh giấu rất nhiều chuyện.” A Thụy Tư nói, “Tôi là anh trai của em ấy, tôi có quyền được biết mọi chuyện.”

Lâm Sát nhìn A Thụy Tư một chút: “Được.”

Lúc A Thụy Tư đi ra từ trong nhà Lâm Sát, trời đã đen kịt rồi. Cậu đứng trước cổng lâu đài, trên mặt không chút biểu tình. Cậu cảm thấy vô lực, đau đớn từ sâu trong nội tâm lan tỏa ra toàn thân.

Đó là em trai cậu yêu thương nhất. Cậu mong em mình mạnh khỏe lớn lên không buồn không lo, cậu mong em mình có thể tìm được một người thật sự yêu thương nó, cậu mong em mình hạnh phúc. Nhưng em trai cậu lại phải sống một cuộc đời như thế, mà cậu lại không hề hay biết. Bây giờ trước mắt lại bày ra hậu quả không tưởng như vậy... Từ Y Đế Tư, đến Y Lai, đều đau như thay máu...

A Thụy Tư chậm rãi ngồi xổm xuống, hai tay che mặt, dòng nước trong suốt nhẹ nhàng rơi từ khóe mắt.

Cậu nên làm gì bây giờ? Cậu có thể làm gì bây giờ?

Y Lai vẫn cho là Ai Nhĩ Duy Tư có hình thù phổ thông, vảy của nhóc chỉ có một màu bạc. Thế nhưng mấy ngày sau, y lại phát hiện ở phòng khách có một con cá màu bạc, nhưng mà so với mấy con cá bạc khác, vảy của con này có màu hơi hơi quái quái, thân hình cũng vô cùng mập, ngoài ra cũng chẳng còn gì quá khác thường.

Cậu không thấy Ai Nhĩ Duy Tư đâu, một khắc trước rõ ràng vẫn còn ở trong phòng khách, cửa phòng khách vẫn luôn đóng mà. Cậu nhìn chăm chăm con cá kia kêu một tiếng “Ai Nhĩ Duy Tư”. Con cá bạc mập mập đang bơi bơi trong bể cá nhỏ chợt dừng lại một chút, tiếp đó ngẩng đầu nhìn Y Lai. Mắt con cá này màu xanh lam, điều này càng thêm khẳng định suy đoán của Y Lai.

“Mau đi ra.” Y Lai nói.

Sau một khắc, cá bạc nhỏ liền bắn ra ngoài, tạo một đường cong xinh đẹp trên không trung. Nhóc dùng bụng chạm đất, hướng về phía Y Lai mà ngo ngoáy.

Y Lai: “...”

Ai Nhĩ Duy Tư tựa hồ rất thích chơi trò này. Nhóc thích giả thành cá, sau đó trốn ra biển chơi. Y Lai rất lo nhóc sẽ bị ngư dân đánh cá bắt được đem đi nướng ăn, cho nên liền đánh đòn nhóc. Ai Nhĩ Duy Tư bị đánh mông thật đau, sau này mới chịu thu liễm, chỉ chơi trong bể cá ở nhà, đi bắt nạt mấy con cá khác.

Thời gian gần đây Y Lai luôn bận rộn với sự lột xác của Ai Nhĩ Duy Tư, vẫn không đăng nhập vào “Đọa Lạc Thiên Sứ”. Năm ngày sau, lúc y rảnh rồi đã vào Đọa Lạc Thiên Sứ, thế nhưng lại phát hiện thế giới giả lập kia cư nhiên lại trống rỗng. Y cho rằng mình đăng nhập sai rồi, thử đi thử lại mấy lần, đều vẫn giống vậy.

Y Lai tra internet một chút, mới biết chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi, trên mạng đã phát sinh biến hóa đến long trời lở đất. Mà chuyện lần này còn liên quan đến y.

Y mơ hồ biết được có một nguồn sức mạnh tập trung “tẩy trắng*” y, từng bước từng bước thay đổi hình tượng y trong mắt công chúng. Ni Khắc Tư chính là một trong những người đó. Bọn họ rất thành công. Sau khi bức ảnh cậu chụp ở bãi đậu phi thuyền được đăng tải, những bình luận ác ý về y đã không còn nữa. Ngược lại, lượng fans của y còn không ngừng lớn mạnh, bằng với cả fans của diễn viên đang hot ở Đế Quốc.

(Tẩy trắng*: Ở đây có nghĩa là tẩy sạch quá khứ của Y Lai, làm sáng tỏ mọi chuyện.)

Nhưng mà bốn ngày trước lại xuất hiện đột biến. Có người tra được nguồn sức mạnh tẩy trắng y chính là từ một đội quân.

Hiên Dư: A Thụy Tư ôn nhu quá >..
(y=“ lý=“ thể=“ thân=“ của=“ y=“ lai=“>
muốn=“ ship=“ a=“ Thụy=“ tư=“ với=“ y=“ lý:))=“

61. Chương 61: Giữ Gìn

Những tin tức bất lợi cho Y Lai trên internet ngày càng nhiều. Y Lai sinh ra bình dân, giáo dục thiếu hụt, còn có một vài chứng cứ sai sự thật, những hành vi trước đây y làm lúc còn là đại thần nội các lại một lần nữa bị đào lên. Nhất thời y lại bị đẩy lên đầu ngọn sóng.

Nhưng mà rất kỳ quái, hầu như chuyện lần này cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của Y Lai. Năng lực tìm hiểu của dân chúng vô cùng mạnh. Một khi bọn họ đã chú ý đến một người nào đó, liền có thể đem địa chỉ lý lịch tổ tông vợ chồng con cái đào xới lên không thiếu một thứ gì. Thế nhưng địa chỉ nhà Y Lai cũng không bị công bố, cũng không có người nào tới tìm y hỏi chuyện.

Y Lai cũng không quan tâm mấy cái tin tức về mình. Thế nhưng vào khoảng 11 giờ hôm sau, sau khi đỗ Ai Nhĩ Duy Tư ngủ trưa, y vẫn nhìn không được đăng nhập vào diễn đàn. Lần này y thuận lợi tiến vào Địa Lạc Thiên Sứ. Nhìn bốn chữ lớn quen thuộc kia, Y Lai mới biết hóa ra nơi này lại quan trọng với mình như vậy.

Nơi này vẫn rất yên tĩnh thanh bình. Y lưu luyến không thôi, dường như đã dạo bộ hết tất cả các gian phòng ở đây. Lặng nhìn những người yêu mến y đang quét dọn nơi đây, những người đó, đối với y chính là trân bảo... Y rất cảm kích. Lúc y rời khỏi gian phòng nhỏ cuối cùng, liền phát hiện có một người rất quen thuộc đang đứng đó.

Là Ni Khắc Tư.

Y Lai theo bản năng đi tới, Ni Khắc Tư quay đầu nhìn y: “Y Lai, tôi có thể ôm em một lần được không?”

Hắn gọi tên y, hắn nhận ra y, thế nhưng Y Lai cũng không mấy kinh ngạc. Y Lai ôm Ni Khắc Tư một chút. Bọn họ đang dùng hình ảnh người giả lập, cho dù là đang khấn trương ôm nhau, cũng không cảm giác được nhiệt độ thân thể, thế nhưng Ni Khắc Tư vẫn hy vọng cái ôm này có thể kéo dài mãi mãi...

Nhưng mà đây chỉ là một mong muốn ngây thơ, Y Lai buông hắn ra: “Anh không đến gặp tôi sao?”

Ni Khắc Tư thật thật giả giả nói: “Đúng vậy, bởi vì tôi xấu lắm.”

“Gặp nhau thì liên quan gì đến tướng mạo?”

Ni Khắc Tư sững sốt một chút: “không có quan hệ gì...”

“Lâm Sát, chúng ta vẫn nên gặp mặt đi.” Y Lai nói.

Y Lai gọi hắn là “Lâm Sát”, y cũng nhận ra hắn?

Tuy chỉ là hình ảnh giả lập, thế nhưng gương mặt “giả” kia vẫn hiện rõ sự kinh ngạc. Hắn khó có thể tin, Y Lai biết thân phận của hắn!!! Làm sao Y Lai có thể phát hiện ra thân phận của mình được? Sau khi nổi

khấp sợ vơi dần, trong lòng hẳn lại có chút chờ mong. Y Lai chủ động muốn gặp mặt hẳn, có phải là tình hình đang chuyển biến rất tốt không?

Nếu như Y Lai chịu tha thứ cho hẳn... Nghĩ đến đây, tay Lâm Sát không khỏi kích động run lên.

Hắn thở ra một hơi thật sâu, cố gắng khiến cho bản thân trấn tĩnh lại: “Em không tiện ra ngoài. Tôi đi tìm em, khi nào em rảnh?”

“Năm giờ chiều, tôi ở nhà chờ anh.” Y Lai nói.

Y Lai nói xong, người ở bên cạnh đột nhiên hóa thành cái bóng, tiếp đó biến mất không còn tăm hơi.

Cách Lỗ Tư đã trở thành trợ lý kiêm luôn bảo mẫu của Lâm Sát, lo lắng cho hẳn từ công việc đến sinh hoạt. Cách Lỗ Tư vừa bưng cafe vào phòng, nhìn thấy Lâm Sát đột nhiên trợn tròn mắt, thân thể có vẻ bất ổn, đang ngã dưới đất. Kỳ quái chính là sau khi hẳn ngã cũng không chịu đứng lên, là liền ngồi luôn ở đó, trên mặt biểu hiện rõ vẻ trầm tư.

Cách Lỗ Tư cầm tách cafe đứng đó. Năm phút sau Lâm Sát vẫn ngồi yên một chỗ, Cách Lỗ Tư mới mở lời nói: “Tiên sinh, cafe của ngài.”

Lâm Sát ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu: “Đem toàn bộ quần áo của tôi tới đây.”

Mệnh lệnh này của Lâm Sát thật kỳ quái, Cách Lỗ Tư cũng không dám hỏi, chỉ mang cafe đặt lên bàn trước mặt Lâm Sát, xoay người đi về phòng ngủ của hẳn, đem toàn bộ quần áo của hẳn mang đến. Một bộ quần áo đồng loạt được đặt trước mặt Lâm Sát. Tất cả đều là âu phục đen, cũng chỉ có trợ lý thân tín của hẳn mới nhận biết được mấy bộ này khác nhau chỗ nào.

Lâm Sát cau mày nhìn mấy bộ âu phục xếp thành hàng trước mặt hẳn, đột nhiên đứng lên: “Đến trung tâm thương mại.”

Bồi đại boss đi dạo phố mua quần áo đối với Cách Lỗ Tư mà nói là một trải nghiệm kỳ lạ, đặc biệt là lúc chạm phải ánh mắt kỳ quái của nhân viên cửa hàng, bởi vì cậu và đại boss đi chung với nhau giống hệt như đi họp, chứ không phải đi mua sắm.

“Bộ y phục này thế nào?” Lâm Sát nghiêm mặt hỏi.

Đó là một bộ âu phục màu bạc, có thể tôn lên dáng người khỏe khoắn cường đại của hẳn. Dáng vóc Lâm Sát vốn mạnh mẽ, tướng mạo anh tuấn, mặc cái gì cũng rất ưa nhìn. Cách Lỗ Tư không hiểu ý hẳn hỏi, phải nghiêm túc phân tích một phen, tiếp đó gật gật đầu.

“Vậy bộ này được phải không?”

Cách Lỗ Tư thở phào một cái. Lần đầu đưa đại boss đi dạo phố, đồng thời còn mua quần áo, nhiệm vụ này đối với mà nói Cách Lỗ Tư là quá khó! Cuối cùng cũng xong rồi. Cậu len lén thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Bốn giờ hơn, Cách Lỗ Tư đưa Lâm Sát đến biệt thự cạnh biển. Lâm Sát cũng không có lập tức đi vào, mà là đứng bên cạnh phi cơ. Gương mặt hẳn không chút cảm xúc, thể nhưng hành vi chỉnh sửa cà-vạt cùng tóc tai đã tiết lộ sự căng thẳng bất an của hẳn.

Bốn giờ rưỡi, Lâm Sát mới đi vào căn biệt thự kia. Y Lai đã ngồi sẵn trong phòng khách đợi hẳn. Trên bàn bày sẵn hai ly rượu đỏ, một ly đặt trước mặt Y Lai, ly còn lại đặt đối diện y. Lâm Sát ngồi xuống phía đối diện.

“Anh đúng thật là Ni Khắc Tư.” Y Lai nói.

“Ừ. Rất xin lỗi đã không nói cho em biết, tôi...” Những lời phía sau hẳn không thể nói ra được.

Ni Khắc Tư đối với Y Lai mà nói là một người vô cùng đặc biệt. Y nhắm mắt lại là sẽ thấy những gian phòng nhỏ xinh xắn, nơi có những bức ảnh của y cùng những lời giải thích tỉ mỉ, y rất cảm kích Ni Khắc Tư. Mà Lâm Sát lại là kẻ y ghét nhất... Nay hai bóng hình đó hòa làm một, sự chán ghét kia cũng dần một nhạt nhòa đi...

“Cảm ơn anh.” Y Lai nói.

Lâm Sát có chút thụ sủng nhược kinh.

“Những tư liệu về tôi đều là do anh công bố sao?” Y Lai hỏi, y cũng muốn biết sự thật.

Lâm Sát gật gật đầu.

Hóa ra tất cả những chuyện này đều nằm trong tính toán của Lâm Sát. Trong trí nhớ của y không có người này, quá khứ yêu hay hận y cũng không biết. Chỉ có bản năng y căm ghét, mà thời khắc này, sự căm giận trong lòng y triệt để tiêu tan.

Chỉ là nếu như Lâm Sát muốn yêu, y lại làm không được.

“Mấy ngày nay em cũng đừng lên mạng, chẳng mấy chốc sẽ tốt thôi.” Lâm Sát nói.

“Chuyện mấy ngày nay cũng là do anh tính toán?” Y Lai đột nhiên hỏi.

Ngữ khí động viên của Lâm Sát quá mức khẳng định, giống như tất cả mọi chuyện đều do hắn khống chế. Điều này làm cho Y Lai không thể không hoài nghi những tin tức phản bác cũng là do hắn tạo nên. Những kiểu âm mưu gia tộc này, ngoại trừ phát triển minh bạch như vẽ ngoài, còn có thể lợi dụng truyền thông từng bước củng cố phát triển ngầm, cuối cùng sẽ đạt được kết quả mong muốn.

“So với cho người khác cơ hội này, còn không bằng tự thân mình đi nắm bắt.” Lâm Sát nói.

Quả nhiên là hắn.

Lâm Sát uống một hớp rượu đỏ: “Em vẫn yêu thích loại rượu này nhỉ?”

Hai người trò chuyện trên trời dưới đất. Tuy rằng không thể nói là lãng mạn, thế nhưng có thể cùng Y Lai ở đây hòa thuận tán gẫu, đối với Lâm Sát mà nói đã là một chuyện rất may mắn.

Chủ đề chung của hai người càng lúc càng ít, một lúc sau đã không còn gì để nói. Thế nhưng Lâm Sát lại không muốn rời đi. Ánh mắt Lâm Sát quét một vòng quanh nhà: “Ai Nhĩ Duy Tư đâu?”

Nhóc con lắc lắc cái mông tròn trịa chạy ra, nhào vào lòng Lâm Sát, trong lòng ngực hắn uốn tới ẹo lui. Lâm Sát vuốt gương mặt ướt nhẹp của nhóc con, cầm khăn mặt từng chút từng chút lau khô cho nhóc, sau đó lại thay quần áo mới cho bé con. Thời điểm hắn làm tất cả những việc này, Y Lai luôn ở bên cạnh nhìn.

“Con nhớ Mập Mập.” Ai Nhĩ Duy Tư nháy mắt nói.

Lâm Sát biết ý nhóc, tiểu tử này là muốn hắn biến thành hình thú. Hình thú oai dũng vốn dùng để chiến đấu, giờ lại dùng để chọc vui nhóc con... Lâm Sát xoay người vào toilet, lúc đi ra đã là một con sư tử oai phong lẫm liệt. Ai Nhĩ Duy Tư xông lên, hai tay ôm chặt lấy chân sư tử, mặt chà lên da lông mềm mại. Sư tử đem tiểu gia hỏa tha lên, tiếp đó thả xuống nơi sàn nhà trải thảm lông, nằm xuống. Ai Nhĩ Duy Tư bắt đầu bò lên lưng sư tử.

Nhìn vật nhỏ vui đùa, lặn qua lặn lại trên lưng sư tử, trong lòng Y Lai có chút mềm mại, ánh mắt xanh lam lộ ra chút ôn nhu.

Lâm Sát vẫn len lén nhìn sắc mặt Y Lai, tất nhiên đã thấy biến hóa của y, không nhận được đem đuôi vểnh lên, sụt sọt cái cổ của tiểu gia hỏa, trêu nhóc con bật cười khanh khách.

Chờ nhóc con chơi mệt rồi, Lâm Sát mới biến trở về hình người, trong ngực ôm Ai Nhĩ Duy Tư, ngồi đối diện Y Lai.

“Mập Mập, chú có thể thường xuyên đến nhà con chơi được không?”

Ánh mắt Lâm Sát rơi trên người Y Lai. Lâm Sát không nói gì, Y Lai tự biết hắn đang trưng cầu ý kiến của y.

Y Lai chống cằm, tựa như đang chăm chú suy nghĩ. Lâm Sát nhìn không chớp mắt, ý đồ của hắn quá rõ ràng, Ai Nhĩ Duy Tư cũng phát hiện, bò xuống khỏi người Lâm Sát, làm nũng hô một tiếng: “Baba~”

“Nếu chú đó ngày nào cũng đến, trong mắt con còn coi ba là baba sao?” Y Lai chột chột đầu Ai Nhĩ Duy Tư.

Tiểu gia hỏa ôm cánh tay Ai Nhĩ Duy Tư, nắm càng thêm chặt, lấy lòng nói: “Trong lòng con có một chỗ rất rất cao, baba ở trên đó á.”

“Cao cỡ nào?”

Tiểu gia hỏa nhón chân lên, đưa tay thật cao.

“Vậy chú đó thì sao?” Y Lai thấp giọng hỏi.

Nhóc con chuyển động con người, chỉ chỉ bàn chân be bé của mình.

Y Lai rốt cuộc cũng thỏa mãn.

Điện thoại Lâm Sát đột nhiên reo, hắn đi ra ngoài nhận cuộc gọi, lúc đi vào mặt đã nở hoa.

Y Lai nghi hoặc nhìn hắn.

“Có một tin rất tốt.” Lâm Sát chỉ chỉ tivi trong phòng khách hỏi: “Tôi có thể dùng tivi không?”

“Cứ tự nhiên.”

Tivi mở lên, lúc nhân vật trên màn ảnh xuất hiện, biểu tình trên mặt Y Lai có chút ngưng trệ. Gương mặt đó y đã quá quen thuộc, cũng chính là gương mặt y sợ gặp phải nhất.

Công tước Niết Phổ Đốn là người khảng khái có nguyên tắc, đối với bất kỳ hành động không chính đáng hay bạo lực ông đều rất ghét. Mà Y Lai, ý vào được hoàng đế sủng ái mà đi cướp đồ của người khác, xúi giục hoàng đế làm chuyện bất minh, hẳn là ông cũng rất ghét y đi.

Y Lai sợ người kia sẽ thấy mình, cho nên mỗi lần y xuất hiện trước công chúng đều là một bộ dáng vẻ đậm mùi phấn son, trang điểm đến không một ai có thể nhìn rõ được gương mặt thật của y. Y sợ mình phải nhìn thấy dáng vẻ chán ghét của ông.

“Y Lai là con trai ruột của tôi cùng phu nhân Niết Phổ Đốn. Nó là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn, tuyệt đối không cố làm những chuyện dơ bẩn mà các người nói tới.”

Y Lai nhìn chằm chằm công tước trên màn ảnh, đột nhiên cái gì cũng đều không nghe được: “Ông ấy đang nói gì thế?”

Lâm Sát lặp lại lời của công tước Niết Phổ Đốn.

“Thế nhưng thật sự là tôi làm.” Y Lai khó chịu nói. Mặc dù là vì Hoàng Tộc, thế nhưng y xác thực là đã làm.

“Có phải công tước Niết Phổ Đốn đang bao che khuyết điểm cho Y Lai không?” Cánh nhà báo trên truyền hình dồn dập hỏi công tước.

Công tước đáp: “Con trai tôi làm cái gì cũng có lí do của nó.”

Đám nhà báo này vốn luôn giữ phép tắc, nể mặt gia tộc Niết Phổ Đốn bảy phần, giờ lại mạnh miệng không kiêng dè ai như vậy...

Y Lai nở nụ cười, trong lòng có chút ấm áp, cũng có chút chua xót.

62. Chương 62: Quen Biết Nhau

Gia tộc Niết Phổ Đốn là quý tộc khá đặc thù ở Đế Quốc. Gia tộc này không tham gia nhiều vào giới chính trị hay kinh doanh, thế nhưng vẫn luôn mạnh mẽ tồn tại, đại diện cho lịch sử ngàn năm thăng trầm của Đế Quốc. Trong bề dày lịch sử phát triển Đế Quốc, không đâu không có mặt gia tộc Niết Phổ Đốn này, đồng thời vĩnh viễn cũng sẽ không tiêu tan.

Y Lai sinh ra trong gia tộc truyền thống Niết Phổ Đốn, là con trai cưng của công tước và phu nhân, là em trai Cơ Giáp Chi Thần A Thụy Tư. Y căn bản không phải xuất thân bình dân như mọi người vẫn đồn đại. Lúc này rất nhiều người mới tỉnh ngộ, chẳng trách tướng mạo Y Lai cùng A Thụy Tư có đến bảy phần tương tự.

Công tước Niết Phổ Đốn đã xuất hiện trước mặt công chúng phát biểu thanh minh. Ông vốn đại diện cho sự uy nghiêm và chân thành của Đế Quốc, chuyện lần này khiến cho không còn ai dám hoài nghi, những người phản đối Y Lai hoàn toàn im bặt, không còn gì để nói.

Cái tên “Y Lai” này đã không còn đại diện cho sự dơ bẩn và vô liêm sỉ nữa rồi, mà chân chân chính chính trở thành người tốt trong miệng người đời.

Dần dần, những đề tài liên quan tới Y Lai hoàn toàn biến mất trên internet. Rất nhanh đã có tin tức mới hấp dẫn sự chú ý của dân chúng. Những chuyện về Y Lai cuối cùng cũng trở thành kỷ ức xa xôi, rất ít người nhắc tới.

Đây chính là món quà Lâm Sắt dành tặng cho Y Lai.

Y Lai xem ra cái gì cũng không để ý, thực tế là vì sợ hãi đối mặt, cho nên y mới giả vờ lơ đãng không quan tâm. Y nhìn như không để ý đến tình thân, không quan tâm đến tình yêu, không buồn để tâm cái nhìn của người khác đối với mình. Kỳ thực những điều này đều là những thứ y luôn cố gắng bảo vệ tận sâu trong tâm.

Buổi tối hôm bọn họ xem được bản tin kia, biệt thự của Y Lai nghênh đón ba vị khách nhân.

Khi Y Lai ra ngoài mở cửa, thấy có ba người đứng đó, cả người y sửng sốt, tựa như có thứ gì đó nghẹn cứng nơi cổ họng, nuốt vào không được, nhả ra cũng chẳng xong, vô cùng khó chịu.

Phu nhân chỉ đứng yên nơi đó, nước mắt không ngừng rơi, gương mặt thanh tú rất nhanh đã đầm lệ. Bà bắt đầu nức nở, sau đó âm thanh càng lúc càng lớn, rốt cuộc không nhịn được khóc thành tiếng.

Công tước nhìn Y Lai, gương mặt từ trước đến giờ vốn cứng nhắc bỗng lộ ra chút biểu tình, nhẹ nhàng thở dài một hơi, viền mắt cũng dần đỏ.

A Thụy Tư đứng phía sau hai vị trưởng bối, chỉ ngậy ngốc cười.

Y Lai đứng qua một bên, chờ cho mọi người một lối đi: “Mọi người vào đi.”

A Thụy Tư đỡ phu nhân đi vào, công tước theo sau. Phu nhân đột nhiên đi về phía trước hai bước, kéo tay Y Lai, ánh mắt đảo quanh người y. Tay bà nắm rất chặt, tựa như bà sợ đây chỉ là một giấc mơ, khi bà buông tay, người trước mắt sẽ biến thành mây gió. Bà duỗi tay còn lại ra, muốn đưa tay sờ gương mặt của Y Lai, Y Lai theo bản năng né tránh. Vị phu nhân kia khóc càng thêm lợi hại, trong lòng Y Lai bỗng chốc rối loạn không biết làm sao, đành nắm tay bà đưa lên mặt mình.

Phu nhân nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt y, nức nở nói: “Con của mẹ... Đúng thật là con rồi...”

Y Lai há miệng, lại chẳng thể nói được câu nào.

“Y Lý của mẹ, mấy năm nay phải để con chịu khổ rồi. Mẹ có lỗi với con...”

Y Lai không nói một lời.

Người này là mẹ của y, bà có làm gì sai đâu? Bà không vứt bỏ y, rất thương y, đột nhiên mất đi một đứa con, đối với bà mà nói chính là đả kích lớn nhất.

Trong chuyện này không có ai sai cả. Y Lai lấy khăn tay giúp bà lau nước mắt.

“Y Lý, mười sáu năm qua mẹ vẫn thường mơ thấy con... Con của mẹ, bảo bối của mẹ... Năm đó không thấy con đâu, tâm trí mẹ như phát điên, mẹ suýt chút nữa không sống nổi...”

Y Lai đưa tay ôm lấy bà. Bà khóc rất lâu, tựa hồ đã đem nước mắt nửa đời sau khóc ra hết. Công tước cùng A Thụy Tư vẫn ngồi một bên, ánh mắt hai người chưa từng rời khỏi y.

Đó là một loại cảm giác rất lạ lẫm, cảm giác được rất nhiều người quan tâm. Trái tim đã đóng băng từ lâu của Y Lai cũng dần dần hòa tan...

“Phu nhân, không phải cháu vẫn rất tốt sao?” Y Lai cười nói.

Phu nhân nhìn thanh niên anh tuấn trước mắt, nhịn khóc mà cười: “Đúng vậy, con của mẹ đã lớn như vậy rồi...”

Bà còn muốn nghe y gọi một tiếng “mẹ”, thế nhưng vẫn là nhịn xuống.

“Con của mẹ, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phu nhân cố nhịn xuống tâm tình kích động hỏi y.

Y Lai rũ mi, tay theo bản năng lại nắm thành nắm.

“Con trai, nhìn mẹ này.” Phu nhân ôn nhu nói.

Y Lai ngẩng đầu lên nhìn bà, bà cũng nhìn y.

“Có phải ông con bắt con làm chuyện gì đúng không? Con của mẹ, còn nhỏ như vậy...”

“Phu nhân, bà đừng hỏi nữa.” Công tước nói.

Một đứa bé mười tuổi đột nhiên biến mất, lúc trở lại còn là dáng vẻ này. Công tước Niết Phổ Đồn cùng A Thụy Tư đều ần ần đoán được, chuyện này khá rắc rối, cho nên Y Lai sẽ không nói.

Phu nhân thở dài một hơi, ánh mắt liên tục nhìn chăm chăm Y Lai, không rời.

Biểu hiện của công tước lại càng trực tiếp hơn, từ trong túi lấy ra một phần văn kiện, đưa tới trước mặt Y Lai.

“Đây là văn bản xác nhận quan hệ cha con. Cũng đã nhiều năm như vậy, con nên trở về rồi, Y Lý.”

Ngữ khí công tước nghiêm túc, thế nhưng trong mắt lại mang theo một tia hy vọng khát khao. Ông cảm thấy mình nợ đứa con này quá nhiều, ông sợ Y Lai sẽ không chấp nhận ông. Phần văn kiện này ông đã nhìn đi nhìn lại vô số lần, thậm chí cái tên “Y Lý” này ông cũng không dám nhớ suốt mấy năm qua, lần trước lại còn bị người khác mạo danh con trai mình, cho nên ông càng cố gắng bảo vệ cái danh tự “Y Lý” này.

Y Lai nhìn tập văn kiện, ký xuống tên của mình.

Công tước cầm lên tập văn kiện kia, tay không khỏi run lên một hồi.

“Cha già rồi, tay cũng không còn lưu loát nữa.” Công tước cười nói.

Từ ánh mắt của ông có thể nhìn thấy được ông đang thập phần vui vẻ. Tay ông run cũng không phải bởi vì lớn tuổi, mà là do ông kích động mà ra.

“Con của mẹ, dọn về dinh thự Niết Phổ Đồn đi con.” Phu nhân nói.

“Phu nhân, cháu ở đây quen rồi.”

Phu nhân nhìn căn nhà trống trải, cũng không muốn miễn cưỡng y: “Thôi được rồi.”

“Baba!” một thanh âm đột nhiên vang lên.

Bốn người tám con mắt nhìn qua, liền nhìn thấy một đứa bé đứng ngay cửa phòng ngủ. Bé con mặc áo ngủ màu vàng nhạt, chân mang dép bông, tóc đỏ quăn quăn rối tung lên, trên mặt là vẻ mơ màng buồn ngủ. Nhóc con thấy nhiều người như vậy cũng hơi kinh ngạc, xoa xoa mắt của mình.

Dáng vẻ nhóc con mơ màng đáng yêu cực kỳ!!!

A Thụy Tư đã gặp nhóc trước đó, cho nên phản ứng cũng khá bình tĩnh. Vợ chồng công tước thì lại tròn mắt ngóac mồm mà nhìn nhóc.

“Baba.” Ai Nhĩ Duy Tư lại gọi một tiếng, tiếp đó lại nhìn A Thụy Tư: “Chú!”

Tiếng “Baba” kia của nhóc con khẳng định là đang gọi Y Lai, hơn nữa nhóc con giống Y Lai khi còn bé như dúc, vợ chồng công tước rất nhanh đã đoán ra được thân phận của bé con đáng yêu này, kích động đến suýt nữa tim đã nhảy cả ra ngoài.

Bước chân phu nhân không khống chế được đi tới, đem nhóc con ôm vào trong ngực, công tước cũng không nhịn được xoa xoa mặt nhỏ của nhóc, chọt chọt mũi nhóc.

“Ước Hân, mũi bé con bị ông chọt đỏ cả lên rồi kìa.” Phu nhân vỗ vỗ tay của ông, sau đó ôm lấy bé con, hôn lên trán nhóc một cái.

Ai Nhĩ Duy Tư tuổi còn nhỏ, thể nhưng gia giáo rất tốt, rất biết kính già yêu trẻ, liền ngoan ngoãn để cho phu nhân ôm, cho hai người sờ sờ nhéo nhéo. Hai vị trưởng bối cẩn thận từng li từng tí một ôm nhóc, yêu đến quả thực không nở buông tay.

Nhóc con béo béo đáng yêu, thỉnh thoảng còn bán manh, rất nhiều người yêu mến nhóc, cũng có người thích trêu chọc nhóc, thể nhưng đây là lần đầu có người biểu hiện yêu thương nhóc một cách khác thường như vậy.

Năm phút sau, Ai Nhĩ Duy Tư hướng về phía Y Lai phát tín hiệu cầu cứu.

“Đây là Ai Nhĩ Duy Tư, năm nay được ba tuổi rồi.” Y Lai nói, “Phu nhân, dĩ không cảm thấy tay rất mỏi sao? Thằng nhóc này béo như vậy mà...”

Ai Nhĩ Duy Tư bị công tước cùng phu nhân ôm hôn một hồi, rốt cuộc cũng được thả ra, tiếp đó chạy tới bên người Y Lai, đứng ôm chân Y Lai.

Vợ chồng công tước cùng A Thụy Tư ngồi lại thêm một lúc, sau mới lưu luyến rời đi.

Sau khi ba người rời đi, toàn bộ căn biệt thự lại trở nên vắng vẻ.

“Baba, ba đang cười kìa!” Ai Nhĩ Duy Tư kích động.

Y Lai sờ sờ miệng mình: “Ừ, baba đang rất vui. Mọi chuyện như một giấc mơ vậy. Baba vốn nghĩ rằng chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra.”

Thời điểm y vừa rời đi, y đã từng nghĩ đến, một ngày nào đó y hoàn thành sứ mệnh, có thể trở về với gia đình ấm áp kia. Thế nhưng mỗi ngày trôi qua, mỗi lần làm một chuyện gì đó cho Nặc Mạn Đại Đế, y cảm thấy ngày đó càng thêm xa xôi. Sau này y cũng không dám nghĩ tới nữa, không có hy vọng, thì sẽ không có thất vọng.

Cho nên chuyện này đối với y mà nói là một chuyện vui bất ngờ.

“Baba, hai ông bà khi nãy ôm con là ai vậy ạ? Baba, sao baba với thúc thúc giống nhau vậy ạ?” Ai Nhĩ Duy Tư có rất nhiều câu hỏi “tại sao”.

Y Lai nắm tay Ai Nhĩ Duy Tư, nhìn nhìn mu bàn tay của nhóc, tìm nửa ngày cũng không thấy mạch máu ở nơi nào: “Cái này gọi là ”huyết thống“. Ai Nhĩ Duy Tư, con nên giảm béo đi.”

Ai Nhĩ Duy Tư đột nhiên nhào vào lồng ngực Y Lai.

Mấy ngày kế tiếp, căn biệt thự không ngừng chào đón khách mời. Có lúc là phu nhân, bà sẽ mang đến cho Y Lai một ít bánh ngọt cùng đồ chơi cho nhóc con. Có khi là công tước, ông chỉ ngồi trong phòng khách một chút, thỉnh thoảng xem báo. Có lúc lại là A Thụy Tư, cậu đến sẽ dẫn Ai Nhĩ Duy Tư đi tắm biển. Đôi lúc hành vi của A Thụy Tư khiến cho ng ta có cảm giác cậu đang không thoải mái chơi cùng cháu trai và em trai, mà là đang bù đắp quá khứ tiếc nuối. A Thụy Tư cũng chưa hoàn toàn thoát khỏi ám ảnh ngày xưa, cậu tự trách mình, cậu cố chấp cho rằng năm đó Y Lai mất tích là do mình không chăm sóc tốt em ấy.

Còn Lâm Sát, tần suất hắn đến cũng khá cao. Hắn biết bây giờ hắn với Y Lai cũng gọi là “có quan hệ”, nhiều nhất thì là bạn bè, cách tình yêu còn kém xa. Có thể y vĩnh viễn cũng sẽ không yêu hắn. Thế nhưng so với mất đi y, cảm giác như mất đi cả thế giới đó, thì hiện tại mỗi ngày hắn đều có thể nhìn thấy y, có thể cùng y trò chuyện đã là may mắn lắm rồi. Đương nhiên còn có một chuyện đáng mừng khác, chính là Ai Nhĩ Duy Tư càng lúc càng ỷ lại hắn.

Tình yêu này thật xa vời, thế nhưng hân nguyên ý chờ, bất kể là một năm, hay mười năm, hoặc chờ cả đời cũng được.

Nhưng mà chuyện tiếp đó lại khiến cho hân phát hiện, nguyên lai hân không có nhiều thời gian như vậy để đợi chờ.

Đến tháng thứ sáu sau khi hoàng đế nhận được Hỏa Diễm Cơ Giáp, hân đã triệt để quen thuộc cách khống chế bộ cơ giáp này. Hoàng đế rốt cuộc không kiềm chế được dã tâm hùng hực của bản thân nữa, muốn mang bộ cơ giáp lợi hại này đi viễn chinh.

63. Chương 63: Đánh Đổi

Trong vũ trụ này có hai cường quốc, còn có vô số tiểu quốc nhỏ bé nằm ngoài biên cương. Những đất nước nhỏ bé kia tuy không uy hiếp được chế độ thống trị của Đế Quốc, thế nhưng đối với hoàng đế mà nói, những tiểu quốc kia biết đâu một ngày nào đó sẽ phát triển cường đại? Lúc đó cái được không đủ bù đắp cái mất. Còn không bằng trước khi nó lớn mạnh, hủy diệt hết đi. Mục tiêu đầu tiên của hân là Á Quốc. Á Quốc nằm giữa Đế Quốc và Hắc Vân Quốc. Trong mắt Nặc Mạn, đánh chiếm Á Quốc, không chỉ làm cầu nối tiến công đánh Hắc Vân Quốc, mà còn là đánh vỡ tầng phòng hộ đầu tiên của Hắc Vân Quốc.

Khởi nguồn cuộc chiến là vì một chiếc phi cơ bị bắn rơi giữa bầu trời Á Quốc. Đế Quốc nhận ra Á Quốc không chịu yên phận, phái điều tra viên đi thám thính Á Quốc. Á Quốc tự biết dã tâm của Nặc Mạn Đại Đế, quân đoàn Đế Quốc tiến vào thì dễ, thế nhưng tiến ra thì khó. Lúc đó Á Quốc sẽ nằm trên nguy cơ bị Đế Quốc thống trị, cho nên cuối cùng bọn họ từ chối quân đoàn Đế Quốc tiến vào. Vào ngày kế tiếp sau khi bị Á Quốc từ chối, Nặc Mạn Đại Đế liền lệnh cho Bỉ Đắc – vị tướng trẻ trung tài giỏi nhất trong tứ đại tinh tượng, chuẩn bị xuất chinh tiến đánh Á Quốc.

Y Lai ở nhà xem tivi, nghe được tin này trên thời sự. Lúc đó y cũng không mấy kinh ngạc. y ở cạnh Nặc Mạn Đại Đế khá lâu, tự nhiên cũng sẽ hiểu rõ dã tâm của hân, y đã sớm biết thế nào cũng có ngày này, chỉ là không ngờ lại đến nhanh vậy thôi.

Ai Nhĩ Duy Tư được phu nhân dẫn đi chơi, cả tòa biệt thự chỉ có mình Y Lai. Biệt thự trống rỗng, tâm tình âm u cô độc đang dần ăn mòn y, khiến cho trong lòng y có loại buồn bực khó nói thành lời. Y Lai tắt tivi, trên mặt có chút mê mẩn.

Y đi về phía biển. Nhìn biển rộng xanh lam trắng xóa bọt nước kia, trong lòng Y Lai sinh ra một chút khát vọng, tựa hồ có một vật gì đó ràng buộc y thật chặt, đem y giam vào một không gian thật nhỏ hẹp. y muốn thoát khỏi sự trói buộc này, muốn hòa vào dòng nước trong xanh yên bình kia. Y nhanh chóng cởi áo khoác, nhảy vào nước xanh, thân thể mềm dẻo như cá bơi lội trong nước.

Thời điểm Lâm Sát đi tới cạnh biển, liền nhìn thấy một màn như vậy. nước biển như tơ lụa vây lấy thân thể y. Bóng lưng xinh đẹp thoát ẩn thoát hiện giữa bọt nước, thật xinh đẹp, thật gợi cảm. Ánh mắt của hân dính trên người y, thật lâu sau cũng không rời đi được. Hân tưởng tượng tay mình đang xoa xoa thân thể y, một luồng nhiệt khí nhất thời xông thẳng xuống bụng dưới.

Y Lai lóa nửa người trên, thân dưới chỉ mặc một cái quần soóc, lộ ra cơ bụng xinh đẹp cùng hai chân thon dài. Ánh mắt của y đột nhiên rơi trên nửa người dưới của Lâm Sát.

Có quá nhiều chuyện phát sinh, dự vọng đối với bọn họ mà nói là một chuyện quá xa vời. là vì vừa tắm biển xong quá thoải mái, hay là vì ánh tà dương quá tươi đẹp, Y Lai đột nhiên rất hứng thú, y liếm môi một cái, lộ ra nụ cười lâu rồi Lâm Sát không được thấy: “Lâm Sát, chúng ta lên giường đi.”

Lâm Sát cảm giác được dã thú nơi lồng ngực mình đang giãy dụa, phá tan xiềng xích mà chạy ra, mắt hân đỏ cả lên.

Hân đem Y Lai ôm lên, chạy vào biệt thự. Thời khắc bọn họ vừa tiến vào phòng, cả hai đều không thể chờ được nữa bắt đầu ôm hôn, sở soạn đối phương. Động tác Lâm Sát vừa kích động vừa ôn nhu. Hân một tay

ôm y, hôn môi cùng gương mặt xinh đẹp của y, sau đó ôn nhu tiến vào trong y. Tiếng y thở dốc trở thành thành âm tươi đẹp nhất, khiến cho hắc trầm luân không thôi.

Thời khắc được hòa làm một với người mình yêu, cảm giác đó so với thiên đường còn tươi đẹp hơn.

Lúc mọi chuyện kết thúc, hai người đều đã nhể nhại mồ hôi, giống như vừa được vớt ra từ bể cá. Lâm Sát nằm trên giường, trong ngực ôm người đẹp đang say ngủ. Trong lòng hắc thỏa mãn chưa từng có. Hắc nghĩ, nếu như có thể tiếp tục như vậy, vậy hắc tình nguyện nằm trên giường cả đời.

Y Lai không biết đã mở mắt dậy từ lúc nào, một đôi mắt xanh lam thần thờ nhìn về phía trước.

“Y Lai, chiến tranh cùng giết chóc đều bắt nguồn từ nhân tính và sự tham lam. Một con người vì danh vọng quyền lợi, có thể bán rẻ đi cả nhân tính. Trong cuộc chiến này, Y Lai, em không cần nghĩ trách nhiệm của mình nặng đến như vậy. Nếu như em không làm, cũng sẽ có những người khác thay em làm. Chỉ cần hắc ta vẫn còn đó.” Lâm Sát thấp giọng nói.

Thời khắc này, Lâm Sát cũng triệt để rõ ràng, chuyện vừa rồi cũng chỉ là Y Lai muốn phát tiết, phát tiết hết phiền não cùng bất an trong lòng y.

Cũng là đến giờ phút này, hắc mới phát hiện mình chưa từng hiểu rõ Y Lai. Hắc trước đây đã cảm thấy Y Lai là một người có mục tiêu rõ ràng, là trung thần Đế Quốc, vì đạt đến mục đích của mình, có thể hi sinh cả tính mạng. Sau đó, hắc phát hiện Y Lai là một người ngụy trang vô cùng tốt. Y nhìn như chẳng buồn quan tâm đến bất cứ thứ gì, thật ra là luôn để ý tất cả mọi thứ. Mà hiện tại, Lâm Sát phát hiện y còn là một tên đầu đất, nói cách khác, chuyện gì y cũng muốn đổ lên đầu mình. Y Lai đã hoàn thành một chuyện rất quan trọng, đó là chiếm được vẫy giáp Hỏa Diễm. Nếu như không có vẫy giáp, chiến tranh đã không xảy ra. Y Lai đem tất cả những chuyện này quy tội cho chính mình, lại chưa hề nghĩ tới chỉ cần Nặc Mạn Đại Đế còn dã tâm, cho dù không có Y Lai, cũng sẽ có vô số người khác đi lấy vẫy giáp. Cho dù không có vẫy giáp, cũng sẽ có vũ khí khác uy lực sánh ngang Hỏa Diễm Cơ Giáp.

Y không nên đem mọi trách nhiệm vơ tới trên người mình, quá ngây thơ, ngốc đến đáng thương. Thế nhưng đối mặt với một Y Lai ngây ngốc như vậy, Lâm Sát trái lại lại cảm thấy đau lòng. Trong quá khứ hắc đã làm những chuyện tàn độc với một tên đầu đất ngốc ngốc như vậy...

“Đối với hắc ta mà nói, tôi mới chính là vũ khí.” Y Lai bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Đã là vũ khí, thì mặc người sử dụng, không có cơ hội lựa chọn.”

Giây sau, Y Lai đột nhiên từ trong lồng ngực Lâm Sát trượt ra, để mông trần đi vào nhà tắm. Trong phòng tắm rất nhanh đã truyền đến tiếng nước.

Lâm Sát tùy tiện khoác một lớp ngoại bào, tựa vào đầu giường hút thuốc.

Mười phút sau, Y Lai từ phòng tắm đi ra. Tóc của y ướt nhẹ, thủy châu* theo tóc rơi xuống, rơi vào bên trong áo ngủ, ánh mắt y hơi nheo nheo lại, lưỡi biếng, gợn cảm.

(Thủy châu*: Giọt nước)

Lâm Sát nhìn y, trông mắt đen láy bỗng dưng trở nên thâm thúy.

“Sao anh vẫn còn ở đây?” Y Lai tựa người vào tường.

Động tác hút thuốc của Lâm Sát dừng một chút. Khi này hắc hết sức hầu hạ, làm xong lại bị đuổi ra ngoài. Cảm giác này thực rất “...”, Lâm Sát giả giọng trêu chọc: “Vừa rồi tôi có chỗ nào làm không tốt sao?”

Y Lai chống đầu nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Tuy rằng anh có chút mới lạ, nhưng mà không không chế được lực đạo! Tôi đau sắp chết rồi! Quan trọng nhất là tôi không quen ngủ chung với người khác.”

Lâm Sát nhận mệnh nhanh chóng đứng dậy, nhặt quần áo rải rác dưới đất mặc vào, sau khi thu thập lại giường chiếu thật sạch sẽ mới xoay người rời đi.

Thời điểm Lâm Sát trở lại pháo đài Mai Lâm đã là đêm khuya. Hắc đi vào phòng, mới vừa cởi áo khoác, người máy quản gia liền nói: “Tiên sinh, có khách đang đợi ngài.”

Lâm Sát nhìn đồng hồ một chút: “Đã hừng đông rồi, chắc chứ?”

“Vâng, tiên sinh. Người khách đó đã đợi sáu tiếng rồi.”

Người có thể chờ hần tận sáu tiếng, Lâm Sắt rất nhanh đã đoán được đối phương là ai.

Hắn lại khoác áo, khi hắn đi vào phòng khách, quả nhiên thấy A Thụy Tư đang ngồi chờ, âu phục giày da, ngồi rất đoan chính. Lâm Sắt đi tới, ngồi xuống đối diện cậu.

A Thụy Tư khịt khịt mũi, hiển nhiên cậu đã nghe được mùi vị bất thường: “Anh đã đi đâu?” Hơn nữa Lâm Sắt hôm nay có chút bất thường, thường ngày hắn âm trầm khó đoán, hiện tại tinh thần lại vô cùng sáng lạn, giống như đã được thỏa mãn “phương diện kia”.

“Nếu anh đã một mực quán lấy Y Lai thì đừng nên đi tìm người khác chứ.” A Thụy Tư nói.

Gia tộc Niết Phổ Đồn đều rất cưng chiều con cháu, đặc biệt là đối với người đệ đệ này.

“Tôi mới từ biệt thự của em ấy về đây.” Lâm Sắt nói.

Sắc mặt A Thụy Tư dịu đi một chút.

“A Thụy Tư, cậu đợi tôi sáu tiếng đồng hồ, không phải chỉ là để nói mấy câu này chứ?”

“Hoàng đế muốn đích thân ra trận.”

“Chuyện này thì liên quan gì tới chúng ta?”

“Lâm Sắt, đừng giả ngu với tôi. Đối phó với Á Quốc nhỏ bé kia, Đế Quốc dư sức. Thế nhưng muốn tiến đánh Hắc Vân Quốc, tất nhiên phải dùng đến Cơ Giáp Hỏa Diễm.”

“Vậy bộ hạ được diễn một trận thật hùng mãnh rồi.”

A Thụy Tư vẻ mặt nghiêm trang: “Lâm Sắt, anh không phải không biết...”

“A Thụy Tư, Cơ Giáp Hỏa Diễm nếu như không lấy ra sử dụng, vậy thì nó vẫn là một loại uy hiếp. Ngày quốc khánh hằng năm nếu đem Cơ Giáp Hỏa Diễm ra biểu diễn một phen, Hắc Vân Quốc tuyệt đối không dám tuyên chiến với Đế Quốc. Thế nhưng nếu hoàng đế muốn dùng nó để gây chiến, thì hắn đang chôn sẵn mộ cho mình rồi. Lúc đó mọi người đều biết Cơ Giáp Hỏa Diễm chỉ là món đồ trang trí. Cũng chỉ là hắn tự trả giá cho việc làm của hắn thôi.”

“Nói cho cùng anh cũng chỉ quan tâm lợi ích cá nhân thôi. Hoàng Tộc quá mạnh, thương nhân các anh cũng sẽ không được lợi.” A Thụy Tư giễu cợt nói.

“Lúc tôi cứ tưởng rằng Y Lai đã chết rồi, tôi nhận ra lợi ích đối với tôi mà nói cũng không quá quan trọng. Tôi chỉ muốn cho hoàng đế một bài học, hắn quá tự cao.”

“Nếu như bộ hạ biết Cơ Giáp Hỏa Diễm có vấn đề...”

“Tôi sẽ gánh chịu mọi hậu quả.”

Cuộc nói chuyện của hai người nhanh chóng kết thúc. A Thụy Tư rời đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Lâm Sắt. Hắn xoay xoay nhẫn trên tay, thở dài một hơi.

Quãng thời gian dài sau đó, truyền thông tin tức đều tập trung vào chiến tranh. Cuộc chiến lần này được dự đoán sẽ là một cuộc chiến tranh lịch sử lừng lẫy, bởi vì chiến tranh được khởi nguồn từ Á Quốc, cho nên được gọi là “Á Chiến”.

Đế Quốc phái người điều tra Á Quốc, tư thái vô cùng mãnh liệt chiếm lĩnh Á Quốc, từ đầu tới cuối chỉ mất có năm ngày, mà khi đó, quân đoàn Hắc Vân Quốc còn đang chạy đông chạy tây.

Sau đó là Lan Đề Quốc, Môn Cùng Quốc. Cuối cùng Đế Quốc cùng Hắc Vân Quốc giao chiến. Hai đại quốc gia bùng nổ chiến tranh, tai họa sắp bắt đầu rồi.

Hiên Dư: Rốt cuộc tác giả đại nhân cũng bỏ thí chút xôi thịt rồi TvT

64. Chương 64: Tình Dịch

Vốn là đánh nhau trên một tinh cầu bỏ đi. Lúc này đây đầy rẫy mọi âm thanh, tiếng của phi cơ, tiếng của súng đạn, tiếng kim loại va chạm,... Các loại âm thanh giao tạp, hành tinh vốn yên tĩnh bỗng trở nên thật ồn ào không thể tả. Máu tanh cùng xác chết lan tràn khắp nơi.

Hai đại quốc giao chiến hai ngày hai đêm, mà vẫn không phân được thắng bại, cuộc chiến rơi vào trạng thái giằng co. Vào ngày thứ ba, một chiếc cơ giáp màu đỏ được đưa đến chiến trường. Hai thế lực mạnh mẽ ngang nhau, rốt cuộc phát sinh biến hóa, tinh thần vạn quân bỗng nhiên tăng vọt, mà sĩ khí của Hắc Vân Quốc dần dần bị xuống tinh thần.

Nặc Mạn Đại Đế muốn nhanh chóng kết thúc cuộc chiến này. Cho nên ngay hôm sau, hắn tự mình điều khiển Hỏa Diễm Cơ Giáp xuất chiến. Khi bộ cơ giáp rực màu lửa này xuất hiện trước mặt mọi người, bầu trời bỗng chuyển đen, bầu không khí âm u lan tràn.

Đây như là dấu hiệu của chiến thắng, thế nhưng ai cũng không nghĩ tới, chỉ cách thắng lợi một khắc thôi, bộ cơ giáp đỏ rực đột nhiên ngã trên mặt đất, hoàng đế bộ hạ chật vật chạy ra ngoài.

Lần này tất cả mọi người đều chấn kinh, các chiến sĩ Đế Quốc đều trợn mắt ngoác mồm, mà đối phương lại được một trận cười lớn.

Vốn là chiến tranh náo động, cuối cùng lại đàm phán giao hảo. Hai đại quốc duy trì trạng thái chiến tranh lạnh, thế nhưng Đế Quốc nhất định phải trả lại lãnh thổ cho ba tiểu quốc kia.

Cứ tưởng cuộc chiến này tất thắng, vậy mà lại hóa thành trò cười, phía sau còn có tứ đại tinh tương cùng ba gia tộc lớn lắm le ngôi đế vương, hẳn nhất định phải ổn định mọi chuyện, để nội bộ tránh loạn lạc, cho nên không thể đáp ứng hiệp định kia. (Ý chỉ việc phải trả lãnh thổ cho ba nước kia á.)

Đoạn thời gian sau đó, toàn bộ Đế Quốc ngập tràn u ám. Hoàng đế bộ hạ giận tím mặt, không ai dám nhắc tới cuộc chiến này nữa.

Một chiếc phi cơ đáp xuống trước cổng hoàng cung, một nam nhân mặc âu phục giày da, tóc chải chuốt cực kỳ chỉnh tề, trên gương mặt anh tuấn còn mang theo ý cười nhàn nhạt. Hắn muốn đi vào trong cung, lại bị thủ vệ hoàng cung ngăn lại.

“Lâm tiên sinh, ngài có chiếu lệnh của bộ hạ không?”

“không có, ta* chỉ tới thăm bộ hạ. Cái này cũng cần chiếu lệnh sao?”

(Ta*: Tổ không edit nhằm đâu:“>> Đôi lúc tớ sẽ dùng ”ta – người” cho quan hệ bề tôi:”>>)

“Mề Ân Tinh Tương cũng tới, ngài ấy cũng không có chiếu lệnh, bộ hạ không cho ngài ấy vào.”

Mề Ân từ trước tới giờ nhanh nhẹn nhanh miệng, như tên lưu manh, khẳng định là đến cười nhạo Nặc Mạn Đại Đế, hoàng đế chịu gấp mới là lạ.

“Bộ hạ sẽ gặp ta.”

Thủ vệ chần chờ một chút, lại gọi điện thoại nội bộ đến thư ký của hoàng đế. Sau khi bộ đàm được kết nối, thủ vệ liền mở cổng: “Lâm Sát tiên sinh, mời vào, bộ hạ ở điện thờ chờ ngài.”

Sau cuộc chiến lần này, Lâm Sát là người đầu tiên được yết kiến bộ hạ. hoàng đế ngồi ở chủ vị, khí chất đã hoàn toàn thay đổi. trên người hắn mặc một bộ âu phục trắng, bên hông buộc một đai lưng màu vàng, đeo bội kiếm, lưng thẳng tắp, nhưng cũng không còn uy nghiêm cao quý như ngày xưa, vàng trán hắn nhăn lại, không che được sự chật vật cùng chán chường.

Đúng đây, đây vốn là một vị hoàng đế vô cùng vĩ đại, cuộc chiến lần này đã đem danh dự một đời của hắn quét sạch. Sau này sách sử sẽ ghi lại cuộc chiến buồn cười này, còn có tên hắn, sẽ bị hậu nhân chê cười. đã tâm hắn trước giờ như thú hoang nhốt trong lồng, mới vừa thả ra liền bị giết chết như vậy!

Chuyện này đối với Nặc Mạn Đại Đế là một đả kích vô cùng lớn.

Lâm Sát đứng ở nơi đó, thường thức dáng vẻ chật vật này của hoàng đế, mắt đen mang theo ý cười. hoàng đế ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt không giấu được lệ khí cùng phẫn hận.

Hoàng đế giống như con báo đột nhiên nhào tới, đâm một đâm vào mặt Lâm Sát. Lâm Sát nhanh chóng tránh thoát, hoàng đế từng bước ép sát, quyền kế tiếp lại đánh tới, nện trên bụng Lâm Sát. Lâm Sát hơi nhướng mày, lập tức phản kích, hai nam nhân cao to liền đánh nhau loạn xạ, bỗng chốc cung điện đầy tiếng đâm đá cùng tiếng thở dốc kêu rên.

Chờ đến lúc hai người tách ra, quần áo trên người đã trở nên ngổn ngang, trên mặt cũng mang theo dấu vết xanh xanh tím tím, dáng vẻ ai cũng không dễ nhìn.

“Lâm Sát, tất cả những thứ này đều do ngươi làm đi? Hỏa Diễm Cơ Giáp là do ngươi động tay động chân, ngươi muốn nhìn thấy bộ dạng này của trẫm lắm có đúng không? Lâm Sát, ngươi cũng là công dân Đế Quốc, ngươi lại làm ra chuyện như vậy, nếu như nhân dân Đế Quốc biết, nhất định sẽ phỉ nhổ ngươi!” Nặc Mạn Đại Đế đã không còn giữ được phong độ ngày xưa, như một con thú hoang bị dồn tới đường cùng, hắn từng bước ép sát, không chừa lối thoát.

“Ta không phải hoàng đế, không sợ lưu lại ác danh.”

“Ngươi!” Nặc Mạn Đại Đế tàn nhẫn trừng mắt hắn, viền mắt đỏ lên, “Lâm Sát, ngươi đừng tưởng trẫm không có cách đối phó ngươi! Trẫm biết rất rõ nhược điểm của ngươi!”

Lâm Sát lộ ra một nụ cười trào phúng: “Ngài còn muốn lợi dụng Y Lai sao? Ngài định để cho em ấy chết một lần nữa sao?”

Hô hấp Nặc Mạn Đại Đế cứng lại: “Trẫm sẽ không động đến Y Lai.”

Lâm Sát muốn chính là câu nói này. Con người của Nặc Mạn Đại Đế không từ thủ đoạn, có chút vô liêm sỉ, thế nhưng nhân tính thì vẫn có, hắn nói sẽ không động Y Lai, thì sẽ không động.

“Lâm Sát, ngươi tự lo cho mạng mình đi.”

“Đa tạ bệ hạ quan tâm.”

“Lâm Sát, tại sao ngươi lại phải làm như vậy?”

Lâm Sát trầm mặc không nói.

“Bởi vì Y Lai? Lâm Sát, Y Lai mất trí nhớ, thế nhưng ngươi cũng đừng quên ngươi đã làm gì Y Lai.”

Biểu tình trên mặt Lâm Sát vô cùng nghiêm túc: “Thần tất nhiên nhớ.”

“Lâm Sát, đừng tưởng rằng hiện tại Y Lai không bài xích ngươi, rồi cũng sẽ có một ngày em ấy nhớ ra được mọi chuyện. Lúc đó chỉ sợ rằng em ấy còn không muốn hít chung một bầu không khí với ngươi.”

“Đa tạ bệ hạ quan tâm, thần không quá rầy ngài nghỉ ngơi nữa.”

Lâm Sát xoay người rời đi.

Nặc Mạn Đại Đế nở một nụ cười lạnh lẽo.

Lâm Sát, ta không dễ chịu, cũng sẽ không dễ cho ngươi dễ chịu.

Một lát sau, Nặc Mạn Đại Đế gọi điện đến bộ quân, triệu hồi một người quay về Đế Quốc.

Y Lai gần đây đang tìm việc. Y cái gì cũng giỏi, khả năng ghi nhớ của y rất tốt, biết nguy trang, biết đánh giá, thế nhưng những tài vật này khó mà để lộ cho người ta biết được. Sau đó y chọn theo sở thích, đi làm người pha chế rượu.

Đế Quốc là một quốc gia trù phú, cho nên mấy loại quán bar kiểu này cũng nhiều vô kể. Y Lai làm việc freetime*, khi Ai Nhĩ Duy Tư được bà nội đưa đi rồi y mới đến quán rượu. Ông chủ cũng không ngại phiền, trái lại vô cùng hoan nghênh, gương mặt của y cùng với kỹ thuật điều chế rượu hấp dẫn rất nhiều khách.

Y điều rượu vô cùng tốt, có lúc điều ra rượu mới cực kỳ ngon, chính y cũng nhịn không được lên uống một hớp.

(freetime*: Không có giờ làm việc cố định, rảnh giờ nào đi làm giờ đó.)

Y Lai nhìn chất lỏng màu đỏ trong ly, nghe được hương thơm kia, không nhịn được uống một chút. Mùi vị rất tốt, trên gương mặt y lộ ra biểu tình say xưa.

“Y Lai, vị tiên sinh kia đang nhìn anh kìa.” Tô Khắc chột chột eo Y Lai, cười nói. Tô Khắc là đồng nghiệp của Y Lai, là một thiếu niên rất đáng yêu, trên mặt mang theo vẻ trẻ con, có hai cái răng khểnh.

Tô Khắc vừa nói xong, vị tiên sinh kia cũng đi tới trước quầy bar, ánh mắt anh nhìn chằm chằm ly rượu trong tay Y Lai: “Tôi muốn mua ly rượu này.”

Người này mặc âu phục nghiêm trang, cầm dục lại gọi cảm. Ký ức Y Lai đột nhiên nhớ ra người đàn ông này. Toàn bộ Đế Quốc, người Y Lai không dám gặp, cũng chỉ có người này. Anh ta tên Hoắc Cách, chính là thúc thúc của tên Tư Lạc hồ đồ trước kia từng theo đuổi Y Lai.

Lần đầu tiên Y Lai gặp Hoắc Cách, anh ta đang dùng ánh mắt khinh khi nhìn y. Vào lúc ấy, Y Lai vẫn không nhìn quen loại ánh mắt này, cho nên đối với nam nhân này vô cùng khó chịu, liền muốn tìm cách trả thù. Y cố ý đi câu dẫn nam nhân này, muốn khiến cho anh nếm được mùi vị bị chính người mình yêu xem thường. Nhưng mà Y Lai không nghĩ tới, y cứ nhiên lại tự đào cho mình một cái mộ. Hoắc Cách mặc dù coi như cấm dục, thế nhưng câu dẫn người như vậy cũng không khó. Khi Hoắc Cách tỏ tình với Y Lai, Y Lai cảm thấy thỏa mãn đặc ý chưa từng có. Thế nhưng khi anh ta ở trước mặt cả gia tộc nói rõ anh thích y, đồng thời còn bị đuổi ra khỏi nhà, Y Lai cũng không cười nổi nữa. Y biết mình gây họa lớn rồi, sau đó y bỏ chạy, trốn tránh vô cùng chật vật. Y rông rã biến mất mấy tháng, mãi đến tận khi Hoắc Cách bị điều đến hành tinh khác làm việc, Y Lai mới thở ra một hơi.

Cho nên nói, đây là Y Lai tự tạo nghiệt. bây giờ nhìn Hoắc Cách, y cảm thấy vô cùng chột dạ. Thế nhưng trên mặt y vẫn không biểu hiện ra, chỉ là mỉm cười cầm chặt cái ly trong tay: “Xin lỗi, cái ly này tôi đã uống qua.”

“Tôi đồng ý mua với giá gấp mười lần.” Hoắc Cách lạnh nhạt nói.

Thở hào* a! Tô Khắc mắt lấp lánh hào quang, trong lòng vui vẻ nghĩ.

(Thở hào*: Nhà giàu, tiêu tiền như nước:”>> Tui thích mấy anh công kiểu này lamws

)

Ông chủ vẫn luôn ngầm đồng ý việc Y Lai uống rượu. Bởi vì ly rượu Y Lai uống qua, bán giá cực kỳ cao! Đặc biệt là vị này còn ra giá gấp mười lần, không bán quả thực ngu ngốc! Có điều Y Lai luôn cảm thấy không dễ chịu, thế nhưng nếu không bán, anh ta sẽ biết trong lòng y có tâm tư. Đặc biệt vẫn luôn có một cái tay nhéo nhéo eo Y Lai, thanh âm không ngừng thì thào bên tai: “Bán! Bán! Bán!”

Y Lai đánh Tô Khắc một cái, ánh mắt y chán ghét.

“Kiếm tiền cũng là của ông chủ, có liên quan gì đến em chứ?” Y Lai trừng cậu.

Tô Khắc lộ ra một nụ cười e thẹn: “Tiền của anh ấy còn không phải của em sao?”

Y Lai không nói gì, Tô Khắc tiếp tục nhéo y.

Y Lai đem rượu trong tay đưa cho Hoắc Cách, Hoắc Cách liền nhấp miệng ngay chỗ Y Lai vừa uống, một hơi cạn sạch.

Y Lai càng thêm lúng túng.

“Rượu này rất mạnh, uống chậm một chút.” Y Lai nói.

Mặt Hoắc Cách đỏ cả lên, anh kéo kéo cà vạt: “Em nhắc chậm mất rồi.”

Y Lai: “Tại anh uống quá nhanh mà.”

“Em mau chịu trách nhiệm đi.”

“Chịu cái gì bây giờ?”

“Đưa anh về.”

Con người quả nhiên sẽ thay đổi. Mấy năm không gặp, Hoắc Cách cư nhiên cũng biến thành vô lại.

Hoắc Cách lại kéo kéo cà vạt, động tác anh cởi cà vạt rất gợi cảm.

“Y Lai, anh ta đang câu dẫn anh sao?” Trên khuôn mặt trắng trẻo non nớt của Tô Khắc tràn ngập vẻ bất quai.

Y Lai đưa tay búng lên mặt cậu một cái.

“Làm sao em biết? Lẽ nào ông chủ cũng câu dẫn em như thế sao?”

Tô Khắc đỏ mặt chạy đi.

“Quán bar có phi cơ chuyên dụng đưa khách say rượu về nhà.” Y Lai nói.

Hoắc Cách ngồi xuống sô pha.

Hoắc Cách trực tiếp đợi Y Lai tan tầm, đi theo y ra khỏi cửa quán rượu.

Để thuận tiện cho sinh hoạt, Y Lai mua một chiếc phi cơ. Hoắc Cách đi theo Y Lai đến bên cạnh phi cơ, đôi mắt khẩn trương nhìn chăm chăm y.

“Hoắc Cách tiên sinh, anh thay đổi rồi.”

“Năm năm không gặp, em vẫn giống như trước đây.”

Y Lai lại lúng túng.

Hiên Dư: Cầu phiên ngoại về Tô Khắc với ông chủ quán bar~~ Dễ thương gì đầu á:”>>

65. Chương 65: Tình Địch (thượng)

Lâm Sát gần đây rất bận rộn. Mà không chỉ là Lâm Sát, toàn bộ gia tộc Wilson đều bận rộn, bởi vì đối thủ của bọn họ là hoàng đế. Hành vi lần này của Lâm Sát đã triệt để chọc giận hoàng đế, hoàng đế không hề che giấu dã tâm muốn tiêu diệt Lâm Sát cùng gia tộc Wilson. Toàn bộ gia tộc Wilson đều đồng lòng ra sức chống Hoàng Tộc, thế nhưng một tuần sau, gia sản nhà Wilson vẫn là mất đi một phần ba.

Sáng sớm, phòng hội nghị của gia tộc Wilson đã chật ních người. Là người nắm quyền ngôi gia, cho dù phiền phức là do Lâm Sát gây ra, thế nhưng không có ai dám chê trách hắn. Chuyện bọn họ có thể làm lúc này là tận lực đối kháng Hoàng Tộc.

“Chuyến hàng số ba không cần phải lo, đã giao cho đối tác rồi. Chúng ta nên tận lực bảo vệ đường hàng không khác.”

“Cần thay đổi bộ phận công nhân cơ khí bên mỏ kim cương!”

“Cơ giáp bên công ty ở Hải Thần tinh giao cho chúng ta bị tráo rồi!”

Lúc hội nghị kết thúc đã là bảy giờ tối, bất quá đối với một người không ngủ như hắn, bảy giờ đã là quá sớm rồi. Lâm Sát ngoại trừ mắt hơi đỏ, những thứ còn lại nhìn qua đều rất tốt. Hắn vừa đi vào phòng, Đế Na đã bưng một ly cà phê vào, đưa tới trước mặt Lâm Sát.

“Cách Lỗ Tư đâu?” Lâm Sát hỏi.

Hay tay cô đang nắm lấy nhau càng thêm vắn vẹo, trên mặt nhanh chóng nở nụ cười: “Anh ấy đang chuẩn bị tư liệu cho cuộc họp sắp tới ạ.”

“Bảo cậu ta vào đây.” Lâm Sát nói.

Đế Na xoay người rời khỏi phòng. Lúc vừa rời khỏi, sắc mặt cô nhất thời lạnh lẽo.

Không lâu sau, Cách Lỗ Tư đã tiến vào văn phòng Lâm Sát: “Tiên sinh, ngài tìm tôi?”

“Phải chú ý nhân viên nội bộ trong công ty, tuyệt đối không được để bất cứ ai lộ tin tức.”

“Vâng thưa tiên sinh.”

Lâm Sát nhìn cậu, trên mặt ý vị không rõ.

Trong nháy mắt Cách Lỗ Tư hiểu ra, thế nhưng lại khó xử, muốn nói lại thôi.

Mặt Lâm Sát lại cương cứng: “Y Lai xảy ra chuyện gì sao?”

Cách Lỗ Tư châm chước tìm từ nói: “Y Lai không có việc gì.” Là ngài có việc đó T.T!!!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cách Lỗ Tư mở quang não ra, mở ra rất nhiều ảnh chụp cho Lâm Sát xem. Trong hình đều là hai người đàn ông. Hai người đó đứng chung một chỗ nói chuyện, có khi lại ngồi cùng một chỗ uống rượu, còn có một người đưa tay khoát lên vai người còn lại. Lâm Sát nhìn liên cảm thấy khói đen mù mịt, vốn là đầu óc đang thanh tỉnh bỗng nhiên trở nên rất rối loạn, kích động muốn đập nát quang não của Cách Lỗ Tư.

Hắn mới bận bịu có một tuần, cái tên đàn này chui ra từ đâu vậy???

“Cách Lỗ Tư, tên này là ai, hắn ta cùng Y Lai sao lại quen biết nhau, hiện tại quan hệ thế nào?”

Cách Lỗ Tư nhanh chóng đem một phần báo cáo giao cho Lâm Sát.

Lâm Sát đem những tư liệu kia xem qua một lần. Sau khi xem xong đầu óc hắn càng thêm rối loạn. Hai người đã sớm quen biết, người đàn ông này còn tỏ tình với Y Lai trước mặt mọi người, bây giờ lại đang theo đuổi Y Lai, Y Lai đối với hắn tựa hồ cũng không bài xích.

Hắn cho rằng bộ hạ muốn hủy diệt cái danh “gia tộc lớn nhất Đế Quốc” của dòng họ Wilson, hóa ra thủ đoạn lại cao thâm đến vậy. Nặc Mạn Đại Đế xác thực không có làm tổn hại đến Y Lai, thế nhưng lại khiến Lâm Sát hắn cảm giác được vô số con sâu bọ trong lồng ngực, khiến cho hắn buồn bực bất an, đứng ngồi không yên.

Lâm Sát xoay người đi ra ngoài.

Ai Nhĩ Duy Tư sắp được bốn tuổi rồi, đã đến tuổi nên đi học rồi.

Ai Nhĩ Duy Tư là bảo bối của cả nhà, hơn nữa bọn họ cảm thấy rất hổ thẹn với Y Lai, cho nên càng thêm yêu thương sủng nịch Ai Nhĩ Duy Tư. Ngay cả A Thụy Tư cuồng công tác cũng biến thành thúc thúc cuồng cháu trai. Cho nên đối với gia tộc Niết Phổ Đốn mà nói, Ai Nhĩ Duy Tư muốn đi học là chuyện vô cùng quan trọng, bởi vì chuyện này, cả nhà thậm chí còn mở ra một cuộc họp gia đình.

“Trường Thánh Đức là nhà trẻ tốt nhất Đế Quốc, khi nhỏ A Thụy Tư cũng học ở đó, chất lượng dạy học rất tốt, tiểu bảo bảo nên vào đây học.”

“Trường Thánh Đức cách nhà chúng ta lẫn nhà Y Lý quá xa, lẽ nào bà định để Ai Nhĩ Duy Tư nội trú tại trường luôn sao? Nhà trẻ Hán Cách cũng tốt không kém, cũng không quá xa nhà chúng ta, mỗi ngày cha có thể tần bộ đi đón cháu ngoại về.” Công tước nghiêm trang nói, “A Thụy Tư, con thấy sao?”

A Thụy Tư nhìn cha mình, công tước tiên sinh đây là tranh thủ hưởng lợi a, cậu cũng tán thành: “Cha nói không sai, buổi sáng con có thể đưa Ai Nhĩ Duy Tư đi học.”

Y Lai cùng Ai Nhĩ Duy Tư bị bỏ qua một bên: “...”

Chuyện trường học của Ai Nhĩ Duy Tư liền được quyết định như vậy. Vào ngày đầu tiên đi học, vì vợ chồng công tước phải đi từ thiện cùng bạn tốt, A Thụy Tư bận đi diễn thuyết ở trường đại học, cho nên rốt cuộc Y Lai lại đơn độc dẫn Ai Nhĩ Duy Tư đi tựu trường. Ai Nhĩ Duy Tư mặc một bộ quần áo hình gấu mèo màu xanh, lưng đeo balo nhỏ nhỏ, nắm tay Y Lai, bước vào cổng lớn trường học.

Dọc đường đi, bọn họ gặp rất nhiều bé con cùng tuổi Ai Nhĩ Duy Tư. Mấy nhóc đó toàn khóc lóc ầm ĩ, Ai Nhĩ Duy Tư một mực muốn hóa thân thành lăng tử khóc suốt, khuôn mặt tròn tròn bỗng trở nên nghiêm trang.

Muốn khóc suốt phải mặc âu phục, không phải mặc quần áo hình gấu mèo a! Y Lai lặng lẽ nghĩ, tuy nhiên cũng không nỡ đánh gãy ảo tưởng của nhóc con.

Y Lai mang Ai Nhĩ Duy Tư tới phòng làm việc báo danh, vị lão sư đưa cho Y Lai một tờ phiếu, Ai Nhĩ Duy Tư bị lão sư đem đi lần vân tay. Chờ Y Lai điền xong phiếu, rời khỏi văn phòng, liền nhìn thấy có một thằng nhóc đang đu bám trên người Ai Nhĩ Duy Tư!

So với Ai Nhĩ Duy Tư, nhóc con kia mới đúng là khóc suốt! Mái tóc vàng óng, con ngươi màu trà, một thân vận âu phục đen, gầy hơn Ai Nhĩ Duy Tư rất nhiều, trên gương mặt trẻ con lại có chút nét nghệ sĩ. Tiểu tử kia đem một khối chocolate đưa đến trước mặt Ai Nhĩ Duy Tư. Ai Nhĩ Duy Tư nỗ lực nghiêm mặt, hai tay nỗ lực nắm chặt góc áo, lại không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

“Em muốn ăn không? Loại chocolate này không giống với mấy cái rẻ tiền trên thị trường, vừa thơm vừa ngọt đó nha.” Tiểu tử dụ dỗ nói.

Hai cái tay nhỏ của Ai Nhĩ Duy Tư vân vân, mắt không rời khỏi khối chocolate kia một giây nào.

“Muốn!” Nhẫn nại của nhóc tham ăn đã đến cực hạn rồi.

Tiểu tử kia không lập tức đưa chocolate cho Ai Nhĩ Duy Tư: “Ăn rồi thì làm đệ đệ của anh nhá nhá!”

Khóe miệng của Y Lai giật giật, hóa ra là muốn thu tiểu đệ. Ai Nhĩ Duy Tư nhà y làm sao có khả năng đi làm tiểu đệ của người khác được? (Dư: Ủa, làm tiểu thụ của người ta thôi~)

Ai Nhĩ Duy Tư đã không thể nhẫn nại nữa, nhanh chóng gật đầu. Tiểu tử mặt than kia rốt cuộc cũng nở nụ cười, đem chocolate đưa cho Ai Nhĩ Duy Tư, còn dán lên trán Ai Nhĩ Duy Tư một cái mặt trời nhỏ, này là đánh dấu Ai Nhĩ Duy Tư là tiểu đệ của nhóc sao?

Ai Nhĩ Duy Tư tự đem mình bán đi, còn bán cho một con sói gian!

Y Lai đi tới bên cạnh Ai Nhĩ Duy Tư, từ trên cao nhìn xuống tiểu tử kia. Trong nháy mắt nhóc kia lại ngẩng mặt lên, nhóc vốn muốn cùng Y Lai đối mặt, thế nhưng lại phát hiện chênh lệch về chiều cao khó bù đắp, cuối cùng chỉ thẳng lưng nhìn về phía trước.

“Người bạn nhỏ, nhóc còn hình dán mặt trời này không?” Y Lai hỏi.

Tay tiểu tử nắm chặt một chút, mạnh miệng: “Ai Nhĩ Duy Tư, gọi anh là đại ca, anh liền cho nhóc một cái mặt trời nhỏ.”

Ai Nhĩ Duy Tư dùng thanh âm mềm mại nhu thuận nói: “Đại ca, cho em một cái mặt trời đi.”

Đại ca... Tiểu tử kia quả thật rất thích cái danh này, liền móc trong túi ra một miếng dán đưa cho Ai Nhĩ Duy Tư. Ai Nhĩ Duy Tư ngoan ngoãn nộp lên cho baba, baba nhanh chóng dán cái mặt trời lên trán tiểu tử kia.

“Sau này hai người các con đều là tiểu đệ của baba.” Y Lai nói.

Tiểu tử hiển nhiên còn chưa phản ứng kịp, dẫn độn sờ sờ đầu của mình, tiếp đó vừa giận vừa xấu hổ trừng Y Lai: “Chú gian manh!”

“Đây là quy tắc do con lập ra, lẽ nào con muốn đổi ý sao?” Y Lai nhàn nhạt hỏi.

Nhóc con nhanh chóng suy nghĩ, trong túi nhóc có hai mươi cái mặt trời. Nhóc định thu thập hai mươi tiểu đệ, hiển nhiên là tự loại trừ bản thân nhóc ra rồi. Mà hiện tại lại bị dán lên, còn là cái chú vô liêm sỉ này dán a! Dựa theo suy nghĩ của nhóc, nhóc quả thật biến thành tiểu đệ...

Người bạn nhỏ liền bị sói gian Y Lai bắt đi làm tiểu đệ.

“Nhóc tên gì?” Y Lai hỏi.

“Lộ Đức.” Lộ Đức bất đắc dĩ nói.

“Lộ Đức, tiểu đệ phải nghe lời đại ca, chăm sóc thật tốt cho Ai Nhĩ Duy Tư biết không?”

Lộ Đức liếc mắt nhìn Ai Nhĩ Duy Tư, đưa tay chọt chọt gò má nhóc: “Biết rồi ạ...”

Y Lai đột nhiên nghe thấy một tiếng cười vang lên. Y ngẩng đầu nhìn lại, Hoắc Cách đang đứng phía sau cây đại thụ, đôi mắt sẫm màu nhìn y.

Toàn bộ quá trình y bắt nạt một bạn nhỏ bị người ta nhìn thấy... Có điều Y Lai da mặt rất dày, mặt không biến sắc nhìn anh.

“Baba dẫn hai đứa vào lớp.” Y Lai nói, tiếp đó mang hai đứa nhỏ tới lớp học.

Hoắc Cách vẫn đi theo sau lưng y.

Chờ Ai Nhĩ Duy Tư cùng Lộ Đức vào nhận lớp rồi, Y Lai mới nhìn Hoắc Cách hỏi: “Sao anh lại đi theo tôi?”

“Anh là người giám hộ của Lộ Đức.”

Y Lai rất cuộc cảm thấy có chút . Người y bắt nạt còn là bạn nhỏ nhà Hoắc Cách.

“Con trai anh cứ nhiên lớn như vậy.” Y Lai thở dài nói. Kỳ thực trong lòng y có chút vui vẻ rạo rực. lúc còn trẻ y rất ít khi làm chuyện ngu ngốc, chỉ có duy nhất lần đó trêu chọc Hoắc Cách, Bây giờ Hoắc Cách đã có vợ con, y cũng không cần hổ thẹn nữa.

“Là con trai của bằng hữu. Cha mẹ nhóc đó đã hi sinh trên chiến trận rồi.”

Y Lai càng thêm . Hóa ra không phải con trai của Hoắc Cách, hơn nữa y còn bắt nạt một đứa bé không cha không mẹ, sớm biết đã để cho Ai Nhĩ Duy Tư làm tiểu đệ của nhóc...

Y Lai chỉ biết ngậm miệng.

Y Lai đứng bên cửa sổ một lúc, nhìn Ai Nhĩ Duy Tư ngoan ngoãn ngồi trên ghế, cũng không nhúc nhích, trong lòng vừa vui mừng, lại có chút không muốn, cuối cùng vẫn là xoay người rời đi.

“Em ăn cơm chưa?” Hoắc Cách hỏi.

“không được, tôi về nhà ăn.” Y Lai cự tuyệt nói.

“Vậy để anh đi mua thêm một bộ bát đĩa.”

“... Vẫn là ra ngoài ăn đi, tôi mời.”

“Rất vinh hạnh.”

Nửa giờ sau, hai người đã ngồi trong phòng vip của nhà hàng cao cấp Đế Quốc.

“Sao lại quay về Đế Quốc?” Y Lai hỏi.

“Anh muốn gặp em.”

Y Lai: “...”

“Trước đây lúc em theo đuổi anh cũng mời anh tới đây ăn cơm.” Hoắc Cách đột nhiên nói.

Y Lai: “...” Lúng túng thật... Năm đó y đúng là đã tạo nghiệt mà...

Hai người liền như vậy lúng túng ăn xong một bữa cơm.

Nhưng mà cả hai đều không biết, hình ảnh bọn họ hão hão ở chung này đã rơi vào trong mắt người khác.

Hiện Dư: 5 chương liền nhé~~ Đã thất hứa với mọi người nhiều lần rồi:“< này=”” coi=”” như=”” tớ=”” sửa=”” lỗi=””>

66. Chương 66: Tình Định (hạ)

Có một đôi mắt hoang dại đang nhìn chăm chăm bọn họ, tựa như muốn xé xác anh. Hoắc Cách cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, loại cảm giác đó khiến cho anh sởn cả tóc gáy. Anh tập trung sức mạnh, đã chuẩn bị phản kích kỹ càng, ánh mắt anh hướng về nguồn hiểm nguy kia, chợt phát hiện người ban nãy nhìn chăm chăm họ đã đi rồi.

Anh nhìn người đối diện, Y Lai tựa hồ không cảm giác được chuyện gì đang xảy ra, vẫn đang ưu nhã dùng bữa.

Cho nên ánh mắt kia là nhắm vào một mình anh sao?

Hoắc Cách thân sĩ lột vỏ hải sản, gấp vào bát Y Lai.

Ánh mắt nguy hiểm như chó sói kia lại lạc trên người anh. Hoắc Cách nhếch miệng cười, đối với Y Lai cực kỳ ân cần.

Y Lai thì lại đang cố kiềm nén sự lúng túng của mình, cố khiến cho vẻ mặt của mình tự nhiên một chút.

Sau khi cơm nước xong, Hoắc Cách đưa Y Lai về đến tận nhà mới chịu rời đi. Tất nhiên anh đã phát hiện Y Lai không mấy dễ chịu, anh không nghĩ tới có thể thấy biểu tình trên mặt Y Lai dễ dàng như vậy. Y Lai như thế không giống với Y Lai trong ký ức anh từng quen.

Hoắc Cách vừa định lên phi cơ, liền phát hiện có người đang đứng cạnh mình. Quần áo nam nhân này trông rất chặt vật, thể nhưng vẫn cứ thẳng tắp đứng nơi đó, ánh mắt dõi theo anh, không hề che giấu sự căm ghét. Hoắc Cách cũng không nói lời nào, nhàn nhạt nhìn lại.

“Hoắc Cách.” Nam nhân mở miệng nói.

“Lâm Sát.” Ngữ khí Hoắc Cách vô cùng bình tĩnh.

Lúc này hai người vẫn chưa có bất kỳ ngôn ngữ cùng hành động nào quá khích chỉ là ánh mắt giao nhau trong chốc lát. Nếu là người bàng quan, sẽ đoán họ đang chuẩn bị chào hỏi nhau. Trên thực tế, trong khoảnh khắc hai đôi mắt giao nhau đó tràn đầy sự thù hận. Về mặt Lâm Sát không giấu nổi sự chán ghét, trong mắt Hoắc Cách thì lại hiện lên vẻ trào phúng nhàn nhạt. Hoắc Cách cảm thấy chốc nữa Lâm Sát nhất định sẽ vùng cho mình một quyền. Thế nhưng anh vô cùng bất ngờ, từ đầu tới cuối Lâm Sát không hề động thủ.

“Vào những lúc như thế này bệ hạ lại triệu hồi cậu về Đế Quốc công tác, quả nhiên rất coi trọng cậu.” Lâm Sát nói.

Biểu tình Lâm Sát hơi hơi thay đổi. Lâm Sát đi lướt qua người anh, chỉ để lại một cơn gió cô độc. Hoắc Cách rất nhanh đã hồi thần, cũng xoay người lên phi cơ.

Lúc Y Lai ra mở cửa, nhìn thấy nam nhân đứng đó thì thất kinh. Nếu như không phải đã quá thân quen gương mặt đó, y hầu như không nhận ra người đang đứng trước mặt mình. Lâm Sát vô cùng chặt vật, tóc ngắn ngang, mắt thâm quầng, trong mắt tràn ngập tia máu, trên cằm râu mọc tua tủa, tựa như đã mấy ngày không tắm mấy đêm không ngủ vậy.

Y Lai lui về phía sau một bước, Lâm Sát tiến lên trước một bước, tiếp đó liền ôm lấy y, cầm đặt trên bả vai y, hơi thở ấm áp phả vào tai y. Y Lai rất muốn đẩy hắn ra, thế nhưng một giây sau, y lại nghe thấy tiếng hít thở đều đặn cùng tiếng ngáy nhè nhẹ, ngủ rồi sao?!

Y Lai chần chừ một chút, liền đem hắn ôm lấy, đỡ hắn tới ghế sa-lông. Y Lai ngồi đối diện Lâm Sát một hồi, ánh mắt có chút mờ mịt rơi trên người hắn. Đối với những việc làm của Lâm Sát, tại sao hắn lại một mỗi như vậy, y không muốn biết. Đối với tình cảm của Lâm Sát, y cũng không muốn biết. Y không phải người có thói quen trốn tránh, y chỉ là muốn bình lặng suy nghĩ cho tốt thôi.

Y biết y cùng Lâm Sát có một đoạn quá khứ. Phần ký ức này y đã nghe rất nhiều người nhắc qua, thế nhưng chuyện y đã quên, y cũng không cưỡng cầu mình nhớ lại.

Y tại sao lại muốn lên giường cùng Lâm Sát? Cứ coi như là bản thân kiềm nén quá lâu đi, vậy nếu như người đó là Hoắc Cách, y sẽ không làm chuyện như vậy... Đến cùng là trong lòng y vẫn còn quan tâm Lâm Sát sao?

Ánh mắt Y Lai rơi trên gương mặt Lâm Sát. Đường nét cứng rắn lạnh lẽo, thế nhưng cũng thật ôn nhu, đặc biệt là lúc nhắm mắt lại, lông mày cong cong phảng phất như đang cười. Trong lòng Y Lai đột nhiên có một loại cảm giác xa lạ.

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Y Lai liếc mắt nhìn bảng điều khiển cửa. Người này Y Lai có biết, chính là Cách Lỗ Tư – trợ lý của Lâm Sát.

Cách Lỗ Tư hiển nhiên cũng nhìn thấy Lâm Sát đang ngủ say, cậu đứng ngay cửa, vào cũng không được, ra cũng không xong.

Y Lai đứng lên, đi ra ngoài.

“Anh ta làm sao lại biến thành như vậy?” Y Lai hỏi.

Cách Lỗ Tư muốn nói lại thôi.

Y Lai ôm cánh tay nhìn cậu.

“Sản nghiệp của gia tộc gần đây xảy ra chút vấn đề. Tiên sinh đã ba ngày không ngủ rồi.”

“Vấn đề gì?”

“Có người đối phó gia tộc Wilson.”

“A? Gia tộc Wilson không phải gia tộc lớn nhất Đế Quốc sao? Còn có người dám đối phó.” Y Lai hứng thú hỏi.

Cách Lỗ Tư chần chờ một chút: “Có một người...”

“Nặc Mạn Đại Đế?”

Cách Lỗ Tư gật gật đầu.

“Không đến mấy ngày, tài sản của gia tộc đã mất đi một phần ba. Mấy ngày nữa, gia tộc Wilson sẽ không còn là gia tộc lớn nhất nữa mất.”

“Hắn đối phó không phải là gia tộc Wilson, mà là Lâm Sát.”

“Đúng a, ngài ấy đúng là đối phó Lâm tiên sinh, nếu không thì đã không triệu hồi đại thiếu gia của gia tộc Thế về Đế Quốc rồi.”

Ánh mắt Y Lai lóe lóe: “Cậu nói Hoắc Cách?”

Cách Lỗ Tư trầm mặc không nói.

Đương nhiên cũng chỉ có Hoắc Cách. Năm đó khi Hoắc Cách bị chuyển công tác sang hành tỉnh khác, từ thượng sĩ thăng chức thành trung úy. Đây vốn là một nam nhân có dã tâm cùng hoài bão.

Người như Hoắc Cách hành sự rất quyết đoán, người anh không thích thì đừng mong anh liếc mắt tới, người anh yêu mến thì nhất định sẽ theo đuổi tới cùng. Năm đó anh bị điều tới hành tỉnh khác, có phải đã từ bỏ mối tình này không? Lần này Hoắc Cách trở về, đến tốt cùng là vì dư tình chưa dứt, hay là vì tuân lệnh hoàng đế muốn gây khó dễ Lâm Sát?

Hạt giống hoài nghi một khi đã gieo xuống, liền bắt đầu điên cuồng sinh trưởng.

“Tại sao anh ta lại muốn đối phó Lâm Sát?” Y Lai hỏi.

“Bởi vì chiến tranh.”

Y Lai rất thông minh, rất nhanh đã nghĩ thông: “Bệ hạ muốn đem sai sót của Hỏa Diễm Cơ Giáp đổ lên người Lâm Sát?”

Cách Lỗ Tư nói: “Cái này tôi cũng không rõ lắm.”

“Rốt cuộc anh ta có động tay động chân với Hỏa Diễm Cơ Giáp không?”

Cách Lỗ Tư lau mồ hôi: “Cái này tôi cũng không biết...”

Rất may, sau đó Y Lai cũng không hỏi khó cậu nữa.

Cách Lỗ Tư nơm nóm lo sợ đứng ngay cửa chờ, đợi mấy tiếng Lâm Sát cũng không tỉnh dậy, mới lặng lẽ rời đi.

Y Lai ngồi một bên, ánh mắt thẫn thờ nhìn Lâm Sát.

Lâm Sát này một khi ngủ liền ngủ đến thiên hôn địa ám*, thời điểm hắc tỉnh lại đã là gần trưa hôm sau.

(Thiên hôn địa ám: Ngủ đến không biết trời trăng.)

“Anh ngủ kinh thật đấy!”

Lâm Sát mở mắt ra, liền nghe thấy một âm thanh trào phúng. Y Lai mặc áo ngủ màu trắng, hai chân để trần. Lâm Sát nhìn xuống, chăm chú nhìn đôi chân thon dài trắng nõn...

“Anh nhìn đi đâu đấy?” Y Lai hơi hơi nheo mắt.

Lâm Sát từ trên ghế sa-lông bò xuống. Vóc người hắc cao to, sô pha lại nhỏ hẹp, hắc ngủ ở nơi đó kỳ thực cũng không thoải mái, cả người đều đau nhức. Thế nhưng đây là nhà Y Lai, hắc ngủ đặc biệt sâu.

Lâm Sát thu hồi ánh mắt: “Mượn phòng tắm của em một chút.”

Nhìn dáng vẻ Lâm Sát bồn bồn loạn loạn, Y Lai cũng vô cùng không dễ chịu, y gật đầu.

Lâm Sát nhìn y phục của mình: “Có thể cho tôi mượn một bộ áo tắm không?”

Y Lai nhìn vóc người Lâm Sát cao lớn hơn mình rất nhiều, nhú mày.

“Tôi rất tình nguyện.” Khóe mắt Lâm Sát mang theo ý cười. Hắc rất tình nguyện mặc quần áo Y Lai, chỉ cần nghĩ đến y phục trên người mình Y Lai đã từng mặc qua, hắc đã...

Cuối cùng Y Lai cũng đưa cho hắc một bộ, nhưng đó là chuẩn bị cho khách, y chưa từng dùng qua. Lâm Sát lộ ra biểu tình tiếc nuối. Hắc cầm áo đi vào phòng tắm, rửa mặt, tắm rửa, cạo râu. Lúc hắc đi ra, đã biến thành nam nhân anh tuấn.

Hắc đi tới phòng khách, lại phát hiện không có ai. Hắc liền đi ra ngoài vườn hoa, nhìn thấy giàn nho*, còn có một nam nhân đang cầm một tờ báo ngồi đó. Ánh nắng mặt trời soi rọi trên người y, mái tóc đỏ lóe quang, như một bức tranh phong cảnh yên tĩnh an hòa.

(Giàn nho*: Chương trước là vườn nhãn, bây giờ đã thành nho rồi?! Chắc tác giả nhớ nhầm á >.<.)

“Ai Nhĩ Duy Tư đi học rồi?” Lâm Sát đi tới bên người y ngồi xuống, tiếp đó hỏi.

“Đúng đấy, tối hôm qua cũng không về.”

Ngày hôm qua là ngày đầu tiên nhóc con đến trường, nhóc chơi rất vui vẻ liền không về dinh thự Niết Phổ Đốn, cũng không về biệt thự của Y Lai, mà ngủ luôn tại trường. Tối hôm qua nhận được điện thoại của vật nhỏ kia, tâm tình Y Lai hết sức phức tạp, một mặt là vui mừng, vì con trai y đã lớn rồi, mặt khác lại có chút mất mát, chờ lớn thêm chút nữa, con trai y sẽ rời đi.

Có điều y cũng không thể làm gì, con trai y vẫn sẽ lớn lên, sẽ rời xa y. Biểu tình Y Lai có chút hoảng hốt.

Điện thoại Y Lai đột nhiên reo. Y ấn ấn chiếc nhẫn trên tay, một mã số liền hiện ra. Y Lai cứ mặc cái điện thoại reo nửa ngày cũng không bắt máy.

Ánh mắt Lâm Sát nhanh chóng đảo qua, số kia hình như là của Hoắc Cách. Y Lai không tiếp điện thoại của anh ta, lẽ nào lời Cách Lỗ Tư nói có tác dụng sao?

Lâm Sát biết, việc Hoắc Cách xuất hiện vào khoảng thời gian này nhất định không phải là ngẫu nhiên. Khi thấy Y Lai cùng Hoắc Cách đi dùng cơm, hắc xác thực đổ kỵ đến muốn điên rồi, thậm chí có loại kích động muốn giết chết Hoắc Cách, đem Y Lai giấu đi, như vậy Y Lai sẽ triệt để thuộc về một mình hắc.

Thế nhưng hắn nghĩ đến hậu quả, nếu như làm vậy, hắn sẽ vĩnh viễn mất đi Y Lai. Hắn dùng chút tự chủ còn sót lại cố khống chế chính mình. Hắn cần tính toán thật cẩn thận, hắn bảo Cách Lỗ Tư nói những chuyện “kia”, kết quả đối với hắn mà nói cũng không ngoài dự kiến. Y Lai không phải người cường hãn, khổ nhục kế đối với y cũng hữu hiệu đôi chút.

Tâm tình Lâm Sát càng tốt lên.

“Chuyện hôm qua là anh bảo Cách Lỗ Tư nói sao?” Y Lai đột nhiên hỏi.

Lâm Sát cứng người: “Hả?”

Y Lai không hỏi nữa, Lâm Sát lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Lâm Sát, chuyện anh làm tôi tuyệt đối không cảm kích. Tôi vốn không hận Nặc Mạn Đại Đế.” Y Lai nói.

“Trước giờ tôi chưa bao giờ nghĩ những việc mình là sẽ khiến em cảm động.” Lâm Sát nói, “Tôi làm vì bản thân tôi thôi.” Hắn cùng Nặc Mạn Đại Đế, kỳ thực đều là những kẻ tổn thương y nhất, bây giờ lương bại câu thương, là tự thay nhau báo thù cho y đấy thôi...

“Quả nhiên là anh làm.” Ánh mắt Y Lai trở nên lạnh lẽo.

Lâm Sát: “...” Y Lai mỗi giờ mỗi khắc đều thử lòng hắn. Hắn cẩn thận từng li từng tí một quan sát sắc mặt của y, Y Lai không cảm kích, thế nhưng tựa hồ cũng không tức giận.

Y Lai tiếp tục đọc báo.

Ánh mắt Lâm Sát nhìn chung quanh: “Gia tộc Wilson hiện giờ đang đối mặt với cảnh khốn khó, lâu đài Mai Lâm chỉ còn mỗi một mình tôi ở, chi phí lại quá lớn. Tôi muốn bán nó đi. Cảnh trí nơi này rất đẹp, Y Lai, em có cho thuê trọ không?”

Y Lai thả tờ báo xuống, nhìn hắn: “Chờ gia tộc Wilson phá sản lại nói.”

Hiên Dư: Hề hề:“>> à hí hí hí hí:”>> Thứ 2 tuần sau sinh nhật tui nè:”>> Ai có quà hơn

67. Chương 67: Hòa Hảo

Gia tộc Wilson tất nhiên không có khả năng phá sản. Gia tộc lớn nhất Đế Quốc mà phá sản, liền kéo theo mấy trăm ngàn người thất nghiệp, những người này chỉ có thể dựa vào quỹ của Đế Quốc cung cấp mà sinh sống, sẽ tăng gánh nặng của Đế Quốc. Hoàng đế bệ hạ chỉ muốn trả thù Lâm Sát, cũng không muốn tìm phiền toái cho mình.

Tuy rằng không đến nỗi phá sản, thế nhưng sản nghiệp gia tộc vẫn bị đả kích rất mạnh mẽ. Cơ giáp, mỏ khai thác, đường hàng không, đây là ba thứ có thể chống đỡ cho cả gia tộc. Gia tộc Wilson bỏ ra mấy năm để chế tạo hai kiểu cơ giáp mới nhất, nhưng mà trước khi nó được tung ra thị trường, đột nhiên có một công ty khác tung ra hai loại cơ giáp giống hệt vậy, biến cố này khiến cho mấy năm nỗ lực của cả gia tộc như nước chảy qua sông, mất hết vốn liếng.

Gia tộc Wilson tiến hành điều tra nghiêm ngặt, cuối cùng phát hiện ra nội bộ công ty xảy ra vấn đề, có người đem bản thiết kế tiết lộ ra ngoài. Gia tộc Wilson khởi tố người tiết lộ, thu lại bản thiết kế của người đó. Cuối cùng cũng chỉ có người tiết lộ kia bị trừng phạt, mà công ty kia lại chỉ bị phạt tiền, vẫn như cũ giữ bản thiết kế, dùng thành quả của bọn họ mà kiếm tiền.

Biết được chuyện này Lâm Sát cũng chỉ có thể cười khổ. Hoàng đế bệ hạ trắng trợn vô liêm sỉ, Lâm Sát cũng không thể làm gì.

Sản nghiệp gia tộc Wilson chịu đả kích nghiêm trọng, bị lỗ vốn nặng nề. Vốn liếng gia tộc chỉ còn lại một nửa. Hạ gia vốn chỉ đứng thứ hai, được dịp này liền nhảy lên thành thứ nhất. Wilson là gia tộc đã tồn tại lâu đời, ở trong tay Lâm Sát đạt đến cảnh giới huy hoàng, nhưng cũng sụp đổ trong tay hắn.

Làm người đứng đầu gia tộc, Lâm Sát vì tai nạn lần này mà tổn thất rất lớn. Gia tộc tuy không phá sản, thế nhưng Lâm Sát lại gánh một món nợ lớn. Hắn không thể không bán lâu đài Mễ Ân Lâm cùng mấy chiếc phi cơ tư nhân, hắn cũng bắt đầu bớt ăn... (Dư: Thảm vờ lờ:D)

Y Lai một bên nhìn Lâm Sát đang ăn ké nhà mình, một bên xem giấy tờ.

“Lâm Sát, anh nợ tôi chín mươi ba vạn sáu nghìn bảy trăm mười hai tệ.” Y Lai nói.

“Có thể đem số lẻ xóa đi không? Chín mươi ba vạn?” Lâm Sát chuẩn bị đun cafe, vừa nói.

“Anh vừa vặn nhắc nhở tôi, chuỗi số này quá dài. Dựa theo nguyên tắc bốn bỏ năm lên, là chín mươi bốn vạn. Lâm Sát, anh nợ tôi chín mươi bốn vạn.”

Lâm Sát: “...”

Cafe của Lâm Sát đã pha xong, hắn rót ra hai ly, một ly đưa cho Y Lai, một ly hắn uống.

Y Lai quét mắt nhìn cafe trong tay một chút: “Cafe hảo hạng, tiền điện nước, tăng thêm năm mươi tệ.”

Lâm Sát: “Có thể lên giường để trả không?”

Y Lai nhú mày: “Chúng ta chỉ là quan hệ bằng hữu, không phải tôi bao dưỡng anh. Nếu như phải bỏ tiền bao dưỡng, so với anh đã già như thế này, tôi lại càng thích mỹ thiếu niên hơn.”

Sắc mặt Lâm Sát lập tức thay đổi, lẽ nào hắn thật sự già rồi?

Hai người ở cùng một chỗ, có đôi lúc cũng sẽ lên giường. Cả hai đều là vì nhu cầu cá nhân. Đặc biệt là những khi Y Lai làm việc tại quán bar, cũng đã gặp qua rất nhiều người muốn giao du với y, thế nhưng nhìn chung Y Lai vẫn thấy Lâm Sát phối hợp với y rất tốt. Bọn họ ở trên giường rất hòa hợp, Lâm Sát biết rõ tất cả những điểm mẫn cảm của y, giống như bọn họ đã từng lên giường vô số lần vậy...

Mặt khác, bọn họ cũng không can thiệp sinh hoạt của nhau. Lâm Sát mỗi ngày đi làm, sau khi tan tầm sẽ về đây. Buổi tối Y Lai mới đi làm, có điều mỗi lần y xong việc trở về nhà, đều thấy Lâm Sát ngồi trên ghế sa-lông chờ y. Còn có một chỗ tốt chính là, sau khi Lâm Sát dọn về đây, tần suất về nhà của Ai Nhĩ Duy Tư cao hơn hẳn. Làm baba của hài tử, lại phải dựa vào người khác để dụ con trai về nhà, Y Lai cảm thấy vô cùng mất mát. Thế nhưng điều này cũng là chỗ tốt lớn nhất của Lâm Sát.

Có người giải quyết vấn đề sinh lý, không can thiệp vào sinh hoạt của nhau, số lần bảo bối về nhà nhiều hơn, tổng hợp tất cả lại, Y Lai rất hoan nghênh Lâm Sát ở lại biệt thự này, tất nhiên là hắn phải trả tiền mướn phòng và cả phí sinh hoạt.

Cuộc sống như thế đối với Lâm Sát mà nói quả thực tốt vô cùng, đặc biệt là khoảng thời gian Ai Nhĩ Duy Tư ở nhà, ba người ở chung một chỗ. Trong ngực hắn ôm bảo bối, bà xã dựa trên vai hắn. Đường nhiên, này kỳ thực là hắn thừa dịp Y Lai ngủ gục lặng lẽ bày ra tư thế.

“Sao anh còn chưa đi làm?” Nhìn Lâm Sát lúc ẩn lúc hiện trước mặt mình, Y Lai nhin không được hỏi.

“Tôi phải tham gia buổi tiệc rượu.” Lâm Sát nói.

“Sinh nhật lần thứ sáu mươi của Mễ Ân Tinh Tương?”

“Ông ta cũng mời em?” Lâm Sát hỏi.

Y Lai gật đầu: “Vừa vặn có thể giết thời gian.”

Y Lai cùng Mễ Ân Tinh Tương quan hệ cũng không tốt lắm, thế nhưng lần này Mễ Ân tự mình mời, y đương nhiên phải đi, ít ra y phải giữ mặt mũi cho ông ta.

Biểu tình Lâm Sát trở nên quái dị. Nếu như là trước đây, có thể cùng Y Lai đi đến một nơi nào đó, hắn nhất định sẽ rất vui vẻ, thế nhưng lần này là đến chỗ của Mễ Ân, hắn đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu.

Mễ Ân là một trong tứ đại tinh tương. Ông ta không giống với ba vị còn lại, ông không có bối cảnh gì cả, sinh ra đã là bình dân, từng làm lưu manh, thợ mỏ, cuối cùng gia nhập vào quân đội, trở thành một tên lính quen vô danh. Ông ta hoạt động trong quân đội ba mươi năm, từ một binh lính cấp thấp giờ ngồi lên

vị trí tinh tương, đủ để chứng minh năng lực của ông ta. Nói cách khác, đây là một con mãnh thú, so với những người sinh ra đã là quý tộc, đã được chỉ định là người thừa kế thì hẳn lợi hại hơn rất nhiều.

Quan hệ giữa Mễ Ân và Y Lai vô cùng kém, kém đến nỗi hai người vừa gặp mặt đã không nhìn được muốn mắng đối phương một trận. Nguyên tắc của Mễ Ân là: “Có Y Lai thì không có tôi, có tôi thì không có Y Lai.” Mà lần này, ông cứ nhiên chủ động mời Y Lai. Nhưng bất luận ông ta vì mục đích gì, Y Lai vẫn sẽ không không đi.

Năm đó lúc Lâm Sát đối xử tệ với Y Lai, hẳn cùng Mễ Ân Tinh Tương còn đứng cùng một chiến tuyến, trở thành bằng hữu. Nghĩ tới đây... Lâm Sát đã muốn khóc.

Lâm Sát xoắn xuýt một hồi, sau đó nói: “Vậy chúng ta cùng...”

“Anh đi phi cơ khác đi.” Y Lai đánh gãy lời hắn, “Anh với tôi mà cùng đến, sẽ có người hiểu lầm mất.”

Lâm Sát: “... Hiểu lầm gì?”

“Hiểu lầm quan hệ của tôi với anh nha. Trong yến hội có rất nhiều mỹ thiếu niên đó!” Y Lai hí mắt, chờ mong nói.

Lâm Sát: “...”

Mười giờ sáng, Y Lai ra ngoài. Y mặc một bộ âu phục màu xám bạc, vẽ ra vóc người thon dài tinh tế. Ánh mắt Lâm Sát rơi trên eo nhỏ của y. Eo y rất mềm mại nhưng nhìn rất có lực, Lâm Sát không tự chủ được nuốt nước bọt một cái. Trên trán Y Lai chẳng có tí nếp nhăn nào, cả người nhìn trẻ ra rất nhiều, tựa như thiếu niên mười tám tuổi vậy. Ánh mắt xanh lam nhiễm một tầng hơi nước, sạch sẽ mê hoặc, rất dễ khiến cho người ta yêu thích, đặc biệt là mỹ thiếu niên!

Mặt Lâm Sát đột nhiên đen, cũng vội vã đi thay quần áo, đồng thời gọi điện thoại cho Cách Lỗ Tư đến đón mình.

Tiệc sinh nhật của Mễ Ân được tổ chức ngoài trời, trong hoa viên nở đầy bách hợp. Thời gian của buổi tiệc là từ mười một giờ trưa đến mười một giờ đêm, rỗng rã mười hai tiếng. Thời điểm Lâm Sát đi vào, phần lớn khách đã đến. Hắn vừa vào, một nữ nhân xinh đẹp liền chạy tới, ôm lấy cánh tay hắn.

Hải Na, con gái nhỏ Mễ Ân Tinh Tương thương nhất, được cưng chiều mà sinh hư, như đứa nhỏ chưa lớn vậy, đối với Lâm Sát yêu thích không hề che giấu. Có điều, cũng chỉ có nữ nhân thẳng tính nghị lực như nàng mới có thể yêu mến Lâm Sát, một lần lại một lần tìm gặp hắn, một lần lại một lần chạy đến công ty hắn.

Trong lòng Lâm Sát vô cùng thống khổ, trên mặt còn mang theo nụ cười thân ái: “Tiểu thư Hải Na, y phục của cô rất đẹp.”

Nói xong liền lặng lẽ rút tay ra.

Mặt Hải Na đột nhiên đỏ, thẹn thùng nói: “Lâm Sát, sao anh lại sờ ngực em chứ?”

Tay Lâm Sát nhất thời không dám động đậy, chỉ có thể để mặc cho nàng ôm.

Hải Na ôm tay Lâm Sát kéo hắn đến một chỗ yên tĩnh ngồi xuống. Hoa viên này rất lớn, khắp nơi đều phân bố người rời rạc, ánh mắt quét chung quanh, nửa ngày cũng tìm không thấy bóng dáng Y Lai.

“Hải Na, tóc của cô có chút loạn.” Lâm Sát nghiêm túc nói.

Hải Na lộ ra biểu tình kinh hoảng, nhanh chóng chạy về phòng chỉnh trang lại. Lâm Sát rút cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, đi loang quanh hoa viên tìm kiếm.

Chỗ này là khu hút thuốc. Hắn đã tìm khắp nửa cái vườn cũng không thấy Y Lai, cuối cùng dựa vào một tảng đá lớn hút thuốc.

“Viện nghiên cứu của anh đã chế tạo một loại cỗ máy có tên là ”Khắc Lai Nhân Bình“. Nó có thể tạo ra không gian bốn chiều, bên trong không hề phân chia, là một loại không gian vô hạn, giống như mô hình 3D của vũ trụ vậy.”

“Haizzz... Lý luận của chúng ta còn quá mức hạn chế. Các nhà khoa học bỏ ra mấy ngàn năm nghiên cứu chân tướng vũ trụ, đạt đến kết quả hiện tại cũng chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.”

Lâm Sát vừa định thăm mắng hai kẻ ngu si nào lại thảo luận vấn đề nhẽo này tại bữa tiệc sinh nhật của người khác. Hắn nghe đến câu tiếp theo, đột nhiên cảm thấy thanh âm này đặc biệt quen tai. Hắn đi vòng qua tảng đá, liền nhìn thấy Y Lai đang cùng một con một sách đang cầm một quyển sách thảo luận tràn đầy phấn khởi. Y Lai giỏi tất cả mọi mặt, thế nhưng Lâm Sát nhớ y học rất tệ môn Vật Lý... Đương nhiên, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là con một sách ngồi sát Y Lai kia là một mỹ thiếu niên!

Lâm Sát vừa định lao ra, một trận tiếng nhạc du dương liền vang lên, nhân vật chính của buổi tiệc sắp xuất hiện rồi. Lâm Sát quay đầu lại nhìn, hai người vừa ngồi trên băng ghế cũng biến mất rồi. Lâm Sát sửa sang lại âu phục, hướng về phía âm nhạc vừa vang lên đi tới. Hắn vừa chen vào đám người, lập tức có người ôm lấy cánh tay hắn, hắn không nhìn cũng biết là ai.

Mẽ ÂnTinh Tương mặc một thân âu phục đen, đầu trơn lóc, mày rậm mắt to, tinh thần sáng sủa.

Ông ta chào hỏi khách sáo với mọi người mấy câu, sau đó nói: “Tiệc rượu lần này còn có vũ hội nữa, hôm nay mọi người đều là khách tôi đặc biệt mời đến, tôi hy vọng mọi người có thể chọn được bạn nhảy ưng ý, thưởng thức triệt để buổi tiệc ngày hôm nay.”

Mẽ ÂnTinh Tương vừa dứt lời, mọi người đều hiểu ý ông ta, này là ông ta muốn mai mối, rất nhiều nam nữ thanh niên đều nhin không được đỏ mặt.

“Y Lai.” Mẽ ÂnTinh Tương kêu lên.

Khi ông ta gọi tên mình, Y Lai biết Mẽ Ân là muốn chinh y. Y biết Mẽ Ân chẳng bao giờ có ý tốt đâu.

Y Lai đi ra, mỉm cười nói: “Mẽ ÂnTinh Tương, rất vinh hạnh.”

Mẽ Ân cười sang sảng: “Y Lai, nghe nói cậu rất thích nam nhân cường tráng, mấy vị này là tôi đặc biệt chọn cho cậu, cậu xem có hợp ý hay không?”

Mấy vị nam nhân cao to đứng cạnh Mẽ Ân là thuộc hạ của ông, xấu đến nhìn không nổi, trên mặt có sẹo lớn, mũi súp, còn có gấn mắt giả.

Nói chung đều là loại hình Y Lai nuốt không trôi.

Lâm Sát nhìn những người đàn ông này, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì những người này so với mỹ thiếu niên Y Lai yêu thích còn kém xa. Có điều trong lời nói Mẽ Ân thể hiện rõ sự vũ nhục và xem thường. Hắn sẽ đợi đến thời điểm thích hợp, đem những chuyện này rửa hận thay Y Lai.

Biểu tình Y Lai vẫn bất cần.

“Mẽ ÂnTinh Tương, những vị này đúng là loại hình tôi yêu thích, thế nhưng rất xin lỗi. Hôm nay tôi có dẫn bạn nhảy đến, cho nên chỉ có thể cự tuyệt ý tốt của ngài.” Y Lai lễ phép nói.

Trên mặt Mẽ Ân không có chút buồn bực, ông ta biết Y Lai sẽ nói như vậy, cho nên hiển nhiên đã chuẩn bị trước: “Tháp Thụy!”

Mẽ Ân vừa dứt lời, nam nhân xấu nhất bên cạnh hắn liền đứng dậy.

“Đây là phụ tá đắc lực nhất của tôi, quân hàm thiếu tướng, vẫn luôn thắm mến cậu. Y Lai, tôi không muốn làm khó cậu, chỉ cần cậu cho hắn ta một cơ hội, mời bạn nhảy của cậu ra so chiêu cùng Tháp Thụy. Đương nhiên sau khi so chiêu, nếu như cậu vẫn chọn vị kia, tôi cũng không thể làm gì được.”

Đương nhiên Tháp Thụy là người thô kệch, chỉ cần không cẩn thận liền có thể đánh gãy chân người ta. Lời này Mẽ Ân lại giấu nhẹm không nói.

Tháp Thụy bẻ bẻ tay, nắm lại kêu rằng rắc, hắn nhất định sẽ “không cẩn thận” mà đánh gãy chân người khác.

Ánh mắt Y Lai hướng về một góc, muốn nói lại thôi, tựa hồ rất khó khăn.

Nụ cười trên mặt Mẽ Ân càng thêm xán lạn.

Lâm Sát nhìn tên thô thiển kia, sức mạnh hấn ta cường đại, hình thú là gấu ngựa, có chút vụng về, đối phó hấn hoàn toàn không thành vấn đề.

Lâm Sát vừa định đi ra, mỹ thiếu niên đứng bên cạnh hấn liền bước lên phía trước.

Thiếu niên mười tám cái xuân, răng trắng môi hồng, vóc người đơn bạc, bước chân hư thoát, căn bản không phải dị nhân. Chỉ là thiếu niên này vừa bước lên, rất nhiều người sắc mặt liền thay đổi.

Lâm Sát không ngừng bốc hỏa, thiếu niên này chính là con một sách cùng bàn luận vấn đề Vật Lý sau tảng đá vừa nãy! Y Lai nói bạn nhảy cư nhiên không phải là hấn, mà là con một sách này?

Sắc mặt Mễ Ân biến hóa vô cùng đặc sắc, thiếu niên kia không phải người nào khác, mà chính là con trai ông! Đứa con này của ông ta chỉ là người bình thường, vô cùng yêu thích Vật Lý, cả ngày chỉ mê muội chui rúc trong phòng đọc sách, căn bản không kết bạn với ai. Ông ta suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu, bạn nhảy của Y Lai sao lại là con trai ông? Con trai ông sao lại quen biết Y Lai? Y Lai làm sao cảm dỗ được con trai ông ta cơ chứ? (Đm hay lắm Y Lai:)))

Nét mặt già nua của Mễ Ân bỗng chốc đỏ lên, ông ta vốn tưởng sẽ tặng cho Y Lai một cái tát, không ngờ là ông ta tự mình tát mình!

Lúc ông ta sắp nhịn không nổi phun ra máu tươi, Thập Thụ vẫn đang dùng đôi mắt đen láy nhìn ông.

Thập Thụ rất khó xử, Mễ Ân muốn hấn đánh gãy hai chân bạn nhảy của Y Lai, thế nhưng người bạn này lại là tiểu thiếu gia! Vậy hấn nên đánh hay là không đánh đây?

Hiên Dư: Trẻ hện hoài cũng ngại, nên tui định sẽ dịch hết tất cả những chương còn lại rồi up một lần luôn:>>>

68. Chương 68: Thực Hiện Được!

Con trai út của Mễ Ân tên Mễ Ái, rất yêu thích khoa học. Tính cách cậu không hấn là quái gở, mà là không thích bàn chuyện nhân sinh nhảm chán với người khác, hơn nữa cha cậu là người cường hấn, cho nên rất ít người dám kết bằng hữu với cậu. Thế nhưng một khi gặp phải người có cùng sở thích, cậu có rất nhiều thứ để tán gẫu. Y Lai là người bạn đầu tiên cậu giao du, cho nên khi y mời cậu làm bạn nhảy, cậu rất thoải mái đáp ứng.

Mễ Ái về mặt Vật Lý rất ưu tú, chuyên nghiệp, thế nhưng đối với những chuyện khác lại có chút đơn thuần. Cậu ngây thơ tin tưởng lời của cha cậu, cho rằng mình thật sự phải đánh nhau với Thập Thụ mới có thể làm bạn nhảy Y Lai. Cậu là người rất coi trọng chữ tín, chuyện cậu đã hứa với Y Lai thì nhất định phải làm cho bằng được. Cho nên lúc đối mặt với tên Thập Thụ to con gấp ba lần cậu, cậu vẫn một mực nghiêm túc hỏi: “Thúc thúc, chúng ta đánh ở đây luôn hay sao?”

Khóe mắt Thập Thụ giật giật, ánh mắt cầu cứu hướng về phía Mễ Ân Tình Tương. Mễ Ái tay chân đều nhỏ xíu, chỉ cần gã không chế sức mạnh không tốt một chút, đứa nhỏ này liền coi như bị phế bỏ. Sau đó gã cũng sẽ bị Mễ ân tống cổ về trời luôn.

Mễ Ân cũng bị chọc cho tức điên, con trai ngốc của ông ta không chỉ phá vỡ kế hoạch ban đầu, còn mạnh mẽ kiên quyết dâng hiến cái mạng nhỏ của mình đi chịu chết!

Mễ Ân Tình Tương quát: “Đánh cái gì mà đánh! Mễ Ái, võ thuật của con tới đâu mà đòi đánh!”

“Con đánh vì tự trọng của bản thân.” Mễ Ái lạnh nhạt nói: “Có chết cũng không thối lui.”

Đánh cái mẹ người!!!

Mẽ Ân Tinh Tương đột nhiên rất muốn chửi bậy. Ông nhịn xuống, môi giật giật, cuối cùng nói: “Cút sang một bên!”

Mẽ Ân vốn cảm thấy những chuyện này đã đủ mất mặt, thế nhưng không nghĩ tới lại có chuyện còn đáng đập đầu hơn! Lâm Sát vốn là con rể tương lai bảo bối trong lòng ông, mà hiện tại “con rể” đứng đây, nói rằng: “Mẽ Ân Tinh Tương, vừa rồi chỉ là chuyện vui chọc cho ngài cười thôi, thật ra tôi mới là bạn nhảy của Y Lai.” Lâm Sát vừa nói vừa khoát tay ôm bả vai Y Lai, thân mật ôm y, “Tôi nguyện ý tỷ thí cùng thiếu tướng Tháp Thụy đây.”

Con rể vàng ngọc của ta sao lại đi cùng Y Lai? Năm đó lúc cả thế giới thù hằn Y Lai, chẳng phải hắn và ông ta rất thân thiết sao? Y Lai này quả nhiên là hồ ly tinh, không chỉ quyến rũ con trai ông, còn quyến rũ luôn cả con rể! Mẽ Ân cho Tháp Thụy một ánh mắt, nếu Lâm Sát muốn chết, nhất định phải cho kẻ phản bội ấy một bài học, khiến hắn đến nửa cái mạng cũng không còn.

Tháp Thụy gồng mình, hai tay đầy cơ bắp nổi rõ, gương mặt vốn xấu xí càng thêm phần khủng bố.

Mà trong đám đông có một cô thiếu nữ, trên mặt nàng xuất hiện biểu tình thương tâm, viền mắt hồng hồng, hai tay cũng nắm chặt thành quyền.

Hải Na là một cô gái mạnh mẽ, giờ phút này lại chỉ có thể ngậm ngút nhìn hai người. Thế nhưng khi mọi người nhường ra một chỗ trống để Lâm Sát cùng Tháp Thụy đánh nhau, Hải Na mới hoàn hồn. Nàng biết Tháp Thụy lợi hại, gã đàn ông cường tráng này đã từng tay không giết mười con mãnh thú đó!

Đúng là sức mạnh tình yêu, thân thể nhỏ bé kiêu diễm liền xông ra ngoài, dang hai tay che trước mặt Lâm Sát: “Baba, này không công bằng!”

Mẽ Ân Tinh Tương thực sự bị chọc cho tức điên, hắn rất muốn tự tay đánh chết con trai ngốc mọt sách cùng cả đứa con gái này.

“Hải Na nói rất đúng, Tháp Thụy là mãnh thú từng chinh chiến rất nhiều lần trên chiến trường, hai người này chênh lệch quá nhiều. Cho dù Tháp Thụy có thắng Lâm Sát, cũng không phải chuyện về vang gì.” Mẽ Ân nói.

“Mẽ Ân Tinh Tương, coi như tôi giữ mặt mũi cho ngài, lưu lại cho Tháp Thụy một cái mạng.” Lâm Sát lạnh nhạt nói.

Đây chính là khiêu khích a!!!

“Dẫn Hải Na đi đi.” Mẽ Ân ra lệnh.

Hải Na bị một người gõ một cái liền ngất đi, tiếp đó bị ôm qua một bên.

Mẽ Ân đã quyết định, hôm nay nhất định ông sẽ khiến cho Lâm Sát hối hận vì những câu nói của hắn.

Mọi người nhất thời lùi lại tạo khoảng trống cho hai người họ. Lâm Sát tuy rằng sinh ra cũng cao to, thế nhưng đứng trước mặt Tháp Thụy lại trở nên “nhỏ bé yêu kiều.”

Hai người cũng ngầm chuẩn bị biến thành hình thú để chiến đấu. Tháp Thụy sức rất mạnh, gã đột nhiên dang hai tay ra, ngoại trừ mùi sát khí đang ngợp trời kia còn có một trận gió lạnh thấu xương thổi ngang qua. Mọi người đứng vây xem đều thấy lạnh đi mấy phần. Lâm Sát đột nhiên lùi về sau, nhảy lên một tảng đá. Tháp Thụy thu tay về, một cước đá tới, mang theo một trận gió rét. Lâm Sát cũng không trốn, mạnh mẽ thẳng thân đâm một phát vào bụng Tháp Thụy, hai người đều ăn đau, lùi về sau hai bước.

Hai người nghỉ ngơi mười mấy giây, lại đồng thời phát động tấn công. Tháp Thụy nắm tay thành nắm đấm hướng về phía mặt Lâm Sát, tay Lâm Sát thì lại nhắm thẳng nửa người dưới của Tháp Thụy. Năm phút sau, Tháp Thụy ôm nửa thân dưới nằm xuống đất kêu rên. Mặt Lâm Sát xưng phù, thế nhưng vẫn thẳng tắp đứng đó.

Thắng bại đã định.

Mặt Mẽ Ân triệt để đen, mặt mũi ngày hôm nay của ông cùng con cái đều đi mất hết, cái gì cũng không còn sót lại.

Ông tàn bạo trừng Lâm Sắt một chút, lại trừng Y Lai, tiếp đó hít sâu một hơi nói: " Xin mời đại gia cứ tự nhiên tận hưởng bữa tiệc." nói xong cũng xoay người rời đi.

Đây là một bước đệm nhỏ trong tiệc sinh nhật của Mễ Ân, mà lại trở thành nội dung thú vị nhất, sau này rất nhiều người cứ hề nhìn thấy ông là lại nhắc tới chuyện này. Đây lại trở thành tiệc sinh nhật bất bại nhất của ông.

Lâm Sắt đi tới trước mặt Y Lai, chìa tay phải ra trước mặt y, cúi người chào: "Tôi có thể mời em khiêu vũ một đoạn nhạc không?"

Tâm tình Y Lai cũng rất tốt, hiển nhiên rất hài lòng phối hợp với biểu hiện của Lâm Sắt: "Rất vinh hạnh."

Âm nhạc vừa vặn là điệu Waltz. Lâm Sắt một tay nắm tay y, một tay ôm eo y, hai người nhẹ nhàng khiêu vũ.

"Tại sao lại là tôi nhảy bước của nữ?" Y Lai nhìn hắn.

"Em nhìn mặt tôi đi." Lâm Sắt nói.

Y Lai nhìn gương mặt đầy vết xanh xanh tím tím của hắn, cũng không nói gì thêm.

"Sao em quen biết thằng nhóc kia?" Lâm Sắt nhin không được hỏi. Đầu tiên là Hoắc Cách, giờ lại là tiểu tử vất mũi chưa sạch. Y Lai mị lực thật lớn a!

Lần trước hắn bảo Cách Lỗ Tư nói xấu Hoắc Cách trước mặt Y Lai, Y Lai dần dần xa lánh Hoắc Cách, mới loại trừ được đại họa. Có điều tiểu tử này có chút ngu ngốc, cha nhóc ta cũng không có khả năng để cho nó dây dưa với Y Lai. Nghĩ tới đây Lâm Sắt mới thở phào nhẹ nhõm.

"Không được can thiệp chuyện của nhau."

"Nhìn mặt tôi đi..."

"Làm tốt lắm. Ha ha, vừa nãy sắc mặt của Mễ Ân xanh mét cả lên." Nghĩ đến Mễ Ân, tâm tình Y Lai lại hết sức tốt.

Lâm Sắt đột nhiên hôn y, đem mọi lời nói của y toàn bộ nuốt vào. Lúc bắt đầu Y Lai có chút bài xích, kỹ thuật hôn của Lâm Sắt rất tốt, đầu lưỡi lướt qua môi y, mang theo một chút run rẩy, Y Lai rất nhanh liền bị sa vào, theo bản năng mà đáp lại hắn.

Chờ nụ hôn kết thúc, chân Y Lai trụ không vững nữa, cả người cũng dâng lên một luồng nhiệt khí. Đương nhiên Lâm Sắt cũng không khá hơn chút nào, hắn cảm giác được nơi "nào đó" đang nhô lên!

"Lâm tiên sinh!" Một âm thanh nức nở vang lên.

Y Lai đột nhiên tuột ra khỏi lòng ngực Lâm Sắt, lùi về sau hai ba bước.

Hải Na đứng bên cạnh Lâm Sắt. Y Lai nhìn nửa người dưới của hắn, y đi rồi, cái "phúc" kia sẽ không được giải quyết đâu a! Sắc mặt Lâm Sắt không khỏi đen, cùng Hải Na tùy tiện nói hai câu liền đi tới phòng rửa tay.

Tâm tình Y Lai càng tốt lên mấy phần. Y tìm một cái ghế đá ngồi xuống, cầm ly rượu đỏ chậm chạp thưởng thức.

Thiếu nữ đỏ mặt ngồi xuống bên cạnh y.

"Anh... là người yêu của Lâm tiên sinh sao?" Hải Na nhìn chân, thấp giọng hỏi. Có điều rất lâu sau cũng không nghe thấy tiếng trả lời, nàng không khỏi quay đầu nhìn người bên cạnh. Người này thực sự rất đẹp, nàng nhìn đôi gò má kia, cũng ngẩn cả người.

"Cô đang nói chuyện với tôi hả? Tôi cứ tưởng cô nói chuyện với cái chân." Y Lai hỏi.

Hải Na buồn bực nhìn y.

"Bây giờ cô rất khó chịu sao?"

Hải Na gật gật đầu.

“Muốn xem tôi làm ảo thuật không?”

Hải Na chần chờ một chút, lại gật đầu.

Y Lai buông ly rượu đỏ, đem hau tay xòe ra trước mặt nàng. Hai tay Y Lai thon dài trắng nõn, rất dễ nhìn. Tay y quơ quơ trước mặt nàng, tiếp đó nắm chặt hai tay, đột nhiên mở ra, trong tay y đã có hai hộp kem lạnh.

Trên mặt Hải Na lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Lúc Lâm Sát trở lại từ phòng rửa tay, liền nhìn thấy Hải Na ôm cánh tay Y Lai, hai người cúi đầu không biết là đang nói gì, vẻ mặt Hải Na có vẻ rất vui.

Mặt Lâm Sát nhất thời đen.

Lâm Sát đi tới trước mặt hai người: “Hải Na tiểu thư, có thể nhường chỗ cho tôi không?”

Đau buồn trên gương mặt Hải Na đã biến đi đâu mất, mắt phượng liếc qua, một mặt ngây thơ nói: “Bên kia có rất nhiều ghế mà.”

Lâm Sát: “...”

Hắn rốt cuộc biết bản lĩnh câu nhân của Y Lai mạnh bao nhiêu.

Khi tiệc sinh nhật kết thúc, tuy rằng Mễ Ân đã vài lần nhắc khéo các vị quan khách không được nhắc đến chuyện này, thế nhưng mọi chuyện rất nhanh đã bị lộ ra ngoài, thậm chí ngay cả một chi tiết nhỏ cũng không sót.

Dương hiên, trong đó có cả chuyện Lâm Sát vì Y Lai cùng ng khác giao tranh, cả chuyện hai người hôn môi. Rất nhiều người nghĩ bọn họ đang ở cùng nhau. Còn có chuyện Mễ Ái vì Y Lai cùng Tháp Thụy trang đấu, tư duy dân chúng rất khó đoán. Nếu như chuyện này xảy ra trong quá khứ, Y Lai nhất định sẽ bị gọi là “hồ ly”, thế nhưng hiện tại fan nào tàn của y lại rất đông nha!

“Y Lai mị lực thật lớn!”

“Mễ Ái của chúng ta cũng thật dũng cảm!”

“Lâm Sát đại nhân ghen, haha!”

“Mọi người nói xem, Mễ Ái cùng Lâm Sát, ai hợp với Y Lai hơn?”

Vấn đề này tung hoành trên mạng một trận, gây náo động rất lớn, rất nhiều người bình luận phát biểu chính kiến của mình.

Tâm tình Y Lai rất tốt, nhìn bài đăng này, lại dùng tài khoản giả lên lút bình luận: “Đương nhiên là Mễ Ái rồi! Mỹ thiếu niên mới mẻ ngon miệng! Nếu như là tôi, cả ngày nhìn mặt Lâm Sát già nua kia, quả thực ăn không ngon.”

Ngày hôm sau, lời nhắn này liền nhận rất nhiều phản hồi công kích, đặc biệt có một tài khoản là “Ni Khắc Tư”, ngôn ngữ của hắn là kịch liệt nhất! Hắn lưu loát phát biểu mười vạn chữ phản bác quan điểm Y Lai, luận ưu điểm của đại thúc so với mỹ thiếu niên, luận cứ đầy đủ, trật tự rõ ràng. Y Lai nhìn cũng không đủ sức phản kháng, nếu như không phải ba chữ “Ni Khắc Tư” kia quá lớn, y chắc cũng sẽ tán thành quan điểm của vị này.

Y Lai ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Sát đối diện đang xem báo, trên mặt lộ ra biểu tình hiểu rõ: “Hóa ra vành mắt anh đen là do vậy.”

Lâm Sát hàm hậu nhìn y.

Y Lai hừ lạnh một tiếng, không nhìn hắn nữa, nhìn bản mặt anh là tôi muốn móc luôn cặp mắt đào hoa kia ra rồi đồ lang sói!

Hiendu: Tui định để dành đăng 1 lần luôn, mà thấy con dân kêu gào thảm thiết quá nên nhá hàng trước một chương:v vào năm học bận sắp mặt đm:)))

À hôm trước có bạn hỏi xin ảnh bìa truyện á, tại bận quá nên tui quên mất:>> Xin lỗi nha. Giờ lại không thấy tin nhắn bạn đó đâu, nếu bạn có đọc thì cmt lại gmail nha tớ gửi qua ahhuu:>>

69. Chương 69: Hòa Hảo (thượng)

Đây đã là tháng thứ ba Ai Nhĩ Duy Tư đến trường.

Hơn hai tháng qua, Ai Nhĩ Duy Tư đã quen với sinh hoạt trong trường, đã tập ngủ một mình một giường, đã quen cùng với những bạn nhỏ khác ăn cơm.

Có điều thành thật mà nói, bạn của Ai Nhĩ Duy Tư cũng không nhiều. Bởi vì bạn nhỏ Lộ Đức nói muốn bảo vệ nhóc, nên thường những người muốn kết bạn với nhóc đều phải trải qua bài sát hạch của Lộ Đức.

“Bỉ Đắc lúc ngủ ngáy rất to, Thang Mễ lúc ăn cơm luôn ăn không hết, Alice thì hai hàng nước mũi ngay từ ngày khai giảng.” Đối với những đứa trẻ muốn làm bạn cùng Ai Nhĩ Duy Tư kia, Lộ Đức đều điều tra kỹ càng. Cuối cùng kết quả chính là, Ai Nhĩ Duy Tư chỉ có một người bạn Lộ Đức thôi. Đương nhiên bởi vì con mắt chuyên soi mói của cậu, bạn của Lộ Đức cũng chỉ có mình Ai Nhĩ Duy Tư.

Trong mắt Ai Nhĩ Duy Tư, Lộ Đức kỳ thực rất tốt. Dáng vẻ Lộ Đức mặc vest rất khốc! Hơn nữa quan trọng nhất là Lộ Đức luôn chia phần của mình cho Ai Nhĩ Duy Tư ăn!!

Muốn mua chuộc kẻ tham ăn rất dễ nha.

Tháng thứ ba kể từ khi khai giảng, mấy nhóc con được hưởng một kỳ nghỉ dài hạn. Nhà trường đặc biệt tặng cho mấy nhóc tận 7 ngày.

Buổi chiều lúc vừa tan lớp, trước cổng trường học đồ hàng loạt phi cơ, vô số bé con đứng đuổi cổ trông ra phía ngoài tìm kiếm người thân.

Ai Nhĩ Duy Tư rất hưng phấn, nhóc đã năm ngày chưa nhìn thấy baba rồi! Vừa nghĩ đến tối nay có thể ngủ trong lòng ngực ấm áp của baba, Ai Nhĩ Duy Tư đã thập phần vui vẻ. Có điều Ai Nhĩ Duy Tư vừa thấy vui vẻ, vừa thấy thiếu thiếu gương mặt “bạn thân” nhóc. Ai Nhĩ Duy Tư đưa tay niết mặt Lộ Đức, bị cậu kéo ra, Ai Nhĩ Duy Tư lại kéo tay cậu, bị cậu né tránh.

Lộ Đức đi tới lui mấy chục bước, đợi rất lâu cũng không thấy ai đi theo nắm tay mình nữa, quay đầu mới phát hiện nhóc con bên người đã không còn, Ai Nhĩ Duy Tư đứng cách đó tận mười mấy bước, tức giận mà nhìn cậu.

Lộ Đức suy nghĩ một chút, vẫn là quay trở về, đi tới trước mặt Ai Nhĩ Duy Tư, hướng về phía nhóc chìa tay ra. Ai Nhĩ Duy Tư không thêm để ý cậu.

“Nếu em còn không mau đi, chờ baba em đến không tìm được liền không cần em nữa!” Lộ Đức nói.

Ai Nhĩ Duy Tư vẫn không chịu nắm tay cậu, cúi thấp đầu đi tới.

Lộ Đức nghiêm mặt đi bên cạnh nhóc, tay lơ đãng đụng đụng Ai Nhĩ Duy Tư. Tay nhỏ Ai Nhĩ Duy Tư nắm lại rất khấn trương. Lộ Đức cắn răng một cái, liền chủ động nắm lấy tay nhóc con, Ai Nhĩ Duy Tư liền muốn vùng ra.

Lộ Đức nghĩ tiểu yêu này thật sự là tức giận rồi.

“Năm ngày này anh sẽ ở lại trường.” Lộ Đức nói.

Ai Nhĩ Duy Tư kinh ngạc nhìn cậu: “Ba mẹ anh đâu?”

“Ba mẹ đều mất cả rồi. Thúc thúc Hoắc Cách thì rất bận, anh là nam tử hán, không thể quấy nhiễu chú ấy.”
Lộ Đức thẳng người nói.

Ai Nhĩ Dục Tư tưởng tượng đến cảnh không có baba, khuôn mặt nhỏ nhất thời trắng nhách. Trong lòng nhóc rầu rĩ, khẽ nắm lấy tay Lộ Đức: “Lộ Đức, anh theo em về nhà đi.”

“Anh mới không ngủ cùng tên tiểu quỷ nhà em!” Lộ Đức từ chối.

Con người Ai Nhĩ Dục Tư chuyển động, làm ra dáng vẻ rất đáng thương: “Buổi tối không ai ngủ cùng em, Lộ Đức, theo em về đi mà ~”

Lộ Đức nhìn đôi mắt xanh lam sáng như ngọc bích kia, lòng nhất thời mềm nhũn, vẫn là nhịn không được nghi ngờ hỏi: “Baba em đâu?”

“Baba phải ngủ cùng chú Lâm Sắt rồi! Lâm Sắt thúc thúc nói, nếu như chú ấy ngủ một mình sẽ gặp ác mộng, em liền nhường baba cho chú ấy!”

“Vậy cũng tốt, thấy em đáng thương nên anh mới ngủ cùng đây nhé. Có điều lúc ngủ không được quăn vào người anh, anh rất khó chịu a.”

Lộ Đức đáp ứng xong, khoe miệng không khổng chế nhẹ cong cong.

Hai đại nam nhân đang chờ hai tiểu hài tử. Y thò cổ nhìn vào bên trong, có cảm giác có một cơn gió đang thổi qua. Lâm Sắt che miệng lại hắt xì một cái. Y Lai rất hài lòng, biết giữ phong độ nha, không có hắt xì lên mặt của y.

Lâm Sắt dạo này rất vô liêm sỉ, Y Lai quay đầu lại nhìn hần.

Lâm Sắt lộ ra một nụ cười: “Cảm mạo, tối qua chần đều cho em.”

Y Lai: “...” Tối hôm qua rõ ràng có lạnh chút nào đâu.

“Vậy tối nay tách ra ngủ.” Y Lai mặt không chút thay đổi nói.

“Há, kỳ thực không phải cảm mạo, hần là có người nhớ tôi thôi!”

Y Lai không biết Lâm Sắt tại sao lại biến thành như vậy. Y Lai không định nói chuyện cùng hần nữa, nhìn vào trong sân trường, cây cải dầu đỏ đang cùng bạn học lục đục đi ra. Mấy bạn nhỏ khác đều được cha mẹ đón đi. Càng lúc càng thưa thớt, Y Lai rất nhanh đã nhìn thấy bảo bối nhỏ của mình.

“Baba!” Ai Nhĩ Dục Tư vui vẻ kêu lên một tiếng, liền nhào vào trong lồng ngực Y Lai, “Nhớ baba!”

“Chú đâu?” Lâm Sắt đứng một bên hỏi.

Ai Nhĩ Dục Tư chớp chớp mắt: “Cũng rất nhớ Mập Mập.”

Y Lai nhịn không được cười ra tiếng, mặt Lâm Sắt nhất thời đen.

“Baba, con muốn dẫn Lộ Đức về nhà mình chơi, buổi tối Lộ Đức cùng con ngủ a!” Ai Nhĩ Dục Tư nói.

“Đương nhiên là được.” Lâm Sắt nói, “Chúng ta trước tiên ra ngoài ăn cơm, ăn xong lại đến công viên trò chơi chơi một vòng rồi về.”

“Trời tối rồi chơi cái gì mà chơi?” Y Lai trừng hần, lại không biết cái tên này muốn giở trò quỷ gì.

Hiên Dư: Tôi ngoi lên để báo cho mấy thím rằng tôi còn sống, vẫn đang thoi thóp thở đây.-. Định bụng con trai con rể tôi mà thắng thì tôi thức trắng làm full năm chương còn lại, sự thật không ai ngờ. Mẹ chỉ muốn nói hai đứa đã làm rất tốt. Mẹ không cần các con tất thắng, mẹ cần các con cố gắng và vui vẻ hết mình vì đam mê. Các chàng trai của mẹ mạnh mẽ lắm, mãi yêu...

P/s: Tâm trạng thật sự rất tệ. Nhưng các thím có thể chửi tui, vì tui ngủ đông lâu quá!! Nửa đêm tôi ngồi học Các Mác là biết tôi nứng cỡ nào rồi:((

70. Chương 70: Hòa Hảo (hạ)

“Ban đêm công viên có tổ chức hội chợ rất vui. Sau khi chơi xong còn có thể ăn vặt.”

Ai Nhĩ Duy Tư mắt nhất thời sáng, kéo tay Y Lai, trên mặt lộ ra biểu tình thèm thuồng. Về mặt này của Ai Nhĩ Duy Tư chính là khắc tinh của Y Lai, Y Lai không thể không đáp ứng.

Bốn người ăn cơm xong liền tới công viên trò chơi. Công viên toàn là trẻ con, hai đại nam nhân ngồi ở ghế đá chờ. Trời đã tối dần, ánh đèn soi sáng càng tô thêm một tầng sắc ám muội, Lâm Sát lặng lẽ nắm lấy tay Y Lai.

Tay Lâm Sát nắm rất chặt. Rất nhanh, tay hai người đã xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, thế nhưng Lâm Sát vẫn không buông.

Lâm Sát duỗi tay còn lại ra, khẽ đỡ đầu Y Lai tựa vào ngực mình. Y Lai có thể nghe rất rõ tiếng tim hần mạnh mẽ đập.

“Y Lai, chúng ta cùng nhau đi.” Lâm Sát đột nhiên nói.

Tâm Y Lai đột nhiên nhảy một cái, hơi ngược mặt nhìn Lâm Sát. Biểu tình Lâm Sát rất chăm chú, ánh mắt đen sâu thăm tỏa ra khí chất ôn nhu chưa từng có.

Y Lai nở nụ cười: “Chúng ta không phải vẫn đang ở chung một chỗ sao?”

“Tôi không nói quan hệ trên giường. Kết hôn, trở thành vợ chồng, chúng ta đã có con, cùng nhau nuôi nấng đứa nhỏ, tiếp đó làm bạn đến già.” Lâm Sát gần từng chữ.

Lâm Sát mà nói rất có lực hấp dẫn. Những điều hắn nói thật ra chính là niềm hạnh phúc giản đơn nhất. Kỳ thực một đời người nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Nếu như có thể cùng người mình yêu chung sống, cùng nhau già đi, cũng chính là hạnh phúc. Có rất nhiều người cố gắng cả đời cũng không tìm được hạnh phúc ấy.

Chỉ là, y yêu Lâm Sát sao?

Tâm tình Y Lai đang vô cùng phức tạp.

Bọn nhỏ đã từ khu trò chơi chạy về, nhào vào lồng ngực y, cũng đánh gãy suy nghĩ của Y Lai. Y Lai ôm Ai Nhĩ Duy Tư, Lâm Sát nắm tay Lộ Đức, bốn người cùng nhau về nhà.

Ánh đèn sáng trưng, Ai Nhĩ Duy Tư như con chim sẻ nhỏ, cứ lú ra lú rú liên tục, biệt thự vốn quanh quẽ nhất thời bừng lên sức sống. Y Lai đem Ai Nhĩ Duy Tư lột sạch rồi ném vào bồn tắm, tiểu gia hóa liền ở trong nước vui sướng hát lên, hai chân nhỏ nhỏ trắng trắng bông bông hóa thành đuôi cá. Đây xem như là tắm rửa trước khi ngủ. Bọn nhỏ tắm chung một chỗ cũng không sao, trái lại có thể khiến hai tên tiểu tử gần bó hơn. Ánh mắt Y Lai rơi trên người Lộ Đức, mới phát hiện mặt thằng quý con đỏ chót, hai mắt len lén nhìn Ai Nhĩ Duy Tư.

Tiểu tử này đang thẹn thùng sao? Thế nhưng Ai Nhĩ Duy Tư là nam hài, có cái quý gì cho cậu thẹn dẫu?? Y Lai đột nhiên cảm thấy sự tình đang phát triển theo chiều hướng khó có thể tưởng tượng nổi.

Cuối cùng y bắt quý con Lộ Đức tắm một mình!

Sau khi tắm xong, hai tiểu quý mặc áo ngủ lông xù. Ai Nhĩ Duy Tư nhảy nhót trong phòng của mình, một bên giới thiệu cho Lộ Đức giường của nhóc, một bên chơi đẩy xe, còn đem đồ ăn vặt mình giấu được đưa cho bạn nhỏ Lộ Đức xem. Lộ Đức vô cùng khó chịu với bộ áo ngủ trên người, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt viền áo, khắp khuôn mặt là biểu tình nhăn nheo. Khi thấy mô hình cơ giáp trong ngăn kéo của Ai Nhĩ Duy Tư, mặt cậu lộ ra biểu tình kinh ngạc. Những mô hình này cùng mấy cái cậu xem được ở triển lãm hoàn toàn khác nha! Tất nhiên rồi, mấy cái này là do Cơ Giáp Chi Thần A Thụy Tư tự tay làm ra, so với đồ ở cửa hàng cơ giáp tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Khi Ai Nhĩ Duy Tư đem một bộ mô hình cơ giáp cho Lộ Đức xem, cậu nhóc triệt để không còn ngại ngùng, cùng Ai Nhĩ Duy Tư hưng phấn nói về cơ giáp. Ai Nhĩ Duy Tư chăm chú lắng nghe. Nhận được ánh mắt sùng bái của Ai Nhĩ Duy Tư, Lộ Đức thấy tâm mình muốn bay lên trời rồi.

“Kỳ thực chỉ cần nghe âm thanh liền biết được cơ giáp tốt hay xấu. Anh đối với âm thanh rất mẫn cảm. Khi vừa khởi động nó lên, nếu như là cơ giáp hoàn mỹ, anh sẽ nghe được âm thanh rất dễ chịu. Nếu như là hàng rởm, anh sẽ nghe được tiếng kéo kẹt á!!”

Lỗi tai Lộ Đức đột nhiên dựng thẳng lên.

Ai Nhĩ Duy Tư nhìn cậu: “Lộ Đức, sao anh không nói tiếp đi a?”

“Anh nghe thấy tiếng rất kỳ quái.”

“Em có nghe thấy gì đâu?” Ai Nhĩ Duy Tư đơn thuần nói.

Lộ Đức từ ghế sa lông nhảy xuống, đi tới bên tường đem lỗi tai dán vào: “Âm thanh đó là từ bên kia truyền qua.”

Ai Nhĩ Duy Tư suy nghĩ một chút, trên mặt lộ ra biểu tình căng thẳng: “Đó là phòng của baba. Có khi nào baba đang gặp nguy hiểm không?”

“Chúng ta đi nhìn xem.”

Hai tiểu gia hỏa nhìn nhau, tiếp đó từ trên giường nhảy xuống, cùng nhau đi ra khỏi phòng. Hai nhóc con cẩn thận từng li từng tí một đi tới cửa phòng Y Lai, đem lỗi tai dán vào.

Trong phòng.

Lâm Sát phát hiện biểu tình của Y Lai có chút không chuyên tâm, ở trên mặt y hờn hờn mấy cái, sau đó hỏi: “Bảo bối, làm sao vậy?”

“Ngoài cửa có gì đó...” Y Lai thở gấp nói.

“Biệt thự có hệ thống bảo an, sẽ không ai tiến vào được.” Lâm Sát nói. “Bảo bối, chuyên tâm một chút.”

“Anh đi xem đi.” Y Lai đẩy Lâm Sát một cái. Trực giác mách bảo y có chuyện gì đó bất thường, Ai Nhĩ Duy Tư cùng Lộ Đức hai nhóc đang ở sát vách, vụn vặt xảy ra chuyện gì...

Lâm Sát rời giường, quần áo cũng không mặc, trực tiếp mở cửa.

Tiếp đó, hắn liền nhìn thấy hai đôi mắt tràn ngập tò mò nhìn chằm chằm hắn, từ bàn chân nhìn lên...

Lâm Sát vội vã che nửa người dưới.

Ây đồ xin lỗi mọi người:))) hôm bữa đăng mà bị thiếu mất một phần:))) truyện tớ đã làm xong hết rồi, đợi check lần cuối sẽ đăng nốt. Nội trong ngày mai sẽ hoàn <>

71. Chương 71: Ký Ức

Sau khi giải quyết nhu cầu, ai cũng sẽ cảm nhận được những xúc cảm chân thật nhất. Hiện tại Lâm Sát rất thỏa mãn, thậm chí so với cảm giác khi hắn từ một đứa trẻ không tiền không quyền lên điều hành gia tộc lớn nhất Đế Quốc còn muốn thỏa mãn hơn. Nếu như có thể, hắn hy vọng thời gian cứ như vậy mà ngừng trôi. Y Lai tuy rằng cũng chưa từng nói sẽ tiếp nhận hắn, thế nhưng lại cho hắn vào ở biệt thự của y, âm thầm cho phép hắn dạy Ai Nhĩ Duy Tư gọi mình là “cha”, để hắn làm những hành động thân mật kia, kỳ thực đã ngầm thừa nhận thân phận của hắn.

Ngày thứ hai sau khi Ai Nhĩ Duy Tư được nghỉ học, ông bà của nhóc liền làm bộ lơ đãng tản bộ qua đây.

Lâm Sắt mới vừa mang theo Ai Nhĩ Duy Tư cùng Lộ Đức từ trong biệt thự đi ra, liền đụng mặt công tước Niết Phổ Đồn. Thời điểm hai người gặp mặt vẫn có chút lúng túng. Bởi vì trong ấn tượng của công tước, Lâm Sắt một lòng say mê con trai lớn của ông, mà hiện tại lại cùng con út sinh hoạt chung một chỗ. Thế nhưng bởi vì từ nhỏ Y Lai mất tích, nên người trong nhà đều đối với y vô cùng hồ thẹn, chăm sóc quan tâm từng li từng tí một. Thứ Y Lai muốn, bọn họ không dám nói chữ “không”. Y Lai đồng ý để Lâm Sắt vào ở cùng, như vậy bọn họ cũng đành chịu theo y.

“Công tước tiên sinh, chào buổi sáng.” Lâm Sắt đối với công tước chào hỏi.

Công tước Niết Phổ Đồn nhìn Lâm Sắt một chút, lại nhìn Ai Nhĩ Duy Tư trong tay Lâm Sắt một chút, tiểu gia hỏa tóc đỏ mắt xanh, thật giống Y Lai, Niết Phổ Đồn vốn cũng không suy nghĩ nhiều, thế nhưng hiện tại nhìn một lớn một nhỏ ở chung một chỗ, công tước ần ần cảm giác mình tựa hồ nhìn thấy chân tướng gì đó.

Ai Nhĩ Duy Tư là con của Y Lai, mà người cha hoặc mẹ còn lại của nhóc vẫn còn là bí ẩn. Lẽ nào là Lâm Sắt? Ai Nhĩ Duy Tư đã bốn tuổi. Năm năm trước, Lâm Sắt tựa hồ đối với con trai lớn mình vẫn một mực cuồng dại.

Công tước nhất thời cảm thấy cả người không khỏe, Ai Nhĩ Duy Tư kêu một tiếng ngọt ngào: “Ông ngoại!” cũng không làm ông tỉnh táo lại được.

Niết Phổ Đồn nghiêm mặt, nói với Lâm Sắt: “Lâm Sắt, ta muốn cùng con nói chuyện một chút.”

Lâm Sắt mơ hồ biết công tước muốn cùng hắn nói chuyện gì, biểu tình trên mặt cũng trở nên chăm chú, hắn vỗ vỗ vai hai nhóc con nói: “Hai đứa trở vào nhà chơi đi. Chờ chút nữa sẽ dẫn hai đứa đi ra biển chơi.”

Bọn tiểu tử vui vẻ chạy đi.

Lâm Sắt đi ra sân, cùng công tước đi dọc ven bờ biển. Bây giờ là sáng sớm, nắng nhẹ ảm áp, gió biển mát mẻ thổi qua, công tước lại cảm thấy trong bụng một luồng hỏa. Tính tình của ông trước giờ luôn bình tĩnh, thế nhưng lần này cũng nhịn không được mà nổi giận. Tiếng nói của ông mang theo chút tức giận: “Lâm Sắt, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

“Là con sai.” Lâm Sắt rất thẳng thắn nói. Công tước Niết Phổ Đồn là cha của Y Lai, Lâm Sắt không muốn lừa dối ông, cho nên liền đem những chuyện vốn đã chôn giấu sâu nơi đáy lòng, một lời nói ra hết. Thế nhưng chỉ nói đại khái, hết sức lược bỏ một vài chuyện. Lâm Sắt đoán không sai chút nào, công tước nổi trận lôi đình muốn đem hắn đánh chết!

Mỗi một câu Lâm Sắt nói ra, mảy mòi công tước lại nhăn thêm một chút. Chờ đến khi Lâm Sắt hoàn toàn nói xong, gương mặt công tước đã khó coi tới cực điểm.

Lâm Sắt đứng trước mặt công tước, vào lúc này, nếu như công tước muốn mắng hắn, hắn cũng sẽ tiếp nhận.

Công tước trầm mặc rất lâu, mới thở dài một hơi nói: “Hóa ra nhiều năm qua, Y Lai còn chịu khổ nhiều hơn ta tưởng.”

Lâm Sắt cảm giác được một hơi muộn phiền trong lòng, công tước không hề làm gì cả, này so với ông ấy đánh mắng hắn càng khó chịu hơn.

Y Lai còn đang ngủ, công tước lẳng lặng mà nhìn cửa phòng ngủ, đứng một lúc mới rời đi. Ông mang theo Ai Nhĩ Duy Tư cùng Lộ Đức rời đi.

Biệt thự rốt cuộc chỉ còn lại hai người Lâm Sắt và Y Lai. Lâm Sắt đành tự mình làm bữa sáng.

Lúc Y Lai thức dậy, liền nhìn thấy trên bàn bày đầy thức ăn. Y ném thử, những món ăn này mùi vị rất bình thường, so với thức ăn y vẫn thường ăn kém hơn nhiều.

Ăn một nửa, Y Lai đột nhiên ngẩng đầu lên, sắc mặt quái dị mà nhìn Lâm Sắt.

“Là anh làm?”

“Thế nào?” Lâm Sắt mỉm cười hỏi.

“Cần nỗ lực hơn nữa.” Y Lai hơi ngẫm nghĩ, lời nói ra cũng có chút mơ hồ.

Lâm Sát đã đi tới sau lưng y, từ phía sau ôm lấy, đem cằm đặt lên bả vai y.

Y Lai nhìn hẩn như con cẩu lớn quẩn người: “Còn không mau ăn đi? Anh không định đi làm sao?”

Lâm Sát ở trên cổ y hôn một cái, liền ngồi vào bên cạnh y, tao nhã mà nhanh chóng ăn xong điểm tâm. Y Lai nhìn hẩn rồi đi. Năm phút sau, Lâm Sát đột nhiên lại xuất hiện ở cửa, chỉ nói với y một câu: “Chờ anh trở về.”

Y Lai không hiểu ra sao liếc mắt nhìn hẩn.

Lại qua năm phút đồng hồ, Y Lai lại nghe được tiếng bước chân, y thậm chí ngay cả đầu cũng không nhấc. Sắc mặt Y Lai đột nhiên thay đổi, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hai nam nhân xa lạ đứng trước cửa phòng.

Có thể vượt qua được hệ thống bảo an mà đứng trước mặt y, khẳng định là người không đơn giản.

“Y Lai tiên sinh, chủ nhân của chúng tôi muốn gặp ngài, mời ngài đi theo chúng tôi.”

“Nếu hẩn muốn gặp tôi, tại sao không đích thân đến đây?” Y Lai đứng lên, người máy bắt đầu thu dọn bàn ăn.

Thân người Y Lai khẽ nhúc nhích, xoay người liền muốn động thủ phòng ngự, mà hai người kia từ lâu đã nhìn ra ý đồ của y, một người nắm lấy tay y, đem y giữ lại, tên còn lại bảo hộ ở rìa ngoài, tổng cộng có hai vòng bảo vệ.

Y Lai mấy lần định chạy trốn, nhưng đều thất bại. Hai người này không chỉ được huấn luyện chuyên nghiệp, năng lực phản ứng cũng rất mạnh, hơn nữa hình thức nhất định là động vật am hiểu đuổi bắt.

Sau khi Y Lai xác định mình khẳng định không có cách nào chạy trốn, trên mặt liền lộ ra một nụ cười: “Hai người như vậy thật thất lễ, nếu chủ nhân của các người biết hai người đối xử với khách mời như thế, không biết sẽ trừng phạt các người ra sao!”

Hai người kia không hề bị lay động: “Chủ nhân cũng không ngại chúng tôi đánh ngài đâu.”

Y Lai đã xác định được chủ nhân mà bọn họ nói là ai...

—

Lâm Sát có chút không yên. Lúc hẩn xem văn kiện, tinh thần không cách nào tập trung. Hôm qua sau khi nói hết mọi chuyện cho công tước biết, hẩn liền có loại tâm tình bất an. Hẩn nghĩ mọi chuyện đều đã qua, trong lòng cũng nhẹ một chút.

“Tiên sinh, ngài có muốn nghỉ ngơi một chút không?” Cách Lỗ Tư nhìn dáng vẻ ngẩn người của Lâm Sát, không nhịn được hỏi.

Lâm Sát không nói gì. Cách Lỗ Tư định đi pha cho hẩn một ly cà phê.

Lâm Sát đột nhiên đứng lên: “Tôi cần trở về một chuyến, Cách Lỗ Tư, có chuyện gấp thì chờ ngay mai tôi xử lý.”

Cách Lỗ Tư còn chưa kịp trả lời, Lâm Sát đã như một cơn gió biến mất trong phòng.

Lâm Sát tự mình lái phi cơ. Dọc đường đi, loại tâm tình buồn bực bất an ngày càng rõ ràng. Khi phi cơ vừa đáp xuống, Lâm Sát như bay khỏi phi cơ, bán sống bán chết chạy vào biệt thự.

Lâm Sát đi tới phòng khách, phòng ngủ, phòng rửa tay,... Hẩn hầu như đem cả cái biệt thự này đào lên, thế nhưng vẫn không thấy bóng dáng Y Lai đâu. Hai tay hẩn nắm thành quyền, sắc mặt cũng tái nhợt.

Điện thoại Lâm Sát đột nhiên vang lên. Bên kia là âm thanh phụ nhân Niết Phổ Đốn.

“Lâm Sát, hai giờ trước Y Lai gọi nói sẽ qua đây, thế nhưng tới bây giờ còn chưa thấy đâu, điện thoại nó đi cũng gọi không được, là xảy ra chuyện gì sao?”

Đầu Lâm Sát đột nhiên có chút đau. Hẩn hít sâu một hơi, ngữ khí bình tĩnh nói: “Điện thoại em ấy bị hư, em ấy lại gặp một chút vấn đề, ngày hôm nay tạm thời không qua chỗ dì được. Dì đừng lo lắng.”

Phụ nhân có chút thất vọng tắt điện thoại.

Lâm Sắt đi tới bảng điều khiển hệ thống bảo an, mở ra video khoảng ba tiếng trước.

/Video quản chế đã bị hủy, không mở được!/
—

Nắm tay Lâm Sắt mạnh mẽ nện trên dụng cụ kim loại.

Y Lai đi đâu rồi?

Là ai động thủ với Y Lai của hân?

Trong đầu Lâm Sắt hiện ra mấy cái tên, lần lượt loại bỏ, cuối cùng chỉ còn lại hai cái tên: Nặc Mạn Đại Đế và Mễ Ân Tinh Tương.

Y Lai bị mang tới một căn phòng thí nghiệm khoa học tư nhân. Dọc theo đường đi, y bị tiêm thuốc làm cho đôi mắt trở nên mờ mịt. Cho nên khi y bị mang vào phòng thí nghiệm, y cũng không biết mình đang ở nơi nào.

Đầu đầu cũng có dụng cụ kim loại, y không nhìn được, nhưng cảm nhận được, nường theo từng loại âm thanh khác nhau, công năng cũng khác nhau.

Y Lai bị đẩy mạnh vào một phòng nhỏ. Trong phòng có một quả cầu cơ khí, nơi này toàn một màu trắng.

Ánh mắt Y Lai rơi trên mấy móc bên cạnh nam nhân. Nam nhân mặc quần áo thí nghiệm trắng toát, biểu tình trên mặt rất không tốt.

“Mễ Ân tiên sinh, chào buổi sáng.” Y Lai bình tĩnh chào hỏi.

“Chào buổi sáng, Y Lai.” Mễ Ân mỉm cười nói, nụ cười kia lại khiến Y Lai sờn cả tóc gáy. “Lần trước cậu cho tôi một phần quà lớn như vậy, tôi cũng nên đáp lễ cậu mới phải chứ?”

Y Lai làm bộ không biết ý vị trào phúng trong lời nói của hân: “Mễ Ân tiên sinh, không cần khách khí.”

“Từ trước tới giờ ta là người có ân báo ân, cũng không muốn nợ người khác.”

“Vô cùng cảm tạ. Thế nhưng tôi đã hẹn cùng mẹ mình buổi chiều ăn cơm, nếu tôi không tới bà ấy sẽ sốt ruột. Tôi có thể mượn điện thoại của ngài một chút không?”

Mễ Ân cười lạnh một tiếng, tiêu sái cởi áo khoác ra: “Trong mắt ta gia tộc Niết Phổ Đốn chẳng là cái thứ gì.”

Y Lai mỉm cười không nói lời nào.

“Đây chính là lễ vật ta muốn tặng cậu.” Mễ Ân nói, “Năm đó Lâm Sắt xử lý thủ lĩnh Quân Đoàn Độc Lập cũng là dùng loại này, có điều đây là dị bản, có thể kích dòng điện đi xuyên vào não kích thích thần kinh, loại cảm giác đó tuyệt đối vô cùng thoải mái.”

Sắc mặt Y Lai có chút trắng bệch, y đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, tất nhiên biết vật này là gì. Đây là một loại máy móc dùng để dẫn vật tinh thần người khác, thường dùng cho phạm nhân hoặc tù binh. Dẫn vật tinh thần kiểu này rất dễ làm cho người ta tan vỡ.

Trong nháy mắt đó, trong lòng Y Lai hiện ra vô số những năm tháng... Một giây sau, thân thể của y đã làm ra phản ứng, hai tay nắm lại hướng về phía Mễ Ân đánh tới. Y biết ngày hôm nay chắc chắn trốn không được, thế nhưng nếu Mễ Ân muốn dẫn vật y, y cũng không thể đứng yên để lão dễ chịu được. Mễ Ân nhất thời không phản ứng kịp, một nam nhân người đơm máu sa trường lại bị Y Lai cho ăn một đấm ngã trên đất, máu mũi phun ra, chặt vật vô cùng.

Y Lai cũng chỉ có cơ hội một lần, Mễ Ân rất nhanh đã đứng dậy, lửa giận đầy mình, mặt ông ta sắp đen như mực rồi.

Mễ Ân mở thiết bị ra, nhắc Y Lai lên đem y quăng vào trong, tiếp đó liền đóng cửa lại, thậm chí không có bất kỳ thứ tự nào, trực tiếp mở nắp cao nhất.

Y Lai cảm giác được một luồng điện cao thế xuyên qua người mình. Trong nháy mắt đó, sức lực của y bị rút khô, sắc mặt trắng bệch, toàn thân cũng không khỏi bắt đầu run rẩy.

Đây mới chỉ là bắt đầu, dòng điện lưu kia bắt đầu tập trung kích thích não bộ của y, loại đau đớn kia vô cùng khủng khiếp.

Một lần lại một lần, sau đó, Y Lai đã mất đi cảm giác. Trong đầu y dần thoáng hiện qua một chút ảo giác mơ hồ. Những ảo giác đó càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng lại hiện hữu thật sự, tựa như một đoạn ký ức bị thiếu hụt..

Đoạn ký ức kia thậm chí so với điện lưu còn đau đớn hơn. Y mở miệng hô hấp, từng hơi lạnh tản vào, vọt vào tâm can y, vẫn như cũ không cách nào xua tan loại cảm giác đáng sợ ấy.

Y Lai bắt đầu ôm đầu.

Mẽ Ân đứng một bên thưởng thức, nhìn Y Lai làm trò hề, tức giận trong lòng rốt cuộc tiêu tan một chút.

“Tiên sinh, có người xông vào phòng thí nghiệm!” Đột nhiên có người nói.

Lúc này, trên mặt Mẽ Ân mới lộ ra biểu tình kinh ngạc. Đây là phòng thí nghiệm tư nhân của ông ta, dùng để âm thầm nghiên cứu phát minh vũ khí, cũng không xuất hiện trong bất kỳ sách báo nào của Đế Quốc, cho dù là Nặc Mạn Đại Đế cũng không có khả năng tiến vào.

Tại sao lại có người xông vào?

Là ai?

Sau một khắc, cửa phòng liền bị đẩy ra, Mẽ Ân liền ngoài ý muốn nhìn thấy một người...

72. Chương 72: Mất...

Lâm Sát mãi mãi cũng không quên được tình cảnh đó, Y Lai bị giam ở bên trong cỗ máy, thân thể co lại, toàn thân run rẩy, mồ hôi ướt đầm quần áo, cả người tựa như mới từ trong hồ bước ra.

“Mở ra!” Lâm Sát chỉ vào cỗ máy nói, biểu tình trên mặt vô cùng khủng bố.

Mẽ Ân mặt lạnh nhìn hắn: “Tại sao ta phải mở ra?”

“Tôi đã cho cài hộp đạn hạt nhân ở trong phòng thí nghiệm này. Nếu như ông không mở, tôi sẽ đốt cái phòng này thành tro!”

Sắc mặt Mẽ Ân thay đổi: “Lâm Sát, nếu cậu phá chỗ này, cậu cũng đừng hòng sống!”

Lâm Sát đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia lại khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương: “Nếu như ông cam lòng chịu chết, tôi cũng không ngại.”

Mẽ Ân tức giận vô cùng, cuối cùng vẫn là ần xuống mặt mã ở bảng điều khiển, cánh cửa kia liền mở ra. Lâm Sát đem Y Lai cẩn thận từng li từng tí ôm vào trong ngực, xoay người liền ra ngoài.

“Mẽ Ân tiên sinh, ông không nên bức người ta tới đường cùng. Em ấy không phải là người ông có thể chọc.”

Mẽ Ân sững sốt một chút, tiếp đó đột nhiên một cước đá lên cửa: “Tiểu tử vất mũi chưa sạch, còn dám dạy đời lão tử?”

Lâm Sát mang Y Lai đi tới bệnh viện, hắn đẩy mạnh cửa phòng bệnh, nhanh chóng bắt đầu trị liệu. Lâm Sát ngồi ở cửa, trên mặt là biểu tình sững sờ. Thời gian trôi qua rất lâu, đầu óc hắn vẫn là trống rỗng. Mãi đến bây giờ, ý thức hắn mới dần dần khôi phục, đôi tay theo bản năng mà bắt đầu run rẩy.

Nếu như Y Lai xảy ra chuyện gì, hắn phải làm sao đây?

Chuyện như vậy tựa hồ không phải lần đầu phát sinh, hẳn không bao giờ có thể tiếp tục chịu đựng cảm giác mất đi Y Lai.

Thời gian chờ đợi đặc biệt chậm rãi, Lâm Sát vẫn thẳng tắp ngồi ở đó, thần thờ nhìn người đến người đi. Trong nháy mắt phòng cấp cứu vừa mở ra, hắn đột nhiên đứng lên, tấn tốc bắt lấy vị bác sĩ gần đó nhất: “Em ấy sao rồi?”

Bác sĩ bị hắn tóm đến đau đớn, rồi lại không đẩy không ra, chỉ có thể nhịn đau nói: “Không có vấn đề gì. Tình huống một thời gian là tốt rồi, chỉ cần đừng để cậu ấy chịu cái gì quá kích thích nữa.”

Lâm Sát thở phào nhẹ nhõm, toàn thân cũng như thoát lực, ngồi phịch xuống băng ghế. Một giây sau, hắn liền vọt vào trong phòng bệnh, tiếp đó cẩn thận từng li từng tí một đi tới bên cạnh giường.

Y Lai nhắm mắt nằm nghỉ ngơi nơi đó, sắc mặt trắng bệch bình thản, Lâm Sát nhận ra trong lòng dấy lên một chút đau thương. Hắn ngồi một bên giường, liền cứ như vậy, bất động mà nhìn y.

Sáng hôm sau Y Lai tỉnh dậy. Lâm Sát vẫn ngồi trước giường bệnh, tay hắn nắm tay Y Lai thật chặt. Tay Y Lai vừa hơi động, hắn liền lập tức tỉnh lại.

“Y Lai, có chỗ nào khó chịu không?” Lâm Sát hỏi.

Đôi mắt xanh có chút ngơ ngác, nhìn Lâm Sát một chút, đột nhiên quay đầu.

Vào lúc ấy, Lâm Sát chỉ cho rằng Y Lai như vậy là do hậu quả của việc bị kích thích, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Lúc xế chiều, vợ chồng công tước liền dẫn Ai Nhĩ Duy Tư đến. Ai Nhĩ Duy Tư nhìn thấy dáng vẻ Y Lai liền bắt đầu chảy nước mắt, cả khuôn mặt nhỏ đáng yêu đều ướt đầm. Lúc trời còn sáng, Y Lai vẫn luôn ngơ ngác, mãi đến tận khi y nhìn thấy Ai Nhĩ Duy Tư, ánh mắt y mới có chút biến hóa. Ai Nhĩ Duy Tư đi tới trước mặt Y Lai, đem đầu nhỏ vùi vào khuỷu tay y. Tay Y Lai nhẹ nhàng xoa xoa đầu Ai Nhĩ Duy Tư.

Công tước hướng về Lâm Sát ra hiệu, hai người liền đi ra ngoài. Phu nhân cũng rơi lệ, bà không hiểu tại sao đứa nhỏ này lại gặp nhiều bất hạnh như vậy. Nếu như có thể, bà tình nguyện thay y chịu những điều này.

Y Lai đột nhiên ghé vào tai Ai Nhĩ Duy Tư thấp giọng nói gì đó. Vật nhỏ ngẩng đầu lên xoa xoa mắt, hấp hấp mũi, hai tay kéo Y Lai ngồi ở chỗ đó.

Phu nhân cũng ở trên ghế ngồi xuống, vẻ mặt buồn bã nhìn theo y.

“Mẹ.”

Phu nhân Niết Phổ Đốn đột nhiên trợn mắt lên, thanh âm Y Lai rất nhỏ, bà còn tưởng chính mình nghe lầm. Nếu như không phải bà được giáo dưỡng rất tốt, suýt chút nữa đã tự tát mình một cái, bà muốn xác định rằng mình không nằm mơ! Bà nằm mộng cũng muốn nghe Y Lai kêu một tiếng “mẹ”.

“Con của mẹ, kêu lại một lần nữa được không?”

“Mẹ.” Gương mặt trắng bệch của Y Lai mang theo một vệt ý cười.

Nước mắt phu nhân vừa ngừng lại, lại không ngừng tiếp tục chảy xuống. Mà tiếng “mẹ” kia cũng là lời nói sau cùng. Y Lai cũng không nhìn bà nữa, mà nhìn ra cửa sổ ngắm người.

Y Lai ở lại bệnh viện năm ngày. Năm ngày sau, bác sĩ nói y có thể xuất viện. Thế nhưng sau khi xuất viện, Y Lai lại kiêu hơn hẳn, thường tự mình chìm đắm trong thế giới của mình, chỉ tình cờ cùng Ai Nhĩ Duy Tư nói chuyện. Đôi lúc Lâm Sát có cảm giác như Y Lai đang suy nghĩ về thứ gì trọng yếu lắm.

Trong lòng Lâm Sát đột nhiên có chút bất an. Tối hôm ấy, hắn liền gọi một cú điện thoại cho chuyên gia.

“Em ấy đã từng trải qua trị liệu tái tạo ký ức. Loại kích thích thần kinh này liệu có sản sinh cái gì hay không? Tỷ như...” Lâm Sát hít sâu một hơi, nói ra từ luôn treo trong tâm kia: “Khôi phục ký ức?”

“Dựa theo miêu tả của ngài, tình huống của bệnh nhân lúc này có hai loại khả năng. Một loại là do bị kích thích nên có chút tự phong bế bản thân, hai là thật sự cậu ấy đang có vấn đề đáng suy tư. Thế nhưng vấn

đề ấy cũng không nhất định là khôi phục ký ức.” Bác sĩ cho một câu trả lời, “Dựa theo khoa học lý luận, thời gian bệnh nhân bị như thế thường là khoảng hai tháng. Nếu như hai tháng sau cậu ấy vẫn như vậy, nhất định phải mang cậu ấy đi kiểm tra kỹ lưỡng.”

Lâm Sát cứ như vậy nơm nớp lo sợ suốt hai tháng. Hai tháng này, Y Lai không nói với hắn một lời nào, cũng từ chối tiếp xúc thân mật cùng hắn. Ai Nhĩ Duy Tư tạm nghỉ học, ngày ngày đều ở bên cạnh Y Lai. Y Lai tuy rằng sủng nịch Ai Nhĩ Duy Tư, nhưng về vấn đề nguyên tắc y sẽ không nhượng nhịn. Thế nhưng lần này Y Lai cư nhiên lại ngầm đồng ý quyết định của Ai Nhĩ Duy Tư.

Này rất không bình thường. Lâm Sát không phải là bác sĩ, thế nhưng cũng đã ẩn ẩn nhận ra được sự thay đổi của Y Lai có quan hệ với mình, kết quả này thậm chí có thể vượt qua phạm vi chịu đựng của Lâm Sát. Mà cành cây cứu mạng duy nhất của hắn lúc này là trừ Ai Nhĩ Duy Tư ra, Y Lai đối xử với hắn cũng giống như đối xử với những người khác.

Hai tháng này, Lâm Sát hết sức tăng cường hệ thống bảo an của biệt thự, đồng thời đem phòng làm việc của mình dọn vào bên trong biệt thự. Ngoại trừ lúc làm việc, thời gian còn lại hắn đều thủ bên cạnh Y Lai.

Làm bạn cùng y, còn có giám hộ y.

Dần dần trạng thái của Y Lai có chút chuyển biến tốt. Thời điểm y mở miệng nói với hắn câu đầu tiên, Lâm Sát vui vẻ đến suýt chút nữa nhảy cẫng lên như đứa trẻ.

So với trước kia, Y Lai ít nói hơn nhiều, thế nhưng thời điểm cần phải giao tiếp, y vẫn sẽ nói. Vị chuyên gia kia cùng Lâm Sát có bàn qua một số vấn đề. Sau khi anh nghe lời Lâm Sát miêu tả, trầm mặc một lát rồi nói: “Trên lý thuyết mà nói, bệnh nhân đang dần dần khôi phục.”

Tất nhiên chuyện anh ta nói cũng chỉ là trên lý thuyết, tình huống khác cũng không phải không có khả năng xảy ra.

Nhưng lúc ấy Lâm Sát cũng không suy nghĩ nhiều, hắn chỉ cảm thấy vui sướng. những ngày kế tiếp, Lâm Sát cũng từng thăm dò qua, cũng không phát hiện dấu vết khả nghi, liền dần thanh tĩnh lại.

Mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, Lâm Sát tin rằng không đến hai năm nữa, bọn họ sẽ trở lại như lúc trước, cùng nhau bầu bạn, thân mật,... và yêu nhau.

Lâm Sát bắt đầu đi làm lại, hệ thống bảo an biệt thự cũng được nâng cấp rất nhiều. Còn một chuyện khác nữa, Lâm Sát đích thân điều người chuyên phụ trách lái phi cơ cho Y Lai.

Đó là một buổi sáng thường nhật, vẫn không có gì thay đổi, Lâm Sát một bên thất cà vạt, một bên hôn lên đỉnh đầu Y Lai, tiếp đó xoay người nhìn ra ngoài. Lâm Sát đi tới cửa liềm quay đầu, nhìn thấy Y Lai đang uy Ai Nhĩ Duy Tư ăn sáng, vô cùng chăm chú.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Lâm Sát, Y Lai đột nhiên ngẩng đầu lên, đối với hắn nở một nụ cười nhạt nhòa. Nụ cười kia như ánh ban mai, rọi sáng tâm can Lâm Sát, bước chân hắn lại thêm phần ngăn ngở.

Phi cơ bay đi, tâm tình Lâm Sát rất tốt, thậm chí còn nói chuyện phiếm.

“Cách Lỗ Tư, cậu bên cạnh tôi bao lâu rồi?”

“Thưa tiên sinh, đã mười lăm năm rồi ạ.”

“Mười lăm năm, cậu mười chín tuổi đã bắt đầu làm việc cho tôi.”

“Đúng thưa tiên sinh.” Cách Lỗ Tư hơi nghiêng mặt, cười nói.

Mười lăm năm này Cách Lỗ Tư đã làm rất tốt, tốt đến nỗi cậu đã hoàn toàn thấu hiểu Lâm Sát. Nếu như một ngày kia, hắn thay đổi trợ lý, nhất định sẽ rất không quen.

Quen thuộc...

Sắc mặt Lâm Sát đột nhiên thay đổi, hắn nghĩ tới nụ cười nhạt nhòa kia của Y Lai. Mấy tháng qua, Y Lai chưa từng cười với hắn. Mà hôm nay y cười, lại như báo trước một chuyện gì đó...

Khác thường...

“Cách Lỗ Tư, nhanh trở lại biệt thự!”

Cách Lỗ Tư nghe đến âm thanh cấp thiết của hắn, không hỏi nhiều, liền lập tức thay đổi phương hướng, trở về biệt thự.

Vốn là lộ trình nửa giờ, cậu lại bay mười hai phút liền đến. Phi cơ còn chưa hạ cánh an toàn, cửa liền bị mở ra, Lâm Sắt đã nhảy vọt xuống, tấn tốc hướng về phía biệt thự chạy đến.

Tình cảnh này có chút giống với mấy tháng trước, thế nhưng lần này Lâm Sắt sợ hãi thật sự, hắn giống như nổi điên, chạy khắp biệt thự vẫn không thấy Y Lai đâu. Ai Nhĩ Duy Tư cũng không thấy. Trong tủ quần áo cũng không thấy y phục của hai người họ đâu...

Trong đầu hắn hiện ra vô số loại tâm tư, hỗn loạn vô cùng, cuối cùng chỉ còn một ý nghĩ.

Y Lai thật sự khôi phục ký ức rồi.

Hắn máy móc đi tới cửa biệt thự, đem video quần chế ra kiểm tra. Rất nhanh, bóng người Y Lai xuất hiện trên video, Lâm Sắt nhìn theo bóng hình đó, hận không thể đem y từ trong video lôi ra, tiếp đó ôm y thật chặt vào ngực.

Tay trái Y Lai nhắc theo hành lý, tay phải lôi kéo Ai Nhĩ Duy Tư, sắc mặt bình tĩnh mà đi ra ngoài. Thời điểm y đi tới cửa, bước chân Y Lai đột nhiên dừng lại, ánh mắt rơi trên camera, tựa như đang nhìn Lâm Sắt. Môi Y Lai giật giật, Lâm Sắt nhìn y chằm chằm không chớp mắt, tuy rằng không nghe thấy tiếng nói của y, thế nhưng hắn biết y đang nói cái gì.

Y Lai nói: “Lâm Sắt, tái kiến.”

Y tiếp tục đi về phía trước, Lâm Sắt theo bản năng muốn đưa tay, thế nhưng chẳng bắt được gì. Rất nhanh, bóng người Y Lai dần biến mất trong tầm camera, cũng giống như biến mất khỏi cuộc đời Lâm Sắt.

Lâm Sắt thần thờ đứng đó, trong lòng trống rỗng. Hắn có loại dự cảm, lần này, hắn thật sự mất Y Lai...

—

73. Chương 73

Ngày qua ngày, đông qua xuân về, bất kể là thống khổ hay là hạnh phúc, thời gian vẫn cứ thế bình thản trôi đi.

Đảo mắt, năm năm đã trôi qua.

Năm năm trước, dấu tích cuộc chiến tranh kia cũng dần phai mờ. Trong mắt dân chúng, cuộc chiến đó đã bị vùi lấp sâu xa nơi ký ức, thỉnh thoảng sẽ nhắc đến trong lơ đãng, cũng chỉ là nhàn nhạt thở dài một hơi. Thế nhưng người hơi nhạy cảm một chút liền có thể nhìn ra Đế Quốc kỳ thực vẫn có thay đổi. Quyền uy của hoàng đế đã không còn mạnh mẽ như năm năm trước. Lúc ấy hoàng quyền vượt xa tứ đại tinh tượng cùng ba gia tộc lớn. Thế nhưng hiện tại, hoàng quyền trải qua năm năm thăng trầm, bây giờ cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối đầu cùng những thế lực này.

Đương nhiên, những chuyện này cùng dân chúng cũng không có quan hệ, chỉ có những người ủng hộ hoàng đế cảm thấy buồn bực.

Những việc này cũng chỉ là biến cố nhỏ thôi. Năm năm qua còn phát sinh rất nhiều chuyện khác.

Tỷ như, một trong tứ đại tinh tượng – Mễ Ân tinh tượng, địa vị của ông ta đã không còn được như lúc trước. Ông ta vốn là nhân vật trọng yếu hàng đầu ở Đế Quốc, bây giờ lại rơi xuống mức độ đóng giữ biên giới, thậm chí muốn trở lại Đế Quốc còn phải đợi hoàng đế phê chuẩn. Biên giới là khu vực cách xa trung tâm hoàng quyền nhất, thêm nữa hai đứa con ông ta cũng bị giữ lại Đế Quốc làm con tin, ông ta cũng không

dám tạo phản làm loạn. Đây đối với người mê quyền lực như Mễ Ân mà nói như một đòn trí mạng. Ông ta chán chường một khoảng thời gian dài. Mấy năm sau, một vị bằng hữu thuận tiện ghé đến thăm ông ta, phát hiện người này vốn mọc tóc đầy đầu ấy vậy mà lại bị hói.

Tỷ như gia tộc lớn nhất Đế Quốc nhiều lần đổi chủ, cuối cùng vẫn quay về là gia tộc Wilson.

Lâm Sát lẳng lặng hai năm. Thời điểm dân chúng sắp quên mất hắn là ai, hắn đột nhiên dùng tư thế uy nghiêm thu mua hết các đường hàng không tư nhân cùng mấy mỏ khoáng. Đến năm thứ hai lại tấn tốc đẩy ra thị trường kiểu cơ giáp mới, khiến cho gia tộc đang dần suy tàn từ từ khôi phục vị trí, quật khởi nhanh chóng, một lần nữa trở thành gia tộc lớn nhất.

Tỷ như, Lâm Sát trở thành nhân vật nổi tiếng nhất Đế Quốc.

Anh tuấn, nhiều tiền, không thuốc lá không rượu bia, sinh hoạt rất có quy củ, là người nắm quyền Wilson, quả thật là trong truyện tranh bước ra, khó mà tìm được bất kỳ khuyết điểm nào, cũng trở thành người yêu lý tưởng của vô số mỹ nam mỹ nữ.

Một người đàn ông đã sắp bốn mươi tuổi mà vẫn chưa có ý định kết hôn, này cũng là một chuyện không bình thường.

Nhưng mà không ai dám hỏi hắn tại sao.

Khi thống khổ cuồng loạn hóa thành tro tàn, người ta sẽ mất đi cảm giác, sinh hoạt sẽ dần đi vào quỹ đạo. Thế nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi...

Những năm này, Cách Lỗ Tư – người làm trợ lý của Lâm Sát đã hai mươi năm, trở thành người hiểu rõ hắn nhất. Năm năm, cậu một mực yên lặng đứng một bên nhìn Lâm Sát thay đổi. Hai năm đầu, Lâm Sát vẫn luôn ngơ ngơ ngác ngác. Hai năm đó, Lâm Sát hết như lúc hắn tưởng rằng Y Lai đã chết.

Hút thuốc, uống rượu, mất ngủ, ăn uống không điều độ, nam nhân này trở nên vô cùng chán chường, Cách Lỗ Tư thường bắt gặp hình ảnh Lâm Sát nằm dài trên đất, không hề tức giận, cứ như mất đi cảm xúc. Cậu còn tưởng rằng người nằm trên đất kia kỳ thực là một xác chết.

Sau đó, Lâm Sát dần khôi phục như cũ. Hắn hoàn toàn tập trung vào công việc, một cách điên cuồng. Rất nhanh, hắn đã được đền đáp, gia tộc Wilson thu được lợi nhuận lớn vô cùng. So với Wilson mấy năm trước, hiện tại thế lực đã bành trướng mạnh mẽ kinh khủng, trở thành trụ cột kinh tế của Đế Quốc. Một khi gia tộc Wilson sụp đổ, toàn bộ Đế Quốc cũng sẽ sụp đổ theo.

Tình trạng điên cuồng của hắn kéo dài một năm. Vào năm thứ tư, Lâm Sát đột nhiên trở nên yên lặng, trở thành thương nhân trầm ổn. Cuộc sống của hắn vô cùng có quy luật, mỗi ngày đúng giờ rời giường, nửa giờ đọc báo, tiếp đó ra ngoài đi làm, buổi trưa lúc nghỉ ngơi sẽ uống một chén trà, buổi chiều đúng giờ tan sở, có lúc đi tập thể hình, có lúc sẽ đi dạo cạnh biển một chút, đến buổi tối thì lại đúng giờ đi ngủ. Quy củ đến không thể xoi mói.

Có một số việc quá mức bình thường lại hóa ra không bình thường. Bề ngoài bình tĩnh che giấu cho nội tâm mục nát, đau thương tích lũy ngày qua ngày, một lúc nào đó sẽ biến chất. Bây giờ vẫn còn một chút niềm tin giúp hắn chống đỡ, thế nhưng nếu niềm tin đó mất đi, Lâm Sát sẽ triệt để tan vỡ.

Mỗi một quãng thời gian, Lâm Sát sẽ tự cho mình một kỳ nghỉ dài hạn. Khoảng thời gian này, hắn sẽ đi đến rất nhiều tỉnh cầu, gần thì là trong Đế Quốc, xa thì đến cả các tỉnh cầu khác, nói là đi chơi nghỉ phép, không bằng nói hắn đang đi tìm kiếm thứ gì.

Trong lòng Lâm Sát vẫn luôn cất giấu một loại kỳ vọng, ngày nào đó, trên con đường mòn, hắn sẽ gặp lại người kia, tiếp đó đem thân ảnh quen thuộc ấy ôm vào trong lồng ngực, mãi mãi không buông.

Chỉ là... loại hy vọng này thực mong manh... thực mong manh...

—

Trong làng chài nhỏ cạnh biển vừa nhiều thêm một hộ dân.

Đây là một thôn trang nhỏ hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, chuyện lớn ngoài thôn cũng chẳng thể nào ảnh hưởng đến khu vực này được. Thế nhưng trong thôn phát sinh dù chỉ là chuyện rất nhỏ người cả thôn đều sẽ biết.

Kể xâm lấn, tất cả mọi người đều học cái từ này ở trung học. Khi họ vừa mới chuyển vào, người dân nơi đây vô cùng tò mò cùng cảnh giác. Cảnh giác là vì sách giáo khoa của bọn họ từng nhắc tới, kẻ xâm lấn sẽ từng bước từng bước xâm chiếm tài nguyên của họ cho đến khi nó cạn kiệt. Mà tò mò bởi vì ở cái thôn nhỏ này ngoại trừ trẻ con mới sinh, đã rất lâu không có người lạ tới rồi.

Bọn họ dài cổ nhìn ra ngoài rất lâu, rốt cuộc thấy rõ diện mạo của “kẻ xâm lấn”.

Một nam nhân xinh đẹp cùng một đứa bé đáng yêu.

Các thôn dân khí thế hùng hổ đứng ở nơi đó, sau khi đứa bé đưa mắt nhìn bọn họ, luồng khí thế kia đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng. Các phu nhân thì lại càng trực tiếp, xông lên ôm lấy đứa nhỏ.

Hai người liền dễ dàng hòa nhập vào thôn trang. Dần dần, có vài người đã quên mất bọn họ là người đến sau.

Y Lai đến làng này đã được năm năm. Sinh hoạt ở đây yên tĩnh mà nhàn nhã, trong không khí mang theo mùi vị nhàn nhạt của biển, hết thấy buồn phiền cùng thống khổ cũng dần phai nhạt.

Sáng sớm, vệt nắng đầu tiên soi rọi xuống mặt biển xanh thẳm, hải dương đều tràn ngập trong ánh hào quang.

Một bóng người thon dài đứng cạnh biển. Đó là một nam nhân trẻ tuổi, ngũ quan xinh đẹp, mắt lam trong suốt sạch sẽ, mặc một thân quần áo bình thường, tay áo xắn lên một chút, đi dọc ven bờ biển. Trong tay y cầm một cái giỏ trúc, bên trong đã tràn ngập vỏ sò và nghêu. Đây là thu hoạch buổi sáng của y, cũng chính là đồ ăn của hôm nay.

“Y Lai, chào buổi sáng.” Một thanh niên cường tráng cười chào hỏi y, anh ta tìm tìm trong giỏ trúc của mình một hồi, rốt cuộc tìm được một con cá nhỏ màu nâu, tay giương lên ném con cá vào trong giỏ của Y Lai: “Tốt cho não của nhóc con.”

“Cảm tạ.” Y Lai cười nói.

Thanh niên nhìn thấy nụ cười lóa mắt của y, trên mặt đỏ ửng, phát phát tay liền rời đi.

Y Lai nhìn giỏ trúc của mình, thoáng suy tư một hồi, liền không đi tiếp nữa, mà là xoay người, hướng về phía biển xa xa mà đi đến.

Biên giới của thôn trang dần dần hiện ra. Thôn nhỏ này vô cùng thần kỳ. Lần đầu tiên Y Lai đặt chân đến tỉnh cầu này, ấn tượng nhất chính là biển rộng, đây căn bản là một vùng biển rộng lớn tạo nên cái hành tinh này, không có bất kỳ dấu vết nào của lục địa. Y cùng Ai Nhĩ Duy Tư dạo chơi ở đây rất lâu. Giao nhân thiên tính yêu mến hải dương, thế nhưng bọn họ vẫn là lớn lên ở lục địa, lục địa là cố hương thứ hai của họ, chơi lâu quá cũng có chút không quen.

Tiếp đó bọn họ phát hiện ra cái thôn nhỏ này. Bốn phía là biển, tựa như một hải quốc xinh đẹp. Y Lai nhìn thấy nơi này liền yêu, y sẽ ở lại đây, có thể là năm năm, có thể là mười năm, cũng có thể là cả đời.

Nhà Y Lai ở hướng Đông Nam thôn, vô cùng kín kẽ. Thời điểm Y Lai đi tới trước cửa nhà đã có rất nhiều người tụ tập, đại đa số đều là nam nhân.

Bởi vì gần biển, người nơi đây có nước da rất đậm, chỉ có Y Lai là khác. Gió biển mài dũa gương mặt y vẫn không thể để lại dấu vết gì, vẫn là da thịt trắng nõn.

Y Lai vừa về đến, những người đàn ông trong thôn liền xông tới, dài cổ nhìn về phía giỏ trúc của Y Lai.

“Có vỏ sò! Còn có nghêu!”

“Tại sao có cá nữa kia?”

Các nam nhân mồm năm miệng mười thảo luận.

Y Lai thích uống, Ai Nhĩ Duy Tư thích ăn, khi tới thôn trang tách biệt này, Y Lai liền phát huy sở trường của mình, chính là làm các loại thức ăn thức uống. Giao nhân không ăn cá, chủ yếu ăn tôm là chính. Những nguyên liệu này qua tay Y Lai liền thành mỹ vị nhân gian. Đến buổi trưa liền có rất nhiều người đến cợ cơm.

“Y Lai, trưa hôm nay ăn món gì vậy?”

“Y Lai, mấy món này rất cuộc là cậu làm thế nào vậy? So với lão bà nhà tôi làm ngon hơn gấp trăm lần!”

“Buổi trưa ăn cái gì tạm thời bảo mật. Có điều vấn đề hiện tại là các nhị tẩu đang đứng đó kìa.” Ánh mắt Y Lai xuyên qua đám nam nhân, lạc trên người mấy nữ nhân đứng sau lưng bọn họ.

Các nam nhân nhất thời bỏ chạy loạn như rừng.

Nam nhân đổi thành nữ nhân, mọi người lại bắt đầu vây quanh Y Lai. Tướng mạo Y Lai đẹp đẽ, nụ cười rất sạch sẽ, tính tình lại ôn nhu, các nàng đều rất thích cùng y tán gẫu. Y Lai nhìn nữ nhân ngồi bên cạnh y, đa số nữ nhân ở đây da dẻ thô ráp đen thui, thế nhưng trên gương mặt các nàng lúc nào cũng treo một nụ cười thuần phác, nghĩ gì liền viết hết lên mặt. Ở trong thôn này, không có lừa dối, không có quanh co lòng vòng.

“Ai Nhĩ Duy Tư là cậu sinh hay là nửa kia của cậu sinh?”

“Y Lai, có phải cậu trên giường quá mạnh, cho nên đem nàng kia dọa chạy? Hay là người kia quá mạnh, cậu liền ôm con chạy trốn? Hai người ly hôn chưa?”

“Y Lai, trưởng thôn thăm mền cậu đó!!”

“Y Lai, cậu thích người như thế nào? Cậu thấy trưởng thôn thế nào?”

...Mấy người này có lúc trực tiếp quá đáng...

Nửa kia của y... Mắt Y Lai hơi nheo lại, ánh mắt trở nên mê man...

74. Chương 74

Trên bờ cát, một đám nhóc con quay chung quanh một pháo đài xây bằng cát...

Ánh mắt sùng bái của bọn nhóc đều lạc trên một người. Đó là một thiếu niên nhỏ tuổi, mặc áo ngắn tay, một cái quần đùi ngắn, tóc quần xù ngắn ngắn che trên đầu, mắt to màu xanh lam lóe lên ánh sáng linh động, khuôn mặt trắng nõn còn mang theo chút trẻ con.

Đây chính là Ai Nhĩ Duy Tư chín tuổi. Năm năm trôi qua, Ai Nhĩ Duy Tư từ một nhóc con béo phì trở thành một vương tử xinh đẹp. Nhóc có rất nhiều tài lẻ, hết thầy hài tử ở đây đều sùng bái nhóc.

Ai Nhĩ Duy Tư rất thích nơi này, thích cảm giác được người khác sùng bái, ngoại trừ thỉnh thoảng nhớ tới ông bà, bá bá, Mập Mập, còn có Lộ Đức.

“Đây là pháo đài do anh làm, tòa pháo này được gọi là ”Pháo đài Duy Tư“, anh chính là chủ nhân của pháo đài này.” Tiểu thiếu niên tự hào nói.

“Em muốn làm thủ vệ!” Một tiểu tử gầy yếu giơ tay nói, trên gương mặt hồng hồng xuất hiện biểu tình thẹn thùng.

“Em làm đầu bếp!” Một đứa bé khác nói.

Ai Nhĩ Duy Tư lấy giấy bút, nghiêm túc ghi chép.

“Chủ nhân nhỏ, cậu có cần một người quản gia không?”

Một giọng nói trầm ổn không giống với trẻ em vang lên sau bóng người cao lớn. Một khắc sau, tòa thành cát và cả đám trẻ liền bị bao phủ một tầng bóng tối.

Ai Nhĩ Duy Tư ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Ánh mắt nhóc lóe lóe, khó có thể kiềm chế nở một nụ cười mừng rỡ.

“Mập Mập!!”

Y Lai có thêm một người hàng xóm. Trước một ngày, bên cạnh nhà của y còn là một bãi đất trống, ngày hôm sau nơi đó đã có thêm một gian nhà. Gian nhà không lớn, thế nhưng một đêm đã có thể dựng thành như vậy quả thực không tầm thường.

Y Lai trừng mắt nhìn gian nhà kia một lát, đóng cửa xoay người.

Ai Nhĩ Duy Tư không biết đã đi đâu rồi.

Y Lai bực mình đi vào nhà bếp, bắt đầu làm sớm một chút.

Y vừa nấu xong, hàng xóm đã kéo đến cửa, hơn nữa còn mang theo con y. Con trai Y Lai đã trở thành tiểu thiếu niên, vậy mà lại dính chặt trên người hắn, khuôn mặt cười tươi như hoa, nếu như không biết còn tưởng nhóc là con trai hắn ta cơ.

Tuy rằng nói vậy cũng không có gì là sai...

Ai Nhĩ Duy Tư lớn lên xác thực rất giống Lâm Sát. Nói đúng hơn Ai Nhĩ Duy Tư chính là hợp thể của Y Lai và Lâm Sát. Tóc quăn đỏ, mắt xanh lam, mà đường nét khuôn mặt, mũi, miệng thì lại giống Lâm Sát. Tuy rằng mới có chín tuổi, thế nhưng ngũ quan đã câu nhân như thế, là một tiểu thiếu niên vô cùng anh tuấn.

Y Lai đột nhiên có chút đổ kỵ, rất muốn đem nhóc con kia kéo lại bên người mình. Ai Nhĩ Duy Tư ở trước mặt mình luôn bày ra bộ dáng người lớn thông hiểu sự đời, ấy vậy mà giờ nó lại...

Lâm Sát xác thực nhập gia tùy tục rất nhanh. Hôm trước còn là âu phục giày da, ngày hôm sau đã đổi thành quần áo làng chài. Nửa người trên mặc áo phông, nửa người dưới mặc quần ngắn. Quần áo bình thường mặc lên thân thể tinh anh cư nhiên có một mùi vị đặc biệt, cả người như tỏa ra hormone.

Làng chài nhỏ này vốn rất bài xích người ngoài, năm đó Y Lai có thể thuận lợi vào ở đều là nhờ Ai Nhĩ Duy Tư nhiệt tình bán manh. Mà Lâm Sát vào ở lại vô cùng đặc biệt, rất nhanh đã có một nửa người trong thôn tiếp nhận hắn rồi.

Một nửa số người này đều là nữ nhân!

Lâm Sát đem Ai Nhĩ Duy Tư ôm trên người, tay phải nâng mông nhỏ của nhóc, đứng trước cửa, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm Y Lai.

Năm năm, thời gian không lưu lại trên người y bất cứ dấu vết gì. Y Lai vẫn là dáng vẻ giống như năm năm trước. Thế nhưng Lâm Sát lại cảm thấy bọn họ như đã tách nhau ra nửa đời vậy. Thời gian Y Lai biến mất, hẳn quả thực sống một ngày dài bằng một năm.

Ánh mắt Lâm Sát mang theo một loại chấp niệm, khấn trương nhìn chằm chằm Y Lai, tựa hồ phải đem mấy đem kia toàn bộ bù đắp lại.

Y Lai bị hắn nhìn đến có chút không dễ chịu.

Ai Nhĩ Duy Tư từ trên người hắn nhảy xuống. Lâm Sát đột nhiên tiến tới hai bước, tiếp đó đem Y Lai ôm vào trong ngực. Hắn ôm rất nhẹ nhàng, tựa như bằng hữu nhiều năm không gặp. Thời điểm Y Lai muốn đẩy hắn ra, hắn liền buông y.

Lâm Sát cùng bọn họ ăn điểm tâm.

Y Lai dạy Ai Nhĩ Duy Tư phải biết tiết kiệm, thức ăn này ngày thường đều là hai người ăn cho cả ngày, hôm nay đặc biệt thêm một người thì chỉ vừa vặn buổi sáng.

Lâm Sát vuốt bụng hơi chướng, tâm cũng ấm lên, trong lồng ngực luôn có một loại cảm giác vui sướng khó tả.

Sau khi ăn sáng xong, Y Lai liền dẫn Ai Nhĩ Duy Tư đi tắm bộ. Bọn họ cởi giày, để chân trần, đạp lên bọt nước, dọc theo ven biển mà đi. Lâm Sát đi sau lưng bọn họ, đem một lớn một nhỏ kia đặt trong đáy mắt.

Ngoại trừ thanh âm của sóng biển, không còn âm thanh nào khác. Giữa bầu trời, chim biển bay qua, lưu lại một bóng dáng trắng dịu dàng. Đúng là một thế giới yên bình.

Dần dần, bọn họ đi tới nơi có thuyền đánh cá. Các hán tử ngăm đen mình trần đang giang tay thả lưới, lúc thu trở lại, trong tấm lưới tràn ngập đủ loại hải sản.

Y Lai cùng Ai Nhĩ Duy Tư vừa đứng lại, một nam nhân trẻ trung cường tráng liền chạy đến. trên khuôn mặt ngăm ngăm của hắn mang theo vài phần ngượng ngùng, nhìn Y Lai, sau đó đem một cái vỏ sò xinh đẹp cho Ai Nhĩ Duy Tư.

Ai Nhĩ Duy Tư vui vẻ nhận lấy.

Lâm Sát nhìn tình cảnh này, mắt hơi nheo lại. Tiếp đó hắn liền đi tới, đem Ai Nhĩ Duy Tư ôm lên: “Đây là quà thức thức cho con, còn không cảm ơn thức thức đi?”

Ai Nhĩ Duy Tư đối với người đàn ông kia điềm nhiên nói: “Cảm ơn chú trưởng thôn!”

Ánh mắt của nam nhân đối diện cùng Lâm Sát. Mấy giây sau, sắc mặt nam nhân biến trắng biến xanh.

“Y Lai, tôi đi làm trước, buổi tối mang cho cậu một con cua.” Nam nhân nói xong liền rời đi, bóng lưng có chút chán chường.

Y Lai đối với hắn lộ ra một nụ cười.

Lâm Sát cảm giác được vô cùng nguy hiểm.

Lần này, hắn đi tới bên cạnh Y Lai cùng Ai Nhĩ Duy Tư.

“Nơi này rất đẹp.” Lâm Sát nói.

Y Lai không nói gì. Năm năm này hoàn toàn tách biệt với thế gian, hết thấy vui buồn yêu hận cũng đã dần phai mờ, thế nhưng y vẫn chưa hề nghĩ tới sẽ cùng nam nhân này làm bạn.

Nam nhân này y từng rất yêu, cũng rất hận. Đã quên rồi, giờ lại dây dưa khiến y tổn thương sao?

Buổi trưa, bọn họ cùng nhau nằm trên ghế phơi nắng.

Thật nhàn nhã.

Lâm Sát rất nhanh thích ứng với sinh hoạt nơi đây. Ban đầu, Y Lai cho rằng hắn chỉ là ở đây một thời gian liền sẽ rời đi. Bởi vì nơi này không có sóng, không có bất kỳ thiết bị thông tin nào, mà Lâm Sát là người đứng đầu Wilson, có vô số chuyện cần hắn xử lý.

Thế nhưng một tháng trôi qua, rồi hai tháng, nửa năm, Lâm Sát vẫn không có bất kỳ dấu hiệu ly khai.

Lâm Sát tự tay tu sửa ngôi nhà nhỏ của hắn. Nhà hắn dần mở rộng, bên trong còn có phòng tập thể hình, thư phòng, còn có phòng giải trí.

Từ khi hắn xây phòng giải trí, thời gian Ai Nhĩ Duy Tư ở nhà càng lúc càng ít.

Cứ như vậy ngày qua ngày, Ai Nhĩ Duy Tư rốt cuộc bị thu mua triệt để.

Có một ngày, Ai Nhĩ Duy Tư ngoan ngoãn ngồi trên đùi Y Lai, chà chà Y Lai rất lâu, rốt cuộc lắp bắp nói: “Baba, con có thể gọi chú ”Mập Mập” là cha hay không a?”

Ai Nhĩ Duy Tư nhìn có vẻ dần dần, thế nhưng thực sự không ngốc. Nhóc biết Y Lai thích cái gì, không thích cái gì, cho nên mỗi lần đều có giới hạn, không giảm đến mức chịu đựng cuối cùng của y.

Đây đúng là một đứa bé ngoan.

Thế nhưng lần này, nhóc vì Lâm Sát mà bắt đầu thăm dò Y Lai. Nhóc con trong lòng kỳ thực rất bất an, một đôi mắt xanh lam nhìn chằm chằm Y Lai. Nếu như sắc mặt Y Lai biến đen, nhóc sẽ thay đổi nội dung câu chuyện.

Ai Nhĩ Duy Tư hai tay nắm chặt góc áo Y Lai. Một phút, hai phút,... sắc mặt y không có gì thay đổi. Tâm tình Ai Nhĩ Duy Tư vui đến muốn nhảy lên.

“Baba, phòng tập thể hình của Mập Mạp rất tuyệt, baba có muốn cùng đi một chút không?” Đôi mắt xanh biếc của Ai Nhĩ Duy Tư đầy vẻ chờ mong.

Khi Y Lai xuất hiện ở cửa nhà Lâm Sát, hắn vừa mừng vừa sợ.

Nơi này nói là đất liền, không bằng nói nó là hải đảo đi. Nhà của bọn họ thực chất là xây dựng giữa sườn núi của hải đảo, phía sau là rừng rậm nguyên thủy, cây cối dày đặc. Phương tiện trong phòng Lâm Sát là từ cây cối mà nên. Bởi vì hành vi của Lâm Sát, người dân trên đảo này rộ lên một phong trào. Nơi này cư dân rất ít, cây cối nhiều, cũng sẽ không lo lắng lưu lại mầm thảm họa.

Nếu như là làm ăn, như vậy nhất định là kiếm bộn rồi, cái người này đi đâu cũng có thể kiếm tiền...

So với lúc mới bắt đầu, trong nhà hắn mở rộng rất nhiều. Thêm hai gian phòng, một phòng khách, một phòng tập thể hình, một thư phòng, còn có một phòng giải trí, giống như một căn biệt thự loại nhỏ vậy.

Vật dùng đủ cho cả ba người, một phòng ngủ có giường lớn hai người, phòng còn lại có giường nhỏ cho đứa bé. Ai Nhĩ Duy Tư đối với nơi này cực kỳ quen thuộc, lôi kéo Y Lai đi xem phòng ngủ của nhóc, nhóc nghiêm nhiên coi mình là chủ nhân nơi này. Trong tủ thậm chí còn có vài bộ quần áo của nhóc.

Cạnh phòng ngủ nhỏ là phòng giải trí, mấy thứ đồ chơi trong phòng là chuẩn bị cho ai, nhìn liền đoán được.

Nhóc con bắt đầu ngồi nghịch đồ chơi.

Y Lai đột nhiên có chút hổ thẹn. Bọn họ trên hải đảo này đã năm năm, Ai Nhĩ Duy Tư dù sao tuổi cũng còn nhỏ, đối với cái gì cũng mang theo tò mò, nhưng cũng cùng theo y năm năm ẩn cư. Ở đây, y tận lực cấp cho Ai Nhĩ Duy Tư một cuộc sống vui vẻ. Thế nhưng từ sau khi Lâm Sát đến, Ai Nhĩ Duy Tư rõ ràng thay đổi rất nhiều, càng trở nên vui vẻ.

Y Lai đứng ở cửa nhìn một chút, liền đến những nơi khác xem. Trong phòng tập thể hình còn có một gian nhỏ, cửa bị đóng lại.

Y Lai đẩy cửa gian phòng kia ra, thời điểm thấy được đồ vật bên trong, trên mặt lộ ra biểu tình phiêu linh.

Vào thời khắc ấy, y tựa hồ trở lại năm năm trước, trở lại đoạn thời gian tối tăm nhất, lúc y ở cái thế giới giả lập kia tìm chút an ủi.

Trên tường của gian phòng nhỏ treo đầy ảnh chụp của y, so với thế giới giả lập còn muốn nhiều hơn.

“Ni Khắc Tư”, cái tên này... kỳ thực y chưa từng quên.

Y Lai ngơ ngác mà nhìn một lúc, tiếp đó cài cửa lại, xoay người liền nhìn thấy Lâm Sát đứng cách đó không xa nhìn y.

Một khắc đó, Y Lai cảm thấy có thứ gì đó nghẹn ở cổ họng, nuốt không trôi, nhả không ra, thật khó chịu.

Lâm Sát đi tới, đem y cẩn thận từng li từng tí một ôm vào lòng. Hắn hôn đỉnh đầu Y Lai, không mang theo tình dục, chỉ là cẩn thận từng chút một, như đang hôn một vật vô giá.

“Y Lai, tôi vẫn sẽ chờ em. Chờ cho đến khi em đồng ý tha thứ cho tôi.” Lâm Sát nói, thanh âm trầm thấp.

Hắn nguyện ý dùng quãng thời gian còn lại đợi y.

Hy vọng xa vời nhất của hắn lúc này chính là y đồng ý ở bên cạnh hắn, không đột nhiên biến mất trong cuộc đời hắn lần nữa.

Ở địa phương tách biệt này, thời gian chính là một thứ rất kỳ diệu. Có một số người dân còn không biết mình bao nhiêu tuổi.

Thời gian phẳng phất như trôi qua rất nhanh, lại như kéo dài vô tận.

Khi Ai Nhĩ Duy Tư cao đến bả vai Lâm Sát, trở thành một thiếu niên anh tuấn, Y Lai rút cuộc dời vào ở trong căn phòng Lâm Sát đã chuẩn bị từ mấy năm trước kia.

Ngày đó, ánh mặt trời chói chang vô cùng. Lâm Sát cảm thấy vầng dương quang rọi cuộc đời cũng soi rọi cuộc đời hắn.

Ây dà, vậy là sau bao nhiêu ngày vật vã hứa lèo bùng kèo, cuối cùng cũng hoàn:)))) Có thể kết thúc quá nhẹ nhàng, nhưng tui thấy nó thỏa đáng nhất rồi á:))) Lâm Sắt từ bỏ tất cả mọi thứ, quyền lực tiền bạc, để được ở cùng tiểu Lai ở một làng chài nhỏ ấm áp, hạnh phúc nhỏ đó không phải ai cũng có đâu nha (Nghe hơi đau trứng đm tui FA:))) Tui cũng đang phân vân có nên tiếp tục đào hố nữa không:>> Thực muốn thử sức với cổ trang!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-than-ngich-tap-chi-nam>